CRISTIAN NEGREA

CNUTUL MAICII RUSIA

thriller politico-militar

Cristian Negrea

CNUTUL MAICII RUSIA

V.1.0

Colecţia tehno-thriller

Editura Marist 2013

MOTTO:

„S-ar putea să nu te intereseze războiul, dar tu îl interesezi pe el.”

Lev Troţki

PROLOG

20 noiembrie 1942, ora 5.30 Stepa Kalmukă, sud de Stalingrad

Mii de tunuri începură să bubuie la unison spărgând liniştea relativă a nopţii. Trăgeau de pe întreg frontul rusesc aruncând mii de obuze spre poziţiile precare ale infanteriştilor din Armata a 4-a română. Katiuşele s-au alăturat şi ele bombardamentului devastator. După puternica pregătire de artilerie, începută la 24 de ore după declanşarea atacului la nord de Stalingrad, la Cotul Donului, împotriva Armatei a 3-a române, a început ofensiva pe frontul sudic, menită să închidă în cleşte Armata a 6-a germană ce lupta la Stalingrad. General-colonelul Iuri Eremenko aruncă armatele sovietice 57, 51 şi 64 împotriva subţirei apărări româneşti.

Armatei a 3-a române, comandată de generalul Petre Dumitrescu (Corpul 1, diviziile 7 şi 11 infanterie, Corpul 2, diviziile 9 şi 14 infanterie, Corpul 5, diviziile 5 şi 6 infanterie, Corpul 4, diviziile 13 infanterie şi 1 cavalerie, precum şi cu divizia 15 infanterie în rezervă, iar rezerva armatei constituită din divizia 1 blindată) i-a fost încredinţat un sector de front la Cotul Donului de 160 km, pentru care avea la dispoziţie o piesă de artilerie la 3-4 km de front. Armatei 4 române, conduse de generalul Constantin Constantinescu-Claps (Corpul 6 cu diviziile 1, 2, 4 şi 18, Corpul 7, cu diviziile 5 şi 8 infanterie, iar divizia 20 infanterie subordonată Corpului 4 german) un front de 250 km la sud, în Stepa Kalmukă, cu o piesă de artilerie la 10 km de front. Mai mult, aceste tunuri de 75 mm erau complet ineficiente împotriva blindatelor sovietice, din care doar în primul val erau în număr de 12 pe fiecare kilometru de front. Armata sovietică a realizat o superioritate de 4-4,5/1 în efective, iar material disproporţia era covârşitoare

prin numărul de tancuri şi autotunuri aruncate în luptă.

Armatelor române le lipsea totul, de la echipamentul de iarnă până la hrană şi muniţii. Au fost unităţi care au rămas fără muniţii după prima zi de luptă, aprovizionarea lor depinzând exclusiv de unităţile germane care nu şi-au respectat deloc angajamentele. După un an de lupte continue, fără vreo perioadă de refacere, unităţile române au fost dispuse pe flancurile Armatei a 6-a germane ce lupta la Stalingrad, fară a li se asigura rezerve sau posibilităţi de a-şi amenaja lucrări defensive. Diviziile erau practic înşirate „ca mărgelele pe aţă", cu sectoare de supraveghere ce depăşeau cu mult posibilităţile unor unităţi complete, ce să mai vorbim de cele existente care aveau capacităţile în oameni şi material reduse până undeva între 60-80%. Lipsei rezervelor eşalonate în adâncime, a armamentului greu şi antitanc, a alimentelor, echipamentelor de iarnă şi a muniţiilor li se adăugau şi constrângerile comandamentului german care şi-a subordonat practic unităţile române, lipsindu-le de orice iniţiativă. La cererea generalilor români, de a aproba desfăşurarea unor acţiuni ofensive pentru rectificarea liniei frontului şi anihilarea capetelor de pod sovietice, răspunsul a fost invariabil negativ, în urma obsesiei lui Hitler pentru cucerirea oraşului Stalingrad. Chiar şi avantajul obstacolelor naturale pe linia frontului, cum ar fi Donul sau lacurile din stepa kalmucă a fost anulat de venirea îngheţului. Raportările românilor referitoare la concentrările sovietice de trupe şi material sovietic din faţa lor nu au fost luate în considerare, comandamentul german fiind convins că sovieticii sunt incapabili să pregătească o contralovitură de proporţii. Nu au crezut niciodată că acest lucru ar fi fost posibil, operaţiunea Uranus a fost o surpriză de proporţii, plătită cu sânge, inclusiv de militarii români.

Astfel, armatele române s-au trezit singure, inadecvat înzestrate, echipate şi prost poziţionate în faţa celei mai mari ofensive sovietice dezlănţuite până atunci în istorie. Iar aceasta s-a declanşat în zilele de 19 şi 20 noiembrie 1942, la Cotul Donului şi în Stepa Kalmukă. Mai mult,

unităţile române nu au avut posibilitatea să adopte un dispozitiv elastic, să se retragă şi să contraatace decisiv, comandamentul german transmiţând invariabil aceleaşi ordine, de a rezista cu orice preţ pe poziţii pe care nu se putea rezista. Ulterior, chiar şi generali germani au recunoscut că unităţile române au fost practic sacrificate.

Cu toate acestea, trupele române s-au bătut cu mult curaj, de multe ori cu baionetele împotriva tancurilor. Mărturie a acestui fapt stau nu numai raportările de pe front, ci şi pierderile imense suferite. Majoritatea au preferat să moară în luptă în loc să se predea.

La 20 noiembrie 1942, când atacul sovietic s-a declanşat pe frontul armatei a 4-a, primele străpungeri sovietice în urma masivei ofensive cu tancuri s-au produs la joncţiunea dintre diviziile 1 şi 18 infanterie (între lacuri) şi 2 şi 20 infanterie. Flancul drept al diviziei 20 infanterie, care s-a luptat vitejeşte, a fost învăluit de tancurile sovietice. Pe zonele unde sovieticii au executat atacuri de fixare, apărarea a respins inamicul, chiar şi în unele părţi unde s-a încercat ruperea frontului, contraatacurile au reuşit restabilirea situaţiei. Câteva din cele mai de succes contraatacuri au fost executate de Detaşamentul „Radu Korne”, condus de energicul colonel Korne, viitor general, care restabileşte legătura între Corpul 6 şi 7 de armată român.

La sfârşitul primei zile de luptă, se confirmă pierderea legăturii diviziei 2 infanterie, obligată să lupte cu frontul spre nord, cu divizia 20 infanterie. Aceasta din urmă, cu pierderi masive, va rămâne prinsă în încercuirea de la Stalingrad, puţinii supravieţuitori împărtăşind soarta germanilor ce vor capitula la 3 februarie 1943. Alături de alţi prizonieri români capturaţi, vor fi duşi în lagărele din Gulagul sovietic, de unde doar o mână de oameni se vor mai întoarce la sfârşitul războiului, dar nu pentru a fi primiţi ca nişte adevăraţi eroi ce erau, ci doar să împărtăşească soarta românilor căzuţi după 1945 în robia sovietică. S-au stins uitaţi, povestind pe şoptite din când în când celor de acasă despre marea bătălie a Stalingradului şi despre

rezistenţa eroică pentru cruce şi neam, aşteptând să primească un dram de recunoştinţă care nu a mai venit niciodată de la autorităţile comuniste instaurate de armata sovietică.

Ruperea frontului nu a reprezentat sfârşitul luptei pentru unităţile româneşti ce au scăpat de a fi prinse în încercuire. Au continuat să lupte în defensivă, ba chiar au luat parte la tentativa de despresurare a trupelor încercuite la Stalingrad încercată de Armata a 4-a germană condusă de generalul Hermman Hoth. S-au bătut cu acelaşi eroism, susţinând flancurile blindatelor germane, din nou fară armament greu sau echipament îndestulător, cu atât mai mult fără susţinerea tancurilor. Ofensiva fiind respinsă, s-au retras împreună cu trupele germane.

În total, s-au estimat pierderile românilor în şase luni, din octombrie 1942 până în martie 1943, luni ce cuprindeau bătălia Stalingradului, cu cele adiacente din Cotul Donului şi Stepa Kalmukă, la o sută cincizeci de mii de morţi, răniţi şi dispăruţi. Intrau în calcul şi cei din diviziile 20 infanterie, 1 cavalerie şi detaşamentului „Voicu" prinşi în încercuirea de la Stalingrad. Aici s-au dat lupte groaznice, de un dramatism nemaiîntâlnit până acum. Dar rezultatul tragic a fost acelaşi.

26 noiembrie 1942, ora 7.00
Stepa Kalmukă

Caporalul Nicolae Purcel privi peste buza şanţului săpat cu greu în pământul îngheţat. Deşi îi era frig şi foame, altele erau grijile lui în momentul de faţă. Vedea linia de atac sovietică, îi simţea cum erau gata să se năpustească din nou asupra lor. Iar ei, soldaţi români obosiţi, flămânzi şi degeraţi, nu aveau cu să le facă faţă, chiar dacă ordinele sunau să reziste până la ultimul om. Cu ce şi cu cine? O mână de oameni, câţi rămăseseră din regimentul 83 din divizia 20 infanterie, ce avusese pierderi de până la 40% din efectiv până acum? Iar supravieţuitorii se înghesuiau rebegiţi de ger în jurul celor câtorva puşti mitralieră

rămase. Mulţi oameni aveau deja membrele degerate, dar rămăseseră la post. Evacuarea lor nu avea rost, nu exista nici un spital care să-i preia, la fel ca şi răniţii din ultimele zile de lupte.

Oftă cu greu şi se lăsă jos, suflând stratul de gheaţă ce se depusese deja peste armă. Un gând şi o speranţă se îndreptară către soţia şi fiica sa, rămaşi în refugiu în ţară, precum şi către fraţii săi, aflaţi la alte unităţi, să dea Domnul să nu fie şi ei prinşi în această cumplită bătălie!

Caporalul Nicolae Purcel provenea dintr-o familie numeroasă, tatăl său era originar din creierii Munţilor Apuseni, din satul Mărişel, de acolo de unde proveneau şi acei bravi moţi care au luptat alături de Avram Iancu împotriva invadatorilor maghiari. De aici erau Pelaghia Roşu şi fiul ei Indrei, care au zdrobit alături de moţii neînfricaţi trupele generalului Vasvari în 1849. Tatăl său, loan, a luptat în primul război mondial în armata austro-ungară, fiind făcut prizonier şi internat în lagărul de la Soultzmatt, de unde revine şi-şi ia familia colonizându-se în satul Marna Nouă, nu departe de Cărei. Denumirea satului vine de la bătălia de pe Marna, unde mulţi români au fost luaţi prizonieri şi revenind, au întemeiat acest sat curat românesc. Tatăl său decedase în 1930, lăsând în urmă şase băieţi şi o fată, care a murit la vârsta de şapte ani. Cei şase fraţi, împreună cu mama lor, au reuşit să-şi facă o gospodărie din care trăiau binişor. Dar a venit 30 august 1940, cu cedarea Ardealului de nord Ungariei. Ungurii, susţinuţi de jandarmii lor cu pene de cocoş la pălărie, i-au alungat în România, lăsându-i doar cu hainele de pe ei. S-au refugiat lângă Câmpia Turzii, de unde le-a venit chemarea la oaste, România începea războiul său împotriva duşmanului de la răsărit, Uniunea Sovietică, ce cotropise Basarabia şi nordul Bucovinei. Era vara lui 1941, respectiv 22 iunie. Patru fraţi, cei mai mari, fuseseră concentraţi pe front, iar el nu aflase decât de faptul că în cursul anului 1941, unul dintre ei, Ion, cel mai mare, era dat dispărut. Singura veste bună era că cineva din statul major constatase că erau patru fraţi pe front şi considerase că era

prea mult. De aceea, unul dintre ei, Vasile, singurul care era student în anul întâi la Bucureşti, a fost retras pentru a-şi continua studiile.

Nicolae simţi o mână îngheţată pe umăr şi se răsuci, trezit din amintiri. Sergentul Constantin îi şopti:

— Băieţii sunt speriaţi, nu cred că vor face faţă.

Nicolae îi privi pe cei din jurul său. Erau speriaţi, dar înţelese din privirile lor că îi vor sta alături. Iar el va rămâne pe poziţie, aşa cum sunau ordinele. Fiindcă dacă nu rezista, ce se va alege de alţii, din spatele său? Ce se va alege de Teodor, fratele său din altă unitate, dacă tăvălugul sovietic va trece de el? Dar de soţia şi fiica sa, Lenuţa, rămaşi în refugiu, alături de fraţii săi mai mici, Avram şi Mihai, sau chiar de Vasile, student la Bucureşti? El era aici, gata să-i apere, să nu lase fiara roşie să ajungă pe pământul ţării, să se dedea la atrocităţi, la fel cum a făcut timp de un an în Basarabia şi nordul Bucovinei, pe care a luptat să le elibereze şi unde văzuse ce puteau face hoardele roşii fără Dumnezeu.

— Băieţii mei sunt alături de mine, vom lupta!

Sergentul Constantin îi învălui într-o privire caldă pe toţi, apoi strânse mai tare umărul lui Nicolae.

—Dumnezeu să vă ajute, că armata pare incapabilă să o facă! apoi dispăru spre grupul următor. Era frig, un frig groaznic ce te pătrundea până la oase, adus de răsuflarea crivăţului îngheţat ce bântuia liber imensităţile stepei kalmuce. Câţiva soldaţi rodeau câte o coajă de pâine îngheţată, unul dintre ei întinzându-i caporalului o bucată. Ronţăi din ea şi i se păru de un gust divin, după atâtea zile de foamete.

O stea roşie se ridică dincolo de orizontul ce se luminase îndeajuns. Imediat începu un nou baraj de artilerie. Exploziile obuzelor cădeau mult în spate, pentru a împiedica sosirea rezervelor. În scurt timp îşi începură tirul şi katiuşele, orgile lui Stalin, trăgându-şi după ele trenele lungi de flăcări. Explozii apocaliptice frământară pământul, fâcându-i să se îngroape cât mai adânc în şanţurile superficial săpate din cauza pământului îngheţat. Încă puţin

şi va porni atacul. Pierduseră de trei zile legătura cu dreapta lor, divizia 2 infanterie, iar acum apărau un front orientat spre sud, pe unde răzbise pătrunderea tancurilor inamice. S-au luptat cu ele fără efect, tunurile de 75 mm, aşa puţine cum erau, dovedindu-se ineficiente împotriva blindajelor tancurilor T-34. Iar acum, din nou vor trebui să se bată, fără muniţie suficientă, fără armament antitanc, împotriva unui inamic mult superior. Dar se vor bate, deoarece în spatele lor stătea o armată deja încercuită, iar ei vor trebui să o protejeze.

Două stele roşii se ridicară pe cer şi un urlet imens se ridică dinspre poziţiile sovietice. Mii de oameni se aruncară la atac, în spatele a circa cincizeci de tancuri T-34 ce se avântau spre frontul subţire. Cele două tunuri de 75 mm ce trăgeau din spate au fost reduse rapid la tăcere. Infanteriştii sovietici avansau, numeroşi ca un muşuroi de furnici.

În dreapta lui Nicolae, câţiva soldaţi se ridicară şi începură să fugă disperaţi în spate, cuprinşi de panică. Mitralierele de pe tancuri îi secerară pe majoritatea. Tancurile erau aproape, la nici treizeci de metri. Era acum ori niciodată. Caporalul Nicolae Purcel se ridică de după buza şanţului trăgând spre infanteriştii din spatele tancurilor.

— Pe ei! urlă năpustindu-se la contraatac, urmat de oamenii ce i-au mai rămas.

Sări în lături din calea şenilelor tancului ce se îndrepta direct spre el, apoi se ridică într-un genunchi şi trase din pistolul mitralieră Oriţa spre infanteriştii sovietici din urma blindatului. Câteva siluete căzură, muşcând ţărâna. În urma sa, fruntaşul Teodoriu amplasă o mină pe şenila tancului care, după încă câţiva metri, explodă, aruncând în toate părţile bucăţi de metal încins. Sovieticii erau tot mai aproape, ajungând la lupte corp la corp. Un sergent zdravăn răsări în faţa lui Nicolae, gata să se năpustească asupra lui. Nicolae împinse arma cu baioneta în faţă, împlântându-i-o în piept. Propti piciorul în trupul căzut, ridică arma şi strigă:

— Înainte!
O mână de oameni îl urmă până la sfârşit.

Despre caporalul Nicolae Purcel nu s-a mai auzit nimic. Ultima veste de la el a primit-o familia sub forma unei cărţi poştale datată 19 septembrie 1942, doar cu două luni înaintea începerii ofensivei sovietice de la Stalingrad. Fratele său Ion, dispărut în 1941, s-a întors din prizonierat cu divizia „Horia, Cloşca şi Crişan”, divizie formată din prizonieri români consideraţi suficient de îndoctrinaţi cu ideile comuniste pentru a deveni viitoarea armată română după ocupaţia sovietică. S-a folosit de acest subterfugiu doar pentru a putea fi repatriat, deoarece ajuns în ţară, a demisionat din armată deşi i s-au propus mai multe posturi. A rămas acasă, în Marna, ca şi ţăran cooperator. A murit în 1996. Teodor, alt frate, a dispărut după 22 august 1944, pe frontul Moldovei. Ultimul care l-a văzut a fost un consătean de-al lui, fugit la acea dată de pe frontul rupt de ruşi. De atunci nu s-a mai aflat nimic despre el. Ceilalţi doi fraţi mai mici, Avram şi Mihai şi-au făcut şi ei datoria faţă de patrie, pe frontul de vest, cel mai mic, Mihai, ca şi copil de trupă. Vasile, fratele retras de pe frontul de est, pe motiv că mai avea trei fraţi în luptă, a terminat facultatea, devenind inginer silvic, iniţiator a numeroase programe ecologice şi de protecţia florei şi faunei naţionale. Vasile s-a căsătorit cu o fată pe care a cunoscut-o în timpul refugiului, Victoria. Cei trei fraţi ai Victoriei au luptat pe front, doi dintre ei căzând la datorie, numele lor fiind înscris pe crucea comemorativă din satul lor natal. Vasile a murit în 1997. Fiica lui Nicolae, Lenuţa, a murit în 1997, fără a mai afla ceva despre tatăl său dispărut în marea bătălie de la Stalingrad. Singurul care mai trăieşte şi astăzi este fratele cel mai mic, Mihai.

I

Mai 2014, ora 17.00
Cocieri, nord de Dubăsari

Locotenentul Anghel, din trupele de vânători de munte române, se lăsă pe vine şi îi puse mâna pe frunte. Începuse să se răcească, nu era nici o îndoială, era mort. Zăcea pe spate, cu braţele desfăcute larg în lateral, cu ochii căprui larg deschişi ce priveau fix un punct undeva deasupra, spre cer, departe de orice frământări omeneşti. Chiar deasupra sprâncenei stângi era gaura de intrare a glonţului, în jurul ei o pată neregulată de sânge închegat, vişiniu închis. Nu mai era nimic de făcut. Anghel se întoarse spre celălalt soldat îmbrăcat în uniforma de camuflaj alpin a vânătorilor de munte. Nu departe de acesta, după buza şanţului, ghemuit, un tânăr moldovean în civil tremura necontrolat încercând să strângă la piept un AK-47, aruncând în jur priviri pierdute.

— Lunetişti?

Soldatul aprobă din cap. Cu sfială, răspunse:

— S-a ridicat peste margine să vadă mai bine linia clădirilor, s-au tras de acolo câteva rafale.

Anghel oftă greu. Din nou, se întâmpla din nou. De când securizaseră poziţiile în urma contraatacului ce-i dusese aproape de Dubăsari, cam astfel decurgeau ostilităţile. În ultimele trei zile respinseseră două atacuri ale cazacilor, aceştia lăsând peste două duzini de morţi în urma lor. Erau atacuri tipice, de testare a rezistenţei române, iar cazacii erau majoritatea băuţi, gradul de alcool din vene făcându-i extrem de curajoşi, dar transformându-i în victime sigure. Dar pentru ruşi şi transnistreni, acestea erau trupe dispensabile, la fel cum erau şi hoardele de başibuzuci pentru Imperiul Otoman cu secole în urmă.

În lupte grele, după reuşita revoluţiei proromâneşti din

Republica Moldova, prin vocea liderului instaurat la putere, Iuliu Halipa, se declarase unirea Basarabiei cu România, fapt ce a atras reacţia Transnistriei, enclava prorusă de dincolo de Nistru asupra căreia Chişinăul nu mai avea nici un control încă de la conflictul din 1992. Transnistrenii, sprijiniţi de ruşii din Armata a XIV-a şi de alţi „voluntari” încearcă să preia controlul republicii, dar, după lupte grele, armata română îi împinge dincolo de Nistru, eliberând Tighina cu preţul unor bătălii cumplite şi securizând platourile Coşniţa şi Cocieri, importante capete de pod pe malul stâng al râului, la nord şi la sud de podul de la Vadul lui Vodă, devenit o importantă cheie strategică în ecuaţia pentru controlul accesului spre enclava separatistă.

Anghel, comandantul plutonului 1 vânători de munte din compania de sub comanda căpitanului Lucian Mirea s-a bătut energic în urmă cu trei zile la Cocieri, unde, alături de voluntarii moldoveni, unii dintre ei „burunduci”, foşti luptători voluntari în conflictul din 1992, alţii tineri voluntari, au respins un atac al gardiştilor transnistreni şi printr-un contraatac energic au reuşit să elibereze satul Corjova, ajungând aproape de periferiile de nord ale Dubăsariului. De la Coşniţa, intrândul Nistrului de la sud de Dubăsari, alţii au reuşit să atingă, tot prin luptă, sudul oraşului. Aici, conform ordinelor generalului Virgil Pintea, comandantul frontului, s-au îngropat în poziţii defensive, aşteptând noile ordine care nu mai veneau. Între timp, tancurile româneşti conduse de coloneii Morun şi Tomoioagă, în urma unor crâncene bătălii, eliberează Tighina şi pun stăpânire pe podul peste Nistru, ţinut cu mari jertfe de Batalionul 1 Operaţiuni Speciale „Vulturii” ajutaţi de paraşutişti. Au edificat un mic cap de pod la stânga Nistrului, permanent atacat şi hărţuit de transnistreni cărora li se adăugau şi trupe ruseşti care nu-şi mai ascundeau identitatea, asta înafara altor voluntari de pe întregul cuprins al Rusiei.

Dar Anghel nu mai înţelegea tactica comandamentului, această stare de fapt fiind benefică doar adversarului. După părerea lui, ori atacau acum şi luau Dubăsariul, ori

renunţau la Transnistria şi se retrăgeau pe malul drept al Nistrului, o poziţie mult mai uşor de apărat, mai ales dacă aruncau în aer toate podurile. Poziţia lor ar fi devenit greu de atacat, mai ales că dispuneau de mijloace defensive net superioare celor avute de românii care au apărat cu jertfe linia Nistrului în perioada interbelică.

Dar Anghel era soldat şi unul foarte bun. O dovedise deja în misiunile din afara ţării şi în două războaie, unul cu Ucraina, în care se bătuse în Maramureş şi altul actual, când luptase cu ură şi aplomb în Chişinăul asediat de tancurile transnistrene. A fost rănit în timp ce se bătea noaptea pentru a securiza calea tancurilor româneşti ale colonelului Morun, această legendă vie a blindatelor româneşti, prin Chişinăul străpuns de invazia din est. Morun, printr-o strălucită tactică, asemănătoare cu cea din Dobrogea din războiul contra Ucrainei, a câştigat atunci bătălia care a schimbat istoria Basarabiei. După rănirea sa, Anghel a fost internat într-un spital din Chişinău, pe mâinile unui medic tânăr, dar foarte priceput. A aflat mai târziu că acest medic l-a salvat pe liderul opoziţiei prounioniste, Iuliu Halipa, răpindu-l din spital şi îngrijindu-l cele câteva zile până la câştigarea puterii. Tot personalul din spital îi purta un respect deosebit.

În patul de alături nimerise şi un anume căpitan Cristescu, rănit de schije de grenadă la piciorul stâng. Acesta îi povesti cu lux de amănunte cum au fost descoperiţi nişte membri Spetznatz îmbrăcaţi în civil în Tighina printre prizonierii luaţi de trupele române datorită unui reporter occidental. De necrezut, dar acest reporter îl ucisese cu propria mână pe unul dintre aceşti prizonieri. Multe poveşti de pe front au depănat cei doi, dar după două zile, situaţia căpitanului Cristescu fiind bună, acesta a cerut să-i se dea un tratament ambulatoriu şi să fie lăsat la unitatea lui, susţinând că băieţii săi din prima linie au nevoie de el. Cu chiu cu vai, tânărul medic moldovean s-a lăsat convins, numai după ce l-a făcut pe căpitan să semneze un maldăr de acte şi a trimis o grămadă de recomandări către medicul unităţii căpitanului, de genul de

câte ori să i se schimbe pansamentul, ce fel de efort avea dreptul să depună pacientul şi multe altele. Căpitanul şi-a luat angajamentul să le respecte, mai ales că schijele din picior îi fuseseră extrase şi putea păşi destul de bine.

Anghel îl invidia. Putea pleca la oamenii săi, putea fi gata pentru o nouă luptă, acolo unde datoria îl chema. Dar el, cu el ce se va întâmpla? Cererea sa de a fi trimis şi el pe front a fost refuzată de medic. Contuziile şi rănile de schije nu erau o problemă, dar rana de glonţ din braţul stâng, chiar dacă doar îi străpunsese muşchiul şi nu atinsese osul sau vreo arteră, era totuşi un pericol prin posibilitatea infectării, iar braţul nu putea fi mişcat decât cu greutate şi cu durere. Dar Anghel se hotărâse deja. Când un jeep militar veni după căpitanul Cristescu, fără să spună nimic medicilor, Anghel urcă alături de el, cu braţul stâng bandajat şi plecă spre linia frontului. A doua zi era la Cocieri, luându-şi atribuţiile în primire, deşi încă îşi purta braţul legat după gât. Dar îşi putea face datoria, chiar cu singură mână validă.

Iar acum, a doua zi, închidea ochii unui soldat ucis de un lunetist pe linia de front de la sud de Corjova, chiar la periferia Dubăsariului. Un post înaintat, dar cu atât mai expus. Deschise staţia TAC-SAT şi apelă frecvenţa cunoscută:

— Căpitane, postul 8, avem un căzut.

— Lunetişti? se auzi distorsionată vocea căpitanului Lucian Mirea.

— Afirmativ.

Câteva clipe de tăcere, apoi Mirea reveni:

— Evacuaţi-l cu grijă. Vom trimite personal suplimentar.

Anghel închise staţia şi privi spre soldatul ce venise cu el.

Acesta plecă capul şi se lăsă lângă cadavru. O privire a locotenentului şi celălalt militar, aflat în post, îl apucă de picioare. O mişcare scurtă şi trupul fu ridicat şi depus pe o brancardă.

Cei doi se îndepărtară purtând brancarda, aplecaţi, cu grijă, prin şanţul de comunicaţie cu spatele poziţiei. Rămas singur cu civilul moldovean speriat, aproape în şoc, Anghel

îşi aprinse o ţigară. Trase un fum, apoi i-o întinse aşezându-se lângă el, cu precauţiuni pentru a-şi proteja braţul bandajat şi susţinut cu o eşarfa. Civilul nu reacţionă imediat, dar după ce ţigara rămase secunde bune în dreptul său, o luă şi trase cu grabă primul fum. Anghel îl lăsă să se destindă, apoi îl întrebă:

— Este prima dată?

Tânărul nu zise nimic, privind absent capătul aprins al ţigării, într-un târziu, simţind privirea intensă a lui Anghel, aprobă încet din cap.

— E prima dată când vezi pe cineva murind lângă tine, nu-i aşa?

Din nou o aprobare, urmată de un tremur al mâinii ce ţinea ţigara. Anghel o luă din degetele crispate, trase două fumuri, apoi i-o restitui. De data asta, prinsoarea între degete părea mai fermă.

— Ştii, prima dată când cred că am ucis un om a fost în Afghanistan, acum mulţi ani. Era după ce un dispozitiv explozibil l-a ucis în TAB pe Aurel Marcu, când alergam în ajutorul unui convoi american atacat nu departe. Două zile mai târziu eram în patrulare, când s-a tras asupra noastră. Am identificat una dintre poziţiile din care se trăgea. Eram la mitraliera de pe TAB şi am tras până când a încetat focul inamic. Se trăgea din mai multe părţi, dar eu am menţinut ţinta pe care o identificasem. După aceea, am plecat în recunoaştere spre locul de unde fuseserăm ambuscaţi. După stâncile spre care am tras, am găsit două cadavre de bărboşi îmbrăcate în haine lungi, cu AK-uri alături.

Întinse mâna pentru a lua ţigara, trase două fumuri, după care i-o întinse înapoi.

— Prima dată când am ucis un om privindu-l în faţă a fost în Maramureş, când am atacat nişte cazaci care comiteau atrocităţi într-un sat, cam la fel cum au făcut cu ai tăi pe aici. L-am surprins într-o încăpere în timp ce viola o săteancă, am tras şi l-am nimerit în picior. A sărit pe geam încercând să fugă. L-am ajuns şi am înfipt baioneta în el. Se uita la mine cu o privire care spunea multe, practic implora. Şi ştii ce am făcut?

Băiatul clătină din cap, cu privirea în jos, în timp ce ţigara se ardea singură între degetele crispate.

— Am scos baioneta şi i-am înfipt-o din nou, de data asta în gât. Şi ştii de ce?

Acelaşi gest de neputinţă.

— Fiindcă în faţa casei, de un copac, era spânzurat un bătrân, iar un tânăr, probabil soţul sau fratele celei violate, zăcea în pragul casei cu capul crăpat, încă strângând în mână mânerul unui topor.

Anghel îi luă iarăşi ţigara dintre degete şi trase din nou un fum cu nesaţ.

— Băiatul acela, care a dus trupul pe targă, a fost cu mine acolo. A fost cu mine şi atunci când am executat pe şosea şase dintre acei cazaci. Am făcut-o fără să-mi pese, a fost ca un gest de răzbunare, văzând ce au făcut ei acolo. Nu am simţit nici o remuşcare nici atunci şi nu simt nici acum. Mi-am făcut datoria exterminându-i pe acei sălbatici. Iar tu ştii că ceea ce am văzut eu este nimic faţă de ce au făcut ei chiar aici, pe aceste pământuri. Spune-mi, de ce eşti tu aici?

Tânărul şovăi puţin.

— Tata… A plecat atunci, în 1992, spre Corjova, la o soră bolnavă. Nu a mai revenit niciodată. L-au găsit peste trei zile, în Nistru, cu mâinile legate la spate cu sârmă ghimpată, cu ochii scoşi şi torturat cumplit.

— Şi tu ai venit să-l răzbuni?

— Nu, nu asta, am venit cu alţii să luptăm pentru ca asta să nu se mai întâmple. Dar nu credeam…

— Nu credeai că poţi muri, sau cineva de lângă tine poate muri.

Tânărul plecă capul.

— Prietene, zise scoţând o nouă ţigară şi oferindu-i-o, războiul este cumplit. Ucide fără deosebire. Esenţial este să încerci să-ţi ucizi inamicul înainte să te ucidă el pe tine.

Îi întinse bricheta. Tânărul o luă şi îşi aprinse ţigara.

— Şi cum să fac asta?

— Învăţând. Învaţă de la băieţii ăştia cum să te fereşti şi cum să lupţi. Învaţă cum să te fereşti, învaţă din

experienţa, dar şi din greşelile lor. Fiindcă ai văzut, o greşeală te poate costa viaţa. Poţi să greşeşti de mai multe ori şi să scapi, dar viaţa o pierzi o singură dată.

La punctul de comandă, căpitanul Lucian Mirea închise staţia după ce primise raportul lui Anghel. Cei doi militari ce aşteptau în picioare, se priviră unul pe altul. Mirea oftă, adresându-li-se:

— Aţi auzit, lunetişti în faţa postului 8. În ultimele trei zile, am pierdut aşa patru oameni, trei morţi şi un rănit. Am cerut sprijin contra lunetiştilor şi văd că v-au trimis pe voi. Sper că puteţi rezolva problema.

Toma şi Manole aprobară din cap.

— Vom face tot ce putem, domnule căpitan!

— Vă dau pe cineva să vă conducă acolo.

Cei doi ieşiră din căsuţa din Corjova desemnată a fi post de comandă. Afară îi preluă un sergent care privi câteva clipe la puşca cu lunetă din husa de piele din spatele lui Toma, precum şi la echipamentele din mâna celor doi, apoi le făcu semn să-l urmeze. Se strecurară spre linia frontului, către şanţul ce ducea spre postul 8.

Căpitanul Mirea reveni la ecranul calculatorului, aplecându-se în spatele unui operator foarte concentrat. Acesta, cu stânga pe un fel de joystick şi cu dreapta pe mouse, dirija un UAV (Unmanned Aerial Vehicle) pe deasupra poziţiilor transnistrene.

— Mai la dreapta şi coboară puţin! Aşa, focusează acolo, către subsolul de la blocul al treilea de lângă şoseaua principală!

Operatorul se execută întocmai.

— Focusează intrarea în subsol, cea mare, ce coboară în pantă, aşaaa... Mai coboară puţin, să ai câmp de vedere mai bun...

Operatorul se foi pe scaun:

— Mai jos ar putea fi văzut UAV-ul...

— Nu, du-te mai departe, mai jos! Aşa, l-am prins! Bravo! sări căpitanul Mirea. Eram sigur că este ceva acolo.

Ţiuitul gloanţelor urmat de pârâiturile rafalelor

mitralierelor antiaeriene îl făcu pe operator să ezite. Fuseseră reperaţi.

— Îl ridic…

— Nu, vezi de unde au tras!

O privire semicirculară a obiectivelor puternice le dezvălui poziţia mitralierelor inamice. Erau în curtea unei case, la umbra unui stejar stufos, în gropi corespunzătoare. Lângă un gard înalt era parcat un tun de 57 mm şi un ZSU-23, cu cele două tunuri de 23 mm îndreptate spre cer.

— Însemnează poziţia bateriei şi transmite-o artileriei. Să tragă acum!

— Bine, dar armistiţiul…? făcu operatorul şovăielnic.

Căpitanul se ridică şi se îndreptă spre birou. Apucă telefonul cu dispozitivul de încriptare ataşat, chiar dacă linia era sigură.

— În cursul aşa-zisului armistiţiu, cazacii ne-au atacat de două ori, iar acum cinci minute ne-au împuşcat al patrulea om. Voi cere aprobarea comandamentului, transmiţând şi ce am descoperit. Mai ales, vreau să-i las să creadă că am găsit doar mitralierele lor, nu şi altceva.

— Subsolul?

— Subsolul însemnează-l şi scoate poza la imprimantă. Nu tragem încă peste el, nu e momentul!

Câteva clipe mai târziu, la următoarele rafale, imaginile dispărură de pe ecran, lăsând locul unui câmp de pureci albi.

— L-am pierdut, cred că l-au doborât.

Un căpitan în uniforma albastră de aviaţie se ridică de la un alt calculator, făcând un gest de lehamite cu mâna.

— Într-o jumătate de oră ridicaţi-l pe următorul, apoi vreau încă unul la altitudine mare pe traseul dintre Dubăsari şi Tiraspol, pentru a monitoriza traficul militar şi civil. Colegii de la Tighina au semnalat o coloană ce se îndreaptă spre pod dinspre Tiraspol. Vreau să văd dacă nu vine ceva şi spre noi. Vreau mai ales noaptea ca toate rutele spre Dubăsari să fie permanent verificate cu atenţie. Înregistraţi şi însemnaţi fiecare vehicul, civil sau militar, chiar şi grupuri de pietoni.

UAV-ul era un IAR-T, avion spion fară pilot de fabricaţie românească, suficient de performant pentru scopurile sale, dar de zece ori mai ieftin decât echivalenţii săi occidentali, preţul unui aparat fiind cuprins între cinci şi zece mii de dolari, în funcţie de dotări. Fabricat în România începând din 2002, după un proiect al Institutului Naţional de Cercetări Aerospaţiale, acest aparat foarte practic nu era mult inferior celor vestice, prezenţe constante pe teatrele de operaţiuni NATO începând cu Kosovo în 1999, dar mai ales în Irak şi Afghanistan, era dotat cu cameră video în infraroşii cu vedere şi pe timp de noapte şi cu teleobiective puternice, care permiteau înregistrarea detaliilor de la sol chiar de la trei mii de metri, altitudinea maximă. Mai putea fi folosit şi în scopuri civile, pentru supravegherea circulaţiei rutiere. În cazul de faţă, la ce informaţii doreau să obţină, IAR-T-ul era suficient, astfel că deciseseră să nu folosească încă UAV-urile primite de la americani, mult mai preţioase.

Patru minute mai târziu, un şuier trecu pe deasupra lor, apoi îi ajunse bubuitura celor patru tunuri de 155 mm aflate cincisprezece kilometri mai în spate. Urmă încă o salvă, pe poziţia notată precis pe hărţile de tragere. Următorul IAR-T trecu pe deasupra locului de unde au tras mitralierele antiaeriene ce au doborât primul UAV, transmiţând imaginea unor cratere imense cu aspect selenar. Din ZSU-23 rămăseseră doar câteva bucăţi de blindaj împrăştiate prin frunzişul stejarului făcut una cu pământul, ce ardea mocnit pe alocuri. Prin rotocoalele subţiri de fum se puteau vedea siluete de soldaţi ce încărcau resturi de trupuri umane într-o dubă gri transformată în maşină de salvare.

— La punct fix, băieţii ăştia îşi ştiu meseria…, şopti Mirea.

Apoi îşi însemnă pe hartă poziţia subsolului şi prinse fotografia scoasă la imprimantă cu o piuneză pe perete. Părea o fotografie aeriană banală, un subsol de bloc umbrit, fără nimic special. Dar din unghiul din care fusese luată imaginea, la o observaţie mai atentă, se vedea ţeava unui tanc ieşită uşor in afară.

Toma şi Manole lucrau de ceva vreme împreună. Iniţial,

în războiul împotriva Ucrainei, Toma acţionase în cadrul Detaşamentului de Cercetare-Diversiune în Maramureş, ca şi lunetist în spatele liniilor inamice. După conflict, ajunsese împreună cu cei rămaşi în cadrul Detaşamentului 495 Operaţiuni Speciale „Ştefan Soverth”, trecuţi ulterior la paraşutişti, sub ordinele colonelului Dorinei Iancu. Aici i se ataşase şi tânărul Manole, ca şi ajutor şi ucenic, cum îi plăcea să o spună. Au servit împreună două tururi în Afghanistan, perfecţionându-se în modul de lucru în echipă de doi, în tandem, după modelul american şi britanic, stil ce se dovedise mai pragmatic şi mai eficient decât cel al trăgătorului izolat.

Atâtea antrenamente şi lupte împreună au creat o legătură indisolubilă între ei. Iar asta se vedea cel mai mult în bătălie. Faţă de alţi luptători, rolul lor era diferit, în oarecare măsură. Colonelul Dorinei Iancu a ţinut să sublinieze acest aspect când a mărit numărul celor specializaţi ca lunetişti în unitatea sa: „în primul război mondial, s-au tras şapte sute de mii de gloanţe pentru a ucide un inamic. Deci, pentru fiecare mort, s-au tras şapte sute de mii de gloanţe. Iar rata de succes a unui lunetist este de 1,33/1, deci la fiecare trei gloanţe, cel puţin două ţinte sunt doborâte. Nu mai vorbim de efectele demoralizatoare pentru inamic, precum şi eliminarea ţintelor de primă importanţă pentru desfăşurarea ostilităţilor”. Dar colonelul nu a zis nimic atunci despre greutăţile specializării lor. Camuflarea perfectă, deplasarea nevăzuţi în teren şi aşteptarea, aşteptarea infinită până ajungi să tragi acel glonţ care putea însemna o ţintă doborâtă. Toate acestea îţi cereau răbdare şi nervi de oţel. Atât Toma, cât şi Manole, le aveau din plin.

În luptele pentru Chişinău o dovediseră din plin, amândoi. L-au protejat atunci pe Cosmin Nechita, o mai veche cunoştinţă din războiul cu Ucraina a lui Toma, cât timp el a iluminat cu laser o coloană transnistreană venită în ajutorul inamicilor ce se băteau în Chişinău împinşi de tancurile colonelului Morun. Coloana inamică a fost distrusă aproape în întregime, iar ei au acoperit prin luptă retragerea lui

Nechita asaltat de trupele Spetznatz.

Iar acum, o nouă misiune, pe frontul de la Coşniţa. La solicitarea căpitanului de vânători de munte Lucian Mirea, ai cărui băieţi cădeau sub gloanţele lunetiştilor transnistreni, colonelul Iancu i-a trimis pe ei, în timp ce restul Detaşamentului 495 se refăcea şi-şi completa efectivele după pierderile grele din luptele de pe străzile Chişinăului.

Trecuseră deja două ore de când au ajuns pe poziţia aleasă. Undeva la stânga postului 8 îşi scobiseră în pământ, la dreapta unei movile ierboase, poziţia de aşteptare. Aveau un câmp bun de observare asupra segmentului de front. Ascunşi, nevăzuţi şi-au scobit un mic adăpost, amenajând câteva direcţii de ochire cu vedere pe un spectru suficient de larg. Toată munca lor era în zadar dacă lunetistul duşman se mutase după ultima victimă. Dar nu aveau ce face, trebuia pornit de undeva. Mai ales că bombardamentul de artilerie i-a cam ţintuit pe inamici pe loc, dar poate, cu şansă şi lunetistul să-şi fi păstrat poziţia bine aleasă, până acum nedetectată.

Au camuflat cu ierburi dese câmpul de tragere, făcându-l de neobservat dinspre frontul transnistrean, apoi Manole a început căutarea prin luneta specifică, pentru neavizaţi având o formă curioasă. Un smoc de iarbă camufla casca lui Manole, dându-i un aspect caraghios, dar Toma nu avea de ce să râdă. Lipit de buza ridicăturii ce le dădea o protecţie iluzorie, Manole scruta cu atenţie depărtările spre periferia Dubăsariului. Toma, alături de el, întins de-a lungul puştii britanice L96, o prefera pe asta deşi avea de unde alege. Şi el căuta prin lunetă orice indiciu, orice părea nelalocul său. Trecu mai bine de o oră de supremă încordare.

La un moment dat, Manole îi şopti, tot cu luneta la ochi:

— Cineva fumează, la dreapta grămezii de moloz de la ora 14.00.

Toma răsuci uşor arma cu câteva grade, prinzând şi el prin luneta puştii fuiorul aproape insesizabil de fum ce se ridicase preţ de o clipă atunci când fusese expirat în sus.

— Sper că omul nostru este fumătorul. Poziţia este bună pentru un trăgător.

Intr-adevăr, nu putea fi sesizată printre obstacolele din teren, aşa ascunsă la marginea unei grămezi de cărămizi sparte şi de moloz. Un locaş bun de tragere putea fi amenajat aici cu siguranţă. Şi avea şi câmp bun de tragere spre postul 8, unde făcuse o victimă. Iar dacă lunetistul era fumător, acest viciu îi putea aduce moartea poate mult mai devreme decât preconizau avertismentele de pe pachetele de ţigări. Au mai aşteptat aproape o oră, cu ochii aţintiţi acolo. Dar nimic deosebit nu se petrecu.

Toma hotărî că era momentul. Fără să-şi ia ochii din luneta armei, îi şopti lui Manole:

— Zi-le să ridice momeala!

— La 8?

— Nu, la postul 7, are direcţie şi acolo.

Toma alesese postul 7 din două motive. Primul era că ar fi devenit suspect dacă cineva se ridica din aceiaşi poziţie din care căzuse mai devreme o victimă. Al doilea era că dorea ca lunetistul, dacă el era, să fie nevoit să-şi schimbe cu ceva linia de foc, expunându-l mai mult şi, esenţial, câteva secunde în plus. Manole vorbi câteva secunde la microfonul prins de cască în dreptul gurii. Apoi îi şopti lui Toma:

— Zece secunde, începând de acum!

Numărară amândoi în gând, cu ochii spre grămada de moloz. La fix zece secunde, o cască se ridică încet după buza şanţului ce proteja adăpostul 7. Calm, fără grabă, cu precauţie. Toma strânse uşor degetul pe trăgaci. Amândoi aşteptau. După încă trei secunde, Manole prinse primul mişcarea:

— Este!

Toma o văzuse şi el. Dintre două cărămizi aşezate în aşa fel încât să rămână un mic spaţiu între ele, ceva se mişcă uşor. Într-o fracţiune de secundă, recunoscu ţeava unei arme ce se rotea lin. O puşcă cu lunetă model Dragunov, calibru 7,62 mm. Lungimea armei, bătaia, distanţa între capătul ţevii şi pat, locul unde ar trebui să fie luneta, iar în

spatele ei un ochi care caută ţinta, iar acest ochi aparţinea unui trup, ascuns după ramurile unei tufe ce tremura în bătaia vântului uşor de seară. Era o singură porţiune descoperită printre cărămizile răsturnate de unde pândea lunetistul inamic şi aceasta ascunsă de frunzele tremurânde, care puteau induce pe oricine în eroare cu mişcarea lor. Dar Toma nu le urmărea, în mintea lui calculele se succedau cu repeziciune. 930 de metri, distanţa dată de luneta lui Manole. Şi o mică deschizătură unde putea lovi şi dincolo de ea nu vedea, doar ghicea craniul protejat de cască aplecat pe puşca cu lunetă Dragunov. Ţeava Dragunovului se fixă spre postul 7. Toma putea ghici concentrarea şi încordarea lunetistului ce-şi fixa ţinta spre casca românească apărută după buza şanţului. Toma expiră uşor, apoi strânse trăgaciul încet, menţinând încremenit linia de ochire. O împuşcătură sparse liniştea înconjurătoare. Ţeava Dragunovului se scutură şi căzu într-o parte.

— Eliminat! zise simplu Manole.

Toma aprobă, menţinând linia de ochire. O vânzoleală acolo, câteva cărămizi se mişcară, ca şi cum cineva uită de precauţiuni şi se repede spre locul Dragunovului. O spinare arcuită apăru de după pietre, un trup aplecat spre cel căzut. O nouă împuşcătură, o fracţiune de secundă mai târziu amândoi văzură sângele împroşcat din spinarea care dispăru imediat.

— Felicitări, două lovituri!

— Mda, plecăm!

Încet, cu grijă, trase arma din locaş, apoi începură să împacheteze tot, rămânând în continuare sub movilă, ascunşi vederii, în cazul în care alţi lunetişti inamici i-ar fi căutat. Îşi făcuseră treaba, trebuiau să plece. În cazul în care primeau ordin să rămână în ajutor, trebuiau să o facă de pe o nouă poziţie. Şi o luau de la început, de data asta cu Manole trăgător, Toma urmând să achiziţioneze ţintele.

II

13 mai 2014, ora 8.30
Bucureşti

Profesorul Dăianu trecu la următoarea filă a raportului ce-l studia cu atenţie de mai bine de douăzeci de minute. În timp ce întorcea pagina, aruncă o privire discretă, cu coada ochiului, spre biroul generalului Constantin Puşcaş, şeful Statului Major al Armatei. Stătea de zeci de minute bune aplecat, cu ochii în imensa hartă a cărei margini atârnau dincolo de marginea biroului. Din când în când îşi făcea nişte notiţe într-un carneţel sau îşi arunca ochii pe ecranul calculatorului, acţionând mouse-ul concentrat, indiferent la cele din jur. Dăianu nu se putu abţine să nu constate că aceste câteva zile îl îmbătrâniseră pe Titi Puşcaş mai mult decât ar fi făcut-o câţiva ani buni. Faţa îi era trasă şi obosită, iar ochii altădată vioi i se adânciră în orbite, cearcănele adânci fiind dovada nopţilor prelungi de nesomn şi încordare. Oboseala şi tensiunea acumulată putea doborî pe oricine în cursul unor astfel de evenimente şi nu ştia cum de Titi mai putea sta în picioare. Mai ales că a ajuns la ceea ce a prevăzut de la început, să se lupte nu numai cu un inamic puternic şi hotărât, dar inclusiv cu cei ce ar fi trebuit să-i stea alături, dar care, ca de obicei, vedeau mai degrabă utilitatea politică de moment a unui anumit eveniment, fără să gândească la posibilele repercusiuni în viitor pentru ţara pe care o reprezentau, culmea, tot prin votul liber al cetăţenilor acesteia. Fiindcă acest general a ajuns să lupte nu numai cu inamicii de pe linia Nistrului, ci şi pe culoarele puterii dâmboviţene cu deciziile politicienilor avizi după voturi care nu înţelegeau sau se făceau că nu înţeleg care sunt raţiunile militare ale unei acţiuni şi în ce mod pot influenţa destinul unei naţiuni pentru generaţii de acum încolo.

După încă o noapte de nesomn, pe Dăianu şi Puşcaş îi găseau din nou zorii în picioare, studiind şi încercând să găsească cea mai bună soluţie pentru a ieşi dintr-un impas militar şi politic pe care ei nu-l doriseră, ba chiar împotriva căruia se bătuseră cu toată energia, atât în timpul confruntărilor militare, ci chiar şi după acestea, când un armistiţiu a fost acceptat de conducerea politică a României, respectiv de preşedintele Danulescu, la cererea Rusiei, dublată de insistenţele unor parteneri din UE, cum ar fi Franţa şi Germania.

După preceptele strict militare, după cumplite zile de luptă şi mai ales după victoria de la Tighina, ar fi fost normal să poată să-şi ducă trupele mai departe, spre următorul obiectiv, care era atât de aproape. Ar fi putut ca după o zi de refacere, să ocupe în forţă întreaga Transnistrie, înfigând drapelul românesc în vârful Comitetului Central din Tiraspol, asta în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. I-au cerut-o militarii, să treacă neîntârziat la atac, cât timp transnistrenii erau bătuţi şi fără vreo posibilitate să-şi revină în urma dezastrului de la Tighina, când peste două mii au fost capturaţi, prinşi între podul peste Nistru ţinut ferm de tancurile colonelului Tomoioagă şi de bravii luptători din Batalionul 1 Operaţiuni Speciale „Vulturii” şi tancurile victorioase ale colonelului Morun ce avansau dinspre estul Tighinei. O operaţiune militară strălucită, condusă ca la carte, doar pentru ca rezultatele ce puteau veni de aici să fie risipite de nişte decizii politice motivate de implicarea unor actori internaţionali, în mare parte indiferenţi de miza imensă ce va avea implicaţii majore pentru întreaga regiune încă mulţi ani de acum încolo.

Asta fiindcă Republica Moldova a ales. A ales mai mult ca niciodată, mai important ca niciodată, să-şi ia soarta in propriile mâini şi să decidă pentru viitorul poporului său şi al copiilor săi. În condiţii mai grele ca niciodată, poate doar anul 1918 putând fi comparat cu evenimentele de acum. Dar timpurile grele cer decizii majore, iar Moldova de dincolo de Prut a decis. A decis şi a hotărât prin jertfe şi

sânge să-şi ducă la îndeplinire decizia. Mai mult ca la 7 aprilie 2009, când protestatarii basarabeni dărâmau primele cărămizi din edificiul minciunii clădit de conducerea comunistă, cum că pe malurile Prutului trăiau popoare diferite, cu istorie şi limbă diferită, astăzi, moldovenii s-au luptat pentru neamul lor, pentru limba şi credinţa lor românească. Au murit liderii lor asasinaţi, dar tot au găsit resursa să-şi spună păsul lor răspicat, că sunt români şi doresc să se unească cu ţara, la fel ca şi în 1918.

Iar ţara le-a sărit în ajutor, ca şi atunci. Militarii români s-au bătut în Chişinău, alături de patrioţii basarabeni, s-au bătut la Tighina şi au înfrânt ursul rusesc cu înfăţişare transnistreană, dar cu atâtea eforturi şi jertfe! La 9 mai, ziua în care Uniunea Sovietică şi ulterior Rusia, sărbătorea an de an victoria în al doilea război mondial, cu impresionante parade la Moscova, Tighina era eliberată de armata română. Chiar în clipa în care ar fi trebuit ca în Piaţa Roşie din Moscova, sub zidurile Kremlinului, să înceapă marea paradă, pe zidurile cetăţii Tighina a lui Ştefan cel Mare, botezată Bender de către turci, se înălţa drapelul românesc simplu, roşu, galben şi albastru, fără vreo stemă la mijloc. O clipă de triumf cât o străfulgerare de istorie.

Dar se părea că nu era îndeajuns. Succesul rapid şi atacul dezlănţuit al românilor, precum şi devastatoarea înfrângere a transnistrenilor, cu toate mijloacele materiale şi umane, inclusiv luptători de elită, puse lor la dispoziţie de către sponsorul de la Moscova, a produs consternare în Rusia. Dar ruşii şi-au revenit rapid din surpriză şi au acţionat pe alte căi. Iar cea mai potrivită, în prima fază, a fost cea a diplomaţiei. Nu au încercat iniţial să abordeze direct România, ci indirect, combinând presiunea cu promisiunile. În prima fază, i-a abordat pe partenerii tradiţionali din UE, Germania şi Franţa. Legăturile de afaceri, mai ales cu Germania, puterea economică majoră din UE, mai ales în domeniul energiei, conducta North Stream fiind una dintre cele mai importante manifestări ale acestui parteneriat economic, îşi puteau arăta roadele. La fel ca şi în cazul Franţei şi apoi al Italiei. Rezultatul imediat

s-a concretizat prin presiunile asupra României de a-şi menţine trupele pe loc, pe poziţiile atinse, până când UE îşi va stabili poziţia. Apoi i-au abordat pe americani, căutând să afle ce îi motivează în susţinerea morală a românilor. Nu a fost prea greu, spaima administraţiei Anders de un posibil atentat terorist radiologie sau nuclear cu dispozitive provenite din Transnistria şi ajunse în mâna fanaticilor islamişti trecând în faţa unei atitudini consecvente de a susţine interesele României intrate în luptă.

Presiunile asupra preşedintelui Danulescu au venit din toate părţile, chiar dacă Puşcaş insista pentru continuarea ofensivei până la capăt, susţinând că dacă i se dă mână liberă acum, când inamicul este deja înfrânt, în maximul trei zile ocupă toată Transnistria cu pierderi minore. Dar preşedintele Danulescu a fost nevoit să accepte armistiţiul între România şi forţele transnistrene, chiar dacă a refuzat să semneze vreun acord în acest sens, deoarece atât el, cât şi întregul mapamond, inclusiv Rusia, nu recunoştea existenţa unei regiuni independente transnistrene. Atunci Rusia şi-a dat arama pe faţă, de data asta oficial, oferindu-se să semneze ea armistiţiul cu România în locul Transnistriei, chiar dacă între aceste două state nu exista vreo stare recunoscută de război.

Nu era prima aparentă anomalie diplomatică tipic rusească. De exemplu, în 1996, pentru a încheia ceea ce s-a numit primul război cecen, Boris Elţîn a semnat un tratat de pace cu Cecenia, deşi Rusia nu recunoscuse niciodată independenţa acestui stat. De altfel, cecenii pentru asta luptau, pentru independenţă. A fost o recunoaştere de facto. La fel, în conflictele din 1991, 1992 şi 1993 din Osetia de Sud, Transnistria şi Abhazia, armistiţiile şi angajamentele se semnau, în mare parte, la Moscova, cu Rusia ca şi parte, de multe ori. Era de fapt o recunoaştere indirectă, dar implicită, a implicării Rusiei în aceste războaie, deşi Rusia refuza categoric să recunoască participarea ei în conflictele respective. La fel ca şi în cazul de faţă.

Acest armistiţiu l-a exasperat şi dezamăgit pe Puşcaş.

Ştia că ar fi putut să termine cu Transnistria în câteva zile, erau deja bătuţi şi aproape fără rezerve, la o înaintare impetuoasă a tancurilor româneşti peste podul de la Tighina spre Tiraspol, nimeni nu le putea sta în cale. Combinat cu trecerea Prutului de trupele de la Camenca şi Râbniţa, precum şi cu asaltul celor ce aproape că împresuraseră deja Dubăsariul din două părţi, de la Coşniţa şi Cocieri, chiar dacă transnistrenii mai beneficiau de suficiente trupe şi armament, erau suficient de dezorganizaţi şi demoralizaţi după înfrângerile suferite, încât nu mai puteau opune o rezistenţă serioasă. Era convins că în maxim patru zile Regiunea Autonomă Nistreană ar fi fost de domeniul trecutului, o pată neagră pe cale de a fi uitată în istoria acestui ţinut.

Dar alţii au preferat să negocieze. Ruşii le-au promis americanilor că vor ancheta toate scurgerile de armament şi de altă natură în zonă, chiar vor permite accesul experţilor americani, iar aceştia vor avea drepturi depline de a se deplasa oriunde şi de a verifica orice doresc pe teritoriul rămas sub controlul separatiştilor susţinuţi de armata a XIV-a rusă. Cu condiţia ca românii să rămână pe poziţii şi să nu încerce nici o acţiune ofensivă. Iar preşedintele Danulescu a acceptat, forţat atât de americani, cât şi de statele importante de decizie din UE.

Iar armistiţiul dura deja de câteva zile. În acest timp, cum preconizase Puşcaş, trupele separatiste erau întărite continuu, atât cu oameni cât şi cu material militar, inclusiv cu tancuri. În ciuda faptului că textul armistiţiului prevedea în mod expres ca nici una din părţi să nu aducă forţe noi pe linia de luptă, până în adâncimea de douăzeci şi cinci de kilometri în spate. Valabil şi pentru tancuri, vehicule blindate şi tunuri. Se permiteau doar schimbarea unu la unu a unităţilor deja existente, precum şi transportarea articolelor de necesitate şi unităţilor medicale. Pentru români era un text avantajos, deoarece dispuneau de o superioritate locală în punctele cheie, iar adâncimea de douăzeci şi cinci de kilometri în spatele frontului transnistrean practic însemna ieşirea din limitele teritoriale,

pe teritoriul Ucrainei. Rusia propusese şi intercalarea unor forţe de menţinere a păcii, bineînţeles ruseşti, la fel ca şi în 1992. Preşedintele român respinsese acest lucru cu fermitate, spunând că acceptă ori forţe ONU, ori nimic. Rusia a propus trupe sub supravegherea OSCE, din nou preşedintele respingând oferta, ştiut fiind că acest OSCE nu a făcut nimic douăzeci de ani pentru rezolvarea diferendului transnistrean, deşi era mandatat în negocieri încă de la început. Atunci Rusia a acceptat ideea căştilor albastre ale ONU şi acum se discuta la infinit ce naţiuni ar trebui implicate în acest proces.

Puşcaş ştia că era pierdere de vreme. Rusia, ca în toate conflictele pe care le-a iniţiat în anii ’90, a avut aceeaşi atitudine şi aceeaşi abordare. Când protejaţii ei erau pe cale de a fi bătuţi, iniţiau conferinţe de pace, negociau armistiţii pe care le încălcau primii, întărindu-şi trupele şi le aruncau în atac, în timp ce adversarii, fie că erau georgieni sau moldoveni, le respectau şi încasau dividendele faptului că erau corecţi şi încrezători în medierea Rusiei. Aşa s-a întâmplat şi în Osetia de Sud şi în Abhazia şi în Transnistria. Şi la fel se întâmpla şi acum. Coloane de aprovizionare cu vehicule blindate, tancuri, camioane, se îndreptau spre Tiraspol, traversând teritoriul Ucrainei, mai ales noaptea. Pe teritoriul ucrainean nu puteau fi supravegheaţi decât de sateliţii militari americani, românii neîndrăznind să-şi trimită UAV-urile pentru a nu încălca suveranitatea Ucrainei. Mai era şi aspectul că aceste UAV-uri aveau o rază limitată de acţiune. Oricum, prezenţa acestor trupe nu era necunoscută, mai greu era de detectat numărul lor, tipul, pe categorii de arme şi din ce fel de soldaţi erau compuse. Erau ruşi, cazaci, voluntari de pe întregul cuprins al Rusiei, mercenari, sau toate la un loc. Cei care erau militari ruşi, ce fel de militari erau: trupe combatante, recruţi, sau dintre cei cu pregătire specială. Multe întrebări, puţine răspunsuri.

Existenţa aprovizionărilor ruseşti era cunoscută americanilor, încă la cel mai înalt nivel, datorită serviciilor nepreţuite ale sateliţilor. Totuşi, administraţia americană rămânea, ca şi în alte dăţi, prizoniera propriilor aşteptări.

Se aşteptau ca ruşii să se ţină de cuvânt şi se făceau că acceptă explicaţiile ruse conform cărora era vorba de trupe de înlocuire ale celor aflate pe linia frontului. O altă dovadă a implicării directe a Rusiei în conflict. Iar americanii aşteptau progrese în cursul negocierilor privind dezarmarea transnistrenilor şi verificarea depozitelor de arme de experţii lor, dar erau duşi cu vorba în negocieri interminabile prin fel de fel de piedici de orice natură, inclusiv birocratică şi de aparentă lipsă de comunicare. Nu de puţine ori negociatorii americani au fost nevoiţi să reia discuţiile asupra unor puncte considerate lămurite în zilele precedente, ruşii susţinând cu candoare că ei au înţeles o anumită chestiune într-un anume sens şi se arătau miraţi cum că partenerii lor americani o vedeau altfel. Pentru Vaier Petraşcu, reprezentantul României din partea Ministerului de Externe la aceste negocieri, lucrurile erau evidente. Şi-a împărtăşit vederile şi cu colegii americani, care nici nu l-au aprobat, dar nici nu şi-au exprimat dezacordul. Pur şi simplu păreau că-şi joacă rolul într-o piesă de teatru. Dar lor le era cu atât mai uşor, din moment ce nu erau direct vizaţi de vecinătatea unei linii de front ce devenea mai ameninţătoare pe zi ce trece. Petraşcu şi-a transmis prompt observaţiile la Bucureşti.

În acest timp, Transnistria se întărea. Şi devenea tot mai agresivă, la adăpostul armistiţiului ce devenea tot mai clar că este aplicabil doar pentru partea română. Cele două atacuri ale transnistrenilor şi cazacilor, a doua zi de la semnarea acordului de încetare a focului au demonstrat-o cu prisosinţă. Au fost doar atacuri de testare a apărării de la Cocieri, respinse cu uşurinţă de vânătorii de munte români, secondaţi de voluntarii moldoveni, în plus, nenumărate schimburi de focuri, iniţiate de inamic, plus atacuri precise ale lunetiştilor. Românii au ripostat, dar au iniţiat focul rareori, o singură dată folosind artileria împotriva unor mitraliere antiaeriene. În schimb, au început să riposteze împotriva lunetiştilor cu proprii trăgători de elită. În scurt timp au trecut la eliminarea oricăror ţinte de oportunitate, cum ar fi inamici prost acoperiţi în teren. O

acţiune de răspuns, devenită normală pe acest front departe de a se fi liniştit.

Un alt front sensibil şi extrem de important era cel de la Tighina, mai bine zis la est de Tighina, din moment ce românii deţineau în urma unor lupte grele întreg oraşul, inclusiv podul de pe Nistru, ba chiar un mic cap de pod pe malul de est, pe şoseaua spre Tiraspol. Transnistrenii erau pe deplin conştienţi de importanţa capului de pod de la Tighina, în ciuda faptului că era unul de dimensiuni extrem de reduse. Dar faptul că era vârful unei posibile axe de avans direct, pe şosea, spre Tiraspol, îl făcea deosebit de important. Iar dacă putea fi anihilat, iar podul distrus, Nistrul ar fi putut deveni un obstacol aproape de netrecut pentru o posibilă forţă de atac contra Tiraspolului, aşa cum dorise iniţial generalul Constantin Puşcaş. Aşa că, în ciuda armistiţiului, cele mai multe fricţiuni, schimburi de focuri şi inclusiv atacuri au avut loc aici, în micul cap de pod. Linia defensivă a românilor de pe malul de est a fost întărită cu blocuri de beton, şanţuri de comunicaţie de ambele părţi ale şoselei, precum şi cu obstacole în formă de X de care erau legate dese rulouri de sârmă ghimpată la douăzeci-treizeci de metri în faţa primelor linii de foc. Şoseaua, ca atare, era blocată de baraje de beton şi sârmă ghimpată, din locuri ascunse pândind mitraliere grele de 14,5 mm, precum şi soldaţi permanent în alertă, dotaţi cu aruncătoare de 82 mm, lansatoare de rachete RPG sau Javelin, asta în afara armamentului uşor de infanterie. Printre ei, din poziţii ascunse, lunetişti scrutau fiecare sector de front. De dincolo de râu, de pe malul vestic, patru tancuri TR-85M camuflate după blocuri de beton stăteau permanent cu ţevile aţintite spre malul opus. Mai în spate, trei baterii de artilerie de 100 mm, precum şi câteva lansatoare de rachete camuflate printre blocurile din Tighina, erau îndreptate spre acelaşi obiectiv. Permanent, un regiment era de serviciu pe linia de front, faţă în faţă cu inamicul. Dar cei mai expuşi erau cei de dincolo de pod, de aceea erau selectaţi cu grijă, dintre cei mai buni soldaţi.

Asta fiindcă in ciuda armistiţiului, au avut permanent de

luptat. În zilele de aşa zisă încetare a focului, patru atacuri majore s-au dezlănţuit asupra podului, toate respinse cu pierderi mari pentru atacatori. Schimburile de focuri izbucneau periodic, nu treceau două ore fară un angajament serios. De multe ori, de la duel de arme automate, se ajungea până la aruncătoare şi, în câteva rânduri, la dueluri de artilerie, care, după câteva salve, se stingeau de la sine. O singură dată s-a ajuns şi la angajamente aeriene, atunci când în timpul unui scurt duel de artilerie, un elicopter Mi-8 Hind a apărut dinspre poziţiile transnistrene lansând câteva rachete. A fost învăluit imediat în focul mitralierelor MR-4 de 14,5 mm, iar în timp ce făcea manevra de întoarcere a fost doborât în flăcări de o rachetă americană FIM-92 Stinger. A fost un indiciu că românii aveau în dotare armament american performant şi ştiau să-l folosească cu precizie. Cea mai dificilă parte pentru români era aprovizionarea şi schimbarea celor aflaţi în capul de pod. Soldaţii ce treceau podul peste Nistru, chiar dacă se ţineau aproape de balustradele de beton, erau în punctul cel mai vulnerabil faţă de focurile de armă ale transnistrenilor. De aceea, podul fusese denumit de soldaţii români „Podul Morţii”. Opt militari români şi moldoveni căzuţi l-au făcut ca în ultimele zile de la declararea armistiţiului să-şi merite denumirea. Dar nu era nimic pe lângă epavele contorsionate şi înnegrite ale tancurilor şi transportoarelor blindate transnistrene rămase pe pod în urma luptelor din Tighina pe care nimeni nu se deranjase să le mute de acolo. Doar cadavrele celor ucişi au fost culese de pe locul în care căzuseră.

Dar cei mai buni dintre cei buni continuau să scruteze poziţiile inamice pregătite şi întărite în jurul acestui mic cap de pod. Şi aşteptau. Aşteptau să se întâmple ceva pentru care ei erau pregătiţi şi antrenaţi. Aşteptau reacţia celorlalţi.

Generalul Constantin Puşcaş izbi cu pumnul în masă, făcându-l pe Dăianu să tresară. Tocmai îi sosiseră pe email şi le scosese la imprimantă ultimele imagini transmise de pe linia frontului, de la operatorii UAV-urilor. Câteva erau

însemnate ca şi importante, unele detalii fiind marcate sau încercuite, urmând câteva explicaţii în josul fiecăreia. Concluzia era una singură în cazul tuturor imaginilor. Transnistrenii se întăreau şi încă puternic. Iar întăririle lor nu erau numai în scop defensiv, ci mai ales ofensiv. De exemplu, ţevile tancurilor neglijent camuflate, sau TAB-uri prost mascate. Nu prea se vedeau lucrări defensive de fortificaţii sau şanţuri antitanc, ci doar tot mai multe tancuri şi blindate care se adunau, se adunau din ce în ce mai multe, în aşa măsură că se părea că transnistrenii nu prea mai aveau unde să le ascundă. Sau că soldaţii lor, în ciuda eforturilor superiorilor, nu se prea osteneau să ducă munca de camuflare până la capăt, deşi se vedea că se depuneau toate eforturile pentru asta.

— Drace, se pregătesc de atac! mormăi înciudat Puşcaş.

Îi venea să se urce pe pereţi, acum câteva zile, dacă ar fi avut mână liberă, ar fi putut să-şi împingă tancurile până la Tiraspol, fără prea mare opoziţie, deşi trupele sale erau epuizate. Dar ar fi putut să se fortifice la intrarea în Tiraspol, ca şi în cazul Tighinei şi poate ar fi reuşit până atunci să ocupe Dubăsariul, să pătrundă în Transnistria pe toate căile de acces, securizând măcar o parte din această fâşie de pământ, obţinând oricum mai multe avantaje strategice şi poziţii infinit mai bune, chiar dacă ar fi fost oprit mai târziu de interesele politice. Da, dar aceste interese politice care fac şi desfac, de cele mai multe ori fără să cunoască situaţia militară, îngreunează de fiecare dată misiunea soldatului şi a generalului. Aşa s-a întâmplat şi cu armistiţiul în războiul contra Ucrainei, dar atunci a reuşit să tragă de timp până a obţinut condiţii militare mult mai favorabile, atunci era în plină ofensivă, iar acum câteva zile era cu ofensiva la capătul lanţului logistic şi al puterilor, totuşi era sigur că o continuare până la porţile Tiraspolului ar fi adus o mai bună situaţie, inclusiv o poziţie de forţă pentru negociatorii politici.

Acum era tardiv, nu mai putea da timpul înapoi. Dacă ar fi forţat ofensiva atunci, în mod sigur ar fi fost destituit din funcţie, poate chiar deferit Curţii Marţiale. Tot prin decizie

politică. Astfel, a rămas în funcţie şi era convins că a rămas tocmai pentru a drege busuiocul atunci când lucrurile se vor precipita. Ştia că se vor precipita, cea mai bună dovadă erau fotografiile de pe biroul său. Era puţin probabil că ruşii se întăreau pe teren doar pentru a-şi îmbunătăţi poziţia la negocieri. Nu, acele trupe erau pentru atac şi nu efective de apărare a Transnistriei.

Dăianu se ridică şi se îndreptă spre biroul lui Puşcaş. Luă câteva fotografii şi le studie cu interes.

— Ce ai de gând să faci?

Puşcaş răsuflă zgomotos.

— Nu prea am de ales! Va trebui să retrag trupele noastre din teatrele de operaţiuni, inclusiv din Afghanistan. Numai acolo am peste o mie de luptători bine pregătiţi. Dar mă gândesc la toate trupele noastre de peste hotare. Am nevoie de fiecare dintre ei aici, pe linia Nistrului.

Dăianu mai luă o fotografie, o studie, apoi o aşeză înapoi pe birou.

— Au fost identificate unităţile de unde provin aceşti nou veniţi?

— Lucrăm la asta, dar mai durează. Pot fi ruşi, cazaci, transnistreni şi ce dracu voluntari mai poate aduce Rusia aici fără efort. Sper ca pe mâine să am, totuşi, o idee.

Dăianu se lăsă pe fotoliul din dreapta biroului. Îşi frecă preocupat bărbia cu palma, peste barba de câteva zile, apoi i se adresă lui Puşcaş:

— Când te întâlneşti cu Harrison?

Colonelul american Sam Harrison era ofiţerul de legătură cu NATO, dar în special cu armata americană.

— Şi peste două ore, dacă este necesar!

Dăianu continuă:

— Eu zic, totuşi, să nu dai încă ordinul de retragere din teatrele de operaţiuni, mai ales că va trebui aprobat de preşedinte, iar el poate fi supus presiunii americane, pe motiv că ar putea fi interpretat ca şi un gest de escaladare în regiune.

— Dar asta, făcu Puşcaş bătând cu palma peste fotografiile de pe masă, asta nu este escaladare?

— Ba da, dar ruşii nu recunosc nimic. Vor pune vechea placă cu schimbarea sau rotaţia de trupe, bla-bla şi nu va ieşi nimic, ba dimpotrivă, va ieşi prost pentru noi.

— Şi atunci, ce să fac? Să las lucrurile aşa?

— Nu, va trebui să te întâlneşti cu colonelul Harrison şi să-l ameninţi cu retragerea trupelor noastre.

— În schimbul a ce?

— Simplu. Va trebui să ceri ca întreg armamentul solicitat de tine şi consilierii lor să ajungă cât mai rapid la noi. Cred că va fi un motiv extraordinar ca ei să se grăbească, mai ales că de când cu armistiţiul, au cam întârziat.

— Bine, bine, dar ce fac cu trupele noastre care sunt subţiate şi insuficiente? Am avut pierderi, spitalele sunt pline de răniţi, iar chiar cei ce sunt recuperabili în timp scurt, totuşi, sunt insuficienţi şi nu sunt capabili să-şi reia locul pe front, chiar dacă îşi doresc asta.

— Unităţile moldoveneşti care vor să lupte pot fi instruite într-un grad corespunzător ca să preia obiective de pază şi protecţie, inclusiv pe teritoriul românesc, unde îşi pot continua pregătirea intensivă. Disponibilizezi astfel trupe din ţară, care pot fi trimise pe front. Dintre moldoveni, sunt unii mai dornici să intre în luptă şi sunt destui dintre ei cu un grad mai ridicat de pregătire. Intercalează-i în unităţile româneşti, astfel se vor integra mai bine în armata care în curând va fi cea a ţării lor. Aici vor avea ocazia să se pregătească pentru a deveni buni soldaţi ai României Mari. Iar cei ce îşi vor face stagiul în România, în misiuni de pază obiective şi altele, cu atât mai bine, îşi vor cunoaşte ţara şi oamenii.

Puşcaş rămase câteva clipe pe gânduri. Îşi strânse buzele, aprobă din cap, apoi răspunse:

— Da, profesore, ai dreptate. O voi face cât de rapid şi, în acelaşi timp, îl voi scutura puţin pe Harrison.

III

13 mai 2014, ora 9.00
Tighina

Căpitanul Mihai Motrescu se răsuci în sacul de dormit, aruncând o privire spre grămada de jeratic rămasă din focul aprins seara trecută. Deşi se luminase bine de ziuă, încă mai erau câţiva soldaţi în jurul tăciunilor. Nu prea reuşise să doarmă, nu numai din cauza tirurilor intermitente de arme automate ce se auzeau dinspre pod, de departe, punctate pe alocuri cu bufnituri de aruncător sau cu câte o salvă de artilerie, dar mai erau gândurile ce nu-i dădeau pace.

Trecuseră mai bine de trei zile de când Batalionul 1 „Vulturii" ţinuseră capul de pod cu lupte grele şi suprem eroism până la sosirea tancurilor colonelului Tomoioagă, asigurând podul şi apoi trecând dincolo, pe malul stâng al Nistrului, securizând un mic intrând în Transnistria. Ulterior au fost schimbaţi şi trimişi la odihnă şi refacere în apropiere, la Tighina. Compania căpitanului Motrescu şi-a găsit loc în clădirea unei şcoli dărăpănate şi s-au adaptat de minune în aceste trei zile de repaus. Şi-au întins care cum au putut sacii de dormit prin sălile de clasă pe jumătate prăbuşite şi s-au pus pe odihnă. Nu departe, în alte clădiri, se aflau şi celelalte companii, ţinând legătura telefonic şi prin curieri. Soldaţii şi-au curăţat armele şi efectele militare şi-au spălat uniformele, au organizat serviciile de pază şi s-au adaptat uşor la viaţa relaxată de aşteptare a evenimentelor. Între timp au apărut cei unsprezece soldaţi trimişi de la Târgu Mureş, din garnizoană, ca să înlocuiască pierderile, prea puţini însă. De o primire triumfală s-au bucurat cei şase răniţi uşor care au insistat să fie retrimişi din spital la unitatea lor, deşi ar mai fi necesitat îngrijiri. Cei răniţi mai serios mai aveau de aşteptat, dar asta este viaţa de soldat.

O primă surpriză a venit încă din prima zi a şederii lor în noul cantonament. Spre seară, vreo şase femei îşi făcură intrarea în curtea şcolii, acolo unde lângă un zid dărăpănat câţiva militari încropiseră un mic foc. Purtau cu ele nişte oale mari cu capac, din care venea un miros îmbietor. Se aşezară lângă soldaţi, apoi ridicară capacele, lăsând să se vadă zeci de sarmale aburinde. Soldaţii au sărit în sus de bucurie. Femeile luară câte o sarma şi o mâncară în faţa soldaţilor, pentru a le risipi orice bănuială cum că ar putea fi otrăvite. De asemenea, băură câte o gură zdravănă de vin din sticlele de plastic, apoi îi îmbiară cu drag pe soldaţi. Câţiva civili, majoritatea tineri, aproape copii, dar şi câţiva moşnegi, aşteptau cu interes dincolo de poartă. Soldaţii nu îndrăzneau să ia vreo bucată, căutându-şi din ochi căpitanul. Motrescu se apropie, le adresă câteva cuvinte femeilor, gustă o sarma şi luă o gură de vin, din acest excelent vin moldovenesc, apoi dădu din cap aprobator. Soldaţii abia aşteptau să se năpustească la ospăţ. Se strânseră aproape toţi cei care nu erau în misiuni şi făcură semn şi civililor ce aşteptau să se apropie. Fraternizarea s-a produs ca prin farmec, discuţiile s-au prelungit până târziu în noapte. Soldaţii erau bine aprovizionaţi cu alimente şi cu tot necesarul, dar nimic nu se putea compara cu mâncarea gătită de casă. În schimb, fiecare micuţ primea o mulţime de dulciuri şi sucuri din partea militarilor. În două zile, erau cu toţii prieteni, civili şi militari. Chiar şi cei care erau de naţionalitate rusă sau ucraineană s-au convins rapid de umanitatea românilor. Pentru ca lucrurile să nu degenereze şi pentru a păstra aspectul de tabără militară, căpitanul Motrescu impusese reguli stricte pentru accesul civililor, numai între anumite ore şi în anumite sectoare. Acest lucru nu impietă asupra relaţiilor de simpatie, chiar prietenie, între civili şi soldaţi. Accesul fiind permis mai ales seara, se organizau adevărate şezători în jurul unui foc, nu chiar de tabără, pentru a nu fi prea vizibil, chiar dacă ei se aflau cantonaţi în partea vestică a oraşului, opusă podului peste Nistru, acolo unde armele pândeau.

În fiecare seară, câţiva dintre soldaţii talentaţi, care nu se

ştie cum au găsit o chitară, cântau la lumina focului, printre militarii şi civilii amestecaţi ce sorbeau încet din paharele de vin şi vorbeau între ei cu voce scăzută, pentru a nu-i acoperi pe cei ce cântau în cor alături de chitaristul de serviciu. O atmosferă paşnică, înălţătoare, mai ales atunci când răsunau cântecele folk, populare sau cele ale regretaţilor Ion şi Doina Aldea Teodorovici, cu vibrante versuri patriotice.

Ori, chiar în seara precedentă, un astfel de cântec intonat printre acordurile de chitară îl făcu pe căpitanul Mihai Motrescu să cadă pradă gândurilor şi amintirilor. Se hotărâse să-şi pună sacul de dormit afară, undeva mai retras, chiar la baza unui zid pe jumătate prăbuşit. Dorea să petreacă o noapte sub cerul liber, să privească bolta spuzită de stele, să simtă pe frunte adierea caldă a vântului de seară, la fel ca de multe ori în trecut. Acordurile chitării şi vocile ce o acompaniau ajungeau la el suficient de clar, dar fără să fie deranjante. Zvonurile de glasuri vesele, glumele, răzbăteau la fiecare pauză între două cântece, chiar dacă nu reuşeau să acopere rafalele ce se auzeau periodic din depărtare, de parcă ar fi dorit să le amintească că războiul era aproape, acolo, îi aştepta, iar ceea ce trăiau ei acum era doar un scurt itermezzo între două lupte.

Pe jumătate adormit, percepea tangenţial pe la ureche glasurile ce îndemnau pe cineva să preia chitara de la ultimul cântăreţ ce deja obosise, poate şi în urma paharelor de vin dulce şi licoros. Cel rugat se cam codea, dar îndemnurile şi rugăminţile îşi făcură efectul. După voce, Motrescu l-a recunoscut pe sergentul Mihnea Avram, un băiat de ispravă, un bun soldat, chiar dacă mai avea de lucru. Mai ales că cel mai bun prieten al său, Fabian, căzuse pe podul de la Tighina. Avram cedă în cele din urmă şi luă chitara. Îşi plimbă degetele peste strune, acordă câteva corzi, apoi, când se lăsă liniştea în aşteptarea muzicii, începu să cânte. O voce profundă, clară şi limpede, acompaniată de acorduri ample, urmată îndeaproape de corul lin al celor ce cunoşteau versurile. Dar tocmai această melodie lentă, vibrantă, îi alungă somnul lui Motrescu.

Se simţi purtat înapoi în timp cu peste douăzeci de ani, tot lângă un foc, atunci când se simţea tânăr şi liber, cu tot viitorul deschizându-i-se în faţă. Atmosfera părea aceeaşi, melodia aceeaşi, chiar şi vocea celui ce o cânta semăna aproape până la confundare. Iar versurile triste îi pătrundeau adânc în suflet, la fel ca şi atunci. Dar vocea din trecut nu va mai putea cânta vreodată, poate doar în ceruri, printre îngeri.

O poiană plină de corturi în Munţii Retezat, o gaşcă de tineri veseli, încrezători şi plini de speranţe, în jurul unui foc de tabără, o chitară şi o voce sublimă. O seară senină din vara lui 1990, cu Victor la chitară. Şi aceeaşi melodie, dătătoare de fiori.

„Focul vânăt e gonit de vânt / Zările au uitat să mă mai doară / De iubire întâia oară cânt / La scandal renunţ întâia oară”, extraordinarele versuri ale poetului rus Serghei Esenin. Şi parcă şi natura era cu ei, o pală uşoară de vânt răscolea focul dându-i o tentă spre vânăt, în înserarea care se lăsa peste crestele Retezatului, aducând cu ea inconfundabila mireasmă de brad. Victor era un adevărat vrăjitor al chitarei, un talent înnăscut, era suficient să-şi plimbe degetele pe corzi, că oricine se oprea să-l asculte uimit. Acest talent îl făcea să aibă şi un mare succes la fete, dar niciodată Mihai Motrescu nu l-a invidiat pentru asta. Era suficient pentru el că Victor Doicu îi era un prieten, poate cel mai bun prieten şi asta de când s-au cunoscut, cu doi ani în urmă, în vacanţele de la bunicii de la ţară, întâmplător la Ţebea, acolo unde se aflau gorunul lui Horea, al lui Avram Iancu, precum şi mormântul acestuia din urmă, în aceeaşi curte a bisericii, alături de gorunii sădiţi mai târziu de Regele Ferdinand, Regina Maria şi generalul Berthelot. Nicolae Ceauşescu, dictatorul comunist ce încercase să-şi lase şi el amprenta în acest loc încărcat de istorie sădind un gorun, a fost răsturnat cu un an înainte, iar ei doi au contribuit cum au putut la asta, în timpul revoluţiei din decembrie 1989. Gorunul lui Ceauşescu a fost ars de săteni, ca să nu mai rămână vreo urmă din dictatura comunistă ce a ţinut captiv poporul român vreme de

aproape patruzeci şi cinci de ani, dar, totuşi, dezastrul economic şi urmele adânci din mentalul oamenilor nu puteau fi şterse atât de uşor.

Erau tineri şi visători, cu gânduri mari, dar faţă de alţii din generaţia lor, erau mult mai maturi şi încercaţi. Ei luptaseră, cum au ştiut, în revoluţia care a transformat România dintr-o dictatură anchilozată într-o tânără democraţie, dar cu atâtea lucruri de învăţat şi atâtea obstacole înainte. Dar era prea devreme să realizeze acest lucru.

Fiecare dintre ei şi-a făcut datoria, după cum au crezut şi au putut, în elanul lor tineresc. Victor Doicu, înrolat în armată la paraşutişti, la cererea lui, din moment ce avea de ales, ca şi absolvent de liceu, între infanterie şi paraşutişti, a mers pe a doua opţiune. Astfel, a trăit din plin tot ceea ce a însemnat revoluţia română, a văzut cu ochii lui elicopterul doborât la Boteni de o rachetă antiaeriană şi a simţit tot ce înseamnă nesiguranţa pe o zonă de război. A venit cu plutonul său la Bucureşti şi a apărat televiziunea şi şi-a văzut camarazii căzuţi, morţi şi răniţi fără a-şi fi identificat inamicii. Mihai Motrescu, cu doi ani mai tânăr, la cei şaisprezece ani ai săi, luase parte la demonstraţiile din Timişoara, oraşul său natal şi la toate evenimentele dintre 16 şi 22 decembrie din Piaţa Operei, astfel că se simţea un adevărat veteran, alături de Victor, cel cu stagiul militar satisfăcut la paraşutişti.

Erau tineri şi frumoşi, încrezători în viitor, chiar dacă fenomenul Piaţa Universităţii se acutiza, era chiar înainte ca minerii să lichideze sub bâte mişcarea de protest. Dar ei încă nu ştiau asta, cântau şi se bucurau, mâncau grătare şi beau bere şi vin, în acordurile chitarei. În acest timp, aruncau ocheade şi făceau curte fetelor, care le zâmbeau promiţător. În privinţa fetelor, Mihai a înţeles mai demult că nu avea cum să-i facă faţă lui Victor. Pornea cu un mare handicap, pe lângă faptul că Victor era mai mare, mai zdravăn şi mai arătos, precum şi vocea şi talentul său de chitarist care înmuia inima oricărei fete, acum el era şi eroul cu armata şi revoluţia făcută, un tânăr la

nouăsprezece ani, pe când el, Mihai, la cei şaptesprezece ani ai săi, deşi făcuse revoluţia în Timişoara, nu prea avea suficiente atuuri. Departe de a-i purta pică, Mihai observa, ca de obicei, spre care fată vrăjită de chitara lui Victor se îndrepta atenţia acestuia, astfel ca el să se concentreze apoi spre imediat următoarea în clasamentul însuşirilor fizice. Aproape de fiecare dată reţeta avea succes. Ca şi acum, Victor se alesese la scurt timp cu bruneta cu ochi verzi şi picioare lungi ce-l ţinea deja pe după umeri, îndemnându-l să mai cânte încă o melodie, în timp ce la fiecare pauză mâna stângă i se odihnea pe genunchiul fetei, iar Mihai o ţinea în braţe pe şatena cu pieptul generos, legănându-se împreună în ritmul vocilor ce ţineau isonul chitarei. Mihai simţea ochii Ancăi, sora lui Victor, cum îl căutau, dar nu dădu importanţă din două motive. O dată, Anca nu avea decât paisprezece ani, iar el, ca orice adolescent ce se vedea deja bărbat cu sângele clocotind în vine, căuta un rezultat rapid, nu o prietenie platonică întinsă pe câţiva ani şi a doua oară, era sora lui Victor, prietenul său cel mai bun şi nu ar fi îndrăznit vreodată să rişte relaţia cu acesta pentru orice fată, cu atât mai puţin pentru sora lui. Era un fel de sentiment al onoarei, chiar dacă Anca, chiar la cei paisprezece ani, se vedea că va fi o domnişoară extrem de frumoasă, la fel cum poţi ghici frumuseţea florii după semeţia bobocului pe cale de a se deschide. Da, dar nu pentru el, deşi ochii Ancăi parcă spuneau altceva.

Când vâlvătăile focului s-au estompat de au rămas doar tăciunii, iar toţi ceilalţi s-au retras pe la corturi sau în plimbări sub luna plină ce-şi revărsa darnică razele peste poiană şi crestele din jur, au rămas doar ei doi, fiecare ţinându-şi în braţe noua cucerire. Fetele moţăiau cu capul pe umerii lor, iar ei mai sorbeau din vinul de Recaş, fumând alene o ţigară. Tăcerea dura de minute bune, chitara zăcând alături, doar din când în când trosnea câte un butuc aruncând în jur scântei roşiatice. Victor a fost primul care a spart liniştea, după ce a expirat larg fumul din ţigară:

— Ştii, mă voi lăsa de fumat tot în armată, deoarece tot

aici m-am apucat.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Mihai, care fuma încă din al doilea an de liceu, ascunzându-se alături de alţi elevi prin WC-urile şcolii.

— Vreau să spun că m-am decis. Voi da examen de admitere la Academia Militară şi voi aplica pentru paraşutişti. Renunţ la Facultatea de Mecanică.

Victor reuşise la admitere la Mecanică şi-şi făcuse stagiul militar la termen redus, optând pentru paraşutişti.

— Tu ce ai de gând? îl întrebă abrupt.

— Nu ştiu, dar voi pleca la Bucureşti. În Piaţa Universităţii.

— De ce?

— Şi eu vreau ceva mai bun pentru ţara asta. Şi cred că asta e calea.

Nici unul nu zise nimic câteva minute. După un timp, Victor aruncă chiştocul în jeratic. Mihai se simţi dator să continue:

— E calea ce trebuie urmată, avem nevoie de democraţie…

Victor îl privi cumva altfel.

— Indiferent de politică, indiferent de cine va fi la conducerea ţării, România va avea nevoie de soldaţi care să o apere şi să-i slujească interesele. Fără o armată puternică şi bine pregătită, vom fi doar o salcie în vânt. Eu vreau să fiu printre cei ce vor da siguranţă ţării, dincolo de disputele politice. Nu uita, tot timpul ţara va avea nevoie de un braţ înarmat, nu se ştie pentru ce. Dar tot timpul, va fi nevoie de oameni cu armele în mâini, gata să-şi facă datoria.

Mihai răsuflă fumul în sus, stingându-şi ţigara în pământ.

— Totuşi, te-ai gândit bine?

— Eu zic că da. Am fost la paraşutişti, am fost la televiziune apărând revoluţia şi cred că asta doresc să fac pe viitor. Vreau să fiu soldat al ţării mele, al noii mele ţări democratice. Simt că în viitor va fi nevoie de soldaţi ca să apărăm România şi cu vreau să fiu unul dintre ei, nu oricum, ci unul de elită, un comandant al trupelor de elită.

Iar tot timpul, paraşutiştii sunt elita unei armate.

Mihai nu zise nimic câteva minute.

— Totuşi, de ce?

— E simplu. Îmi iubesc ţara. Poate sună ciudat, dar să ştii că mi-am iubit dintotdeauna ţara. Am descoperit asta atunci când am fost în foc, la revoluţie. Şi vreau să o servesc cum pot mai bine. Iar în acest mod cred că o voi face cel mai bine.

Mihai Motrescu rămase tăcut, pe gânduri, cu ochii în tăciunii a căror căldură se estompa din ce în ce mai mult, lăsând loc răcorii nopţii. Bruneta lui Victor se foi uşor, răsucindu-se spre el. Victor se aplecă şi o sărută uşor pe buze, lăsând-o încet pe spate. Ea murmură ceva nedesluşit şi îi cuprinse capul cu mâna stângă, trăgându-l mai aproape. Mihai îşi sărută uşor pe frunte şatena din braţe, care se răsuci adormită spre el şi-l cuprinse mai strâns cu mâinile. Parcă simţea dinspre corturi o privire intensă, a doi ochi albaştri. A doua zi, în drum spre lacul Bucura, atunci când a zdrobit cu un băţ capul viperei ce-i tăia calea Ancăi, a simţit din nou acea privire intensă din ochii albaştri şi senini ai acesteia, dar mai presus de spaimă şi recunoştinţă, parcă a mai perceput şi altceva. Ceva mult mai profund. La fel, când Victor l-a strâns recunoscător în braţe a perceput ceva mai mult decât prietenie. Fraţi ar fi fost un termen mai potrivit.

S-au mai întâlnit după doi ani, acasă la Victor, la Hunedoara. Academia Militară nu-l schimbase prea mult, era acelaşi tip de viaţă, parcă ritmul cazon nu-şi lăsase amprenta. În schimb, Mihai era marcat. Fusese bătut de mineri în 13-15 iunie 1990, terminase liceul şi era dezamăgit profund. Au stat de vorbă singuri în sufragerie, cu o bere în mână. La televizor se dădeau ultimele reportaje din războiul Iugoslaviei. Mihai, trist, îi povestea lui Victor despre bătaia luată în Bucureşti, despre visurile neîmplinite, despre revoluţia furată, despre tot. Victor îi răspunse scurt:

— Am încredere că, mai devreme sau mai târziu, această ţară îşi va găsi drumul spre ceea ce a fost cândva şi va fi

cândva.

Trebuie să avem încredere, atâta tot.

— Da, dar şi să luptăm pentru asta. Nu mă încălzeşte deloc ideea că poate vom ajunge în Europa peste cincizeci de ani, că doar aproape atâţia am stat sub comunişti!

— Sper că vom ajunge cât de repede, dar oricum, vom avea nevoie de braţe înarmate. Armata…

Dar Mihai nu-l mai asculta. Rămase pironit cu ochii la televizor, la reportajul despre căderea Vukovarului. Un gând i se înfiripă în minte: „Voi merge şi voi lupta acolo!”.

La plecare, preocupat de ideile sale, nici nu observă felul în care Anca, devenită o adevărată domnişoară, privea în urma lui.

„Fost-am câmp părăginit de foc / La femei şi votcă dam năvală / Nu-mi mai place azi să beau să joc / Să-mi pierd viaţa fară socoteală”. Cântecul din jurul focului se amplifica cu tot mai multe voci care se adăugau.

Se răsuci din nou în sacul de dormit, poate pentru prima dată devenit brusc incomod. Într-adevăr, a fost câmp părăginit de foc, dar de foc de mitralieră. Bosnia-Herţegovina, Kosovo, Afghanistan, Irak, împreună cu nenumărate localităţi de care majoritatea conaţionalilor săi poate că nu auziseră vreodată. Toate presărate cu lupte crâncene, cu morţi, răniţi, mutilaţi, violuri, crime, orori şi atrocităţi care nu vor fi poate niciodată prezente pe ecranele televiziunilor de unde majoritatea cetăţenilor inocenţi îşi extrag informările zilnice. Locuri părăginite de focurile mitralierelor, exploziile grenadelor şi obuzelor, trecute pe sub şenilele tancurilor şi transportoarelor blindate, mistuite de incendiile puse de mâini omeneşti, devastate de hidosul chip al lui Marte prin mâna ucenicilor săi, oameni ce ucideau alţi oameni, în numele unor principii uitate demult de aceşti purtători ai făcliei războiului de-a lungul şi de-a latul unui teritoriu numit neutru zonă de operaţiuni.

De departe, dinspre podul de la est de Tighina se auziră la început câteva focuri de armă izolate. Apoi ţăcănitul sacadat al mitralierelor, urmate de bufniturile mortierelor,

încercând să acopere chitara şi vocile ce se încăpăţânau să cânte, de parcă războiul era departe, de parcă nu era al lor. Ah, aceşti inocenţi, chiar dacă unii dintre ei erau luptători încercaţi şi o dovediseră cu prisosinţă în ultimele zile, când îşi pierduseră unii dintre cei mai buni prieteni. Cum putea fi firea umană atât de ipocrită, să nege evidenţa, când era clar, războiul era acolo, îi aştepta, tot ce trăiau ei acum era doar un interludiu între două încercări, între două bătălii! Sau poate ştiau şi de aceea nu le păsa, preferau să trăiască clipa ca şi cum ar putea fi ultima? Nimeni nu poate înţelege firea omenească, chiar dacă mari psihologi sau filosofi şi-au petrecut viaţa încercând. Deoarece nimeni nu poate explica apetenţa omului spre a-şi ucide semenii, în numele unor idealuri, ideologii, religii, lideri, sau orice fel de motive ar putea scorni mintea omenească. Iar rezultatul este imensul număr de morţi în numele acestui ideal sau ideologii. Omul, floarea creaţiei, poartă în vene germenii distrugerii. Mitralierele tăcură, lăsând spaţiu sonor vocilor mai îndrăzneţe, de parcă victoria era a lor. Dar nu era şi ei nu aveau de unde să ştie. Totdeauna, mitraliera era mai tare decât chitara. Totuşi, chitara continua să cânte:

„Cârciumile le-aş uita pe veci / N-aş mai şti nici versul ce înseamnă / De-aş atinge aceste braţe reci / Şi-al tău păr ca floarea cea de toamnă”

Dar Marusia, sârboaica, avea un păr ca pana corbului, lung până la mijlocul spatelui arcuit, parcă făcut să scoată în evidenţă sânii semeţi şi bine făcuţi. Tresări la şocul amintirii, nu erau braţe reci, ci calde şi iubitoare, mai ales cum îl cuprindeau, buzele fierbinţi căutându-i sărutarea. Pregnant, o ultimă noapte, ultima dată când a mai văzut-o, îi revenea în memorie. O noapte cu lună plină, aproape de enclava de la Goradze, înainte de a pleca la atac. O noapte de amor, înainte de o zi de luptă. Dar în zorii zilei, parcă simţea aţintiţi asupra lui doi ochi albaştri, încadraţi de un păr blond rebel, ce semăna foarte mult cu cel al Ancăi. O străfulgerare de moment, apoi lupta, în care uiţi de tot şi de toate, doar adrenalina îţi pompează energie în sânge şi te baţi, este care pe care. Şi totuşi, ochii Ancăi parcă au fost

primii care i-au revenit în minte atunci când zăcea pe spate, trăgând aer cu gura deschisă în urma efortului, când totul s-a terminat.

Se răsuci pe partea cealaltă, încercând să doarmă, să uite de toţi şi de toate, chiar cu riscul ca demonii trecutului să-i bântuie somnul, clipele în care credea că ar putea fi singur, doar cu el însuşi. O rachetă luminoasă brăzdă cerul spre răsărit, dar căpitanul Mihai Motrescu nu o observă, pierdut în gândurile sale.

IV

mai 2014, ora 10.00
Georgia, la sud de Poti

O privire de ansamblu prin binoclu era mai mult decât suficientă. Ruşii se întăreau pe ultimele lor poziţii cucerite. Pentru colonelul georgian Levan Turashvili nu era o surpriză, ba chiar se aştepta la asta. Zâmbi în sinea lui, apoi lăsă binoclul pe piept şi se îndreptă spre jeepul ce-l va duce la postul său de comandă din spatele frontului. Pe drum îşi expuse observaţiile ofiţerilor ce-l însoţeau, adăugând ordinele militare în vorbe clare şi dure, fără a lăsa loc de interpretări. Abhazilor, sau ruşilor, era clar că aceşti abhazi erau sprijiniţi în mare măsură de ruşi, nu trebuia să li se lase impresia că se aflau în concediu aici, chiar dacă unii vor protesta ulterior că nu respectă armistiţiul de încetare a focului. Dar colonelul Turashvili ştia în ce constau aceste armistiţii cu ruşii. Trăise evenimentele din Osetia de Sud 1992, Abhazia 1993 şi altele, aşa că ştia ce bază se putea pune pe armistiţiile ruşilor. Erau semnate doar pentru a fi încălcate, în timp ce ei s-ar fi dezarmat pe linia de front, la fel ca de fiecare dată. Din nou, se adeverea că avea dreptate. Ruşii se întăreau, dar de data asta nu vor fi prinşi nepregătiţi.

Oricum, pe el până acum nu-l prinseseră nepregătit, ba dimpotrivă, i-a surprins total pe mai multe planuri. Şi încă mai avea aşi în mânecă. Iniţial, ruşii au încercat să-l păcălească cu plănuita ofensivă spre Batumi. Dar el fusese informat de un nou şi eficient sistem de informaţii despre intenţiile lor. Încă de la Revoluţia Trandafirilor, din 2003, Georgia şi-a îmbunătăţit continuu serviciile de informaţii, în ciuda deficienţelor dovedite ulterior, mai ales în timpul războiului din august 2008. De fapt, nu s-ar putea numi neapărat deficienţe, ci mai degrabă interpretările liderilor

politici, care fie că au subestimat, fie că au interpretat greşit semnalele celor de la informaţii. Totuşi, în lichidarea secesiunii adjare din 2004, în care Levan participase direct, serviciile de informaţii şi-au arătat valoarea. Iar acum, la a doua secesiune a Adjariei, ei au informat corect şi la timp atât dimensiunea ameninţării, cât şi nivelul de participare al Rusiei, ajutaţi aici şi de agenţii plasaţi în Abhazia, unii dintre ei recuperaţi cu greu chiar de către trupele colonelului Levan Turashvili. Conducerea militară a Georgiei a avut timp să pregătească un plan de ripostă, care a funcţionat perfect. În plus, Levan le-a administrat adversarilor şi câteva lovituri grele unde se aşteptau mai puţin, în Abhazia, baza lor de plecare.

Planul rus era genial tocmai prin simplitatea sa. Agenţii ruşi plasaţi în Adjaria împreună cu secesioniştii declară independenţa acestei provincii, cu arme ocupă portul şi principalele clădiri din Batumi, capitala provinciei şi cheamă trupele ruso-abhaze în ajutor. Se înscenează ciocniri cu trupele georgiene, apoi voluntarii din Abhazia pornesc în goană spre sud, de-a lungul litoralului, pentru a-i „proteja” pe etnicii ruşi de barbaria armatei georgiene. Informat din timp, colonelul Turashvili a atacat coloana inamică dinspre est, în timp ce se scurgea de-a lungul ţărmului Mării Negre spre sud, spre Poti şi apoi spre Batumi. A realizat surprinderea la nord de Poti, în timp ce secesioniştii din Batumi se confruntau pe străzile oraşului şi în port cu poliţiştii şi trupele speciale georgiene. Coloana inamică a fost oprită la nord de portul Poti, fiind blocată în avans şi manevrată pe flanc, fiind întoarsă cu spatele spre mare. Dar trupele ruso-abhaze, întărite cu fel de fel de voluntari, erau dotate cu blindate şi mult prea numeroase, iar dinspre Abhazia continuau să li se scurgă întăriri, astfel că Turashvili nu a reuşit ceea ce-şi propusese iniţial, să taie legătura lor cu baza, să le strângă în cleşte tară posibilitatea de retragere, silindu-le să capituleze. Patruzeci şi opt de ore, concomitent cu avansarea şi luptele românilor în Republica Moldova, la Chişinău şi apoi la Tighina, a durat încleştarea celor două forţe.

Apoi, la vremea la care românii deveneau stăpâni pe Chişinău, Levan a scos un alt as din mânecă. O forţă proaspătă, al cărei nucleu dur era constituit din cele douăsprezece tancuri româneşti TR-85M1, cumpărate în secret, a declanşat o ofensivă surpriză prin defileul Kodori, spre inima Abhaziei, deschizând un nou front. Sprijiniţi de elicopterele IAR-330 Puma Şocat şi acestea cumpărate din România, tancurile şi-au creat drum prin valea îngustă spulberând cu tunurile de 100 mm orice rezistenţă. Mai ales că abhazii slăbiseră apărarea defileului, trimiţând toate trupele disponibile spre sud, spre Poti. Două elicoptere ruseşti care au încercat să li se opună au fost spulberate de pe cer, iar firavele rezistenţe ale apărătorilor abhazi au fost măturate de tancuri sau luate cu asalt de infanteriştii georgieni cu grenade de mână. Corpul expediţionar, de mărimea unei brigăzi, a ocupat cu uşurinţă zonele de nord ale defileului, cedate abhazilor în războiul din 2008, apoi au continuat avansul până la debuşarea din defileu şi ocuparea oraşului Lata, ameninţând direct capitala abhază Sukhumi. Încă puţin şi urmau să cadă pe şoseaua Sukhumi – Gulripsh, principala linie de comunicaţie abhază, izolând astfel oraşele Ochamchira, Tqvarceli şi Gali, precum şi trupele ruso-abhaze în atac spre Poti. În urma lor, camioane încărcate cu infanterişti şi civili voluntari, mare parte originari din Abhazia de unde fuseseră izgoniţi cu mai bine de douăzeci de ani în urmă ocupau poziţii strategice în jurul oraşului Lata şi se pregăteau de înaintarea spre intersecţia cu principala linie de aprovizionare a celor opriţi lângă Poti, tăind astfel Abhazia în două. O manevră strălucită, reuşită pe deplin. Sau aproape pe deplin.

Ocuparea nodului de şosea, încununarea efectului manevrei, a fost ratată din cauza armistiţiului, încetare a focului de care liderii politici georgieni. Fuseseră obligaţi în urma conjuncturii internaţionale să o accepte. Ambele părţi au rămas pe poziţii, aşteptând negocierile. Acelaşi lucru ca şi în Republica Moldova, unde românii au fost opriţi imediat după eliberarea Tighinei.

Colonelul Levan Turashvili se aştepta la asta, doar era

tactica preferată a ruşilor în toate conflictele de după prăbuşirea imperiului sovietic. Când mersul luptelor le era defavorabil, cereau armistiţiu, inclusiv prin presiuni internaţionale doar pentru a-şi dovedi iubirea de pace, apoi, când reuşeau să se întărească, nesocotind orice angajament, dar insistând pentru dezarmarea adversarilor, declanşau un atac devastator, ignorând apoi orice apel la încetarea focului, indiferent de unde ar fi venit. Levan cunoştea prea bine aceste metode, doar le simţise pe propria piele, atât în Osetia de Sud, în 1992, cât şi în Abhazia, în 1993. Se aştepta şi se pregătise în consecinţă. Acceptă formal încetarea focului, dar ordonă oamenilor săi să se întărească cât de bine puteau pe poziţiile dobândite. Inclusiv cu săparea de tranşee şi adăposturi individuale, întinderea reţelelor de sârmă ghimpată pe principalele căi de atac posibile ale adversarilor şi chiar prin îngroparea discretă, pe timpul nopţii, a unui număr important de mine antitanc şi antipersonal. În ziua în care se ceruse ca ambele părţi să-şi retragă artileria grea, Levan se supuse. Câteva tunuri vechi de 100 mm defilară sub camerele reporterilor, tractate de camioane grele, de pe poziţiile lor de la nord de Poti. O lovitură de imagine, aceleaşi tunuri, plecate spre est, câteva zile mai târziu vor ajunge camuflate şi transportate cu grijă în timpul nopţii în defileul Kodori. În locul lor, Levan camuflase în poziţii aproape imposibil de detectat lansatoarele româneşti de rachete Larom. Păreau nişte autocamioane neutre, acoperite cu prelata dispusă pe nişte cadre metalice ce le făcea să semene cu autocamioane de transport sau mai degrabă nişte corturi mari de adăpostit vreo bucătărie de campanie.

Între timp, dispuse ca Batumi să fie total curăţat de secesionişti şi elemente subversive. Luptele nu încetaseră nici o clipă aici. La protestul reprezentanţilor ruşi, georgienii replicaseră că armistiţiul se aplică doar forţelor militare ale celor două părţi în conflict, iar în Batumi are loc doar o acţiune poliţienească limitată împotriva unor elemente turbulente. Sau ruşii au forţe militare angajate acolo? Reprezentanţii ruşi înghiţiră în sec. Să insiste, ar fi însemnat

să recunoască pe plan internaţional directa lor implicare în tentativa de secesiune a Adjariei. Aşa că nu mai ziseră nimic, asistând neputincioşi la anihilarea secesioniştilor în următoarele patruzeci şi opt de ore. Un afront greu, pe lângă altul, petrecut în portul Poti, atunci când bateriile de coastă au deschis focul asupra unor nave ruseşti de patrulare ce s-au apropiat de intrarea în radă, scufundând una dintre ele. O palidă răzbunare faţă de cele şase nave georgiene scufundate în port în august 2008 sau de scufundarea unei nave de patrulare de către corveta rusească *Mirazh* (de clasa *Nanuchka III)* cu două rachete antinavă SS-N-9 Malakhit tot atunci.

Jeepul îl depuse pe colonelul Levan Turashvili lângă buncărul subteran ce-i servea ca şi post de comandă. Doi interlocutori bărboşi, în haine lungi sub care se ghiceau contururile unor AK-47, îl aşteptau sub supravegherea a doi dintre aghiotanţii săi. Petrecu cu ei mai bine de două ore, în discuţii lungi la câteva ceaiuri. În final, un locotenent se apropie de Turashvili şi îi şopti ceva la ureche. Levan aprobă, apoi se ridică, semn că discuţia s-a sfârşit. Cei doi bărboşi se ridicară şi ei, plecară capetele spre Levan atingându-şi fruntea cu palmele, apoi ieşiră grăbiţi.

În urma lor intră un căpitan în uniformă georgiană, introdus de acelaşi locotenent. Căpitanul salută scurt, privind apoi lung în urma bărboşilor. Levan îi răspunse la salut, dar mai puţin protocolar. Mai mult, zâmbi larg, îi strânse mâna, apoi îl invită să ia loc în faţa lui la masă. La un semn, toţi au părăsit încăperea lăsându-i singuri. Câteva clipe se priviră unul pe altul, un zâmbet înflorind în colţul gurii fiecăruia. Primul vorbi Levan, în engleză:

— Mă bucur să te văd, Mircea!

Colonelul Mircea Damian, şeful contrainformaţiilor militare române, replică aruncând o privire fugară asupra treselor sale de căpitan în armata georgiană:

— Şi eu, domnule colonel!

Levan izbucni în râs.

— Ştii, mă ierţi că te-am coborât în grad, dar prezenţa

unui alt colonel ar fi dat de bănuit, eu sunt singurul colonel de pe aici… Mai ales că vizita ta trebuie să fie secretă…

— Mda, înţeleg, te-ai temut că o să-ţi subminez autoritatea…

Levan râse şi mai tare, după care se aplecă după birou, scoţând la iveală o sticlă cu un lichid rubiniu şi două pahare. Desfăcu sticla şi turnă, oferindu-i un pahar lui Mircea.

— În amintirea vremurilor trecute de la Bucureşti! M-am simţit acolo copleşit de ospitalitatea românească!

— Pentru victoria comună! toastă şi Damian.

— Amin! zise Levan sorbind din vin.

Puseră paharele pe masă, apoi redeveniră serioşi.

— Nu prea avem timp de amintiri, aşa că, hai să trecem la afaceri!

— Te ascult, Levan, doar tu m-ai chemat aici…

— Nu neapărat pe tine, ci pe cineva cu care să pot vorbi despre aspecte sensibile. Oricum, crede-mă, sunt bucuros că ai putut veni chiar tu.

— Faptul că am venit chiar eu poate să-ţi dea măsura importanţei Georgiei pentru noi, de fapt, a conflictului de aici pe care am observat că îl stăpâneşti destul de bine…

— Mda, mă străduiesc…

Mircea făcu un gest spre uşa pe care ieşiseră cei doi bărboşi.

— Noii tăi prieteni…?

Levan schiţă un zâmbet forţat, dând uşor din cap. Mircea continuă:

— Ştiu, duşmanul duşmanului meu…

— … este prietenul meu… Ai dreptate aici, Mircea…

O clipă, nici unul nu zise nimic.

— Ceceni? întrebă Mircea.

Levan aprobă din cap. Mircea răsuflă uşor.

— Crezi că o să meargă?

— Sunt dator să încerc, nu crezi? în Abhazia, în 1993, Şamil Basaev a luptat de partea lor, apoi le-a devenit cel mai mare duşman până la moartea sa în 2006. Acum avem scopuri comune, atunci de ce nu?

Mircea aprobă, apoi reveni la subiect.

— Ce pot face eu, de fapt noi, pentru tine?

— La fel de mult ce pot face eu pentru voi. Vino să vezi!

Amândoi se aplecară asupra hărţii, Damian doar ascultând explicaţiile lui Levan în timp ce acesta indica puncte şi făcea gesturi largi arătând direcţii de atac şi de apărare.

— ... asta fiindcă amândoi ştim că va urma un atac, cât de curând, iar timpul ne presează pe amândoi, atât pe mine, cât şi pe tine. Sunt convins că şi tu ştii că, indiferent, atacul va avea loc atât la noi, cât şi în Moldova, dar eu nu cred că va fi simultan, ca şi acum câteva zile. Rusia se va concentra doar asupra unui front, iar după aceea va lovi pe celălalt. Iar după cum cred eu, voi veţi fi primii.

Damian se aşează înapoi pe scaun, mai luă o gură de vin înainte de a întreba.

— De ce crezi că noi vom fi primii?

Levan îi întinse un dosar peste masă.

— Ai aici numele unităţilor ruse cu efectivele lor care au fost retrase din Abhazia şi nu se regăsesc pe frontul de la Poti şi nici în Osetia de Sud, sau în nord, gata de a intra aici. Nu cred că au fost retrase în interior la odihnă. Cu toate că Rusia are la dispoziţie multe alte unităţi, această mişcare dă de gândit, prin prisma faptului că unităţile din Abhazia sunt cele de veterani, călţi în luptă. Nu cred că Rusia, după bătaia luată, vă va ataca cu recruţi neinstruiţi. Nici pe noi.

— Da, e logic. Au învăţat din greşeala lor, ne-au subestimat, crezând că pot rezolva şi Moldova şi Adjaria concomitent, printr-un atac pe două linii divergente. După ce au fost respinşi, încearcă să repare greşeala. Lasă aici trupe de acoperire, mai slab pregătite, iar cele mai bune le îndreaptă spre noi. După ce termină cu noi, aduc toate forţele spre voi. E logic. Bun, mulţumesc de informaţie, dar ce vrei în schimb?

— Eu, nimic altceva decât ceea ce am obţinut deja. De fapt, ceva mai mult decât am obţinut până acum. M-am convins de eficienţa unor mijloace cumpărate de la voi. Vreau mai mult. Pentru cauza comună.

Levan îi întinse peste masă o foaie de hârtie.

— Încă douăzeci-treizeci de tancuri TR-85M, douăsprezece elicoptere IAR-330 Puma Şocat, şase avioane de atac la sol IAR-99 Şoim, opt lansatoare de rachete Larom, plus muniţii, armament uşor şi tot ce mai e necesar.

Damian îşi aruncă ochii pe hârtie şi se încruntă.

— Cred că nu trebuie să-ţi mai spun că, în perspectiva viitorului atac, vom avea nevoie…

Levan ridică mâna.

— Ştiu, ştiu ce vrei să spui. Dar amândoi cunoaştem faptul că Ghimbavul lucrează nonstop la producerea de noi elicoptere, la fel fabrica de la Mizil pentru Larom, precum şi producătorii de tancuri. Aveţi rezerve, în plus zilele acestea fabricaţi armament în draci. Noi vrem doar o mică parte pentru noi şi astfel vom scădea presiunea militară asupra voastră. În privinţa plăţii se fac deja aranjamentele necesare.

— În ce sens?

— Ţi-a plăcut vinul? Nu uita că Georgia, împreună cu Moldova, erau principalele furnizoare de vin pentru fosta Uniune Sovietică. Moldova este deja în România, iar noi, Georgia, suntem dispuşi să cedăm o parte din industria noastră viticolă companiilor româneşti interesate, doar în schimbul armelor ăstora. Mai ales că piaţa Rusiei ne este şi ne va fi închisă încă multă vreme de acum încolo. Gândeşte-te, cu acest potenţial viticol, al vostru, al Moldovei şi al nostru, veţi domina poate piaţa de vin a Uniunii Europene. Mai mult, suntem exportatori de mandarine şi portocale. Cred că oricui i-ar conveni ca România să aibă la export şi astfel de citrice, sau fie şi numai la intern. Este adevărat, vor necesita şi unele investiţii din partea voastră, dar va fi spre binele comun, nu-i aşa?

— Nu sunt în măsură…

— Ştiu, dar sunt companii româneşti interesate, este nevoie doar de garanţii guvernamentale pentru aceste investiţii şi sunt convins că guvernul vostru va accepta afacerea. Mai avem şi alte companii în care firmele

româneşti ar fi interesate şi sunt convins că nu vor refuza o afacere bună. E drept şi noi avem nevoie de investiţii pentru perioada de după război, aşa că eu cred că va fi pentru voi o afacere beton. Ai aici o listă a companiilor şi a procentelor din activele lor ce suntem dispuşi să le cedăm ţării tale în schimbul armelor despre care vorbeam.

Îi întinse un alt dosar voluminos peste masă. Damian spuse:

— Tot ce-ţi pot promite este faptul că va fi studiat şi discutat de factorii de decizie în cel mai scurt timp. Din punctul meu de vedere, nu mi se pare nimic în neregulă asupra acestui aspect, dar nu sunt eu cel ce decide. Oricum, mi-a plăcut vinul.

Levan o percepu ca şi o invitaţie, aşa că se grăbi să toarne restul sticlei în cele două pahare golite.

— Dosarul cu privatizările în folosul companiilor româneşti este deja la ambasada noastră de la Bucureşti şi va fi înmânat preşedintelui cam atunci când vei ajunge tu înapoi. Doream doar să mă asigur că vârfurile armatei ne vor susţine cauza, în sensul că vor face lobby pe lângă preşedintele vostru spunând că vă puteţi lipsi de câteva tancuri şi elicoptere pentru nişte beneficii viitoare deosebit de promiţătoare pentru ambele părţi, deoarece şi noi avem nevoie de expertiza voastră şi accesul pe pieţele europene, mai ales că, din raţiuni evidente de securitate, nu prea se grăbeşte nimeni să investească la noi. Când toate acestea se vor fi terminat, veţi avea o poziţie predominantă pe piaţa noastră care ar putea deveni o atracţie pentru investitorii occidentali, dar care au fost până acum prea prudenţi. Este ca şi un joc la risc, dar riscurile voastre sunt infime. Riscaţi să pierdeţi câteva tancuri şi elicoptere, un risc asumat, din moment ce vă bateţi cu ele pe linia Nistrului, nu crezi?

— Te înţeleg perfect şi personal sunt de acord cu tine. Cred că ştii că-ţi voi susţine cauza, insistând şi pentru suplimentare de muniţie şi alte accesorii. Până la urmă, sunt militar şi-mi dau seama de importanţa frontului vostru pentru economia luptelor viitoare. Fiindcă, una peste alta,

suntem cam legaţi în războiul ăsta şi sper să ieşim învingători. Dar, repet, nu-mi aparţine decizia, dar îţi voi susţine cauza, în primul rând fiind convins de importanţa ei. Bineînţeles şi de beneficiile comune de după război.

Levan zâmbi. Îşi atinsese scopul. Îl simţea pe Mircea Damian ca şi un om de onoare, ştia că va susţine tranzacţia. Iar susţinerea lui, împreună cu puterea de convingere, putea atrage şi susţinerea vârfurilor militare şi serviciilor speciale româneşti. Erau de notorietate legăturile de prietenie ce-l legau de Şeful Statului Major al armatei române, Constantin Puşcaş, un militar de excepţie pe care-l cunoscuse îndeaproape cu prilejul vizitei sale în România, dar şi cu şefii SRI şi SIE, Vlad Sorescu şi Tiberiu Enea. Ridică paharul, zâmbind şi mai larg:

— Să bem pentru asta!

— De ce nu? zise Damian închinând.

Vinul era bun, atmosfera relaxată. Damian bănuia că întrevederea se apropia de sfârşit. Oricum se grăbea, urma să parcurgă un drum lung şi ocolitor pentru a ajunge înapoi acasă la fel de discret. Iar timpul nu prea avea răbdare, mai ales cu informaţiile sensibile ce le purta cu el. Era sigur că nici Levan nu stătea prea bine cu timpul, având încă multe de făcut pentru a întări frontul şi a pregăti următoarea fază a războiului care, fără doar şi poate, va reîncepe.

Chiar în momentul în care Damian schiţă intenţia de a se ridica de pe scaun, un gest al lui Levan îl reţinu.

— Mai am ceva aici, spuse indicând un ultim dosar rămas în faţa lui pe masă, un lucru de extremă importanţă şi maximă sensibilitate. După ce ai să-l vezi, îţi vei da seama că nu vorbesc prostii. Vi-l ofer ca şi o dovadă a bunelor noastre intenţii şi a seriozităţii propunerilor noastre. Este top secret, încă o dată şi insist ca să nu fie văzut în afară de tine decât de preşedintele vostru, de Puşcaş, care mi-a făcut o impresie deosebită la Bucureşti, de Sorescu şi de Enea. Accept, dacă voi consideraţi, să poată fi văzut şi de prietenul vostru Dăianu, am observat că este un tip extrem de inteligent şi un fel de consilier al vostru, poate ar trebui să-i daţi o funcţie mai importantă, pe măsura capacităţilor

sale.

— Profesorului Dăianu i-au fost propuse o sumedenie de funcţii în cadrul conducerii militare şi de informaţii, dar el le-a refuzat, preferând să rămână doar un simplu consilier. Din păcate, modestia rămâne principala sa trăsătură de caracter, dar noi ne bucurăm, totuşi, că putem beneficia de expertiza sa la orice oră.

— Mda, păcat, ar putea ajunge departe... Revenind, îţi dau acest dosar, dar cu inima strânsă. Este încununarea activităţilor noastre de spionaj pe parcursul a mulţi ani, iar orice informaţie scăpată de aici ar însemna pierderea unor importante surse, nemaivorbind de vieţi omeneşti. Te rog să ţii cont de ceea ce ţi-am spus, atât timp cât ai asupra ta dosarul, cât şi după ce-l vei împărtăşi cu cei în drept.

Damian luă dosarul şi-l deschise, parcurse primele rânduri, apoi fluieră uşor printre dinţi. Îl închise şi-l puse uşor pe masă, ţintuindu-l pe Levan cu privirea. Acesta îl înfruntă, privindu-l în ochi.

— Eşti sigur pe tot ce scrie aici? întrebă Damian cu voce seacă.

Levan aprobă.

— Mai mult, este sinteza mai multor surse, dar înţelegi că nu le pot trece aici cu nume şi adresă. Tot ceea ce pot să-ţi confirm, în proporţie de 100%, ce ai în dosar este strict autentic. De aceea am preferat să-ţi dau dosarul aşa cum este el, dacă ţi l-aş fi dat în formă electronică sau scanat, poate ai fi fost tentat, tu sau prietenii tăi, să crezi că unele date sunt falsificate. Ai acolo copii originale, sau chiar originalele. Mai mult, doresc ca după ce va fi studiat de ai tăi şi Vlad îşi va face copiile corespunzătoare, să fie înapoiat către ambasada noastră, spre un anumit om pe care ţi-l voi indica ulterior. Nimic din acest dosar nu are voie să transpire sub nici o formă. Este doar pentru uzul vostru, iar ce veţi face cu informaţiile date nu mă priveşte. Pentru mine, acest dosar nici nu există, la fel cum nu există această întâlnire. Cred că este destul de clar pentru amândoi.

Damian introduse cu grijă şi acest dosar în mapa

pregătită de dinainte. În timp ce se ridica, mai întrebă:

— Eşti sigur că acesta este omul?

Colonelul Levan Turashvili îi răspunse:

— Şi noi şi voi, aţi bănuit că în spatele tuturor acestor manevre şi acţiuni se ascunde o singură minte criminală. Din discuţiile cu Puşcaş, am dedus că acest individ a acţionat în ultimele luni pe mai multe planuri, poate prea multe. Ideea unui „mastermind" explică multe din acţiunile ulterioare, chiar şi ale unor posibile acţiuni viitoare, iar interesul nostru comun este să le stopăm. Din păcate, noi nu avem posibilităţile voastre de acţiune în străinătate. Iar acest director pentru operaţiuni al FIS (serviciul de spionaj extern al Rusiei) este un tip extrem de ocupat.

— Mda, Evgheni Odovichuk lucrează poate prea mult.

Levan se ridică şi el de pe scaun.

— Ai grijă de tot ce ţi-am dat!

— Le voi păzi cu preţul vieţii!

Levan zâmbi din nou.

— Poate nu este destul, aşa că ţi-am pregătit noi drumul spre casă. Vezi ce faci cu prietenul nostru! mai zise indicând spre mapa strânsă lângă corp de Damian.

„Despre morţi, numai de bine" murmură colonelul Mircea Damian ieşind din adăpost. Afară, câteva rafale izolate îi aduseseră aminte că era în apropierea unui front. Păşi hotărât spre camionul militar ce-l aştepta.

V

Mai 2014, ora 3.00
În largul Mării Negre, lângă Sevastopol

Submarinul se ridică încet la cota periscopică. Comandorul Traian Mocanu, comandantul submarinului *Delfinul,* făcu un tur rapid cu periscopul, după care îl coborî. Această recunoaştere vizuală, în care nu observă nimic suspect, doar luminile portului şi un număr redus de cargouri ce intrau sau ieşeau din rada Sevastopolului, nu-l linişti deloc. Faptul că nu vedea nimic suspect nu însemna că nu puteau fi detectaţi, mijloacele moderne nu se reduceau doar la recunoaşterea vizuală. Iar el şi submarinul erau acum în cel mai vulnerabil moment posibil, static, în aşteptare, aproape de suprafaţă. Profită de ocazie pentru a reîncărca bateriile, lucru obligatoriu la submarinele Diesel din clasa Kilo la fiecare patruzeci şi opt de ore, când trebuiau să se ridice la cota periscopică tocmai pentru asta. Iar acum, mai mult, conform misiunii sale, va trebui să facă un gest şi mai riscant. Fără tragere de inimă, ordonă şoptit:

— Începeţi acum!

Lângă el, ofiţerul de transmisiuni aprobă. Submarinul lansă un semnal subacvatic scurt de recunoaştere şi direcţionare, sesizabil doar pe o rază de cinci kilometri. Era destul de mult, gândea Mocanu, dar nu avea ce face. La fiecare cinci minute se transmitea din nou acelaşi semnal, pe o frecvenţă preprogramată. O vulnerabilitate suplimentară, pe care n-ar fi dorit să şi-o asume. Dar era dator să dea şansa asta celui pe care-l aştepta.

Submarinul *Delfin* de clasa Kilo era singurul submarin operaţional din dotarea marinei române. Fusese cumpărat în 1987 de la sovietici şi modernizat ulterior cum se putea mai bine, în condiţiile date. Nu era o epavă, cum ar fi fost dispuşi mulţi să creadă, avea avantaje şi dezavantaje. Iar în

condiţiile Mării Negre, se dovedise a fi perfect pentru scopurile sale. Acest submarin de clasa Kilo deţinea un avantaj major, în sensul că la o viteză în imersiune mai mică de cinci noduri, era practic nedetectabil. Iar eficienţa letală a unui submarin constă în primul rând în posibilitatea de a se apropia de ţintă fară a fi observat, iar din acest punct de vedere, Delfinul era arma ideală.

Era ideal şi pentru acest gen de misiuni. Cu mai bine de două săptămâni în urmă, aproape din acelaşi punct, submarinul condus de comandorul Traian Mocanu lăsase la apă doi luptători din Serviciul Special Naval, echivalentul românesc pentru SBS-ul britanic (Special Boat Service) cu o misiune specială, aceea de a detecta în portul Sevastopol docul uscat în care se ascundea un submarin rusesc de clasa Akula, responsabil de avarierea portavionului american *John C. Stennis* în cursul războiului cu Ucraina de acum câţiva ani. Un comando american SEAL eşuase deja, unii dintre membrii săi fiind ucişi sau capturaţi.

Totuşi, spre mirarea lui Mocanu, primise ordin să fie astăzi, la această oră, gata să preia un scafandru, posibil dintre cei doi lăsaţi tot de el cu mai bine de două săptămâni în urmă. Iar Mocanu aştepta, emiţând semnale la fiecare cinci minute, cu fiecare clipă devenind tot mai vulnerabil, după propria opinie. Nici vorbă, întreg echipajul era în alertă, în caz că vor fi detectaţi de staţiile de ascultare din port sau de vreo navă militară de suprafaţă sau chiar de vreun submarin inamic, mai ales că toţi erau în alarmă de la declanşarea ofensivei româneşti în Republica Moldova, sau fosta republică, cum îi plăcea să gândească, se părea că acum este sau va fi în scurt timp teritoriu românesc.

Era gata să înfrunte riscurile, dar ar fi preferat să-şi poată îndeplini misiunea cât mai repede şi să plece rapid spre portul Constanţa, acasă, fară riscuri prea mari. Nu dorea să piară inutil, ştia că va fi nevoie în viitor de el, de echipajul şi de submarinul său, deoarece vor trebui să lupte într-o altă zi, într-o altă misiune, la fel cum au luptat în războiul împotriva Ucrainei, când au scufundat o navă de desant tancuri, vasul *Kirovograd,* tot atunci detectând şi

submarinul rusesc de clasa Akula.

Dar timpul parcă trece prea încet, atunci când te simţi vulnerabil şi la cheremul hazardului. Atunci orice zgomot uşor ţi se pare şuieratul unei torpile, parcă aşteptând să simţi şocul exploziei urmate de zgomotul sinistru al apei sub presiune ce pătrunde în interior, condamnându-i pe toţi la o moarte cruntă, prin înec sau asfixiere. Clipele trec ca şi orele în aşteptare, fiecare membru al echipajului având aceleaşi sentimente şi întrebări. Oare merită să rişti viaţa atâtor oameni pentru unul singur, chiar dacă este membru al Serviciului Special Naval? Pentru el, răspunsul era clar, depinde de informaţiile ce le aduce acest om. Dar pentru echipaj, care nu ştie toate dedesubturile acestei misiuni, care doar primeşte şi duce la îndeplinire ordinele, nu este infinit mai grea această riscantă aşteptare?

Al patrulea semnal plecă, semn că trecuseră deja douăzeci de minute. Era prea mult. Dar el trebuia să aştepte o oră înainte de a abandona. O oră ca şi un veac. Dar dacă fuseseră deja capturaţi şi frecvenţele erau cunoscute deja de inamic? O torpilă ghidată radio după aceste frecvenţe ar putea însemna sfârşitul tuturor. Şi nimeni nu va putea afla nimic vreodată de soarta lor. Vor fi pur şi simplu dispăruţi în larg. O posibilitate care nu prea te lasă să gândeşti limpede.

Al cincilea semnal şi tot nimic. Înainte de a transmite următorul, o voce de la sonar se auzi:

— Senzorii acustici detectează ceva!

Mocanu sări ca ars:

— Stop semnal! Nu mai transmite nimic!

Către operator:

— Identifică!

— Încă nimic sigur, dar par turbulenţe ale apei foarte apropiate. Intensitate mică, ca şi cum ar înota cineva aproape.

— E al nostru! răsuflă uşurat Mocanu. Pregătiţi-vă să-l recuperaţi. Imediat ce-l luăm, adâncime 60, curs 8-6, viteză 5 noduri. Plecăm acasă!

Douăzeci de minute mai târziu, comandorul Traian

Mocanu era faţă în faţă cu scafandrul pe care-l aşteptase riscându-şi viaţa şi echipajul. Era mult mai tras la faţă şi obosit, mai degrabă slăbit, decât acum două săptămâni, când îl lăsase la apă nu departe de aici. În mod sigur, batoanele energizante şi hrana concentrată nu erau ideale atâta timp pentru dieta unui om sănătos şi puternic.

— Cu ce te pot servi la bordul navei mele?

— O simplă masă la popotă ar fi ideală, răspunse acesta cu glas domol. Apoi o cafea mare. Şi un loc de dormit până ajungem acasă.

Mocanu aprobă din cap.

— Încă ceva, continuă scafandrul, trebuie să ajungem acasă repede şi în siguranţă. Am multe de povestit. Lucruri importante.

Din nou, Mocanu aprobă. Simţea o undă de respect cum îi invadează toate fibrele corpului, respect şi admiraţie pentru un adevărat profesionist.

— Te vom duce acolo, prietene. Poţi să fii sigur de asta.

În drum spre puntea de comandă, gândurile comandorului Traian Mocanu zburară înspre clipele de aşteptare tensionate pentru recuperarea scafandrului. Tensiunea din acele momente îl consumase mult, parcă ar fi trecut ani, deşi era antrenat tocmai pentru aceste momente de tensiune maximă din cadrul misiunilor submariniştilor, misiuni grele pe care mulţi din marina de suprafaţa le-ar fi refuzat. Nu se putu abţine să gândească o clipă la ceea ce însemna timpul cu scurgerea lui implacabilă, dar în multe cazuri, ca şi în acesta de faţă, când timpul era concentrat ca şi cum ar fi fost ani, poate chiar a meritat. Poate a meritat, dacă acest om modest şi tăcut, un adevărat profesionist, chiar avea informaţii vitale de transmis acasă. Omul acesta a riscat mult mai mult ca să le procure şi să vină cu ele până la el, la submarinul şi echipajul său. De aici încolo, era treaba lui să-l ducă în siguranţă înapoi, preluase pe umerii săi o greutate suplimentară, nu numai grija submarinului şi echipajului, ci şi a informaţiilor vitale ce le purta cu el acest om. Şi el trebuia să-i ducă pe toţi acasă. Şi o va face!

Mai 2014, ora 22.00
Bucureşti

În biroul generalului Constantin „Titi” Puşcaş, şeful Statului Major al Armatei Române, de minute bune nu se mai auzea nimic decât frunzăritul paginilor şi zumzetul continuu al aerului condiţionat ce încerca să alunge căldura persistentă rămasă după o zi toridă ce preconiza de pe acum arşiţa verii ce se apropia. Va fi o vară fierbinte, în mod sigur. Dar nu numai din punct de vedere meteorologic.

În jurul biroului, patru bărbaţi frunzăreau la a nu ştiu câta citire dosarele aduse de curând din Georgia de către colonelul Mircea Damian. Erau acolo Tiberiu Enea, şeful SIE, Vlad Sorescu, şeful SRI, Radu Dăianu, consilier, precum şi gazda, Şeful de Stat Major, generalul Puşcaş.

Colonelul Mircea Damian, şeful contrainformaţiilor militare (DGIA, respectiv Direcţia Generală a Contrainformaţiilor Militare), moţăia într-un fotoliu de alături. Era cumplit de obosit, după o călătorie îndelungată, în decursul căreia s-a întâlnit cu colonelul Levan Turashvili, pe linia frontului georgian de la nord de Poti. Întoarcerea s-a petrecut altfel decât prevăzuse, gazda sa ocupându-se de detalii. A fost totul bine pus la punct pentru a-i asigura deplasarea împreună cu materialul sensibil şi secret avut asupra sa, dar a fost şi cumplit de obositor. Iar el nu apucase să doarmă nici o clipă şi nici acum nu-şi putea permite luxul acesta, din moment ce trebuia să dea o sumedenie de lămuriri şi amănunte celor direct interesaţi. Poate după aceea va putea să doarmă şi spera ca Puşcaş să-i pună la dispoziţie un pat din sediul său măcar pentru câteva ore.

După ce se despărţise în ziua precedentă de colonelul georgian, urcase în camionul militar ce-l aştepta afară. Fără o vorbă, şoferul demară scrâşnind din cauciucuri şi ducându-l cu viteză maximă fară să ia în seamă denivelările ce-l hurducau în cel mai neplăcut mod. Încercă să citească câte ceva din dosarele primite, dar după câteva minute

renunţă. Era prea dificil, nu numai din cauza informaţiilor inedite şi importante ce necesitau o atentă concentrare imposibilă aici, dar şi din cauza mersului sinuos al camionului, pentru care se părea că viteza era singurul lucru care contează. În scurtă vreme, Damian realiză că nu erau singuri, ci doi motociclişti îi precedau, înlăturând orice obstacol sau baraj din cale. În urma camionului detectă în scurtă vreme un jeep militar, cu o mitralieră grea instalată în spate, ce părea să-i urmeze ca şi factor suplimentar de protecţie. În mod sigur, colonelul Turashvili dorea să-l protejeze suficient ca să poată duce informaţiile acasă în siguranţă. În timpul drumului, Damian nu pierdu vremea. Cu ajutorul aparatului minuscul fotografie cu grijă fiecare pagină a fiecărui dosar, apoi salvă totul într-un fişier comprimat şi încriptat. Transferă informaţia în memoria telefonului mobil şi pregăti un SMS care ar putea livra fişierul la o simplă apăsare de buton, asta dacă va fi cazul. Dacă nu, va livra dosarele personal, dar dorea să aibă o alternativă de rezervă, în cazul în care ar fi capturat de forţe ostile. Nu dorea să livreze mai devreme informaţia prin SMS, pentru a evita posibilitatea unei interceptări. Dar dacă era compromis, informaţia trebuia să plece oricum. Era o rezervă pe care era dator să şi-o asume. După câteva ore camionul opri în parcarea unei benzinării. Şoferul şi însoţitorul său, un tip încruntat înarmat cu un AK-47 ce-l ţinea tot timpul aproape, îi făcură semn să coboare. O maşină cu şofer îl aştepta. Dintr-o privire Damian şi-a dat seama că erau undeva pe la periferia capitalei Tbilisi. Urcă în maşină alături de şofer, un tip negricios în haine civile. Acesta demară rapid, apoi îi puse în braţe un pachet legat cu sfoară. Desfăcând pachetul, Damian găsi un rând de haine civile neutre. Se schimbă în mersul maşinii, scăpând de uniforma de căpitan al armatei georgiene, pe care o lăsă în maşină odată ajunşi la aeroportul internaţional. Înainte de a coborî din maşină, şoferul îi înmână un plic ce conţinea un bilet de avion spre Baku, capitala Azerbaidjanului. Îi mai spuse în engleză:

— Doar mergeţi spre terminal, nu veţi întâmpina

probleme.

Într-adevăr, trecu fără probleme de toate detectoarele, nimeni nu-l întrebă nimic, nici măcar nu-i cerură paşaportul. Avea senzaţia că şi aici era supravegheat, dar în aşa fel încât să ştie asta. Pe scara de urcare în avion, un tip solid, cu o barbă neagră, îi făcu cu ochiul atunci când privirile li se întâlniră. În avion, Damian sesiză încă doi inşi care îl priveau discret, poziţionaţi cumva ca şi un dispozitiv de supraveghere şi protecţie. La Baku, debarcat în sala de aşteptare, se încrucişă ca din întâmplare cu bărbosul ce-i făcuse în prealabil cu ochiul pe scara avionului la Tbilisi. Când privirile li se întâlniră, acesta îi făcu un semn discret spre toaletă, tot din priviri. După două minute, Damian intră la toaleta bărbaţilor de pe aeroportul din Baku. Era aproape goală, doar un tip uscăţiv şi şters se îndrepta spre ieşire. În trecere, acesta îi strecură în palmă un plic. În cabina de la toaletă, Damian îl deschise. Un bilet de avion la o cursă ce pleca în patruzeci de minute spre Istambul. Biletul era pe numele de pe paşaportul cu care sosise în prealabil în Georgia, folosind tot o rută ocolitoare. Şi în avionul de Istambul a avut impresia că avea un înger păzitor. De acolo, a luat un bilet spre Sofia, iar de la Sofia spre Bucureşti, pe un alt nume. Era sigur că la Istambul îşi pierduse deja coada. A fost destul de simplu să se descurce între avioane, mai ales că nu avea bagaje suplimentare înafara celui de mână ce conţinea şi dosarele pe care ajunsese să le considere nepreţuite. La sosirea la aeroportul „Henri Coandă” din Bucureşti, nu se putu abţine să nu aprecieze grija cu care georgienii l-au însoţit pe drum. Această grijă îi spunea şi ceva în plus despre importanţa dată de ei misiunii şi informaţiilor cele aducea cu el. Iar aceste informaţii tocmai erau studiate pentru a nu ştiu câta oară aici, în acest birou. O copie plecase deja la preşedinte, cu menţiunea „strict secret”, doar pentru informarea sa.

Iar acum, furând câteva clipe de somn, aştepta întrebările suplimentare, urmând să-şi exprime şi părerile sale, un fel de „debriefing”. Aşteptarea nu dură prea mult. Primul care spulberă liniştea relativă a fost Tiberiu Enea,

care trânti una din copiile primului dosar pe masă:

— Prietenul Levan vrea arme ca să-i bată pe ruşi! Să i le dăm şi cât mai repede!

Parcă aşteptându-se la asta, Puşcaş sări:

— De unde să-i mai dau arme? Vrea tancuri, avioane, artilerie, ce să-i mai dau? Am nevoie de fiecare puşcă, voi n-aţi văzut asta? strigă bătând cu mâna pe fotografiile aeriene de pe birou. Sunt singurul care am înţeles că ruşii se întăresc gata să încerce un atac?

Adresându-se lui Damian care zăcea răsturnat în fotoliu, continuă răstit:

— Mircea, nu zicea chiar Levan că asupra noastră se vor năpusti ruşii prima oară?

Damian tresări buimac, revenindu-şi cu greu din somnul incipient. Înainte de a-şi reveni la realitate, dădu din cap aprobator, după care începu să facă mişcări de revenire, ştiind că somnul izbăvitor va trebui amânat pentru o perioadă nedefinită.

— Ei, atunci? făcu Puşcaş mai sigur pe el.

Dăianu ridică braţul, parcă pentru a încerca să stăvilească potopul vorbelor lui Puşcaş. Prinse momentul de linişte, apoi îi adresă acestuia o întrebare:

— Titi, câte tancuri, avioane şi restul i-ai dat acestui Levan?

Puşcaş pufni, apoi recită ca şi o poezie:

— 16 TR-85M1, patru sisteme de artilerie Larom, 20 maşini de luptă de infanterie MLI-84 Jder, şase elicoptere IAR-330 Puma Şocat, şase avioane IAR-99 Şoim, plus o grămadă de muniţie şi armament de infanterie…

Dăianu ridică din nou mâna, făcându-l pe Puşcaş să se oprească.

— Şi în ce mod ţi-au lipsit astea pe câmpul de luptă?

Puşcaş rămase o clipă descumpănit.

— Nu la asta…

— Titi, eşti un comandant militar remarcabil, poate cel mai bun pe care l-am cunoscut, dar înţelegi şi tu că în economia luptelor din Moldova aceste arme pe care le-ai dat georgienilor nu prea ar fi contat. În schimb, în situaţia

de ansamblu, au contat enorm. La ora actuală, ruşii sunt prinşi pe două fronturi divergente şi numai considerentele politice i-au oprit să nu o ia serios pe coajă. Dar hai să te întreb altfel. Câte tancuri ai la dispoziţie acum? Sau peste trei zile?

Puşcaş răsuflă greu:

— Radule...

— Noi, toţi cei de faţă cunoaştem situaţia reală. Înainte de războiul cu Ucraina aveam la dispoziţie aproape 400 de tancuri modernizate TR-85 şi TR-85M1, 47 de elicoptere IAR-330 Puma Şocat, în loc de 48, deoarece unul s-a prăbuşit în decursul unui exerciţiu, 24 de avioane IAR-99 Şoim, cam o sută de Mig-21 Lancer cu resursa de zbor aproape pe terminate, 24 de F-16 de la americani, apoi ne-au venit încă 24 de F-16, câteva F-18, etc. După război, sau chiar din timpul războiului, ţinând cont de situaţia internaţională, noi am început să producem la greu ceea ce puteam, respectiv tancuri, elicoptere Şocat şi avioane IAR. Am mai luat F-16 şi F-18 de la americani pentru a înlocui pierderile şi pentru a ne întări pentru ceea ce ar putea urma. E drept, am beneficiat de nişte preţuri avantajoase, americanii ni le-au dat din considerente politice. Iar de când am intrat în Republica Moldova, sau fosta republică, cum doriţi să-i spuneţi, fabricile noastre de armament lucrează nonstop, zi şi noapte. Produc TR- 85M1, TAB-uri, Larom, IAR-330, IAR-99 în foc continuu, nu mai vorbesc de armament şi muniţie de infanterie. Încă nu suntem la economia de război, dar suntem la maxim de producţie pe timp de pace. Şi încă nu suntem la limita tratatului CFE (Conventional Forces in Europe) semnat la Viena în 1990, care limitează armamentul convenţional din Europa. Şi chiar dacă l-am depăşi, cui i-ar păsa, din moment ce Rusia s-a retras din acest tratat în 2007, iar noi nu mai dăm informaţii din 2011? O întrebare, Titi, ai echipaje instruite pentru toate tancurile TR-85 existente la ora actuală?

— Chiar acum, la poligonul Cincu, lângă Braşov, se instruiesc elevii de la Academia Forţelor Terestre de la Sibiu împreună cu ofiţerii şi tanchiştii moldoveni, pentru a putea

deveni tanchiştii de mâine...

— Răspunsul tău este clar, Titi. Nu ai destui oameni pentru câte tancuri ai la dispoziţie. Nu fi zgârcit, dă-le tancurile şi ce au nevoie, poate mâine ne vor salva pielea zdrobind inamicul pe celălalt front, doar va trebui să gândim acţiunea noastră coordonată cu a georgienilor, pentru a putea fi siguri de reuşită!

— Profesore, ai vorbit ca un adevărat orator şi sunt perfect de acord cu tine, zise Sorescu. Până la urmă, ce armament a cerut prietenul nostru Levan?

Damian, deja treaz şi lucid, interveni:

— Douăsprezece tancuri TR-85M1, cincisprezece sisteme Larom, douăzeci şi patru MLI-84 Jder şi câte şase avioane IAR-99 Şoim şi elicoptere IAR-330 Puma Şocat. Plus ceva armament de infanterie, aruncătoare, mitraliere antiaeriene MR-4 şi mărunţiş, plus muniţia aferentă.

Sorescu licită:

— Le dai?

Puşcaş oftă greu, apoi aprobă tăcut.

— Cu o rezervă. Plata.

— Nu ne batem capul cu asta. Dacă tu îţi dai acordul, contractele se vor semna la minister, iar aici, zise Enea bătând cu mâna pe un dosar de pe masă, sunt destule garanţii pentru firmele româneşti interesate. Eşti de acord?

Din nou, Puşcaş aprobă. Dar Tiberiu Enea, şeful SIE, supralicită:

— Mai mult, Titi, dublează cantităţile! Trimite-le dublu faţă de ce au cerut, fiindcă vrem ca ei să câştige!

Puşcaş sări ca ars, dar privirea lui Dăianu îl reţinu.

— Tibi are dreptate aici. Dacă georgienii pierd, toate contractele noastre nu valorează nimic. Pur şi simplu ei vor fi ocupaţi de ruşi, ca şi în trecut, iar atunci, vorba lui Stalin, tratatele nu vor valora mai mult decât hârtia pe care au fost scrise. E simplu, ei câştigă, câştigăm şi noi, ei pierd, noi pierdem toată investiţia. E un joc la risc, de aceea şi ei oferă tot ce au mai bun. Risc mare, potenţial de câştig mare, dar şi de pierdere. Iar dacă te temi ca ruşii să captureze vreun tanc de-al nostru şi să ne acuze ulterior că

i-am sprijinit pe georgieni, acest aspect pur şi simplu nu mai contează. Că vor găsi un tanc sau zece, tot acolo e. Dacă georgienii pierd, am pierdut şi noi tot ce am investit în ei. Dar această posibilitate ne complică enorm de mult situaţia noastră vizavi de Transnistria şi aici ne doare cel mai mult. Iar dacă ei câştigă, putem câştiga împreună. Deci, dă-le armele, dublu faţă de ce au cerut, aşa cum zicea Tibi. Iar despre plată, lasă-i pe alţii să se ocupe de asta!

După câteva momente de gândire, Puşcaş îşi dădu acordul.

— Transportul rămâne la fel?

— Da, dar cât mai urgent. De data asta, timpul nu lucrează pentru noi.

VI

14 mai 2014, ora 23.30
Tighina

Mihai Motrescu se răsuci în sacul de dormit. Încă nu putea să doarmă. Se aşezase mai departe de focul aprins din nou de soldaţii săi cărora îi se alăturaseră civilii moldoveni deveniţi deja o prezenţă obişnuită în fiecare seară. Începuseră deja concertele la chitară, dar el îşi căutase un loc de dormit ceva mai retras, nu dorea să mai audă şi să simtă aşa pregnant glasurile vesele ce încercau să uite că poate mâine vor fi din nou la război. Nu dorea să le strice soldaţilor săi clipele de recreere, dar nici nu dorea să audă din nou cântecul acela ce-i răscolea amintirile. Stătuse alături de ei cam o jumătate de oră, chiar băuse din vinul adus grozav de moldoveni. Băuse chiar un pahar în plus în speranţa că-l va ajuta să doarmă, dar acum realiză că nu va fi aşa. Din nou, ca şi în seara precedentă, demonii trecutului îi vor bântui gândurile şi somnul agitat. Abia acum îşi înţelegea pe deplin firea agitată din trecut, ce nu putea sta locului, căutând de fiecare dată noi angajamente, noi pericole, noi situaţii limită. Fosta Iugoslavie, apoi angajamentele acceptate pe toate meridianele, în toate zonele de conflict, în toate războaiele în care a avut ocazia să participe. De fapt, o făcuse doar pentru a uita, pentru a-şi izgoni demonii trecutului înlocuindu-i cu fluxul adrenalinei în sânge, cu situaţiile limită, pe muchie de cuţit, când viaţa atârnă doar de un fir de păr, doar atunci nu ai timp să gândeşti, deoarece pentru el, orice interval de relaxare, de pace, devenea un coşmar al trecutului.

Într-un târziu, acceptase oferta de a intra în cadrele militare române. Prietenul său Victor Doicu îi făcuse propunerea încă din 1992 când s-a înscris la Academia Militară, dar el a ales atunci aventura reprezentată de

războaiele de dezintegrare a Iugoslaviei. Când Victor a devenit ofiţer de paraşutişti, i-a făcut din nou o propunere. Dar el era prea absorbit de alte preocupări, iar ulterior dominat de demonii trecutului. Intrarea sa în cadrul armatei s-a făcut datorită a doi oameni, dar unul dintre ei nu mai exista, prietenul său Victor Doicu căzut la datorie în Maramureş în fruntea unităţii sale de paraşutişti, de fapt asasinat în timp ce negocia condiţiile predării unei unităţi ucrainene în timpul războiului cu Ucraina. Avusese dreptate atunci, în 1990, ţara va avea nevoie de armată, de soldaţi fideli gata să lupte pentru ea. Dar el lupta doar pentru el, la început din spirit de aventură, iar apoi pentru a-şi goni amintirile. A început să lupte pentru ţară mai târziu şi spera că a făcut-o şi o va face bine. Acum s-a dat o şansă şi era decis să o fructifice, folosind din plin experienţa sa imensă, precum şi cunoştinţele acumulate într-o viaţă petrecută permanent în război.

Se răsuci căutându-şi o altă poziţie ce ar îndemna somnul să se apropie şi simţi cum ceva îl jena pe şoldul drept. Scoase obiectul respectiv de la cingătoare şi-l privi multă vreme, cu ochii umezi. Un cuţit de vânătoare vechi, cu tăişul zgâriat în mai multe locuri. Victor i-l dăruise de ziua lui când împlinise douăzeci de ani. Cu ochii surâzători, cu un zâmbet larg, la o petrecere surpriză organizată acasă la el, atunci când revenise din Iugoslavia pentru câteva zile.

— Ştiu că-ţi plac chestiile astea, sper să te protejeze de musulmanii cei răi acolo pe unde te învârţi acum!

Apoi l-a strâns în braţe ca pe un frate, în timp ce o gaşcă de prieteni destupa şampania şi cânta „Mulţi ani trăiască!”. Imediat după Victor, o blondă superbă l-a strâns în braţe şi l-a sărutat. Era Anca, o adevărată domnişoară. Mihai observă cu satisfacţie privirile invidioase ale băieţilor cărora li se scurgeau ochii după mersul graţios al Ancăi. Aici l-a cunoscut şi pe Bogdan Doicu, vărul lui Victor, despre care acesta îi şopti complice că intrase la Academia de Informaţii, un posibil viitor agent de informaţii fie în cadrul SRI, fie în cadrul SIE. Dar el era cu gândurile aiurea, la camarazii săi sârbi şi se simţea cumva nelalocul lui aici, în

toiul unei petreceri, în timp ce ei se luptau pe viaţă şi pe moarte în Bosnia. Iar atenţia ce i-o acorda Anca nu putea şterge amintirea proaspătă a parfumului părului Marusiei.

Cu două sentimente pregnante rămăsese după acea zi. Unul era cel de compătimire, dublat de o nuanţă de superioritate faţă de acei băieţi tineri, dar poate mai în vârstă decât el, preocupaţi doar de a chefui şi a agăţa fete. El văzuse, la cei douăzeci de ani ai săi, mai mult sânge şi moarte decât toţi la un loc, iar preocupările, comportamentul şi atitudinea lor după un pahar în plus îi provocau milă. Aceştia n-ar fi supravieţuit la Sarajevo nici măcar o jumătate de oră. Iar stilul lor grobian dublat de consumul de alcool era demn de dispreţ. Observă cu satisfacţie masculină cum Anca le respingea avansurile cu eleganţă şi hotărâre, căutându-i insistent tovărăşia. Acceptă uşor rolul de protector dansând de câteva ori cu ea, dar păstrând limitele, chiar dacă simţea cum Anca se lipeşte de el poate mai mult decât ar fi fost cazul pentru un dans. Dar era încă o fetiţă, aşa considera, cu toate că aspectul exterior şi atitudinea ei spuneau altceva. Totuşi, câţiva fiori îi traversară trupul atunci când Anca se lipi de el în timpul dansului, lăsându-şi capul pe umărul său, în ritmul formaţiei Scorpions.

Al doilea sentiment era cel al caldei prietenii faţă de Victor. Când cheful era spre sfârşit, se retrase cu el pe terasa balconului, la un pahar de vin. Victor îl privi zâmbind, o privire caldă şi prietenească cum numai la Victor a putut vedea vreodată:

— De ce nu renunţi acum şi să intri, dacă vrei, în armată? Dacă îţi place ceea ce faci, fă-o pentru ţara ta, nu pentru a altora! Dacă nu vrei armata, pot vorbi cu Bogdan, te poate ajuta să intri în serviciile secrete, acolo poţi avea parte de acţiune cât doreşti!

Mihai aruncă o privire în sufragerie. Bogdan conversa intim cu o şatenă cu părul scurt şi picioare lungi, o prietenă a Ancăi şi se părea că avea succes. Ce le păsa lor?

— Nu, Victore, plec înapoi! E nevoie de mine acolo, camarazii mei au nevoie de mine acolo!

Victor îl privi lung, mai luă o gură de vin, apoi îl întrebă privindu-l în ochi:

— Sunt mai importanţi camarazii tăi de acolo faţă de prietenii tăi? Faţă de ţara ta? Crezi că ei ar face pentru tine ceea ce faci tu pentru ei?

Mihai plecă capul pentru a evita privirea lui Victor. Nu-i răspunse fiindcă nu avea ce. Pur şi simplu nu ştia.

Vinul moldovenesc era bun, dar nu se putea compara cu tăria şliboviţei sârbeşti. Poate o gură zdravănă i-ar tulbura mintea să poată dormi greu, fară vise, ca şi acolo. Dar nu mai credea că era posibil. Şliboviţa îşi făcuse efectul doar atunci, demult, astăzi n-ar mai avea cum. Atunci, pe front, avea rolul să adoarmă simţurile, arsura de pe gât se transmitea rapid în vene, dând o senzaţie de relaxare sau de excitare, în funcţie de situaţie. O băuse şi înainte şi după vreo misiune sau confruntare armată, astfel că devenise cumva o tovarăşă de front.

La începutul aventurii sale iugoslave luptase în Krajina. Aici, în această parte a Croaţiei populată majoritar de sârbi încă din secolul XVI, ca apărători ai graniţei cu Imperiul Otoman, îşi primise botezul focului în acest război. După proclamarea independenţei Sloveniei şi Croaţiei, la 21 iunie 1991 şi după un scurt război de zece zile, Slovenia devine independentă. Era o republică omogenă etnic, locuită în majoritate de sloveni.

Altfel au stat lucrurile în Croaţia, unde sârbii majoritari în Krajina decid să-şi formeze propriul stat, de aici ajungându-se la război. Sprijiniţi de armata iugoslavă, sârbii din Krajina preiau controlul teritoriului disputat. Luptele evoluează şi sârbii îşi extind controlul asupra unei părţi din coasta dalmată, ocupând după masive bombardamente de artilerie oraşul Vukovar, stabilind o linie sensibilă de frontieră cu restul Croaţiei, din care stăpâneau de facto cam un sfert. În zonele de frontieră, în urma intervenţiei şi embargoului impus de ONU, predomină luptele de gherilă, cu incursiuni de comandouri şi trupe paramilitare de ambele părţi. Începe procesul diabolic de purificare etnică, cu atrocităţi şi crime împotriva civililor comise de ambele

părţi. Din satelit şi din observaţiile aeriene părea că frontul stă pe loc, dar lupte scurte şi extrem de violente se dau între grupările sârbe şi croate pentru stăpânirea satelor şi localităţilor. Incursiuni nocturne urmate de crime şi asasinate împotriva civililor de altă etnie sunt predominante în întreaga dramă iugoslavă. Puteai muri înjunghiat în propria casă doar pentru vina de a te fi născut sârb, croat sau musulman, deoarece din 1992 şi Bosnia-Herţegovina a fost atrasă în vârtejul războiului, cu teritoriul împărţit în enclave predominate de un grup etnic sau altul, luptând cu înverşunare unii împotriva altora.

Trecuse Dunărea într-o barcă a traficanţilor de benzină, iar după aproape o lună a ajuns în Krajina, ca voluntar în cadrul trupelor paramilitare sârbeşti. A luat parte la incursiuni în teritoriul croat, a luptat şi a ucis. Prima oară când a ucis o fiinţă omenească a fost într-o pădure de lângă Borovo Selo. Grupul său de doisprezece a fost surprins noaptea într-un foc încrucişat, dar au ripostat cum au putut. Lângă el a căzut un tânăr sârb pe care nu apucase să-l cunoască prea bine, ştia că doar îi oferise o ţigară în seara precedentă. Încă trei dintre ei erau răniţi şi gemeau amarnic. S-a aruncat la pământ peste câţiva arbuşti şi în clipa următoare a sesizat o mişcare în faţă. Fără să gândească a descărcat o jumătate de încărcător. Un geamăt şi zgomotul tufelor răscolite de un trup în cădere, apoi lupta care continua atroce. Croaţii, mai puţini, bătură în retragere. Au pierdut trei oameni, plus încă unul dintre răniţi care a murit în timpul transportului. L-a găsit pe cel ucis de el, un croat de vreo treizeci şi cinci de ani, chircit pe o armă automată. Nu s-a emoţionat prea tare, zicându-şi că a fost care pe care. Mai târziu, războiul l-a înrăit mai tare. Nu mai simţea nici un fel de milă pentru cei împotriva cărora lupta. Dar şi-a impus o limită. Nu a ucis civili şi nu a violat. Era pentru el ceva ce ţinea de bruma de civilizaţie ce o păstra nealterată chiar dacă în jur totul se prăbuşea în flăcările războiului. Asta chiar dacă ceilalţi, camarazii săi, ucideau cu o ură pe care nu o putea înţelege. Cum aceşti oameni, care de secole trăiseră împreună, puteau să-şi facă

unul altuia asemenea lucruri? Cum de starea de război dezlănţuie în om asemenea instincte, pe care altfel nu le-ar cunoaşte niciodată? Un mister a cărui posibilă explicaţie parţială stătea doar în continua escaladare a violenţei, era ca şi cum războiul se hrănea singur din propria vâlvătaie, într-o continuă spirală a distrugerii şi violenţei dusă până la nebunie.

Aici, în Krajina, cei câţiva noi voluntari, au intrat pe mâna unor paramilitari hârşiţi în războiul de gherilă din ultimul an. Aici a învăţat să lupte acest război fără reguli, să se strecoare nevăzut, să ucidă şi să se retragă, să lupte acele bătălii scurte şi atroce şi mai presus de toate, să supravieţuiască, deoarece fiecare zi aici era o bătălie pentru supravieţuire şi orice greşeală putea fi ultima. Aici mai întâi tragi, apoi verifici.

Anul următor, 1993, când frontul a intrat într-o acalmie, a fost trimis la asediul Saravejoului. Apucase să-şi facă câţiva prieteni, deşi termenul era relativ, în zona de luptă, atunci când ştii că oricând tu sau cel de lângă tine o secundă mai târziu ar putea să nu mai fie. Această permanentă prezenţă a morţii şi a pericolului lângă ei i-a strâns într-o apropiată relaţie de camaraderie, poate chiar superioară prieteniei. În viaţă, poţi fi sigur de un prieten ani în şir până să fi dezamăgit, dar în luptă, întotdeauna ajungi să te bazezi pe camarazii tăi, mai ales când zi de zi te protejează şi îţi salvează viaţa, la fel ca şi tu lor. Dintre toţi camarazii cu care s-a aflat pe câmpul de luptă, s-a simţit cel mai aproape de trei dintre ei, poate şi datorită faptului că au fost mai mult timp alături de el pe câmpul de luptă, practic pe întreaga durată a campaniei sale iugoslave. Dintre cei trei doi erau ucraineni voluntari, Vitalie, care va pieri strivit de un tanc croat în timpul ofensivei acestora din Krajina în august 1995 şi Igor, un tip simpatic ce-şi recunoscu alături de Mihai ascendenţa românească, locuind în Maramureşul istoric de la nord de Tisa, în satul Apşa de Sus. Al treilea era Goran, un sârb bosniac ce-şi văzuse casa de lângă Pale arsă de musulmani, dar reuşise să fugă, asistând ascuns la uciderea localnicilor de către comandourile bosniacilor. Se

jura că văzuse cu ochii lui câţiva mujahedini, voluntari arabi, din Afghanistan şi din ţări arabe, uşor de recunoscut după banderolele verzi de pe frunte. Mulţi dintre ei erau recrutaţi şi instruiţi de Al-Queda lui Osama bin Laden, un nume practic necunoscut la ora respectivă. Întrebat de ce nu s-a opus, el riposta că nu ar fi avut cum, singur şi neînarmat, aşa că s-a decis să fugă pentru a putea lupta, ceea ce făcea acum.

Împreună s-au deplasat la Saravejo, despărţindu-se de Kapetan Bore, cel ce i-a instruit şi i-a iniţiat în războiul de gherilă din Krajina, de fapt în arta supravieţuirii în conflictul ce măcina vechea Iugoslavie. Cel mai mediatizat asediu din întreg războiul era în plină desfăşurare. Sârbii îşi plasaseră artileria pe înălţimile din jur, inclusiv pe muntele Igman, locul desfăşurării Olimpiadei de lamă din 1984. Bombardau oraşul sporadic, fară să ia în calcul forţele ONU care se dovediseră neputincioase, indiferent cine iniţia o ofensivă sau alta în alte zone ale fostei Iugoslavii. Au fost la fel de neputincioşi atât faţă de atacurile sârbe, cât şi faţă de cele croate sau musulmane. Cu notabile excepţii, au jucat mai mult rolul de a încerca să monitorizeze activităţile militare ale beligeranţilor şi să asigure populaţia civilă cu cele necesare traiului, decât să impună respectarea păcii. Ordinul de a nu riposta decât atunci când sunt direct atacaţi a făcut spre finalul conflictului să-şi vadă prădate depozitele de armament de către toţi beligeranţii, precum şi să-şi vadă proprii militarii luaţi ostatici de către sârbii bosniaci pentru a evita bombardamentele NATO asupra lor. Dar până atunci mai era cale lungă.

La Saravejo pentru el a fost ca un concediu. Poziţiile lor nu erau contestate decât sporadic, atunci intervenind în misiuni de căutare a comandourilor inamice ce încercau să se infiltreze. De câteva ori a intrat şi el în cartierele mărginaşe alături de lunetiştii (snipers) sârbi ce inoculau teroarea în populaţia oraşului. A învăţat să tragă cu arma cu lunetă de la unii dintre aceştia, dar n-a tras niciodată asupra civililor. Nu i se părea etic, chiar dacă multora dintre camarazii săi li se părea contrariul. Învăţase destul de bine

limba sârbă, de atâtea luni printre ei. Îşi descoperise o capacitate de învăţare a limbilor străine, ba chiar începuse să o rupă destul de bine în ucraineană datorită celor doi prieteni, Vitalie şi Igor. Dar, mai presus de toate, aici o descoperise pe Marusia.

De fiecare dată când erau în spatele frontului, în refacere, cum s-ar zice, aveau contact cu mulţi civili sârbi, refugiaţi care rămâneau câteva zile în zonă până erau dirijaţi spre taberele din interior sau chiar din Serbia, majoritatea copii, femei sau bătrâni, bărbaţii erau cu arma în mână, pe întreg cuprinsul zonelor de luptă din enclave sau de la frontierele nedefinite ale zonelor de conflict. Din când în când mai apăreau şi reporteri, dar Mihai se ţinea departe de ei. Mai ales când aceştia erau români. Nu dorea să se ştie de el în ţară, să devină o ştire într-un ziar sau la televiziune. De la distanţă i-a văzut pe câţiva, mulţi dintre ei cunoştinţe ale sârbilor. Aşa au fost Miile, Raico sau Adelin. I-a evitat pe fiecare, chiar dacă sârbii le spuseseră că printre ei se află şi români, deoarece Mihai nu era singurul voluntar provenit din România. Dar în plutonul său era singur. De mai multe ori, în decursul deplasărilor ajunsese în contact cu alţi români, dar au păstrat discreţia, comunicând între ei doar strictul necesar, niciodată vorbind despre locul de unde erau sau să-şi dea numele reale. Era o măsură de precauţie, fiind obişnuiţi cu o dictatură nemiloasă, un reflex dobândit din acele vremuri. Dar printre alţi civili, erau unii ce veneau transportând cele necesare soldaţilor de pe front. Veneau cu autobuze sau camioane străvechi, aducând alimente, pături, material medical sau tot ce puteau strânge, în efortul lor de a ajuta luptătorii pentru cauza lor. Printre ei, o fată de vreo douăzeci de ani, cu un păr lung, negru ca pana corbului, strâns într-o coadă. Se vedea că era deja cunoscută prin zonă, după familiaritatea cu care i se adresau cei mai vechi dintre luptători. Semeaţă, zâmbind din când în când, în pantaloni de doc şi jachetă de blugi peste un tricou kaki, trecea printre ei răspunzând superior şi cu eleganţă pe alocuri glumelor şi invitaţiilor cam fară perdea. Se vedea că era

respectată de către toţi, de fapt admirată şi simpatizată, nimeni neîndrăznind să treacă de limita de distanţă impusă de energia debordantă a fetei. El, Mihai, prevenit de camarazi că fata era inabordabilă, nu a încercat nici o apropiere, deşi alţii se băgau în seamă pe lângă ea sau pe lângă celelalte fete, încercând marea cu degetul. Nu-i vorbă, unii au avut succes cu celelalte, pentru care o relaţie de scurtă durată cu unul dintre luptătorii ce apărau maica Serbie nu era numai o posibilitate de aventură încărcată de un oarecare exotism, ci chiar un act de dăruire patriotică. Nici el nu a refuzat în trecut unele escapade de acest gen, destul de rare, de altfel, ba chiar de câteva ori mersese cu prieteni în unele case de relaxare din spatele frontului, unde cunoscuse atingerile femeilor destinate acestui scop. Femeile nu îi erau necunoscute, mai ales că în timpul petrecut în România, alături de Victor avusese unele aventuri şi prietenii, dar nici una de durată.

Cu Marusia a fost altfel. La început, a admirat-o de la distanţă, ca pe o pictură, pe cât de frumoasă, pe atât de intangibilă. În mod sigur simţea un fior atunci când o vedea cum se alerga de într-o parte sau alta, supraveghind descărcarea unui camion, îndemnându-i pe toţi cu vorba, sau punând mâna la transportul unor lăzi. Îi admirase făptură bine proporţionată şi graţia mişcărilor, precum şi căutătura aspră a ochilor negri umbriţi de sprâncene arcuite, asprime ce se topea cu fiecare zâmbet ce scotea în evidenţă gropiţele din obraji. Indiferent, era o apariţie de vis, ce nu avea ce căuta în mijlocul unui război de coşmar. Locul ei nu era acolo, dar ea dorea să fie acolo.

Prima oară când s-a cufundat în privirea ochilor ei negri a fost întâmplător, când ajuta la descărcarea unui camion cu alimente. Marusia apucase o ladă care se dovedise prea grea, aşa că în momentul în care o trase spre ea din camion, se dezechilibră, gata să cadă. Mihai, aflat în apropiere, apucă lada cu o mână şi cu cealaltă o sprijini, ajutând-o să-şi recapete echilibrul. Ea se întoarse spre el, oarecum descumpănită şi-l privi în ochi, murmurând un mulţumesc în sârbă. Soldatul de lângă ea îi zise râzând:

— Nu te obosi, este român, nu ştie sârbeşte!

Aproape pierdut în ochii ei, Mihai răspunse, tot în sârbă:

— Nu aveţi pentru ce, domnişoară. A fost plăcerea mea.

Surprinsă, Marusia zâmbi larg, dezgolindu-şi dinţii albi fară cusur. Îi apărură şi gropiţele în obraji şi o undă de veselie o făcu parcă şi mai frumoasă.

— Deci ştii să vorbeşti sârbeşte! Cum te cheamă?

— Mihai.

— Eu sunt Marusia şi-i întinse mâna cu un gest voluntar.

Descumpănit, Mihai nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să-i sărute mâna, dar se temea de reacţia şi zeflemelele camarazilor, aşa că i-o strânse stângaci.

— Cum e viaţa în România? Am prieteni care au fost acolo.

Instinctul lui Mihai realiză că poate era singura lui şansă. O şansă cu care nu s-ar mai fi putut întâlni vreodată.

— Nu prea avem timp acum să-ţi povestesc. Poate în zece minute, la un ceai la bodegă?

Privirea Marusiei redeveni serioasă pentru o clipă, ca şi cum ar cumpăni oferta, apoi, spre surprinderea tuturor celor de faţă, zâmbi din nou şi spuse vesel:

— De ce nu?

Nu şi-a putut explica niciodată comportamentul său ulterior. A descărcat aproape o treime din camion aproape singur, iar după un sfert de oră se afla la bodega uitată din sat, un fel de centru al tuturor zvonurilor şi bârfelor. De obicei era plină de soldaţi şi paramilitari în timpul liber ce-şi sorbeau alene şliboviţa ori câte o bere. Mihai, cu complicitatea proprietarului ce se grăbi să-şi servească un client vechi şi corect, ocupă o măsuţă în grădină ce dădea spre pârâul ce străbătea satul, dar de unde avea vizibilitate spre uliţă. Următoarele zece minute şi le petrecu cu gâtul lungit spre direcţia de unde ar fi trebuit să apară Marusia, refuzându-i pe toţi camarazii ce încercau să se aşeze lângă el cu o bere în mână să-i ţină tovărăşie. Acele zece minute le percepu ca şi cele mai lungi din viaţa lui. Dacă Marusia doar a glumit cu el, ca să-l pedepsească pentru îndrăzneală? Se va face de râs în faţa tuturor camarazilor,

fară doar şi poate. Sau dacă ar fi vrut să vină, dar nu a putut din cauza altor probleme? O sumedenie de întrebări şi de posibile răspunsuri, dar care l-au făcut să se simtă ca un licean în faţa primei întâlniri cu o fată.

În cele din urmă, Marusia a apărut, a intrat pe terasă, respingând cu un gest graţios invitaţiile altora, apoi cu mersul ei gingaş s-a îndreptat spre măsuţa reţinută de Mihai, de unde acesta îi făcu un semn cu mâna. Când s-a aşezat în faţa lui, zâmbind galeş, o tăcere de piatră s-a lăsat în toată bodega. Dintr-o dată, de la masa vecină, glasul lui Vitalie:

— Pentru prietenul meu Mihai! Trăiască!

Un zvon de glasuri, apoi pahare ciocnite şi un cor de voci bărbăteşti:

— Trăiască!

Marusia plecă ochii în jos, roşind uşor. O undă de nevinovăţie, ascunsă după un zâmbet timid, o uşoară senzaţie de vulnerabilitate, care l-a făcut pe Mihai să-i prindă mâna. A simţit atunci tendinţa ei de a-şi retrage mâna, dar n-a făcut-o. Ţinându-i mâna mică în palma sa, Mihai a înţeles că ea era aleasa. Şi va face totul să fie împreună.

Nu au mai fost deranjaţi, cu o singură excepţie, atunci când un sârb uriaş, gelos şi bine făcut, a încercat să se îndrepte cu paharul în mână spre masa lor, într-o atitudine agresivă. Pe nepregătite, mâna lui Igor l-a prins de braţ reţinându-l, în timp ce în faţă i se interpuse Goran, care abia ajungea cu capul la bărbia uriaşului. Goran, cu calm, i se adresă:

— Prietene, sunt sigur că tu doreşti să ni te alături la masa noastră, nu dincolo, probabil că ai greşit direcţia!

Uriaşul sârb se pregăti să riposteze, când în câmpul lui vizual apăru din lateral Vitalie, cu pumnalul în mână, sprijinindu-se de masă, făcându-se că-şi curăţă unghiile cu vârful cuţitului. Goran continuă:

— Nu cred că doreşti să ne refuzi ospitalitatea, nu-i aşa, prietene?

Sârbul ezită, apoi aprobă din cap, aşezându-se greoi

alături de ei. În scurtă vreme, după câteva pahare, erau cei mai buni prieteni. A mai fost un rus zdravăn, Boris, alături de prietenul său Arkadi, care au încercat să-i deranjeze, dar de data asta întreaga masă a lui Goran a protestat, inclusiv uriaşul sârb, sărind asupra lor ca „să-i lase pe tineri în pace”. Boris s-a înfuriat, spunând că nu aşa sunt trataţi nişte cazaci, dar până la urmă a cedat invitaţiei insistente la şliboviţă.

După aceea au fost lăsaţi în pace. Au putut sta de vorbă, în faţa unui ceai, apoi a unei beri, timp de mai bine de două ore şi nici unul nu a simţit cum a trecut timpul. Şoferul unui camion a apărut la un moment dat, căutând-o disperat. Cu părere de rău, Marusia s-a ridicat spunându-i:

— Îmi pare rău, trebuie să plec. Dar voi reveni în două zile. Sper că vom mai putea sta de vorbă. Mi-a făcut plăcere.

— Şi mie, Marusia. Mulţumesc.

Şi a plecat, lăsându-l singur, cu gânduri şi visuri neîncercate până atunci. Dar n-a fost singur multă vreme, în secunda următoare, Goran îi trăgea o palmă peste spate, punându-şi paharul lângă el. În timp ce se aşeza alături, strigă:

— Marusia, ai? Craiule!

Imediat au apărut şi alţii, cu paharele în mâini, felicitându-l sau aruncându-i priviri invidioase. Până la urmă, a acceptat sticla de şliboviţă, pentru a nu-i supăra pe ceilalţi. Dar gustul, altădată atât de pregnant, acum trecea pe lângă el, ba parcă devenise fad faţă de mirosul parfumului dulce al Marusiei, al surâsului ei unic începând cu ochii negri care se luminau dintr-o dată, aruncând scânteieri de diamant în contrast cu albeaţa pură a dinţilor de cristal.

A doua zi, când s-a trezit, se aştepta să aibă capul greu de la şliboviţa pe care fusese nevoit să o bea alături de prietenii vechi, sau chiar de cei mai noi, pe care nu-i prea cunoştea, dar care se înghesuiau să ciocnească cu el. Ajunsese fară voia lui, un tip foarte popular. S-a convins de asta atunci când alături de grupa sa a pornit într-o

incursiune în interiorul poziţiilor musulmanilor bosniaci. Atunci, un sârb i-a şoptit comandantului să-l lase deoparte pe „român”, fiindcă dacă păţeşte ceva, s-ar supăra Marusia. Aflat în apropiere şi auzind asta, deşi sârbul credea că poate nu înţelege suficient limba, Mihai a protestat vehement, strigând că nu vrea nici un fel de protejare, el fiind aici să-şi facă datoria faţă de cauza sârbilor pe care o considera ca şi pe a lui proprie. Au apărut şi Vitalie şi Goran, care l-au asigurat pe comandant că vor avea grijă de prietenul lor Mişa, după cum îi spuneau ei. A fost o incursiune fără evenimente deosebite, doar au găsit o poziţie bosniacă pe care au distrus-o cu grenade de mână, după care s-au retras, având un singur rănit, un tânăr din Belgrad căruia i-au fost retezate trei degete de la o mână. Încă unul pentru care războiul s-a încheiat.

S-a înţeles bine ulterior şi cu Boris şi Arkadi, precum şi cu uriaşul sârb care va fi ucis ulterior în timpul bombardamentelor NATO din Serbia din 1999. Lui Boris şi lui Arkadi le va salva viaţa câteva luni mai târziu când va reuşi să-i scoată dintr-o ambuscadă a bosniacilor într-o pădure din apropiere de Goradze. Deşi aceştia îi copleşeau cu atenţia lor după acest eveniment, Igor şi Vitalie tot mormăiau că ruşii aceştia toţi sunt din KGB. Dar asta nu a umbrit cu nimic camaraderia lor.

Marusia a apărut, cum a promis, două zile mai târziu. Coborî din camion privind în toate părţile, parcă căutând ceva. Mihai a stat deoparte, ascuns, urmărind-o cu privirea. Nu se sătura să-i admire silueta strânsă în îmbrăcămintea ce părea nelalocul ei, dar care nu putea ascunde trupul gingaş, dar bine făcut, care parcă abia aştepta atingerea unui bărbat. În timp ce camionul era descărcat, Marusia arunca priviri în jur din ce în ce mai îngrijorate. Mihai ar fi putut sta mult şi bine doar să o admire, dar sângele fierbinte îl făcu să iasă la iveală, îndreptându-se spre ea. Un zâmbet cald ca un soare îl întâmpină şi un singur cuvânt suav, mai mult ca şi o mie de declaraţii:

— Mişa!

Mihai se aplecă spre ea, o cuprinse în braţe, apoi o sărută

pe obraji, deşi simţea că mai degrabă ea i-ar fi oferit buzele cărnoase şi flămânde. Dar era prea multă lume împrejur. A ajutat la descărcarea camionului, apoi a luat-o de mână, pornind împreună la o plimbare. Din primul moment, ea i-a şoptit:

— Stau până mâine, trebuie să ducem nişte răniţi şi nişte copii în spate, la adăpost!

Mihai i-a replicat:

—Atunci să nu pierdem vremea, avem doar o noapte şi o zi!

S-au plimbat de mână, povestind vrute şi nevrute. La un moment dat, drumul îngustându-se, au ajuns unul lângă altul, iar Mihai, într-un gest firesc, i-a cuprins umerii cu braţul. Marusia reacţionă imediat, cuprinzându-i mijlocul. Strâns lipiţi, au mai făcut câţiva paşi, trecând de bateria de artilerie ce viza oraşul Saravejo, răspunzând cu mâna salutului servanţilor de la tunuri. Soarele apunea într-o feerică apoteoză, învăluind dealurile ce mărgineau muntele Igman într-o lumină roşiatică, sublimă, parcă doar pentru ei doi. Atunci se întoarse spre ea, aplecându-se uşor, doar pentru a-i întâlni buzele cărnoase într-un sărut care ar fi vrut să nu se termine vreodată. Un bubuit de tun şi câteva rafale de mitralieră îndepărtate au fost singurii martori. Înserarea cobora cu repeziciune peste clipele pe care Mihai n-ar fi dorit să se termine vreodată. Dar vălurile nopţii coborau grăbite, iar când întunericul a cuprins întregul orizont, lăsând doar lucirile reci ale puzderiei de stele de pe imensa boltă, s-au trezit în faţa uşii casei în care Mihai locuia de câteva zile. Au intrat strâns îmbrăţişaţi şi au aprins singurul bec chior ce lumina modesta încăpere. Primul s-a trezit Goran, care i-a privit cu ochii măriţi, apoi s-a întors spre sacul de dormit al lui Igor, scuturându-l pe acesta. Igor sări ca ars, ca de obicei, aruncă o privire în jur, apoi, văzându-l pe Mihai ţinând-o strâns în braţe pe Marusia, se întoarse spre Vitalie scuturându-l puternic. Vitalie, cu somnul lui greu, reacţionă mai încet:

— Ce-i, ce s-a întâmplat?

— Trezeşte-te, avem de mers! insistă Igor.

— Dar ce dracu, doar nu ne atacă ăştia!

— Mai rău, avem de mers de aici!

Vitalie se ridică in capul oaselor, buimac, îşi roti privirea spre Igor şi Goran care îşi strângeau catrafusele, apoi îi aţinti pe cei doi ce continuau să rămână în picioare. Goran îl mai scutură o dată:

— Haide odată, avem treabă!

Înţelegând în sfârşit, Vitalie se grăbi să-şi ia sacul de dormit târşindu-l spre ieşire, spre casa vecină unde vor putea să-şi continue somnul. Fără o vorbă, cei trei ieşiră, închizând uşa după ei. Mihai se aplecă spre Marusia pentru un nou sărut, făcându-se că nu observă uşoara roşeaţă din obrajii ei, apoi stinse becul. A fost prima lor noapte de dragoste, dintre cele care au urmat, o noapte în care a crezut că şi-a găsit destinul. Dar destinul său era departe, mult mai departe. Când s-a trezit dimineaţa, cu părul Marusiei risipit pe pieptul lui, simţea că poate pentru prima oară în viaţa lui se simţea cu adevărat fericit.

O rafală de mitralieră îl făcu să tresară şi să-l aducă în prezent, alungându-i tenebrele şi amintirile nopţii. Se frecă la ochi şi sări din sacul de dormit. Dinspre pod se auzeau din nou rafale prelungi de mitralieră. În curând vor porni şi tunurile. Spre răsărit apăruse prima geană de lumină, semn că ziua era aproape. O nouă zi, poate o nouă luptă. Focul aprins în seara trecută mocnea, doar tăciunii aruncau din când în când lumini roşiatice, pe cale de a se stinge. Plecaseră chitariştii, plecaseră toţi cei ce întreţineau voia bună. Rămăsese doar el, cu gândurile şi demonii săi. La robinet, se spălă cu grijă să nu-şi atingă buzele pe care încă simţea din vis căldura săruturilor Marusiei.

15 mai 2014, ora 8.00
Bucureşti

Dialogul devenise mai aprins, din moment ce toţi cei prezenţi, aceiaşi ca şi în seara precedentă, discutau evoluţiile şi noile provocări. Dormiseră puţine ore, epuizaţi, pe canapelele puse la dispoziţie de Puşcaş, iar acum, de

dimineaţă, în timp ce îmbucau ceva ca mic dejun, printre importante cantităţi de cafea, reluau discuţiile lăsate în cursul nopţii. Ca şi în seara precedentă, totul se învârtea în jurul aşteptatului atac peste Nistru din partea forţelor transnistrene şi ruseşti. Puşcaş era cel mai vehement, tunând şi fulgerând împotriva deciziilor politice care l-au oprit odată cu cucerirea Tighinei şi a importantului cap de pod spre Tiraspol, capitala aşa-zisei Republici Transnistrene. A nu ştiu câta oară îşi vărsa năduful asupra deciziei politice de a stopa ofensiva, tocmai când ar fi putut rezolva problema, pur şi simplu ajungând cu tancurile la Tiraspol, iar dacă întâmpina rezistenţă, să-l ocupe în forţă. Atunci, spunea el, n-ar fi avut nevoie de o asemenea discuţie. Dăianu, cu calmul său, a fost primul care l-a readus cu picioarele pe pământ.

— Titi, suntem cu toţii de acord cu tine. În toată istoria militară, luarea iniţiativei şi păstrarea ei a fost o garanţie a succesului. Iar ce s-a întâmplat în ultimele zile, de la apărarea disperată din Chişinău, până la avansul nostru în forţă ce a culminat cu luarea Tighinei, a fost un exemplu strălucit de tactică militară. Ştim cu toţii, că odată ce ai luat iniţiativa, trebuie să o păstrezi până la zdrobirea completă a adversarului, în cazul nostru până la ocuparea Tiraspolului şi a întregii regiuni transnistrene. Aşa am procedat în 1919, când am respins trupele maghiare bolşevice pe linia Tisei şi am contraatacat ocupând Budapesta. Este doar un exemplu, dar mai sunt multe altele. Ştim cu toţii că tu ai fi dorit, la fel şi noi, să procedăm la fel, toată logica militară ne făcea să gândim la fel, dar uite că factorii politici au decis altfel, împotriva oricărei logici. Şi nu numai politicienii noştri, ci chiar şi cei mai apropiaţi aliaţi, aici mă refer strict la americani, cei care ne-au îndemnat la asta, pentru a le rezolva lor o problemă. Dar uite că şi ei au dat înapoi, deşi sunt chiar direct vizaţi de armamentul din Transnistria încăput pe mâna fanaticilor islamişti. Orbirea politicienilor faţă de considerentele militare sau strategice nu este o noutate, dar noi suntem nevoiţi să ţinem cont de ea. Mai ţii minte

decizia încetării focului în războiul cu Ucraina, când tu ai continuat lupta?

Frustrat şi furios, Puşcaş aprobă din cap.

— Ei bine, a fost o decizie corectă, am păstrat Insula Şerpilor şi multe alte avantaje tactice. Dar acum nu s-a putut, pur şi simplu. Americanii s-au muiat sub promisiunile ruseşti şi suntem în situaţia actuală. Noi trebuie să uităm trecutul, suntem militari şi să mergem mai departe în condiţiile date. Uită ce a fost, trecutul nu mai poate fi schimbat. În schimb, concentrează-te spre viitor, mai ales spre viitorul apropiat, deoarece vom avea nevoie de energia fiecăruia pentru a putea face faţă reacţiei ruseşti care se preconizează, în lumina tuturor informaţiilor de care dispunem, inclusiv din sursele georgiene pe care Damian ni le-a adus aici. În concluzie, hai să nu mai pierdem vremea cu ce ar fi putut fi, ci să ne concentrăm spre ce ar putea fi, sau ce va fi şi încă destul de curând. Mai ales, ce va trebui să facem şi ce putem să facem!

Câteva clipe se aşternu tăcerea, dar o tăcere aprobatoare din gesturile celor aflaţi în jurul mesei acoperite de hărţi, hârtii şi dosare deschise şi împrăştiate. Revenind la prezent, Vlad Sorescu îl interpelă pe acelaşi Puşcaş:

— Ce ai vorbit, mai degrabă, ce ai rezolvat cu colonelul Harrison?

Generalul Constantin Puşcaş aruncă o privire peste nişte notiţe înainte de a răspunde:

— Mda, ca să vezi cum funcţionează birocraţia americană. Tot armamentul comandat înainte de cererea armistiţiului şi care era pe drum, va sosi în patruzeci şi opt de ore. Ce am cerut după, a fost blocat de o hotărâre a preşedintelui Anders, pentru a nu escalada situaţia, cel puţin aşa apare în motivarea deciziei. Colonelul Sam Harrison s-a făcut că plouă în privinţa ordinului preşedintelui ce privea armamentul ce încă nu sosise la noi până la intrarea în vigoare a încetării focului. Deci, se pare, că avem aliaţi chiar în armata americană, care sunt împotriva deciziei preşedintelui lor, din moment ce ne dau

armele şi consilierii ceruţi mai devreme. Se pare că au raportat că deja le-au dat, sau mai ştiu eu ce manevre au mai făcut, numai să ajungă la noi armele cerute.

— O dovadă suplimentară că americanii ştiu că preşedintele lor a greşit, sau poate eşaloanele armatei consideră că este mai sigur să se întărească împotriva oricărei surprize, nu-i aşa? întrebă Tiberiu Enea.

— Tot ce se poate, dar acest lucru nu poate decât să ne bucure, din moment ce vom beneficia de armele lor în ideea că vom fi atacaţi, zise Vlad Sorescu.

— Da, dar încă este insuficient, după cum reiese din informaţiile ce le avem noi, plus ce ne-au dat georgienii, forţa de atac este mult prea mare! exclamă Puşcaş. Şi pregătiţi, nu toţi sunt trupe de strânsură!

— Oricum, va trebui să le facem faţă, cel puţin în prima fază, până ce se conving şi americanii că armistiţiul este, ca de obicei, o vorbă în vânt!

— Mai mult, îmi cereţi să dau arme georgienilor…

— Titi, am mai discutat despre asta, să nu mai revenim. Esenţial este să ne coordonăm cu ei, ar trebui să o facem cât mai bine, dar cum am putea să o facem?

Damian, încă nerefăcut după somnul prea scurt, interveni scuturându-se de oboseala acumulată:

— Simplu, trimitem un ofiţer de legătură cu ei, iar ei trimit unul de-al lor, astfel ne vom putea coordona mai bine!

O clipă de tăcere, apoi Sorescu zise:

— Mircea, deşi adormit, are idei bune. Nu văd de ce nu le-am pune în practică.

Puşcaş aprobă din cap. Cu adevărat, era o idee bună, coordonarea cu frontul georgian era esenţială. Dăianu reveni la fondul problemei:

— Mai avem aici un dosar care trebuie abordat neapărat. Ceea ce am bănuit cu toţii, pare să se adeverească. Există cineva, dincolo, care a conceput acest plan şi care va face totul să fie dus la îndeplinire. După cum arată toate informaţiile noastre, confirmate de sursele georgiene, zise bătând cu palma pe dosarul din faţa lui, cunoaştem

persoana. Aceeaşi persoană este implicată în ceea ce noi am numit de câteva zile episodul Viena. Când această persoană din vârful serviciilor secrete ruse face propuneri ambasadorului american la Viena despre cum ar putea arăta Europa de Est, fără să fim băgaţi în seamă, tocmai cei vizaţi, trebuie să ne punem unele întrebări. Avem o tatonare de reeditare a Ialtei din 1945, dacă vreţi. Iar acest ambasador, Michael O'Sullivan, nu va mai fi multă vreme ambasador, în câteva zile va primi un post important în administraţia americană. Era vorba iniţial că va fi adjunctul secretarului de stat William Kunich, dar acesta a fost ucis de o rachetă antiaeriană ce i-a doborât avionul la decolarea de pe aeroportul din Damasc, Siria. După moartea secretarului de stat, s-ar putea, în proporţie de 75% ca viitorul secretar de stat, respectiv ministru de externe după titulatura noastră, ce-l va înlocui pe cel interimar, să fie chiar ambasadorul de la Viena, Michael O'Sullivan, cel ce are deja o înţelegere cu acest director pentru operaţii în cadrul FIS, serviciul de spionaj extern al Rusiei, Evgheni Odovichuk.

— Când a fost doborât avionul?

— La 23 aprilie.

— Şi de când datează înregistrarea de la Viena?

— 26 martie, cu aproape o lună înaintea morţii secretarului de stat.

— Deci, vrei să spui că omul care deja ne-a vândut ruşilor, care le-a dat deja Insula Şerpilor şi a decis într-o convorbire cu un director din FIS că se vor retrage din România şi din estul Europei în schimbul unor concesii economice şi energetice, acest om va putea deveni secretar de stat în guvernul SUA în scurt timp?

— Da, cam asta am de spus.

Sorescu fluieră prelung printre dinţi.

— Domnilor, avem o mare problemă!

Mai 2014, ora 19.00
Tighina

Lui Mihai Motrescu aproape că îi era frică să adoarmă. El, războinicul încercat, ajunsese după atâtea lupte şi primejdii să-i fie frică să adoarmă, de spaima demonilor din trecut care i-ar fi putut bântui somnul. Totuşi, luptase împotriva lor şi mai demult şi ieşise învingător, ca şi în toate luptele sale de până acum. Dar nu înţelegea, de ce tocmai aici, la atâţia ani distanţă, se simţea aruncat peste timp, tocmai în braţele acestor imagini ce l-au bântuit de atâtea ori, aducându-l în pragul disperării. Dar au fost alţii care să-l salveze, să-l readucă pe linia de plutire. Dar de ce acum, când credea că şi-a găsit în sfârşit liniştea. Fuma o ţigară, nu o mai făcuse de câţiva ani, aşezat pe marginea unui gard pe jumătate prăbuşit, atât de asemănător cu un alt gard din Goradze, simţea cum fumul ţigării îl învăluia la fel de pregnant ca şi vălul amintirilor ce le credea demult închise în cutia uitării.

Trecea printre soldaţi în uniforme nu mult diferite faţă de uniformele de demult, acelaşi stil de camuflaj alpin, dar în plus, ceea ce îi dădea un sentiment diferit, era însemnul de pe piept, în stânga, deasupra inimii, un tricolor minuscul însoţit de numele purtătorului uniformei. Un mic însemn, care poate reprezenta atât de mult. Dar atunci nu se gândea la astfel de aspecte, era prea tânăr, sau prea îndrăgostit. Fiindcă, cu adevărat, simţea deja, după prima lor noapte, simţea că o iubea pe Marusia. O dragoste imposibilă, devenită adevărată numai în timp de război.

Relaţia lor era deja de notorietate, având drept rezultat direct un altfel de statut pentru el. Până atunci, deşi luptase în cele mai grele bătălii, era privit de către sârbi tot ca şi un simplu aventurier, dornic doar să-şi satisfacă nevoia de adrenalină. Ulterior, după ce relaţia cu Marusia a devenit cunoscută, camarazii săi sârbi au început să-l privească altfel, mai degrabă ca şi pe unul de-al lor. Mai ales din faptul că era român, deşi nu era singurul român voluntar ce lupta alături de ei. Marusia i-a mărturisit în una din nopţile petrecute împreună, că şoferul ei, un bătrânel de vreo şaizeci şi ceva de ani, care în mod normal ar fi trebuit să stea acasă să-şi rumege pensia, i-a spus că în acest război,

sârbii au avut doar trei aliaţi: pe Dumnezeu, pe greci şi pe români. Mihai s-a convins de asta în timpul campionatului mondial de fotbal din 1994, atunci când sârbii, la golurile românilor, trăgeau de bucurie cu tunurile şi mitralierele într-o veselie. Tot acest timp bărcile treceau combustibil de contrabandă peste Dunăre într-un ritm îndrăcit. Nu era de mirare că românii erau iubiţi de către sârbi.

Povestea lor de dragoste se consuma prin casele de pe munţii ce străjuiau oraşul Saravejo supus asediului. Anul următor, în 1995, a plecat spre Goradze. Prin nu ştia ce minune, Marusia l-a urmat, detaşându-se la logistica celor ce sprijineau trupele sârbe de acolo. A fost un miracol de care doar Marusia era capabilă. Nu ştia nimic de familia ei, îi era de ajuns că era a lui şi numai a lui. La un moment dat, cineva i-a şoptit că Marusia era fiica unui general de la Belgrad, astfel se explicau posibilităţile ei de a se muta cu transporturile unde dorea ea. Dar lui Mihai nu-i păsa, îi era suficientă dragostea ei dezinteresată şi felul în care i se dăruia în momentele în care erau singuri. O pasiune dusă până la extrem transforma clipele petrecute împreună în momente unice, de neuitat. Era ca şi cum fiecare noapte petrecută împreună ar fi putut fi ultima lor noapte de iubire. De parcă ar fi ştiut ceva, de parcă ar fi bănuit că visul lor se va sfârşi odată.

Goradze era o enclavă în estul Bosniei, la fel ca şi Srebeniţa, Tuzla şi Zepa, înconjurată de sârbi ce ajunseseră să controleze cam 70% din teritoriul Bosniei-Herţegovina. La 10 aprilie 1994, trupele sârbe pornesc ofensiva asupra enclavei Goradze. În scurt timp, o parte din oraş era în flăcări. La 14 aprilie, a fost rândul altei enclave, Tuzla, să fie supusă tirurilor de artilerie sârbeşti, ca un preludiu al ofensivei. General-locotenentul britanic Sir Michael Rose, fost comandant al Regimentului 22 SAS în războiul Malvinelor din 1982, actual comandant al forţelor ONU din Bosnia-Herţegovina (UNOPROFOR), declara că ONU nu este capabilă să lupte în războiul civil al altora. Totuşi, a fost un general care şi-a păstrat imparţialitatea pe toată perioada în care a condus operaţiunile ONU din regiune. Nu acelaşi

lucru s-a putut spune despre germani, care i-au înarmat pe croaţi, sau despre americani, care i-au înarmat şi au permis luptătorilor islamici să se alăture musulmanilor bosniaci, in ideea de a convinge Iranul că nu sunt neapărat antimusulmani. O decizie discutabilă a preşedintelui Bill Clinton, cu urmări ulterioare, către 11 septembrie 2001. La 17 aprilie NATO decide atacuri aeriene asupra sârbilor din jurul enclavei Goradze, cu efecte minore din cauza vremii nefavorabile. A doua zi un avion Sea Harrier al Marinei Regale Britanice este doborât de o rachetă SA-7, pilotul supravieţuieşte.

În 1995, când a ajuns la Goradze, lucrurile decurgeau în continuare spre acelaşi deznodământ. Enclava nu a fusese ocupată, totuşi, sârbii bosniaci erau în avantaj şi erau decişi să şi-l fructifice. Au mai fost câteva atacuri sporadice, de testare a rezistenţei, dar primul atac major la care a participat a fost pe 28 mai. Un atac surpriză, dus de circa o mie de sârbi bosniaci asupra enclavei de la Goradze, având ca obiectiv cucerirea înălţimilor ce dominau oraşul. Aici au intervenit trupele ONU, respectiv britanicii din 1RWF (Regimentul 1 din Royal Welch Fusiliers), care au dus o bătălie de întârziere de circa două ore, suficient pentru ca musulmanii bosniaci din Divizia Bosniacă 81 să ajungă şi să preia înălţimile, interzicând astfel accesul sârbilor. Întins la pământ, urmărind progresul luptei, Mihai nu s-a putut abţine să nu remarce pregătirea perfectă a britanicilor. Felul în care acopereau cu foc întreaga zonă, chiar dacă nu beneficiau decât de câteva transportoare APC Saxon era remarcabil. Atunci a înţeles prima dată ce însemna o armată profesionistă şi se întrebă când ţara sa, România, va avea o asemenea armată compusă din astfel de soldaţi profesionişti. Nu avea încă de unde să ştie că în viitor, chiar el va fi parte a unei astfel de armate române.

Britanicii au fost convinşi că astfel au evitat ca Goradze să devină o a doua Srebeniţa, unde sârbii, după ocuparea enclavei, au ucis peste 7000 de oameni în cel mai mare masacru de pe teritoriul european de după al doilea război mondial. Srebeniţa a căzut în 11 iulie, iar masacrul s-a

produs între 14 şi 17 iulie 1995.

Luptele au continuat, sporadice. Dar un lucru devenise clar, sârbii bosniaci doreau enclavele, iar Occidentul nu dorea repetarea episodului Srebeniţa. Zepa era aproape de capitulare, când musulmanii bosniaci au început jefuirea trupelor ONU ucrainene, atât în Zepa, cât şi în Goradze, luându-le totul, de la provizii până la armament, poate din răzbunare pentru activităţile de trafic şi patronare a prostituţiei în zonă. Britanicii, ca să nu asiste ca şi olandezii din Srebeniţa la o dramă caracteristică acestui război civil, s-au retras în 28 august, lăsând câmp liber de acţiune forţelor aeriene ale NATO.

Între timp, începuse ofensiva croată în Krajina. O parte din plutonul său, inclusiv Vitalie, au plecat acolo. N-a mai aflat nimic despre Vitalie, decât mult mai târziu, cineva i-a spus că a murit eroic strivit de un tanc croat. Dar ei, aici, la Goradze, aveau multă treabă. Plecarea britanicilor lăsa câmp liber de acţiune sârbilor, chiar dacă la nivel diplomatic li s-a spus că un atac asupra enclavei va avea ca reacţie un atac aerian NATO. Dar au mai atacat şi altă dată, dar asta nu i-a oprit pe sârbi. Dar ei nu ştiau ce putea NATO să facă când îşi pornea maşina militară. Iar declanşatorul a fost obuzul de 120 mm căzut la 28 august în piaţa Markale din Sarajevo care a ucis 38 de oameni şi a rănit alţi 90. De aici, maşinăria NATO nu a putut fi oprită. Valuri după valuri, bombardierele au decolat de la bazele italiene sau de pe portavioanele din Mediterana pentru a spulbera poziţiile sârbeşti din jurul oraşului Sarajevo, apoi din jurul enclavelor rămase, printre care şi Goradze.

Mihai petrecuse noaptea cu Marusia, ca de obicei şi se pregătea înainte de zorii zilei să plece la atac. Credea că Marusia încă dormea, atunci când se retrase uşor din braţele ei, începând să se echipeze. Era gata să iasă din grajdul ce le slujise ca şi adăpost, atunci când ea se ridică în capul oaselor, lăsând pătura să-i cadă pe şolduri, descoperind frumuseţea sânilor liberi, neîncorsetaţi de vreo uniformă croită regulamentar.

— Mişa, te rog, nu pleca, am avut un vis urât!

Mihai se aplecă spre ea, sărutând-o.

— Nu-ţi face probleme, voi avea grijă!

Ea se scutură, lăsându-şi involuntar pletele negre să danseze, chiar dacă ochii ei continuau să exprime o îngrijorare pe care Mihai nu o văzuse până atunci.

— Mihai, nu pleca! Nu e bine! Englezii au plecat, asta nu e bine!

— E normal, nu doreau ca să-i jefuiască sârbii, cum au făcut cu ucrainenii!

— Mihai, poate au plecat ca să nu fie la mijloc, au plecat ca să lase aviaţia să ne bombardeze, Mihai, nu pleca, te rog!

Mihai o sărută şi o mângâie pe păr, şoptindu-i:

— Totul va fi bine, îţi promit! Ne vedem diseară!

Apoi a ieşit, fără să ştie că avea să fie ultima oară când a văzut-o. A urmat lupta, atacul asupra musulmanilor pe care a ajuns să-i urască mai mult ca orice în ultimii ani, din nou adrenalina care-i paraliza simţurile, gustul luptei şi al victoriei, nu mai reţinea din acea luptă decât asaltul nebun asupra unui cuib de mitralieră, un bosniac ce cade sub rafalele sale, apoi un altul, cu o legătură verde în jurul capului cum se repede spre el, apoi vârful baionetei înfipt în corpul atacatorului, cu o mişcare îl dădu la o parte, apoi înfipse din nou baioneta în gâtul descoperit şi părea că totul s-a sfârşit. Căzut pe spate în poziţiile bosniace, încerca să-şi recapete respiraţia, să revină la normal, alături de Goran şi Igor şi ei răsuflând cu greu. În curând soarele urma să răsară peste oraşul pe care îl vedeau ca în palmă. Învinseseră, oraşul urma să fie al lor.

Apoi un vuiet de nicăieri şi întreg dispozitivul sârb din spatele lor luă foc. Explozii apocaliptice ce ridicau limbi de flăcări până la cer. Se repeziră la marginea taluzului, cu capul în mâini, încercând să se facă tot mai mici, să se îngroape în pământ. După douăzeci de minute, exploziile încetară ca prin farmec. Temători, se ridicară să privească. Oraşul părea intact, dar poziţiile sârbe erau de nerecunoscut. O mare densă de flăcări şi atât. Dinspre bosniaci, câteva zeci se ridicară să pornească spre ei, siguri

de victorie. Fără vreo comandă şi-au ridicat Kalashnikovurile peste marginea gropii şi au tras. Au tras cu ură, culcând mai bine de zece atacanţi şi au tras în continuare, ţintuindu-i pe ceilalţi pe loc, tăindu-le cheful de atac. Apoi s-au retras, avizi de informaţii.

Înapoi la baza de plecare locurile erau de nerecunoscut. Totul ardea, cadavre carbonizate împrăştiate peste tot. Din loc în loc, răniţii erau strânşi spre punctele improvizate de prim ajutor. O duhoare intensă de ars, de materiale, lemn, cauciuc şi trupuri carbonizate. Un trup cu mâinile şi picioarele transformate în tăciuni încinşi încerca să se târască urlând cumplit. Ceea ce îi rămăsese din uniformă fumega mocnit.

Mihai alerga disperat spre grajdul în care petrecuse noaptea cu Marusia. N-a trebuit să ajungă până la el, când un sârb cu uniforma zdrenţuită, pe care îl cunoştea din vedere, i se interpuse în cale:

— Nu, Mişa, nu te du acolo!

Îl dădu la o parte şi continuă să alerge. Se opri în faţa grajdului, ce ardea cu flăcări înalte până la cer. Căzu în genunchi, scăpând kalashnikovul pe jos. Căpitanul său îi puse mâna pe umăr:

— Îmi pare rău, Mişa! Era încă acolo când a început urgia.

S-a prăbuşit la pământ, hohotind în plâns. Igor şi Goran l-au ajuns şi lăsaţi în genunchi, l-au cuprins în braţe, strângându-l lângă ei, încercând să-l liniştească ca pe un copil. Dar el nu avea ochi decât pentru vâlvătăile înalte şi din gât nu-i ieşea decât un singur cuvânt:

— Marusia!

Mai 2014, ora 23.00
Bucureşti

Vlad Sorescu îşi înăbuşi o strâmbătură de dezgust când sorbi prima gură de cafea. În mod sigur, Tiberiu Enea, şeful SIE, nu se pricepea la asta. A insistat să pregătească el cafeaua, deşi erau în biroul lui Titi Puşcaş dar, ca de obicei, a ieşit un fiasco. Măcar în alte domenii care ţin de profesia

lui era destul de bun, se consolă Sorescu căutând din ochi chiuveta. Sau poate ar fi mai diplomatic să mai toarne un deget de apă în ceaşca aburindă. Avea nevoie de cafea, dar nu în stilul în care o pregătea Enea. Nici nu se compara cu cafeaua de la ambasada israeliană.

Cu mai bine de zece ore în urmă, un bătrân gârbovit de ani cobora dintr-un taxi obosit în faţa ambasadei Israelului din România. Încet, încet, bătrânul intră în holul ambasadei şi se aşează răbdător la coada din faţa unui ghişeu. După o jumătate de oră, ajuns în faţa ghişeului, bătrânul rosti o frază cod. Femeia de la birou completă un formular, apoi i se adresă bătrânului, poftindu-l în biroul alăturat pentru unele verificări. De aici bătrânul a fost preluat şi dus la etajul superior, căpitanul care l-a însoţit mulţumindu-se să-i deschidă o uşă şi să-l poftească înăuntru, închizând cu grijă uşa după el. Un ins înalt, în costum, îl pofti pe o altă uşă, spre o încăpere mai spaţioasă, în mijlocul căreia se afla o incintă ermetică, cu pereţi din sticlă groasă. În acea încăpere era un scaun şi un birou, iar pe birou un simplu telefon şi o ceaşcă de cafea. Cupola, cum i se mai spunea, un spaţiu din interiorul ambasadei de unde se putea vorbi sigur, la adăpost de orice interceptare. Cupola era verificată de câteva ori pe zi în căutare de microfoane sau dispozitive de înregistrare, iar liniile telefonice ce plecau de aici erau printre cele mai verificate şi cele mai sigure. Bătrânul se aşează pe scaun, singur în încăperea de sticlă, din moment ce insul în costum închisese cu grijă uşa în urma lui, apoi sorbi o gură din ceaşcă. A fost lăsat singur cu telefonul de pe birou. Bătrânul ridică receptorul pentru a auzi o voce cunoscută.

— Salut, Vlade, te aşteptam.

De la mii de kilometri, tocmai din Tel Aviv, vocea suna clar, de parcă ar fi fost în încăperea alăturată.

— Mihai, sau Moshe, doream să vorbesc cu tine.

Vocea râse scurt.

— Ca de obicei, direct la subiect. Apropo, felicitări pentru deghizare. Am cerut personalului nostru identificarea şi mi s-a răspuns necunoscut. Pur şi simplu, chiar oamenii noştri

din Bucureşti nu te-au recunoscut în această ipostază. Aş putea să le tai primele, nu crezi?

Vlad Sorescu oftă. Nu pentru asta era aici. Îşi asumase riscuri încercând să-l contacteze pe Moshe şi ştia că solicitarea lui va avea un preţ, încă nu ştia care. Oricum, încă îi era dator de pe urma informaţiilor aduse în persoană de acesta cu câteva zile mai devreme, informaţii care l-au ajutat să se pună pe urma relaţiilor dintre ambasadorul american de la Viena, Michael O'Sullivan şi directorul pentru operaţii din cadrul FIS, Evgheni Odovichuc. Informaţiile ulterioare de la georgieni şi mai ales cele aduse de colonelul Mircea Damian în decursul vizitei sale în Georgia l-au făcut să recurgă la această măsură extremă şi riscantă, contactarea lui Moshe. Un SMS neutru la un număr de telefon, apoi câteva instrucţiuni discrete primite l-au adus aici, dar luându-şi şi el măsurile de precauţie. Din moment ce israelienii, în speţă Moshe, l-au băgat în Cupolă, însemna că nici el nu se încredea în nimic, nici măcar în personalul ambasadei lor. Tot timpul lumea serviciilor secrete a fost paranoică, dar se părea că israelienii erau şi mai şi. Poate acesta era unul din secretele eficienţei lor recunoscute pe toate meridianele şi în toate timpurile.

— Primele celor de aici nu sunt problema mea, în schimb am alte lucruri pe care aş vrea să le discutăm.

— Te ascult, Vlade.

Vorbiră mai bine de o oră. În final, Sorescu îl testă întrebându-l pe Moshe ce îi datorează. Din nou acelaşi râs scurt, urmat de o frază care îl lăsă pe Vlad pe gânduri.

— Nu te grăbi, Vlade, vom discuta în curând, nu ştiu de ce, dar am impresia puternică că tu vei face o călătorie în Orientul Mijlociu cât de rapid. Ne vom întâlni atunci.

Bătrânul părăsi ambasada gârbovit, plin de gânduri şi întrebări ale căror răspunsuri nu le întrevedea nici măcar ca prin ceaţă. De un lucru era sigur. În viitorul apropiat va trebui să acţioneze, iar mai încolo, va vedea ce va face cu Moshe.

Se gândise mult până la întâlnirea din această seară şi cumpănise cu grijă toate posibilităţile. Şi a ajuns la o

concluzie, dar era atât de radicală încât avea nevoie şi de părerea celorlalţi, a celor cu care se întâlnea acum. Iar opinia lui Tiberiu Enea putea fi capitală. Un motiv în plus să se facă că i-a plăcut cafeaua execrabilă pregătită de acesta.

Tocmai atunci Enea sorbea zgomotos din ceaşcă, de parcă ar fi fost cea mai bună băutură din lume. Cum poate să-i placă, din moment ce era tare şi amară ca pelinul? Cu coada ochiului îl văzu pe Dăianu ce strecura un cub de zahăr în ceaşca ce o rotea să o omogenizeze. În mod cert, nu era singurul care prefera alt gen de cafea. Dar nu era momentul să se cramponeze de atât.

Generalul Constantin Puşcaş îşi exprima a nu ştiu câta oară frustrarea, menţionând din nou că dacă nu ar fi fost oprit de politicieni, la ora actuală ar fi urmărit defilarea trupelor române în Tiraspol. Enea îl întrerupse mai puţin elegant:

— Nu la ora asta, poate mai devreme, gândeşte-te că este aproape miezul nopţii!

Puşcaş se opri şi îl privi rece pe Enea:

— Cred că şti ce am vrut să spun, Tibi şi cred că şi tu eşti de acord, din moment ce aveam iniţiativa…

— Foarte adevărat, Titi, luarea şi păstrarea iniţiativei este un principiu de bază al războiului, îl întrerupse Dăianu, dar hai să luăm lucrurile aşa cum sunt! Politicienii te-au oprit să câştigi un război când îl aveai în mână, dar ce facem acum, în situaţia de faţă? Nu trebuie să ne cramponăm de trecut, trebuie să privim spre viitor!

— Profesore, viitorul nu arată bine! În timp ce mie mi s-a luat posibilitatea de rezolva problema, inamicul se întăreşte din ce în ce mai mult şi este gata să ne atace, iniţiativa trecând de partea lui! Nu pot face nimic altceva decât să aştept atacul şi să încerc să răspund cum voi putea şti mai bine. Cu câteva zile mai devreme, această situaţie ingrată ar fi fost în sarcina celorlalţi, nu în grădina mea…

— Dar astăzi este în grădina ta! Drace, Titi, ce a fost a fost, dar ce va fi este răspunderea ta şi numai a ta, nu a politicienilor ce au decis una sau alta! Revino-ţi şi

concentrează-te pe ziua de mâine, altfel vom sta şi ne vom lamenta despre ce-ar fi fost dacă ar fi fost!

Puşcaş răsuflă obosit.

— Bine, vă las pe voi. Dar nu-mi iese din cap că astăzi am fi putut evita această situaţie, dacă ieri am fi avut puţină vână politică. În toate tratatele militare scrie că trebuie să-ţi distrugi adversarul odată ce ai ocazia. Am avut-o şi am lăsat-o să ne scape din mână, iar asta ne va costa scump în zilele următoare.

— Ai perfectă dreptate, dar hai să vedem cum gestionăm ziua de mâine. Ceea ce ne spune Damian este de importanţă covârşitoare, cel puţin aşa cred eu.

Colonelul Mircea Damian, oarecum refăcut după câteva ore de somn, se grăbi să aprobe.

— Trupele georgiene de pe front mi-au făcut o impresie bună, ard de nerăbdare să dea piept cu inamicul şi sunt destul de bine dotate pentru a le face faţă cu succes.

— Ziceai ceva despre nişte luptători ceceni…

— Da, se pare că colonelul Turashvili, prietenul nostru, a luat în calcul şi spatele frontului rusesc şi nu exclude o inflamare în Cecenia, la care cred că va fi bucuros să dea o mână de ajutor. Oricum, bravo lui pentru această iniţiativă!

— Da, aşa e, dar georgienii cu ale lor, noi cu ale noastre. Eşti sigur de cele spuse de colonelul Turashvili, cum că atacul principal rus va fi dat împotriva noastră?

Dăianu interveni:

— Chiar fară dovezile aduse de Damian, eu cred că va fi aşa. Fiindcă nu este prima oară când se petrece astfel.

— Profesore, te ascultăm din nou!

— E simplu. Ruşii sunt buni strategi, ştiu cum să-şi disimuleze acţiunile pentru a păcăli nu numai adversarul, ci întreaga opinie publică. Amintiţi-vă cum, în 2008, înainte şi după Summitul NATO de la Bucureşti, conducerea rusă a ameninţat repetat Ucraina, ba cu disoluţia, ba cu revenirea Crimeii la Rusia, ba cu nu ştiu câte lucruri. Nici un cuvânt despre Georgia, deşi ambele erau candidate la MAP (Member Action Plan) un prim pas pentru integrarea în NATO şi totuşi Georgia a avut de îndurat ofensiva rusă din

august 2008. Acum, în presa rusă şi în mijloacele de informare de la Kremlin, toate controlate de stat din moment ce opoziţia nu mai există, se vorbeşte şi se fac declaraţii belicoase numai împotriva Georgiei, de parcă Transnistria nu ar exista. Totuşi, aici în Transnistria Rusia a pierdut cel mai mult, Republica Moldova şi Tighina, fără a mai vorbi de posibilitatea de a pierde întreaga Transnistrie. Totuşi, pe media rusă tăcere, în schimb, atac continuu înspre Georgia. Naivii vor crede că Rusia a renunţat deja la Transnistria, dar întăririle ajunse spun altceva. Dacă ştii să citeşti mesajele media ale Kremlinului, este clar că noi vom fi cei atacaţi prima oară.

— Bine, ne-ai convins, datele aduse de Damian despre configurarea militară, plus rapoartele noastre îţi dau dreptate.

Sorescu făcu un gest nervos ca şi pentru a reveni la un subiect ce îl preocupa de mai multă vreme:

— Ce facem cu Michael O'Sullivan? În câteva zile va pleca la Washington şi va stabili politica externă a Statelor Unite, iar asta nu ne va avantaja deloc!

— Încă nu s-a definitivat înţelegerea discutată la ambasada de la Viena…

— Dar era pe cale să se întâmple şi nu e târziu, acum ar fi nevoie doar de o nouă întâlnire ca totul să devină clar, mai ales că între timp am ajuns la Nistru! izbucni nervos Sorescu.

— Crezi că această întâlnire va avea loc?

— Nu cred, sunt sigur şi am informaţii că această întâlnire va avea loc în curând!

— Informaţii sigure?

Sorescu oftă.

— La fel de sigure ca şi cele despre prima întâlnire. Practic, aceeaşi sursă.

Tiberiu Enea fluieră uşor printre dinţi.

— Când pleacă O'Sullivan la Washington?

— Cam în trei zile, după câte ştim până acum.

— Armamentul şi consilierii americani ne vor sosi cam în cinci zile, făcu Puşcaş alarmat.

— Dacă vor mai sosi, ţinând cont de influenţa lui O’Sullivan asupra guvernului american, mai ales după ce va deveni membru cu drepturi depline în acesta. Se pare că are un ascendent puternic asupra preşedintelui Anders, au fost colegi de promoţie la Harvard, iar soţiile lor sunt prietene bune de mulţi ani.

— Drace! făcu Puşcaş cu năduf. Înseamnă că va pune în aplicare ceea ce a discutat cu Odovichuk, nu?

— Da, cam aşa s-ar părea. În cât timp vom fi atacaţi de transnistreni?

— Dacă acumularea lor de forţe se menţine în ritmul actual, cam într-o săptămână. După acest moment, devine riscant pentru ei, noi putem să le ghicim poziţiile de atac şi să le contracarăm, să ne întărim pe direcţiile şi axele lor de avans şi aşa mai departe. Fiecare zi în plus măreşte riscul pentru ei, în sensul că noi vom putea fi pregătiţi să le contracarăm mişcările.

— Dacă ne vor veni jucăriile americanilor…

— Da, dar şi fără ele vom fi în măsură să le punem probleme serioase.

— Dacă O’Sullivan îşi pune ideile în aplicare la Washington, s-ar putea nu numai să nu ne vină armele americane, ci chiar să fim lăsaţi cu curul în baltă în timpul atacului, nu-i aşa? Ba chiar să avem parte de presiuni diplomatice să cedăm pe toată linia, nu? Iar aliaţii îi vor urma pe americani!

— Mda, cam asta este situaţia, concluzionă Sorescu, de aceea va trebui ca cei doi să nu se întâlnească, sau ca ambasadorul să nu plece la Washington.

— Chestia cu întâlnirea nu este cumva tardivă, în sensul că deja au discutat şi au un plan…

— Nu, se vor întâlni din nou, am informaţii sigure. Înţelegerea nu este încă definitivată, iar în agenda ambasadorului figurează întâlnirea asta, zise Sorescu cu gândul la agenda excelenţei sale pe următoarele zile pusă la dispoziţie de Moshe.

Îi va rămâne dator pe viaţă lui Moshe ăsta. Informaţiile sale erau atât de complete şi sigure, iar toate verificările

sale nu făceau decât să le confirme. Se întrebă a mia oară oare ce dorea în schimb. Şi ce era cu aluzia la o vizită în Orientul Mijlociu.

— Da, capătă sens, interveni Dăianu. Mai au de pus multe lucruri la punct, iar acestea nu se lasă pe mâna intermediarilor. Va fi o discuţie lungă, într-un loc sigur şi ce loc ar fi mai sigur decât biroul de la ambasada din Viena?

— Aşa este, profesore, peste trei zile, cu câteva ore înainte de plecarea la Washington, ambasadorul are programată o întâlnire neoficială de două ore. Nu se specifică cu cine, dar noi bănuim deja. De fapt, suntem chiar siguri. Cert este că noi va trebui să împiedicăm întâlnirea asta prin orice mijloace. Repet, prin orice mijloace.

— Crezi că dacă nu se vor întâlni, atacul lor nu va mai avea loc?

— Nu, nu cred asta, dar nu va mai fi la fel de coordonat cu cel din Georgia, iar astfel impactul ar putea fi diminuat. În plus, este ceea ce cred eu că se întâmplă la Moscova, iar Tibi poate să o confirme. La ora actuală, ca întotdeauna în conducerea de la Kremlin, sunt mai multe grupări în cadrul conducerii politice, armatei şi serviciilor secrete. Una dintre ele este partizana războiului, al recuperării sferei de influenţă din Moldova şi Georgia cu orice mijloace, pentru a nu pierde capul de pod din Transnistria, Abhazia şi Osetia de Sud, aceste avanposturi care proiectează puterea Rusiei în toată zona şi ţin sub ascultare republicile pe teritoriul cărora se află. Evgheni Odovichuk este unul dintre principalii lideri şi susţinători ai acestei grupări, iar atâta timp cât au succes, sau au mari şanse să aibă succes, vor domina puterea de decizie. Când vor pierde iniţiativa, vor fi înlăturaţi de la putere şi trecuţi pe linie moartă sau în umbră, până la viitoarea ocazie, atunci când pacifiştii vor întâmpina dificultăţi. Un sistem original de rotaţie la manetele decizionale.

— În concluzie, dacă se vor întâlni va fi rău, al naibii de rău, dacă nu, tot va fi rău, dar mai puţin rău?

— Cam aşa ceva, ai sintetizat bine.

— Atunci, cum facem să nu se întâlnească? De fapt, să nu mai aibă posibilitatea să ia legătura unul cu altul.

— Să nu se mai poată întâlni vreodată?

Tăcere lungă. Sorescu izbucni:

— Domnilor, să nu ne mai dăm după cireş, e vorba pur şi simplu de eliminarea lui Odovichuk! Cred că nimănui nu-i trece prin cap să se gândească la un oficial american ca şi o ţintă potenţială. Eliminarea lui Odovichuk are şi alte beneficii, el fiind de fapt creierul din spatele întregii operaţiuni, fapt ce ar avea repercusiuni importante asupra viitoarelor desfăşurări ce ne pot deveni mai favorabile, iar dispariţia lui va slăbi poziţia războinicilor de la Kremlin, dând o şansă pacifiştilor să revină în faţă la un moment dat, mai ales dacă lucrurile vor începe să meargă prost pentru războinici. Cam asta este ce vreau să spun.

Câteva minute nimeni nu zise nimic, pierduţi în propriile lor gânduri. În sfârşit, Tiberiu Enea ridică ochii căutându-i pe ai lui Sorescu.

— Acest Odovichuk, după informaţiile tale, unde se află... acum?

Sorescu ridică din umeri.

— Habar nu am! Tot ce ştiu este că va trebui să se întâlnească cu ambasadorul până în trei zile.

Tiberiu Enea răsuflă, apoi zise:

— Dacă tu nu ştii, apoi îţi spun eu. Mâine va fi la Kiev. Am informaţii că un personaj important din Rusia va sosi mâine la Kiev, iar prin ce îmi dezvălui tu aici, sunt sigur că nu poate fi altul decât acest Evgheni Odovichuk.

Sorescu tresări.

— Deci, ar putea fi eliminat înainte de a pleca spre Viena, nu-i aşa?

Tiberiu Enea, şeful SIE, oftă.

— Nu este atât de simplu. M-aş bucura să zic că o pot face, dar există unele dificultăţi majore. De când cu războiul cu Ucraina de acum câţiva ani, oricine din ambasada noastră scoate nasul afară, imediat este întâmpinat de vreo cinci-şase codiţe. Suntem urmăriţi permanent, chiar dacă am merge doar după ţigări. Deci,

orice am întreprinde, nu o putem face prin ambasadă.

— Ne trebuie altceva, vrei să spui, nu?

— Da, ne trebuie altceva şi ne mai trebuie ceva în plus.

— Ce?

— Un hitman! Un om care să elimine ţinta, fiindcă tot ce am eu în zonă este prea bine cunoscut şi supravegheat.

— Ce vrei să spui cu asta?

Enea se ridică pentru a izbucni, apoi se linişti brusc şi continuă:

— Ceea ce vreţi voi este un om care va trebui să elimine o ţintă, un hitman, mai bine zis un asasin, iar eu nu dispun de un asemenea om în zona respectivă. Asta vreau să spun!

— Iar acest om va trebui susţinut de o echipă, ba chiar de două, a doua ca şi acoperire, nu-i aşa?

Enea îşi reveni şi aproape sări de pe scaun.

— Exact! Vreau să spun că la ora actuală, în Ucraina, respectiv la Kiev, nu pot dispune nici de omul necesar şi nici de echipele care ar trebui să sprijine o astfel de acţiune, suntem monitorizaţi pas cu pas. Tot ceea ce pot oferi este diversiunea necesară, asigurând că ucrainenii ne vor urmări pe noi, cei din ambasadă pas cu pas, astfel putând slăbi atenţia lor în altă parte, înspre cea care va fi zona de acţiune. Asta este tot ce pot garanta. Mai mult, în o zi sau două, nu am cum să obţin.

— Poate fi destul, sau poate fi insuficient, zise Sorescu. Totuşi, trebuie să ţinem seama de ceea ce Tibi ne sugerează. Important mi se pare tocmai aspectul de distragere a atenţiei, care poate fi esenţial în ceea ce ne propunem. Poate la Viena nu vom avea la dispoziţie aceste elemente.

— Corect, zise Dăianu. Cea mai bună soluţie este cea de la Kiev, mai ales că, în cazul în care eşuează, mai avem o şansă la Viena. Nu avem timp, nu avem oameni, dar trebuie să ne mişcăm. Dar avem nevoie de un hitman, rapid şi de două echipe, una de susţinere şi alta de acoperire. Băieţii lui Tibi de la ambasadă vor face totul pentru diversiune. Hai să găsim oamenii şi să ne punem în mişcare! Fiecare clipă

contează de acum încolo!

Tiberiu Enea îl privea insistent de câteva secunde pe Sorescu. Acesta îi prinse privirea şi protestă:

— Nici să nu te gândeşti, nu-ţi dau oamenii mei din brigada antitero, Tibi! Să nu-mi ceri fiindcă nu ţi-i pot da!

— Îi vreau doar pe unii dintre ei pentru echipele de susţinere, doar atât! Pe ei încă nu-i ştie nimeni dincolo, mă voi ocupa de dispozitive şi tot restul! Mai ales că l-am apreciat pe acest Cristea, un tip foarte capabil. Ar fi ideal să conducă echipele, nu crezi?

Sorescu protestă, chiar dacă ştia că este în zadar. În cele din urmă acceptă, cu unele rezerve.

— Bine, dar cine va fi hitmanul? Sper că nu te-ai gândit la Cristea?

— Nu, nici vorbă! Este cineva care a mai fost la Kiev, independent şi a făcut o treabă bună, zic eu. Problema este că nu se mai află în grădina mea, ci în altă parte.

— De ce nu-l foloseşti pe băiatul tău minune, pe Bogdan Doicu ăsta?

— Este deja compromis, a fost văzut de prea multă lume luptând la Palatul Parlamentului din Chişinău. Dar nu te teme şi el va avea rolul său. Dar ca hitman m-am gândit la cineva care acum se află în curtea lui Titi Puşcaş, în armată.

— Dar va vrea să o facă? Şi ce mama dracului înseamnă că a mai fost acolo independent?

— O, da, îl cunosc destul de bine. O va face!

Se întoarse spre Puşcaş, apoi îl întrebă direct:

— Mi-l împrumuţi?

Puşcaş nu zise nimic, doar aprobă scurt din cap.

VIII

16 mai 2014, ora 2.00
Tighina

Palele elicopterului IAR-316 Allouete se învârteau din ce în ce mai repede stârnind un nor de praf, apoi ridicară de la sol pasărea de oţel. În timp ce elicopterul câştiga altitudine, înspre Mihai Motrescu se aplecă plutonierul din Forţele Aeriene ce ocupa locul de alături, prins în centuri şi el, adresându-i un zâmbet încurajator:

— Sunteţi în siguranţă, domnule căpitan! Vă vom duce la destinaţie cât se poate de repede. Aţi mai zburat cu elicopterul?

Motrescu zâmbi şi el, aprobând din cap. „O, de-ai ştii tu!” nu se putu abţine să nu gândească. Apoi închise ochii încercând să aţipească, instinctul îi spunea că o vreme de acum încolo nu prea va avea timp să doarmă. Ochii închişi, torsul motorului şi zgomotul sacadat al palelor îl purtau din nou în trecut, în alt timp. Un alt timp, un alt război, un alt loc, o altă uniformă, dar erau unele lucruri care nu se schimbau. Întotdeauna purta o armă şi întotdeauna era decis şi gata să o folosească. Veşnicul războinic, fiindcă veşnic va exista un război care să aibă nevoie de oameni ca el…

Un alt elicopter, zburând peste întinderile aride ale Africii… Uniforma de paraşutişti a Legiunii Străine, alte nume de operaţiuni, Epervier în Ciad, Caya în Senegal, dar cu acelaşi scop şi misiuni asemănătoare. Timpul zburase ca un vis urât de la moartea Marusiei, mai avea unele amintiri fragmentare, luptă, război, apoi, ca într-o secvenţă derulată cu încetinitorul, o rezistenţă acerbă împotriva trupelor croate care i-au înconjurat în Krajina, apoi cum trăgea o rafală în spinarea unui croat ce se pregătea să descarce arma în trupul lui Goran prăbuşit şi şocat de explozia unui

mortier în apropiere, Igor ce striga către ei să se pună la adăpost, o explozie apocaliptică, un tanc croat ce trecea peste un taluz ce mărginea ultima lor linie de rezistenţă, efortul de a-l târî pe Igor din calea şenilelor, apoi o erupţie luminoasă şi linişte, tăcere deplină. Simţurile i-au revenit mult mai târziu, şedea cu mâinile la ceafă alături de alţi prizonieri păziţi de câţiva croaţi cu baioneta la armă. Erau duri, îşi loveau prizonierii la cea mai mică abatere. A privit în lateral o clipă, suficientă pentru a-i vedea pe Igor şi Goran, ultimul rănit, apoi un pat de armă în ceafă i-a întunecat perspectiva pentru multă vreme. Următoarea amintire era a unui ofiţer francez din trupele ONU, care i se adresa cu voce scăzută lui şi altor câţiva prizonieri. A acceptat propunerea lui şi a doua zi se trezi într-un camion francez cu însemnele ONU. În câteva zile semna un angajament în Legiunea Străină.

A urmat perioada dură de instrucţie, oricâtă experienţă ai avea în alte forţe armate, în Legiune porneşti de la zero. Aşa a făcut şi el. Pregătire epuizantă, la limită, timp de un an nu ştia dacă va supravieţui până a doua zi. Dar a supravieţuit şi a devenit paraşutist într-unul din regimentele Legiunii. Angajamentul a fost pentru cinci ani, la capătul cărora primi şi cetăţenia franceză. Nu o dorea şi nu îi păsa de ea, dar o acceptă ca şi un fel de bonus pentru sângele şi sudoarea vărsată în contul Franţei prin locurile uitate din Africa sau chiar Europa, cum ar fi Bosnia-Herţegovina, loc prea bine cunoscut din războiul precedent.

După terminarea stagiului în Legiune nu a mai aplicat pentru continuarea lui, aşa că a devenit liber. Avea nişte bani în cont, suficienţi pentru a trăi liniştit câţiva ani. În urma unei meditaţii profunde, în faţa unei beri într-un bar rău famat din Marsilia, a ajuns la concluzia că nu ştia nimic să facă, absolut nimic înafara războiului, pe care îl slujise timp de aproape zece ani. Şi-a depus CV-ul la birourile de recrutare de mercenari, un fel de sucursală a „Soldiers of Fortune”. În curând, ofertele au început să curgă, iar el nu le-a refuzat. A instruit trupe din lumea a treia, a prestat servicii de securitate, a făcut orice ştia el mai bine, iar

pentru asta a fost plătit gras. Din 2004 a intrat în cadrul Blackwater, firma care se ocupa cu securizarea unor activităţi în Irak, contractantă a armatei SUA.

Între timp, a reuşit să meargă de câteva ori acasă, în România, în concediu. Era o senzaţie ciudată, văzuse atâtea locuri, atâtea ţări, luptase pe trei continente şi totuşi, aici, în România, se simţea cu adevărat acasă, deşi petrecuse în ţară, puse cap la cap, mai puţin de şase luni din ultimii zece ani. Aici se simţea liniştit, liber, fără obligaţii, liber să umble pe străzi fără să se uite în spate după vreun individ cu turban care să-i înfigă un cuţit în coaste. Se plimba ore în şir pe străzile Timişoarei, respirându-i aerul de care parcă nu se mai sătura. Uita de el pe o terasă de pe malurile Begăi, privind trecătorii ce habar nu aveau că undeva, în alt colţ uitat de lume, oameni ca ei se ucid unii pe alţii în numele unei idei sau unui Dumnezeu diferit. Iar de fiecare dată când îşi făcea bagajele să plece spre o nouă misiune într-o zonă numită de război, simţea parcă o undă de regret că trebuia să părăsească acest mic colţ de paradis. Îşi cumpărase şi o mică garsonieră aici, pe care o închiria la preţuri modice studenţilor pe perioada când era plecat.

Se mai întâlnise cu prietenul său Victor Doicu, au stat şi au povestit ore în şir la o cafea sau la o bere, seara pe terasele răcoroase de pe malul apei. Victor a încercat de nenumărate ori să-l convingă să rămână în ţară şi să aplice pentru intrarea în armata română. De fiecare dată a refuzat, dar cu din ce în ce mai puţină convingere. Anii continuau să treacă, iar praful stătut din Irak i se părea tot mai insuportabil faţă de aerul parfumat al Timişoarei. Începuse să revină tot mai des, de fiecare dată când avea ocazia, întâlnindu-se cu Victor, atât cât îi permitea acestuia timpul, devenise deja căpitan de paraşutişti, iar noua sa îndatorire nu prea îi lăsa timp de escapade. Mai mult, se căsătorise cu Elena, o fată din Drăgăşani şi aştepta un copil.

Dar Victor îşi găsea timp întotdeauna pentru prietenul său, mai ales că acesta venea destul de rar. Încerca să-l

încadreze în cercul de prieteni, dar lui Mihai îi venea destul de greu să facă faţă, majoritatea erau foarte diferiţi, tineri pătrunşi de succes în domeniile lor sau prea ocupaţi de piedicile ce li se ridicau în carieră, majoritatea nişte snobi, după părerea lui Mihai. Singurii cu care s-a simţit cât de cât bine erau colegii lui Victor, ofiţeri de paraşutişti, cu care petrecuse câteva seri la un rând de beri, când sărbătoreau câte ceva. Dar au mai fost câteva evenimente care l-au făcut pe Mihai să se simtă diferit, poate prea mişcat, după părerea lui.

Au fost evenimentele de familie la care era invitat. Nu o mai văzuse pe Anca, sora lui Victor, de mai mulţi ani, de când cu cheful de ziua lui, când împlinise douăzeci de ani şi primise cadou de la Victor cuţitul de vânătoare de care nu se despărţise de atunci. Între timp, Anca devenise o adevărată domnişoară, după care orice bărbat ar fi întors capul pe stradă. N-ar fi recunoscut-o, dacă la o sărbătoare în familie la care a fost invitat, Victor nu i-ar fi prezentat-o din nou. I se părea ceva cunoscut la fata cu părul lung, blond, într-o rochie albă, scurtă, ce lăsa vederii picioarele lungi şi proporţionate, încălţate cu sandale albe, cu tocuri înalte. Toată lumea o privea cu coada ochiului, iar când Victor, cu un pahar în mână, o chemă, Mihai simţi un fior cum îl trece din creştet până în tălpi. O melodie lentă, a celor de la Scorpions, un dans în cursul căruia Anca se lipi de el, făcându-i să-i tresară simţurile la atingerea sânilor ei generoşi lipiţi de pieptul său, electrizându-l de-a dreptul. Spre finalul melodiei, Anca ridică privirea spre el, lăsându-l cufundat în adâncurile albastre ale ochilor limpezi ca de cristal. Şi atât de multe spuneau acei ochi!

Dar el era încă nerefăcut psihic după moartea Marusiei. Nu ştia atunci asta, dar simţea umbra ei cum îl veghează. A mai avut de-a face cu femeile, în timpul stagiului din Legiunea Străină mai frecventase bordelurile, iar după ce devenise mercenar profesionist avusese câteva aventuri, dar nici una nu durase mai mult de câteva luni.

Dar acum se simţea vulnerabil, expus în faţa acelor ochi albaştri ce făceau să pălească amintirea Marusiei, Marusia,

fata pe care ar fi vrut să o aducă acasă, să o ia de soţie. Iar Victor, prietenul şi fratele său, privea cu îngăduinţă, ba chiar aprobator, apropierea sa faţă de Anca, sora lui. Nu, nu era pregătit pentru asta. Ei nu au de unde să ştie ce a trăit el acolo, ce a însemnat lupta sa, ce a însemnat Marusia pentru el. Dar totuşi, Marusia era moartă şi el trăia, iar Anca era atât de frumoasă! Da, dar era sora lui Victor, iar dacă nu ar fi mers, ce-ar zice Victor, ce s-ar alege din prietenia lor, singurul lucru mai palpabil ce-l lega de Timişoara şi de ţara asta?

Fiindcă, deşi nu o recunoştea deschis, sau poate nu înţelegea încă, iubea oraşul ăsta şi indirect îşi iubea ţara natală. Îi critica cu furie greşelile şi slăbiciunile dar, de fiecare dată când se afla departe şi îşi făcea treaba pentru care era plătit, aştepta cu nerăbdare momentul revenirii, fie şi pentru câteva zile sau săptămâni acasă, începuse să-i spună acasă micii garsoniere din Timişoara. Cât timp locuia acolo îşi crease reputaţia unui vecin liniştit, politicos faţă de ceilalţi, nimeni neputând bănui natura meseriei ce o practica în străinătate.

Tulburat, i-a sărutat mâna Ancăi, menţinând involuntar mai mult atingerea pielii catifelate şi s-a retras cu ochii plecaţi, pentru a nu i se vedea deruta din priviri. A mai schimbat câteva vorbe cu ea, banalităţi, iar de fiecare dată încerca să iasă din încurcătură intrând în vorbă cu Victor, cu care oricând avea de discutat multe despre orice. De câteva ori îi prinse căutătura neîncrezătoare, chiar răutăcioasă, a lui Bogdan, vărul lui Victor, cel care lucra pe undeva în serviciile secrete. Pur şi simplu acesta nu îl înghiţea, dar nu-şi făcea prea mari probleme, activitatea sa de mercenar se desfăşura doar în afara graniţelor României, nu avea de ce să fie considerat o ameninţare pe plan profesional pentru cei ca Bogdan.

S-a mai întâlnit de câteva ori cu Anca, prima dată întâmplător, apoi îşi făcuse obiceiul să o invite din când în când la o cafea sau la o plimbare. Nu ştia de ce, dar prezenţa ei îi făcea plăcere, descoperea la ea din ce în ce mai multe lucruri comune care îl făceau să aştepte de

fiecare dată revenirea în România nu numai pentru liniştea şi pacea ce o găsea în Timişoara printre puţinii prieteni pe care îi avea, printre care la loc de cinste se afla Victor, ci şi pentru plăcutele conversaţii în faţa unei ceşti de cappuccino cu făptura minunată care continua să fie pentru el sora mai mică a lui Victor. De fiecare dată păstra distanţa faţă de ea, nepermiţând o apropiere care să-i dea ei ceva de înţeles. Erau ca doi adolescenţi care se plimbau şi povesteau câte în lună şi stele. De multe ori s-a întrebat dacă această relaţie platonică nu era cumva pentru el o părticică de refugiu, o fărâmă de sanctuar a unei vieţi agitate, dusă la extrem de posibilitatea ca fiecare clipă de neatenţie ar putea fi ultima, sfârşitul putând veni oricând şi oriunde sub forma unui DEI de la marginea şoselei sau a unui RPG mânuit de fanaticii insurgenţi irakieni.

După ocupaţia militară în Irak în urma războiului din 2003, americanii, din raţiuni de imagistică politică, au făcut greşeala strategică de a menţine un număr redus de trupe, astfel că majoritatea irakienilor nici nu au simţit că au fost învinşi. După ocupaţia Germaniei sau a Japoniei în 1945, la fiecare colţ de stradă se zărea un post de control aliat, fiecare arteră mai importantă era patrulată zi şi noapte de soldaţi înarmaţi, fiecare sector al vieţii publice era controlat şi dirijat pentru trecerea de la război la pace. Astfel, în fiecare cătun s-a ştiut clar că războiul a fost pierdut de localnici, simţeau asta chiar prin prezenţa fizică a ocupaţiei, în Irak nu s-a petrecut aşa ceva, din considerente politice, deşi militarii au apreciat că ar fi necesară o forţă de ocupaţie de circa cinci sute de mii de soldaţi, dar pentru conducerea politică americană, grăbită să proclame victoria şi să trimită băieţii acasă, nu era o opţiune viabilă. Astfel, s-a ajuns ca în Irak să rămână o forţă militară americană mult diminuată faţă de necesităţi, care nu controla nici capitala, majoritatea locuitorilor din cartierele periferice nevăzând niciodată cum arată un soldat american care câştigase războiul. Astfel, terenul propice pentru insurgenţă era pregătit. La asta s-a mai adăugat lipsa controlului în regiunile din care se recruta elita regimului „baath” care îl

susţinea pe Saddam Hussein, aşa numitul triunghi sunnit, plus recrudescenţa conflictelor lăsate libere între sunniţi, şiiţi şi kurzi. Implicarea Iranului, Siriei şi Al-Queda au completat mozaicul greu de înţeles, dar imposibil de stăpânit, al situaţiei din Irak. Pentru conducerea americană, inclusiv pentru preşedintele George Bush Jr. Şi a secretarului apărării Donald Rumsfeld, o suplimentare a trupelor era ceva de neconceput, deoarece astfel ar fi recunoscut indirect că au greşit în aprecierile lor iniţiale, când nu au luat în calcul rapoartele militarilor, cei mai în măsură să dea o soluţie unei situaţii care părea să scape de sub control. Astfel, s-a ajuns la expediente. Pentru a degreva militarii americani şi britanici, urmaţi ulterior şi de cei ai altor ţări, inclusiv România, de unele sarcini cum ar fi paza unor obiective sau protecţia convoaielor, s-a apelat la contractori, respectiv firme de protecţie şi pază. Acestea preluau de la armata americană în urma unor contracte grase aceste sarcini, astfel soldaţii putând fi îndreptaţi spre obiectivul principal, lupta împotriva insurgenţilor. Aceşti contractori au ajuns să câştige sute de milioane de dolari, dar aveau nevoie de cât mai mult personal, astfel au angajat oameni cu experienţă sau simpli aventurieri, ajungându-se astfel ca mii, poate zeci de mii de mercenari să fie desfăşuraţi în Irak. Era poate cea mai mare recrudescenţă a mercenarilor de la războaiele ce au urmat decolonizarea Africii, din deceniile şapte şi opt ale secolului trecut. În această masă de angajaţi disciplina era departe de a fi una militară, coeziunea la fel, astfel încât s-a ajuns la multe excese care s-au răsfrânt în primul rând asupra armatei americane, principalul angajator. Poate cea mai importantă firmă de acest gen care a acţionat pe baza unui astfel de contract a fost Blackwater. Iar Mihai Motrescu a fost angajat aici fără probleme.

Şi aici şi-a făcut datoria pentru care era plătit, chiar bine plătit. Nu prea îşi punea întrebări, era un contract ca oricare altul.

Totuşi, ceva îi spunea că nu era în regulă cu noii săi camarazi. În trecut, era obişnuit să lucreze cu oameni care

erau dedicaţi unei idei, luptau pentru un ideal, aşa cum a fost în Bosnia-Herţegovina. Sau în Legiunea Străină. Sau în alte angajamente, în care se afla alături de un număr redus de oameni, pentru un scop dat, dar majoritatea profesionişti. La fel cum profesioniştii din orice domeniu se recunosc cu uşurinţă între ei şi lui îi era uşor să vadă din ce material erau constituiţi cei alături de care urma să-şi facă treaba. Iar impresia lui din primul moment era deplorabilă. Aere de profesionişti în ale armelor, dar nimic în spatele lor. Dacă vorbeai cu ei, toţi te copleşeau cu amănunte despre luptele la care au participat, dar în cazul marii majorităţi erau doar vorbe goale. Cei mai experimentaţi erau foşti poliţişti rataţi sau vânători de recompense. În rest, pleava societăţii ce-şi încerca norocul sau simpli aventurieri de care era plină lumea. Foarte puţini erau foşti militari cu experienţă, iar şi dintre aceştia, o parte erau cei daţi afară din armată pentru abuzuri sau comportament neadecvat. Profesioniştii adevăraţi preferau să se ţină la o parte, făcându-şi doar treaba, la fel ca şi Mihai Motrescu. Ceea ce îl îngrozea pe Mihai era posibilitatea ca aceşti indivizi fără căpătâi să aibă ocazia să se manifeste şi atunci era dificil fiindcă puteau să-i pună în primejdie pe toţi, în schimb, în cazul unor probleme serioase, acest gen de oameni erau primii care dădeau bir cu fugiţii, lăsându-şi baltă camarazii. De justeţea raţionamentului său a avut ocazia să se convingă în scurt timp.

În ziua de 16 septembrie 2007, în jurul prânzului, o patrulă de patru vehicule blindate „Mamba” de fabricaţie sudafricană, aparţinând Blackwater, pătrundeau în intersecţia Nisour din cartierul Mansour din Bagdad. Traficul era aglomerat şi temperatura atinsese 38 de grade Celsius. Câţiva poliţişti irakieni, văzând convoiul, au încercat să-i deschidă calea, lucru dificil în condiţiile de trafic. Mihai se afla în al doilea vehicul, aproape moţăind din cauza toropelii. O explozie în depărtare, suficient de departe pentru a fi clar pentru oricine că nu era o ameninţare pentru convoi. Dar pentru mercenarii nepregătiţi aceasta a provocat o reacţie de neînţeles pentru un profesionist sau

un spectator imparţial. Din al treilea vehicul din coloană, trăgătorul de la mitraliera de 7,62 mm montată deasupra, deschise focul la întâmplare, urmat şi de alţii, cuprinşi de panică. Era fenomenul binecunoscut de „happy trigger”, când nervii cedează cu uşurinţă şi cineva apasă pe trăgaci, iar alţii, tot cu nervii în piuneze, trag la rândul lor. Este suficient ca unul să deschidă focul, ca alţii să-l urmeze. Dar de data asta au tras în plin în vehiculele civile irakiene, provocând un adevărat carnagiu, soldat cu şaisprezece morţi şi peste douăzeci de răniţi, toţi civili irakieni nevinovaţi. Au fost mai mulţi care au urlat încetarea focului, inclusiv Mihai, dar proştii nepregătiţi nu i-au auzit sau nu i-au înţeles, trăgând în continuare la derută, poate mai mult pentru a-şi masca frica. Au tras şi atunci când şoferii au manevrat maşinile înapoi, retrăgându-se din zona pieţei. Ulterior, americanii au încercat să muşamalizeze afacerea, dar morţii şi răniţii au rămas. Pentru Mihai, evenimentul s-a repercutat mai mult decât credea, viziunea civililor irakieni, unii femei şi copii, cu creierii împrăştiaţi pe caldarâm, bântuindu-l multă vreme. Primul impuls a fost să plece, dar ar fi pierdut o groază de bani, mai ales că mai avea câteva luni până la terminarea contractului pe care era decis să nu-l mai reînnoiască, deşi angajatorii săi ar fi dorit. A decis să mai rabde acele luni, cu scârba în suflet, alături de nişte tâmpiţi care se jucau ca nişte copii de-a războiul, fară să realizeze că acolo era cu adevărat război.

Stând în patul său, cu mâinile împreunate sub cap, în aerul condiţionat ce îl ferea de căldura înăbuşitoare a soarelui irakian, medita la viaţa lui pierdută în lupte şi bătălii cărora, poate pentru prima oară, nu le vedea sensul. Nu al lor, al luptelor ca atare, deoarece pentru fiecare luptător bătălia la care participă are un sens. Dar pentru el, românul Mihai Motrescu, ce sens aveau luptele unora sau altora, la care el participase şi contribuise, vărsând sânge şi vărsându-şi sângele? Pentru ce a luptat în fosta Iugoslavie, când pentru orice om cu scaun la cap existenţa acestui stat era deja pecetluită, din cauza diferenţelor prea mari între popoarele care îl locuiau? Acest fapt era clar, mai puţin

pentru sârbi. Masacrul iugoslav putea fi evitat, era convins de asta, dacă n-ar fi existat liderii politici ca şi Slobodan Miloşevici, Franjo Tujman şi Alia Izetbegovici. Oricum, Iugoslavia s-ar fi rupt. De ce Muntenegru s-a desprins fără război de Serbia? Simplu, nu mai era la conducere Slobodan Miloşevici. La fel, majoritatea masacrelor ce însângerează omenirea ar fi putut fi evitate. Bine, dar el ce putea face? Era mercenar, lupta pentru bani, îi plăcea sau nu cauza, asta era meseria lui. Dar niciodată nu acceptase vreun angajament, oricât de bine retribuit ar fi fost, care ar fi putut fi îndreptat împotriva României. Asta nu însemna oare, că îşi iubea ţara? Stând singur şi gândindu-se aşa, îi reveni în minte ultima discuţie cu Victor.

Din nou, ei doi, în Retezat, urcând de data asta spre lacul Bucura, printre stâncile pustii, mărginite de tufişurile de jnepeni. Un peisaj sălbatic, unic, în orice parte ai întoarce capul. Urcau oftând cu greutate, oprindu-se din când în când pentru a-şi potrivi o curea de la rucsac, aruncând priviri spre lacurile glaciare pe lângă care treceau, admirând caii ce alergau cu coamele în vânt sau păşteau lăsaţi liberi, ca la începutul vremurilor. Victor părea mai în formă cu pregătirea lui de paraşutist, aşa că păşea înainte, oprindu-se din când în când pentru a-i întinde o mână lui Mihai, ce se străduia să ţină pasul cu el, chiar dacă gâfâia vizibil. Se opriră amândoi aşezaţi pe o piatră, admirând peisajul, înconjuraţi de stâncile ascuţite ce se înălţau spre cer.

— Acum câţiva ani urcam mai repede, nu crezi?

— Da, poate, dar acum trebuie să te târăsc după mine, de aceea mi-e mai greu, zise Victor luând o gură de apă din ploscă.

Mihai îi dădu un pumn prietenesc în umăr întinzându-se după apă. Luă o gură, apoi se ridică gata să plece mai departe. Victor nu se lăsă, astfel că ajunseră împreună la lacul Bucura, trecând pe lângă corturile temerarilor ce înnoptaseră aici clădindu-şi din pietre paravane împotriva vântului aspru şi necruţător. Cu picioarele goale în apa rece a lacului glaciar împărţeau frăţeşte conţinutul unei

conserve deschise de Mihai cu cuţitul de vânătoare primit de la Victor de ziua sa. Lumina soarelui se filtra printre nori, dând lacului o culoare de un albastru întunecat. Natura imensă îşi revărsa asupra lor prinosul de lumină, învăluindu-i în aerul rece de munte. Erau ca întotdeauna fraţi, bravi bărbaţi neînfricaţi. Cel puţin, aşa îi plăcea lui Mihai să creadă. Şi era convins că şi lui Victor. Dar în scurt timp discuţia va atinge subiecte sensibile.

Mestecând bucata de carne, Victor îl luă pe nepregătite:

— Ce ai de gând să faci?

Mihai nu se aştepta la o abordare atât de bruscă, aşa că încercă o tehnică de evitare:

— Referitor la ce?

— Pe dracu că nu înţelegi, prietene! La viaţa ta, la asta mă refer! Crezi că mie îmi convine că prietenul meu cel mai bun îşi riscă pielea la dracu în praznic doar că îi face lui plăcere? Nu te înfuria, ţi-o zic ca şi prieten şi tot ca şi prieten îţi sunt dator să ţi-o zic! Altfel, nu aş fi prietenul tău.

— Nu înţeleg la ce faci aluzie…

— Pe dracu, Mihai! Suntem prieteni de mai bine de douăzeci de ani şi pot vorbi cu tine ca şi cu un prieten! Lasă dracului mândria asta, ştii bine că nu sunt în vreo competiţie cu tine şi tu în mintea ta înţelegi că îţi vreau doar binele, fiindcă eşti prietenul meu şi nu de ieri, de azi, ci din copilărie. Copilăria noastră, aşa cum a fost, ne-a legat pe veci ca şi prieteni. Şi faptul că tu îţi iroseşti viaţa nu face altceva decât să mă întristeze şi să mă îngrijoreze. Asta am de spus şi ar fi bine să lămurim problema!

În alte împrejurări, Mihai ar fi izbucnit şi ar fi reacţionat dur. Dar faţă de Victor nu putea, mai ales că simţea, măcar o parte din el, că avea dreptate. Iar această mică parte devenea tot mai puternică, punându-şi aceleaşi întrebări, cărora şi lui încă îi era teamă să le răspundă. Mai ales acum, în faţa lui Victor. Îi mai trebuia timp. Dar ştia că timpul nu aştepta, ci se rostogolea spre el ca un torent scăpat din zăgazuri. Dar mai dorea o amânare, o amânare a deciziei pe care ştia că odată şi odată, tot va trebui să o ia.

— Victore, nu prea cred că ar fi nimerit să vorbim despre asta!

Victor mai luă o îmbucătură, apoi continuă cu glas potolit.

— Mihai, ţin la tine ca şi la fratele pe care nu l-am avut niciodată! Chiar dacă aş fi avut un frate, nu cred că aş fi ţinut la el cât ţin eu la tine! De aceea mă doare şi mă preocupă soarta ta! Îţi joci viaţa la ruletă şi pentru ce?

— Pentru bani, Victore! izbucni Mihai. Pentru bani!

— Şi eşti fericit?

Întrebarea rămase fără răspuns multe minute. Tăcerea deveni apăsătoare, întreruptă doar de scrâşnetul cuţitului pe fundul conservei. Victor se decise să o întrerupă:

— Ştii, cred că ai avea un viitor şi aici în ţară. Ai putea să-ţi întemeiezi o familie, să priveşti înainte. Deocamdată viitorul tău arată mai mult ca şi o explozie sau o rafală de mitralieră care ar putea fi sfârşitul.

— Da, dar m-am obişnuit cu asta!

— Să nu-mi spui că-ţi şi place! Te cunosc prea bine, ai trecut deja de stadiul de spirit de aventură, o faci în continuare doar din obişnuinţă sau ca să uiţi, dar nu e bine, până la urmă refuzul de a privi realitatea în faţă echivalează cu laşitatea!

Mihai simţi cum i se urcă sângele la cap, dar se abţinu. Rămase câteva clipe pe gânduri. Poate Victor chiar are dreptate, în felul lui de a gândi. Fiindcă pentru el este mai uşor, are viaţa perfectă, o soţie, o familie, o carieră, tot ce şi-ar dori orice om. O clipă gândi că poate, din nou, îl invidia oarecum pe Victor. Şi de ce nu, face ce-i place şi îşi doreşte, are tot ce-şi doreşte. Dar el, ar putea avea ce-şi doreşte? Sau ar putea încerca?

— Mihai, continuă Victor, Marusia a murit de mai bine de zece ani. Trebuie să accepţi asta şi să încetezi să trăieşti în trecut. De acolo de unde este ea, crezi că îi convine ceea ce eşti tu acum? Lasă morţii cu morţii şi viii cu viii. Stabileşte-te la casa ta, uită-te în jur şi vei vedea că sunt multe fete care te plac. Să nu mă înţelegi greşit, dar observ că şi Anca te place. Şi văd, după cum te uiţi după ea, că nici ţie nu ţi-e

indiferentă.

Mihai se simţi jenat atunci când Victor o aduse pe Anca în discuţie. Considera acest lucru ceva personal, de neatins, chiar şi pentru Victor. Dar, totuşi, se simţi dator să se justifice.

— Victore, Anca este o fată extraordinară, ce i-aş putea oferi eu, cu posibilităţile mele, cu viaţa mea? Ea merită mult mai mult decât i-aş putea oferi eu vreodată.

Departe de a renunţa, Victor continuă:

— De unde ştii ce-şi doreşte ea? Nu cred că aţi discutat asta. Cât despre partea cealaltă, am nişte prieteni cu care am stat de vorbă. Ţara are nevoie de soldaţi cu experienţa ta, tu nu trebuie decât să accepţi. Dacă vrei, de mâine poţi fi încadrat ca şi subofiţer într-o unitate de elită, cu posibilitatea ca în paralel să dai admitere la Academia Militară. Dacă absolvi, vei deveni ofiţer. Orice unitate, mai ales cele mai speciale, care fac stagiul în misiunile de luptă în afara ţării, ar accepta un profesionist cu experienţa şi pregătirea ta, mai ales că tu cunoşti foarte bine tocmai regiunile în care se desfăşoară o importantă parte din aceste misiuni.

Mihai rămase multă vreme pe gânduri. Nu ştia de ce, dar era foarte tentat de propunerea lui Victor. În sfârşit, să aibă o viaţă a lui, un ţel, ceva pentru care să lupte. Şi într-adevăr, ar trebui să lase trecutului ce-i al trecutului. Întâlnise de câteva ori în Irak trupele române aflate în patrulare şi îi făcuseră o bună impresie. Dar se ferise să-şi dezvăluie faţă de ei identitatea de român, dintr-o jenă care nu şi-o putea explica. În sinea lui, ar fi dorit să fie alături de ei şi iată că acum i se oferea ocazia. Totuşi, încă nu era pregătit. Dar ceva mai târziu, era altceva. Dar nici nu putea să facă o promisiune, atât timp cât nu ştia când şi-o va putea ţine. Într-un târziu, zise:

— Îţi mulţumesc, Victore, să ştii că mă voi gândi la propunerea ta. Mă voi gândi foarte serios.

Cu mâinile sub cap, întins pe pat, cu ochii ţintă în tavanul de pânză al cortului, s-a decis. Încă câteva luni, cât mai avea contract, apoi îşi va lua banii şi se va întoarce în ţară.

Va accepta oferta lui Victor şi va aplica şi la Academia Militară. Văzuse atâtea, luptase sub comanda atâtor ofiţeri, unii slabi pregătiţi, alţii mai bine, încât era sigur că ar putea fi un ofiţer şi un comandant cel puţin de calibrul celor mai buni care l-au condus în luptă. Şi, poate, va ieşi cu Anca. La o cafea la început, apoi poate relaţia lor va merge mai departe. Un fior de căldură la gândul acesta atât de reconfortant. Ochii ei albaştri şi puri, senzaţia inegalabilă a atingerii ei, felul în care îl strângea uşor aproape de ea în timpul dansului, de parcă toată lumea se rotea în jurul lor, iar el nu mai vedea nimic înafara ochilor albaştri. Uitase deja de ochii Marusiei.

Dar încă nu se hotărâse cum să-i spună lui Victor. Şi mai ales, nu avea cum să-i spună că mai durează câteva luni. Luni lungi şi grele, cum i se păreau de pe acum. În mod normal, ar fi sărit la calculator să-i şi trimită un email. Dar nu era momentul. Luase decizia, asta era mai important, dar încă nu era momentul. Câteva luni, oricum vor trece şi îl va anunţa pe Victor cu două săptămâni înainte de a fi liber de contract.

Începuse să numere zilele şi săptămânile, cu o nerăbdare din ce în ce mai mare. Misiunile i se păreau lungi şi plicticoase, părea că timpul trece cu încetinitorul. De nu ştiu câte ori a dorit să plece, dar l-au reţinut banii, o sumă frumoasă care i-ar fi prins bine pentru un nou început, mai ales că salariul unui militar român nici nu se compara cu suma câştigată prin contractul cu Blackwater. În sfârşit, s-a decis, mai erau câteva săptămâni până la expirarea contractului. Fusese într-o misiune prelungită de câteva zile, în cursul căreia escortase câteva convoaie de camioane ce veniseră din Kuweit şi trecuseră pe la mai multe baze, ajungând în final în Bagdad. Revenit în tabăra de bază, făcu nerăbdător un duş şi se repezi la calculator, gata să-i scrie lui Victor, încă nu ştia cum, dar să-i dea de înţeles că revine în ţară definitiv şi acceptă un angajament în armata română. Îşi deschise emailul şi era gata să treacă la compunerea unui mesaj nou, când printre sumedenia de mesaje nedeschise îi sări în ochi unul de la Victor. Îl

deschise cu febrilitate. Mesajul era lung, dar lui i-a fost de ajuns să citească primele cuvinte:

„Dragă Mihai, Aş vrea de la început să-ţi spun că Anca s-a măritat…”

Rămase ca trăsnit, cu gândurile învălmăşite. Se simţea singur şi vulnerabil, la fel ca şi atunci, în faţa grajdului ce ardea cu flăcări până la cer, ucigându-i visele şi speranţele odată cu Marusia. Iar acum, din nou, toate speranţele şi visele sale se prăbuşeau, ca şi atunci.

Elicopterul IAR-316 îşi începu cursa descendentă, iar căpitanul Motrescu se smulse din visare. Se apropiau de sol, în curând aterizară. În lumina zorilor ce se iveau spre est, recunoscu împrejurimile. Era pe aeroportul militar de la Luna, lângă Câmpia Turzii, nu departe de Cluj Napoca. Un plutonier de aviaţie îl conduse în grabă spre una dintre clădirile de lângă turnul de control. Apucă o cafea din mâna altuia, în timp ce acesta îi arăta o clădire vecină, unde va putea lua micul dejun imediat ce va ieşi din întâlnirea programată. Străbătu un hol prelung, apoi intră într-o anticameră mică. Aici un bărbat în civil se ridică şi-l întâmpină, concediindu-l pe plutonier. Rămaşi singuri, civilul îi întinse mâna. Mihai i-o strânse, fulgerându-l scurt cu privirea.

— Nu ştiu de ce, Bogdane, dar mă aşteptam să te găsesc aici.

Bogdan Doicu îi zâmbi, invitându-l în încăperea în care erau aşteptaţi.

— A trecut mult timp, nu crezi?

— Poate nu destul, Bogdane, poate nu destul!

Făcându-i loc să treacă, Bogdan zâmbi din nou:

— Şi eu mă bucur să te revăd, Mihai.

Mai 2014, ora 4.20
Vâşcăuţi, la nord de Cocieri

Motoarele torceau lin în liniştea nopţii. Şoferul primului camion se întoarse spre soldatul din dreapta cerându-i un foc la ţigară. Acesta îi aprinse ţigara, apoi îşi aprinse şi lui

una. Era o misiune de rutină, aprovizionarea trupelor ce stăteau faţă în faţă cu inamicul pe platoul Cocieri, acolo unde se dăduseră lupte grele cu câteva zile în urmă. Dar acum totul părea să se fi liniştit, în ciuda zvonurilor despre unele lupte de uzură pe linia frontului, atât la Cocieri, cât şi la Coşniţa şi Tighina. Dar ei nu erau în prima linie, rolul lor era strict de aprovizionare, iar pentru asta erau în fruntea celor opt camioane ce aduceau muniţie, alimente şi echipamente soldaţilor aflaţi faţă în faţă cu transnistrenii pe frontul de la nordul Dubăsariului. Oricum, pentru ei nu era nici un pericol iminent.

Şoferul tocmai se apleca să schimbe CD-ul, când însoţitorul îl avertiză că în faţă ceva era în neregulă. Şoferul îşi concentră privirea ca şi cum ar fi putut străpunge dincolo de fasciculul de lumină al farurilor, iar când văzu obstacolul frână instinctiv. Era o benă de camion, probabil dintre cele distruse în cursul luptelor din zilele trecute, ce stătea de-a curmezişul şoselei, în lumina farurilor, blocându-i înaintarea. Înjură cu năduf, smulgându-şi ţigara din gură cu un gest nervos. Un obstacol care îl va întârzia, iar de aici o grămadă de rapoarte şi de griji. Deschise portiera pentru a lua atitudine, cumva.

Prima rafală de mitralieră l-a surprins aşa, cu mâna pe portiera semideschisă. A căzut lângă roata din faţă, cu mâna stângă încă ţinându-se de uşa camionului. Însoţitorul său a fost ucis instantaneu de explozia încărcăturii de RPG lansată din dreapta direcţiei de avans a camionului. Rafalele au început să biciuie convoiul, punctate de exploziile grenadelor şi ale RPG-urilor. Rând pe rând, camioanele luau foc, surpriza fiind totală, iar riposta anemică. Cu o singură excepţie.

Al treilea vehicul din coloană era un camion ce ducea un pluton destinat să suplimenteze efectivele vânătorilor de munte aflaţi pe frontul de la Cocieri. Erau infanterişti din Regimentul 93, fără experienţă de luptă. Din fericire, dispuneau de subofiţeri capabili, căliţi în luptele ultimilor ani. Aceştia, de la primele focuri de armă şi-au intrat direct în atribuţii răcnindu-şi ordinele către soldaţii dezorientaţi.

Înainte de a apuca să-şi dea seama despre ce este vorba, de la primele focuri, un sergent-major preluă din mers comanda. Au sărit în două şiruri prin spatele camionului imobilizat care recepţiona rafale în plin, făcându-i pe câţiva să se rostogolească loviţi de gloanţe. Subofiţerii nu se pierduseră cu firea, ci conduseră trupa de o parte şi de alta a şoselei, adăpostiţi pe unde apucaseră, de unde începură să dirijeze focuri prelungi spre zonele din care trăgeau atacatorii. După primele momente, riposta deveni mai eficientă, iar atacatorii, depăşiţi în materie de putere de foc, renunţară şi se topiră în noapte. Dar au lăsat în urmă dezastru, epave de maşini ce ardeau şi zeci de trupuri cărora cei pricepuţi încercau să le dea primul ajutor, acolo unde mai putea fi făcut ceva. Soldaţii încropiră un perimetru defensiv subţire, aşteptând un nou atac care nu s-a mai produs. Aşa i-a prins lumina zorilor, după botezul focului pentru majoritatea dintre ei.

Tot aşa i-a găsit căpitanul Teodor Jipa din Detaşamentul 495 „Ştefan Soverth”, fost Operaţiuni Speciale, acum paraşutişti. Sosise încă înaintea zorilor cu două jeep-uri de cercetare cu care se afla în patrulă atunci când a auzit prin radio despre o unitate română de transport atacată. Fără să ţină seama de nimic, au gonit cu viteză maximă în direcţia din care se auzeau focurile de armă automată. Ajuns aproape, putu să cuprindă întreaga panoramă a dezastrului. Înşirate pe marginea şoselei şi acoperite cu foi de cort se aflau cadavrele celor ucişi, estimaţi dintr-o privire la mai mult de o duzină. Un punct de prim ajutor improvizat încerca să acorde asistenţă răniţilor, un elicopter medical tocmai decola ducându-i pe cei atinşi serios către spitalele din Chişinău. Fumul gros al camioanelor incendiate se ridica greu, deşi flăcările fuseseră localizate cu extinctoarele, totuşi, încă mai ardeau mocnit.

Căpitanul Jipa nu se pierdu cu firea, doar văzuse destulă moarte cu câteva zile mai devreme, în Chişinău şi Tighina. Se apucă să cerceteze împreună cu oamenii săi împrejurimile, căutând urme ale atacatorilor. Nu i-a fost prea greu să le găsească, zorile ajutându-l în cercetările

sale. Zeci de cartuşe trase de AK- 47 în poziţii bine alese ce mărgineau şoseaua, locuri ideale pentru ambuscadă. Într-unul dintre acestea găsi şi urme proaspete de sânge, semn că şi atacatorii au fost loviţi. Apoi îşi extinse aria căutării până spre malul Nistrului. Acolo găsi ceea ce i se păru cea mai bună dovadă: câteva urme de bocanci militari pe o îngustă zonă nisipoasă aproape de mal. Cu un ochi de expert cercetă împrejurimile. Da, era o poziţie ideală pentru trecerea râului. De ambele părţi, tufişuri dese ce ascundeau vederii o bună porţiune din amândouă ţărmurile, plus un cot al râului ce o făcea şi mai greu de supravegheat. Posturile româneşti de pază şi supraveghere erau ceva mai în amonte, iar această zonă în mod sigur era supravegheată de partea română doar prin patrule ce treceau la intervale de o oră-două. O barcă pneumatică ar fi putut în intervalele dintre patrulări să lase pe mal o echipă de sabotori. Mai ales că nu era vorba de un grup numeros, din moment ce au rupt lupta la prima ripostă mai serioasă a unui pluton nepregătit. Nu putea fi vorba decât de până la zece oameni antrenaţi, dacă ar fi fost mai mulţi, ar fi continuat atacul până la distrugerea totală a convoiului neprotejat, de parcă nu ar fi fost în vecinătatea unei zone de război. Se îndreptă spre radioul de la bordul jeepului pentru a-şi transmite raportul.

Mai 2014, ora 8.00
Bucureşti

Telefonul sună scurt, dar Tiberiu Enea îl smulse din furcă de la primul ţârâit. Mormăi câteva cuvinte, apoi mai mult ascultă. Puse receptorul în furcă şi răsuflă uşurat. Ceilalţi aflaţi în încăpere, obosiţi, cu feţele trase, abia treziţi din fotoliile în care moţăiseră incomod în ultimele ceasuri, îi urmăreau reacţiile transfiguraţi.

— O va face, îi dăm drumul! spuse Enea dintr-o suflare.

Un oftat de uşurare, apoi privirile redeveniră tensionate.

— Echipele au plecat deja?

Enea, şeful SIE, aprobă din cap. Puşcaş îşi făcu cruce cu o

mişcare scurtă, apoi reveni la treabă.

— Să-i dăm drumul, avem multe alte lucruri de făcut. Ne aşteaptă zile grele, iar acţiunea de la Kiev este doar o mică parte din ce avem de făcut. Când pleacă transportul nostru cu arme spre Georgia?

— În noaptea asta se încarcă şi pleacă în zori. Vom folosi acelaşi sistem ca şi acoperire, din moment ce primul a mers şi nici nu avem timp să pregătim altul. Îl vom însoţi discret, ca şi pe primul, pe o parte din traseu. Sper să ajungă fară probleme. Cu plata, care este situaţia?

— Un subsecretar de stat de la Ministerul Industriilor va semna un acord cu ambasadorul georgian, acceptăm sistemul lor de plată, lista de întreprinderi privatizabile cu cotele respective din acţiuni trec în proprietatea statului român, care le va vinde la licitaţie către firmele româneşti. Firmele care vor dori să participe la licitaţie vor trebui să aibă un capital de minim 51 % românesc sau moldovenesc, ceea ce în curând va însemna tot românesc.

— OK, mergem mai departe. Sper că acest Motrescu, despre care ziceţi voi că a acţionat independent cu succes, să se dovedească măcar pe jumătate pe măsura faimei sale, nu-i aşa?

Enea aprobă din cap, împreună cu Puşcaş, amândoi zâmbind fin pe sub mustaţă.

Mai 2014, ora 9.30
Chişinău

Comandamentul generalului Virgil Pintea era în permanentă agitaţie, ca orice comandament de front în război. Deoarece generalul Pintea gândea în termenii războiului, armistiţiul încheiat fiind pentru orice om cu mintea întreagă doar un moment de respiro, pentru ca ruşii să-şi poată poziţiona trupele în vederea unei ofensive. Nu trebuia să i-o spună nimeni, era de ajuns să citeşti rapoartele ce parvin de pe linia de front. Pe lângă întăririle ce ajungeau în Transnistria, imposibil de ascuns cu toate eforturile inamice, incidentele se înmulţeau pe zi ce trece

de-a lungul frontului. Iar în această dimineaţă îi parveni şi vestea despre atacul din interior asupra unui convoi de aprovizionare. În mod sigur era vorba de o nouă etapă în pregătirea ofensivei ruse, cea în care încearcă să destabilizeze spatele frontului prin lovituri asupra linilor de aprovizionare. Iar aceste lovituri se vor înmulţi şi atunci când vor atinge punctul culminant, când „spatele” va deveni total nesigur pentru a putea susţine frontul, va începe un atac general, menit să-i scoată de pe poziţii şi poate chiar din Republica Moldova, să ocupe Chişinăul şi să reinstaureze o cortină de fier pe Prut, sau poate chiar pe Carpaţi, singura barieră naturală mai serioasă după care Rusia s-ar putea simţi sigură şi la adăpost.

Iar generalul Virgil Pintea se simţea cu mâinile legate de decizia politicienilor, de fapt de ordinul acestora de a se abţine de la riposte pentru a nu escalada tensiunea. De parcă el ar fi cel responsabil cu creşterea tensiunii! Toate acţiunile sale au fost strict defensive, în rare cazuri de ripostă limitată, doar pentru a slăbi o presiune crescută pe anumite segmente. Acţiunile sale au avut întreg sprijinul generalului Constantin Puşcaş, şeful de stat major al armatei şi superiorul său, care l-a susţinut deschis în toate măsurile şi demersurile sale. Pintea îl simţea pe Puşcaş că îi împărtăşeşte ideile şi viziunea, dar amândoi erau captivi ai sistemului politic care, ca de obicei, nu ţinea seama de regulile dure şi seci ale confruntărilor militare. Din păcate, adversarii nu erau ţintuiţi pe loc de astfel de aranjamente politice.

De exemplu acum, Pintea era nevoit să riposteze cumva la mişcarea inamicului, să aloce mai multă susţinere pentru transporturile din spatele frontului şi să organizeze echipe de căutare şi distrugere a inamicului ce-i ataca liniile de aprovizionare, slăbindu-şi astfel linia de front, iar trupele necesare acestor activităţi vor trebui luate de undeva şi anume de pe front. În mod normal, ar fi trebuit să atace şi să distrugă direct baza de pornire a atacului de pe malul opus, dar politicul nu permitea astfel de acţiuni ce puteau fi percepute ca şi ofensive. Politicienii nu prea erau de acord

nici cu cele defensive, dar pentru asta ar trebui să vorbească cu ceilalţi, nu credea că era o tactică de negociere prea bună să stai şi să încasezi în ideea că adversarul va obosi sau se va plictisi să dea în tine. Dimpotrivă, aşa doar îl încurajezi.

Pintea oftă. Nu avea ce face, va trebui să se strecoare cât mai bine prin mlaştina deciziilor politicienilor ce se băgau în treburile militare, pentru ca în momentul în care ofensiva rusă se va declanşa şi aceiaşi politicieni vor zbiera că de ce nu îi batem, el cel puţin să aibă cu ce încerca să-i bată, dacă nu va fi prea târziu. Nu avea încotro, va trebui să riposteze cum putea şi cu ce avea în condiţiile date. Şi asta însemna câte ceva din fiecare. În primul rând, să întărească escorta convoaielor. Dar nu va scoate soldaţii din linia întâi, ci va folosi unităţi din armata moldoveană de interior ce erau în plin proces de curăţare de elementele îndoielnice şi majoritatea doritori să fie de folos ţării. Integrate cu ofiţeri şi instructori români, alături de cei moldoveni, pentru a-i ajuta să treacă mai repede la nivelul de pregătire necesar unui război modern. Unele dintre aceste unităţi păreau suficient de pregătite pentru a face faţă primelor misiuni de luptă mai uşoare, cum era cea de însoţitori de convoaie. Alte unităţi moldovene, mai bine pregătite, fuseseră deja testate în luptă şi se aflau împreună cu ofiţerii lor alături de camarazii români pe front.

O altă măsură imediată ar fi încercarea de a anihila detaşamentele inamice infiltrate pe teritoriul naţional, cum era acela ce atacase în cursul nopţii. Dacă nu făcea ceva, inamicul va fi încurajat, atacurile asupra coloanelor şi deplasărilor se vor intensifica, apoi vor urma atacuri asupra posturilor izolate, apoi asupra localităţilor şi aşa mai departe, făcându-ne să avem un spate total nesigur tocmai când vom avea de-a face cu atacul general. Iar pentru asta nu avea prea multe opţiuni. Un atac asupra bazei de infiltrare ieşea din discuţie, cel puţin deocamdată. Era tentat de un atac aerian sau de o incursiune a forţelor speciale peste Nistru, sau chiar de amândouă, dacă ar fi avut mai multe date sau informaţii asupra locaţiei de unde

se pregăteau şi executau infiltrările. Şi chiar dacă ar fi avut toate aceste date, era prea riscant. Dacă vreun român era capturat ar fi avut majore dificultăţi politice în cursul negocierilor în desfăşurare, iar politicienii, inclusiv cei americani, s-ar fi făcut foc şi pară, acuzându-ne de dinamitarea procesului politic destinat evitării vărsării de sânge, de parcă ar fi posibilă această evitare cu toate provocările şi pregătirile inamice. Oricum, în vederea unei acţiuni ulterioare, n-ar strica să înceapă să strângă informaţiile necesare, din toate sursele posibile, inclusiv HUMINT. Acest proces trebuia iniţiat cât mai rapid, cine ştie, poate va fi de folos.

O a doua posibilitate era să taie accesul sabotorilor pe teritoriul controlat de armata română, concomitent cu căutarea şi distrugerea celor deja infiltraţi. Unităţi specializate, reduse numeric, vor trebui să înceapă căutările. Nu erau necesare echipe mari, din moment ce aceşti sabotori nu puteau fi nici ei în număr mare, ca dovadă atacul de mai devreme. Iar pentru asta va avea nevoie de un sistem de informaţii şi de culegere a informaţiilor, un rol preponderent având aici populaţia civilă. Orice informaţie, indivizi suspecţi zăriţi la marginea vreunei localităţi, ar putea fi crucială. Deja avea o idee în minte, va trebui lucrat la un comunicat către liderii locali ai comunităţii, un telefon de apel care să centralizeze toate informaţiile şi să le distribuie către echipele risipite în teren şi un comandament care să le coordoneze odată ce suspecţii sunt localizaţi, asta ar putea da rezultate, transformând vânătorii în vânat. Din vânători ce căutau ţinte izolate, coloane de aprovizionare slab protejate sau posturi răzleţe, să devină cei vânaţi de echipele specializate în cooperare cu unităţile militare existente în interior, având inclusiv asistenţă aeriană prin elicoptere de cercetare şi drone.

Îşi făcu rapid câteva însemnări pe un post-it, apoi reveni la problema iniţială ce îl preocupa. Căile de acces. Nu avea cum să întărească întregul curs al fluviului în aşa fel încât nimic să nu treacă. Nu avea forţele necesare. Dacă le-ar fi

avut într-o cantitate atât de mare, ar fi putut zdrobi Transnistria în câteva ore, înainte ca Bucureştiul să prindă de veste. Tot ce putea face era să blocheze cu forţe modeste după nivelul de pregătire ofensivă al inamicului principalele rute de acces spre Basarabia, în special podurile şi zona adiacentă şi eventual să supravegheze relativ alte zone posibile de acces. Pe alte sectoare, unde era imposibilă trecerea vehiculelor grele, supravegherea se făcea superficial din lipsă de mijloace şi personal, iar rezultatul s-a văzut. Un număr limitat de luptători specializaţi uşor înarmaţi au putut pătrunde, întrebarea cum i-ar putea împiedica pe alţii să intre, sau cum ar putea reduce numărul lor, în aşa fel încât echipele de căutare şi distrugere proprii din interior să-i poată anihila pe cei existenţi şi pe cei care s-ar mai putea strecura, astfel încât numărul lor să nu devină prea mare, să nu depăşească pragul critic peste care echipele de curăţire să nu mai poată face faţă.

Soluţia nu a trebuit căutată prea mult. Întinse mâna spre raportul listat la imprimantă al căpitanului Teodor Jipa. Îl mai răsfoi odată, absent, apoi întrebă pe unul dintre locotenenţii din statul său major, un tânăr imberb, cu ochelari, ce privea concentrat ecranul unui calculator.

— Acest căpitan Jipa, are experienţă?

— A luptat la Chişinău în prima fază, rezistând tancurilor transnistrene. Apoi la Tighina, paraşutat la pod, răspunse locotenentul în câteva minute, după ce consultă un fişier din calculator.

— Mda, ce zice, a fost văzut de pe partea cealaltă când cerceta ţărmul la locul presupus de trecere?

— Presupune că da, dar nu a insistat prea mult asupra locului respectiv, ci a continuat să cerceteze încă câteva ore şi alte locaţii, atât în amonte, cât şi în aval, având grijă să fie văzut, dar nu prea mult, pentru a nu fi luat la ochi de vreun lunetist. A avut grijă să nu dea semne că ar fi găsit ceva.

Generalul Virgil Pintea rămase câteva clipe pe gânduri, apoi murmură:

— Mda, băiat deştept…

Se întoarse brusc către locotenent.

— Spune-mi, care este cel mai bun lunetist pe care îl avem acum pe poziţii?

— Dublu Toma, domnule general! răspunse locotenentul fără să ezite.

— Dublu ce…!?

Locotenentul tuşi încurcat.

— Toma, dar i se spune Dublu Toma deoarece, de obicei, doboară câte două ţinte când le localizează, domnule general. Este o poreclă câştigată printre ai lui.

— Foarte bine, exact ce ne trebuie. Spune-mi, în rapoartele anterioare se menţionează că în ultimele zile s-au evidenţiat de către echipele de patrulare din zona mai puţin supravegheată de-a lungul râului mai multe puncte foarte probabile de a fi folosite în viitor ca rute de infiltrare pentru echipe inamice de diversionişti.

— Este adevărat, domnule general, zise locotenentul oarecum mirat că generalul avea cunoştinţă de acest raport al echipelor de cercetare.

De cele mai multe ori, ofiţerii superiori nu citeau toate rapoartele, ci doar pe cele care le considerau importante, pe motiv că erau prea multe şi de cele mai multe ori informaţiile conţinute erau nerelevante, aşa că le lăsau în grija subordonaţilor, dar când luau decizii, aproape întotdeauna uitau să se consulte şi cu aceştia. Dar iată că acest general ar putea fi o excepţie.

— Bun, uite ce vreau. În mod discret, vreau câte o echipă de băieţi pregătiţi să se instaleze la toate aceste puncte, ascunşi şi perfect acoperiţi. Luaţi pe cei aflaţi la odihnă, cum ar fi Batalionul „Vulturii” sau alţii ca ei, paraşutiştii colonelului Dorinei Iancu. Nu echipe numeroase. Încă din cursul serii să fie infiltraţi nevăzuţi lângă punctele de trecere şi să le ţină sub observaţie. Fiecare echipă va trebui să aibă minim un lunetist. Am impresia că în multe din punctele astea se va încerca trecerea de echipe inamice de diversionişti. Toate aceste trupe vor trebui neutralizate după ce au trecut pe malul nostru sau când sunt pe punctul

să o facă, în aşa fel încât numărul celor care vor putea fugi înapoi să fie minim. Anihilaţi şi capturaţi măcar câţiva. Nu trebuie nici să scape pe teritoriul nostru, nici să se poată întoarce, pentru a încerca din nou în altă zi. Şi grijă la identificare, nu dorim să ucidem nişte contrabandişti sau găinari mărunţi. Coordonaţi comandanţii grupelor şi alocaţi misiunile la fiecare în parte.

Înainte de a reveni la hârtiile sale, mai adăugă:

— Pe acest Dublu Toma puneţi-l la punctul de trecere descoperit de căpitanul Jipa. Şi pe Jipa, tot acolo.

IX

Mai 2014, ora 18.00
Şoseaua Salva – Vişeu de Sus

Nu mergeau într-un jeep militar, cum poate era normal, ci într-o Dacia Duster, în fond, tot vehicul de teren. Bogdan Doicu alese acest mijloc de transport pentru a nu atrage atenţia. Era cam paranoic, după părerea lui Mihai Motrescu, dar probabil ceva caracteristic celor din serviciile secrete care trebuiau să fie extrem de prevăzători în munca lor. Dar îi aprecia stilul direct de a aborda problemele. Dimineaţa, după ce aterizase la aeroportul de la Luna a fost introdus rapid, fară vreo pregătire, în încăperea în care la o masă lungă se aflau încă trei civili şi doi militari, dintre care unul cu grad de colonel află că este Mircea Damian, şeful spionajului militar român. Bogdan Doicu făcuse prezentările scurt, apoi îl întrebase direct dacă ar fi dispus să elimine o ţintă de importanţă majoră la Kiev. Mihai doar întrebă dacă ţinta avea vreo legătură sau eliminarea ei putea influenţa ceea ce făceau ei acolo, pe Nistru. Toţi cei din sală aprobară la unison. A fost suficient pentru Mihai Motrescu. Le-a spus simplu că o va face. Rând pe rând, toţi se ridicară ca să-i strângă mâna, mâna care va elimina ţinta. Au urmat două ore intense de punere în temă, de verificare şi răsverificare a planurilor, a tuturor posibilităţilor ce puteau interveni în viitor, deşi ştiau că era imposibil să le acopere pe toate. În momentul acţiunii, totul depinde în mare măsură de factorii aleatorii şi de hazard. Dar el avea o misiune pe care va trebui să o ducă la bun sfârşit.

Apoi a urmat drumul. Pentru siguranţă, va evita deplasarea cu vreun avion care să-l ducă la Kiev, era prea periculos şi putea lăsa prea multe urme. Va trebui să treacă cu maşina printr-un punct de frontieră ales în prealabil, bizuindu-se pe acoperirea dată de cei din serviciile secrete.

După siguranţa lor, Mihai a dedus că nu era prima dată când se făcea acest lucru. Aşa s-a trezit pe bancheta din spate a Daciei Duster, alături de Bogdan Doicu. Şoferul şi însoţitorul lui erau nişte indivizi tăcuţi, care nu scoseseră o vorbă de la plecarea lor din Cluj, de unde luaseră această maşină. Mai erau două maşini care îi însoţeau, un Ford Mondeo în faţă, la câteva sute de metri şi o Dacia Sandero în spate. Bogdan îl sfătui să încerce să aţipească, deoarece nu prea va avea timp de somn, ţinta va trebui eliminată într-un interval de timp destul de scurt.

Mihai nu putea dormi. Privea cu coada ochiului peisajul împădurit, iar din când în când arunca o privire spre Bogdan, permanent concentrat pe ecranul laptopului. Îmbătrânise şi el, mai bine zis se maturizase prea mult. Câteva fire albe îi răsăriseră la tâmple, privirea îi era mai tăioasă, iar cuta dintre sprâncene se adâncise. Nu prea avea multe din tânărul care-i fusese prezentat de către Victor la unul din chefurile sale din trecut, un trecut parcă pierdut în negura timpului. Iar timpul, suprapus peste imaginea unui Bogdan aplecat pe laptop mişcându-se în ritmul impus de deplasarea maşinii, îl aruncă înapoi, împreună cu alt Bogdan, ceva mai tânăr, dar parcă la fel de hotărât, mult diferit de puştiul de la cheful lui Victor. Atunci a fost prima dată când a observat transformarea, de fapt, poate puţin mai târziu.

În seara aceea încinsă din tabăra de lângă Bagdad, după ce a aflat despre măritişul Ancăi, s-a îndreptat buimac, clătinându-se pe picioare, spre bar. A băut toată noaptea fără să ştie ce. Amintirile despre acea noapte erau şterse total, se trezise abia către prânz cu o durere cumplită de cap şi o senzaţie acută de greaţă. Se târâse până la baie, vomită convulsiv, apoi reveni cu greu în pat şi adormi pentru alte câteva ore. Spre seară, cu mers şovăielnic, se îndreptă spre cortul angajatorului şi semnă un nou contract de şase luni.

Dar se simţea nefericit şi scârbit. Încerca să uite totul, dar contractul cu Blackwater nu-l prea ajuta. După şase luni reveni la Marsilia, căutând un nou început. Ofertele au venit

prin reţeaua discretă a mercenarilor, angajatori de pe toate meridianele căutând profesionişti eficienţi care nu vorbeau prea mult. În ţară trecuse doar de câteva ori, pentru câteva săptămâni, fară să-l caute pe Victor sau pe alţi apropiaţi, evitând chiar să răspundă la telefon, îşi cumpără o motocicletă Harley Davidson la mâna a doua cu care hălădui zile în şir prin ţară, de multe ori dormind sub cerul liber. Încerca să-şi regăsească libertatea pe care o avusese cândva demult. Nu reuşea, doar încerca să se păcălească pe el însuşi, dar asta a înţeles mai târziu. A trecut un an sau doi, nu mai ştia exact, după mai multe contracte în întreaga lume, plecă în Afghanistan, dar la altă firmă de securitate, ceva mai mică. Nu prea mai stătea nici pe Internet, o dată la câteva zile verificându-şi emailul pentru a vedea de noi oferte.

Ignora cu desăvârşire mesajele de la Victor sau alţi prieteni, pur şi simplu le ştergea fără să le citească. Asta până într-o zi, de fapt, într-o seară fierbinte şi plicticoasă, la fel ca şi majoritatea serilor din Irak. Deschise emailul şi văzu un mesaj de la Victor vechi de câteva zile. Îl marcă pentru ştergere, când „subjectul” îl făcu să ezite. Era scris cu majuscule: „MIHAI, TE IMPLOR!”, încă ezita, dar ceva îl făcu să-l deschidă. Se vedea din tonul mesajului cât era Victor de disperat. Şi era şi normal. „Anca a dispărut şi mă tem de tot ce e mai rău...” urmau mai multe rânduri din care nu prea înţelese multe şi se încheia cu „am nevoie de ajutorul tău, dacă prietenia noastră mai înseamnă ceva pentru tine, te rog, TE IMPLOR, răspunde-mi!”. Îi răspunse scurt, întrebându-l ce dorea să facă. Aproape imediat, de parcă Victor nu s-ar fi desprins de la tastatură, primi răspunsul. „Mâine pleacă un avion militar de-al nostru de la Kabul la Bucureşti, cu escală la Timişoara. Du-te dimineaţă şi caută-l pe maiorul Turcu. Te va duce la colonelul Dorinei Iancu, care va aranja să fii în avion, împreună cu ei şi ei revin în ţară. Am vorbit deja, trebuie să-i spui doar că eu te-am trimis. Mulţumesc enorm!”.

A doua zi era în avion. Îi privea admirativ pe aceşti băieţi tineri şi bine pregătiţi, nişte militari de ispravă, se simţea

de la distanţă atmosfera caldă de camaraderie, se vedea de la o poştă că fiecare în parte era gata să-şi pună viaţa în mâinile camaradului său şi să lupte împreună până la capăt. Ce deosebire faţă de turma de mercenari plini de aere alături de care şi-a petrecut ultimii ani! Cu mirare descoperi că ar fi dat orice să fie unul dintre aceşti soldaţi. Dar nu putea da timpul înapoi.

Abia ajuns la Timişoara, de pe aeroport a fost preluat chiar de Victor. În uniforma de maior de paraşutişti, cu faţa trasă şi obosită. Îl conduse cu Fordul propriu până acasă la el. Pe drum nu ziseră nici unul nimic, Mihai aştepta ca Victor să înceapă discuţia, dar acesta nu rupse tăcerea până în sufrageria sa. Erau singuri, soţia şi copii lui Victor fiind plecaţi pe undeva. Aşezat în fotoliu, cu un pahar în mână, Mihai ascultă povestea lui Victor, fără să-l întrerupă. Victor vorbea cu pauze lungi, căutându-şi cuvintele şi încercând să-şi facă ordine în idei.

Povestea nu era prea lungă, dar îi confirma lui Mihai motivul chemării lui aici. Anca cunoscuse un tip prezentabil, simpatic, dar după părerea lui Victor cam lăudăros. Se numea Marko şi era originar din Serbia, dar cu ascendenţă română din zona Timocului şi insinua unele origini italiene, drept pentru care se căznea să vorbească cu un anumit accent. Avea afaceri prin Timişoara şi trăia pe picior mare, se părea că totul îi era permis. Începu să-i facă o curte asiduă Ancăi, pe care practic o fermecă cu poveştile despre faptele lui din războiul iugoslav, unde se lăuda că făcuse parte din „Tigrii lui Arkan”, grupare paramilitară de voluntari sârbi condusă de Zeljko Raznatovic, zis Arkan, care ulterior se va transforma într-un şef mafiot şi va fi ucis în ianuarie 2000. Anca, vrăjită de poveştile lui, acceptă să se întâlnească cu el şi, la scurtă vreme, în ciuda opoziţiei lui Victor şi a părinţilor, se mărită cu el. Ca o explicaţie proprie a gestului ei, Victor îi spuse privindu-l într-un anumit fel, că poate Anca era vrăjită de vreun alt ins ce luptase în războiul iugoslav, dar tot aşteptându-l, s-a mulţumit cu ce a găsit. Decizia ei fusese greşită de la bun început, la scurt timp a fost evident, dar Anca era prea mândră să o

recunoască, ascunzând totul faţă de familie şi prieteni, chiar dacă avea de suportat un adevărat calvar.

Marko s-a dovedit a fi ceea ce i s-a părut de la început lui Victor, un găinar mărunt cu aere de milionar. Afacerile sale erau de fapt un balon de săpun, el datorând bani practic tuturor, inclusiv cămătarilor, dintre care cei mai răi aveau legături inclusiv cu mafia ţigănească. Marile afaceri ale lui Marko nu produceau nici măcar atâta cât să-i acopere dobânzile, aşa că de la un moment dat a început să fie hăituit de creditori mai ceva ca o fiară sălbatică. Vila sa de la marginea Timişoarei a fost luată de bancă, sediul firmelor sale sechestrate şi conturile blocate. Anca, în ciuda opoziţiei lui Marko, care spunea că soţia lui nu trebuie să lucreze, îşi păstrase serviciul la o companie multinaţională cu sediul în centrul oraşului. Venea zilnic şi-şi făcea treaba, de multe ori şi după orele de program, de parcă nu ar fi dorit să plece acasă. Dar într-o zi n-a mai venit şi nici în zilele următoare. De obicei lăsa vorbă dacă lipsea, cel puţin printr-un telefon sau email, sau chiar un SMS către colegi. Dar nimic.

— Cu o zi înainte de dispariţia ei, care s-a petrecut acum vreo zece zile, ştiind de problemele ei, am căutat-o şi i-am oferit cheia de la garsoniera ta pe care mi-ai lăsat-o, oricum nu aveai chiriaşi. Ea ştia că e vorba de garsoniera ta, aşa că a refuzat cu încăpăţânare, continuă Victor. Chiar în dimineaţa în care a dispărut, m-a sunat pe mobil. Am răspuns şi am auzit doar cum îmi zice „aju…”, după care am auzit o bufnitură şi apelul s-a întrerupt. Am sunat înapoi, dar telefonul era închis, la fel ca şi cel al lui Marko.

Mihai îşi puse paharul pe măsuţă şi-l privi ţintă.

— Cred că înţeleg de ce ai nevoie de mine, un expert în anumite probleme, nu?

Victor răsuflă adânc, plecându-şi ochii. Părea mult mai bătrân şi muncit de gânduri.

— Mihai, să nu mă înţelegi greşit, îmi vreau sora înapoi şi nu aş fi apelat la tine dacă n-aş ştii că şi ţie îţi pasă de ea. Am nevoie de tine, tu o cunoşti şi îţi este mai uşor să o găseşti…

— De ce nu apelezi la poliţie?

Faţa lui Victor se întunecă.

— Am apelat deja, dar atât timp cât nu există vreo dovadă că a dispărut, ei nu pot face mare lucru. Poate să fi plecat în străinătate, în concediu cu soţul, orice. Cazul nu este o prioritate pentru ei. Mai mult, am apelat la Bogdan.

Mihai făcu o grimasă când auzi numele vărului lui Victor, un tip care nu-l simpatiza deloc, iar antipatia părea să fie reciprocă.

— Bogdan nu prea are legătură, fiind în informaţiile externe, dar are cunoştinţe. A tras nişte sfori şi a aflat unele lucruri de la SRI, dar nu poate acţiona. A aflat că Marko era implicat în unele afaceri de trafic de droguri, dar era un tip mărunt. S-a întins mai mult decât îi era plapuma, ba chiar a început să bage în buzunare banii altora. Cert este că au venit recuperatorii peste el şi i-au luat tot. Din spusele unui informator, se pare că şi-ar fi vândut şi nevasta să scape, dar fară folos. Iar nevasta lui este sora mea, Mihai!

— Unde este acest Marko?

— A fugit în Serbia, atât am putut afla. Datora bani mulţi la unul Boieru, cap al mafiei locale, implicat inclusiv în trafic cu fiinţe umane.

— Dacă SRI ştie atâtea, de ce nu-l saltă?

— Este mai complicat decât crezi, Mihai. SRI strânge informaţiile şi le transmite organelor abilitate, dar fără dovezi solide nu poate fi săltat, deoarece a doua zi ar putea fi eliberat de o armată de avocaţi plătiţi gras pentru asta. E nevoie de un dosar beton, pentru a fi siguri că Boieru nu scapă. Iar asta ar mai putea până dura câteva luni. Oricum, laţul se strânge, dar în măsura în care apar dovezile. Dar pentru Anca ar putea fi prea târziu. Cine ştie pe unde se află acum, Boieru îşi vinde victimele mai departe, prin Bosnia, către occident. Nu avem timp, Mihai!

— Bine, unde poate fi găsit acest Boieru?

Victor scoase o hârtie împăturată din buzunarul uniformei şi i-o întinse.

— Ai aici câteva adrese de unde îşi conduce afacerile. Se

ocupă inclusiv cu taxe de protecţie, cămătărie, trafic cu orice. Aici, arătă spre câteva foi listate la imprimantă, este o listă cu câţiva locotenenţi ai săi, cu fotografiile lor. Hârtiile astea vor trebui distruse imediat ce le memorezi, au fost procurate neoficial.

Mihai le studie mai bine de un sfert de oră, după care întrebă:

— Ei bine, când pornim?

Victor oftă dezamăgit:

— Îmi pare rău, Mihai, de data asta nu pot fi cu tine. Nu ştiu dacă ai aflat, sunt mari probleme cu Ucraina, de când generalul Vahromeev a preluat puterea la Kiev printr-o lovitură de stat militară. Este secret ce-ţi spun, dar mâine dimineaţă va trebui să fiu la regiment. Ne aşteptăm la evenimente neplăcute, sper să nu se producă, dar cel puţin o săptămână eu voi rămâne consemnat, fară putinţa de a pleca. Familia mi-am trimis-o la socri, poate e mai bine pentru ei acolo.

Mihai se ridică.

—Adu-mi sora înapoi şi-ţi voi da tot ce-mi vei cere! Îţi voi rămâne dator pe veci!

— Nu, Victore, eu îţi simt dator, prin simplul fapt că mi-ai oferit prietenia ta!

Se strânseră în braţe.

— Mihai, ai grijă de tine, te rog!

— Ba tu să ai grijă de tine!

Ieşind pe uşă, Mihai simţi un sentiment straniu ce ajunse să-l copleşească. Îl invidia pe Victor, de data asta îl invidia cu adevărat. Victor poate pleca la război, dar lupta pentru ce credea, pentru ţara lui. El, Mihai, luptase de nenumărate ori, dar îi lipsise sentimentul acesta unic, că lupta este pentru un crez, pentru ţara ta. Înţelese pentru prima oară la modul profund ce însemna patriotismul. Îţi laşi familia, sora de care nu ştii nimic şi pleci acolo unde te cheamă datoria, nu banii sau aventura. Te cheamă patria. Îşi jură că dacă va scăpa cu bine, să lase tot şi să accepte oferta lui Victor, făcută cu mai bine de doi ani înainte. Dacă va trebui să meargă din nou la război, o va face doar sub steagul ţării

sale, la fel cum o făcea Victor în clipa de faţă.

Se grăbi în întuneric spre casă. Concedie taxiul chiar prin faţa Pieţei Operei, acolo unde în decembrie 1989 manifestase şi înfruntase gloanţele torţionarilor. Deasupra catedralei, pe treptele căreia îşi dăduseră viaţa atâţia tineri, fâlfâia steagul românesc în bătaia vântului. Victor pleacă la luptă sub tricolor, iar el? Privi drapelul mult timp şi poate pentru prima dată în mulţi ani, îşi simţi ochii umezi şi nu ştia de ce. Poate va înţelege mai târziu, într-adevăr, a înţeles mai târziu, dar el considera că mult prea târziu. Prea târziu pentru mulţi şi prea târziu pentru Victor.

Ajuns acasă, în garsoniera sa, intră fară să aprindă lumina. Parcă se simţea mai bine pe întuneric, întunericul i-a fost întotdeauna prieten, l-a ajutat de multe ori să se deplaseze în siguranţă, până aproape de poziţiile duşmane sau să scape de urmăritorii răzbunători. Chiar dacă dispozitivele moderne puteau să anuleze acest avantaj, el tot se simţea mai bine pe întuneric. Intră în bucătărie şi deschise sertarul de jos al dulapului, de unde extrase o trusă de scule. Se duse cu ea în singura cameră şi se apucă să desfacă holşuruburile ce ţineau fixat de podea dulapul imens ce mărginea un întreg perete, deasupra căruia erau câteva rafturi cu cărţi. Într-un târziu reuşi, apoi se opinti să tragă în lateral dulapul. În spatele lui, peretele alb era marcat cu câteva pete de mucegai, dar nu le băgă în seamă. Măsură de la margine o anumită distanţă, apoi lovi uşor peretele cu un ciocan mic. Zidul se sfărâmă pe o mică porţiune de parcă ar fi fost făcut din plastilină. Extrase din micul locaş o cutie metalică, o deschise cu grijă verificând-o. Era tot acolo, nimic nu părea să se fi petrecut între timp. Un pistol Sig Sauer, bine uns, învelit în hârtie cerată, cu patru încărcătoare pline şi o cutie de cartuşe de rezervă.

Trase dulapul la loc şi se culcă liniştit, dormind aproape până după-amiază. Avea nevoie de somn, avea nevoie de odihnă pentru tot ce plănuia să înfăptuiască în seara următoare.

Era o după-amiază caldă şi liniştită la periferia Timişoarei. Pe o alee îngustă, un Mercedes S300 negru rula

lin oprindu-se în dreptul unei vile ce abia se întrezărea de după un gard înalt din piatră. Mai întâi coborî cel din dreapta şoferului, un ins solid cu mustaţă deasă lăsată după colţurile gurii, ce arunca priviri piezişe înjur. Apoi o uşă din spate se deschise, un individ zdravăn şi chel cu faţă de buldog coborî şi el, privind înjur, de parcă ar fi vrut să-l verifice pe celălalt. În cele din urmă, cu gesturi calme, ieşi din maşină şi personajul principal, un tip de peste o sută douăzeci de kilograme, îmbrăcat într-un costum alb ce abia îl încăpea. Acesta aruncă o privire scurtă spre beţivul în haine ponosite ce dormita la vreo treizeci de metri de intrarea principală, dădu un ordin scurt: „Să dispară de aici!”, apoi intră pe poarta masivă de metal deschisă de cineva din interior. Mustăciosul se îndreptă spre beţiv. Îl apucă de guler, strâmbându-se de dezgust la atingerea materialului ponosit, dar mai ales al mirosului de alcool ieftin ce emana din direcţia acestuia. Îl împinse cât colo trăgându-i şi un picior în spate. Beţivul reacţionă întârziat, împleticindu-se câţiva paşi, după care se prăbuşi într-o rână râgâind zgomotos, apoi rămase acolo. Mustăciosul făcu un gest de lehamite, apoi se întoarse şi intră pe poarta rămasă deschisă. După ce intră şi Buldogul, poarta se închise. Au trecut mai bine de şase ore până ce beţivul căzut pe marginea şanţului schiţă o mişcare. Era deja întuneric beznă, noaptea intrându-şi în drepturile ei. Becul din vârful stâlpului de pe trotuar pâlpâi de câteva ori, apoi se stinse, lăsând întreaga zonă în deplin întuneric.

Beţivul se târî încet spre rigola ce mărginea drumul. Era ca şi cum ar fi vrut să vomite acolo şi chiar făcu gestul chircindu-se, dar în acest timp strecură o mână sub micul podeţ de unde extrase un pachet făcut sul. Mai rămase acolo, nemişcat, preţ de încă o jumătate de oră.

Apoi, cu infinite precauţiuni, Mihai strecură conţinutul pachetului sub haina ponosită şi se rostogoli spre gardul vilei. La baza lui, îşi strecură pistolul şi pumnalul primit de la Victor, precum şi restul accesoriilor, în ascunzişurile hainei ponosite. Era gata. Se ridică brusc în picioare şi cu mişcări agile se căţără pe gard şi sări în interior. Avusese

timp să supravegheze vila, aşa că ştia că nu existau dispozitive surpriză, auzise câini hămăind şi alergând liber în interiorul incintei, prezenţa lor făcând ineficiente orice tip de senzori. Sisteme video de supraveghere puteau fi, dar era puţin probabil, din moment ce nu le zărise pe gard, spre exterior, atunci ce rost avea să le ţii în interior, din moment ce anulai tocmai posibilitatea de a monitoriza intruşii înainte de a intra. Probabil exista un sistem de alarmă de perimetru al clădirii conectat la vreun dispecerat al unei firme de protecţie şi pază, dar nu neapărat. De obicei, aceşti mafioţi erau atât de siguri pe ei şi pe gărzile lor încât ignorau acest tip de protecţie. Mai era un motiv pentru care o făceau şi anume discreţia. Nici unul dintre cei ce-şi desfăşurau activitatea în acest mod nu dorea ca vreo firmă de pază să-şi poată băga nasul oricând în activitatea lor, Mihai ştia genul încă din timpul în care presta peste hotare activităţi de protecţie. În mod sigur era un sistem de alarmă, dar din cel intern, care atenţiona gărzile de protecţie în cazul în care se producea o efracţie. Iar acestea erau în număr de maxim cinci, poate mai puţini, incluzându-l aici şi pe Mustăcios şi Buldog, după cum observase şi estimase Mihai, din moment ce Boieru nu era un tip extrem de important în structură.

Se strecură uşor printre tufele de trandafiri spre colţul clădirii. O scurtă privire de ansamblu către geamurile ce rămâneau luminate, apoi urmă planul iniţial. La etaj, o lumină stingheră, estompată, probabil la dormitorul şefului. Două lumini la parter. Se decise să le verifice pe acestea. Câinii încă nu păreau să-l fi simţit, probabil li se dăduse de mâncare de curând şi erau preocupaţi să-şi împartă prada în spatele vilei. Se strecură spre prima lumină de la parter, atent, cu pistolul Sig Sauer în mână. Ajuns în dreptul ei, se ridică şi aruncă o privire precaută înăuntru. O bucătărie, o femeie oacheşă cu o fustă lungă şi înflorată ieşind cu o tavă în mână, luând-o la stânga, spre a doua încăpere luminată. Mihai se îndreptă la fel de precaut spre fereastra acesteia. O privire în încăperea mică îl lămuri. Era ca şi un fel de cameră de gardă, Buldogul şi un ins negricios scund stând

de vorbă la o masă, în timp ce femeia le lăsa o tavă cu ceşti aburinde la îndemână. Pe masă se aflau două pistoale şi un AK- 47, o sabie ninja şi un pumnal. Femeia râse probabil la gluma unuia dintre ei, apoi se retrase. Mihai nu pierdu vremea. Scoase din buzunar singura bucată de exploziv plastic ce o avea, o fixă la baza geamului termopan, apoi înfipse în ea detonatorul. Era un model mai vechi, cu explozie la cinci secunde. Se dădu un pas în spate, numărând în gând. La fiecare secundă adăuga o mie, pentru a evita ca din pricina grabei să greşească secundele. „O mie unu, o mie doi…" era deja cu pistolul aţintit spre fereastră. „O mie trei…". Trase două gloanţe prin geam vizându-le capetele, apoi se aruncă sub pervaz, ghemuit, cu palmele astupându-şi urechile şi cu gura larg deschisă. Simţi şocul exploziei în trupul lipit de perete, apoi fu acoperit de o ploaie de sfărâmături. Ţâşni în picioare, cu pistolul în mâna dreaptă, stânga o propti pe pervaz şi se săltă înăuntru, peste cadavrele celor doi. Nu simţi nici măcar tăietura adâncă din mâna stângă, într-un ciob rămas acolo. Se avântă pe hol, spre scările către etaj. Un ţipăt sfâşietor de femeie îl făcu să întoarcă capul şi pistolul înspre direcţia în care se afla bucătăria, apucând să vadă femeia ce se prăbuşea în genunchi urlând isteric cu capul în mâini în pragul încăperii pe care tocmai o părăsise. O mişcare în dreapta, chiar când ajunsese în holul ce începea din capul scărilor. Un tip voinic şi chel, cu o mustaţă ghidon, apăruse pe culoar cu un pistol în mână. Mihai trase de două ori, o dată în cap şi o dată în piept. Voinicul căzu fulgerat, scăpând pistolul ce se rostogoli cât colo. Prima încăpere din stânga, de unde văzuse lumina. O lovitură de picior şi uşa se căscă dezvăluind interiorul unei camere goale.

Mihai înjură şi se repezi la următoarea. O izbi cu atâta furie, încât aproape zbură din ţâţâni. În semiîntuneric desluşi mişcare precipitată în patul imens. Se lăsă într-un genunchi, cu pistolul aţintit, în timp ce cu stânga lovi comutatorul. O lumină albă, lăptoasă, dureroasă pentru retină. Din pat sări ţipând o tânără goală, aruncând cât colo cuvertura de mătase. Mihai nu o băgă în seamă, ci se

apropie de pat, unde o siluetă dizgraţioasă, în pielea goală, încerca să se ascundă printre cearceafuri. Îl recunoscu din prima. În timp ce se năpustea spre el, schimbă pistolul în mâna stângă, iar cu dreapta trase cuţitul de vânătoare prins la gamba dreaptă. Sări în pat şi-l imobiliză, rămânând tot timpul cu faţa la uşă, cu pistolul aţintit într-acolo. Cu tăişul pumnalului din mâna dreaptă îi presă Boierului beregata, şuierându-i în ureche:

— Unde-i Marko?

În ochii umpluţi de spaimă nu văzu mai nimic, aşa că apăsă uşor pumnalul. Un firicel de sânge începu să se scurgă pe ambele părţi ale gâtului, în timp ce Boierul aproape paraliză de teamă, incapabil să mai respire.

— Te mai întreb o singură dată! Unde-i Marko?

În ochii măriţi de spaimă, Mihai ghici intenţia, aşa că ridică cuţitul cu câţiva milimetri.

—A fugit… Bosnia…

Mihai presă din nou:

— Unde-i nevastă-sa?

O umbră de panică nu-i scăpă lui Mihai care apăsă mai tare:

— A doua oară nu mai întreb!

Firicelul de sânge se îngroşă subit. Groaza din ochii Boierului era totală. Braţele întinse în lateral se crispară, încercând să apuce cearceaful. Un zgomot inconfundabil de paşi grei ce urcau scările în fugă îl făcu pe Mihai să înţeleagă pericolul.

— Vorbeşte sau mori!

— Marko îmi datora bani… la Zeliko… am vândut-o lui…

— Unde e?

— … Bosnia…

Mustăciosul apăru în pragul uşii cu o puşcă de vânătoare cu două ţevi în mâini. Trase lovind peretele din spate şi în acel moment Mihai se lăsă instinctiv pe pat, presând involuntar cu cuţitul beregata Boierului secţionându-i gâtul până la vertebrele cervicale. Pistolul din mâna stângă se descărcă de trei ori, cu două mai mult decât suficient. Mustăciosul se prăbuşi încet pe spate, cu o gaură în frunte

şi una în piept. Mihai privi dezamăgit cadavrul Boierului, apoi se năpusti pe scări în jos. Până în stradă, a fost nevoit să ucidă şi doi dobermani agresivi.

În ziua următoare a stat în garsonieră urmărind ştirile. Într-un târziu, un reportaj preluat şi de televiziunile centrale relata cu lux de amănunte despre o înfruntare între clanurile mafiote căreia i-a căzut victimă şi unul dintre cei mai importanţi capi din Timişoara. Relatări despre legăturile Boierului cu mafia ţigănească şi cu traficul de fiinţe umane spre Serbia şi Bosnia-Herţegovina, precum şi speculaţii asupra motivelor unui astfel de război între clanuri ce se prefigura deja umpleau ecranele spre seară. Mihai le asculta absent, conştient că ajunsese într-o fundătură. Nu avea nimic, cu excepţia unui nume, Zeliko. Iar pentru a ieşi de aici, avea nevoie de informaţii, iar acestea nu avea de unde să le obţină, poate doar dacă Victor îşi punea în mişcare reţeaua de prieteni. Până atunci nu putea face nimic, iar gândul acesta îl înnebunea. De ce dracu a trebuit ca idiotul acela să moară prea repede?

Trecuse deja de miezul nopţii şi Mihai aţipise în fotoliu cu televizorul deschis la ştiri. Era vorba mai mult de Ucraina şi de atitudinea belicoasă a noului conducător, generalul Vahromeev, ce preluase puterea în urma unei lovituri de stat militare la Kiev. Fel de fel de experţi îşi dădeau cu părerea într-un talk-show de calitate mediocră, iar concluziile erau că nu este cazul să ne îngrijorăm, că totul este în regulă, chiar dacă acest Vahromeev, bla-bla-bla. Mihai era sătul de păreri ale aşa-zişilor experţi care în optzeci la sută din cazuri o dau în bară, după care revin să explice cu lux de amănunte de ce au dat-o în bară, de fapt că ei nu au zis aşa, ci că s-a interpretat greşit, nişte mâncători de rahat care cu prima ocazie, când va izbucni războiul, se vor face nevăzuţi până va trece urgia, în timp ce alţii, adevăraţii luptători, vor încerca să rezolve problema cu preţul vieţii lor.

Sătul şi plictisit, aproape adormise. Dar instinctele sale de combatant nu dormeau. Câţiva paşi furişaţi pe coridor până în dreptul uşii sale îl făcură să tresară. Erau greu de

perceput datorită bruiajului dat de televizor, dar el îi percepuse. Rămase pe loc, cu simţurile alerte. Încet, întinse mâna şi apucă pistolul de pe măsuţă. Poate era o greşeală, dar în momentul în care sesiză cheia introdusă în broască, a fost sigur că nu era. Se rostogoli tăcut, cu arma în mână, punându-se în unghiul mort făcut de uşa pe cale de a se deschide. De aici va avea câmp optim de tragere spre oricine îi păşea pragul. Închizătoarea păcăni sec şi uşa se deschise larg, lăsând dreptunghiul de lumină să pătrundă în interior. Dar nimeni nu pătrunse înăuntru. O voce cunoscută rosti:

— Mihai, să nu faci vreo prostie! Nu sunt înarmat şi intru! Sunt Bogdan şi vreau doar să discutăm! E OK?

Mihai răspunse, menţinând conturul uşii în cătarea armei:

— OK, intră!

Bogdan intră încet, cu mâinile ridicate, în stânga ţinând o servietă. Se răsuci încet pe călcâie, apoi închise uşa după el şi o zăvorî, cu gesturi încete, vizibile şi calme. Apoi se răsuci la fel de răbdător, tot cu mâinile ridicate, căutându-l din ochi pe Mihai. Acesta se ridică, puse pistolul înapoi pe măsuţă şi se adânci înapoi în fotoliu. Bogdan lăsă mâinile jos, se apropie şi se aşeză într-un scaun de aproape, lăsând servieta pe jos, lângă el. Vreo două minute nici unul nu zise nimic, fiecare studiindu-l pe celălalt în semiîntuneric.

— Ce vrei? rupse gheaţa Mihai.

Bogdan se destinse uşor, gata să înceapă:

— Aş vrea să-ţi spun, de la bun început, că nu mi-au plăcut niciodată mercenarii…

—Nici mie securiştii…

Mihai sesiză gestul de nervozitate al lui Bogdan, dar continuă fără să-l bage în seamă:

— … dar nu te-am căutat niciodată acasă în toiul nopţii ca să-ţi spun asta!

O clipă Mihai se gândi că poate a exagerat făcându-l securist, în fond, îşi făcea datoria faţă de România în serviciile secrete şi nu a activat nici o clipă în securitatea comunistă, oricum era prea tânăr. Dar nu-i putuse uita căutăturile piezişe şi privirile dispreţuitoare pe care i le

arunca de fiecare dată când drumurile li se întâlneau. De aceea s-a simţit oarecum răzbunat aruncând o jignire, chiar dacă putea fi gratuită. Şi până la urmă, ce dracu căuta la el acasă în miez de noapte? Bogdan nu-l lăsă să aştepte, ba chiar părea că a trecut cu uşurinţă peste vorbele aruncate.

— Nu ştiu dacă ai urmărit ştirile astăzi, indică cu mâna spre televizorul dat la minim, dar unul dintre capii mafioţi importanţi ai Timişoarei tocmai a fost ucis în ceea ce se cheamă oficial o răfuială între bande. Nefericitul eveniment, sau fericitul, cum ar putea spune mulţi dintre cei însărcinaţi cu legea pe aici, s-a petrecut noaptea trecută, mai mulţi bodyguarzi ai acestuia fiind şi ei ucişi. Martorii, nişte femei din clanul respectiv, sunt şocaţi şi nu au putut da nici o informaţie despre atacatori, nici măcar cu privire la numărul lor. O lovitură care poate va arunca lumea interlopă în haos, nimeni nemaiştiind nimic, iar în astfel de cazuri, când se va ajunge la o luptă pentru supremaţie, toţi vor deveni vulnerabili, aspect care va ajuta enorm poliţia. Nu spun, până acum tot au încercat să-l înfunde pe acest Boieru, dar a beneficiat de armate de avocaţi bine plătiţi şi de fiecare dată şi-a acoperit bine urmele. Anul trecut au crezut că-l vor înfunda, dar unii şi-au retras acuzaţiile, în mod sigur sub ameninţare şi Boieru s-a strecurat prin faptul că avocaţii au găsit un viciu de procedură. Chiar judecătorul a fost bănuit de favorizare şi i s-a luat procesul, acum fiind în anchetă.

Bogdan se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre frigider. Îl deschise şi examină cele două sortimente de bere la rece. Alese două doze şi reveni cu ele, aşezându-se liniştit în fotoliul de lângă Mihai.

— Ştii, mi-a plăcut dintotdeauna oraşul ăsta, deşi nu sunt de aici, de aceea beau berea care-i poartă numele. Cred că şi tu vrei o bere!

Deschise dozele de Timişoreana şi-i întinse una lui Mihai.

— Da, desigur, serveşte-te..., mormăi Mihai luând recipientul rece.

Bogdan sorbi o gură zdravănă şi plescăi zgomotos. Fără nici un preambul, îl întrebă:

— Ce-ţi mai face mâna?

Mihai simţi unde bate şi degetele i se crispară pe doza de bere. Aruncă o privire fugară spre mâna stângă rănită în cioburile de la vilă şi bandajată superficial.

— Trebuie să ai grijă cu rănile astea, netratate devin al dracului de periculoase! Dar nu trebuie să-ţi explic ţie toate astea, ai văzut şi ştii destule, nu?

Pe Mihai începu să-l agaseze joaca asta. Aproape îşi pierdu calmul:

— Până la urmă, ce dracu vrei de la mine?

Bogdan ridică mâinile într-un gest nonşalant.

— Linişteşte-te, eram doar preocupat pentru tine!

— De unde şi până unde atâta grijă din partea ta?

Bogdan tăcu şi mai luă o gură de bere. Privi spre televizor înainte de a continua:

— Toţi au fost ucişi de aceeaşi armă şi toate gloanţele au lovit cu precizie. Au fost executaţi cu o mână de profesionist. Nici un glonţ nu a fost tras aiurea. Dintre cei cinci morţi, doar Boieru a sfârşit cu gâtul tăiat, restul împuşcaţi, repet, cu aceeaşi armă. Sunt două versiuni care circulă, una, cea a unei răzbunări sau conflict între bande sau rivali, cea de-a doua, cea a unui „vigilent”, adică cineva care face dreptate pe cont propriu. Nu este cazul meu şi nici preocuparea mea, eu sunt într-un alt domeniu, să zic extern. Deocamdată nici SRI-ul nu s-a băgat, încă nu este de competenţa sa, rămâne încă în curtea Poliţiei.

Întoarse privirea spre Mihai:

— Curios, au fost împuşcaţi cu calibrul 9 mm.

Îşi ridică servieta pe genunchi, o deschise încet şi calm, apoi scoase o bucată de pânză albă. Cu stânga apucă pistolul lui Mihai lăsat pe măsuţă şi începu să-l şteargă cu grijă, curăţând îndelung fiecare porţiune care ar fi putut fi atinsă de mâna lui Mihai sau care ar fi putut păstra vreo amprentă oricât de veche. Scoase şi încărcătorul şi-l curăţă de asemenea. Mihai îl privea nedumerit, incapabil de vreo reacţie.

— Pistolul acesta este tot de calibrul 9 mm, nu?

Îi adulmecă ţeava şi se strâmbă simţind mirosul pregnant

de gaze arse, semn că se trăsese cu el de curând.

— Se vede că este de multă vreme nefolosit, cred că nici nu mai este funcţional. Oricum, ai permis de port armă.

Scoase o pungă de plastic şi lăsă pistolul să cadă în ea, apoi îi strânse gura cu un capăt de sfoară. Se întoarse spre el ţintuindu-l cu privirea:

— Arma asta nici nu a existat! Şi nici nu va exista vreodată! N-ai auzit şi n-ai văzut în viaţa ta această armă!

O strecură în servietă, îşi recuperă berea de pe masă şi mai sorbi odată din ea.

— Sper că înţelegi că este spre binele tău, nu?

Mihai nu zise nimic, doar duse şi el berea la gură.

— Acum, că unele lucruri sunt lămurite, ştiu, de fapt sunt convins, că în plimbările tale ai auzit nişte nume. Este foarte important să mi le spui, fără să ascunzi sau să uiţi vreunul. Nu uita, Mihai, Anca este şi verişoara mea, iar Victor este vărul meu, la fel cum părinţii lor sunt unchiul şi mătuşa mea. Părinţii noştri sunt fraţi, aşa că nu am de ce să-ţi fiu împotrivă, pot doar să ajut. Nu cred că fără o informaţie poţi progresa cu ceva!

Mihai gândea acum cu viteza fulgerului. Dacă era doar o înscenare şi urma să fie săltat în secunda următoare? Medită câteva clipe, apoi consideră că nu avea ce pierde. Nu avea altă soluţie pentru a da de urma Ancăi decât să aibă încredere în omul acesta în care n-a avut niciodată încredere. Ce paradoxală e viaţa uneori!

— Zeliko, Bosnia.

Bogdan îşi ţugui buzele, privind în gol spre televizor, singura sursă de lumină. Ochii lui Mihai, uşor adaptabili la întunericul câmpurilor de luptă din trecut, urmăriră trăsăturile încordate şi frământate ale unui Bogdan adâncit în gânduri. Îl lăsă câteva minute aşa. În cele din urmă, Bogdan deschise servieta şi frunzări nişte dosare murmurând „nu va fi uşor”, apoi extrase unul pe care îl depuse pe masă în faţa lui Mihai.

— Zeliko Zdravici, traficant de arme, droguri şi printre altele, de fiinţe umane, respectiv de femei pe care le obligă să se prostitueze în bordelurile clandestine din Bosnia-

Herţegovina. Pare de necrezut, dar clienţii de bază sunt cei din forţele ONU. După un timp, pe fete le trafichează spre vestul Europei, vânzându-le reţelelor de acolo. Ai aici toate datele pe care le-am despre el. Le memorezi şi distrugi dosarul. Cred că te pricepi să nu laşi vreo urmă, doar am văzut asta…, apăsă pe ultimele cuvinte.

Mai scoase din servietă un pachet ambalat într-o cutie de carton de dimensiunile unei cutii de pantofi. Mihai întinse mâna spre cutie, dar Bogdan îl opri, întinzându-i o pereche de mănuşi chirurgicale.

— Doream să-ţi fac un cadou, dar m-am decis să amân momentul. Vei înţelege de ce.

Cu mâinile înmănuşate, Mihai deschise pachetul. Un pistol Sig Sauer, identic cu cel pe care i-l confiscase Bogdan mai devreme, dar cu seria ştearsă. Mai erau cinci încărcătoare pline.

— După cum vezi, avem gusturi comune. Dar cadoul ai să-l primeşti mai târziu. Peste două zile, în Saravejo, la ora 21.00, la o cafenea pe colţul dinspre centru acolo unde se termină Aleea Lunetiştilor, ca să-ţi dau puncte de reper pe care le ştii. Intri, te aşezi la masa de lângă bar şi-l întrebi pe barman când a fost ultima oară când a cântat Lepa acolo. Vei primi pachetul acesta, plus ultimele informaţii pe care le voi putea procura. Poate vrei să adaugi ceva la conţinutul pachetului?

Mihai îi dădu dreptate. Era mai uşor să treacă graniţa aşa. Întinse mâna sub masă şi desprinse cele trei încărcătoare şi două grenade ofensive lipite cu scotch. Le aşeză în pachet, fară să răspundă la remarca lui Bogdan ce cuprindea şi cuvântul arsenal.

Înainte de a ieşi pe uşă, Bogdan i se adresă:

— Ştii, Mihai, mi-a plăcut dintotdeauna cuţitul de vânătoare care ţi l-a făcut cadou Bogdan de ziua ta. Dar ar fi bine să fie curăţat de fiecare dată când este folosit. Există dizolvanţi care îndepărtează orice, chiar şi sângele închegat.

Înainte de a închide uşa după el mai zise:

— Dumnezeu să te ajute, Mihai!

Rămas singur şi descumpănit, Mihai se gândi poate pentru prima dată mai serios la ultimele cuvinte ale lui Bogdan. Dumnezeu! În atâtea războaie şi atâtea lupte se gândise prea puţin la asta. Mama sa l-a învăţat de copil să se roage şi să meargă la biserică, dar desprinderea sa de casa părintească l-a îndepărtat de aceste lucruri. De multe ori, mai ales înainte de o luptă sau o misiune periculoasă, mintea îi fugea ca şi o rugă scurtă către divinitate, dar nimic mai mult. Totuşi, astăzi, singur fiind, simţea nevoia poate mai mult ca oricând să vorbească cu Creatorul. În tăcere, îngenunche şi începu să se roage pentru prima dată în viaţa sa de adult.

Trei zile mai târziu, spre seară, cobora de pe motocicleta Harley Davidson şi bătea la uşa unei căsuţe de la periferia oraşului Pale. Uşa se deschise precaut, doi ochi studiindu-l cu atenţie. Apoi se dădu la o parte cu o mişcare bruscă şi un individ osos, cu început de chelie se năpusti afară prinzându-l în braţe şi strângându-l la piept cu putere:

— Mişa! N-am crezut că te voi mai vedea vreodată! Intră, intră, te rog!

Goran se schimbase în ultimii cincisprezece ani, dar încă mai păstra în ochi acea flacără rămasă din timpul războiului iugoslav. Mihai făcu faţă cu greu ospitalităţii sârbului bosniac, soţia acestuia, o femeie plinuţă şi plină de viaţă nu mai prididea să pună în faţa oaspetelui cele mai alese mâncăruri din gama bucătăriei sârbe. Într-un târziu, rămăseseră singuri, copiii fiind plecaţi la nişte colegi ce-şi serbau ziua de naştere. Vorbiră îndelung, ceasuri întregi, în faţa unei sticle de şliboviţă sârbească, ca pe vremuri, în noapte. Goran îi zise într-un târziu:

— Te înţeleg, Mişa şi am să încerc să te ajut cu ceea ce pot. Nu-mi cere să mă implic direct, deoarece nu prea am cum. Sunt poliţist în Pale şi nu am cum să mă implic. Dar până mâine seară îţi voi furniza toate informaţiile pe care le voi găsi. Zeliko Zdravici îşi desfăşoară activităţile ilegale mai mult în partea musulmană a ţării, nu aici, în republica Srpska, predominat sârbă. Dar asta nu înseamnă că nu avem date despre el şi bârlogurile lui. Oricum, va trebui să

ai mare grijă, este un adevărat cal breaz.

— Mai am nevoie de ceva de la tine, Goran.

— Mişa, mi-ai salvat viaţa la Goradze şi în alte locuri.

— Şi tu mie, Goran.

— Poate, dar îţi sunt dator. Spune de ce ai nevoie şi o voi face.

— Doi băieţi discreţi, să se priceapă la arme. Poate am nevoie de acoperire. Plătesc preţul cerut.

Goran aprobă din cap.

— Se rezolvă, asta nu va fi o problemă. Până atunci, va trebui să te odihneşti. Până mâine seară şi aşa nu ai nimic de făcut. Vei sta în camera de oaspeţi, dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri.

— Mulţumesc, Goran.

— Nu, Mişa, eu îţi mulţumesc pentru tot. Şi pentru că nu m-ai uitat când ai avut nevoie de ajutor. Pe mâine.

A doua seară, Goran veni cu un carnet plin de însemnări, îşi notase tot din bazele de date ale poliţiei din Pale, nu dorise să sustragă vreun document pentru a nu da de bănuit, mai ales ştiind că venirea lui Mişa va zgândări serios cuibul de viespi în care-şi desfăşura activitatea Zeliko. Din nou povestiră cu voce scăzută o mare parte din noapte. Concluziile erau clare, cel puţin pentru Goran.

— Uite, Mişa, informatorii spun că ultimul transport de patru fete a fost dus la bordelul ilegal de la Iljas, pe şoseaua dintre Sarajevo şi Zenica. Pentru a ajunge acolo, va trebui să traversezi oraşul, dar te sfătuiesc să mergi pe şoseaua de centură. Nu e departe, nici cincizeci de kilometri. Cum ieşi de pe centură, pe dreapta este un restaurant cu parcare de TIR-uri, nu ai cum să-l ratezi. Cei doi băieţi te vor aştepta în parcare, într-un microbuz alb. Are o zgârietură urâtă pe portiera stângă, e uşor de recunoscut. De acolo veţi lua o Skoda vişinie închiriată, cu care vă veţi face treaba la Iljas. Reveniţi cu ea şi o lăsaţi în parcarea de unde aţi luat-o, cheile le lipiţi cu scotch după roata din stânga spate. Reveniţi cu microbuzul în Pale. Harley-ul îl va lua vărul meu şi-l va aduce înapoi, imediat ce tu te-ai întâlnit cu băieţii la TIR-parking. Nu-ţi fa probleme,

este multă vânzoleală pe la restaurantul de acolo, aşa că nimic nu va părea suspect.

— Goran, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Fii liniştit, dă-i un şut zdravăn lui Zeliko şi poate lumea va fi mai bună!

A doua zi, spre seară, se întâlni cu cei doi băieţi, Jovan şi Mihailo. Erau mai tineri ca şi el, dar în mod sigur trăiseră experienţa războiului iugoslav. Nu vorbeau mult, se vedea că doreau să-şi facă treaba pentru care erau plătiţi şi nimic mai mult. Iar pentru asta erau gata să-i ducă ordinele la îndeplinire. Nici unul nu zise o vorbă de bani, pentru ei era totul stabilit de dinainte, semn că cel ce-i angajase garantase că îşi vor primi plata. Au ajuns fără probleme la clădirea vizată, o vilă izolată de la marginea satului. Au lăsat maşina câteva sute de metri mai jos, în paza lui Mihailo. Mihai, împreună cu Jovan, s-au apropiat discret, Jovan rămânând ascuns în grădină. Mihai păşi hotărât pe alee şi sună la intrarea principală. Uşa se deschise şi o matroană grasă cu o privire plină de răutate îl pofti înăuntru. Mihai îi spuse că i-a fost recomandat stabilimentul, dând numele unui client fidel aflat de la Goran. Ochii porcini înfundaţi în grăsime se luminară şi fu invitat într-un fotoliu, la un pahar servit de o tânără cu fustă scurtă şi cu sânii dezgoliţi. I-a fost înmânat un album cu fotografii pentru a-şi alege partenera pentru seara aceasta. Nu mai era nimeni altcineva în camera de primire. Mihai frunzări albumul până găsi poza Ancăi. I se urcă sângele în cap când o văzu în postura provocatoare, sumar îmbrăcată, cu ochii goliţi de orice expresie. Se stăpâni şi indică matroanei fotografia. Silindu-se să zâmbească amabil, matroana îi spuse că momentan era ocupată, dar putea alege oricare dintre celelalte, urmând ca pe data viitoare, dacă dorea, putea face programare. Era prea mult pentru Mihai. Sări din fotoliu şi-i apucă gâtul cu mâna stângă, apoi îi prăvăli un pumn năprasnic în faţă. O izbi cu capul de prima masă, apoi îi şuieră în urechi:

— Mă duci la ea acum, dacă vrei să apuci ziua de mâine!

Tânăra ce-l servise cu băutura scoase un ţipăt de spaimă,

apoi rămase pironită locului, cu ochii măriţi de groază. Mihai percepu pericolul înainte să apară. Instinctul de luptător îşi spunea cuvântul. Încă ţinând cu mâna stângă gâtul matroanei, se răsuci şi apucă cu dreapta pistolul prins în cingătoare la spate. În timp ce-l scotea percepu mişcare în stânga, pe culoarul ce ieşea din sala de primire. Fără să se gândească, se răsuci cu tot corpul, punând trupul matroanei între el şi potenţiala ameninţare, în timp ce dreapta se aţintea cu pistolul într-acolo. Nici nu a apucat să întrezărească trăsăturile de gorilă ale individului ce apăru cu o puşcă scurtă, cu două ţevi. Primul glonţ tras de Mihai îl lovi în coşul pieptului, al doilea în plină faţă. Se prăbuşi într-un lac de sânge.

— Du-mă acolo sau mori aici! îi şuieră Mihai matroanei ce se muiase de spaimă.

Dar nu avea cu cine. Cu şuncile tremurând de groază, matroana era incapabilă să se mişte. Mihai evaluă situaţia rapid.

— Unde e? strigă în urechea grăsanei.

— Sus... şuieră plină de spaimă.

— Numărul camerei!

— 12...

Mihai o izbi cu patul armei în cap, trântind-o la podea. Se avântă pe scări în sus, atent la orice potenţial pericol. Găsi pe culoar camera 12 şi se aruncă în uşă cu picioarele înainte, în dreptul închizătorii. Uşa zbură deoparte şi se pomeni în mijlocul camerei aflată în semiîntuneric. O siluetă dizgraţioasă gâfâia în patul imens aflat în faţa lui. Mihai simţi cum i se întunecă privirea. Îndreptă pistolul, dar în ultima clipă se răzgândi şi se aruncă înainte. Lovi cu patul armei la baza craniului şi-l rostogoli cât acolo. Se opri descumpănit şi privi în pat. Anca era acolo, goală, fară reacţie. Se apropie mai mult şi rămase aproape şocat de expresia feţei, pur şi simplu cu ochii pierduţi undeva într-un punct în tavan. O apucă de încheietură căutându-i pulsul şi-l simţi. O senzaţie de uşurare, dar apoi de furie, atunci când văzu urmele de înţepături de ace de seringă. Anca era drogată şi drogată bine. O înveli într-o pătură şi o săltă pe

umeri. Se îndreptă spre capul scărilor, cu pistolul în mâna dreaptă şi povara pe umărul stâng. Nu va putea să se ferească, dacă cineva îl aştepta. Va trebui să tragă şi să ucidă fără cruţare, oricine îi va sta în cale. Era gata să o facă.

Primul glonţ îi şuieră prin stânga. Prinse mişcarea şi trase de trei ori, un urlet de durere răspunzându-i. Păşi pe scări în jos, atent la orice mişcare. Ceva nu era în regulă în partea întunecată din stânga, acolo unde se terminau scările. Nu vedea bine, era prea întuneric, iar el, cu greutatea pe umăr, era prea vizibil. Va trebui să rişte şi să tragă primul, chiar dacă astfel, prin focul de la gura ţevii, îşi va descoperi poziţia. Îndreptă pistolul, gata să apese trăgaciul.

O rafală prelungă de AK-47 sparse uşa de intrare împroşcând sala de jos cu gloanţe ricoşate şi aşchii de lemn. Vocea lui Jovan răzbătu până la el:

— Şefule, eşti bine?

În mod sigur, necunoscutul ce-l pândea se lăsase la pământ de spaima gloanţelor de 7,62 mm. Mihai trase două gloanţe spre locul în care îl ghicise şi se năpusti afară strigându-i lui Jovan să nu tragă. În scurt timp alerga spre maşină, cu Jovan rămas mai în urmă pentru acoperire. Au lăsat maşina aşa cum i-a zis Goran, apoi la intrarea în Pale s-au despărţit strângându-şi mâinile îndelung. Mihai le numără fiecăruia în palmă câte trei mii de euro. Mihailo vru să protesteze, spunând că el nu a făcut mare lucru, dar Mihai a fost ferm. La atât s-au înţeles, atât a plătit. Mai mult, i-a dat lui Jovan şi primă de cinci sute de euro. La despărţire, Jovan, arătând cu capul spre microbuz, îi zise:

— Şefule, să ai grijă de femeia ta. Am văzut cum s-a uitat la tine în maşină, pe drum încoace. Te-a recunoscut, nici un drog nu e mai tare decât ce simte omul în inimă.

— Nu e femeia mea, Jovan.

Jovan zâmbi.

— Ba da, şefule, e femeia ta. Chiar dacă tu nu ştii. Încă.

Îşi strânseră din nou mâinile şi se despărţiră.

— Când mai ai vreo treabă, şefule, caută-ne! strigă Mihailo depărtându-se.

Dar Mihai nu mai dorea să aibă vreo treabă în Bosnia. Îl apelă pe Bogdan pe numărul de mobil, spunând că are corespondenţa. Bogdan îi dădu adresa unei pensiuni, insistând să aştepte amândoi acolo. Mihai o duse pe Anca la adresa respectivă, în camera indicată. Timp de un sfert de oră o privi tăcut cum doarme un somn agitat, zvârcolindu-se în pat. Va avea nevoie de ajutor specializat, de tratament împotriva dependenţei de droguri. Spera că nu va fi prea greu, din moment ce nu era vorba de o dependenţă de durată. Dacă ar fi început mai demult, Victor ar fi bănuit şi i-ar fi spus. În mod sigur, i-au fost injectate după ce a fost răpită, începu să regrete că Boieru a murit aşa de repede. Dar mai sunt alţii care trăiesc pe nedrept. Iar cei ce meritau să trăiască, au murit în luptă, ca şi Vitalie strivit de un tanc croat, sau Marusia, în bombardamentul american.

Aştepta să vină o echipă trimisă de Bogdan care să-i ducă în ţară. Dar dacă era o cursă pentru el? Anca va scăpa, va ajunge acasă, dar în Bogdan nu avea încredere. Oricum, ce putea face el acasă? În schimb, aici mai avea o treabă de rezolvat. Ieşi în goană din pensiune şi se aşeză pe terasa unei cafenele peste drum, la vreo cincizeci de metri în susul străzii. I-a văzut pe cei doi băieţi ce veniseră cu o maşină şi o luaseră pe Anca, mai mult purtând-o pe braţe. Unul dintre ei aşteptă multă vreme lângă maşină, aruncând priviri în jur, în timp ce vorbea încordat la telefonul mobil. De la un moment dat, telefonul său începu să sune, dar Mihai nu răspunse. După plecarea maşinii, se ridică de la masă, plăti cafeaua şi plecă spre locul în care-şi lăsase motocicleta. În drum, aruncă telefonul mobil la primul coş de gunoi.

Mihai deschise un ochi ca să-l privească pe Bogdan, cum stătea concentrat aplecat asupra laptopului său. Lumina albăstruie de pe ecran se reflecta ciudat în trăsăturile sale încordate, în timp ce Dusterul îşi urma drumul pe serpentinele largi. În rest, singurele surse de lumină erau de la indicatoarele de pe bordul maşinii şi de la stelele izolate ce continuau să lucească triste. Fără să-şi ridice

ochii de pe ecran, Bogdan i se adresă:

— Mihai, spionajul este apanajul meu, tu ar trebui să dormi, mâine avem treabă serioasă de făcut.

O chestie ciudată, l-a simţit chiar fără să se uite la el. Poate slujba asta în serviciile secrete dezvoltă simţurile, poate la fel ca şi în cazul luptătorilor de pe front. Sau poate nu. Mihai nu-i răspunse, dar Bogdan continuă:

— Dacă tot nu dormi, poţi să-mi răspunzi la o întrebare, de curiozitate?

Mihai nu zise nimic.

— La câteva zile după ce tu ai dispărut, refuzând să te întorci din Bosnia cu noi, am auzit că Zeliko Zdravici ar fi murit. Ai aflat cum s-a întâmplat asta?

Mihai rămase câteva minute cu ochii afară, privind succesiunea întunecată a brazilor ce treceau în viteză pe lângă el. Cerul se deschidea din loc în loc, acolo unde câte o stea reuşea să străpungă plapuma norilor întunecaţi. Mihai începu, fără a-şi muta privirea de la peisajul întunecat de afară:

— Zeliko Zdravici avea un Mercedes argintiu, ultimul model, la care ţinea enorm de mult. Nu lăsa pe nimeni să urce la volan, era doar privilegiul lui, al şefului. Într-o dimineaţă, când a deschis portiera, din neglijenţă a rupt un fir subţire de oţel care a amorsat două grenade ofensive, explozia lor făcându-l bucăţi. A fost o pură neglijenţă.

— Înţeleg. Iar aceste două grenade erau asemănătoare cu alte două pe care noi le-am văzut demult într-un pachet sub forma unei cutii de pantofi?

— Al naibii de asemănătoare, Bogdane, al naibii de asemănătoare!

— Şi Marko chiar s-a sinucis? S-a aruncat de la etaj?

— Absolut, Bogdane, nu am avut nici un amestec.

— Dar, te întreb, fiindcă suntem doar între noi, Marko avea de ales?

— Întotdeauna ai de ales, Bogdane, întotdeauna ai opţiuni dintre care să alegi.

— Şi care erau opţiunile lui Marko?

— Nu prea multe. Cea pe care a ales-o şi încă una.

— Care?

— Un cuţit de vânătoare de care îţi place să pomeneşti.

Bogdan tăcu câteva minute înainte de a continua:

— Mă bucur că nu mă număr printre preferaţii tăi. Sau poate da? Dacă n-am fi prieteni?

Mihai privea în continuare pe fereastră.

— Bogdane, să fie clar, nu suntem prieteni!

Bogdan zâmbi în lumina slabă dată de ecranul laptopului.

— Nu-mi pare rău de nici unul dintre ei.

— Nici mie, dar sunt alţii de care îmi pare rău, enorm de rău. Care nu meritau asta.

Bogdan stătu pe gânduri înainte să-i spună.

— Îmi pare rău de Marusia, Mihai. Sincer, îmi pare rău.

— Şi mie, dar au fost şi alţii. Au murit prea mulţi, de care tu nici nu ai habar. Vitalie...

—Victor...

Mihai plecă capul până atinse cu fruntea geamul rece. Da, Victor...

Se apropiau de Moisei. Aici la câţiva kilometri mai la vest, Victor...

Plecase din Bosnia atunci când simţise că-şi făcuse datoria şi treaba. Anca revenise acasă, înconjurată de familie poate îşi va reveni. Poate va avea nevoie de serviciile unei clinici de dezintoxicare, dar avea şanse să-şi revină. De aici, depindea numai de ea şi de familie. Rolul său se încheiase, cel puţin aşa considera. Acceptă un nou angajament în Africa. Se obişnuise deja, mai fusese de câteva ori, la intervale diferite, în continentul negru. Aici află despre izbucnirea războiului între Ucraina şi România. Simţi nevoia imperioasă să plece acolo, să lupte pentru ţara sa, dar raţiunea îl reţinea pe loc. Ce putea face, să meargă la primul centru de recrutare şi să zică că este pregătit să lupte? Că are experienţă? Cât ar fi durat până ajungea în prima linie? Se decise să scurteze circuitul, aşa că îi trimise un email lui Bogdan, spunându-i că dacă poate fi introdus în prima linie a doua zi când ajunge în ţară, să-i dea de ştire. Între timp, războiul se terminase, durase doar câteva zile înainte de a intra în vigoare un armistiţiu ciudat, moşit de

ruşi şi europeni. Dar armata română, păţită, începuse să se întărească parcă mai mult decât oricând. Începu deja să se gândească extrem de serios la vechea propunere a lui Victor. Era deja convins. Vroia să meargă acasă, să fie alături de militarii români, acei băieţi extraordinari pe care-i cunoscuse în avionul de la Kabul la Bucureşti, nu mai dorea să-şi rişte viaţa prin fel de fel de ţări de care nimeni nu auzise vreodată, dorea să lupte, dacă va trebui, pentru ţara lui şi atât.

Se duse la calculatorul din sala de mese, era unul singur, era doar în Africa ecuatorială, îşi aşteptă răbdător rândul, apoi îşi deschise emailul gata să-i scrie lui Victor. Remarcă în inbox un email tocmai sosit de la Bogdan. Îl deschise curios: „... cu regret te anunţ că prietenul nostru Victor Doicu a căzut la datorie în luptele din Maramureş...”. S-a ridicat de pe scaun clătinându-se pe picioare. Mai reţinuse un amănunt: înmormântarea. A plecat în aceeaşi zi, reuşind să ajungă după nu ştiu câte schimburi de curse de avion, autocar, autobuz, până la urmă reuşise să ajungă murdar, obosit şi nebărbierit la Cimitirul Eroilor din Timişoara. Slujba începuse deja, iar el se trase mai deoparte, încercând să rămână singur cu gândurile sale. Vedea soborul de trei preoţi ce slujeau pe lângă sicriul acoperit cu drapelul tricolor, mulţimea tristă şi chiar lângă sicriu, rudele apropiate. Mama, cernită, cu capul plecat, plângând într-una, sprijinindu-se de braţul domnului Doicu, înalt, uscăţiv, încercând să înfrunte demn durerea, deşi se vedea cum se clatină sub povara efortului. Alături de el, ţinându-se de braţul său, o siluetă cunoscută, în negru, cu un văl care îi acoperea chipul ce se cutremura de plâns. Nu trebuia să-i spună nimeni cine era, era Anca. În ciuda momentului greu, simţi un fior de bucurie că îşi revenise de sub influenţa drogurilor, sau cel puţin aşa părea.

Mihai încerca să se ţină la distanţă, să se ţină tare, deşi era conştient că în fiecare clipă putea ceda. Nu lua în seamă pe nimeni, dorea să fie singur cu el şi cu gândurile sale. Atunci auzi de undeva din spate vocea scăzută a lui Bogdan, vorbind cu cineva:

— Victor a fost asasinat, pur şi simplu asasinat! A pornit să primească capitularea unei unităţi ucrainene, când aceştia au tras în el! Ăsta e asasinat!

Mihai nu zise nimic, se făcu că nu a auzit. Era un timp pentru asta, va fi un timp pentru asta, dar acum dorea să fie singur. De fapt, nu singur, ci cu Victor, singurul său prieten adevărat din copilărie. A aşteptat mai bine de o oră până au plecat toţi. Abia apoi s-a apropiat de mormântul proaspăt, acoperit de coroane de flori. Acolo şi-a dat frâu liber lacrimilor, a plâns cu lacrimi grele, a plâns pentru Victor.

A doua zi a plecat în Retezat. Când a trecut pe lângă prima poiană, acolo unde în trecut răsuna chitara lui Victor, i-a părut rău că a venit. Era prea greu, dar nu putea renunţa acum. A continuat să urce, până la piatra pe care stătea alături de Victor să-şi tragă răsuflarea. Lovită de intemperiile iernii, până şi aceasta se înclinase, gata să se răstoarne. Plin de ură o lovi cu bocancul până simţi durerea în picior cum îl copleşeşte. Şchiopătând, trecu mai departe, gâfâind, până la lacul Bucura. Se aşează pe pietrele instabile de la marginea lacului glaciar, acolo unde stătuse de multe ori povestind cu Victor, acolo unde liniştea şi măreţia naturii le dădea o înţelepciune aparte, o pătrundere a lucrurilor refuzată muritorilor de rând trăitori doar în marile oraşe fară să cunoască adevăratul sens al vieţii. Acum vorbea singur, de fapt vorbea cu Victor, dar când se întoarse spre el ca să-l întrebe ceva, constată că nu era nimeni. Victor nu mai era, era îngropat în Timişoara. Turiştii se distrau undeva pe partea cealaltă a lacului. Scuipă plin de ură în apele lacului, ba mai mult, se ridică desfăcându-şi pantalonii, gata să urineze în apele nepăsătoare.

Un strigăt de avertizare din spatele lui îl făcu să întoarcă capul. Un ranger al parcului naţional îl avertiza să nu facă asta. Plin de ură, cu pumnii strânşi, se întoarse spre el, gata să-l zdrobească în bătaie. Dar când întâlni privirea rangerului, ezită. Acesta îşi făcea doar datoria, la fel cum Victor şi-o făcuse pe a lui. Dar datoria lui, care era? Se aşează pe o piatră, cu capul în mâini. Rangerul veni până

lângă el, întrebându-l:

— Te simţi bine, prietene?

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Mihai îi răspunse:

— Da, este în regulă.

— Eşti sigur?

Mihai aprobă din cap:

— Mulţumesc, prietene.

Rangerul îi zâmbi, punându-i mâna pe braţ:

— Domnul să te aibă în pază, prietene!

— Şi pe tine!

Fără să mai zică o vorbă, Mihai porni pe drumul de întoarcere, lung de mai bine de două ore, spre baza potecii, unde îl aştepta maşina. De acolo va mai avea vreo douăzeci de kilometri prin Parcul Naţional Retezat, până va ajunge la drumul judeţean, iar de aici încă vreo trei ore până în Timişoara, dar nu mai conta. Ştia care este datoria lui.

Noaptea următoare, pe când citea o carte în garsoniera sa în timp ce televizorul mergea stingher cu sonorul la minim, auzi cheia în yală, dar nu mai reacţionă. Uşa se deschise larg, lăsând să intre un con de lumină de pe coridor. O siluetă întunecată se interpuse în prag.

— Intră, Bogdane, te aşteptam, zise Mihai arătând spre cele două doze de bere Timişoreana de pe mica măsuţă. Doar închide uşa după tine.

Bogdan închise uşa şi se aşează în acelaşi fotoliu, luând berea de pe măsuţă. O bău cu înghiţituri încete, în linişte. Nici unul nu zise nimic, minute în şir trecură aşa. Bogdan se ridică de pe fotoliu şi se duse la frigider, de unde mai luă două doze şi le puse pe măsuţă. Abia după ce le desfăcură pe acestea, Mihai zise:

— Te ascult, Bogdane!

Acesta sorbi o gură înainte de a răspunde.

— Mihai, câţi oameni ai ucis pentru Anca? De fapt, pentru a o elibera pe Anca?

— Ce întrebare mai e şi asta? izbucni Mihai. Vrei să mă întrebi şi câţi oameni am ucis în războiul din Iugoslavia, sau în întreaga mea carieră de mercenar, aşa cum zici tu? Ce faci, o împuţită de statistică?

Bogdan ridică braţul a apărare.

— Stai, nu mă înţelege greşit…

— Dar cum naiba să înţeleg…

Bogdan răsuflă adânc.

— Mihai, suntem amândoi marcaţi de ceea ce s-a întâmplat cu Victor. Crede-mă, a fost vărul meu şi prietenul meu în acelaşi timp. Şi eu îi resimt dispariţia, este nedrept ce s-a întâmplat…

— Chiar aşa, spune-mi cum a murit Victor, fară să vreau, te-am auzit la înmormântare…

Bogdan făcu o pauză să-şi adune gândurile.

— E greu de spus, dar deja ne-am făcut o idee, pe baza declaraţiilor soldaţilor români, precum şi a prizonierilor ucraineni. Trebuie spus că pe aceşti prizonieri i-am eliberat deja în schimbul prizonierilor români. A fost o greşeală faptul că l-am eliberat inclusiv pe cel vinovat de măcelul de la Vişeu, dar pe atunci nu aveam suficiente date. Poate am fi putut să-l reţinem pentru crime de război, dar era o problemă prea complicată, trebuia să ajungem la Haga, iar noi doream să ne recăpătăm prizonierii noştri luaţi de ucraineni, e drept, mult mai puţini decât ai lor. Oricum, timpul a lucrat împotriva noastră, până am strâns dovezile de la prizonierii ucraineni, i-am şi eliberat pe toţi în schimbul alor noştri şi cred că ştii că nu au fost doar militari, ucrainenii reţinând ca ostatici inclusiv civili din zona ocupată de ei.

— Bine, bine, dar cum s-a întâmplat? Ce a fost acolo? Cum a murit Victor?

Răsuflând greu, de parcă i-ar fi fost peste poate să-şi reamintească, Bogdan continuă:

— Atacul ucrainean asupra Maramureşului s-a dat pe mai multe direcţii, una dintre ele pe valea Izei, urmând să pătrundă spre Moldova şi să asigure flancul drept al forţei principale de izbire care ar fi plecat din nordul Moldovei spre sud. Această coloană de pe Valea Izei, întărită cu tancuri şi vehicule blindate, a fost atacată permanent şi hărţuită de vânătorii de munte, chiar comandantul pierzându-şi viaţa. Comanda a fost luată de un anume

colonel Korceatovski care a continuat avansul, în ciuda pierderilor. Victor cu unitatea sa de paraşutişti a preluat comanda tuturor forţelor noastre de pe sectorul acesta, inclusiv a vânătorilor de munte. Li s-au trimis şi câteva tancuri şi maşini blindate, dar în faza terminală a conflictului, atunci când era clar că ucrainenii au pierdut iniţiativa. A avut loc lovitura de stat de la ei, iar Victor s-a dus să parlamenteze, cerându-le să se predea, din moment ce Kievul se pregătea să solicite armistiţiul. S-a întâlnit cu colonelul Korceatovski între linii, în zona Vişeului, în văzul ambelor forţe. La un moment dat, ucrainenii au deschis focul şi i-au ucis pe amândoi. Ai noştri s-au năpustit la atac şi-ţi dai seama ce a ieşit de aici. Au murit inutil o grămadă dintre ai noştri, dar şi dintre ai lor. Vieţi care ar fi putut fi cruţate, dacă cineva de la ei, respectiv următorul la comandă, un fanatic, nu ar fi ordonat deschiderea focului.

— Şi bineînţeles că acest fanatic a scăpat, nu?

Bogdan aprobă din cap.

— Şi l-aţi avut în mână, prizonier şi i-aţi dat drumul, nu?

Din nou, Bogdan aprobă.

— Ce idioţi! şuieră Mihai.

— Stai, nu e chiar aşa simplu, la momentul când i-am eliberat pe toţi nu cunoşteam întreaga poveste, erau doar declaraţii disparate…

— Tot idioţi…

— Mihai, dacă aş fi ştiut, aş fi făcut la fel ca şi Cristea…

— Cine mai e şi Cristea ăsta şi ce a mai făcut?

Bogdan ezită înainte de a continua:

— E din SRI, Brigada Antiteroristă. A capturat un sabotor rus vinovat de moartea mai multor de-ai noştri şi când a aflat că va fi eliberat, i-a zburat creierii. Este doar un zvon, toate rapoartele susţin că sabotorul a încercat să fugă de sub escortă…

— În sfârşit un tip de ispravă printre voi!

Apoi apucă berea şi o goli dintr-o suflare. Rămase câteva clipe pe gânduri.

— Acest fanatic, are un nume?

Bogdan îşi deschise geanta şi scoase un dosar subţire pe

care îl puse pe masă.

— Locotenent-colonel Boris Smaciukov. Ai aici fotografii, biografia şi adresa sa din Kiev. Poţi să le studiezi, dar acest dosar nu rămâne aici, pleacă cu mine după ce mai beau o bere.

Se ridică şi se deplasă la frigider, de unde reveni cu încă două doze. Mihai citea atent, memorând datele şi trăsăturile din fotografiile locotenent-colonelului Boris Smaciukov.

— În cazul în care plănuieşti vreo excursie la Kiev, te-aş sfătui să nu ratezi ceremonia militară din centrul oraşului, peste trei zile. Vor fi decoraţi militarii care s-au evidenţiat în război, inclusiv prietenul nostru, care va fi ridicat la rangul de colonel.

Bogdan îşi termină berea, apoi puse dosarul înapoi în geantă şi se ridică.

— Dacă vroiai să mă întrebi de Anca, să ştii că face progrese. Este la o clinică specializată şi merge spre bine. În câteva luni, cred că va fi OK. Îţi transmit mulţumirile părinţilor, bineînţeles, ei încă nu ştiu cine le-a salvat fata. Ar fi bine ca mai târziu să-i faci o vizită. Cred că i-ar prinde bine.

Se îndreptă spre uşă, dar se întoarse cu mâna pe clanţă.

— Ţi-am făcut mai demult un cadou, dar mă văd nevoit să ţi-l cer înapoi. Este un obiect prea riscant în mâinile tale.

Mihai scoase de sub masă pistolul Sig Sauer într-o pungă de plastic. I-l întinse fără o vorbă, cu grijă să nu lase vreo amprentă, îl ştersese şi-l curăţase cu atenţie în prealabil. Pur şi simplu nu avea încredere în Bogdan. Acesta îl introduse cu grijă în geantă.

— Încă ceva, Mihai, te-aş sfătui să o laşi mai moale cu jucăriile astea, dacă se mai întâmplă ceva, nu cred că o să te pot ajuta…

— Nu am avut niciodată nevoie de ajutorul tău!

În timp ce deschidea uşa, Bogdan îi aruncă:

— Ţi-am mai zis că nu-mi plac mercenarii?

Mihai aprobă din cap.

— Să ştii că nu mi-am schimbat părerea. Totuşi, când te

întorci, sună-mă. Am să te ajut să intri în armată, dacă încă îţi doreşti…

Trecuseră deja şi de Vişeu. La ieşirea din orăşel, la intersecţia cu drumul spre Bogdan Vodă, amândoi şi-au aruncat privirile pe geam spre troiţa de lemn ridicată în memoria celor căzuţi acolo, inclusiv a lui Victor. La vreo două sute de metri începuse construcţia unui monument, locul strălucind sub lumina rece a lunii. Bogdan l-a întrebat:

— Vrei să oprim vreo câteva minute?

Mihai clătină din cap. Nu era pregătit, nu încă.

Mai parcurseră câţiva kilometri până la Ruscova, de unde maşina făcu dreapta, spre Poienile de sub Munte. Zorii nu erau departe, dar mai aveau vreo două ore de întuneric deplin.

— Poţi să-mi spui cum a murit Smaciukov? Nu te-am întrebat niciodată.

Mihai privea absent pe fereastră.

— Nu ştiu dacă l-ai cunoscut pe maiorul de paraşutişti Iosif Băran…

Bogdan clătină din cap.

— Era un tip de nota zece, un militar desăvârşit. A fost rănit de o schijă în umărul stâng la Chişinău. Totuşi, trei zile mai târziu, se desanta în fruntea unui pluton la capul de pod de la Tighina, pentru a întări batalionul „Vulturii”, ce avea pierderi grele. Am petrecut o jumătate de oră cu el în groapa ce-mi servea drept adăpost. De la el am aflat că a fost înlocuitorul la comandă al lui Victor aici, la Vişeu. Mi-a povestit despre tragedia ce s-a petrecut, despre felul în care, după moartea lui Victor, împuşcat împreună cu colonelul ucrainean, au atacat cuprinşi de ură, despre măcelul de ambele părţi. Era neîmpăcat şi nu înţelegea cum s-au putut petrece toate acestea.

— Şi lui i-ai spus despre Smaciukov?

— N-am apucat, Bogdane, n-am apucat! Am fost atacaţi puternic peste pod şi dacă nu apăreau tancurile colonelului Tomoioagă am fi fost masacraţi până la unul. După ce i-am respins, am contraatacat peste pod, bănuind că transnistrenii l-ar fi minat şi aşa era. Curăţând zona de

dincolo de râu, maiorul Iosif Băran a fost ucis de o mitralieră.

— Îmi pare rău…

— Şi mie… şi mie…

Se opri, apoi continuă cu o voce gâtuită de emoţie:

— … mitraliera mă viza pe mine, dar întâmplător Iosif s-a interpus în calea gloanţelor. A murit în locul meu, Bogdane!

— Cred că ştiu cum te simţi…

— Drace, nu ai de unde să ştii cum mă simt!

Bogdan nu zise nimic câteva clipe, dar continuă într-un târziu:

— Eram în clădirea parlamentului din Chişinău în noaptea în care am fost atacaţi inclusiv cu tancuri. În zori am fost salvaţi de elicopterele noastre, dar până atunci credeam că în fiecare clipă vom muri, că apărarea slabă va ceda. Totuşi, Cristea a condus lupta cum a putut mai bine. La un moment dat am alergat spre intrare, auzind că inamicul a reuşit să pătrundă. Nu prea m-am ferit în timp ce treceam prin dreptul geamurilor de pe hol. Când treceam pe lângă un astfel de geam, un voluntar moldovean s-a ridicat să tragă spre piaţa din centru. A căzut pe spate lovit de un singur glonţ, glonţ care îmi era destinat. Cred că era un lunetist care m-a urmărit cum fugeam pe culoar, fără să mă feresc în dreptul ferestrelor. Şi ştii ce este mai tragic? Voluntarul moldovean era doar un puşti, nu cred să fi împlinit optsprezece ani…

Mihai nu zise nimic, continua să privească absent pe fereastră.

— Ceea ce regret cel mai mult este faptul că nu am apucat să-i spun lui Iosif că ticălosul care era vinovat de moartea lui Victor şi a atâtor alţii de-ai noştri a murit. Şi înainte de a muri, a aflat de ce va muri, fiindcă i-am spus-o!

Mai aşteptă câteva secunde.

— Am urmărit ceremonia militară în care a fost decorat şi avansat în grad. După privirea lui am dedus că nu regreta nimic, ba chiar era mândru. L-am aşteptat lângă blocul în care locuia, până a ajuns târziu în noapte împreună cu un maior cu care se cam certa. Amândoi erau făcuţi după

cheful de după avansare. S-au despărţit destul de supăraţi unul pe altul, din ce am reuşit să prind din convorbirea lor, cu câtă ucraineană ştiu, maiorul îi reproşa ceva despre Vişeu, cred că de masacrul inutil de aici. După ce s-au despărţit, am intrat după el în scară, l-am imobilizat, i-am spus la ureche ce doream să-i spun şi i-am tăiat beregata cu cuţitul de vânătoare primit cadou acum mulţi ani de la Victor.

— Drace..., murmură Bogdan.

— Asta nu e tot. Am ieşit în fugă din scară şi m-am ciocnit cu maiorul respectiv. Probabil uitase ceva şi venise după Smaciukov. De surpriză, am scăpat o înjurătură românească neaoşă. Maiorul a văzut trupul lui Smaciukov căzut în scară, a văzut şi pata de sânge de lângă el, deoarece atunci s-a aprins lumina. Am scos cuţitul, dar l-am privit în ochi şi am văzut altceva, nu ce m-am aşteptat. Mai mult, maiorul auzise că am înjurat româneşte şi spre surpriza mea mi-a şoptit în română: „Fugi spre autogară, dar nu te urca în nici un autobuz! Eu am să-i îndrept în partea opusă. Pleacă din oraş cu ce poţi, dar nu cu mijloacele de transport în comun! Fugi odată, nu am cum să nu dau alarma în zece minute!” Nu am aflat niciodată cine a fost maiorul respectiv.

Bogdan zâmbi. Nu avea cum să-i spună că poate a fost salvat de „Condor”, unul dintre cei mai eficienţi spioni români infiltraţi în aparatul militar ucrainean.

— Mihai, uită evenimentul ăsta cu maiorul ucrainean. Este spre binele tuturor. Uită-l. Apreciez faptul că i-ai luat portofelul lui Smaciukov, a fost o mişcare deşteaptă. A apărut ca un jaf şi se pare că autorităţile au înghiţit găluşca.

— Mă pui să elimin un om important, care are legătură cu lupta noastră de pe Nistru. Cum se va face asta?

— Încă nu ştiu, la asta lucrez, la asta lucrează o grămadă de oameni. Suntem destul de strânşi la Kiev, de aceea am fost nevoiţi să apelăm la tine, un tip cu posibilităţi şi practic necunoscut de contraspionajul ucrainean. Nu îţi ascund că ne bazăm destul de mult pe capacitatea ta de a improviza

în situaţii limită. Apropo, mai ai cuţitul respectiv?

Privirea lui Mihai, urmărită de cea a lui Bogdan, se îndreptă spre bocancul său drept, de unde se ghicea mânerul ce ieşea în evidenţă din teaca specială.

— Înţeleg, murmură acesta.

Făcu o pauză înainte de a adăuga:

— Oricum, mă bucur că te-ai liniştit după excursia de la Kiev de acum câţiva ani.

Într-adevăr, se liniştise, după cum spunea Bogdan. Revenise în ţară, cu ajutorul lui Igor, prietenul său din războiul iugoslav, la care se ascunsese câteva nopţi. La trei zile după ce a ajuns acasă, l-a sunat pe Bogdan. După o săptămână de teste fizice şi teoretice, era admis ca sergent-major la paraşutişti. A susţinut admiterea la Academia Militară, de unde a ieşit locotenent, avansat ulterior căpitan şi transferat la trupele speciale, respectiv Batalionul Operaţiuni Speciale „Vulturii”. Şi-a făcut cu prisosinţă datoria în Afghanistan şi oriunde ţara l-a trimis, inclusiv în războiul pentru Moldova, acum câteva zile.

Cariera sa profesională mergea din plin, dar nu acelaşi lucru se putea spune despre viaţa sa personală. Le-a făcut o vizită părinţilor lui Victor şi ai Ancăi, îmbrăcat în uniforma armatei române. Aceştia l-au primit bine, înconjurându-l cu multă dragoste, mai ales că aflaseră de la Bogdan că a avut un rol esenţial în salvarea fiicei lor. Totuşi, le-a observat durerea din ochi, fără să vrea, ei se gândeau tot la Victor, iar prezenţa prietenului fiului lor dispărut, în aceeaşi uniformă, le răscolea amintirile dincolo de limita suportabilului. Un an mai târziu, domnul Doicu înceta din viaţă, urmat la şase luni şi de soţia dânsului. Din nou, singur la mormintele lor, Mihai a plâns soarta crudă, mai ales că şi el rămăsese singur pe lume, după decesul părinţilor săi. A căutat-o pe Anca, cu un buchet de flori în mână, dar vecinii i-au spus că era plecată de acasă. Dezamăgit, a lăsat florile pe pragul uşii apartamentului. Mai târziu a aflat de la Bogdan că se internase în urma unei depresii cauzate de moartea părinţilor. Au urmat angajamentele de peste hotare, plecat câte şase luni în

ţinuturile aride ale Afghanistanului, când se trezea visând cu ochii deschişi la doi ochi albaştri. Îi mai trimitea câte un email neutru, ca între amici, fară să ştie dacă vreodată aceste mesaje vor fi citite. De zeci de ori ar fi vrut să-i spună Ancăi tot ce simţea pentru ea, dar tot de atâtea ori renunţa, gândindu-se că nu i-ar putea oferi fiinţei iubite nimic, decât poate viaţa alături de un soldat ce putea oricând să dispară în luptă, victimă a vreunui DEI (Dispozitiv Explozibil Improvizat) sau al unui atac taliban. Aşa a ajuns să fie singur şi în ziua de astăzi.

O frână bruscă îl aduse la realitate. Portierele se deschiseră şi coborâră în noapte. Trecuseră de Poienile de sub Munte şi ajunseseră la capătul drumului. De aici se deschideau doar poteci folosite de contrabandiştii de ţigări şi alcool dinspre Ucraina spre România. Vor folosi tocmai aceste rute şi se părea că erau destul de bine cunoscute de către unii responsabili de securitatea naţională, din moment ce-i întâmpină un ins scund şi îndesat, cu o mustaţă pleoştită, care se recomandă cu numele de Şuta. Era din SRI şi era deosebit de furios fiindcă întârziaseră aproape o jumătate de oră. Două ATV-uri îi aşteptau. Îi vor duce până aproape de frontieră de unde vor trece pe jos, chiar înainte de răsărit, Mihai şi călăuza sa, un ins tăcut cu priviri întunecate. Dincolo va fi preluat de către alţii. Înainte de a încăleca pe ATV în spatele conductorului, Bogdan îi spuse:

— Eu am să ajung dincolo pe altă rută, vom face totul să te ajutăm. Dar ţine minte, tu trebuie să-ţi îndeplineşti misiunea cu orice preţ! Dacă ratezi, mai avem o singură şansă, la Viena, cu mai puţini sorţi de izbândă.

Mihai urcase deja în spatele conductorului, dar Bogdan se ţinea încă pe lângă el.

— Când te întorci, ar fi bine să o vizitezi pe vară-mea, ştiu că se va bucura să te vadă.

— Nu ştiu dacă…

— Mihai, poate eşti un mare războinic, dar în alte materii, eşti un fraier! Anca te iubeşte, tâmpitule! Şi tu o iubeşti, dar eşti prea mândru să o recunoşti! Nu trebuie decât să o

cauţi şi să i-o spui, idiot bătrân!

ATV-ul porni, când Bogdan strigă după el:

— Ţi-am mai spus că nu-mi plac mercenarii?

Văzând gestul lui Mihai care aprobă din cap, Bogdan strigă din nou după el, fară să ştie dacă putea fi auzit:

— Ei, bine, poate m-am înşelat! Începi să-mi fii drag!

Mihai îl auzise şi simţi o umezeală în ochi. Se şterse rapid zicându-şi că poate îi intrase vreo musculiţă, deşi ştia bine că nu era aşa.

X

Mai 2014, ora 4.00
Jora de Sus, pe malul drept al Nistrului

Toma îşi ajustă cu grijă luneta, după indicaţiile secondantului său Manole. Lucrau de câteva luni împreună, după sistemul american şi britanic al lunetiştilor, sau snipers şi până acum au dovedit că formau o echipă bună, bine sudată. Se înţelegeau din gesturi şi jumătăţi de cuvinte, fapt care îi făcea de două ori mai eficienţi. De obicei, Manole achiziţiona ţintele, iar Toma le elimina, dar rolurile lor erau interschimbabile. Dar de fiecare dată când misiunea era de mare importanţă, Manole, conştient de superioritatea mentorului său la acest capitol, prelua fără o vorbă luneta de achiziţie a ţintelor, lăsându-i arma lui Toma. Acesta urmărea prin luneta armei ţintele descoperite de Manole, apoi le elimina, de multe ori câte două, de aici venindu-i porecla de Dublu Toma.

Jipa îşi aşezase băieţii ceva mai jos, în stufărişurile de pe mal, câte cinci pe cele două laturi ale micului intrând al râului ce dădea aparenţa unui golf. Era locul în care văzuse urmele în ziua precedentă şi spre care se târâse împreună cu Toma de cu seară pentru o scurtă recunoaştere şi alegere a poziţiilor de aşteptare. Toma s-a decis pentru o porţiune mai înspre râu, ceva mai înaltă, de unde putea supraveghea eficient şi în amonte şi în aval, precum şi o mare porţiune din malul opus. Refuzase din start porţiunea cea mai înaltă, intuind că tocmai aceasta va fi intens observată de inamic în eventualitatea unei încercări de traversare.

Se arătase sceptic asupra posibilităţii de infiltrare chiar prin această zonă, prin care Jipa descoperise traversarea precedentă. Dar Jipa era foarte încrezător, chiar se arătase dispus să parieze că vor avea vizitatori în cursul nopţii.

Lăsase grupa de susţinere din armata moldoveană cam la un kilometru în spate, urmând să-i cheme la nevoie prin radio. Toma rămase neîncrezător, dar odată cu căderea nopţii se strecuraseră toţi pe poziţiile alese, urmând să aştepte multe ore, în cea mai mare linişte. Nu era ceva nou pentru Toma şi Manole, cam aşa se desfăşurau angajamentele lor de luptă, răbdare, aşteptare, disciplină şi, apoi, când venea momentul, acţiune fulgerătoare şi letală.

Cu toate astea, îi spusese lui Jipa că nu credea că vor avea de lucru în noaptea asta, orice logică militară de bun simţ cerea să nu repete acţiunea, mai ales prin acelaşi loc. Jipa râse şi mări miza pariului, spunând:

— Logica militară nu funcţionează aici, au avut succes cu atacul asupra coloanei noastre, aşa că sunt nerăbdători să crească presiunea. Chiar dacă sunt unii care gândesc logic, cei ce iau decizii sunt doar politruci, crede-mă, i-am văzut luptând pe străzile Chişinăului! Dacă ar fi avut o logică militară, ne-ar fi fost mult mai greu, dar transnistrenii luptă haotic! Chiar dacă le-au venit sponsorii ruşi, vor fi atât de grăbiţi să le arate cât sunt ei de grozavi, încât vor face ceea ce nu ar trebui să o facă! Ascultă-mă bine, vor veni în noaptea asta!

Manole sâsâi scurt, atrăgându-i atenţia spre malul opus, cufundat în întuneric. Toma reglă mai bine dispozitivele de vedere pe timp de noapte şi atunci îi văzu. Pe un fond verzui, siluete care se precipitau grijulii după un intrând de pe malul celălalt. Apoi o umbră întunecată lunecă în tăcere pe întinsul apelor line. O barcă pneumatică, ai cărei ocupanţi erau lăsaţi cât mai jos, pentru a oferi o cât mai mică vizibilitate. Un declic în staţia radio, apoi două ca răspuns. Şi Jipa îi observase. Toma nu se putu abţine să nu se felicite în gând că nu a pus pariul propus de Jipa. Acesta a avut dreptate, veneau.

Stabiliseră încă din cursul serii precedente că decizia îi va aparţine lui Jipa, dar deschiderea ostilităţilor lui Toma. Jipa agrea ideea de a-i lovi doar atunci când nu vor avea altă soluţie decât predarea, retragerea fiindu-le imposibilă. Asta

însemna că trebuiau să fie foarte aproape de malul drept, ţinta lor. De aceea, Toma îi lăsă să se apropie, ba chiar să acosteze, chiar în locul în care Jipa fusese capabil să parieze că vor veni. Era prea tentant micul golfuleţ, cu malurile nisipoase.

Încă înainte ca barca inamică să ajungă la intrarea spre golf, Jipa trimise un declic scurt în staţia lui Toma, semnalându-i că de acum totul era în mâna lui. De fapt, în degetul său cambrat pe trăgaciul armei cu lunetă. Dar Toma nu se grăbea. Îi vroia pe toţi, dorea să nu le dea nici o şansă. Barca atinsese deja malul râului, scrâşnind uşor în pietrişul de pe fund. Toma putea ghici nerăbdarea lui Jipa, aşa că se decise rapid. Un semn către Manole, dar nu-şi lăsă nici o fracţiune de secundă privirea din luneta armei. Din nou, avea un L96 britanic. O armă eficientă, între anumite limite. Manole transmise un clic scurt prin staţie. Din acest moment, era problema lor. Toma se încordă abia vizibil.

Printr-o portavoce, un soldat moldovean de lângă Jipa le strigă în rusă intruşilor să se predea. Un nou avertisment, în română, urmat de o rafală ce mătură prundişul de pe mal. Intruşii au fost realmente surprinşi, dar au reacţionat cu hotărâre. Rafale scurte, în timp ce se aruncau în căutarea unui adăpost, chiar dacă unii nu apucaseră să coboare din barcă. Toma trase două focuri, abia apoi cele două echipe ale lui Jipa îi prinseră într-un tir scurt şi concentrat, apoi se lăsă liniştea. Inamicii se ridicară cu mâinile în sus, aruncând armele cât acolo. Jipa înaintă precaut spre ei, cu pistolul mitralieră gata de tragere. Alături, basarabeanul striga avertismente în rusă. La ordinele lui, prizonierii îngenunchează cu mâinile ridicate, gata să fie preluaţi de oamenii lui Jipa care îi încătuşară şi îi împinseră înapoi către o camionetă ce îi aştepta. Jipa evaluă scurt situaţia. Dintre cei opt intruşi, trei erau morţi şi trei răniţi, dintre care unul părea destul de grav. Jipa căuta peste tot, dând ordine pentru ridicarea bărcii pneumatice, lucru dificil din moment ce un cadavru cu un glonţ în tâmplă încă zăcea pe fundul bărcii, cu mâna pe maneta motorului. Pe mal, un altul,

împuşcat în cap probabil în timpul saltului din barcă.

Fără să vrea, Jipa mormăi în microfonul de la nivelul gurii, uitând că îl lăsase deschis, astfel că îl auzi întreaga echipă:

— Drace, Dublu Toma în acţiune…

Toma nu avea vreme de astfel de aprecieri. După ce trase, se concentră cu arma spre malul opus, de unde aştepta vreo reacţie, în momentul în care Jipa transmise că totul era OK, Manole făcu gestul de a se ridica, bucuros de îndeplinirea misiunii. Un ordin scurt de la Toma îl făcu să revină la realitate.

— Ţintă pe malul opus, ora 2…

Manole se concentră cu luneta cu dispozitiv de vedere pe timp de noapte până îl zări. Era un ins înalt, cu cască, ce privea intens prin binoclu, încercând să ghicească ce era cu schimbul de focuri.

— L-am prins în vizor, pare a fi ofiţer…

— Şi eu l-am prins, murmură Toma apăsând trăgaciul.

A tras de două ori, doar pentru a fi sigur. Manole a putut zări silueta ce cădea cu capul în noroiul de la marginea Nistrului.

Mai 2014, ora 11.00
Bucureşti, sediul SRI

Generalul Constantin Puşcaş întoarse o pagină din notiţele sale, continuând:

— … noaptea trecută, au fost tentative de trecere a Nistrului în nouă locuri, interceptate de echipele noastre dispuse din ordinul generalului Pintea. Nu ştim încă dacă în alte locuri, unde nu au fost poziţionate grupele de aşteptare, au fost tentative de trecere, dar aşteptăm rapoartele care continuă să vină. Cel puţin acolo unde i-am aşteptat, am avut succes, majoritatea sabotorilor au fost capturaţi sau neutralizaţi. Se raportează un număr de treisprezece morţi din rândul acestora, treizeci şi doi de capturaţi, dintre care cincisprezece au fost răniţi în urma operaţiunilor de capturare. Unul dintre răniţi a decedat în drum spre spital în urma rănilor grave. Se raportează şi

faptul că au fost doborâţi doi inamici de pe malul celălalt de către lunetiştii noştri. Prizonierii sunt interogaţi la ora actuală, după primele informaţii unii sunt din Spetznatz-ul rus, iar alţii din cadrul batalioanelor transnistrene „Dniestr”, considerate de elită. Scopul lor era de sabotaj în spatele liniei Nistrului, ca pregătire pentru o ofensivă de dincolo de râu, ofensivă foarte probabilă într-un interval de timp extrem de scurt, ţinând cont de concentrarea de trupe inamice din Transnistria.

— Crezi că ofensiva va fi amânată prin faptul că le-am anihilat trupele de infiltrare?

—Amânată, poate, dar anulată în nici un caz, răspunse Puşcaş. Dar aici vorbim de o amânare ce poate fi cuantificată în ore sau zile, nicidecum în săptămâni.

— De ce? întrebă curios Tiberiu Enea, şeful SIE.

— E logic, preluă Dăianu ideea, au pierdut momentul, dar nu şi iniţiativa. Nu zic, mişcarea generalului Pintea a fost strălucită, a neutralizat ameninţările ce s-ar fi putut concretiza în spatele frontului nostru, dar ruşii vor merge mai departe pe creşterea presiunii asupra noastră şi până la urmă vor ataca. Faptul că am anihilat poate ameninţarea din spatele frontului este binevenită, dar transnistrenii şi ruşii din spatele lor tot ne vor ataca, fiindcă altfel vor pierde totul, tot ceea ce mai au din capul de pod spre Balcani.

— Eşti sigur, profesore?

— Nimeni nu poate fi sigur de nimic, în acest moment. Vorbim de transnistreni, dar de fapt ştim cu toţii că în spatele lor au fost şi sunt ruşii. Ne place sau nu, ne vom confrunta cu trupele ruseşti, poate ceea ce pot scoate ei mai bun la înaintare.

— Dar de ce, domnule profesor?

— E simplu, vorbim de Rusia aici. La ora actuală, conducerea Rusiei este incertă. Noi vorbim de Rusia, dar nu ştim cine conduce politica acestei ţări. De la anul 2000, Vladimir Putin a fost cel ce a condus Rusia, urmat în 2008 de Medvedev, omul său. Dar de aici apar problemele, după 2012, când a urmat din nou Putin. Dar noul preşedinte rus, cel actual, nu prea ştie pe ce lume se află.

— Explicaţi-vă puţin, profesore!

— E simplu, toată lumea preferă o conducere rusă previzibilă, chiar dacă autocratică sau chiar dictatorială, în locul uneia mai slabe, dar imprevizibile. În trecut Rusia avea o conducere fermă, orientată spre refacerea puterii Rusiei, chiar a imperiului, dar era previzibilă. Toţi ştiau la ce să te aştepţi. Acum, conducerea unui preşedinte slab, înclinat când de o parte când de alta de către grupurile dominante din FSB sau armată, dă o notă de imprevizibilitate asupra acţiunilor viitoare ale Rusiei. Nu mai spun că vedem cu toţii că Rusia devine din ce în ce mai instabilă, luând un curs ce poate duce uşor spre anarhie. Iar actualul preşedinte se dovedeşte incapabil să gestioneze situaţia, de aceea ar putea opta spre partida războinică, doar pentru a demonstra că este puternic şi stăpân pe situaţie.

— Înseamnă că şi americanii au greşit…

— Nu ar fi pentru prima dată. Mişcarea noastră şi a georgienilor le-a descoperit ruşilor slăbiciunile, cunoscute de altfel, dar acum clare pentru toată lumea. Ceea ce ar fi părut un curs logic, de înţelegere şi negociere, în ochii preşedintelui rus poate apărea o slăbiciune, pe care dacă o arată poporului, el consideră că va deschide Cutia Pandorei, lucru nu prea departe de adevăr. Este foarte posibil să încerce o mişcare riscantă şi disperată pentru a recâştiga sprijinul poporului. Nu trebuie uitat că întotdeauna ruşii au preferat un conducător puternic, chiar autoritar sau dictatorial, pentru asta renunţând uşor la toate libertăţile lor. Prin asta ei sunt diferiţi de alte popoare europene.

— Vrei să spui că ne vor ataca…

— Desigur, vor încerca să disimuleze şi să nege, de ochii lumii, participarea lor, dar nu vor renunţa, chiar în faţa evidenţelor, în Georgia, în 1993, au susţinut că nu s-au implicat, chiar dacă georgienii au prezentat un Suhoi-27 doborât şi cadavrul pilotului în uniformă rusească. Împotriva moldovenilor în 1992, Armata a XIV-a rusă a participat efectiv în lupte, cu drapelul şi însemnele ruse, dar au continuat să nege că ar fi fost implicaţi, deşi era clar

pentru toată lumea.

— Deci?

— Deci îşi vor trimite trupele, pe care le-am văzut şi cu care am luptat deja, dar vor nega vehement orice implicare, acestea sunt regulile jocului. Nu recunosc nimic, chiar în faţa evidenţelor, nădăjduind că Occidentul se va face că-i crede, în speranţa menţinerii dialogului, că nimeni nu va risca să supere Rusia sau să înceteze să facă afaceri cu ea. O politică veche, dar extrem de eficientă, cel puţin până acum.

— Ăsta să fie substratul reţinerii americanilor de până acum, ei insistând să nu răspundem la provocările din partea transnistreană?

— Nu numai ăsta, dar încă ceva. Americanii au ajuns la un punct la care nu prea ştiu ce trebuie să facă mai departe. Sondează, improvizează, negociază, dar nu fac nimic care să escaladeze, de teama răspunderii pentru acţiunile viitoare, poate imprevizibile, ale Rusiei. O situaţie complicată.

— Da, de tot rahatul, mai ales pentru noi, care suntem faţă în faţă cu ei. Ca de obicei, vom trage ponoasele şi alţii se vor alege cu foloasele, nu-i aşa?

— Oarecum, din moment ce se demonstrează încă o dată că americanii nu prea stau bine cu informaţiile despre ceea ce se întâmplă aici. Deşi avem un centru de informaţii NATO la Oradea încă din 2010.

— Aşa este, interveni din nou Dăianu, dar trebuie să ţinem cont de faptul că americanii sunt foarte stresaţi de ceea ce au ei ca şi informaţii. Rachete dispărute, posibilitatea unor valize nucleare prin centrul New-York-ului, sunt lucruri care nu-i lasă să stea liniştiţi, nu credeţi? Este normal că pierd din vedere aspectele din vecinătatea noastră estică.

— Da, dar tocmai cu aceste aspecte ne confruntăm noi!

Dăianu ridică mâna să potolească spiritele.

— Perfect adevărat. Noi ne confruntăm cu aceste probleme şi va trebui să le găsim soluţia cât mai rapid, fără să aşteptăm vreo găselniţă americană de ultim moment.

— Profesore, aşa este, spune-ne punctul tău de vedere!

— Problema americanilor este că ei tratează Ucraina ca şi un stat de sine stătător, de care va depinde ecuaţia strategică în zonă pe următorii ani. Din păcate, este o percepţie greşită din start.

— Ascultăm, profesore!

— După cum aţi putut şi voi constata, întăririle ruseşti au ajuns în Transnistria fără nici o problemă sau vreo opoziţie din partea Ucrainei. Pur şi simplu aţi constatat că sunt acolo. Puteau ele să ajungă fără acordul, măcar tacit, al Ucrainei? Nu, fiindcă nu aveau pe unde să ajungă, decât traversând teritoriul Ucrainei, lucru imposibil fără girul acestei ţări, respectiv al conducătorului absolut, generalul Petraikin. Acest general face o echilibristică riscantă, încercând să fie pe placul tuturor, doar să rămână în picioare. Amintiţi-vă de trecut, după ce Iushcenko câştigă după revoluţia portocalie din 2004, urmează Ianukovici, care predă ţara ruşilor, inclusiv prin prelungirea acordului de folosire a Sevastopolului de către flota rusă până în 2042. Apoi Vahromeev, care înăbuşă orice revoltă şi ne atacă. În momentul în care pierde, apare Petraikin care face pace şi menţine Ucraina. Întrebarea este, chiar o menţine? Şi cu ce preţ? O dictatură militară până unde poate merge?

— Chiar aşa, profesore! Ştim că Ucraina are probleme, demonstranţii se bat cu scutierii în vestul ţării, dar cum ne influenţează pe noi toate aceste mişcări?

— Nu este aşa de greu dacă mergem ceva mai în urmă. În parlament, în 2010, când au trecut acordul cu Rusia, s-au bătut cu ouă. După aceea, opoziţia a devenit din ce în ce mai radicală, până a fost anihilată de Vahromeev. Înfrângerea în război, când Petraikin a preluat puterea, nu prea i-a lăsat prea mult spaţiu de manevră. Era între Rusia şi restul. Putea decide, dar nu a făcut-o. A ales să menţină situaţia cât va putea, deşi pe zi ce trece conştientiza că totul îi va scăpa de sub control. Uitaţi-vă, demonstraţiile de la Cernăuţi, Lvov, Mukachenko şi din alte oraşe spun mai multe decât declaraţiile oficiale. Scutierii au înăbuşit mişcarea cu morţi şi răniţi, dar mesajul rămâne actual. Iar

opoziţia devine din ce în ce mai radicală, s-a ajuns la lupte de stradă. Pumnul de fier al lui Vahromeev, preluat de Petraikin, se cam înmoaie, doar este normal, o înfrângere militară este de natură să încurajeze opoziţia, fiindcă a demonstrat că puterea conducerii nu este ce părea a fi. Iar acum Petraikin caută sprijin şi cred că l-a găsit la Moscova. Preşedintele rus, confruntat cu aceeaşi dilemă, i-a oferit o mână de ajutor pe care nu o poate refuza.

— Profesore, aşteptăm continuarea…

— Desigur, poate părea cumva nelalocul ei, dar alianţa asta era previzibilă. Rusia sângerează în Cecenia, Daghestan, Inguşeţia şi în întreg Caucazul de Nord unde mişcările secesioniste au luat o amploare ce nu mai poate fi stăpânită, criza i-a lovit şi îi loveşte în continuare, populaţia este slăbită, nu are prea multe beneficii de pe urma exporturilor de petrol, gaze şi materii prime. Nu trebuie uitat că Rusia nu şi-a dezvoltat economia neperformantă, bazându-se în continuare pe exporturile de petrol şi gaze.

— Dar totuşi încasează o grămadă de bani de pe urma acestora!

— Desigur, bani mulţi, dar insuficienţi pentru scopurile Rusiei. Ruşii au de întreţinut un imens complex militaro-industrial care devine din ce în mai ineficient, din moment ce lipseşte concurenţa care să aducă inovaţie mai ales în domeniile de vârf, astfel că rămân cantonaţi doar la armamentul actual, chiar dacă raportează noi si noi tancuri si alte arme, acestea sunt netestate si nefolosite fiindcă nu au militari suficient de instruiţi pentru a lupta cu ele. Iar banii sunt mai puţini, insuficienţi pentru a menţine imensul aparat militar şi de securitate, precum şi toate aventurile cu pseudostatele aşa-zis independente, dar total dependente de Rusia, cum ar fi Abhazia, Osetia de Sud, Transnistria şi alte aventuri. Deci, nu mai ajung bani pentru a mulţumi cât de cât populaţia, care a renunţat la libertate şi alte drepturi, doar pentru fărâmituri şi conştiinţa că Rusia este mare şi puternică. Acum cetăţeanul rus se confruntă cu realitatea, care îi arată că Rusia nici nu mai este ceea ce a fost şi nici nu îi mai pică ceva, acolo, din devizele primite

din exporturile de petrol şi gaze. Şi sunt o grămadă de oameni care aşteaptă să primească ceva, gândiţi-vă ce populaţie are Rusia. Mai mult, tinerii ruşi mor pe capete în Caucaz fără nici un rezultat palpabil. Cecenia şi Caucazul nu au fost şi nici nu vor fi pacificate prea curând, mai mult, bombele explodează în continuare în Moscova, iar cetăţenii ruşi continuă să fie luaţi ostateci şi masacraţi de islamiştii ceceni şi caucazieni.

— Logic! Atunci caută să-şi demonstreze puterea printr-o acţiune externă…

— Foarte bine zis! Nu este nici prima dată şi nici ultima. Galtieri, în Argentina, a încercat acelaşi lucru ocupând Malvinele în 1982 şi exemplele ar putea continua. De aici vine apetitul ruşilor spre mişcarea din Georgia, prin reinventarea Adjariei. O mişcare rapidă şi victorioasă, destinată mai mult publicului intern, care va vedea din nou puterea şi măreţia Rusiei, adormindu-i pretenţiile, măcar pentru o perioadă. Şi lucrurile trebuiau să se petreacă rapid în folosul Rusiei.

— Dar ruşii nu au prevăzut un lucru…

— De fapt două. Primul, georgienii au prins mişcarea, de fapt au aflat şi s-au înarmat şi pregătit. S-au înarmat de la noi, care am fost dispuşi să le dăm tot ce-au cerut, mai mult, astăzi le dăm din nou mult mai mult armament decât au cerut. Al doilea şi cel mai important, suntem noi. Nu numai noi, dar şi americanii. Aceştia din urmă, speriaţi de posibilitatea unor atentate cu armament provenit din Transnistria, ale cărei exporturi de arme au scăpat de sub controlul ruşilor, ne susţin, iar noi ne mişcăm, mai ales după ce ruşii încearcă să menţină Basarabia sub ascultare eliminând fizic opoziţia prin explozia de la miting. Fiindcă nu cred că liderii comunişti de la Chişinău au făcut-o de unii singuri, fără să aibă aprobarea, dacă nu chiar asistenţa unor grupări din Rusia. Revin aici la grupările din Rusia, prezente atât în rândurile militarilor, cât şi al serviciilor secrete, grupări rivale, care de multe ori acţionează cu de la sine putere, doar pentru a-şi împinge reprezentanţii spre o cât mai mare influenţă şi putere la Kremlin. Ele

acţionează de multe ori independent, scăpate de sub controlul liderului suprem, mai ales când acesta este suficient de slab, cum s-a dovedit până acum actualul lider rus. Nu îi poate controla, este la cheremul lor, de fapt a celui care se dovedeşte mai tare. Iar astăzi se pare că partida războinică este pe poziţii, iar preşedintele îi urmează, fiindcă nu prea are de ales.

— Atunci vizita la Kiev a lui Odovichuk capătă şi alte sensuri.

— Este evident, are mai multe obiective, iar noi ne-am concentrat doar asupra viitoarei întâlniri de la Viena cu ambasadorul american Michael O'Sullivan. Dar chiar şi la Kiev, omul ăsta sunt convins că are mult de lucru. De exemplu, viitoarea cooperare între Moscova şi Kiev, odată ce ameninţarea românească din Moldova va fi anihilată. Sau, mai bine zis, cum pot coopera cele două capitale pentru anihilarea ei şi readucerea Republicii Moldova la familia popoarelor slave ce se opun agresiunii Occidentului, reprezentat prin imperialiştii români etc. Cred că ştiţi placa. Doar li se predă continuu, inclusiv elevilor din şcoală, mai ales în zonele din Ucraina populate de români.

— De români, dar nerecunoscuţi ca atare, trecuţi în recensăminte ca şi moldoveni, ca popor separat. Aceeaşi găselniţă despre un popor separat, moldovenesc, atât de dragă tuturor rusofonilor.

— Revenind la cooperarea ruso-ucraineană, ea este deja în teren, din moment ce trupe de întărire ale transnistrenilor au tranzitat teritoriul Ucrainei spre Tiraspol. Nu toate au urmat aceeaşi rută a contrabandei, către Odessa, ci au venit din toate colţurile, pe toate rutele posibile. Vorbim aici nu numai de cazaci, ci şi de trupe ruseşti, bineînţeles „voluntari", care stau gata să ne atace. Nu ştiu ce discută acum Odovichuk cu responsabilii ucraineni, dar sper că nu vom vedea armata ucraineană atacându-ne ca şi în anii precedenţi.

— Sau poate că da, interveni grav colonelul Mircea Damian, şeful contrainformaţiilor militare. După ultimul raport primit de la „Condor", unităţile militare ucrainene

sunt gata de luptă, aşteptând doar ordinele de deplasare.

Câteva secunde nimeni nu mai zise nimic, parcă dorind ca tăcerea să fie spartă de altcineva. „Condor” era numele celui mai eficient agent român din armata ucraineană, cel care îşi adusese un inestimabil aport inclusiv în războiul precedent. Liniştea apăsătoare a fost întreruptă până la urmă de Tiberiu Enea, şeful SIE:

— Cred că acum Odovichuk a ajuns la Kiev şi se va întâlni în seara asta cu câţiva oficiali ucraineni. Mâine se va întâlni cu alţii şi poate spre seară vor trage concluziile şi se vor înţelege. După aceea, va pleca spre Viena, să se întâlnească şi să se înţeleagă cu ambasadorul american O’Sullivan. Dacă cumva mâine Odovichuk va avea un accident, ne va ajuta asta?

— Va fi ideal! sări Cristea de la locul său. Nu va putea încheia înţelegerea nici cu Kievul şi nici cu ambasadorul american de la Viena, poate viitorul secretar de stat.

— Dar atacul rusesc se va produce sau nu?

Dăianu reveni din nou în discuţie.

— Atacul se va produce, indiferent de ceea ce vom face noi aici sau acolo. Dar contează că nu va avea participarea trupelor ucrainene, care nu se vor mişca fără un angajament ferm al ruşilor. Iar ruşii nu mai pot aştepta prea mult cu toate forţele concentrate pe linia Nistrului, e o chestiune de zile. Vor ataca, chiar dacă nu au toată susţinerea, fiindcă dacă nu o fac, poziţia lor pregătită deja se erodează, noi putându-le ghici forţa şi intenţiile. Nu poţi sta prea mult pe poziţii de atac fară să te expui. Dacă noi i-am ataca acum, i-am prinde pe picior greşit, aşa cum a fost în 1941, când germanii aliaţi cu noi i-au atacat, prinzându-i pe poziţiile de plecare la ofensivă.

— Dar noi nu putem ataca, fiindcă ne-am expune în faţa opiniei publice internaţionale…

— Dar ei o vor face şi îi va durea undeva de opinia publică internaţională.

— Adevărat, dar dacă nu apucă să se înţeleagă cu Petraikin, vor ataca singuri, fără ucraineni.

— De unde ştii că nu s-au înţeles deja şi că vor avea

concursul ucrainenilor?

Tiberiu Enea interveni:

— Întâlnirea lui Odovichuk cu Petraikin este programată pentru mâine după-amiază, până atunci sunt prevăzute doar discuţii cu factorii politici şi militari. Fără înţelegerea cu Petraikin, liderul suprem, orice convenţie prealabilă este nulă. Dacă trimisul ruşilor are un accident, vor trece câteva zile până vor găsi pe altcineva, mă refer la cineva suficient de influent şi care să aibă girul partidei războinice, un lucru complicat în meandrele politicii de la Kremlin, unde fiecare este suspectat de toată lumea.

— Deci Odovichuk nu va trebui să ajungă să se întâlnească cu Petraikin, nu-i aşa?

— Exact. Dacă nu se întâlneşte cu el, va trebui trimis altcineva, agreat de către partidul războinic din Rusia, iar asta ar putea dura săptămâni, din moment ce nici rivalii lor nu stau degeaba. Ideea este că Odovichuk nu trebuie să ajungă să se întâlnească cu Petraikin.

— Deci, va trebui să aibă un accident cel mai târziu mâine după-amiază!

— Corect! Cum stăm cu omul nostru?

— A ajuns la Kiev şi se pregăteşte de acţiune.

— Bine, dar cum se va desfăşura acţiunea, s-ar putea să nu avem a doua şansă, până acum ne bazam că în caz de nereuşită, vom putea face ceva la Viena, dar din cele spuse aici, poate ar fi prea târziu…

— Nu neapărat, dacă împiedicăm întâlnirea dintre Odovichuk şi O’Sullivan, tot e ceva.

— Da, e ceva, dar dacă ratăm la Kiev, cooperarea între ruşi şi ucraineni ar putea prinde viaţă şi ar fi foarte dificil pentru noi, un motiv în plus ca americanii să ne lase baltă.

— În ce sens crezi că ne pot lăsa baltă?

— E simplu, interveni Dăianu, confruntaţi cu ofensiva conjugată ruso-ucrineană să se ascundă în spatele tratatelor NATO şi să declare că nu intervin decât în cazul în care este atacat teritoriul României aşa cum este el înaintea ofensivei noastre peste Prut, de fapt să nu recunoască unirea noastră cu Republica Moldova, lăsând-o

în mâna ruşilor. Nu este prima dată, aşa au procedat şi în 1945 cu estul Europei, lăsat la cheremul lui Stalin.

— Deci, să înţelegem cu toţii că va trebui să reuşim din prima, la Kiev, altfel am putea pierde Basarabia din nou, poate pentru alte generaţii. Fiindcă vorbim aici de o reaşezare care ar putea fi valabilă pentru încă câteva zeci de ani, nu-i aşa?

— Da, o reaşezare politică pe care n-ar putea-o clinti decât un cutremur geopolitic de o intensitate asemănătoare cu cea din anii 1989-1991!

— Ce vreţi să spuneţi, profesore?

— E simplu, răspunse Dăianu ca şi cum s-ar fi adresat studenţilor, o astfel de înţelegere, sau cum spuneaţi, reaşezare, odată ce devine evidentă şi are girul marilor puteri, are tendinţa să devină definitivă, până la un cutremur geopolitic mult mai vast, care va cuprinde nu numai această zonă, ci întreg eşafodajul înţelegerilor anterioare. Ori, asta se petrece doar în cazul unui război major, sau în cazul în care una dintre puteri slăbeşte într-un mod atât de evident încât devine clar că nu-şi poate proiecta forţa şi implicit dominaţia asupra zonei respective.

— Pe înţelesul nostru, al profanilor, profesore!

— Desigur, dacă americanii dau înapoi din punct de vedere al voinţei, inclusiv prin prisma presiunii propriei opinii publice, în faţa unei ofensive ruso-ucrainene, ei nu ne vor sprijini decât dacă armatele inamice ar ameninţa să intre pe teritoriul nostru naţional, aşa cum este el văzut înainte de a trece Prutul. În fapt, ei vor deveni colţoşi numai după ce vom fi scoşi din Basarabia. Ruşii ştiu asta şi chiar pe acest aspect mizează. Dacă se mişcă repede, ne alungă din Basarabia cu forţa armelor, indiferent dacă singuri sau cu ucrainenii, americanii nu vor putea face nimic, decât să le interzică să treacă Prutul, ori ei asta nu numai că nu intenţionează, ci nici nu cred să aibă posibilitatea, ţinând cont că atunci îşi vor trezi adversitatea naţiunilor est-europene. Polonezii, de exemplu, precum şi alţii, nu vor sta pasivi.

— Concluzia, profesore, este că atâta timp cât suntem

victorioşi, americanii ne sunt alături, moral, în ideea că le vom rezolva problema cu Transnistria, iar dacă suntem bătuţi, se vor spăla pe mâini şi vor interveni efectiv doar dacă suntem urmăriţi dincoace de Prut, nu-i aşa?

— Nici eu n-aş fi putut sintetiza situaţia mai bine!

Puşcaş se înclină în faţa complimentului, dar rămase neliniştit. Dăianu continuă:

— Singura noastră soluţie pentru a ne păstra Basarabia este să respingem atacul rusesc, acum şi aici. Chiar şi aşa, sunt mai multe posibilităţi. Prima ar fi să-l respingem direct pe poziţiile de plecare, în acest caz suntem victorioşi şi ocupăm Transnistria. Al doilea, rămânem pe o poziţie de rezistenţă undeva prin mijlocul Basarabiei, atacul se stinge şi noua poziţie devine un fel de linie mediană, ca şi linia de separare dintre Coreea de Nord şi cea de Sud. Poziţiile se stabilizează, negocierile dintre ruşi şi americani se prelungesc pe ani de zile şi situaţia devine incertă. Teritoriul controlat de noi devine românesc, iar restul, Dumnezeu cu mila, o anexă a Transnistriei. Ani de zile, sau zeci de ani, ca şi în cazul Germaniei, va exista o linie de demarcaţie, singura deosebire este că va fi ceva mai la est de Prut, dar va fi o linie militarizată, ca şi între cele două state din peninsula Coreea. A treia posibilitate, ne bat rău şi ne aruncă peste Prut, iar dacă vor vrea să treacă dincolo, vor interveni americanii, în primă fază diplomatic, apoi cu ajutor militar.

Profesorul Dăianu respiră adânc, apucă paharul cu apă minerală şi-l goli până la fund, înainte de a continua:

— Cam astea sunt opţiunile, domnilor. Depinde de noi şi de soldaţii din tranşee, să ne îndreptăm spre una sau alta.

Tăcere adâncă. Din când în când, unul sau altul se foiau pe scaune, fără să îndrăznească să spună ceva. Până când Vlad Sorescu se decise:

— Am înţeles situaţia în care ne-au lăsat unii sau alţii, dar dacă coordonarea dintre ruşi şi ucraineni nu are loc, prin faptul că cineva are un accident, eu cred că am avea şanse să ne îndreptăm spre prima opţiune, nu credeţi?

— Aşa e, răspunse Puşcaş, am putea să ne coordonăm

apărarea şi la nevoie să contraatacăm, cu condiţia ca toate armele promise de americani să ajungă la noi rapid şi în totalitate. Dacă aş şti că nu vom fi atacaţi de ucraineni, aş putea muta nişte trupe de pe graniţa comună, pentru a putea face faţă spre Nistru, împreună cu unităţile fidele din armata moldoveană. Dar ar trebui să fiu sigur că ucrainenii nu ne vor ataca, cel puţin atât timp cât suntem prinşi în luptă cu ruşii.

— Titi, poţi să începi mişcarea, nu avem nimic de pierdut. Dacă mâine vom da greş, vei afla la timp, vei putea întoarce unităţile pe poziţiile de plecare şi atunci Dumnezeu să ne ajute.

— Referitor la situaţia de la Kiev, cum se va produce acţiunea?

Vlad Sorescu ridică din umeri:

— Eu atâta ştiu, a trebuit să-l dau pe Cristea şi încă patru oameni, care au plecat acum două zile. În rest, de aici e treaba lui Tibi.

Tiberiu Enea, şeful SIE, făcu un gest de nervozitate.

— I-am luat pe ei, ca şi pe omul vostru ca şi hitman, din simplul motiv că altfel nu aş putea să-mi îndeplinesc misiunea. Băieţii mei de la Kiev sunt supravegheaţi douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, de parcă s-ar bănui că pregătesc ceva. De aceea am nevoie de băieţii voştri, care sunt necunoscuţi de către serviciile secrete ucrainene. Nu vă temeţi şi ai mei îşi vor aduce aportul, mâine vor începe o acţiune de diversiune care va ţine ocupată o mare parte din contraspionajul lor, lăsând câmp liber de acţiune celorlalţi.

— Până la urmă, cine va conduce acţiunea?

— Bogdan Doicu.

— Drace, nu spuneai mai devreme că este prea cunoscut, prin faptul că s-a expus la Parlamentul de la Chişinău?

— Aşa este, dar el doar va coordona, nu va ieşi la vedere. Este un tip capabil şi îşi poate îndeplini misiunea.

— Sunt convins de asta, dar cred că e prea riscant. Până la urmă, cum se va desfăşura lovitura?

Tiberiu Enea ridică din umeri, cu o sinceritate dezarmantă.

— Habar n-am, este treaba lui Doicu şi a băieţilor din teren. Eu pot doar să mă rog pentru ei.

— Ar fi bine să o facem toţi, dar până una alta, să vedem care ar putea fi direcţiile de atac ale ruşilor…

Se aplecară asupra hărţilor de pe birou, moment în care, un personaj care stătuse până atunci în umbră fără să intervină deloc în discuţii, se ridică din fotoliul moale. Era noul consilier pentru securitate naţională al preşedintelui Danulescu, Matei Orza, înlocuitorul lui Octavian Donea, de care preşedintele fusese profund dezamăgit după evenimentele ce au dus la războiul cu Ucraina. Matei Orza provenea din sfera serviciilor secrete şi se spunea despre el că era un tip bine pregătit şi mai mult, un exemplar destul de rar, din moment ce nu ţinea cont deloc de considerentele politice, pentru el fiind datoria mai presus de orice.

Matei Orza se ridicase de pe fotoliu, tuşind cu voce gravă pentru a atrage atenţia. Ceilalţi din sală, furaţi de discuţie, uitaseră de el, dar în momentul în care le atrase atenţia se opriră din discuţii.

— Domnilor, începu Orza, vă mărturisesc că am auzit de mai demult unele legende referitoare la întruniri discrete în care capii serviciilor secrete şi ai armatei, în care se puneau la cale câte şi mai câte…

— Domnule consilier, nu sunt secrete, din moment ce au participat şi secretari de stat…

Matei Orza ridică mâna pentru a-l întrerupe pe Sorescu.

— Da, am auzit fel de fel de legende şi până nu am fost invitat aici nu prea le-am crezut, dar acum constat că sunt adevărate. Aşa este, capii armatei şi ai serviciilor secrete se întâlnesc pentru a pune la cale strategii de viitor, importante mai ales pe timp de război. Domnilor, ceea ce faceţi aici este un lucru extrem de important. În Statele Unite a fost nevoie de 11 septembrie pentru a se crea un organism care să unifice, de fapt să aducă la aceeaşi masă capii serviciilor secrete pentru a face schimb de informaţii,

pe când dumneavoastră o faceţi din proprie iniţiativă, bazându-vă pe încredere reciprocă şi amiciţie, ba mai mult, coordonându-vă acţiunile spre binele tuturor. Ce să mai zic, vă felicit, dar doresc ca şi concluziile întâlnirilor dumneavoastră să ajungă acolo unde trebuie, pe masa factorilor decizionali.

Se aplecă spre ceaşca de cafea, înainte de a continua:

— Aceste întâlniri, am văzut că sunt deosebit de productive, aşa că voi face demersurile să devină obligatorii, pentru asta urmând să înaintez un decret preşedintelui care să le oficializeze, cel puţin odată la câteva luni pe timp de pace, în aşa fel încât şi atunci când nici unul dintre noi nu va mai fi în funcţie, aceste întâlniri, totuşi, să aibă loc.

Se întoarse spre Dăianu întrebându-l direct:

— Dumneavoastră, domnule profesor, în ce calitate vă aflaţi aici?

Vlad Sorescu făcu un gest nervos.

— Profesorul Dăianu este consilier în cadrul SRL..

— Da, cunosc povestea şi apreciez mişcarea dumneavoastră, domnule Sorescu, dar întrebarea mea avea alt scop. Domnule profesor, talentul şi pregătirea dumneavoastră sunt necesare la un alt nivel, aş zice indispensabile, aşa că vă informez că de acum înainte sunteţi consilier adjunct pe probleme de securitate naţională în cadrul preşedinţiei României, cu alte cuvinte adjunctul meu direct în materie de probleme internaţionale.

Dăianu răspunse bâlbâindu-se:

— Dar... eu... am şi alte responsabilităţi... la catedră...

Orza continuă netulburat:

— Desigur, vă veţi putea ocupa şi de restul, în limita timpului disponibil, bineînţeles. La ora 15.00 vom avea o întâlnire cu preşedintele, va trebui să vă pregătiţi, deci ar fi bine să fiţi în biroul meu la 14.00, cu această ocazie vă veţi vedea şi biroul dumneavoastră ce vă va fi pus la dispoziţie permanent. Între timp, vă puteţi ocupa şi de catedră şi de partea de consiliere la SRI, în limita timpului disponibil, evident. Desigur, acum suntem în război, nu prea veţi avea

timp de catedră, priorităţile sunt altele. Oricum, eu vă las să studiaţi hărţile şi posibilităţile de ripostă, urmând să văd mai târziu la ce concluzie aţi ajuns. Profesore, ne vedem la ora 14.00. Domnilor, la 14.30 aştept un raport cu propuneri, succint, din moment ce am auzit aici multe lucruri esenţiale. Vă doresc spor la treabă, ştiu că ne aşteaptă evenimente şi decizii dificile. Între timp, nu pot decât să sper că omul vostru miraculos se va descurca de minune mâine la Kiev. La revedere!

XI

18 mai 2014, ora 9.00
Kiev

Un Mercedes imens, negru metalizat, viră în faţa intrării hotelului „President” de patru stele, plasat pe strada Hospitalnaia la numărul 12, în centrul istoric, nu departe de Piaţa Independenţei şi Stadionul Olimpic. Era o clădire mare cu 363 de camere, restaurante, sală de fitness, SPA, masaj, tot necesarul. O parcare mare cu două căi de acces, străjuită de catarge cu drapele fâlfâind.

Mihai Motrescu nu apucă să vadă dacă pe vreun catarg era sau nu drapelul României, deşi era tare curios. Parcase cumva taxiul ce-l conducea în spaţiul rezervat, coborâse şi se îndrepta spre intrare, atent la Mercedesul negru. Şoferul coborâse geamul şi fuma absent, mâna în care ţinea ţigara lăsată lejer pe lângă portieră. Nu avea nici o grijă, semn bun. Motrescu era îmbrăcat ca şi orice taximetrist ce-şi câştiga traiul zilnic pe străzile Kievului, un fulgarin subţire peste un tricou uzat, blugi ce văzuseră şi vremuri mai bune şi o şapcă caracteristică peste părul parcă tuns prea scurt relativ la moda actuală. Atâta doar că în spate, înfipt în cureaua de la blugi, avea pistolul Sig Sauer cu amortizorul ataşat primit de la unul dintre băieţii lui Bogdan cu care se întâlnise de cum ajunsese în oraş. Misiunea lui iniţială, de acum, era doar una de recunoaştere, pentru a vedea şi simţi locul în care va lovi câteva ore mai târziu. Chiar şi această misiune era acoperită beton.

Trebuia să intre în hotel cam în acelaşi timp în care Evgheni Odovichuk urma să iasă pentru prima întâlnire, premergătoare, cu oficialii ucraineni. Va trebui să vadă cu ochii săi dispozitivul de siguranţă, precum şi locul şi împrejurimile. Era perfect acoperit. Cu câteva minute în urmă, un anume Krilov, ceruse la recepţie un taxi, apoi

contramandase pentru ora 14.00, aproximativ ora la care ar fi trebuit să iasă Odovichuk pentru a merge la următoarea întâlnire, cea decisivă, probabil cu generalul Petraikin, liderul suprem al Ucrainei. El trebuia să meargă la recepţie, să întrebe de cursa cu taxiul pentru domnul Krilov, iar în timp ce i se comunica că fusese amânată, să observe cu atenţie împrejurimile, inclusiv dispozitivul de protecţie pentru Evgheni Odovichuk, care va pleca cam în acelaşi interval de timp. Prin amânarea de către domnul Krilov, de fapt agent român, se justifica inclusiv prezenţa viitoare a şoferului de taxi Motrescu la locul în care se va da lovitura. Ca şi o repetiţie generală, întreg dispozitivul român era pe poziţie, inclusiv Cristea din Brigada Antiteroristă a SRI, în spatele unei arme cu lunetă ce viza intrarea în tunel, poziţionat şi bine camuflat într-o dubă de intervenţie a firmei de livrare a apei, undeva la marginea parcării. Puşca era instalată în aşa fel încât ţeava să nu iasă sau să fie văzută prin geamul lateral fumuriu. Totul era bine pus la punct, inclusiv faptul că o ţeavă de canalizare se spărsese tocmai în acea zonă. Ca şi diversiune, întreg personalul ambasadei române din Kiev fusese prins din ziua precedentă de o frenezie de nedescris. Rând pe rând, principalii responsabili au plecat vizibil în direcţii diferite, atrăgând după ei atenţia şi un număr disproporţionat de mare de urmăritori din serviciile secrete ucrainene, SBS, secondate în unele cazuri şi de omologii lor din FIS, serviciul secret extern al Rusiei, cu care lucrau în tandem încă din 2010, de când Ianukovici câştigase puterea şi orientase ţara spre Rusia. Dictatura lui Vahromeev şi acum a lui Petraikin nu schimbase în mare măsură acest lucru, ba dimpotrivă, amplificaseră această cooperare.

Mihai Motrescu se îndreptă spre intrare în momentul în care un bip în telefonul mobil din buzunarul blugilor îl atenţionă că ţinta era pe cale să iasă. Trebuia să fie acolo, să observe dispozitivul de securitate, felul în care se mişcau şi acţionau, numărul lor şi mai ales pregătirea lor. Ca de la profesionist la profesionist, era de ajuns o privire asupra modului de acţiune să-şi dea seama cu ce fel de oameni va

avea de a face. Era la câţiva metri de intrarea în hotel, o uşă circulantă ce se rotea de fiecare dată când cineva dorea să intre sau să iasă.

Primul bodyguard al lui Odovichuk, un munte de om, ieşise deja şi se uita încruntat în toate direcţiile, căutând ameninţări. Pe Motrescu, îmbrăcat aşa cum era, îl învrednici doar cu o privire dispreţuitoare. Prima greşeală, gândi Motrescu. Bodyguardul era cu spatele la el, privind spre exterior, căutând o ameninţare ce ar putea apărea între ieşirea din hotel şi Mercedesul ce aştepta câţiva metri mai încolo. Motrescu continuă să avanseze încet, adoptând un mers uşor şchiopătat, parcă pentru a-i întări bodyguardului impresia că este departe de a fi o ameninţare. Uşa se roti şi apăru şi al doilea bodyguard, alături de Evgheni Odovichuk. Îl recunoscu rapid, înalt, slab, cu trăsături dure şi ochi albaştri, identic ca şi în fotografiile şi imaginile pe care le văzuse deja. Probabil că era şi un al treilea bodyguard, sau poate chiar şi un al patrulea, în urmă, un dispozitiv tip „brick”, cărămidă, după cum era numit de către serviciile de protecţie occidentale din care făcuse parte. Bodyguardul ce ieşise împreună cu ţinta schimbă o privire scurtă cu cel aflat nu departe de Motrescu, semn că totul era în regulă, încă un pas şi Motrescu era în dreapta primului gardian, uşor în spatele lui, iar acesta era indiferent la el.

Se petrecu un fapt ca şi o întâmplare, ceva neprevăzut dar care putea schimba totul. O delegaţie de oameni de afaceri, în costume impecabile şi cu serviete scumpe în mâini, avansau guralivi spre intrarea în hotel. Nimic nelalocul lor, discutau aprins despre rate de schimb şi alte probleme economice. Primii doi erau chiar aprinşi în discuţie şi unul dintre ei, fără să vrea, lovi cu servieta sa pe cea a interlocutorului său şi aceasta, probabil prost închisă, căzu la pământ şi îşi împrăştie conţinutul pe trotuar. Ambii uitară discuţia lor şi se aplecară să culeagă hârtiile împrăştiate peste tot, chiar în dreptul lui Odovichuk şi a celui de-al doilea bodyguard. Aceştia îşi îndreptară atenţia spre afaceriştii ce strângeau hârtiile, mai ales că şi cei ce îi urmau se grăbiră să-i ajute, provocând o mică vânzoleală.

În mintea lui Motrescu lucrurile se succedau cu repeziciune. Era o întâmplare, dar putea fi o şansă unică. Sorţii erau de partea lui, erau doar doi gardieni împreună cu ţinta, unul dintre ei cu spatele, toţi cu atenţia în altă parte, spre diversiunea involuntară provocată de aceşti nevinovaţi, ceilalţi paznici încă nu ieşiseră din hotel, dar urmau să o facă în secundele următoare. În schimb, nu avea susţinere suficientă, acum ar fi trebuit să-şi facă doar recunoaşterea. Dar peste câteva ore va mai avea aceeaşi şansă? Poate va fi mai complicat, poate va fi suspectat, poate... şi o grămadă de poate, pe când acum?

Aceste gânduri şi întrebări trecură prin mintea lui Motrescu în mai puţin de o fracţiune de secundă. Se învăţase să gândească rapid şi să acţioneze şi mai rapid. Era o şansă unică pe care nu o putea scăpa. S-a decis înainte ca Odovichuk să-şi ridice privirea de la servieta cu conţinutul împrăştiat.

În timp ce făcea următorul pas care îl aduse puţin în spatele primului bodyguard, mâna sa stângă apucă falangele mâinii drepte a colosului şi le trase spre spate. Surprins, bodyguardul se aplecă uşor, spre a estompa durerea. Motrescu, fără să scape strânsoare de fier, îi răsuci încheietura mâinii şi suprapuse cotul peste încheietura cotului adversarului, apoi presă în timp ce-i trăgea încheietura mâinii spre spate. Trupul imens se prăbuşi în genunchi gemând. În acelaşi timp, fără să scape strânsoarea, Motrescu îşi duse dreapta spre spate, scoţând pistolul cu amortizor şi cartuş pe ţeavă. Trase de trei ori în trupul lui Odovichuk, ultimul glonţ în frunte. Acesta căzu fară suflare. Al patrulea în craniul bodyguardului ce-l păzea îndeaproape, care apucase doar să-şi scoată pistolul ce căzu sec pe caldarâm. Simţind cum se smucea în strânsoare, aplecă pistolul şi descărcă al cincilea glonţ în ceafa primului bodyguard, lăsându-l să cadă moale la pământ.

Delegaţia de oameni de afaceri se agita de colo-colo fară rost, neînţelegând puf-pufurile ale căror rezultat erau trupuri pline de sânge întinse fară suflare.

Nu era timp de stat. În uşa circulară se împingea un ins solid cu un pistol în mână, frustrat că nu se deschidea mai repede. A tras prin geam apucând să vadă cum respectivul cădea în genunchi, încercând să împingă uşa mai departe cu greutatea trupului prăbuşit, dar trupul rămas o blocă pentru o vreme. A luat-o la goană spre parcare. Nu mai avea cum să ajungă la taxiul său, era prea târziu. Atunci a realizat că încă nu definitivase planul de extracţie, cum trebuia să iasă după lovitură, cu alternativele secundare. Deci, era pe cont propriu, iar sorţii nu erau de partea lui.

Alergă de-a lungul parcării, spre partea opusă în care se afla duba cu Cristea şi echipa de intervenţie. Nu dorea să-i expună inutil, fusese decizia lui să acţioneze mai devreme, dar îşi îndeplinise misiunea, Evgheni Odovichuk era eliminat. De aici încolo trebuia să-l preocupe doar salvarea sa şi aici chiar era singur, fiindcă nu apucase să se pună de acord cu traseele de scăpare. Dar asta era o problemă mai puţin importantă şi-a îndeplinit misiunea. Iar dacă era pe cale să fie capturat, va păstra un glonţ pentru el. Nu trebuia să se afle cine l-a eliminat pe Odovichuk. Dar până atunci, era dator să facă tot posibilul să se salveze. Era aproape de jumătatea pantei descendente ce ducea spre parcare când auzi primele focuri de armă în urma lui. Cam târziu, nu se putu abţine să nu gândească. Auzi şi Mercedesul cum demarează, gata să se năpustească după el. Apoi a auzit două focuri de armă diferite, după sunet nu puteau fi trase decât dintr-o puşcă, nu din pistoale. Auzi şi izbitura Mercedesului ce se înfigea în zidul lateral.

Cristea a fost surprins de schimbul de focuri la fel ca şi toată lumea. Nu se aştepta, trebuia să fie doar o recunoaştere. A văzut prin lunetă trupuri care cădeau la intrarea hotelului, alţii care se agitau, apoi pe Motrescu alergând în partea opusă, spre cealaltă ieşire din parcare. Încă puţin şi-l va pierde din vedere, el intrând pe panta descendentă ce cobora dinspre parcare, aflată la un nivel mai sus. Mercedesul demară după el. Cristea trase fără să stea pe gânduri, lovindu-l pe şofer în braţ şi în umăr, prin geamul rămas deschis. Maşina se izbi în zid, rămânând

acolo, cu lichidul din radiator scurgându-se pe pavaj. Câţiva inşi apărură din hotel trăgând cu pistoalele în urma lui Motrescu. Cristea trase din nou, unul dintre ei căzu fulgerat, iar altul se prăbuşi urlând, ţinându-se de coapsă.

— Să plecăm de aici, daţi-i drumul! strigă Cristea spre şofer. Duba de intervenţie demară în goană, pierzându-se în trafic.

Motrescu alerga ţinând încă pistolul în mână. Ajunsese în josul pantei, pe străduţa ce se înscria pe şoseaua principală, când o Lada opri brusc lângă el, iar portiera se deschise:

— Intră odată! îi strigă o voce în româneşte.

Nu stătu pe gânduri, ci se aruncă pe locul din dreapta, trântind portiera după el. Lada demară înscriindu-se în trafic printre maşinile de pe strada Hospitalnaia, către stadionul olimpic şi de acolo spre râul Nipru. Şoferul îi aruncă o privire scurtă, apoi reveni concentrat spre trafic, insistând mai mult spre oglinda retrovizoare, pentru a vedea dacă nu sunt urmăriţi.

— Ai zbârcit-o? întrebă el cu ochii în oglindă.

— Nu, Şuta, nu am zbârcit-o! zise el după ce-l recunoscu pe cel ce-l preluase în Poienile de sub Munte, în Maramureş. Era Odovichuk, sunt sigur de asta şi i-am plasat două gloanţe în trup şi unul în frunte. I-am văzut creierul împrăştiat pe jos.

— Eşti sigur de asta?

— Absolut sigur!

— Bine!

Mai conduse o vreme, îndreptându-se către periferii, după cum îşi putea da seama Motrescu. La un moment dat, Motrescu observă că Şuta, în timp ce conducea, scria un SMS pe care îl transmise rapid. Rămăseseră concentraţi la drum, la şoseaua care devenea din ce în ce mai îngustă şi tot mai plină de gropi. Peisajul se schimbase şi el, blocurile obscure lăsând loc caselor dărăpănate şi din loc în loc, depozitelor ce păreau în mare parte părăsite. O fostă zonă industrială, undeva la marginea Kievului, abandonată după prăbuşirea economiei socialiste, de comandă. La un pasaj

peste calea ferată, Şuta încetini şi profită de ocazie pentru a scoate din bord un telefon mobil pe care i-l aruncă. Motrescu îl prinse.

— Este cumpărat de curând, cu cartelă preplătită, la Kiev Star, unul dintre operatorii lor de telefonie mobilă. Numărul acesta nu a fost folosit niciodată. Aşteaptă să te sune Bogdan, apoi îţi va spune ce să faci. Dacă până mâine nu primeşti nimic, te descurci să ajungi acasă cum ştii. Succes!

— Ce vrei să spui? Şi tu?

— Suntem urmăriţi, cred că i-am pierdut, dar nu sunt sigur. De două ori am crezut că am scăpat de ei, dar au reapărut, nu ştiu dacă ei sau alţii. La următoarea curbă voi încetini şi tu vei sări din maşină. Nu trebuie să-ţi mai spun, dar amândoi suntem pe cont propriu. Sper să ne mai întâlnim, acasă.

Motrescu nu spuse nimic. La următoarea curbă deschise portiera şi sări, nu înainte de a schimba o ultimă privire cu Şuta. Era convins că nu va uita niciodată expresia din ochii lui. Speranţă, admiraţie, uimire, detaşare, totul într-o singură privire. Era prea mult, va vorbi cu el cu altă ocazie.

Motrescu se rostogoli pe lângă un gard de lemn, sări în picioare şi alergă căutând un adăpost, în timp ce Lada mergea mai departe. Se ascunse după nişte tufişuri, aşteptând. Nu trecură nici două minute când două maşini trecură în goană în urma lui Şuta. Una dintre ele era cu însemnele poliţiei ucrainene. Deci Şuta avusese dreptate. Mai stătu două ore ascuns printre gardurile şi livezile localnicilor, apoi decise că trebuie să se mişte, să plece de acolo. Dacă rămânea pe loc, până la urmă ar fi putut fi găsit, cineva ar putea să dea alarma. Se decise să se ascundă până la căderea serii într-unul dintre depozitele dezafectate pe lângă care trecuse de curând cu maşina. Precaut, strecurându-se pe după garduri, atent în toate părţile, mai ales la câinii care-l lătrau imediat ce se apropia de teritoriul lor, Mihai îşi începu deplasarea. După aproximativ o oră, se strecură într-o hală veche, cu uşile smulse şi geamurile numai cioburi uitate în ramele de cauciuc, îşi găsi cu uşurinţă un post de observaţie, din care

să supravegheze ascuns cu atenţie toate direcţiile, apoi se puse pe aşteptat. Ascunse cu grijă sub nişte vechituri fulgarinul şi şapca, în mod sigur de acum cunoscute de fiecare poliţist din Kiev, îşi curăţă cât putea mai bine cele câteva pete de sânge de pe manşetele pantalonilor, în mod sigur sângele bodyguardului pe care-l ucisese în timp ce-l ţinea imobilizat cu mâna stângă, îşi reîncărcă pistolul, constatând că mai avea doar un încărcător incomplet în afara celui din pistol, apoi se întrebă de ce a mers totul poate prea uşor. În mod sigur, gărzile erau prea relaxate, ca pentru o operaţiune de rutină, nu se aşteptau la nici un atentat, erau pe teritoriu sigur, din punctul lor de vedere. O greşeală plătită scump, dar aşa e viaţa, o clipă de neatenţie şi se întâmplă. El nu dorea să facă aceeaşi greşeală, de acea aştepta alert, supraveghind cu atenţie împrejurimile, gata de orice. Îi observă cu atenţie chiar şi pe ţiganii din depărtare ce strângeau fier vechi într-un căruţ, pregătindu-se să-l transporte probabil la un centru de colectare, îşi verifică din nou Sig Sauerul, în mod sigur Bogdan Doicu îi cunoştea preferinţele, apoi continuă să aştepte. Nu avea altceva de făcut, cel puţin deocamdată.

18 mai 2014, ora 17.30
Bucureşti, sediul SR1

Radu Dăianu clipea des din ochi pentru a-şi alunga oboseala care parcă îl apăsa pe creier. Şi încă nici nu îşi revenise pe deplin după noaptea precedentă, o nouă noapte aproape albă. Fusese de curând la întâlnirea cu preşedintele, în noua sa calitate de adjunct al consilierului pentru securitate naţională şi se străduise să-şi facă treaba, expunându-şi cât mai clar şi deschis părerile. A fost susţinut de către Constantin Puşcaş, şeful Statului Major al Armatei, precum şi de noul său şef, consilierul prezidenţial Matei Orza, chiar dacă preşedintelui nu prea i-au plăcut concluziile sale. Pentru a fi sigur că au fost înţelese, le repetase răspicat:

— Cu toată responsabilitatea, domnule preşedinte, pot

afirma că americanii nu se vor mişca înainte de a fi siguri că ruşii ne vor ataca. Chiar şi atunci, suntem convinşi că ei au toate datele care să le confirme iminenţa atacului rusesc, nu se vor mişca decât atunci când vor vedea că acesta se va produce efectiv, respectiv atunci când noi vom începe să dăm înapoi în faţa asaltului. În primă fază nu ne putem baza decât, ca de obicei, pe forţele noastre proprii. Va trebui să rezistăm singuri, la fel cum am luptat singuri la Chişinău şi la Tighina, până când americanii se vor convinge că ruşii nu glumesc, că este vorba de atac decisiv, dar ar putea fi prea târziu pentru noi şi mai ales pentru Moldova.

Preşedintele nu a zis nimic, a tăcut, apoi a mutat discuţia spre alte aspecte sensibile ale problematicii internaţionale. Impresia lui Dăianu a fost că încă nu dorea să decidă, dorea să se sfătuiască sau să asculte alte păreri în spatele uşilor închise. La terminarea şedinţei a fugit într-o maşină a SPP-ului cu girofarurile aprinse la sediul SRI, acolo unde atât el, cât şi Titi Puşcaş şi Vlad Sorescu erau aşteptaţi de Tiberiu Enea, şeful SIE şi de Mircea Damian, şeful informaţiilor militare. Enea pretextase că nu putea veni la întâlnire fiind prins în unele probleme, de aceea îşi trimisese unul dintre adjuncţi. Toţi ştiau că problemele sale aveau legătură cu anumite evenimente în plină desfăşurare la Kiev, dar Sorescu bănuia şi faptul că Enea era plictisit de interminabilele discuţii cu preşedintele, în care nu prea se luau decizii, în schimb se pierdea prea mult timp. Oricum, rezumatul îl va primi de la Sorescu şi de la Puşcaş şi aşa şi era.

Dăianu întinse mâna spre cana de cafea, luă o gură şi o puse înapoi, era deja rece. Puşcaş se întinse turnându-i o nouă porţie aburindă, întrebându-l, mai în glumă, mai în serios:

— Aşa e mai bună, şefule?

Dăianu sorbi o gură, simţind cum băutura caldă parcă îl mai revigorează. Şopti suficient de tare pentru a fi auzit de toţi:

— Du-te naibii!

Sorescu, Damian şi Enea izbucniră în râs, în timp ce Puşcaş făcu o figură nevinovată:

— Ne cerem iertare dacă te-am supărat, mare şef al nostru, peste toţi!

Dăianu făcu un gest de lehamite din mână în timp ce mai luă o gură de cafea. Era aşa de revigorantă. Până la urmă, aveau dreptate, prin noua sa funcţie le era superior, dar prin glumele schimbate arăta că nimic nu s-a schimbat în cadrul discuţiilor dintre ei, erau doar aceiaşi prieteni care discutau cele mai bune opţiuni, chiar dacă rezultatul dezbaterilor ar putea influenţa cursul acţiunilor viitoare ale ţării şi poate ale regiunii. Dar până acum, stilul deschis a fost benefic, deciziile luate au fost cele mai bune şi toţi se îndoiau că în cazul în care ar fi fost supuşi unei presiuni ierarhice ar fi putut obţine rezultate mai bune decât aşa, în aceste şedinţe neoficiale de brainstorming, în care fiecare putea să-şi exprime liber părerile, neîngrădiţi de ideea de funcţie sau grad.

Dăianu mai sorbi o gură de cafea, sperând că îl va ajuta să-şi ţină atenţia trează. După aceea, deschise discuţia aşteptată de toţi cei prezenţi:

— După cum vedeţi, se pare că preşedintele nostru este cam indecis, în sensul că nu prea crede, sau nu prea înţelege, că situaţia valabilă acum două săptămâni se pare că s-ar fi schimbat. Are nevoie de confirmări diplomatice, care s-ar putea sau nu să-i parvină, sau poate îi vor parveni prea târziu. Faptele sunt clare, ofensiva rusească ne va găsi singuri, cel puţin în prima fază. Ca de obicei, va trebui să ne descurcăm prin forţele proprii. Vestea bună este că nu ar fi prima dată, ba chiar devine un obicei. Ne batem, apoi apar aliaţii care se izbesc cu pumnul în piept că au rezolvat situaţia, rezultă un status-quo dezavantajos pentru noi, apoi ruşii sau cine ar mai fi atacă din nou şi povestea se repetă.

— Putem face în aşa fel încât să nu se mai poată repeta?

— Cum să nu, sări Puşcaş de la locul său, daţi-mi de trei ori mai multe efective, armamentul cerut de la americani care a sosit la noi doar pe sfert, plus încă pe atâtea tancuri

şi avioane pe cât am acum şi vă asigur că ruşii o vor lua în freză în aşa manieră că o bucată de timp ne vor lăsa în pace!

— Bine, Titi, ai vorbit ca un general, dar acum va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Iar situaţia tactică nu ne prea avantajează. Va trebui să ne gândim la defensivă. În ce măsură nu prea ştiu, încă nu avem date despre posibila implicare a armatei ucrainene, care ar dori o revanşă…

— Ucraina nu a semnat nimic, nu a fost nici o înţelegere, cel puţin deocamdată…

— Odovichuk?

— Eliminat, este deja sigur. Încercăm să-i scoatem pe ai noştri, dar încă este complicat…

— Ştiu, dar care este situaţia actuală?

— I-am extras pe Cristea şi echipa lui şi-au făcut treaba, chiar dacă au fost surprinşi de derularea evenimentelor.

— În ce sens?

— Hitmanul, omul vostru minune, trebuia să facă o recunoaştere, dar s-a trezit faţă în faţă cu ţinta şi a acţionat direct, fără să avertizeze echipa de acoperire…

— A eliminat ţinta?

— Da, în mod sigur.

— Atunci şi-a făcut treaba, a improvizat şi şi-a îndeplinit misiunea. Felicitări! Ce ştim despre el?

— Dispărut, la fel ca şi Şuta care l-a recuperat de la locul acţiunii. Încercăm să-i localizăm şi să-i recuperăm, dar este dificil, pe ucraineni şi pe ruşi, mă refer la serviciile lor secrete, parcă i-au apucat toţi dracii. Caută şi-n gaură de şarpe cu tot ce au la îndemână. Iar la ora actuală, habar nu avem pe unde sunt Şuta şi Motrescu, încercăm să-i localizăm discret, fără să ne expunem prea tare. În rest, i-am recuperat şi adus acasă pe toţi ceilalţi ce au fost implicaţi direct, mă refer la Cristea şi echipa lui. Şi-au făcut bine treaba.

— Nu ne mai rămâne decât să-i căutăm şi să-i recuperăm cât mai rapid, cu orice mijloace, în aşa fel încât să evităm o escaladare între noi şi Ucraina. Avem şi aşa destule probleme.

— De asta ne ocupăm acum, mormăi Tiberiu Enea.

— O chestiune de prim rang, dar să revenim la atacul rusesc. Ce putem face, în situaţia noastră dată? Şi, Titi, dacă mai spui încă o dată cum ai fi putut câştiga războiul acum câteva zile şi nu am fi avut problema asta azi, pe cuvânt că dau după tine cu cafetiera asta şi mi-ar părea rău, nu de altceva, dar chiar că e bună cafeaua…

Izbucniră în râs, mai puţin Puşcaş, care rămase cu gura deschisă, după care surâse şi el, dar mai reţinut.

— Ţinând cont de situaţia actuală şi de ceea ce vedem că se întâmplă, cea mai bună soluţie ar fi defensiva.

— Ce vrei să spui, când vorbeşti de defensivă?

— Ceea ce ştim cu toţii, dar nimeni nu îndrăzneşte să o spună. Trebuie să luăm o atitudine defensivă, cel puţin atâta timp cât suntem singuri împotriva atacului ruso-nistrean. Am văzut cu toţii ce se pregăteşte, măcar o parte, prin imaginile prezentate şi în mod sigur nu avem cum să le facem faţă, cel puţin nu fară pierderi enorme şi nici atunci nu am putea fi siguri de reuşită. Trebuie să trecem în dispozitiv defensiv şi cât mai rapid, chiar dacă trupele ne sunt concentrate pentru atacul decisiv împotriva Transnistriei.

— Pe mine m-aţi cam pierdut aici, făcu Tiberiu Enea, şeful SIE, aruncând pe masă iPhone-ul de pe care citise ultimul email. Sunt destule probleme, Bogdan Doicu îmi cere să-i acord permisiunea să formeze o echipă cu care să plece la Kiev după Motrescu şi Şuta. Insistă, zicând că ar avea posibilitatea să-i contacteze, odată ajunşi pe teritoriul ucrainean, dar parcă nu am avea destule pe cap şi fără o gaşcă de cowboys vânturând prin Kiev după cei mai căutaţi oameni din Ucraina la ora actuală.

— Tu eşti sigur de chestia aia? întrebă Vlad Sorescu, şeful SRI, indicând spre iPhone-ul de pe masă.

Enea ridică din umeri.

— Cei de la STS (Serviciul de Telecomunicaţii Speciale) se jură că pot fi sigur. Oricum, mesajele sunt încriptate.

— Tu ce părere ai? Îi laşi să plece?

— Nu ştiu şi încă nu m-am gândit.

— Eu zic să le dai drumul. Poate au o şansă, făcu Mircea Damian, oricum Doicu a mai acţionat în Ucraina, ştie ce are de făcut, cunoaşte cât de cât şi limba, nu cred să facă pe eroul. Şi cei pe care îi va alege, în mod sigur sunt ca şi el. Poate îi scot pe ai noştri, oricum, dacă sunt prinşi, mai ales Motrescu, cred că am fi într-o situaţie delicată. Aşa avem o şansă să-i scoatem.

— Bine, zicea că mai ia cu el trei oameni. Le dau drumul, zise Enea tastând pe iPhone. Gata, rugaţi-vă pentru ei!

Lăsă aparatul din nou pe masă, apoi îşi îndreptă privirea spre Dăianu.

— Ziceam că m-aţi cam pierdut, profesore, explicaţi-vă totuşi în câteva cuvinte, dar cât mai scurt.

— Desigur, zise Dăianu. Ca şi exemplu, vă pot oferi din istorie momentul 22 iunie 1941, atunci când armatele germane şi sovietice stăteau faţă în faţă. Ambele erau gata pentru ofensivă, cu toate forţele concentrate pe linia de frontieră. Nici una nu avea trupele eşalonate în adâncime, pentru apărare. Hitler l-a devansat pe Stalin şi a pornit atacul mai devreme, aşa se poate explica succesul iniţial al trupelor germane şi al nostru, bineînţeles, în recuperarea rapidă a Basarabiei şi nordului Bucovinei. Amplasamentul sovietic a fost surprins, dat peste cap de rapiditatea atacului, pătrunderile în adâncime s-au materializat prin încercuirea de mari forţe inamice rămase pe frontieră şi capturarea a sute de mii de prizonieri, după care o bună bucată de teren a rămas slab apărată, până la revenirea sovieticilor. Sovieticii nu erau pregătiţi şi poziţionaţi pentru defensivă, trupele lor fiind înghesuite pe linia de demarcaţie, gata de atacul care nu s-a mai produs.

— Să-l ajut şi eu pe domnul profesor, interveni Puşcaş, referitor la chestiunea curentă. Noi am atacat şi am respins inamicul până la Nistru, ocupând poziţii ofensive pe malul drept, inclusiv Tighina, gata să ne continuăm avansul, când am primit ordinul să rămânem pe loc. Cu fiecare zi, cu fiecare ceas, pierdeam iniţiativa, dar nu aveam ce face. Dacă ne-am fii continuat avansul, am fi avut în faţă o slabă opoziţie, din moment ce i-am respins peste Nistru, am fi

întâlnit dincolo doar trupe demoralizate şi rezistenţe încropite în grabă, deoarece adversarii şi-au aruncat majoritatea trupelor pregătite spre Chişinău, unde au luat bătaie. Noi, întârziind pătrunderea noastră în Transnistria, le-am dat prilejul şi timpul necesar să-şi pregătească apărarea, nu numai să se fortifice în teren, ci chiar să primească întăriri, pe care le-am văzut cu toţii cum tot apar. Mai mult, inamicii, profitând de inactivitatea noastră, au trecut la un dispozitiv ofensiv, chiar pregătesc o ofensivă împotriva noastră, concentrând noi şi noi trupe pe linia de demarcaţie care acum o reprezintă în mare parte Nistrul. Stând pe loc, îi favorizăm pe ei să se concentreze până la un anumit nivel de la care le va fi favorabilă ofensiva cu cele mai mari şanse de reuşită. Dacă noi nu trecem în dispozitiv defensiv, întărindu-ne acolo unde avem posibilitatea, mutând trupe eşalonate în adâncime, care să încetinească şi să uzeze asaltul lor, am putea să ne trezim bătuţi, în momentul în care vor trece de trupele noastre care ar rămâne concentrate pe linia Nistrului.

— Mergând mai departe cu paralela profesorului referitoare la 22 iunie 1941, de ce nu-i atacăm acum, înaintea lor, când se află concentraţi şi ei pe linia Nistrului, pe malul celălalt, la fel cum au făcut germanii cu sovieticii în 1941?

— Dacă nu ai înţeles, tocmai ăsta este mesajul profesorului! El a perceput, din discuţiile la care a participat cu preşedintele, că există o atitudine ezitantă în conducerea noastră politică. Iar această atitudine ne poate duce la dezastru, dacă nu se iau măsuri. Politicienii habar nu au despre problemele militare, ei stau şi se gândesc la decizii, în timp ce situaţia militară poate degenera enorm. Profesorul a înţeles că ezitarea americană s-a răsfrânt şi asupra noastră, asupra deciziei noastre politice, dar conducerea militară nu poate sta cu mâinile încrucişate. Nu-i aşa, profesore?

Dăianu nu zise nimic, doar plecă ochii.

— Ceea ce spuneam, în cazul în care rămânem în expectativă fără să facem nimic, vom fi bătuţi de ofensiva

ruso-transnistreană despre iminenţa căreia nimeni din această sală nu cred că are vreo îndoială. Corect?

— De ce nu-i atacăm acum, fară să aşteptăm vreo decizie politică? Dacă îi batem, îi punem în faţa faptului împlinit, nu?

— Dacă, Tibi, dacă! zise Mircea Damian, şeful Informaţiilor Militare. Dar dacă nu-i batem? Dacă avem pierderi enorme? Dacă americanii ne întorc spatele pe motiv că am atacat când ei au zis, spălându-se pe mâini, cum deja am impresia că intenţionează şi suntem lăsaţi cu fundul în baltă, cum am fost lăsaţi de atâtea ori în decursul istoriei, dacă? Tu ai zis un singur dacă, eu ţi-am răspuns cu mai mulţi! Şi dacă nu, îl ţii tu de mână pe Titi în faţa Curţii Marţiale?

Tiberiu Enea nu mai zise nimic, concentrându-se cu privirea spre iPhone-ul de pe masă, care continua să rămână tăcut, parcă în ciudă.

— Ceea ce ne spune profesorul este cea mai bună soluţie care poate fi adoptată, mai mult, trebuie adoptată, trecerea în dispozitiv defensiv, întărirea poziţiilor şi pregătirea pentru asaltul inamic, în speranţa că declanşarea lui îi va trezi pe toţi care încă continuă să-şi facă iluzii cu privire la intenţiile paşnice ale Rusiei. Cu cât mai repede, cu atât mai bine! Încă nici nu ştiu cât timp mai avem, poate este deja prea târziu. Cel puţim sperăm ca ucrainenii să stea liniştiţi, din moment ce nu au cu cine să se înţeleagă, omul de legătură cu ruşii zace prin ceva morgă în Kiev. În defensivă vom putea câştiga timpul necesar pentru a pregăti revenirea noastră, mai ales dacă americanii lămuriţi între timp vor urgenta cumva livrarea armamentului necesar.

— Am să transmit ordinul chiar acum şi mărturisesc că este bine că profesorul nostru a fost avansat în sferele înalte ale politicii de la noi şi a putut să simtă la timp tendinţele, altfel, cu tărăgănarea noastră politică, ne-am fi trezit atacaţi şi bătuţi fară să putem face mare lucru, zise Puşcaş. Mai ales dacă inamicul ar arunca trupe aeropurtate în spatele poziţiilor noastre de pe Nistru, în mod sigur am avea o situaţie delicată. Dacă nu ne mişcăm, mai târziu

poate că americanii nu prea ar mai avea pe cine să susţină, iar consecinţele ar putea fi incalculabile. Domnul să ne ajute!

Mai 2014, ora 20.45
Tighina

La biroul său improvizat, maiorul Armand Morun era copleşit de ultimele mesaje. În primul rând, cel mai important pentru el, era ordinul de zi prin care era avansat la gradul de colonel, sărind practic peste gradul intermediar de locotenent-colonel. Nu-şi amintea vreun caz recent în care să se fi petrecut o astfel de avansare. Cu câţiva ani mai devreme, era doar căpitan de tancuri, atunci când a condus contraofensiva din Dobrogea care a culminat cu bătălia de la Ciucurova, împotriva ucrainenilor. Avansarea la gradul de maior i-a venit tocmai pe câmpul de luptă. Apoi a luptat în Moldova, la Chişinău şi Tighina şi brigada sa de tancuri s-a acoperit de glorie. Totuşi, momentul nu era prea bine ales, dar chiar astăzi a primit numirea sa în gradul de colonel, împreună cu o scrisoare din partea superiorului său, generalul Virgil Pintea, în care îi expunea calităţile şi motivele avansării, dar şi faptul că datorită conjuncturii în care se aflau, ceremonia avansării sale era amânată, dar gradul urma să intre în vigoare încă de astăzi. Mai era un ordin care îl intriga şi preocupa în acelaşi timp, dar era un ordin clar şi direct. Trebuia să treacă în defensivă, iar asta însemna mult efort pentru unitatea sa de tancuri.

Căpitanul Andrei Ruţă tocmai intra în aşa-zisul birou, improvizat în holul fostului cinematograf din Tighina. Schiţe şi grafice erau împrăştiate peste tot pe masa lungă, iar o hartă mare a regiunii Moldovei, Transnistriei şi a porţiunii limitrofe din Ucraina, plină de însemne cu marker roşu şi albastru, era atârnată pe peretele opus. Câteva fotografii aeriene, inclusiv din satelit, precum şi crochiuri mărite ale unor porţiuni de teren ocupau peretele din lateral.

— Ruţă, bine c-ai venit!

— Ordonaţi, domnule ma…, scuzaţi, domnule colonel!

Armand Morun zâmbi:

— Nu-i nici o problemă şi mie îmi va lua puţin timp până mă voi obişnui. Dar colonel cred că sună mai bine decât maior, nu?

— Cred şi eu, domnule colonel!

— Fiţi fară grijă, sunt convins că în curând vor sosi şi avansările voastre, propunerile le-am trimis imediat după căderea Tighinei. Mai ales pentru cei ce au luptat în Dobrogea şi în războiul trecut, va fi o simplă formalitate.

— Vor veni şi pentru noi, nu ne facem griji, domnule colonel.

— Cel puţin pentru tine, Petre, Grig şi Gicu, ar trebui să vină în câteva zile, dosarul şi referinţele sunt beton. Pentru restul vor mai întârzia poate, dar nu prea mult. Am vorbit şi cu colonelul Tomoioagă şi el aşteaptă avansările pentru băieţii lui, precum şi decoraţiile celor propuşi pentru fapte deosebite. V-aţi făcut cu toţii datoria, dar încă mai avem treabă.

Colonelul Morun se referea evident la comandanţii Andrei Ruţă, Petre Amăuţoiu, Grigore Ilieş şi George Panait, ce se evidenţiaseră şi în războiul împotriva Ucrainei, dar mai ales acum, în bătăliile de la Chişinău şi Tighina. Vorbise într-adevăr cu colonelul Tomoioagă, comandantul regimentului de tancuri ce luase Tighina pe la sud şi reuşise să ajungă primul la pod şi care luptase în războiul trecut în trecătorile înguste şi abrupte ale munţilor din Maramureş. Cei doi deveniseră prieteni adevăraţi, prin respectul ce şi-l purtau reciproc, ca între doi adevăraţi profesionişti ai armelor, chiar dacă unii s-ar fi aşteptat la o rivalitate între aceşti doi cei mai buni comandanţi de tancuri din armata română. Dar nu era deloc aşa, se respectau prea mult, poate că se recunoşteau destul de bine, unul în imaginea celuilalt. Practic, fiecare vedea în celălalt imaginea profesionistului devotat şi fiecare se recunoştea şi spera că este o copie fidelă a celuilalt. Invidia nu-şi putea găsi loc aici, ba dimpotrivă. Fără să-şi spună nimic unul altuia, în rapoartele înaintate despre bătălia de la Tighina, fiecare a menţionat rolul esenţial al celuilalt în evoluţia pozitivă a

deznodământului. Morun evidenţia cucerirea podului de către Tomoioagă prin faptul că s-a văzut imediat efectul prin slăbirea instantanee a rezistenţei în calea sa, iar Tomoioagă a susţinut că dacă Morun nu ar fi atras asupra sa grosul forţelor inamice din oraş, cucerirea podului ar fi fost foarte dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Superiorul lor, comandantul frontului generalul Virgil Pintea, impresionat de un astfel de profesionalism şi altruism din partea a doi comandanţi care se întâlniseră prima dată faţă în faţă doar cu câteva ore înainte, atunci când forţele lor făcuseră joncţiunea la Anenii Noi, propusese avansarea rapidă la gradul de colonel a lui Morun, precum şi decorarea amândurora cu cea mai înaltă distincţie militară în cadrul unei ceremonii ce urma să se facă cu proxima ocazie. Raportul împreună cu rezoluţiile sale le-a înaintat de îndată generalului Constantin Puşcaş, primite înapoi câteva ore mai târziu însoţite de aprobarea şi semnătura generalului.

Dar colonelul Morun nu avea de unde să ştie aceste amănunte, iar acum alte probleme presante îl preocupau, atât pe el, cât şi pe colonelul Tomoioagă, precum şi toţi comandanţi superiori de pe frontul de la Nistru.

— Ruţă, ne ducem în spate!

— Cum? N-am înţeles bine, domnule colonel!

— Ba ai înţeles foarte bine, Andrei. Trecem în dispozitiv defensiv, tancurile vor trebui să meargă în spate. Inamicul pregăteşte un contraatac puternic, iar noi va trebui să ne dăm mai în spate, pentru a fi gata de contraatac, acolo unde va deveni vulnerabil. Este rolul nostru, al tancurilor.

— Asta am înţeles, domnule colonel, dar de ce trecem în defensivă, când ar trebui să-i atacăm şi zdrobim rapid, aşa cum am făcut-o la Chişinău şi la Tighina?

Morun ridică din umeri:

— Asta habar nu am, noi suntem militari şi urmăm ordinele. Iar ordinele sunt să ne pregătim de defensivă, în aşa fel încât să avem cele mai bune poziţii de contraatac. Vom începe deplasările în următoarele două ore. Tu vei rămâne cu plutonul tău mai în urmă, ca şi acoperire. Stai liniştit, aceleaşi ordine le-au primit toţi, inclusiv prietenii

noştri de sub comanda colonelului Tomoioagă.

— Da, băieţi buni, adevăraţi tanchişti.

— Aşa este, ca şi noi, de altfel.

— Evident, domnule colonel. O întrebare, dacă permiteţi să raportez.

— Spune, Andrei!

— Să nu mi-o luaţi în nume de rău şi să nu mă înţelegeţi greşit, dar locul în care se află plutonul meu face mai lungă şi mai dificilă preluarea responsabilităţii de acoperire pe traseele discutate acum câteva zile, în cazul ipotezei respective, cel mai potrivit ar fi, pentru economisirea timpului, ca acest rol să fie preluat din mers de plutonul lui Grig. Să nu mă înţelegeţi greşit, nu fug şi nu încerc…

Colonelul Armand Morun oftă greu. Un moment de care se cam ferea în cariera sa, cel de a face diferenţă între subordonaţii săi, de faţă cu unul dintre ei. Dar ce naiba, era adevărat şi poate Andrei chiar bănuia ceva.

— Andrei, voi fi foarte sincer cu tine. Căpitanul Grigore Ilieş este un ofiţer şi un comandant foarte bun, un bun organizator, este respectat şi urmat de toţi oamenii săi. A dovedit reale calităţi de luptător şi de lider. Dar te-am ales pe tine dintr-un singur motiv. Şi tu ai aceleaşi calităţi, dar ai una în plus, iar ceea ce-ţi voi spune nu va trebui să treacă de acest birou. Grig este un bun luptător, un bun lider, chiar dacă este cam pedant, dar el este omul care urmează întocmai ordinele, până la ultima virgulă. Dar îi lipseşte ceva, simţul improvizaţiei în situaţiile critice. Dacă lucrurile o iau razna, el aşteaptă ordinele, nu prea are iniţiativa de a acţiona, decât pe baza unui ordin clar. Ori, în această situaţie, prefer la acoperire pe cineva care are această calitate în plus, care se poate descurca de minune în situaţii critice, când comunicaţiile cad şi este singur în faţa inamicului. Vreau pe cineva care să ia cea mai bună decizie în astfel de situaţii, dacă cumva ar interveni. Este vorba de instinctul meu.

— Am înţeles, domnule colonel.

— Încă ceva, băiete. Ai toate resursele şi talentul să ajungi un mare comandant de tancuri. Ai toate calităţile,

aşa că fă-ţi treaba şi vei ajunge ce ţi-am spus. Ai un simţ tactic al luptei deosebit, e un fel de talent. Sunt sigur că vei ajunge un mare comandant. Şi acum, pleacă naibii de aici şi execută ordinele date!

— Da, să trăiţi, domnule colonel! strigă căpitanul Andrei Ruţă ieşind în fugă din birou.

Colonelul Armand Morun rămase scărpinându-se preocupat după ceafă. Încă nu ştia dacă a făcut bine sau nu spunându-i toate acestea lui Ruţă, chiar dacă le credea, nu a minţit cu nimic. Se temea ca acesta să nu devină prea încrezut, dar până acum nu părea să fie vorba de aşa ceva. Oricum, spera să fie bine ceea ce făcuse.

XII

mai 2014, ora 5.10
Kiev

Vibraţia telefonului îl trezi brusc din starea de somn uşor, alternată cu veghe. De fiecare dată când se afla în situaţii limită, fie că era pe linia frontului sau într-o zonă de risc, organismul său se adaptase în aşa măsură încât se odihnea întotdeauna când avea ocazia, dar somnul nu era practic somn, ci o moţăială ciudată, în care simţurile îi erau în alertă, gata să reacţioneze la fiecare zgomot ce ar putea reprezenta un potenţial pericol. Se obişnuise aşa din timpul nopţilor de pe câmpurile de luptă din Bosnia-Herţegovina, în anii ’90. De multe ori, mai târziu, acest stil de somn i-a salvat viaţa şi nu numai a sa. Dormea, organismul îşi lua odihna necesară, dar era gata de reacţie de fiecare dată când un zgomot nelalocul lui îi ajungea la urechi. Se trezea de nenumărate ori doar pentru a constata că era o alarmă falsă, dar în unele cazuri, puţine, e drept, avea dreptate, iar tocmai aceste puţine cazuri i-au asigurat supravieţuirea, a sa şi a camarazilor săi.

Aşa s-a întâmplat o dată în Bosnia, când dormeau cu schimbul într-o pădure de lângă Goradze. Era şi Igor, Vitalie, Goran, precum şi cei doi ruşi, Boris şi Arkadi şi încă vreo cinci-şase sârbi. Se strecuraseră aproape de poziţiile bosniace, adăpostindu-se într-o râpă în cursul serii, în aşteptare. Hotărâseră să se odihnească până înaintea zorilor, când urmau să se strecoare şi să atace rapid bosniacii din primele linii, după care să se retragă rapid. Era ştiut că tocmai atunci, spre zori, vigilenţa scade la minimum, fiind momentul optim pentru un atac scurt cu rezultate cât mai bune. S-au pus să doarmă, obosiţi de eforturile de peste zi. Era rândul lui Arkadi să preia paza ultimului schimb de două ore. Acesta, trezit de Goran, s-a

postat pe poziţia santinelei, dar cuprins de somn şi oboseală, în mod sigur a adormit. Erau cam o duzină şi dormeau într-o adâncitură largă de la marginea unei râpe. Santinela trebuia să stea sprijinită de trunchiul unui copac, spre singura direcţie de unde ar fi putut veni vreo ameninţare. Somnul uşor l-a ajutat şi de această dată. S-a trezit de câteva ori, doar aruncând o privire s-a convins că totul era în regulă, Arkadi era la post. Apoi a adormit din nou. O crenguţă ruptă, poate un zgomot banal în pădure, l-a făcut să tresară şi să ridice uşor capul. Ca şi toţi ceilalţi, dormea cu kalashnikovul la îndemână, el îl ţinea de-a curmezişul pieptului, cu cartuş pe ţeavă şi arma asigurată. Un al şaselea simţ îi spunea că ceva nu era în regulă, acel zgomot era nelalocul lui. A rămas în continuare la pândă. Cu coada ochiului l-a zărit pe Arkadi cu capul sprijinit pe trunchiul copacului, adormit. Nu departe, în margine, aproape de Arkadi, uriaşul Boris dormea cu capul pe o piatră acoperită de muşchi verde. A tras siguranţa armei încet, cu grijă şi a aşteptat. După nici cinci minute a auzit din nou un zgomot uşor ce contrasta cu celelalte zgomote ale pădurii. Putea fi o părere, dar nicidecum o coincidenţă. Întinse mâna stângă şi-l scutură uşor pe Goran. L-a ales pe el fiindcă Goran se trezea de fiecare dată în linişte, fără vreun gest în plus. Ca şi acum, Goran doar şi-a întors spre el privirea întrebătoare. A fost de ajuns un semn din ochi în semiîntuneric şi Goran a înţeles. În linişte şi-a tras arma mai aproape coborând şi el siguranţa cu infinite precauţiuni. Erau doi pregătiţi. N-a trecut mai mult de două minute când Mihai l-a văzut. O umbră se ridica încet deasupra capului lui Boris, de după piatra ce-i servea drept pernă. Iar umbra ţinea in mână un cuţit. Mihai a tras o rafală scurtă în pieptul ei şi aceasta a căzut. Goran a deschis şi el focul, cu rafale prelungi, urlând. Au sărit toţi, smulşi din somnul binefăcător, începând să tragă, dar şi împotriva lor au început să curgă gloanţele. Din fericire, nu apucaseră să se apropie prea mult şi să ia o poziţie din care i-ar fi putut decima. Schimbul de focuri a durat vreo zece minute, după care bosniacii s-au retras, semn că erau în inferioritate

numerică. Dar nici ei nu mai puteau rămâne, din moment ce fuseseră descoperiţi şi aveau şi trei dintre sârbi răniţi, dintre care unul mai serios, care va fi mai târziu evacuat la un spital din Belgrad. S-au retras şi ei, în următoarele minute, profitând de întunericul încă stăpân. Au reuşit să găsească doar cadavrul celui împuşcat de Mihai, un mujahedin bărbos ce avea o banderolă verde în jurul frunţii, probabil arab sau cecen. Boris cazacul şi Arkadi nu mai pridideau cu mulţumirile către Mişa, cum îi spuneau ei, care le salvase vieţile. La fel şi restul i-au fost recunoscători, organizând un mare chef la revenirea în tabără, unde Boris la un moment dat, ameţit de şliboviţă, l-a luat în braţele-i uriaşe şi l-a ridicat ca pe un fulg, strigând în uralele celorlalţi că Mişa este fratele său pentru totdeauna pentru că i-a salvat viaţa din mâinile unui mercenar islamist. Uitase definitiv de vechea lor uşoară animozitate, de când cu incidentul cu Marusia de la bodegă.

Dar timpul a trecut şi se vede că simţurile nu l-au părăsit, s-a trezit imediat ce telefonul a început să vibreze, chiar înainte să sune. L-a apucat cu stânga, din moment ce dreapta i se şi încleştase instinctiv pe mânerul pistolului. Ecranul se luminase, un număr apelant neutru, necunoscut, dar în mod sigur din interiorul Ucrainei, de la un telefon similar, cumpărat tot de aici, din moment ce avea zece cifre, fără vreun prefix de roaming. Acceptă apelul şi duse telefonul la ureche, fără să zică nimic, dar cu atenţia sporită, în toate părţile, cu pistolul gata de tragere. Şi-a ales locul de odihnă într-un colţ al halei, la etajul întâi, de unde avea un bun câmp vizual în trei direcţii dominante. Îşi stabilise şi două trasee alternative de evacuare, precum şi diferite puncte unde s-ar putea ascunde, pentru scurt timp, doar în caz că... Poate aceste măsuri păreau excesive, dar numai datorită acestor precauţii pe care le lua de fiecare dată rămăsese în viaţă. Şi era hotărât să apuce şi ziua de mâine.

Se auzi o voce în ucraineană în telefon, întrebând:

— Mişa, vere, eşti bine, sănătos?

Această voce ar fi recunoscut-o dintr-o mie, nu avea nici

o îndoială. Faptul că vorbea în ucraineană nu era altceva decât o măsură suplimentară de precauţie, în cazul puţin probabil că ar fi fost interceptaţi. Ar fi putut vorbi şi româneşte, era un număr de aproape un milion de etnici români ce trăiau în Ucraina, dar Bogdan hotărâse aşa pentru a reduce riscurile. Fiindcă vocea era a lui Bogdan Doicu, era sigur de asta. Însemna că Bogdan era în Ucraina şi dorea să-l recupereze întreg şi sănătos.

— Da, mulţumesc lui Dumnezeu! răspunse Mihai tot în ucraineană. Atâta doar că mă simt singur…

— Cum, fratele tău nu este cu tine?

— Nu, m-a părăsit imediat după chef şi mi-a luat şi maşina. Sper să nu fi păţit ceva, ştii, băuse…

— O, da, obiceiul lui… N-am vorbit cu el, nu ştiu pe unde este, dar e băiat mare, se descurcă… Zi-mi mai bine de tine, când poţi veni pe la noi?

—Aş veni şi acum, dar ştii cum e, după chef sunt cam ameţit, dezorientat. Am băut cam mult.

— Nu-i nici o problemă. Hai la gară, de acolo te va lua cumnatul Boguslav. Sună când eşti pe aproape, să ne înţelegem.

— Mulţumesc, vere.

Închise telefonul. Mulţumi lui Igor pentru lecţiile lui de ucraineană, în timpul nopţilor nesfârşite de veghe de pe frontul iugoslav. Atunci reuşise, poate şi datorită înclinaţiilor sale spre limbile străine, să înveţe să se descurce cât de cât în sârbo-croată, ucraineană şi ceva rusă. Ulterior, în Legiunea Străină, ajunsese fluent în franceză şi mai apoi, ca mercenar, în engleză, dar cu ultimele două i-a fost mult mai uşor, din moment ce le studiase în şcoală, iar cu sârba, avusese un prieten sârb în copilărie de la care luase primele noţiuni.

Un lucru era clar, va trebui să ajungă în gara centrală din Kiev pentru a lua legătura cu Bogdan Doicu şi a scăpa de aici. Problema nu era aşa de dificilă la prima vedere. Hala dezafectată în care îşi găsise adăpost era undeva în fosta zonă industrială din perioada sovietică, acum în mare parte părăsită. Erau doar câteva locaţii închiriate şi risipite în care

se lucra. Dar această zonă fusese legată la sistemul de căi ferate, pentru a putea transporta materiile prime şi produsele finite, iar această reţea era cumva conectată la gara centrală din Kiev. Chiar el văzuse o linie ferată înainte de a-şi găsi adăpostul în această hală. A identificat-o rapid, în noapte, încă nu se luminase de ziuă. S-a orientat şi mai repede, alegând direcţia cea mai logică, spre zonele urbane, către luminile care încă luceau în zare. Mai avea o oră până la răsărit şi dorea să profite cât mai mult de ea. Începu să meargă grăbit de-a lungul şinelor, având grijă totuşi să păstreze distanţa şi să se menţină cât mai jos posibil de nivelul terasamentului, în aşa fel încât silueta sa grăbită să nu se proiecteze vizibil pentru vreun observator rătăcit. Obişnuit cu marşurile lungi, deplasarea nu i se părea dificilă, mai ales că traversa zone slab populate, cu case rare, de fapt ceva sate uitate de la marginea capitalei. Se grăbea să se apropie cât mai mult de gară înaintea zorilor, iar în acest ritm putea face uşor vreo şase kilometri până la apariţia primei gene de lumină. Linia ferată părea dezafectată, cu un strat subţire de rugină deasupra şi bălării răsărite printre traverse.

Se luminase de ziuă şi activitatea începuse în casele ce deveneau tot mai dese, semn că se apropia de un sat. Gospodăriile erau mai bogate, de genul celor întâlnite pe la noi, cu grajduri şi acareturi, se vedea că erau în apropierea oraşului. Un ţăran de la o margine de gard îl salută, iar el răspunse la salut. Îşi încetinise pasul, pentru a nu da de bănuit, deşi prezenţa lui, îmbrăcat ca şi un orăşean de clasă medie, putea trezi curiozitate. Dar nu prea avea ce face. Mergea în continuare pe uliţa paralelă cu rambleul înălţat al căii ferate. Înspre centrul satului, a zărit un grup de oameni ce se agita spre un vagon vechi, remorcat de o locomotivă la fel de veche, pe aburi. Probabil un tren de navetişti ce se grăbeau spre Kiev. Grăbi pasul şi ajunse lângă o ţărancă cu un coş imens cu produse agricole, probabil grăbită să ajungă la vreo piaţă din oraş. O întrebă politicos dacă trenul merge spre gara Kiev, iar aceasta îi răspunse grăbită: da, da! Nu şovăi nici o clipă şi urcă în vagon, alături de ţăranii

cu lapte, brânză, făină, găini şi toate cele. Îl zări pe impiegatul de la haltă cum îl priveşte curios, dar trenul a pornit lent şi nu a apucat să-l vadă pe acelaşi impiegat cum se grăbea în sediul haltei pentru a telefona grăbit. Drumul a durat mai puţin de un sfert de oră, cu tot cu cele două opriri suplimentare, unde alţi ţărani au aburcat în vagonul deja supraaglomerat.

În curând trenul încetini, practic nici nu apucase să ia mare viteză şi toată lumea se pregăti de coborâre. S-a iscat o mică debandadă, fiecare încercând să-şi recupereze cât mai repede bagajele voluminoase. Mihai apucase să sune de pe telefonul mobil spunând doar că este aproape de triaj, locul în care toată lumea coboară, după cum înţelese din conversaţiile din compartimentul arhiplin. Se grăbi să se amestece printre oameni la coborâre şi odată ajuns pe peron se orientă rapid. Era undeva mai departe de gara centrală, în mica gară numită de pasageri triaj, poate de aici aveau o legătură mai directă cu vreo piaţă de alimente.

Ajuns pe peronul îngust, privi discret în toate părţile. Doi impiegaţi se mişcau alene dinspre dreapta, coada vagonului. Clădirea gării era minusculă, o haltă înaintea gării centrale din Kiev. Un părculeţ îngrijit, chiar şi acum măturat de doi lucrători leneşi. În dreapta, spre locomotivă, alţi doi impiegaţi se grăbeau spre mecanicul ce abia coborâse. Din clădirea gării ieşise altul, cu un steag în mână. În faţa părculeţului erau câteva băncuţe cu vopseaua scorojită, iar pe una dintre ele stătea un ins cu o bască trasă pe ochi, mâinile în buzunare, îmbrăcat ca un muncitor din clasa mijlocie. O a doua privire şi l-a recunoscut fără tăgadă. Era Bogdan Doicu şi îl aştepta.

Relaxat, a făcut câţiva paşi spre acesta, un declic în minte, ceva nu era în regulă. Cum s-a putut lăsa aşa uşor păcălit? Cinci impiegaţi la vedere într-o gară de mărimea unei halte? Ezită, dar instinctiv mâna dreaptă apucă patul pistolului din buzunar. Mai făcu un pas, privirea lunecându-i spre dreapta, spre cei doi impiegaţi dinspre coada vagonului. Aceştia, după ce l-au văzut, se precipitară spre el.

— Stoi! răcni o voce.

Primul care a reacţionat a fost Bogdan Doicu. S-a lăsat de pe bancă uşor la pământ, a scos pistolul şi a tras. De două ori. Mihai s-a aruncat la pământ, rostogolindu-se spre prima bancă, care îi putea oferi un adăpost iluzoriu. Cu coada ochiului văzu unul dintre impiegaţi căzând. Era deja cu pistolul în mână. Un glonţ ricoşă la vreo zece centimetri de el. Se dezlănţuise infernul. Se răsuci şi trase spre cei doi impiegaţi din partea opusă, cei dinspre locomotivă. Aceştia se adăpostiră după locomotivă şi ripostară, tot cu pistoalele. Din clădirea gării mai apărură încă doi inşi în civil, cu AK-47 în mâini. Mihai îl viză cu grijă pe unul dintre ei şi trase trei gloanţe, doar atunci când a fost sigur. Acesta se prăbuşi la pământ, scăpând arma din mână.

— Ia tu stânga, iau eu dreapta! auzi vocea lui Doicu.

Era logic cumva, Mihai avea muniţia numărată, va trebui să se ocupe de cel rămas la coada vagonului, pentru a deschide o cale de scăpare, în timp ce Bogdan îi va ţine pe loc pe ceilalţi dinspre locomotivă şi clădirea gării. Mihai ochi cu grijă spre impiegatul culcat pe peron, apoi a tras. Primul glonţ i-a ricoşat în faţă, la câţiva centimetri, făcându-l să se rostogolească spre şine, unde ar fi putut să se adăpostească după peron. Dar asta aştepta şi Mihai, să se descopere. A mai tras de trei ori, o dată în plus faţă de cât era necesar. Trupul nu se mai mişcă.

— Înapoi, spre stânga, te acopăr! strigă Mihai spre Bogdan, arătându-i singura cale liberă.

Bogdan a înţeles mesajul şi începu să se târască încet, în spate, trăgând din când în când pentru a-i menţine adăpostiţi pe atacatori. Dar cel cu kalashnikovul ţinea bine zona sub control, aşa că retragerea lor era destul de dificilă. Asta până când, la un moment dat, kalashnikovul tăcu brusc. S-a auzit doar un foc de armă stingher şi atât. Bogdan se târî în spate mai rapid, trăgând din când în când un foc spre cei rămăşi. Un zgomot de motoare, o frână bruscă, o comandă răstită în ucraineană, apoi la vreo trei sute de metri, dincolo de clădirea gării, apăru primul pluton de intervenţie ucrainean. Maşina a trebuit să oprească

deoarece peronul era destul de înalt, n-ar fi avut cum să ajungă mai aproape.

Mihai Motrescu şi Bogdan Doicu au înţeles atunci că au pierdut. Nu aveau cum să fugă la timp, ţintuiţi de gloanţele impiegaţilor rămaşi lângă locomotivă, înainte de a fi ajunşi de trupele speciale. Era prea târziu. Bogdan şopti în microfonul prins la gulerul hainei ordinul de a pleca către cel care i-a acoperit şi l-a doborât pe cel cu kalashnikovul. Acesta se va strecura şi va pleca acasă pe traseul dinainte stabilit. Măcar el va scăpa.

Ajunseseră unul lângă altul, ascunzându-se după vagon. O privire scurtă, verificarea muniţiei rămase, oricum ineficientă faţă de puterea de foc a plutonului de intervenţie ce se apropia. Din partea opusă pe linia paralelă, un tren se apropia. Dacă ar fi putut sări în el, ar fi avut o şansă. Dar nu cu impiegaţii gata să tragă în ei, în momentul în care s-ar fi desprins de după adăpostul vagonului rămas pe linie. Dar erau datori să încerce. Din nou un schimb de priviri, erau gata. Trenul se apropia. Mai erau câteva secunde.

Atunci a început canonada. Iniţial nici unul dintre ei nu a înţeles. Au crezut că a început asaltul asupra lor. Dar apoi au realizat că nu asupra lor se trage. I-au văzut pe cei doi lucrători din parc lăsaţi într-un genunchi, cu mâinile întinse, trăgând asupra impiegaţilor ascunşi după locomotivă. O maşină opri în dreptul lor cu motorul pornit, unul dintre ei se năpusti spre ei, în timp ce celălalt trăgea asupra plutonului ce se apropia, fâcându-i să se trântească la pământ. Ajunse aproape de Bogdan, îi zise ceva, apoi se întoarse şi fugi spre maşina ce-i aştepta. Aceasta demară în trombă, luându-i cu ea pe amândoi lucrătorii din parc, care eliminaseră deja impiegaţii de după locomotivă.

Era şansa lor, unica şansă. Trenul deja ajunsese în dreptul lor, iar ei au început să fugă pe lângă el, încercând să urce pe scări. Primul a fost Bogdan, care apucă bara de lângă o scară şi se aruncă pe trepte. Mihai crezu că va pierde cursa, când o mână îl apucă de braţ şi-l ajută să se salte alături de Bogdan. Uşa nu era închisă, aşa că amândoi

se strecurară în spaţiul de la capătul vagonului, chiar lângă WC.

Gâfâind, încercând să-şi recapete răsuflarea, şedeau amândoi sprijiniţi de peretele WC-ului, aproape între vagoane. Încercând să-şi revină, clătinându-se în ritmul trenului, Mihai izbucni:

— Cum dracu a fost posibil? Cum dracu ne-au detectat?

Bogdan îi puse mâna pe umăr.

— Poate te-a văzut cineva şi a dat vreun telefon, nu uita că eşti cel mai căutat om din Ucraina la ora actuală. Eu nu am avut cum să te anunţ, impiegaţii au apărut doar cu câteva minute înainte de a ajunge trenul.

— Şi cine dracu erau impiegaţii ăştia?

— SBU, serviciul secret ucrainean. Au fost pe fază, dar denunţul tău a ajuns mai târziu, aşa că plutonul de intervenţie a trebuit să parcurgă o anumită distanţă şi ăsta a fost norocul nostru.

Mihai răsuflă furios.

— Şi ăia doi, lucrătorii din parc, cine dracu erau? Şi ce ţi-a spus ţie acela, aşa de important, încât a trebuit să rişte atât?

Bogdan stătu câteva clipe pe gânduri. Până la urmă se hotărî.

— Eu aveam un singur om ca şi acoperire, cel care l-a doborât pe cel cu AK-47 şi căruia i-am ordonat să se retragă, atunci când situaţia a luat-o razna. Mâine va fi în ţară, are traseul stabilit. Cei doi lucrători nu erau de-ai noştri, habar nu aveam că vor fi acolo.

— Bine, dar cine erau? Şi ce ţi-a zis?

— Mihai, îţi spun asta fiindcă am încredere în tine şi fiindcă ai riscat atât de mult pentru o operaţiune care practic nici nu te priveşte. Omul acela mi-a spus un singur cuvânt: Moshe.

— Şi ce însemnă asta? Ne jucăm de-a codurile?

Bogdan Doicu zâmbi.

— Nu, Mihai, pentru unii este foarte clar, dar nu pentru noi. Moshe este un mesaj care eu va trebui să-l transmit mai departe spre şefii mei. Ei vor înţelege mai bine ce

înseamnă.

— Bine, bine, dar poţi să presupui. Cine sunt şi de ce ne-au scăpat?

— Bine, Mihai, îţi voi spune ce presupun, dar rămâne strict între noi. Părerea mea personală este că băieţii ăia doi ce ne-au salvat sunt Mossad, serviciul secret israelian.

Mihai pufni mormăind ceva de genul „mama ei de treabă”, apoi îşi întoarse privirea spre geam, către peisajul ce alerga în sens opus. Lăsară Niprul în stânga. Trenul îşi continua goana spre sud-vest. Bogdan se uita din ce în ce mai des la ceasul de la încheietura mâinii stângi, dar la un moment dat, Mihai îşi dădu seama că nu era un simplu ceas. Era mai mult, includea şi un GPS.

— Mai avem mult? întrebă Mihai după ce aruncă o privire furişă de-a lungul culoarului. Fiindcă vine controlorul şi în spatele lui mai sunt doi tipi încruntaţi.

Bogdan se ridică şi deschise uşa vagonului. Ar mai fi în linie dreaptă vreo patru kilometri până la locul la care îi aşteptau ceilalţi doi membri ai echipei cu o dubă de transport.

— Nu ştiu dacă e controlor cu adevărat, dar în mod sigur cei doi nu sunt supracontrolul. Cred că sunt ceva poliţişti aflaţi din întâmplare în tren şi anunţaţi prin telefoane mobile că am urcat.

— Crezi că vor încerca să ne prindă? zâmbi Mihai punând mâna pe patul pistolului, dar Bogdan îl opri.

— Nu, doresc să ne localizeze şi să ne ţină sub observaţie până la prima oprire sau să vadă unde coborâm, oricum, să ne observe şi să raporteze până vine cavaleria să ne salte. De aceea e bine să nu ne vadă.

Coborî până la ultima treaptă şi întoarse capul spre el.

— Urmează o curbă, trenul va încetini. Ai mai sărit dintr-un tren?

Motrescu clătină din cap.

— Seamănă cu saltul cu paraşuta, atâta doar că trebuie să te arunci cu picioarele înainte cât mai departe de rambleu şi amortizezi şocul rostogolindu-te! Cam aşa! zise aruncându-se. Mihai îl urmă.

O oră mai târziu, în maşină, Bogdan se adresă unui Mihai îngândurat:

— Ce faci când ajungem acasă?

După o ezitare, răspunse:

— Mă întorc pe front. Am auzit că se pregăteşte un atac şi trebuie să fiu cu oamenii mei.

Se întoarse brusc spre el:

— Tu eşti nebun? Ţi s-a urât cu viaţa?

Bogdan îl privi nedumerit, dar Mihai continuă:

— De ce ai venit după mine? Ai riscat enorm şi era să o păţeşti!

Doicu zâmbi larg.

— Nu ţi-am spus la plecare că au început să-mi placă mercenarii? Mai bine zis, unii dintre ei.

Tot drumul Mihai rămase tăcut, cu gândul la altceva ce-i spusese Bogdan la plecare, sau mai bine zis, la altcineva. Înainte de a ajunge în România, îi zise lui Bogdan:

— Mai ţii minte când ţi-am zis că nu suntem prieteni?

Bogdan aprobă din cap.

— Ei, bine, cred că m-am înşelat. Numai un prieten ca Victor putea face ceea ce ai făcut tu pentru mine. Ca Victor, sau… ca tine.

XIII

Mai 2014, ora 23.10
În largul coastelor Georgiei

Comandorul Traian Mocanu, comandantul submarinului *Delfinul*, strânse pumnii de necaz. De ce nu a putu fi la fel de simplu ca şi acum câteva zile, când a însoţit spre Georgia un transport similar? Nimeni nu a bănuit nimic, pur şi simplu cargoul a ajuns la destinaţie şi totul a fost OK. Ca şi atunci, acoperirea era perfectă. Cargourile plecaseră din portul Constanţa ca de obicei. Vreo patru încărcate cu produse agricole, doar fusese un an bun, spre Bosfor cu destinaţia ţările occidentale. Unul către Ucraina şi altul spre Rusia, ultimul încărcat cu utilaj petrolier. Cel sensibil plecase odată cu altul, de asemenea încărcat cu utilaj petrolier cu destinaţia Kazahstan. Li se alăturase şi un transportor LNG (Gaz Natural Lichefiat) ce urma să preia o încărcătura prin noua linie AGRI (Azerbaidjan Georgia Romania Interconnection) de transport al gazului azer spre vestul Europei, complementară a proiectului Nabucco şi rivală a lui South Stream, după părerea ruşilor.

Erau trei cargouri ce mergeau în linie, doar o mică parte a lanţului de transport industrial, ce se încrucişau cu multe altele ce veneau din sens opus, dinspre Georgia. Iar tocmai în unul dintre acestea era o încărcătură sensibilă, pe care el trebuia să o protejeze. Până la ieşirea din apele teritoriale româneşti, precum şi mai încolo, în raza flotei române rămase mai aproape de ţărm, precum şi a avioanelor de patrulare F-16, totul a decurs normal. Doar aici, aproape de destinaţie, în largul portului Batumi, se părea că vor avea ceva probleme. Probleme serioase, cu flota rusă ce patrula apele teritoriale georgiene, ca un răspuns la luptele dintre abhazii susţinuţi de ruşi şi armata georgiană. Flota georgiană, aşa redusă cum era, nedorind să o provoace pe

cea rusă în faţa căreia n-ar fi avut vreo şansă, se retrăsese în porturi, lăsând marea la cheremul patrulărilor ruseşti. Iar acestea îşi făceau de cap, ca şi în cazul de faţă.

La început, Mocanu a perceput încetinirea ritmului motoarelor celor trei cargouri, apoi oprirea lor completă. Un alt zgomot de motoare, mai slab, perceput şi el de senzorii submarinului ca şi o vedetă uşoară de patrulare, se apropia de ele, era la nici o sută de metri. De la distanţă, circa douăzeci şi cinci de kilometri, pe un curs de interceptare, alte motoare, identificate de operatorul sonar ca şi ale unei corvete, cel mai probabil rusească de patrulare. Ascultând cu atenţie, după ce suprapuse înregistrarea turaţiei motorului cu cele ce le avea în baza de date, operatorul se întoarse încet spre comandorul Mocanu şi-i şopti:

— Este „Grif', domnule comandor!

— Sigur?

— Sută la sută!

Mocanu dădu din cap. *Grif,* corvetă de patrulare clasa Pauk-I din flota rusă a Mării Negre, număr de identificare PSKR-808, deplasament 495 tone, lungime 57,6 metri, dotată cu un tun de 30 mm, 4 tuburi lanstorpilă de 15,8 inci, un lansator antiaerian SS-N-8 SAM, dar, mai presus de toate, două RBU-6000 ASW RL, lansatoare de rachete antisubmarin de 212 mm 90R sau de RGB-60, mine de adâncime, spaima oricărui submarin. Iar el conducea un submarin menit să protejeze convoiul pe cale de a fi interceptat de această corvetă. Dar până atunci, convoiul fusese oprit de o vedetă uşoară de patrulare rusească şi avea curs de interceptare spre convoi, chiar dacă mai avea încă douăzeci şi cinci de kilometri. Dar convoiul urma să fie oprit de o vedetă de patrulare.

Cargourile opriseră la somaţie abia după ce vedeta de patrulare rusească trase o rafală de avertisment în aer cu mitraliera de 12,7 mm. Somaseră iniţial prin radio, dar cargourile ignoraseră apelul. Mai aveau mai puţin de douăzeci de kilometri până în portul Batumi, iar această somaţie se petrecea în apele teritoriale ale Georgiei,

încălcate cu bună ştiinţă, un motiv în plus de a bănui ceva nelalocul lui. Practic, era o încălcare a legilor mării, precum şi o violare a teritoriului georgian, dar vedeta rusească nu părea prea deranjată, ba mai mult, făcuse uz de armă, ceea ce ar fi putut fi interpretat ca şi o declaraţie de război.

Odată cele trei cargouri oprite, vedeta se îndreptă direct spre acela spre care n-ar fi trebuit să se îndrepte. Traficul radio se înteţi între punţile de comandă ale cargourilor şi portul Batumi, precum şi între Constanţa şi acestea. Informaţia începu să curgă din ce în ce mai sus spre factorii decizionali, riscând izbucnirea unui incident diplomatic. În momentul în care vedeta ajunsese aproape de bordul cargoului vizat, veni un ordin ferm din Constanţa, iar cargourile îşi puseră motoarele în plin, lăsând vedeta la tribord. Aceasta vină dreapta, continuând să evolueze paralel cu cargoul, în timp ce prin radio şi prin difuzoare îi cerea repetat să oprească. O nouă rafală de avertisment trecu pe deasupra suprastructurii navei.

Căpitanul Sergiu Tican, un ins îndesat cu faţa brăzdată de vânturile mărilor pe care le străbătea de mai bine de treizeci de ani, preluă el însuşi cârma navei. Adresându-se insului taciturn, îmbrăcat în tricou marinăresc, ce stătea lângă el în cabina de comandă, zise:

— De când sunt pe mare n-am mai păţit aşa ceva.

Interlocutorul său, sprijinit în ţeava unei puşti de asalt, aprobă din cap:

— Asta nu trebuia să se întâmple. Următoarea rafală ne va lovi în plin. Pune-ţi oamenii la adăpost şi continuă cu viteză maximă!

Era cel mai lung discurs pe care îl auzise de la acest individ ciudat, arondat pe lângă echipajul său din momentul în care preluase încărcătura. I s-a spus că nu trebuie să ştie, nici el, nici echipajul, ce conţine, dar va trebui să ia cu el încă trei oameni, ca membri ai echipajului, în caz că ceva va merge prost. Pe insul taciturn, ce părea un fel de lider şi încă doi. Tican a mai făcut fel de fel de transporturi până atunci, inclusiv din cele sensibile, la cererea unor structuri ale statului, aşa că era obişnuit, dar niciodată până atunci

nu s-a tras asupra lui.

— Spune-i colegului să ia un curs 0-2-0 şi să ne urmeze cu viteză maximă, să nu rupă formaţia. Imediat în urma vedetei!

Tican se execută, transmiţând ordinul cargoului din spate, cel încărcat cu utilaj petrolier. Se întrebă dacă şi acolo existau membri suplimentari ai echipajului, dar nu avea cum să afle, cel puţin nu încă. Taciturnul nu era deloc taciturn în aceste momente, vorbea cu voce scăzută într-un microfon din dreptul gurii, o staţie pe unde ultrascurte cu o rază cam de lungimea cargoului, astfel că nu putea fi auzit nimic înafara lui. Doar oamenii săi îl puteau auzi şi înţelege.

Următoarea rafală lovi în plin, ciuruind bordajul navei şi cabina de comandă. Taciturnul sări ca un arc şi-l culcă la pământ pe Tican, în timp ce gloanţele treceau pe deasupra lor, spărgând geamuri şi ciuruind mobilierul. Culcat la pământ, cu taciturnul deasupra lui, Tican îl auzi murmurând în microfon:

—Acum, daţi-i drumul!

De după bordajul de la tribord, în timp ce mitraliera trăgea spre prova, două siluete se ridicară în genunchi. Prima duse la umăr un lansator portabil de rachete, în timp ce a doua ţinea în mână o nouă încărcătură. Dar nu a fost nevoie de a doua. Prima rachetă a incendiat cabina vedetei care încetini purtată de valuri, cu suprastructura în flăcări. Din urmă venea ultimul cargou, care izbi în plin epava arzândă, împrăştiindu-i rămăşiţele în apele Mării Negre.

Taciturnul îl ridică pe Tican ordonându-i:

— Cu toată viteza spre Batumi!

Comandorul Mocanu urmărea atent avansul cargourilor şi al corvetei ruseşti *Grif.* I-au fost de ajuns câteva secunde să-şi dea seama că vor pierde cursa. Cu viteza lui superioară de maximum 28 de noduri, *Grif* leva tăia calea chiar înainte de intrarea în port. Dar misiunea sa era clară, de a proteja convoiul în aşa fel încât să ajungă în siguranţă la Batumi. Chiar dacă nu era spus clar, asta includea deschiderea focului dacă era necesar.

— Motoarele încet înainte, mergem sub convoi. Acolo ne ridicăm la adâncimea periscopică.

Era cea mai bună alegere în cazul de faţă. Senzorii corvetei ruseşti ar fi detectat doar motoarele zgomotoase ale convoiului, cea mai bună soluţie de mascare fiind chiar în convoi. Chiar dacă şi-ar fi pornit sonarul MGK-345, la adâncimea periscopică, chiar sub convoi, submarinul Delfinul ar fi fost aproape imposibil de detectat, mai ales ţinând cont de pregătirea operatorilor de pe o corvetă rusească. Dacă ar fi avut de-a face cu un submarin, situaţia ar fi stat probabil altfel. Câteva minute continuară aşa, în tandem cu convoiul celor trei cargouri ce goneau cu viteză maximă spre portul Batumi. Dar era clar, după diagrame, *Grif îi* va putea intercepta încă înainte de intrarea în port.

La un moment dat, operatorul îşi scoase una din căşti de pe urechi şi zise:

— Tunuri, în salvă! Calibru mare!

Mocanu strânse pumnii. După mai bine de un minut, acelaşi operator continuă:

— Impact în apă, *Grif* continuă cu aceeaşi viteză!

Bateria de tunuri georgiene de la nord de port deschisese focul asupra lui *Grif* dar fară rezultat. Georgienii îi aşteptau şi făceau tot posibilul ca ei să ajungă.

— Atunci să nu-i dezamăgim, zise Mocanu. Situaţia?

— Vom pierde cursa, *Grif* va ajunge înaintea noastră la intrarea în port, dacă continuă cu această viteză. Cargourile nu pot ţine pasul şi nici nu sunt conştiente de prezenţa lui!

Mai trecură vreo zece minute într-o aşteptare încordată. Tunurile georgiene mai traseră o salvă, tot fară rezultat. Poate le-ar fi prins bine o baterie de rachete de coastă, gândi Mocanu.

— Suntem aproape, dar Grif este şi mai aproape!

— Distanţa faţă de *Grif!*

— Cinci mii două sute de metri, domnule comandor!

— Ne-a simţit?

— Negativ!

— Tuburile 1 şi 2!

Un şuier uşor anunţă inundarea celor două tuburi

lanstorpilă.

— Ţinta în vizor!

— Aşteptaţi comanda!

Apoi, către operator:

— Anunţă-mă când trag tunurile georgienilor.

După treizeci de secunde, operatorul zise:

— O nouă salvă, domnule comandor!

— FOC!

Cele două torpile VA-111 Shkval, de fabricaţie rusească, ţâşniră cu fantastica viteză de peste o sută de metri pe secundă. Cele mai rapide torpile din lume, spaima oricăror echipaje de suprafaţă. Fără nici un fel de ghidaj, dar letale prin viteză. Desigur, viteza scădea proporţional cu distanţa din cauza frecării apei, dar, totuşi, din acest motiv, al vitezei superioare, erau cunoscute ca şi torpile de reacţie sau de răzbunare, fiind capabile să distrugă un submarin chiar dacă acesta şi-a lansat în prealabil torpilele mai performante, făcând ca acestea să se piardă prin întreruperea ghidajului de la sursă.

Ambele torpile loviră în clipa în care proiectilele georgiene se pierdură în apă. Prima izbi spre pupa, iar a doua chiar în mijlocul copastiei, rupând corveta în două. Corveta PSKR-808, numită Grif, din flota rusă a Mării Negre dispăru în adâncuri în mai puţin de un minut, nici un supravieţuitor din cei treizeci şi şase de membri ai echipajului.

Mocanu dădu ordin de scufundare la două sute de metri şi de întoarcere acasă. Să lăsăm să fie o victorie georgiană, murmură el aplecându-se pe hartă. Vor fi bucuroşi să-şi asume această victorie, ţinând cont de faptul că răzbunau astfel scufundarea unei nave de patrulare georgiene cu rachete SS-9-N Malakhit de către corveta *Miraj*, navă de clasă Nanuchka III, la 10 august 2008. Mocanu şi echipajul său mai aveau cale lungă până acasă, la Constanţa. În Batumi, macaralele gigant se pregăteau să descarce rapid încărcătura preţioasă a unui anumit cargou ce intra în port.

XIV

20 mai 2014, ora 4.30
Tighina

Noaptea nu era prea diferită de cele precedente. Pe linia frontului, fiecare zi şi fiecare noapte sunt oarecum asemănătoare. Aceleaşi schimburi de focuri, de la arme uşoare la tiruri de mitralieră, sau aruncătoare, din când în când intrau în horă şi bateriile de artilerie din spatele frontului. Toate destinate să le reamintească permanent că nu erau în vacanţă aici, ci chiar în prima linie a focului. Cu o zi înainte începuseră permutări şi agitaţii în spatele frontului. Ceva se petrecea. Aflaseră că se schimbă dispozitivul şi că se pregăteşte unul defensiv. Aceste mişcări îi afectau prea puţin pe ei, soldaţii din prima linie, faţă în faţă cu duşmanul. Pentru ei pericolul era permanent în faţă, numai în faţă, ce era în spatele lor nu prea îi afecta. Se obişnuiseră cu provocările inamicului, cu schimburile de focuri, cu lunetiştii duşmani, cu tot ce însemna serviciul în prima linie. Îşi făceau datoria aşteptând să fie schimbaţi tot la două zile, atâţia câţi mai rămâneau, acest serviciu în prima linie îşi dădea din plin jertfele, nu era schimb fară morţi şi răniţi. Dar asta însemna să fii în prima linie, faţă în faţă cu duşmanul.

Dar acum ceva era diferit. Instinctul de luptători le spunea că se pregătea ceva, ceva mare şi important. Cu două ore în urmă încetase orice activitate, orice foc de armă dinspre inamic. O linişte sumbră, prevestitoare, se lăsase peste poziţii. Linişte întreruptă din când în când de zgomotul surd de motoare ce se grupau. Dar armele tăceau. La un moment dat, încetă cu desăvârşire, de parcă întreaga natură ar fi murit. Dar nu natura va muri mai târziu, ci sute de oameni ce aşteptau înfriguraţi în poziţiile lor adăpostite. Un bubuit depărtat, un suflu imens şi apoi

explozia apocaliptică a mii de obuze ce cădeau în poziţiile româneşti. Apoi din nou şi din nou. Tirul deveni continuu, la fel şi exploziile de pe linia frontului românesc. Bucăţi imense de pământ erau azvârlite în aer, împreună cu fărâme de echipament militar şi de multe ori, cu fragmente de trupuri umane. S-au tras mii de obuze şi sute de rachete ce au pisat poziţiile subţiate ale apărătorilor români. Apoi tirul s-a mutat mai în spate, pentru a împiedica sosirea rezervelor şi aprovizionărilor, în timp ce primul val de tancuri însoţit de infanterie ataca urlând. Mii de oameni se năpusteau asupra poziţiilor româneşti decimate de focul artileriei şi al tancurilor T-72 şi T-62 în avans. Tancurile îşi concentrau tirurile, alături de cele ale mitralierelor asupra celor mai mici forme de rezistenţă, sub forma cuiburilor de mitralieră susţinute de rachetele individuale antitanc. Artileria română era deja depăşită, fiind încadrată şi bombardată de tiruri precise mult mai intense de dincolo de Nistru.

Pentru mulţi, ordinul de repliere sosise prea târziu, pentru alţii, prinşi în luptă cu atacatorii, nu mai sosise deloc. Era şi foarte dificil să realizeze retragerea ordonată sub atacul direct al inamicului. Unităţi întregi luptau cu energia disperării, fără posibilitatea de a lua legătura cu unităţile vecine, fără să ştie dacă acestea au rămas pe poziţii, s-au retras sau au fost date peste cap de atacul impetuos al transnistrenilor sau al ruşilor, după caz. În poziţiile rămase, românii s-au bătut cu mult curaj, ripostând cu mitraliere grele şi aruncătoare împotriva infanteriei, provocându-le pierderi serioase. Împotriva tancurilor au tras cu rachete antitanc şi aruncătoare portabile, incendiind câteva pe câmpul de luptă. Au fost zone în care românii s-au bătut până la ultimul om şi ultimul cartuş, ba chiar au luptat cu baioneta şi cu patul armei, ştiind că din partea cazacilor nu se puteau aştepta la prea multă milă. Au fost crime şi atrocităţi, dar şi eroism dus la extrem.

La capul de pod de pe malul stâng al Nistrului, cel mai expus avanpost al românilor, luptele s-au dat cu o sălbăticie ieşită din comun. Dintre cei aflaţi pe linia

exterioară, faţă în faţă cu inamicul, nimeni nu s-a retras nici un pas. Nici nu aveau cum, din moment ce întreaga linie de retragere, respectiv podul peste Nistru, se afla continuu sub bătaia mitralierelor şi obuzelor inamice. Dar acest lucru făcea imposibilă şi aducerea întăririlor, astfel că apărătorii au rămas singuri să lupte până la unul. Toate rachetele, obuzele şi gloanţele se izbeau de parapetul de beton ce proteja tranşeea apărătorilor, în timp ce grupuri de transnistreni însoţiţi de tancuri se apropiau precauţi, atenţi la ripostele rare, dar precise. Prin locaşuri de tragere ascunse, rafale scurte urmate de trupuri căzând domoleau atacurile. Câte o rachetă antitanc lovea şi incendia vreun transportor sau oprea vreun T-62, dar laţul se strângea din ce în ce mai mult. Atacatorii, adăpostiţi şi ei cum puteau, ajunseseră la o azvârlitură de grenadă. Românii au încercat să riposteze şi ei cu grenade de mână, cu mai mult succes, fiind mai bine adăpostiţi.

Lupta de la pod a durat până aproape de prânz. Atunci apărătorii au început să recepţioneze focuri din spate, semn că retragerea le-a fost tăiată şi erau încercuiţi. Nu aflaseră că unităţi transnistrene şi ruseşti reuşiseră să treacă Nistrul pe la nord, pe la Gura Bicului şi să pătrundă în Tighina, izolând capul de pod românesc. Patru tancuri T-55 pătrunseră în mica piaţetă din faţa tranşeei române, îndreptându-se încet spre ea. Se opriră şi traseră câte un obuz, aruncând în aer o ploaie de sfărâmături. O rachetă Javelin incendie al doilea tanc, ultima ripostă românească. Un potop de foc, obuze şi gloanţe de mitralieră veniră drept răspuns. Li se răspunse cu ultimele gloanţe, apoi o cârpă albă flutură deasupra, semn de capitulare. Românilor li se strigă să iasă afară cu mâinile deasupra capului. Rând pe rând, în frunte cu un căpitan ce-şi ţinea braţul rănit, cei şaisprezece supravieţuitori înaintară spre centrul pieţei, unde au fost rapid înconjuraţi de cazaci nervoşi, ce-şi descărcau ura asupra lor. Au fost loviţi, bătuţi, li s-au smuls însemnele, au fost loviţi chiar şi cei răniţi, chiar dacă abia se mai ţineau pe picioare. Un cazac îl prinse pe căpitan de braţul rănit, îl smuci făcându-l să se încovoaie de durere,

apoi îi puse un Nagan la tâmplă, urlând spre el cuvinte de neînţeles. La un moment dat, în strigătele şi învălmăşeala creată, cazacul trase risipindu-i creierii căpitanului. Mulţimea se agită mai mult, încă un român a fost înjunghiat cu o baionetă. Se părea că însetaţi de sânge, cazacii vor măcelări toţi prizonierii.

O rafală în aer, apoi una care împroşcă caldarâmul la picioarele mulţimii. Lucrurile se potoliră ca prin farmec. Un căpitan în uniformă rusească cu însemnele Spetznatz, însoţit de doi subalterni cu AK-47 în mâini înainta spre ei. În drum, îşi scoase Makarovul din tocul de la şold şi înaintă până în faţa cazacului ce l-a ucis pe căpitanul român, strigând către el. Acesta ripostă, cu gesturi largi din ce în ce mai violente, arătând spre prizonierii români. Mitraliera grea de pe primul tanc se răsuci încet şi prinse întregul grup în cătare. Comandantul tancului ieşi din turelă, atent la desfăşurarea evenimentelor. Cearta dintre cei doi ajunsese la apogeu înainte ca cei doi să ajungă faţă în faţă. Câţiva dintre cazaci începură să vocifereze şi ei, solidarizându-se cu camaradul lor. Căpitanul rus ajunse în faţa celui ce devenea din ce în ce mai violent, încurajat şi de atitudinea cazacilor săi. Căpitanul îi prăvăli fără veste patul pistolului în plină faţă, apoi îl lovi cu ură între picioare. Cazacul se prăvăli chircindu-se, cu faţa plină de sânge. O clipă camarazii săi rămaseră descumpăniţi, dar în momentul următor, însoţitorii căpitanului, rămaşi ceva mai în spate, ridicară armele. Un declic puternic, când mitraliera de pe tanc introduse cartuş pe ţeavă. Prin fumul tancului vecin ce ardea, cazacii îl văzură pe comandantul rus de pe tancul celălalt cu mâna ridicată, gata să ordone deschiderea focului. Căpitanul din Spetznatz nu le dădu timp să-şi revină. Lătră un ordin scurt şi cazacii se îndepărtară, târându-l după ei şi pe nefericitul cu faţa spartă.

Căpitanul se întoarse spre prizonierii români, căutându-l din ochi pe cel mai mare în grad. Îl găsi, un plutonier ce se ţinea cu mâna de o rană urâtă la coapsă. Se opri în faţa lui, luă poziţia de drepţi şi salută regulamentar, apoi îi adresă

câteva cuvinte. Un soldat aflat în apropiere îi traduse:

— Căpitanul vă felicită pentru felul în care aţi luptat şi spune că veţi fi trataţi ca şi prizonieri de război. Veţi fi conduşi în spatele frontului, unde răniţii vor primi îngrijiri medicale.

Plutonierul nu zise nimic, îl privi pe căpitanul rus în ochi, apoi îi arătă cu un gest trupul căpitanului român ucis de cazaci. Rusul plecă privirea şi nu zise nimic. Se întoarse şi le făcu semn să-l urmeze spre un camion descoperit.

Între timp, pe flancul drept al poziţiei române, locotenentul Anghel, împreună cu alţi şapte camarazi, se strecurau spre apele Nistrului, profitând de diversiunea cu predarea apărătorilor. Îşi abandonaseră şi distruseră armele golite de gloanţe, nu le puteau fi de nici un folos, ba mai mult i-ar fi încurcat. Nu-şi explica nici acum cum de a ajuns în situaţia asta, doar a acceptat ca o grupă de-a sa să suplimenteze dispozitivul de apărare pentru o noapte, fiindcă ceva era suspect. Superiorul său, căpitanul Mirea, rămăsese în Cocieri, intrândul de la nord ce înainta direct spre Dubăsari, împreună cu restul companiei de vânători de munte. Nici Anghel nu ar fi trebuit să fie aici, dar s-a oferit să vină împreună cu grupa pe care o detaşase, doar pentru noaptea asta. De fapt venise în Tighina cu plutonul său, dar rândul lor la schimbarea gărzii urma abia noaptea următoare. Venise cu grupa suplimentară mai mult pentru a se obişnui cu împrejurimile. Abia aştepta să termine cu serviciul de trei zile la Tighina şi să revină cu băieţii la Cocieri, alături de compania lor şi căpitanul Mirea. Totdeauna prefera să lupte alături de camarazii săi, nu-i plăcea ideea de a fi alături de oameni pe care nu-i cunoştea şi nu ştia în ce măsură se putea baza pe ei, dar infanteriştii au luptat bine, până au fost înconjuraţi şi au rămas fără muniţie. Când căpitanul lor, rănit şi el, a propus predarea, Anghel, în numele său şi al oamenilor săi rămaşi, a refuzat alegând versiunea de a încerca să se întoarcă înot peste

Nistru, în Tighina, la camarazii săi care luptau în oraş. Doi dintre oamenii săi răniţi au rămas şi ei să se predea. Ar fi vrut să-l lase şi pe Virgil, rănit la braţul stâng, un glonţ îi

traversase muşchiul, dar acesta s-a rugat mult de locotenent să-l ia cu ei, încât acesta a cedat. Cei opt au ajuns la malul Nistrului neobservaţi, cazacii fiind prea preocupaţi să jefuiască ce a mai rămas din poziţiile apărate de români în stânga Nistrului. S-au dezbrăcat de vestoane şi s-au cufundat în apa destul de rece chiar sub pod, pentru a fi mai greu de observat, apoi au început să înoate. A urmat o luptă grea cu apele şi curentul puternic, dar până la urmă a reuşit să treacă dincolo. Au mai reuşit cinci, doi nu au mai apărut. Dintre cei doi, unul era Virgil, cel rănit la braţ care se rugase de Anghel să-l ia cu ei. În timp ce se strecurau spre clădiri, încercând să ajungă în poziţiile româneşti, Anghel înţelese că responsabilitatea morţii lui Virgil îl va urmări toată viaţa, oricât de lungă spera el să fie, sau cât de scurtă era în perspectivele de acum.

Mai 2014, ora 11.00
Cocieri

Căpitanul Lucian Mirea era un bun tactician, i s-a spus încă din timpul studiilor de la Academia Militară. Şi el credea asta, mai ales că dovedise reale calităţi, atât în timpul misiunilor din Afghanistan, cât şi în cursul ultimelor războaie, inclusiv cel de faţă. Ca şi recunoaştere, cu o zi în urmă primise ordinul de zi prin care era avansat la gradul de maior, dar încă nu-i sosiseră oficial gradele, putea spera pe viitor la chiar comanda unui regiment. Culmea, a trebuit să apară un nou război tocmai acum, mormăi el.

Fiindcă în capul de pod de la Cocieri, în faţă cu ofensiva ruso-transnistreană, nu avea cum să primească nici măcar muniţie, ce să zică de grade sau alte lucruri. A înţeles de la început că începuse ofensiva aşteptată, dar mai ales că nu sectorul său era vizat primordial. Platoul Cocieri avea o importanţă secundară în desfăşurarea ostilităţilor, conform comandamentului rus, iar acest lucru se vedea nu numai privind harta, ci şi prin forţele inamice ce-i atacau oamenii. Erau atacuri de fixare, nu de străpungere, se vedea clar. De la ora 4.30, ora la care începuse ofensiva inamică pe toată

linia, a făcut faţă mulţumitor tuturor atacurilor, chiar dacă a fost iniţial bine pisat de artileria la care nu prea avea cu ce să-i răspundă. Şi-a dat seama că scopul lor nu era să-i străpungă linia, oricât de slabă era ea, ci să-l menţină pe loc, să nu poată încerca acţiuni ofensive care să pericliteze atacul inamic. Era clar pentru el, atacul în forţă se desfăşura spre Tighina şi spre Coşniţa, pentru ocuparea podului de la Vadul lui Vodă, cel puţin în sectoarele învecinate, el neavând o privire de ansamblu asupra întregii linii a frontului, de la Camenca, în nord, până la Slobozia, în sud.

Cazacii şi nistrenii, însoţiţi de câteva TAB-uri, au fost respinşi cu pierderi grele, el rămânând stăpân pe linia frontului. Două ore mai târziu, în zori, a făcut faţă mulţumitor celor câtorva tancuri T-55, fiind doar nevoit să-şi retragă uşor aripa stângă de la Corjova. A înţeles intenţia inamicului, dar mai mult a înţeles că nu prea avea cu să-i facă faţă mai târziu, atunci când vor străpunge poziţiile româneşti în sectoarele vizate, iar apoi se vor întoarce spre el, cu tot ce aveau la dispoziţie. Iar el nu prea avea cu ce să se opună. Din compania sa de vânători de munte un pluton trimisese deja la Tighina, condus de cel mai bun adjunct al său, locotenentul Anghel. Mai avea în subordine o companie de infanterie, câteva unităţi din armata moldoveană şi în rest civili, majoritatea localnici, înarmaţi cu ce puteau, mare parte dintre ei cu puşti ZB cu lamele de cinci cartuşe.

A avut o discuţie prin staţia radio cu generalul Pintea, care în cele din urmă i-a aprobat planul. Nu avea cum să ţină frontul, dar tot putea să facă ceva. Mare parte din vehiculele sale de transport au fost distruse în decursul tirului de artilerie inamic, inclusiv câteva TAB-uri şi camioane. Chiar dacă ar fi dorit, nu avea cum să-şi evacueze întreg efectivul. Aşa că a ales cea mai bună soluţie pe care o considera la momentul respectiv.

Flancul său stâng, de la Corjova, dăduse înapoi, dar el totuşi menţinea controlul asupra şoselei Dubăsari-Râbniţa, de importanţă strategică pentru transnistreni. La următorul

atac demonstrativ al transnistrenilor, a dat un contraatac masiv la centru, direct spre periferiile Dubăsariului, cu tot ce avea la dispoziţie. Acest atac l-a adus chiar în poziţiile unor baterii de artilerie, pe care vânătorii săi le-au distrus cu încărcături explozive, la fel ca şi fiecare depozit de muniţie capturat. Dar scopul său era deschiderea unei linii subţiri de comunicaţii prin vestul Dubăsariului cu cei ce luptau în platoul Coşniţa pentru a apăra capul de pod din intrândul Nistrului ce ducea spre podul de la Vadul lui Vodă. Odată acesta deschis, a încărcat în vehiculele rămase valide toţi răniţii şi o mare parte din infanterişti şi soldaţii din armata moldoveană, tot ce putea fi transportat. Nu mai era loc pentru el şi oamenii săi, cu atât mai puţin pentru voluntarii localnici, în ultimul jeep i-a condus pe lunetiştii ataşaţi lui, pe Manole şi Toma, iar lui Toma i-a încredinţat o servietă conţinând un laptop şi câteva DVD-uri.

— Aici este arhiva noastră, să ai grijă să ajungă acasă. În cazul în care sunteţi capturaţi, apeşi pe butonul roşu de sub mâner şi totul va fi distrus şi imposibil de recuperat.

Toma protestă:

— Domnule căpitan, noi doi putem rămâne şi cred că am putea fi de folos...

— Sunt convins, dar cred că voi doi puteţi fi mai de folos în altă parte, doar ştiu că sunteţi cei mai buni. Nu, nu vorbesc prostii, am cerut cei mai buni lunetişti când am avut nevoie şi mi-aţi fost trimişi voi doi. Sunt sigur că sunt alte misiuni care au nevoie de oameni ca voi. Vă mulţumesc şi Doamne ajută! Doar sper, cu voia lui Dumnezeu, că ne vom mai revedea!

O coloană de TAB-uri şi camioane se înscrise pe calea subţire de lângă Nistru, prin Dubăsari, protejată de soldaţii români ce luptau în apărare. În urma lor, podul de la Vadul lui Vodă sări în aer, de data asta pe o porţiune mult mai mare decât în 1992. Odată transportul trecut, căpitanul Mirea reveni la problemele sale urgente. Transnistrenii începeau să preseze din ce în ce mai mult, obligându-i pe cei aflaţi în Dubăsari să dea înapoi. Se retrăgeau ordonat, prin luptă, atacaţi de rezervele inamice ce veneau în număr

din ce în ce mai mare.

În sfârşit, gândi Mirea şi-au făcut datoria, atrăgând trupe spre ei, care altfel ar fi putut fi folosite în avansul împotriva poziţiilor româneşti. Oamenii săi părăsiră periferiile Dubăsariului, presaţi de forţe mult superioare, dar după ce au distrus tot ce găsiseră echipament militar inamic, inclusiv două baterii de artilerie cu muniţia aferentă. Până la urmă şi acesta a fost scopul lor.

Căpitanul Lucian Mirea îi strânse pe liderii tuturor forţelor rămase alături de el, sub comanda sa. În afară de cele două plutoane de vânători de munte ale sale, subţiate de pierderi, mai avea două plutoane de infanterie, care puteau fi comasate într-unul singur, ţinând seama de pierderile înregistrate, răniţii fiind trimişi deja spre Coşniţa împreună cu soldaţi însoţitori. Mai erau rămăşiţele a două companii din armata moldoveană, companii numai cu numele, efectivele abia ajungând să umple două plutoane. Civilii, hotărâţi, cu bentiţe negre cu tricolorul de o parte, burunduci cum se autointitulau, erau cam în număr de cincizeci, mare parte localnici.

Mirea, după ce îi adună pe conducătorii tuturor acestor forţe eterogene aflate nominal sub comanda sa, le expuse pe scurt situaţia militară, subliniind faptul că în scurtă vreme vor rămâne în spatele frontului, încercuiţi, neavând posibilitatea să fie evacuaţi, le destăinui planul său.

— În curând, atacul inamic ne va rupe de orice legătură cu comandamentul român. Vom rămâne izolaţi, iar acest fapt ne face să ne schimbăm total tactica de luptă. Domnilor, de astăzi vom deveni partizani şi vom lupta după aceste reguli. Ne vom ascunde şi vom ataca coloanele de aprovizionare inamice, provocând distrugeri cât mai mari, apoi vom dispărea şi vom ataca din nou. Cine nu este de acord, va putea hotărî acum predarea unităţii pe care o are în subordine.

Îşi răsuci privirea spre cei prezenţi, dar nimeni nu zise nimic, pe feţele lor se putea citi doar decizia fermă de a lupta. Conducătorul civililor voluntari, burunducul Ghenadie, un ins bine legat la vreo cincizeci de ani, luă

cuvântul:

— Eu garantez pentru majoritatea oamenilor mei, dar ar trebui să-i întreb în prealabil. Este cea mai bună decizie, va trebui să ne pregătim ascunzători în pădurile de la nord, să ne aprovizionăm şi să continuăm lupta.

— Foarte bine, ştim cu toţii ce a însemnat războiul de partizani atât în decursul celui de-al doilea război mondial, când partizanii sovietici şi iugoslavi au avut un rol important, dar şi luptătorii anticomunişti din România, pentru anihilarea cărora s-a depus atâta efort. Deci, trecând la fapte, va trebui să luăm cu noi alimente, arme şi muniţii cât putem duce, să ne edificăm bazele şi să pornim la acţiune. Iar pentru asta, Ghenadie, avem nevoie de ajutorul tău, fiindcă tu cunoşti cel mai bine locurile. Ne vor trebui legături cu populaţia locală, pentru a ne putea aproviziona cu alimente şi informaţii, dacă situaţia noastră se prelungeşte.

— Fiţi liniştiţi, din acest punct de vedere, sunteţi pe mâini bune. Am luptat alături de Mazuru, Halipa şi Gruşenco în 1992, ba chiar am jurat credinţă în idealurile noastre odată, la un foc de tabără. Sunt lucruri care nu se uită şi, de asemenea, sunt locuri în care ne putem adăposti, de unde vom putea ataca fără milă invadatorul. Doamne ajută!

Câteva ore mai târziu, când trupele transnistrene au atacat poziţiile româneşti, n-au întâmpinat rezistenţă. Au pătruns fără luptă, deşi au tras mii de gloanţe şi sute de obuze. S-au năpustit în vechile tranşee, în speranţa că vor găsi ceva de furat. Un cazac a găsit o ladă pe care s-a grăbit să o deschidă. Explozia a ucis trei oameni şi a rănit alţi cinci. Mai târziu, o rachetă a lovit un TAB, toţi pasagerii fiind ucişi.

În noaptea următoare, un transport de trupe dinspre Dubăsari spre Criuleni a fost atacat. A fost distrus un tanc, trei BTR-uri şi şase camioane. La locul faptei, după intense schimburi de focuri cu zeci de morţi de partea transnistreană, a fost găsit cadavrul unui individ îmbrăcat în uniforma vânătorilor de munte din armata română şi a unui civil cu o banderolă neagră pe frunte cu tricolorul pe o

parte. Restul au reuşit să dispară, doar pentru a lovi mai târziu. Şi au lovit.

Mai 2014, ora 16.00
Tighina

Căpitanul Teodor Jipa îl privea ţintă cum avansa încet, ridicându-se cu şenilele peste baricada clădită de-a lungul străzii, încă puţin şi ajunse la apogeu, apoi se lăsă greoi în jos accelerând când trecu peste linia înălţată din cărămizi, betoane şi câteva maşini răsturnate. Era atât de sigur pe el. Alături se strecurau câţiva infanterişti, căutând cu ochii în patru orice ameninţare. Dar nu părea a fi nici una. Îşi reluară avansul încet, atenţi la orice mişcare, care nu mai venea.

Jipa îl aştepta la o mie cincizeci de metri în faţă, după cum îi spunea telemetrul laser. Stătea singur, în mijlocul drumului îngust, dincolo de prima linie de blocuri, ascuns după o maşină Lada avariată parcă uitată acolo. Insistase să tragă chiar el, din moment ce soldatul cu Javelin fusese rănit şi evacuat. Ţinea lansatorul pe umăr, cu grijă, menţinând tancul în cătare. Nimeni nu zicea nimic, toţi îşi ţineau răsuflarea, mai puţin infanteriştii transnistreni şi tancul T-72 ce înaintau încet, fără să ştie ce-i aşteaptă. Câmpul vizual era clar, Jipa putea vedea fiecare detaliu al tancului, inclusiv drapelul rus agăţat de turelă. Cât tupeu, ca şi în 1992, când au ocupat încă o dată Tighina, cele douăzeci de tancuri arborând drapelul rus fără nici o jenă. Dar acum era unul singur, iar pe el îl aştepta căpitanul Teodor Jipa, din Detaşamentul 495 paraşutişti ai armatei române. Îl prinse fără dificultate în dreptunghiul de pe ecranul lansatorului, focusă imaginea murmurând:

— E singur, e superb, e magnific şi… e al meu! Al meu şi numai al meu!

Apăsă pe trăgaci lansând racheta. Primul motor al rachetei o smulse din tubul propulsor, iar apoi se iniţie al doilea motor ce o împinse spre ţintă. O scurtă ezitare, apoi racheta porni cu viteză descriind o curbă elicoidală ce sfârşi

într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade în turela tancului T-72. Tancul nu era protejat cu blindaj reactiv, pentru această posibilitate racheta având încărcătura dispusă în tandem, iar capul de luptă exploziv de 8,4 kilograme răbufni în interiorul tancului distrugând totul, un jet puternic ce împroşcă înjur o explozie de lumină antrenând bucăţi de metal încins. Tancul va arde acolo pentru multe ore, Jipa având grijă ca la căderea serii un om de-al său să mai arunce un pet de benzină doar pentru a menţine focul, o lumină stranie ce va descuraja alte tentative de infiltrare pe această cale.

Infanteriştii transnistreni rămăseseră şi ei cu ochii spre cursa rachetei, practic uitând pentru ce erau acolo. Cel mai avansat încasă un glonţ în baza gâtului, aruncându-l cât acolo, împroşcând un şuvoi de sânge. Au mai căzut trei sub rafalele susţinute, înainte ca restul să se retragă grăbiţi, lăsând în urmă doi răniţi ce au fost capturaţi ulterior de soldaţii români.

O nouă tentativă de intrare în Tighina pe la nord-vest a fost respinsă, dar căpitanul Teodor Jipa nu se putea bucura. Se băteau cu energia disperării, dar cu fiecare minut îşi dădeau seama de realitatea crudă. Erau izolaţi, erau singuri în Tighina, presaţi din toate părţile de ruso-transnistrenii ce avansaseră mult, tăindu-le orice posibilitate de evacuare sau aprovizionare. Erau singuri, dar erau acolo, luptându-se pentru fiecare casă, fiecare stradă, fiecare clădire şi fiecare palmă de pământ. Fiindcă erau soldaţi şi aşa înţelegeau să-şi facă datoria: luptând.

La câteva străzi mai încolo, la vreo doi kilometri distanţă, sergentul Ioan Lăzărescu înregistra explozia cu uşurare, dar şi cu îngrijorare. Era preocupat mai ales prin prisma situaţiei în care se găsea, oarecum similară cu cea de acum câteva zile pe străzile Chişinăului, când lupta izolat printre blocuri şi clădiri împotriva trupelor transnistrene. Acum, în cartierele din nordul Tighinei, se afla în aceeaşi situaţie complicată. Era izolat complet, atât el, cât şi oamenii aflaţi sub comanda sa. Nu erau prea mulţi, dar se simţea responsabil pentru ei. Şi era responsabil pentru ei doar prin

simplul fapt că îi conducea în luptă. O grupă din plutonul său, alături de care se ataşaseră alţi soldaţi rătăciţi de unităţile proprii, plus un număr neprecizat de soldaţi moldoveni alături de civili înarmaţi cu ce apucaseră, voluntari moldoveni. Toţi se aciuaseră pe lângă el şi grupa sa, singura unitate combatantă viabilă care ştia să ducă un astfel de tip de război. Toţi s-au pus sub ordinele sale fară discuţie, chiar dacă unii îi erau superiori în grad, mai ales cei din armata moldoveană. Se trezise lângă el chiar cu un maior din armata moldoveană, ce se recomandase ca şi maior Vădim Dumitru. Multă vreme stătuse alături de el, discutând multe aspecte, întrerupţi doar de tirurile de armă. La un moment dat, sergentul Lăzărescu văzu spre stânga, printre blocuri, un grup de şase-opt inamici ce se strecurau în intenţia de a-i învălui flancul. Un ordin scurt, apoi tirurile de armă automată şi vreo trei inamici căzură, unul dintre ei încă mai mişca, urlând şi gemând în urma rănilor. Sergentul Lăzărescu retrase mai mult flancul spre stânga, întrebându-se de ce pierduse legătura cu cei ce ar trebui să-i acopere flancul. Mai târziu a înţeles că de fapt nu mai exista nici o trupă amică care să-i acopere stânga, iar în dreapta departe tocmai sărise în aer un tanc inamic. După o jumătate de oră de hărţuială, după ce începuse să recepţioneze focuri de armă din stânga spate, a înţeles că era pe cale de a fi înconjurat. Din acest moment, nu prea avea multe alternative. Lângă el s-a strecurat un anume sergent Mihnea Avram, din trupele speciale şi el rupt de unitatea sa. Acesta i-a spus pur şi simplu că el şi cei doi oameni ai săi din Batalionul „Vulturii” vor rupe încercuirea şi se vor ralia trupelor române din Tighina, pentru ei ideea capitulării ieşind din discuţie. Avram doar dorea să ştie ce intenţii avea el, în caz că ar fi dorit să se predea, ei ar fi luptat pe cont propriu, încercând să spargă încercuirea. Lăzărescu ar fi vrut să-l lovească, dar şi să-l îmbrăţişeze în acelaşi timp. Să-l lovească pentru că a crezut că doreşte să se predea, să-l strângă în braţe fiindcă hotărârea lui era conformă cu ceea ce dorea el. L-a reţinut pe Avram lângă el, pentru a putea coordona împreună ieşirea din încercuire.

Doi sergenţi ce luau decizii şi hotărau pentru mai bine de patruzeci de luptători prinşi în încercuire.

Discuţia cu maiorul moldovean Vădim Dumitru a fost mai dificilă. El avea vreo zece soldaţi moldoveni, restul fiind în afara cercului, dar nu prea ştia ce trebuia să facă. Pe de-o parte gradul său ar fi trebuit să fie preponderent, dar îşi dădea seama că experienţa era de partea celor doi sergenţi. Cu câteva zile în urmă, lângă Comrat, a văzut ce înseamnă armata română profesionistă, chiar dacă încă nu era lămurit pe deplin asupra rezultatelor. De aceea se hotărî să vorbească cu sergentul Lăzărescu, fără a-i contesta autoritatea pe câmpul de luptă, simţise deja pe cont propriu sub zidurile Comratului că un sergent, ca şi un anume Oliviu Roşea, poate avea mai multă experienţă şi cunoaştere ca şi un general care nu păşise niciodată pe câmpul de luptă sau, ca şi în cazul de faţă, un maior.

În groapa ce le servea ca şi adăpost, lui şi sergentului Lăzărescu, din moment ce sergentul Avram îşi găsise un adăpost la vreo cinci metri mai încolo, după colţul unei clădiri pe jumătate prăbuşită, cei doi discutau, cu ochii spre poziţiile inamice.

— Sergent, nu vreau să crezi că doresc cumva să îţi subminez autoritatea, îmi dau seama şi singur că eşti cel mai capabil să ne scoată din situaţia asta, mai ales că mie mi-au rămas doar câţiva oameni din subordine, majoritatea celor aflaţi în această situaţie dându-ţi ţie ascultare. Ai pregătirea şi experienţa respectivă care, cu regret trebuie să o recunosc, mie îmi lipseşte, de aceea sunt de acord să accept comanda ta pentru a-mi salva oamenii din încercuire. Dar, aş dori să ne coordonăm ordinele şi acţiunile spre binele comun şi mai ales, nu aş vrea să fiu pus într-o situaţie ingrată faţă de oamenii mei, cred că mă înţelegi…

Lăzărescu aprobă din cap.

— Vă mulţumesc, domnule maior şi puteţi fi convins că nu intenţionez să mă ating cumva de autoritatea dumneavoastră…

— Între noi, când suntem singuri, cred că ai putea să-mi

spui Vădim…

— Încă o dată, vă mulţumesc, sau îţi mulţumesc, Vădim, pentru încredere şi vreau să ştii că scopul meu, ca şi al tău, este să ne scoatem oamenii din rahatul ăsta şi să ajungem la ai noştri…

— Mă bucur că suntem de acord, băieţii mei nici nu vor să audă de ideea capitulării, cel puţin atât timp cât au muniţie şi o şansă.

— Eram convins că patrioţii moldoveni sunt la înălţime, iar ceea ce îmi spui îmi întăreşte convingerea. Încă nu ne-am spus ultimul cuvânt, trebuie să scăpăm de aici pentru a lupta din nou, în altă zi.

— Bine, dar cum o vom face? Îţi repet, sunt sigur că sub comanda ta avem cele mai mari şanse să ajungem la ai noştri, dar spune-mi cum va trebui să acţionăm! Fiindcă timpul nu curge deloc în favoarea noastră.

Sergentul Lăzărescu aruncă o privire peste marginea gropii şi şuieră scurt spre stânga, spre adăpostul sergentului Avram. Acesta îi răspunse, făcând nişte semne cu braţul ridicat. Lăzărescu se lăsă înapoi, alături de maiorul moldovean.

— Spre stânga ne-au învăluit, în mod sigur au ajuns în spatele nostru. În dreapta, la fel, dar acolo încă se dau lupte, am auzit explozii mai devreme şi focuri de armă. Am prins prin radio legătura cu şeful meu, căpitanul Teodor Jipa, au distrus un tanc T-72 acolo şi au anihilat o tentativă de pătrundere. Deci va trebui să forţăm în dreapta şi în spate, să rupem încercuirea pe acolo unde cordonul este mai subţire şi chiar în noaptea asta. Acum îi vom comunica lui Jipa că vom veni, să preseze spre noi, dar să nu tragă când vom apărea. Ar trebui să reuşim, dar avem destul de mers până acolo prin teritoriu ostil. Cum stai cu oamenii, va trebui să laşi pe loc tot ce nu poţi duce, distruge armamentul ce nu poate fi cărat.

— Ce facem cu răniţii?

— Care e situaţia lor?

— Am un rănit grav, greu transportabil şi încă unul uşor.

— Mda şi eu am doi răniţi transportabili, vom încerca să-i

ducem acasă. Cu părere de rău, rănitul tău grav va trebui lăsat aici. Va avea mai multe şanse decât dacă îl transportăm. Ne va încetini şi va imobiliza alţi patru oameni care vor trebui să-l care pe targă. Şi poate va muri pe timpul transportului. Va trebui să găseşti un apartament cu patrioţi adevăraţi care să-l ţină, iar în caz de ceva să-l predea ca şi prizonier unităţilor ruseşti, nu cazacilor sau transnistrenilor. Aşa bietul om va avea o şansă. Dacă îl luăm cu noi, nici el, nici noi, nu vom avea vreo şansă, continuă el pentru a preîntâmpina vreun gest de revoltă din partea maiorului moldovean.

După câteva clipe de gândire, Vădim îşi dădu acordul. Sergentul avea dreptate, oricât ar fi vrut el să-i conteste decizia. Avea dreptate şi era convins, după ce l-a privit în ochi, că aceeaşi decizie ar fi luat-o şi el, inclusiv dacă ar fi fost vorba de el însuşi. De unde această hotărâre, aceste decizii, nu numai acum, dar şi cu câteva zile în urmă? Rememoră cu ochii minţii episoadele din faţa Comratului, un sergent, un simplu sergent, se pune în faţa căpitanului pentru a-l proteja de un atac, se luptă cu un agresor mult mai puternic, camarazii săi cu armele aţintite spre inamici spre a nu interveni, căpitanul cu pistolul în mână, dar nu trage, sergentul cruţă viaţa agresorului, deşi ar fi fost în drept să-l ucidă cu sânge rece, el cel puţin asta ar fi făcut… Multe întrebări, puţine soluţii sau răspunsuri. Totuşi, putea muri în noaptea asta fără a putea fi lămurit pe deplin. Se hotărî să-l întrebe pe sergent, chiar dacă ştia de dinainte că nu va putea afla toate răspunsurile.

— Ioane, pe tine, ca om, ce te face să faci toate astea? În sensul, de ce eşti acum aici, gata să mori, în loc să fii acasă, la nevastă sau la vreun chef cu prietenii?

Sergentul Ioan Lăzărescu zâmbi. Au fost atâţia care l-au întrebat acelaşi lucru, într-un fel sau altul. Chiar şi el s-a întrebat de multe ori, dar răspunsul său a fost acelaşi.

— Vădim, să ştii, eu am putut să aleg să lucrez în multe alte domenii, dar m-am decis pentru cariera militară. De ce, nu ştiu, sau nu contează acum. Ani de zile m-am pregătit şi am fost plătit să fiu soldat al ţării mele. Iar ţara m-a plătit şi

pregătit pentru un caz care s-ar fi putut întâmpla, ca şi un război. Sunt unii care au fost plătiţi şi pregătiţi ani de zile, dar nu au prins vreun război. Norocul lor. Dar eu am fost plătit şi pregătit ani de zile, din banii contribuabililor, ai celor care plătesc impozite în România, să mă pregătesc pentru război, iar când acesta va izbucni, să fiu acolo şi să-mi fac datoria. Putea să izbucnească sau putea să nu, nu este problema mea. Dar din moment ce acesta s-a declanşat, eu sunt aici să-mi fac treaba. Am fost plătit în avans, dacă poţi înţelege şi acum va trebui să dovedesc că am meritat toţi banii ăştia, la fel şi pregătirea mea. E simplu.

— Bine, făcu maiorul Vădim Dumitru, dar acum, în momentul de faţă, ce face ţara ta pentru tine?

Sergentul loan Lăzărescu mai aruncă o privire peste buza şanţului şi se răsuci uşor spre maior.

— Va trebui să plecăm în zece minute, Vădim. Du-te şi pregăteşte-ţi oamenii, vom trage rafale pentru a-i ţine pe loc, după care ne vom retrage discret. Ţine-ţi băieţii în dispozitivul gândit de sergentul Avram, e din trupele speciale şi îşi ştie treaba foarte bine.

Maiorul Dumitru se pregăti să plece, când sergentul Lăzărescu îl ţintui scurt cu privirea:

— M-ai întrebat ce mi-a dat ţara acum? Îţi şi răspund, mi-a dat un ordin şi asta, zise bătând cu palma pe patul automatului AK-47. Pentru mine e suficient, nu crezi? Cred că ar trebui să fie şi pentru tine, nu?

— Da, aşa e. Războiul este singurul test viabil al pregătirii şi dotării unei armate. Şi acum noi susţinem testul ăsta.

— Da, iar eu vreau să văd cum se va termina, dar cu arma în mână, nu prizonier. La fel şi tu.

Maiorul Vădim Dumitru dispăru în semiobscuritatea ce se lăsa odată cu coborârea înserării. Va fi o noapte grea, pentru unii ultima. O jumătate de oră mai târziu, în noapte, în şir indian, mai bine de patruzeci de umbre se strecurau spre est, printre clădiri, spre locul de unde se auzeau punctate împuşcături şi explozii, semn că trupele române luptau.

Căpitanul Laurenţiu Bodea se abţinuse până atunci, dar în momentul în care îl văzu pe mecanic îndreptându-şi spatele şi ridicându-se de sub elicopterul său, se repezi asupra lui.

— E gata, merge?

Mecanicul îşi şterse fruntea transpirată, îşi îndreptă coloana obosită, abia apoi îi răspunse.

— Suficient până la Iaşi, dar fară să bruscaţi prea mult comenzile, domnule căpitan. Acolo va avea nevoie de o revizie completă, dar puteţi ieşi din iadul ăsta cu el.

Căpitanul Laurenţiu Bodea nu mai aşteptă alte explicaţii şi se căţără pe locul pilotului, urmat rapid şi de restul echipajului. Lângă el, al doilea elicopter, numit şi wingmanul său, de fapt cel care avea misiunea de a-l acoperi şi proteja, îşi pornise deja motoarele şi elicele sale se turau aproape de viteza de decolare. Costică, după cum îi spunea el lui Constantin Barna, era gata să se desprindă de la sol, la fel şi el. Erau ultimii rămaşi în Tighina, restul elicopterelor, după câteva misiuni de luptă ce au constat în bombardarea unităţilor inamice ce avansau, au fost retrase spre Chişinău. Elicopterul său IAR-330 Puma Şocat avusese o defecţiune minoră, aşa că a avut de aşteptat până ce echipele tehnice l-au reparat, dar alături de el a rămas şi elicopterul lui Costică. Acum aveau ordin să salveze aparatele, ducându-le nu la Chişinău, ci la Iaşi, pentru a remedia problema tehnică apărută. De aceea decolau în grabă, tehnicienii urmând şi ei să părăsească Tighina cu câteva automobile, înainte de a fi surprinşi de avansul inamicului în oraş. Chiar dacă în multe locuri se lupta, ei trebuiau să plece. Iar asta nu-i convenea căpitanului Bodea. Dar ordinul e ordin.

Pomi motorul, iar acesta începu să toarcă lin, la fel ca şi de fiecare dată. Nimic nu părea să fie nelalocul său, mecanicii şi-au făcut treaba cu prisosinţă, dacă ceva ar fi fost în neregulă, ar fi simţit imediat. Ajunsese să-şi cunoască aparatul şi motorul acestuia după cum torcea, după sunet. Chiar şi tehnicienii ce se ocupau de elicopterul

său ştiau asta. Îşi iubea elicopterul care îl ducea spre înălţimi şi răspundea docil comenzilor sale, îşi iubea meseria şi iubea zborul. Soţia sa îi ştia pasiunea şi se împăcase cu ea, chiar dacă nu se împăca cu pericolul misiunilor sale, mai ales de când izbucniseră războaiele care l-au solicitat atât. Dar fetiţa lui, acum de trei ani, când vedea la televizor vreun avion sau aparat de zbor, întindea mâna şi spunea „Tati” cu o emoţie deosebită. Iar pentru asta merita să zbori, ştiind că fiica ta se uită spre cer după „Tati”.

Cuplă radioul în timp ce motoarele turau, ridicându-l de la sol uşor, ca pe un fulg. Din depărtare percepea clar zgomotele războiului, explozii, rafale prelungi de mitralieră, din loc în loc explozii de lumină înafara câmpului său vizual. Înserarea coborâse rapid, umbrele nopţii strecurându-se tăcute, rupte din loc în loc de străfulgerări de lumină subliniate de bubuituri din ce în ce mai apropiate. Războiul venea spre el, dar el trebuia să plece, chiar dacă alţii rămâneau în foc să-i asigure lui plecarea spre o zonă sigură. Dar ce era o zonă sigură, în momentul în care totul se cufunda în vâltoarea războiului? Iar el ştia ce înseamnă asta, doar luptase deja în două războaie.

— Fox 3-2, luaţi curs 8-2, jos, cât mai repede. În sectorul 3-8 probleme, de evitat. Atacul principal inamic terestru la nord, pe axa 9-2, evitaţi, trecerea cea mai sigură uşor la sud de această axă. Confirmaţi ruta şi daţi-i bătaie!

Bodea îşi ridicase elicopterul la o sută de metri altitudine, urmat şi de cel al lui Costică, în dreapta şi uşor în spate. Începu rularea pe ruta recomandată, cu ochii în patru. Soarele apusese deja, întunericul devenind stăpân mai ales la sol, de unde puteau veni ameninţările cele mai probabile. Cele două păsări ale nopţii se apropiau din ce în ce mai mult de şoseaua principală ce traversa Tighina, axul de atac al trupelor transnistrene, scena unor cumplite bătălii de apărare ale trupelor române. Chiar dacă Tighina fusese învăluită prin flancuri, în oraş luptele continuau cu îndârjire, pentru fiecare stradă şi fiecare casă, trupele române ce luptau fiind aproape tăiate şi fără posibilitatea de evacuare

sau de sprijin. Dar luptau în continuare, la fel cum străbunicii lor au făcut-o în încercuirea de la Stalingrad. Iar el va pleca de aici, fără o vorbă, fără o luptă, doar ca să salveze un elicopter, de fapt două, în timp ce tot ce avea mai bun naţia asta se lupta în beznă, încercuiţi şi ducând lipsă de orice, ca să-i lase lui timpul să salveze un elicopter. Dar acest elicopter era unul românesc, un elicopter de luptă, menit să distrugă inamicii ţării sale, iar el trebuia să-l evacueze din faţa duşmanilor. Da, unele lucruri nu prea se leagă.

Erau tot mai aproape de locul înfruntării principale, şoseaua spre vest. Luptele se dădeau deja în centrul Tighinei, iar ai noştri dădeau înapoi în faţa superiorităţii blindatelor inamice. În curând va trebui să vireze spre vest, îndepărtându-se de luptă, încercând să scape din încercuire, dar lăsându-i pe aceşti bravi luptători singuri cu destinul lor. Schimbă radioul de la bord pe frecvenţa trupelor terestre. Un noian de comunicate şi ordine învălui interiorul cabinei elicopterului.

— Cer Javelin pe stânga, două blindate inamice îmi învăluie plutonul…

— Mi-au străpuns linia, mă retrag pe blocul 7, cer susţinere cu foc…

— … plutonul meu învăluit din dreapta, trimiteţi o grupă de străpungere, retragere generală spre următoarea poziţie…

— Un tanc inamic distrus, flancul stâng asaltat de trupe superioare…

Cu urechea stângă percepu avertismentul:

— Elicopter inamic, posibil Ka-52, vector de deplasare 7-9, înălţime trei sute de metri…

Ka-52, elicopter de atac rusesc, cu două elice coaxiale ce înlocuiesc elicea din coadă, era un aparat ideal pentru susţinerea trupelor de la sol. Rachetele şi tunul de 30 mm puteau fi decisive în orice angajament. Dar era unul singur, iar ei erau doi şi încă nu fuseseră observaţi.

Era o decizie grea, mai ales ţinând cont de cele întâmplate până acum. Bodea îşi privi tresele de căpitan,

ezitând. Tot căpitan a fost şi în Maramureş, atunci când în fruntea escadrilei sale a distrus complet o forţă de atac ucraineană în pasul Gutin. Oricine ar fi fost avansat pe loc pentru o astfel de acţiune, dar ca şi în orice armată şi în armata română lucrurile se mişcă mai încet. Sau intervin fel de fel de interferenţe, dacă pot fi numite aşa. Astfel, alţii, cu mai puţine merite pe câmpul de luptă şi-au primit avansările, dar el a rămas în aşteptare, tot cu gradul de căpitan, în sfârşit, când era pe cale să primească mult aşteptata avansare, a început implicarea în Basarabia, de fapt în fosta republică Moldova, când a transportat desantul de paraşutişti din Detaşamentul 95 conduşi de colonelul Dorinei Iancu, acest nebun, dar brav soldat român. A tras atunci cu tot armamentul din dotare asupra atacatorilor ce urmăreau să anihileze apărătorii români şi moldoveni şi considera că şi-a făcut datoria. Ordinul de avansare îl aştepta deja la Iaşi, pentru când se va întoarce. Dar, ca de obicei, un birocrat din armată şi-a băgat coada, susţinând că acţiunea sa va trebui verificată de o comisie de anchetă, din moment ce putea prejudicia statul român, fiindcă imagini cu atacul său din Chişinău au fost dezvăluite de televiziunile din întreaga lume. Iar el nu avea ordin să atace. Ori, ce ar fi trebuit să facă? Să-i lase pe români măcelăriţi în clădirea parlamentului din Chişinău şi atunci ar fi fost corect, Halipa ar fi fost ucis, n-ar fi existat nici o unire cu Moldova, dar el fi fost avansat maior? Ce tâmpenie! În mod sigur acel birocrat ce a început ancheta n-a văzut niciodată cum arată un câmp de luptă. Generalul Pintea a protestat vehement, dar ancheta odată pornită va trebui să-şi urmeze cursul.

— Fox 3-2, schimbaţi cursul spre vest, menţineţi altitudinea…

— Elicopter inamic atacă poziţia mortierelor noastre, avem morţi şi răniţi… revine…

Dintr-o dată, Bodea se hotărâse. La fel ca şi data trecută, ştia care era datoria sa. Ordinele puteau fi date, dar la ora actuală erau depăşite. Tot ce mai conta era iniţiativa. Ştia că îl puteau costa cariera, poate va ajunge în faţa curţii

marţiale, dar nu mai conta. Spera doar ca fiica sa, care arăta spre cer spunând „Tati!” să fie mândră de el, mai târziu şi să nu plece capul de ruşine dacă cineva, peste ani, ar fi întrebat unde era tatăl său atunci când românii mureau apărând Tighina. Dorea ca ea să poată spune cu mândrie, tatăl meu şi-a făcut datoria, nu numai în Maramureş, nu numai în Chişinău, ci şi la Tighina. Aşa să mă ajute Dumnezeu!

Comută pe legătura cu wingmanul său, Costică Barna.

— Costi, ordin, ocoleşti prin dreapta blocul de la nord-est şi cazi în spatele elicopterului inamic. Eu îi ies în faţă, când ai linie de foc, tragi şi îl dobori! E clar?

— Am înţeles, domnule căpitan, răbufni vocea lui Costică, poate cu prea mult entuziasm. Se părea că aştepta şi se ruga pentru acest ordin de luptă. Cu coada ochiului privi spre copilotul său, Dorn Vancea. Dorn zâmbea cu gura până la urechi, chiar îi făcu cu ochiul. Dorea să lupte, toţi doreau asta. Simţea aprobarea şi din partea lui Matei, celălalt membru al echipajului, din spate.

Înscrise elicopterul pe o traiectorie ce îl aducea chiar deasupra capului de avans inamic, vedea tancurile ce avansau pe şosea. Selectă rachetele şi trase două dintre ele, urmărindu-le traiectoria ce le ducea direct în coasta a două tancuri T-62. Explozia lor ilumină orizontul îngust, apoi mai trase o rachetă X-5 ce se înfipse într-un transportor blindat, răsturnându-l într-o parte, cuprins de flăcări. Românii prinseră momentul şi se năpustiră din toate părţile asupra capului coloanei atacate şi incendiate. Rafale de arme automate, umbre ce se deplasau în fugă printre vehiculele incendiate, grenade ce explodau în apropiere, urletele răniţilor, din nou trupe în avans ce dădeau înapoi transnistreni şi ruşi panicaţi, totul într-o lumină roşiatică apocaliptică a incendiilor ce mărgineau ceea ce a fost vârful de atac inamic. În spate, o nouă explozie a unui vehicul blindat inamic, apoi panica cuprinse coloana transnistreană. Soldaţii fugeau aruncându-şi armele, unii căzând seceraţi, alte vehicule cuprinse de flăcări, un haos total, dar printre epavele arzând, soldaţi disciplinaţi

strigând ordine în limba română atacau spre corpul principal inamic, ce luase o poziţie defensivă, încercând să menţină protecţia laturilor vulnerabile. Tiruri prelungi de mitralieră se fixau spre vehiculele din centru, retezând sau ţintuind pe loc orice încercare a infanteriei inamice de a menţine poziţia. Tancurile traseră din tunurile de 100 mm la derută, fară a găsi ţinta, fiind flancate de infanterie. Riposta veni sub forma aruncătoarelor de grenade şi mine antitanc, unele ricoşară în blindajele groase, dar altele loviră puncte sensibile, imobilizându-le. Bodea răsuci elicopterul şi trase o nouă rachetă antitanc X-5 în plin, provocând o nouă explozie. Ca la un semn, românii se năpustiră la atac. În mijlocul pieţei centrale din Tighina, o duzină de tancuri şi transportoare blindate izolate, din moment ce intrarea dinspre est era blocată de un BTRM incendiat şi accesul ţintuit de focul mortierelor şi mitralierelor grele, erau atacate cu furie de infanterişti români ce se strecurau printre ele, culcând la pământ cu rafale de arme automate tot ce le stătea în cale şi plantând mine cu explozie întârziată pe corpul mastodonţilor rămaşi întregi. Un huruit greu anunţă apropierea întăririlor ruseşti dinspre est.

— Înapoi! urlă în staţie colonelul Dorinei Iancu. Toată lumea înapoi!

Într-o ordine perfectă, ducându-şi după ei morţii şi răniţii, românii se retraseră din piaţă. Un tanc T-72, însoţit de infanterişti cu ochii în patru şi cu armele gata de tragere împinse la o parte epava BTRM-ului incendiat şi pătrunse în piaţă, urmat de altele la o distanţă respectuoasă.

—Acum! răcni colonelul Iancu.

O explozie catastrofală, declanşată la unison cuprinse toate vehiculele din piaţă. T-72-ul din frunte fu absorbit de forţa acesteia şi înecat în flăcări şi fum. Un tir puternic de arme automate culcă la pământ primii infanterişti descoperiţi, urletele răniţilor amestecându-se cu gemetele muribunzilor.

— Am fost luaţi în vizor, strigă Doru în clipa în care senzorul începu să bipăie puternic.

— Manevră evazionistă stânga, strigă Bodea trăgând de manşă în speranţa că va putea face ceva. Pe ecran îi apăru ameninţarea, o rachetă din partea elicopterului Ka-52. Era de aşteptat, i-a ieşit în faţă şi a atacat trupele de la sol, în mod sigur a fost detectat şi acum era atacat. Dar unde era acoperirea sa, unde era Costică?

— Rachetă spre noi, a plecat…

Căpitanul Laurenţiu Bodea smuci de manşă într-un picaj aproape necontrolat până aproape de sol, apoi trase uşor în sus, la nici zece metri deasupra pământului. Racheta trecu ca un fulger pe deasupra lor, aproape că i-au simţit căldura. Bodea ştia că a doua nu ar fi putut să o evite.

— Suntem fixaţi, făcu Doru…

O imensă explozie în aer ilumină cerul nopţii. Centrul de lumină era locul din care trăsese mai devreme elicopterul rusesc Ka-52.

— Căpitane Bodea, sunteţi OK? auzi prin staţie vocea lui Costică. Raportez, am eliminat elicopterul inamic cu o rachetă antiaeriană.

Bodea răsuflă uşurat, redresând aparatul.

— Ce dracu ţi-a luat atât de mult? urlă Doru în radio. Era să fim omorâţi!

— Dar n-aţi fost! Care sunt ordinele, căpitane? Dinspre est, o coloană de tancuri se îndreaptă încoace. Am putea să o mângâiem puţin, înainte de a pleca?

Căpitanul Bodea răsufla greu, cu o transpiraţie rece curgându-i pe frunte. Era cât pe ce. Sub el, o mare de flăcări, avansul inamic dat peste cap şi datorită lui. Şi-a făcut datoria, a salvat soldaţi români, a distrus inamicul. Ar trebui să plece spre Iaşi, aşa cum erau ordinele, dar dacă coloana inamică ajungea aici, tot le-ar fi fost greu celor de la sol. Nu putea să o elimine, dar cu ce armament avea, o putea întârzia, sau subţia, cum spuneau unii. Deschise staţia cerând aprobarea atacului asupra ţintei de oportunitate. O primi aproape imediat, deşi simţi că la comandament încă era o oarecare derută. Dar rapoartele favorabile asupra respingerii cu pierderi a avansului inamic în Tighina poate încă soseau. Nu-i nimic, mai avea ce să

dea inamicului, foc şi moarte.

— Costi, în tandem, la joasă înălţime, la nivelul blocurilor de pe strada principală, spre coloana inamică! Dincolo de ele, tragem cu tot ce putem, apoi fugim! Fără eroisme inutile, ne-am făcut datoria, nu are rost să murim aici, luptăm şi mâine!

— Am înţeles, căpitane! Doamne ajută!

— Amin! făcu Bodea făcându-şi cruce şi înscriindu-şi elicopterul pe noua rută.

Fiecare a luat o latură, în exteriorul axei principale de avans inamice, după adăpostul primului şir de blocuri ce mărgineau şoseaua. Au ieşit după primele din lateral, s-au oprit, au răsucit aparatele şi au executat un foc concentric surprinzând vehiculele în avans. Rachetele s-au înfipt în tancuri, BTRM-uri şi camioane provocând explozii, moarte şi derută. De pe primul bloc, o mitralieră grea de 12,7 mm a început să toace coloana, secerând oameni ce alergau în căutarea unui adăpost. Bodea îşi terminase rachetele şi acum trăgea cu tunul GIAT de 20 mm până consideră că este destul.

— Costi, plecăm acasă!

Întoarse elicopterul gata să o şteargă. Primul fuior alb, contrastând puternic cu întunericul nopţii ce devenise stacojiu de la incendii s-a ridicat spre el fără nici un avertisment. A smucit de manşă într-o tentativă tardivă de evitare. Dar parcă aparatul se mişca mai greoi, obosit. Drace, mecanicii avuseseră dreptate! Nu trebuia forţat, dar el, în cursul luptei asta făcuse! Totuşi, elicopterul răspundea, dar nu aşa cum ar fi dorit, cum s-ar fi aşteptat! Căzu în stânga, păcălind cu puţin racheta portabilă SA-7 Grail. Dar explozia acesteia îl aruncă şi mai mult în stânga, câteva schije lovind în plin. Comenzile deveniră tot mai grele, Bodea lupta cu ele să menţină aparatul în aer. Doru îi transmise lui Costică să plece dracului acasă singur, ei fiind loviţi. Când Costică ceru date suplimentare spunând că vine în ajutor, Bodea răcni la el să execute ordinul şi să nu pericliteze şi celălalt aparat, devenit foarte preţios în economia luptelor ce vor urma. Costică, cu vocea

tremurândă, le ură noroc şi se îndepărtă.

— Încerc să-l duc înapoi, spre ai noştri, gemu Bodea cu mâna pe manşa cu care încerca să stăpânească elicopterul din ce în ce mai necontrolabil. Fusese lovit destul de serios, avariile fiind agravate şi de problemele anterioare la care lucraseră tehnicienii. Un nou fuior de fum şi o nouă rachetă explodă în imediata apropiere. Din fericire erau parţial ascunşi după o clădire, aşa că trăgătorul nu a avut o linie directă de foc, dar noi avarii se adăugau, elicopterul nemaiputând fi menţinut în aer. Comenzile hidraulice mergeau tot mai greu, pierdeau lichid, senzorii înnebuniseră şi aparatul se rotea tot mai dezordonat în jurul axei sale pierzând tot mai mult din înălţime. Cu energia rămasă, Bodea îl dirijă spre nord, cât mai departe de linia de avans inamic, chiar dacă simţea o slăbiciune şi ceva cald pe umărul drept, scurgându-i-se de-a lungul braţului. În mod sigur, cei ce acopereau flancurile coloanei îl doborâseră, aşa că dorea să pună jos aparatul cât mai departe de aceştia. În timp ce se lupta cu manşa, aruncă o privire spre Doru pentru a-i cere ajutor. Dar vederea lui îl paraliză. Doru era cu ochii pierduţi, undeva în plafon, făcea mişcări dezordonate, iar din gât i se scurgea un şuvoi gros de sânge roşu întunecat, rezultatul unei schije. Bodea se crispă, evită în ultimul moment coroana unui copac şi apoi elicopterul căzu între câteva blocuri, într-o parcare goală. Mai auzi elicea izbindu-se de trunchiul unui pom, apoi căpitanul Laurenţiu Bodea leşină şi căzu peste comenzi.

Era întuneric, chiar dacă luminile exploziilor şi incendiilor din depărtare aruncau o lumină pală, roşiatică. Era întuneric la nivelul solului, toate luminile din oraş fiind stinse, locuitorii învăţaseră multe din lecţia luptelor din 1992, precum şi de acum câteva zile. Stelele luceau slab, iar palele roşiatice nu puteau alunga tenebrele nopţii cumplite de război.

Erau trei, la marginea unei clădiri. Alţi doi intrase într-o casă, căutând băutură şi ce mai putea fi furat, iar ceilalţi îi aşteptau, fumând şi vorbind, dând din mână în mână o

sticlă din care sorbeau fiecare îndelung. Din când în când aruncau o privire către exploziile de la nord, clătinând din cap şi dându-şi cu părerea. Apoi reveneau cu atenţia la circuitul sticlei ce se golea vizibil.

Locotenentul Anghel, de la vânători de munte, era foarte aproape. Se târa spre ei, ţinând lama baionetei între dinţi, pentru a nu-i stânjeni mişcările. În dreapta lui, un alt vânător făcea la fel. În spatele lui, un altul. Privirile lui Anghel erau încărcate de ură. O ură rece, calculată, care nu-i permitea să facă greşeli. Aceştia, spre care se târa, erau mai mult decât inamici. Erau cei ce i-au ucis oamenii, chiar dacă s-au predat, cum a fost la podul de la Tighina. Erau aceiaşi care au ucis civili nevinovaţi în Maramureş, acum câţiva ani. A trecut Nistrul înot, împreună cu cei cinci bravi soldaţi care au reuşit, pentru a ajunge înapoi la trupele române. Iar aceştia, aceşti inamici, îi stăteau în cale. Dar nu pentru mult timp.

Un ţipăt de femeie răbufni din casă. Cei trei cazaci abia dacă ridicară privirea. Unul dintre ei zise ceva şi toţi trei izbucniră în râs. Glumeţul îl bătu pe umăr pe cel de lângă el, făcându-i semn să intre împreună în casă. Acesta mai trase o duşcă, întinse sticla spre al treilea şi făcu gestul de a-l urma pe glumeţ. Dar nu mai apucă. Mâna stângă a lui Anghel îl prinse de maxilar, în timp ce baioneta îi reteza gâtul. Un şuvoi de sânge ţâşni împroşcându-l pe glumeţ în timp ce singurul zgomot perceput era şuierul uşor al aerului ce părăsea plămânii prin traheea secţionată în întregime. Genunchii victimei se muiară şi Anghel îl lăsă să cadă la pământ. Surpriza din ochii glumeţului era totală, alungând aburii grei de votcă. Cel cu sticla făcu un gest, dar încremeni, încercând să zică ceva. Muşchii i se destinseră, scăpând sticla de votcă ce se sparse în zeci de cioburi amestecate cu restul de băutură. Vânătorul român îi scoase baioneta din ceafă, lăsându-l să cadă la pământ fără suflare. Glumeţul nu mai reacţiona, rămase paralizat, cu ochii holbaţi la Anghel. Acesta, fără o vorbă, veni lângă el şi îi înfipse baioneta în beregată, apoi o smuci afară cu un gest brusc. Trei cadavre zăceau pe jos, iar Anghel îşi

ştergea cu palma faţa de sângele împroşcat. Apucară armele AK-47 ale celor căzuţi şi se năpustiră înăuntru. Câteva împuşcături şi cei trei ieşiră trăgând de picioare două cadavre cu hainele în neorânduială.

Câţiva civili îndrăzniră în sfârşit să iasă afară. Anghel îi organiză rapid, ducând cadavrele în nişte subsoluri, pentru a nu putea fi găsite prea repede. Îşi însuşiră armele şi muniţia, precum şi tot ce le putea fi de folos, inclusiv vestoanele şi chipiurile caracteristice, cu steaua roşie în cinci colţuri în frunte. Erau deja cazaci veritabili.

La un semn al lui Anghel, se strecurară mai departe, spre vest, către trupele române ce luptau în Tighina. Mai aveau drum lung de făcut.

— Domnule colonel, elicopterul nostru a căzut fără să explodeze cam la vreo doi kilometri la nord-est de poziţia noastră. Nu a explodat, deci s-ar putea ca băieţii ăia să fie în viaţă. Ne-au ajutat enorm, i-au tocat, datorită lor am respins tancurile şi le-am dat o lecţie, au câştigat timp şi au provocat pierderi mari, pentru ca noi să putem rezista în continuare. Trebuie să-i luăm de acolo, înainte să ajungă ceilalţi la ei, care i-ar ucide pur şi simplu!

— Pe cine avem acolo? întrebă colonelul Dorinei Iancu, comandantul detaşamentului 495 Operaţiuni Speciale, acum paraşutişti, actualul comandant al trupelor din Tighina.

Tânărul căpitan Dordea dădu din cap.

— Pe nimeni, domnule colonel. De fapt, nimic organizat. E o zonă locuită, dar înafara zonelor de luptă. Este la nord-est, la circa doi kilometri, dispozitivul nostru defensiv este cam la cinci sute de metri de aici. Mai avem trupe izolate care se bat în zonă, dar ele fac faţă doar atacurilor directe, de la nord, pe axele probabile de atac. Aici, unde au căzut ei, cartierul este înafara oricăror drumuri de acces dinspre nord, deci nu avem oameni, mai ales că nici nu prea am avea trupe disponibile. Suntem în defensivă unde inamicul atacă, nu avem surplus de trupe să le poziţionăm în altă parte. Acolo avem doar trupe subţiri, practic oameni izolaţi,

fără vreun front, se dau lupte de hărţuială, din fericire nici inamicul nu are ceva organizat acolo. Se bat printre blocuri, haotic, nimeni nu ştie cine cu cine.

Aşa era, ştia şi colonelul Iancu. Erau în inferioritate la toate capitolele în faţa atacului puternic ruso-transnistrean. Axul principal de atac inamic era pe şoseaua principală de la est la vest, de la podul peste Nistru la ieşirea spre Chişinău. În rest, doar trupe de acoperire pe flancuri şi un atac mediu, divergent, dinspre nord, acolo de unde trupele inamice învăluiseră oraşul şi se grăbeau spre vest. Deci, intenţia principală a inamicului nu era anihilarea apărătorilor Tighinei, ci debuşarea cât mai rapidă spre vest, către Chişinău. Odată atinse obiectivele lor, se vor putea răfui şi cu cei rămaşi în Tighina, dar până atunci intenţia lor era să-i fixeze într-o zonă în care nu puteau fi dăunători coloanelor ce se scurgeau spre Chişinău. Dar ei, cu sprijinul celor două elicoptere, atacaseră şi loviseră rău coloana principală, provocând pierderi şi întârzieri mari planului iniţial inamic. Acesta era şi scopul lor. Dar unul dintre elicoptere fusese doborât, iar el era dator să facă ceva pentru cei ce riscaseră atât ca să-l ajute în îndeplinirea misiunii sale. Poate ceea ce a realizat prin întârzierea coloanei inamice va fi hotărâtor pentru rezultatul războiului.

— Domnule colonel, trebuie să încercăm să-i scoatem de acolo!

— Celălalt elicopter?

— A reuşit să scape spre vest.

Colonelul Iancu rămase pe gânduri câteva secunde.

— Bine, pe cine trimitem?

— Nu vreau să cer voluntari, fiindcă se vor oferi toţi. Trimitem un pluton.

— Bine, de acord, dar dintre trupele încercuite ce luptă spre nord, care este cel mai aproape?

— Căpitanul Jipa conduce o forţă eterogenă, a distrus o tentativă de intrare în oraş pe aici, zise căpitanul Dordea indicând un punct pe hartă, a distrus un tanc şi alte câteva tentative mai timide. Nici el nu are o linie clară de front, dar măcar are controlul unei zone.

— Bine, transmiteţi-i lui Jipa să trimită pe cineva spre ei, sper să ajungă la timp, ori noi, ori el. Daţi-i drumul cât mai repede, în mod sigur că şi ceilalţi au trimis un comitet de întâmpinare!

— Am înţeles, colonele!

Dar colonelul Dorinei Iancu nu-l mai asculta, se concentrase deja asupra problemelor mult mai presante ce-i stăteau în faţă. A respins un nou atac, dar următorul va fi mai greu, iar el nu prea avea cu ce să-i facă faţă. În ultimă instanţă, va trebui să-şi conserve forţele şi să continue să lupte în oraş, hărţuind coloanele şi trupele de susţinere inamice, dar să facă faţă şi să se apere împotriva tuturor forţelor trimise ca să-l anihileze. O misiune grea, dar când a avut una uşoară?

Sergentul Mihnea Avram mai făcu un pas, cu extremă precauţie. În decursul carierei sale militare, nu chiar aşa de lungă, dar plină, ajunsese să aibă un al şaselea simţ. Al primejdiei. Şi acum acesta îl asalta, îi bubuia în creier, adulmeca pericolul. Era acolo, îl aştepta, chiar dacă celelalte simţuri îi spuneau că totul era în regulă. Dar nu era în regulă, ceva nu era în regulă, aşa îi spunea acest simţ, de unii confundat cu flerul.

Se lăsă la sol, pe genunchi, în spatele unei traverse de beton, în urma lui, cei doi soldaţi ai săi din Batalionul 1 „Operaţiuni Speciale” Vulturii Târgu Mureş făcură la fel. Nu aveau nevoie de explicaţii, gesturile vorbeau pentru ei mai mult decât o mie de cuvinte.

Erau capul de coloană al unui grup de vreo patruzeci de soldaţi conduşi de sergentul Ioan Lăzărescu, cuprinzând militari de toate categoriile, rupţi de unităţile lor, inclusiv soldaţi din armata moldoveană şi chiar civili voluntari. Erau încercuiţi, fără vreo posibilitate de a lua legătura cu trupele române. Iar şansa lor, unica lor şansă, era cea de a se strecura afară în noaptea asta. De aceea sergentul Lăzărescu l-a ales pe el şi cei doi oameni ai săi din Batalionul Vulturii să conducă coloana soldaţilor ce vor încerca să scape din cercul inamic.

Ajunseră destul de aproape, când ceva i s-a părut în neregulă. Simţul pericolului, cum spuneau alţii. Şi ştia că pericolul era aproape, acolo, îl aştepta. Dar el nu avea vreme să-l aştepte, el trebuia să-i ducă pe cei patruzeci de militari în siguranţă, pentru a putea lupta din nou. Iar noaptea, prietena lor, se apropia de sfârşit, mai aveau mai puţin de două ore de întuneric înainte ca zorii să-i descopere.

Sergentul Mihnea Avram se ridică uşor peste traversa de beton, scrutând întunericul spre clădirile din faţa sa ce se proiectau palid obturând panorama cerului spuzit cu stele. Unul dintre băieţii săi, Rareş, se târî pe coate şi pe genunchi până lângă el.

— Vreo problemă, sergent?

Cu ochii la etajele superioare ale blocului din faţă, Avram aprobă din cap.

— Cred că da, Rareş, cred că da. Este o poziţie prea bună ca să nu ne aştepte aici. Aşa cred.

Rareş îşi verifică arma, apoi se întoarse spre sergent:

— Care sunt ordinele?

— Ia poziţie de foc în stânga, gata să tragi. Ceva nu e în regulă. Aşteaptă ordinul meu.

Ca o umbră, Rareş se strecură înapoi. Avram ştia că nu puteau aştepta la infinit. Era doar o bănuială sau o presimţire. Comunică prin radio cu sergentul Lăzărescu cerându-i să trimită o grupă de învăluire pe dreapta, la vest de clădirea cenuşie, dar să pună doi oameni ca şi acoperire la dreapta. Nu ştia nimic, dar bănuia. Dacă ar fi fost în locul lor, aici ar fi organizat ambuscada, era locul ideal, un punct obligatoriu de trecere, între clădiri înalte şi în mijloc o porţiune descoperită sub forma unui părculeţ cu arbuşti rari şi locuri dejoacă pentru copii.

Prin radio primi confirmarea faptului că o echipă a început învăluirea pe dreapta. Avram îşi puse NVG-ul (Night Vision Goggles) pe ochi, fapt care îl ajută să vadă mai bine blocul vizat. Da, într-adevăr, avusese dreptate. La o fereastră de la etajul trei percepu mişcare, ba chiar o ţeavă de armă. Se ridică mai mult şi văzu şi cuibul de mitralieră

amplasat chiar în stânga, lângă peretele clădirii. Transmise prin radio coordonatele, când izbucni prima împuşcătură, urmată de canonadele de arme automate.

Erau peste tot şi în clădirile din lateral. Trei soldaţi apăruseră neavizaţi pe urma lui Avram şi împotriva lor se dezlănţuiră focurile. Doi căzuseră şi unul se adăpostise cumva, dar striga deznădăjduit, semn că fusese lovit destul de grav. Avram se lăsă la adăpost în timp ce gloanţele de mitralieră muşcau smulgând aşchii din traversa de beton.

Un foc de acoperire izbucni din dreapta, de la grupa trimisă de Lăzărescu. Era foc de acoperire sau luaseră contact cu inamicul? Nu avea de unde să ştie, din moment ce aparatele radio pe unde ultrascurte, de genul celor purtate pe căşti fuseseră distruse sau pierdute. Mai avea legătura radio doar cu sergentul Lăzărescu, care se deplasa undeva la centrul coloanei. Legătura cu oamenii săi trebuia ţinută altfel, aşa că strigă spre Ioan, omul său din dreapta:

— Etajul trei, geamul al doilea din dreapta, îl vezi?

— Afirmativ!

— Fac o diversiune, anihilează!

— OK, sergent!

Mihnea îşi puse casca pe vârful unei ţevi găsite în apropiere şi o ridică cu braţul stâng undeva departe de unde ar fi trebuit să apară. Gloanţele muşcară din traversă din nou, smucindu-i braţul când loviră casca. Se ridică cu NVG-ul la ochi şi cu arma în mâna dreaptă, căutând inamicul. Văzu gloanţele lui Ioan ce se înfigeau în peretele de sub geam, văzu străfulgerarea trasoarelor care îl ajutau pe Ioan să-şi dirijeze tirul, tot al cincilea glonţ al său fiind trasor, apoi văzu umbra întunecată cum dispărea lovită de cel puţin două gloanţe.

— Bravo, Ioane, acum spre cuibul de mitralieră! Rareş, poţi s-o faci? strigă spre omul său din stânga.

— Zece secunde de acoperire şi va tăcea dracului căţeaua!

— Bine, în cinci!

Numără cu tot calmul de care putea fi capabil. Trei, doi, unu, acum!

Se ridică de după parapet vărsând un snop de gloanţe spre cuibul de mitralieră. Dar un zgomot în crescendo, de motoare şi elice acoperi sonor întreaga luptă, chiar dacă Avram şi Ioan continuau să verse gloanţe spre mitraliera inamică. Elicopterul căzu la nici două sute de metri de ei, dar în zona spre care încercau să ajungă, cea controlată de inamic. Puteau ghici locul, dincolo de părculeţ, după un bloc de patru etaje, într-o parcare. Mitraliera tăcu o clipă, parcă pentru a-şi reveni. Avram nu încetă focul, ba chiar îl dirijă mai bine, spre o siluetă care se ridică să vadă de unde venea zgomotul prăbuşirii. Silueta căzu seceratã.

— Du-te, Rareş, nu sta! răcni Avram.

Din stânga sa Rareş se năpusti înainte, profitând de diversiune. Se rostogoli de câteva ori până ajunse la vreo treizeci de metri, apoi se opri culcat pe burtă, braţul său descrise un arc de cerc. Grenada pluti prin aer şi ateriză chiar în faţa mitralierei, explozia dând-o peste cap. Rareş sări în picioare, cu arma în mână şi se năpusti înainte. Avram şi Ioan făcură la fel. Rafale de armă, urlete, ţipete, gemete şi gâfâieli, atunci când au ajuns în cuibul de mitralieră inamic. Patru morţi, nimic de făcut pentru ei. Avram nu pierdu vremea. Mitraliera era distrusă, dar muniţia ei era întreagă. O grenadă o va distruge. Au luat cu ei armele inamicilor ce mai puteau fi folosite, precum şi suficientă muniţie pentru ele. Erau unii dintre cei din echipa lor care nu mai aveau decât câteva gloanţe. Restul a fost dat pradă flăcărilor.

Rareş se clătina, dar ochii îi ardeau. Din umăr i se scurgea un firicel de sânge, fusese lovit de mai multe ori, dar vesta antiglonţ rezistase. Totuşi, un glonţ îi străpunsese umărul stâng. Nu zise nimic, ci luă în braţe o ladă de cartuşe de AK-47, urmându-l pe sergentul Avram.

— Spre elicopter, acolo trebuie să ajungem!

Sergentul Lăzărescu i-a dat dreptate. Trebuiau să ajungă la elicopterul prăbuşit, era unul românesc şi din moment ce nu a explodat ar putea exista supravieţuitori. A căzut în teritoriu inamic sau disputat, deci toată lumea va încerca să ajungă aici, fie să-i captureze ocupanţii, fie să-i protejeze.

Iar ei erau, întâmplător, cel mai aproape, deci acolo vor putea să ajungă alături de trupele române, dar dacă acestea întârziau, vor apăra elicopterul până soseau. Era simplu, mai simplu decât să încerce să treacă vreo linie de front, riscând să fie împuşcaţi chiar de români.

Sergentul Mihnea Avram se năpusti în parcare trăgând în plin. La dreapta sa, loan îl acoperea, trăgând rafale scurte şi precise. În urma lor năvăleau alţi soldaţi cu armele în mâini, trăgând şi acoperindu-se unii pe alţii. Chiar în spatele lui Avram, maiorul Vădim Dumitru înainta cu un AK-47 în mână, urlând şi trăgând în acelaşi timp. Adrenalina îi alerga prin vene, nu mai ştia nimic, decât să atace, să atace şi să atace din nou. Ca un simplu soldat, dorea să-şi facă datoria.

Cazacii din parcare au fost total surprinşi de năvala sălbatică a acestor nebuni. Ajunseseră la câţiva metri de elicopterul prăbuşit, gata să-i ia prizonieri pe cei ce ar fi supravieţuit căderii. Unii erau doar la câţiva metri, când, pe nepregătite, o mulţime de sălbatici au năvălit trăgând rafale de Kalashnikov asupra lor. Riposta lor a fost slabă, repede fiind depăşiţi de asaltul nebun.

Avram a tras spre cei mai apropiaţi de elicopter, erau trei la nici cinci metri de acesta. Unul a căzut instantaneu, ceilalţi s-au întors spre el, gata să tragă. O nouă rafală din arma lui loan, încă un trup care cade. Întreaga parcare a luat atunci foc, au tras toţi, fară deosebire. Sergentul Lăzărescu a fugit spre dreapta, urmat de câţiva oameni, tăind calea de acces a cazacilor. Dar în parcare se ajunsese la lupte crâncene, om la om, chiar cu baioneta. Se trăgea de la un metru, unii cădeau şi alţii avansau. S-a ajuns la lupte corp la corp, care pe care. Avram avea o singură ţintă, elicopterul. În alergare, trase ultimele gloanţe din încărcător într-un cazac ce-i sărise înainte. Mai avea puţin. În urma sa loan şi maiorul Vădim îl protejau, urlând şi bătându-se cu furie, împroşcând gloanţe în toate părţile. Avram mai avea câţiva metri, când dădu peste un cazac cu arma aţintită spre epava elicopterului. Cineva mişca înăuntru. Un urlet de fiară se desprinse de pe buzele lui

Avram care se aruncă spre cazac. Dar era prea târziu şi el prea departe. Mult prea departe, cazacul rânjea. Încă rânjea, când dintr-o dată, faţa i se crispă. Avram mai avea puţin până lângă el, cu arma golită de gloanţe. Cazacul se muie şi căzu la pământ.

Avram ajunse lângă elicopter, se lăsă jos şi schimbă încărcătorul. Abia atunci văzu un braţ ce ieşea de după geamul spart din lateralul elicopterului Puma Şocat. Un braţ ce ţinea în mână un pistol Glock ce încă fumega uşor.

O voce stinsă venea din interior.

— L-am ucis…

Avram se întoarse spre el.

— Şi bine ai făcut! Cine eşti?

— Matei…

O jumătate de oră mai târziu reuşiră să cureţe parcarea şi să edifice un dispozitiv defensiv sprijinit pe clădirile din jur. Mai rămăseseră mai puţin de treizeci de oameni valizi, dar gata să lupte. Într-o fostă centrală termică a fost amplasat punctul de prim ajutor unde au fost adunaţi toţi răniţii, îngrijiţi cum se putea de un sanitar prins şi el în încercuire. Spre dimineaţă s-a prezentat un doctor civil care s-a oferit voluntar să îngrijească de răniţi. Cu toată îngrijirea, Doru Vancea, copilotul căpitanului Laurenţiu Bodea, a murit în zori. Matei a supravieţuit, la fel şi Rareş. Ambii au fost evacuaţi de un elicopter medical ulterior, împreună cu căpitanul Laurenţiu Bodea, rănit uşor, care şi-a primit gradul de maior la Iaşi, apoi a fost trimis din nou în luptă, la bordul unui nou elicopter, conform dorinţei sale. Fiindcă războiul a continuat.

Zorii au sosit, dar luptele nu s-au oprit. Dispozitivul defensiv edificat de sergentul Lăzărescu împreună cu sergentul Avram şi maiorul Vădim Dumitru a fost atacat încă din zorii zilei de o unitate de cazaci, care au fost respinşi cu pierderi mari. Către prânz, în jurul orei unsprezece, primele elemente române din grupul lui Jipa s-au apropiat dinspre nord, dar au fost întâmpinate cu focuri de către dispozitivul defensiv din jurul elicopterului doborât. Comunicaţiile erau la pământ, iar luptătorii erau nervoşi şi

obosiţi după mai bine de o zi şi o noapte de lupte. Din fericire nu au fost victime. Oamenii lui Jipa au început să înjure şi să strige spre apărători:

— Nu trageţi, fraţilor! Venim după voi, mama ei de lume şi viaţă!

Abia atunci s-au potolit şi au putut înainta cu precauţie, de teama inamicilor ascunşi. O jumătate de oră mai târziu, căpitanul Teodor Jipa îl strângea în braţe pe sergentul Ioan Lăzărescu, subalternul lui obosit, asudat, dar fericit.

— Bravo, Nelule, bravo! Ai reuşit!

La câţiva paşi mai încolo, maiorul moldovean Vădim Dumitru nu se mai mira. Era firesc şi logic, indiferent de grad şi funcţie, erau fraţi, erau camarazi, împărţind destinul războinic al soldatului profesionist în slujba ţării sale. Şi era uşor invidios. Da, din armata acestei ţări dorea să facă parte. Căpitanul Jipa îl observă şi se întoarse spre el, luă poziţia de drepţi şi îl salută regulamentar. Maiorul Dumitru încremeni şi el cu mâna la cască, într-un salut militar rigid, după care se destinse şi-i întinse mâna căpitanului. O strângere de mână puternică, energică, între doi bărbaţi adevăraţi, căliţi în focul luptelor.

— Căpitane, vreau să şti că a fost o adevărată onoare, atât pentru mine, cât şi pentru oamenii mei, să servim sub ordinele sergentului Lăzărescu. Vreau să-ţi fac cunoscut că oricând, în orice condiţii de luptă, voi fi mai mult decât fericit să mă pun sub ordinele lui.

— Şi pentru mine este o onoare, domnule maior.

— Îţi mulţumesc, căpitane!

— Pentru ce, domnule maior? făcu Jipa cu o privire nedumerită.

— Pentru că ai pregătit astfel de oameni, astfel de soldaţi. Fără ei, n-am fi reuşit niciodată. Prin asta ne-ai salvat, atât pe mine, cât şi pe oamenii mei din armata moldoveană.

Vădit emoţionat, căpitanul Jipa continuă:

— Domnule maior, este cea mai mare laudă pe care un ofiţer român o poate primi. Vă mulţumesc!

Maiorul Vădim Dumitru zâmbi, apoi reveni.

— Domnilor, am reuşit, dar situaţia noastră nu este mult mai bună. Suntem în continuare înconjuraţi de inamici, în luptă împotriva unor forţe mult superioare. Deci, care îţi sunt ordinele, domnule căpitan?

Câteva clipe nimeni nu zise nimic. Mai ales căpitanul Jipa părea nedumerit.

— Da, care sunt ordinele, căpitane, deoarece eu, împreună cu oamenii mei, ne punem sub ordinele tale, căpitane. Cer doar să-mi fie acordată permisiunea de a comanda trupele moldovene existente în grupul tău, bineînţeles, sub autoritatea ta, căpitane Teodor Jipa.

Jipa îi întinse din nou mâna maiorului.

— Permisiune acordată, domnule maior!

XV

21 mai 2014, ora 11.30
Bucureşti

Profesorul Radu Dăianu urmărea harta imensă de pe peretele din biroul lui Puşcaş. Îl asculta şi pe acesta, dar ochii îi rămâneau pironiţi pe hartă. De acolo trebuia să vină soluţia, rezolvarea crizei fară precedent pe care o aveau în faţă. O prevăzuse, insistase că se va produce, dar în acel moment al adevărului, se simţea oarecum luat pe nepregătite, deşi în ultimele zile se pregătise pentru asta. Aşa se întâmpla întotdeauna, te pregăteşti pentru un eveniment neplăcut, dar când soseşte, te simţi surprins, deşi ar trebui să te aştepţi la asta.

— … Tighina poate fi considerată ca şi pierdută, deşi avem oameni care se bat acolo până la ultima suflare, dar sunt depăşiţi numeric şi ca înzestrare. Nu au cum să facă faţă tancurilor cu baionetele!

— Ca şi la Stalingrad, nu? Şi acolo au fost unităţi care s-au luptat până la ultimul om, tot cu baionetele contra tancurilor, îl întrerupse Sorescu pe Puşcaş. Soldaţii noştri se vor bate, atâta doar că va trebui să-i susţinem cumva, să nu-i lăsăm singuri! Şi să nu moară în zadar!

— Da, Vlade, de acord, dar războiul modern…

— Războiul modern nu se deosebeşte prea mult de cel din trecut, sări de la locul său Dăianu, diferă doar armele, tacticile şi mijloacele. Principiile rămân aceleaşi de mii de ani.

— Bine, profesore, sunt de acord, dar ce propui? Ce putem face pentru băieţii noştri rămaşi în Tighina, fără suport, fără arme şi fără muniţie?

— Să le dăm speranţă! Să le arătăm că nu au fost lăsaţi acolo uitaţi! Şi mai ales, să nu-i sacrificăm! Ei vor simţi asta şi se vor bate, se vor bate chiar dacă vor şti că îi sacrificăm!

Dar trebuie să le dăm o speranţă!

— Bine, dar cum?

— Nu este aşa greu, soldaţii noştri din Tighina au ordin să apere oraşul, iar ei asta fac, se luptă să-l păstreze. Dar chiar tu spuneai mai devreme că Tighina este ca şi pierdută, atunci de ce să sacrifici cei mai buni soldaţi într-o luptă fără speranţă?

— Şi ce să fac? Nu am cum să-i evacuez pe toţi!

— Schimbă ordinele! Ei luptă să păstreze oraşul, au baricadat şoseaua principală, dar nu au cum să reziste împotriva tancurilor! Tactic vorbind, rezistenţa lor este deja inutilă, din moment ce trupele adverse au trecut pe la Coşniţa şi au intrat dinspre nord în oraş. Mai ales că altele au trecut Nistrul în alte puncte şi rezistenţa în Tighina nu poate face nimic pentru a îmbunătăţi situaţia de ansamblu, decât a adăuga noi şi noi pierderi trupelor noastre.

— Încă aştept propunerea ta, profesore!

— E simplu! Nu ai cum să-i opreşti pe ruşi să treacă prin Tighina, rezistenţa noastră va fi zdrobită în maximum douăzeci şi patru de ore. Odată cu ea, vei pierde şi orice posibilitate de a lupta în Tighina. Aşa că eu îţi propun să-i laşi pe ruşi să treacă, să retragi soldaţii noştri în cartierele din oraş, dar să fie gata de luptă. Şi nu vor sta pe loc. Îi vor lăsa să treacă, dar îi vor ataca şi hărţui continuu, fiecare coloană de transport prin Tighina va trebui să plătească un preţ mare pentru trecerea pe această rută. Loveşte şi fugi, ambuscade şi lupte de hărţuială. Un preţ mare pentru invadatori, care vor trebui să-şi întărească convoaiele cu trupe, care mai târziu nu vor mai sta în faţa noastră!

Puşcaş şuieră uşor printre dinţi.

— Da, profesore, ai dreptate, nu am schimbat ordinele, dar o voi face de acum, zise Puşcaş apucând receptorul telefonului de pe birou. Vom face din Tighina, din ce mai controlăm din ea, o zonă de partizani, la fel cum s-a întâmplat la Coşniţa, acolo deja un căpitan Mirea de la vânătorii de munte conduce o astfel de mişcare cu rezultate încurajatoare.

— Da, dar trebuie să-i aprovizionezi constant cu trupe,

armament, muniţie şi tot ce este necesar să-şi facă treaba. Mai ales armament şi muniţie, va fi nevoie de explozivi şi mine antitanc, rachete portabile şi multe altele. Un curierat aerian continuu, protejat de forţele noastre aeriene.

— Aşa este, zise Puşcaş concentrându-se spre aparatul telefonic.

Îşi transmise ordinele, apoi atenţia îi reveni în încăpere. Avea o nedumerire, aşa că se adresă direct către Tiberiu Enea, şeful SIE. Dar poate ar fi trebuit să i se adreseze lui Sorescu, şeful SRI.

— Am făcut-o, băieţii noştri au acum noi ordine, să-şi păstreze capacitatea de luptă, să reziste în zone sigure şi să hărţuiască şi să atace coloanele inamice, producând cât mai mari pierderi şi atrăgând cât mai multe efective inamice. Este bine, profesore?

— Bine pe jumătate. Va trebui să faci cumva ca să fie aprovizionaţi. Şi răniţii să poată fi evacuaţi. Este esenţial pentru moral. Vor vedea şi vor simţi că nu sunt singuri, că ţara nu i-a uitat şi că lupta lor are un sens în desfăşurarea războiului, nu sunt doar trupe de sacrificiu. La fel, va trebui să iei legătura cu acest căpitan Mirea de care vorbeai la Coşniţa, să-i dai misiuni de recunoaştere şi să-i asiguri şi lui asistenţă sub forma muniţiilor, subzistenţei şi evacuarea răniţilor. Bănuiesc că alături de el luptă şi localnici moldoveni, cu legături în zonă. Ai aşa o sursă inestimabilă de informaţii asupra a tot ce se întâmplă în regiune, resurse nepreţuite atunci când vom veni înapoi!

— De acord, mă voi ocupa de asta, am să vorbesc cu generalul Pintea, comandantul frontului, pentru rezolvarea situaţiei, sub acest aspect. Dar…

— Dar ce? Crezi că va rămâne aşa?

— Nu am vrut să spun asta…

— Nu ai vrut să spui asta, interveni Tiberiu Enea, şeful SIE, dar cred că eşti oarecum copleşit şi tu de evenimente. Chiar dacă au fost prevăzute şi încă mai ai ideea conform căreia, dacă ţi s-ar fi dat mână liberă, la ora actuală ai fi arborat drapelul românesc pe aşa-zisul parlament de la Tiraspol, la fel cum a fost arborat pe parlamentul de la

Chişinău…

— Nu-mi mai aduce aminte, că mă apucă iar toţi dracii!

— Repet, s-a terminat, s-a încheiat, avem o nouă situaţie, cea de acum! Şi mulţumită profesorului aici de faţă, nu este atât de tragică pe cât ar fi putut fi dacă ofensiva inamică ar fi început cu câteva zile mai devreme.

— La ce te referi? întrebă Vlad Sorescu, şeful SRL

— La schimbarea dispozitivului nostru de pe Nistru, la asta mă refer!

— Aşa este, continuă generalul Puşcaş, profesore, îţi meriţi toate doctoratele şi toţi banii! Atât de puţini care îi iei ca şi consilier, dar îi meriţi cu prisosinţă! Dacă nu am fi început schimbarea dispozitivului nostru de atac într-unul de apărare, la ora actuală majoritatea forţelor noastre din Basarabia ar fi fost zdrobite sau încercuite! Din păcate, atacul inamic ne-a prins în plină mişcare, fară a putea stabili dispozitivul defensiv cum trebuie, dar dacă eram cu toate forţele pe Nistru, era un dezastru! Ca şi la Stalingrad, cred că pot spune asta!

— Să nu exagerăm, răspunse profesorul Dăianu, la Stalingrad nu aveam rezerve, nu aveam artilerie grea, nu aveam tancuri, eram dispuşi pe o linie subţire de acoperire, comandamentul german considerând imposibilă lovitura sovietică din 19 noiembrie 1942. Chiar dacă primeau rapoartele noastre asupra concentrărilor sovietice, le-au considerat exagerate şi lipsite de temei, mai ales că Hitler avea propriile lui idei preconcepute asupra capacităţilor sovietice. Aici este vorba de o altă situaţie, ceva mai specială. Regretul meu este că nu am apucat să trecem total în defensivă şi pentru asta plătim şi încă vom plăti. Nu oricum, ci cu vieţi româneşti. Mai mult, ne-am încrezut prea mult în americani, care la ora actuală sunt mai surprinşi decât noi de ofensiva rusă! Fiindcă nu are rost să ne ascundem după deget, putem trece peste consideraţiile politice, este vorba de o ofensivă rusă! Am văzut cu toţii concentrările de trupe, vedem desfăşurările de forţe, primim rapoarte amănunţite şi vedem că este vorba de o ofensivă a trupelor ruseşti împotriva noastră, niciodată

transnistrenii, chiar întăriţi cu toţi cazacii ce i-ar fi putut aduna, n-ar fi putut pune la cale un astfel de atac, măcar pe sfert din anvergura celui pe care suntem chemaţi să-i facem faţă!

Profesorul făcu o pauză să ia o gură de apă minerală, apoi continuă:

— Regretul meu este că ne-a prins în mişcarea de schimbare a dispozitivului frontului, era mai rău dacă ne prindea în dispozitivul iniţial de atac, dar era mult mai bine pentru noi dacă atacul lor ar fi survenit două zile mai târziu, atunci am fi putut să-i punem în faţă un adevărat front defensiv, eşalonat în adâncime, care l-ar fi măcinat până la a-l slăbi suficient pentru a putea deveni vulnerabil la un contraatac care l-ar fi aruncat definitiv dincolo de graniţele Republicii Moldova. Dar situaţia este cea actuală, nu mai putem schimba nimic, va trebui să luptăm şi să improvizăm în condiţiile actuale.

— Ce zici de americani? Vor interveni?

Profesorul suspină.

— Să vă spun un adevăr valabil oricând. Americanii nu ne vor sprijini, cel puţin nu o vor face vizibil, atât timp cât vom fi daţi înapoi, cât vom fi bătuţi.

Sorescu sări de la locul lui:

— Cum, când ne-au promis...

Puşcaş se ridică de pe scaun şi făcu un gest ferm cu mâna, ţintuindu-l pe Sorescu cu o privire grea.

— Lasă-l pe profesor să vorbească! După aceea, vei putea să-ţi spui punctul de vedere! Dă-i drumul, profesore!

Dăianu se concentră puţin înainte de a continua:

— Americanii sunt într-o poziţie neplăcută aici, pe de-o parte încearcă să facă o înţelegere cu Rusia, din moment ce ne-au oprit pe Nistru, când puteam să terminăm o dată pentru totdeauna cu această aşa-zisă Republică Nistreană, pe de altă parte păstrează opţiunea dură, de a ne lăsa să terminăm treaba începută. Totul fiindcă încearcă să-şi rezolve problemele de securitate, mai ales după ce au descoperit că ar putea fi ţinta unui atac cu bombe radiologice, după raidul din Irak, iar aceste bombe

radiologice să provină chiar din Transnistria. Încearcă să joace la două capete, în speranţa că le va ieşi figura. Dar s-ar putea să fie păcăliţi, dar încă nu-şi dau seama de asta.

— Profesore, dezvoltă puţin chestia asta!

— E simplu, americanii sunt preocupaţi de siguranţa lor. Nu vor o bombă radiologică asupra Washingtonului. Aşa că, în prima fază, după ce descoperă ameninţarea, doresc să o neutralizeze cum ar fi cel mai bine, terminând pentru totdeauna cu originea ameninţării, respectiv Transnistria. Ne susţin pe noi, există şi cadrul şi motivul să intervenim, apoi când eliberăm Moldova până la Nistru şi clienţii ruşilor sunt bătuţi, inclusiv cei trimişi de Moscova să-i susţină, Kremlinul începe negocieri şi promisiuni către Washington. Ca idee, dacă noi vom fi opriţi pe Nistru, ei se angajează să rezolve problema armamentului rămas acolo, să instituie un control, bineînţeles cu observatori americani care să verifice, toată pălăvrăgeala. Americanii sunt de acord şi ne solicită să rămânem pe loc până ei vor negocia, în ideea că îşi vor rezolva problema. Dar ruşii trag de timp, adună trupe şi ne atacă, concomitent aducând noi promisiuni către americani, numai să-i ţină ocupaţi. Şi aceştia rămân ocupaţi, în timp ce noi ne batem.

— Bine, dar cum…

— Nu este aşa de greu. Odată ce suntem atacaţi şi bătuţi, americanii vor încerca în primul rând abordarea diplomatică, iar ruşii vor tergiversa, atât timp cât sunt în avantaj. Americanii văd că le dispare din portofoliu opţiunea dură, din moment ce suntem bătuţi şi nu mai putem ocupa Transnistria, iar asta îi face şi mai dependenţi de o înţelegere cu ruşii. Ruşii încearcă să îi lase fără această opţiune, demonstrându-le că numai cu ei pot negocia problema lor. De aceea americanii nu vor dori să escaladeze, din moment ce nu sunt implicaţi direct şi nu vor risca un război cu Rusia. Ruşii vor tergiversa cât mai mult, până ne vor aduce pe noi unde vor dori ei, respectiv să pierdem Basarabia prin forţa armelor. Şi nici un american nu va fi sacrificat pentru această brazdă de pământ despre care în SUA nimeni nu ştie nici măcar unde

se află.

— Dar dacă vor ajunge pe Prut şi vor trece dincolo de el?

— Atunci va interveni maşinăria NATO, inclusiv americanii. Nu vi se pare ciudat că, deşi ONU a recunoscut unirea noastră cu Republica Moldova, SUA încă nu a reacţionat? Pentru ei, cât timp mai negociază cu ruşii, graniţa NATO şi UE continuă să fie pe Prut, nu pe Nistru! Ei vor recunoaşte unirea numai când vom dovedi că putem ţine noua graniţă cu forţa armelor, în aşa fel încât să nu fie nevoiţi să rişte viaţa preţioasă a soldatului american pentru asta.

— Sunt încă nelămurit, zise Tiberiu Enea. Am ajuns la Nistru, SUA şi Rusia negociază. Ne atacă ruşii, americanii ezită, ca să vadă cum decurg lucrurile, în funcţie de asta se orientează. Dacă câştigăm, ne susţin, dacă pierdem, merg pe mâna ruşilor prin negocieri. Ei oricum au o soluţie, nu-i aşa?

— Perfect adevărat. Nu este pentru prima dată, cel puţin pentru noi. Am mai păţit-o în 1919, când am făcut faţă la două atacuri ale bolşevicilor unguri, i-am susţinut pe cehoslovaci, am ţinut şi un front pe Nistru împotriva bolşevicilor ruşi şi la fiecare cerere de susţinere către Antanta, am primit doar încurajări. De fiecare dată când bolşevicii ungurii păreau mai tari, Antanta negocia cu ei, dar în luptă am primit doar încurajări şi temporizări. Asta până am ocupat Budapesta, la 4 august 1919. Cert este că şi atunci, ca şi acum, occidentalii nu au dorit să-şi rişte soldaţii, chiar dacă era în joc centrul Europei, pe care practic l-am scăpat de bolşevism. Dacă atunci n-au vrut, credeţi că vor dori acum?

— Bine, profesore, ne-aţi lămurit că situaţia este tragică! Dar ce trebuie să facem să ieşim de aici?

Dăianu se întoarse spre Puşcaş pentru a-l privi direct.

— Titi, singura soluţie este să opreşti ofensiva inamică! Să o opreşti înainte de a ocupa Chişinăul şi înainte ca flancurile să atingă Prutul. Trebuie să o opreşti, să o ţii pe loc, să o macini şi, în ultimă instanţă să contraataci! Fiindcă doar aşa îi vei putea convinge pe americani că noi suntem

partida câştigătoare şi atunci vor veni cu totul de partea noastră, inclusiv cu armament şi trupe. Va trebui să-i baţi pe ruşi, să arăţi că pot fi bătuţi şi situaţia se va schimba definitiv! Nu trebuie să-i baţi de tot, doar să dovedeşti că pot fi bătuţi şi ajutorul american va începe să curgă!

— Şi cum i-aş putea convinge că ruşii pot fi bătuţi? Altfel decât să-i bat definitiv?

— Pentru ruşii şi transnistrenii în atacul de acum, o respingere a atacului lor înainte de a ajunge la Chişinău, o respingere a acestui asalt practic disperat, echivalează cu o înfrângere. Spun că este un atac disperat deoarece, din rapoartele ce le-am primit până acum, se vede că ei sacrifică siguranţa trupelor doar pentru viteză şi asta se vede. Vorbeaţi de rezultatele încurajatoare ale acelui căpitan Mirea de la Coşniţa, ar fi putut fi obţinute dacă ruşii s-ar fi preocupat de siguranţa convoaielor de aprovizionare? În nici un caz şi trebuie să conştientizăm şi noi că economia forţelor acţionează în dublu sens, nici ruşii nu au rezerve inepuizabile, trupele lor de susţinere şi aprovizionare trebuie să traverseze teritoriul Ucrainei, iar asta nu poate fi făcut la lumina zilei şi oricum, din moment ce ei ştiu că sunt monitorizaţi de americani. Şi mai ales că Ucraina încă nu şi-a definit poziţia, încercând să pară mai departe neimplicată, chiar dacă noi ştim că nu este pe deplin aşa.

— Acest Igor Petraikin de la conducerea Ucrainei este în continuare semnul de întrebare, nu?

— Nu neapărat, noi ştim că el trebuie să facă concesii ruşilor, dar atât timp cât mai păstrează o marjă de înţelegere cu Vestul, nu o va face pe faţă. Deci va lăsa să treacă unele trupe ruseşti şi aprovizionările lor, dar la un nivel scăzut, pentru a nu deranja vizibil Occidentul. Ruşii au încercat să rezolve problema, prin trimiterea unui emisar negociator, dar încă nu le-a reuşit.

— Nu le-a reuşit încă, emisarul lor a avut neşansa să fie ucis la Kiev, nu-i aşa? Acelaşi emisar care negocia cu ambasadorul american de la Viena, Michael O’Sullivan şi care urma să-l întâlnească pe acesta în zilele ce vin, înainte

de a fi chemat la Washington, poate chiar pentru a primi postul de ministru de externe, respectiv de Secretar de Stat, în urma morţii fostului Secretar de Stat William Kunich în Siria? Poţi să ne spui mai multe despre moartea emisarului, respectiv Evgheni Odovichuk, director pentru operaţii în cadrul FIS, serviciul de spionaj al Rusiei?

Tiberiu Enea se foi pe scaun înainte de a răspunde. Când o făcu, vocea lui gravă pluti în încăpere, printre norişorii de la fumul de ţigară.

— Da, Evgheni Odovichuk a fost eliminat la Kiev, cu concursul tuturor din această cameră. A fost ucis cu trei gloanţe în faţa hotelului President din Kiev, în schimbul de focuri pierzându-şi viaţa şi alţi cinci oameni din dispozitivul de securitate, cel puţin alţi trei fiind răniţi. Omul tău, se adresă lui Puşcaş şi-a făcut treaba, dar a lăsat un măcel în urma sa. Mai ales că în urma încercării de a-l extrage, într-o gară de pe lângă Kiev, a mai lăsat în urmă câţiva morţi şi răniţi. Omul ăsta este un adevărat taifun, nu credeţi?

— Ba da, dar şi-a făcut datoria şi a reuşit să scape, mulţumită ajutorului altora, cum ar fi al lui Bogdan Doicu, de la SIE şi al lui Cristea, de la SRL Ce mai, a fost o colaborare perfectă, de care aţi putea fi mândri! Noi ce pierderi am avut?

Enea plecă uşor capul.

— Şuta, după informaţiile noastre, a fost ucis în luptă. A atras după el tot dispozitivul ucrainean de urmărire, după ce l-a pierdut pe Motrescu, a fost încolţit în maşină.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Puşcaş după secunde lungi de tăcere.

— I s-a barat calea şi tăiată retragerea. A fost somat să se predea, a refuzat, iar apoi au încercat să-l captureze. A luptat cu pistolul, a ucis un adversar şi a rănit alţi doi. Când a fost rănit şi pe cale de a fi capturat, a detonat o grenadă în maşină, care a ucis încă un adversar şi a rănit pe altul. Nu va putea fi identificat. A murit la datorie şi era unul dintre oamenii tăi, Vlad!

Vlad Sorescu, şeful SRI, clătină trist din cap.

— Din păcate, un alt erou al serviciilor secrete îşi dă viaţa

pentru ţară, iar numele lui nu va putea ajunge să fie nici măcar pomenit. Nu este prima dată, aşa cad cei din serviciile secrete, în secret. Dumnezeu să-l odihnească!

Un minut de tăcere, ca o reculegere, se lăsă în încăpere. Dar evenimentele erau presante, aşa că acesta nu dură prea mult.

— Ce s-a întâmplat cu restul?

— Au ajuns în siguranţă în ţară, dar cer să-şi facă datoria în continuare. Cristea şi ai lui vor să fie trimişi în prima linie, iar Motrescu a şi plecat spre unitatea sa, să lupte în Basarabia. A luat un avion militar spre Chişinău.

— Încă ceva, interveni Enea, Motrescu şi Doicu au trebuit să-şi croiască drum cu armele într-o gară de lângă Kiev. Au fost depăşiţi numeric şi pe cale de a fi capturaţi, dar au fost salvaţi de doi inşi cu pistoale mitralieră care au dispărut imediat.

— Drace! făcu Sorescu. Cine mai erau şi ăştia?

— Ţi-au şi transmis un mesaj, Vlade! I-au spus lui Doicu un singur cuvânt şi au riscat numai ca să-ţi transmită mesajul.

Cuprins de o bănuială, Sorescu întrebă rece:

— Care este mesajul?

— A spus doar atât: Moshe.

Vlad Sorescu tăcu câteva clipe.

— Mă aşteptam. Înseamnă că băieţii erau din Mossad. Şi au vrut să ştim că ei ne-au salvat.

— Asta înseamnă că prietenul tău Moshe ţine să-ţi reamintească că îi eşti dator.

— Da şi să crească preţul. Şi să-mi spună că momentul plăţii se apropie. În curând va trebui să-mi plătesc datoria.

— Şi nu ai ce face. Serviciile care ni le-a făcut au fost inestimabile.

— Aşa este şi datoria va trebui să o plătesc.

— Să nu-ţi ceară ceva care să te facă să-ţi calci jurământul faţă de ţară.

— În nici un caz. Moshe mă cunoaşte prea bine şi nu-mi va cere ceva ce ştie că nu o voi face. Îmi va cere ceva care pot să fac, dar va fi dificil, altfel ar fi făcut-o singur. Oricum,

cred că vom afla în curând. Până atunci, să trecem la ale noastre. Profesore?

Dăianu mai luă o gură de apă.

— Oameni buni, dacă credeţi că prin deciziile anterioare aţi greşit, eu vă spun că nu este aşa. Numai prin reacţiile oamenilor implicaţi direct în evenimente vă puteţi da seama că aţi avut dreptate când aţi încercat să aduceţi Basarabia la ţara mamă! Uitaţi-vă la felul în care reacţionează oamenii din prima linie, chiar dacă au luptat până acum, ei vor să continue lupta, să meargă mai departe să continue efortul pentru eliberarea Basarabiei, deoarece ei au văzut bucuria din ochii românilor eliberaţi ce vor să revină la ţara mamă! Indiferent de jertfe, ei vor lupta! Iar noi, factorii de decizie, va trebui să le dăm şansa de a învinge! Pentru asta suntem aici, pentru asta am ajuns factori de decizie, dar dacă vom eşua, generaţiile viitoare ne vor condamna! Este decizia noastră, nu numai pentru azi, ci şi pentru istoria ce se scrie astăzi!

Din nou au rămas oarecum în defensivă, până când Vlad Sorescu luă cuvântul:

— Profesore, nu mai trebuie să ne convingi, deja am luat o hotărâre şi vom merge conform acesteia… Doar căutăm modul în care o vom face cât mai eficient şi cu cât mai mici pierderi pentru noi!

Dăianu aprobă intervenţia lui Sorescu, după care privi spre Puşcaş. Acesta privea concentrat undeva spre hârtiile de pe birou, către ecranul calculatorului. Într-un târziu, murmură:

— Bine, profesore, sau domnule consilier, cum am putea să-i batem? Ne sunt superiori şi în plină ofensivă! Eu pot doar să încerc să apăr poziţiile noastre pe care le voi stabili în pripă, din moment ce suntem prinşi în plină schimbare de dispozitiv, spre unul defensiv. Încă nu am întărit liniile defensive, nici măcar nu am stabilit unde vom rezista pe poziţii pentru a putea contraataca decisiv! Este un haos în liniile noastre, totuşi, poate mă repet, este mai bine decât în cazul în care nu ne-am fi mişcat deloc. Am reuşit să mutăm şi să retragem mare parte din trupele noastre din

faţa atacului, astfel că avem cu ce să ne opunem, dar eu văd deocamdată posibilitatea unor lupte de întârziere, nu există încă posibilitatea unei rezistenţe care să poată duce la un contraatac reuşit în următoarele zile.

— Poate subestimăm prea mult capacitatea de ripostă a trupelor noastre. Nu uita că soldaţii noştri sunt experimentaţi în luptă, atât în războiul precedent împotriva Ucrainei, cât şi în operaţiile ofensive din Moldova de acum câteva zile. Mai mult, ai noştri sunt profesionişti, au dovedit asta în toate misiunile internaţionale de luptă. Le trebuie doar o gândire şi o conducere clară, care să le dea şansa să învingă. Iar aici intervine rolul tău, Titi! Cum spuneam mai devreme, ei se vor bate, dar trebuie să le dăm şansa să o facă cu atuurile de partea lor!

Titi suspină în timp ce privea harta. Exista o posibilitate, dar era la risc. Oricum, orice război era la risc, odată pornite operaţiunile, cele mai bune planuri se duceau pe copcă, totul depindea de viteză, ripostă, hazard şi de tăria şi pregătirea trupelor. Mai era „ceaţa războiului”, evenimentele care conduceau operaţiunile militare proprii fără să ştii ce făcea inamicul şi cum te-ar putea surprinde. Dar aceasta acţiona în dublu sens.

Cu o voce gravă, Titi spuse încet:

— S-ar putea face ceva…

— Asta doream să aud de la tine, Titi! Ca o veste bună, aş vrea să adaug ceva. Se spune că amatorii studiază tactica şi strategia, profesioniştii studiază logistica. Iar logistica ne spune că ruşii nu pot avansa prea mult fără a avea probleme.

— La ce te referi, profesore? sări de la locul său Tiberiu Enea, şeful SIE.

— E simplu. Cu toţii am văzut concentrarea de forţe din Transnistria, dezvăluită de rapoarte, inclusiv de zborurile UAV-urilor. Am văzut tancuri, vehicule blindate, artilerie concentrată în această fâşie îngustă de pământ dintre Nistru şi graniţa Ucrainei numită Transnistria. Pare impresionantă, gata să se năpustească asupra noastră şi asta a făcut, a trecut la atac. Dar are o slăbiciune majoră,

respectiv logistica.

— Profesore, poţi să fii sigur că ne-ai captat atenţia pe deplin! făcu Vlad Sorescu.

Dăianu mai luă o gură de apă minerală, preocupat mai mult de ceea ce va trebui să discute cu preşedintele şi cu noul său superior, consilierul pentru securitate naţională Matei Orza. El le dădea factorilor militari sugestii, dar ulterior va trebui să justifice acţiunile militare ale acestora în faţa decidenţilor principali, în aşa fel încât să fie de acord cu ele. Fiindcă dacă ar fi fost primite nefavorabil, deciziile lor ar fi putut influenţa negativ operaţiunile militare, cu rezultat devastator asupra viitorului ţării. Şi nici unii, nici alţii, nu păreau să realizeze dimensiunea majoră asupra viitorului României a fiecărei decizii sau acţiuni din aceste momente. Era un echilibru greu şi instabil, iar răspunderea putea fi enormă pe umerii unui singur om. Şi nici el nu era încă sigur că decizia era cea corectă, dar era cea mai bună în contextul dat. Cel puţin aşa spera. Dar dacă greşea? Se scutură de un astfel de gând, pentru a putea răspunde lui Sorescu.

— Ceea ce am văzut noi în Transnistria au fost doar tancuri, vehicule blindate, artilerie, toate mijloace ofensive gata de atac. Dar nu prea am văzut convoaie de aprovizionare, cisterne cu combustibil, vehicule cu muniţii şi mentenanţă, ce să mai vorbim de transporturi cu piese de schimb, alimente sau sanitare. Vedem doar tancuri şi vehicule de asalt, dar nimic care să sprijine acest asalt. Vedem doar vârful de lance, dar nimic care să-l susţină. Ori, fără logistică, orice atac se va usca şi va sucomba de la primele schimburi de focuri mai serioase. Deoarece muniţiile se termină şi fără logistică se termină şi cu atacul, din lipsă de muniţii, combustibili şi alte lucruri mai puţin vizibile, fără de care ducerea unui război este imposibilă.

Puşcaş, ca şi cuprins de o bruscă inspiraţie, începu să frunzărească cu febrilitate hârtiile de pe birou. Precipitat, rămase cu un teanc de foi în mâna stângă, în timp ce atenţia i se aţinti pe ecranul calculatorului, iar degetele mâinii drepte loveau cu furie în taste.

Dăianu continuă:

— Aş vrea să vă întreb, dar sunt convins că Puşcaş şi Damian ştiu răspunsul, de câtă muniţie e nevoie pentru o divizie în războiul modern pentru a face faţă unui angajament mai serios timp de o zi?

Cu ochii în calculator şi cu teancul de foi în mână, Puşcaş deschise gura să răspundă, dar Dăianu nu îl lăsă:

— O mie de tone! O mie de tone pe zi! Şi combustibil? Cam tot atâta! în fiecare zi afurisită, le trebuie câte o mie de tone din fiecare pentru fiecare divizie în luptă, în cazul unui angajament mai serios! Gândiţi-vă la asta, domnilor! Şi n-am spus nimic de piese de schimb, raţii alimentare, componente şi o grămadă de alte lucruri!

— Bine, dar noi avem…

— La asta mă uit acum, întrerupse Puşcaş şi răspunsul este… da! Cu toată muniţia, combustibilul şi piesele de schimb existente şi pe cale de a ajunge la Chişinău, putem să susţinem minim trei zile de luptă intensă, luând în calcul şi cele existente ale fostei republici moldovene. Cantităţi suplimentare vor fi transportate de urgenţă, la fel şi trupe şi armament. Acum transmit ordinele necesare.

— Dar, domnule profesor, credeţi că ei nu au…

— Am văzut cu toţii concentraţia de trupe din Transnistria şi repet încă o dată, nu prea am văzut destule vehicule de aprovizionare care să susţină acest lanţ logistic. Tare mă tem că ei s-au bazat pe o victorie rapidă, aşa că nu au prevăzut suficiente muniţii şi combustibil, în primul rând. Despre piese de schimb, ce să mai vorbim. Sunt convins că în curând multe din tancurile lor şi vehiculele blindate vor începe să cedeze şi nu vor putea fi repuse în luptă prea curând, tocmai din lipsă de piese de schimb.

— Dar dacă vor lua muniţie din depozitele din Transnistria, cele de pe vremea Uniunii Sovietice? Numai la Colbasna se pare că au sute de mii de tone.

— M-aş bucura dacă ar fi aşa, dacă le-ar folosi pe cele de acolo. La Colbasna muniţiile zac de zeci de ani, mare parte sub cerul liber, expuse tuturor intemperiilor. Dacă sunt folosite fără o atentă selecţie, iar pentru asta nu cred să

aibă timp, sunt mai periculoase pentru trupele lor decât pentru ale noastre. Pe lângă rateurile inevitabile, s-ar putea să le explodeze în mâini, cu efect devastator, inclusiv pentru moral.

— Bine, profesore, ne-ai convins, cred că Titi va trebui să se bată şi are şanse să-i stopeze, dacă alege locul şi momentul cu grijă. Dar asta este deja treaba lui şi a lui Virgil Pintea, generalul de pe front, un băiat care s-a descurcat până acum de minune. Ce ai de gând să faci, Titi?

Puşcaş reveni cu ochii pe hartă. Ideea începea să prindă contur.

— Forţa lor principală de atac a trecut pe aici, pe la Tighina, zise el indicând cu mâna porţiuni de hartă. Estimez până acum la o divizie mecanizată şi o jumătate de divizie de tancuri, sprijinite de cel puţin un regiment de infanterie, al doilea pe cale de a veni. La dreapta lor, o forţă secundară, aproape o divizie mecanizată cu elemente de infanterie, de la Dubăsari pe la podul de la Vadu lui Vodă, ar urma să cadă dinspre nord către Chişinău. Chişinăul va fi cuprins din două părţi, de la nord şi de la est. Trecerea pe la Vadu lui Vodă a fost deja perturbată de aruncarea în aer a podului peste Nistru, iar la Tighina prin rezistenţa forţelor noastre din oraş. Au mai fost treceri mai pe la nord, secundare, la Râbniţa şi Camenca. Acestea vor trebui stopate şi fixate, chiar dacă vom ceda ceva teren. Revenind la forţele de atac principale, vor trebui întârziate şi stopate înainte de Chişinău, deoarece nu ne permitem să pierdem oraşul, deşi am avea mai mari şanse să-i oprim dincoace de el, atunci când liniile de comunicaţii li se vor lungi suficient de mult. Nu-i aşa, profesore?

— Adevărat, Titi, dar dacă nu poţi ţine oraşul, nu ai ce face, mai bine îl cedezi ca să nu pierzi războiul. Bineînţeles, ideal ar fi să-i oprim înainte de Chişinău, atunci susţinerea tuturor va veni mai repede, dar în ultimă instanţă, decât să pierzi războiul, mai bine îi opreşti mai târziu şi vei obţine susţinerea americană. Un oraş pierdut, chiar dacă este capitală, poate fi recâştigat, cum am mai păţit în istorie, dar

un război pierdut, mai greu, poate doar cu un alt război, poate mult mai costisitor. Deci, Titi, nu te crampona de Chişinău. Este prea aproape de avansul inamic. Dacă nu-l poţi păstra, cedează-l şi declară-l oraş deschis, pentru a nu-i supune pe locuitori grozăviilor unui asediu. Mai bine îl laşi şi te concentrezi pe înfrângerea inamicului. De multe ori în istoria militară cramponarea de un oraş cu toată simbolistica lui a fost fatală armatelor…

— Te referi la Stalingrad, profesore?

— Inclusiv la Stalingrad.

— Profesore, am să ţin cont de sfaturile tale, întotdeauna au fost sfaturi bune. Dar până atunci, am un război de purtat. Sper să nu ajung în situaţia de a alege între apărarea şi cedarea Chişinăului, pentru care atâţia soldaţi români şi-au dat viaţa.

— Nu îi vei aduce înapoi, iar o decizie sentimentală poate avea efecte catastrofale asupra operaţiunilor militare viitoare, în care vor fi în joc alte vieţi de români. Gândeşte-te la asta!

— Poţi să fii sigur că mă voi gândi, profesore.

XVI

21 mai 2014, ora 15.45
Varniţa, şoseaua Chişinău – Tighina

Căpitanul Mihai Motrescu moţăia cu capul pe una din vergelele de metal ce susţinea prelata camionului în mişcare. Era obosit, dar aşa cum se obişnuise din nenumăratele lupte la care a participat, încerca să profite de orice moment pentru a-şi reface forţele. Chiar şi o moţăială de câteva minute conta enorm pentru simţurile sale obosite, deoarece fusese o perioadă extrem de solicitantă în ultimele zile. Abia scăpat din luptele de la Tighina, a ajuns la Kiev, a ucis o ţintă, a luptat şi a scăpat mulţumită lui Bogdan Doicu, dar a cerut să revină la unitatea sa pentru a lupta în continuare. Simţea dorinţa de a lupta mai mult decât oricând, mai puternică decât atunci când se războia sub un steag străin. Atunci profita de orice întrerupere pentru a se întrema, dar acum, parcă era altceva. Vroia să plece înapoi în foc pentru a fi alături de oamenii săi, dar nu numai pentru că erau ai săi, ci mai mult, în sufletul său, dorea să plece la luptă fiindcă ştia pentru ce lupta. Lupta pentru ţara sa, pentru România. Oricâtă energie şi oricât efort depusese în trecut pentru cei ce îl plăteau, acum parcă avea o dorinţă în plus de a pleca la război. Nu prea ştia să-şi explice asta, dar bănuia că este ceva mai presus de camaraderia şi responsabilitatea faţă de soldaţii săi. Ar fi putut să rămână măcar câteva zile să se odihnească, superiorii săi chiar ar fi acceptat cu dragă inimă, îşi făcuse datoria cu prisosinţă acceptând riscurile unei misiuni la Kiev, dar pentru el singura dorinţă era să ajungă cât mai repede la soldaţii săi care luptau pentru ţară. Poate asta înseamnă patriotism, se gândi el. Atunci sunt fericit că sunt patriot.

A ajuns la Baia Mare cu Bogdan Doicu, s-a schimbat de

hainele civile şi s-a îmbrăcat din nou în uniforma sa militară, apoi a luat un avion militar C-27 Spartan ce decola de aici cu trupe şi materiale militare spre Chişinău. Ajuns la Chişinău, prin bunăvoinţa unui locotenent de la aprovizionare a reuşit să urce într-unul dintre cele două camioane ce plecau cu două plutoane moldovene ca întăriri spre Tighina, chiar după ce se anunţase că acest oraş era sub asediul transnistrean. Sperau să ajungă la timp.

Alături de soldaţii tineri, majoritatea sub douăzeci de ani, înrolaţi prin sistemul conscripţiei încă valabil în Republica Moldova, soldaţi ce priveau viitorul cu teamă şi incertitudine, Mihai evită discuţiile şi aţipi, cu gândurile departe, la ultimele evenimente, dar mai mult la vorbele lui Bogdan Doicu. În febra misiunii nu apucase să le digere, dar acum îi reveneau pregnante în minte. Poate Anca…

O smucitură îl trezi la realitate. Cu ochii cârpiţi de somn, îşi roti privirea în jur. Soldaţi tineri, temători, aşezaţi pe banchetele incomode. Poate ar fi fost mai potrivite nişte vehicule blindate, BTR-uri, pentru transport, dar astea erau la îndemână, din moment ce se presupunea că nu ar fi fost motive de îngrijorare. Dar acum aceste motive existau, ruşii porniseră ofensiva, dar transportul era programat de dinainte. Pe lângă toarcerea motoarelor şi zumzetul discuţiilor se mai auzea ceva, un zgomot tot mai apropiat, pentru el familiar. Zgomotul războiului. Împuşcături, rafale depărtate, explozii, într-un crescendo pe măsură ce se apropiau de Tighina. Pe feţele soldaţilor, inclusiv a locotenentului ce-i comanda, o îngrijorare sporită. Parcă tot mai multe priviri îl căutau, poate că el avea o atitudine calmă ce inspira siguranţă, iar cei aflaţi înainte de botezul focului asta aşteptau.

Pe lângă zgomotul războiului, urechea sa sensibilă prinse şi un altul, apropiat şi periculos: ţiuitul gloanţelor. Câteva gloanţe care ricoşară în asfaltul şoselei, apoi un ţiuit al celor ce treceau pe lângă ei. Motrescu nu mai căută vreo confirmare. Erau luaţi în vizor, se trăgea asupra lor. Se aruncă pe podeaua camionului, strigând celorlalţi să facă la fel. Unii se conformară, dar nu toţi. Următoarea rafală

străpunse prelata dintr-o parte în alta şi unde întâlni trupuri umane neadăpostite împroşcă sânge şi moarte. Majoritatea celor rămaşi şezând pe banchete au fost loviţi, prăbuşindu-se cu răni deschise din care sângele curgea gârlă. Camionul se opri lovit de gloanţe şi rămase pe loc, ţintă statică în calea rafalelor inamice. O nouă rafală smulse bucăţi din prelata subţire, în timp ce strigătele de panică se amestecau cu urletele răniţilor şi gemetele muribunzilor.

Mihai Motrescu se scutură de trupul de deasupra sa şi se rostogoli afară, pe caldarâm, strigând spre soldaţii panicaţi să-l urmeze. Câţiva o făcură, de spaimă mai mult sau pentru a scăpa de acolo, din camionul devenit o capcană mortală.

— Culcat, culcat! striga Motrescu în disperare.

Dar ordinele sale nu erau auzite, sau spaima era prea mare, aşa că unul dintre militari ateriză în picioare şi rămase aşa, nedumerit. O clipă mai târziu se prăbuşea lovit de trei gloanţe în piept. Motrescu nu le dădu celorlalţi nici o clipă de răgaz:

— La stânga, în şanţ, foc de acoperire!

Şase oameni se târâră până la şanţul din marginea şoselei şi începură să tragă, la început timid, apoi din ce în ce mai susţinut. Motrescu nu trase deloc. Peste buza şanţului, în mână cu un Kalashnikov primit de la Chişinău înainte de a urca în camion, îl viză cu grijă pe primul adversar pe care îl văzu, cam la vreo două sute de metri. Era cam o grupă ce înainta în lanţ de trăgători spre şosea, acoperiţi de mitraliera de pe un BTRM aflat pe câmp. Îl prinse în cătare şi trase foc cu foc două gloanţe, cu unul mai mult decât era necesar. Răsuci arma spre stânga, prinse încă unul şi trase. Adversarul căzu pe spate. Nu mai avea ţinte, atacatorii, în momentul în care cei din şanţ au deschis focul, se trântiră la pământ, înaintând târâş, de-a buşilea.

Motrescu simţi o prezenţă agitată lângă el. Era locotenentul ce ar fi trebuit să-i conducă pe aceşti soldaţi moldoveni în luptă. Dar, în momentul acesta, nu părea capabil nici măcar să se stăpânească pe sine. Motrescu se

răsuci spre el, îl apucă de braţ şi îl strânse tare, suficient ca durerea să înlocuiască sentimentul de panică din ochii locotenentului. Îl scutură şi-l obligă să-l privească direct în ochi.

— Ascultă-mă bine! îi răcni de la zece centimetri de obrazul său. Oamenii tăi au nevoie de tine!

Locotenentul pierdut începu să se bâlbâie şi să bâguie:

— Dar ce..., ce..., ce să fac...

— Să-i conduci în luptă! îi răcni Motrescu în faţă. Ascultă comanda la mine!

Confruntat cu realitatea şi cu glasul poruncitor al lui Motrescu, locotenentul parcă începea să-şi revină în fire.

— Ordonaţi! reuşi să îngaime.

Motrescu ştia că nu trebuia să-i dea timp pentru ca panica să-i cuprindă psihicul şi mai mult. Era pentru el prima zi de luptă efectivă şi nu era pregătit. Dar cine putea fi pregătit pentru război? Nici chiar cei care au mai trecut prin unul nu puteau spune că erau pregătiţi pentru un nou război. Eventual mai experimentaţi, dar nu mai pregătiţi.

— Execuţi foc în rafale scurte spre poziţia inamică, împreună cu oamenii tăi! Trimite pe cineva sub protecţia focului tău de acoperire să salveze ce mai poate fi salvat din camioanele de pe şosea. În rest, tragi asupra inamicului cu rafale scurte! Înţeles?

Locotenentul aprobă grăbit şi nervos din cap. Motrescu îl apucă de uniformă şi-l scutură din nou poate mai mult decât era necesar. Dar nu avea ce face, trebuia să-l trezească la realitatea crudă a războiului înainte de a claca.

— Ai înţeles, locotenente?

— Da, să trăiţi! răspunse acesta cu o voce ceva mai sigură.

Motrescu făcu semn spre doi soldaţi să-l urmeze, iar spre unul dintre ei să ia şi un aruncător de grenade abandonat acolo cu trei încărcături. Se conformară şi-l urmară pe acest căpitan român necunoscut, convinşi în sinea lor că cea mai bună şansă de supravieţuire era să stea în preajma acestui ins ciudat ce părea mai obişnuit cu războiul decât toţi ofiţerii pe care-i întâlniseră în întreaga lor viaţă de soldaţi.

Motrescu se depărtă cu ei spre stânga prin şanţ, apoi ieşiră şi se târâră înainte, până ce le făcu semn să se oprească. Avansaseră destul de mult în faţă, perpendicular pe direcţia şoselei şi în stânga atacatorilor. Din lateral, ceva mai în spate, auzeau tirurile celor rămaşi pe loc, ale locotenentului şi camarazilor lor. Motrescu îi indică cu mâna ceva celui cu aruncătorul, BTRM-ul ce trăgea din când în când câte o rafală spre buza şanţului unde era adăpostit locotenentul. Acesta înţelese, se ridică într-un genunchi cu aruncătorul pe umăr şi trase. Proiectilul explodă la câţiva metri de transportor. Dar a fost suficient, BTRM-ul începu să se retragă spre adăpostul unei coline apropiate. Infanteriştii inamici au tras câteva rafale la derută şi au început şi ei să se retragă, încet, apoi din ce în ce mai repede, speriaţi de dispariţia acoperirii lor. Doi dintre ei, ceva mai apropiaţi de poziţia lui Motrescu, se ridicară şi o luară la fugă spre BTRM-ul ce se depărta. Soldatul din stânga duse arma la ochi şi trase o rafală lungă golind mai bine de trei sferturi din încărcător. Una din siluete se împletici şi căzu la pământ. Un strigăt de victorie, dar Motrescu îl prinse de umăr şi-l trânti la pământ pe trăgător, în timp ce trasoare treceau pe deasupra lor.

— Niciodată să nu te laşi cuprins de beţia victoriei! L-ai doborât, dar sunt alţii care te vor pe tine. Continuă să tragi rafale scurte, apoi îţi schimbi poziţia!

După vreo cincisprezece minute, Motrescu a revenit la locotenent. Inamicul s-a retras, dar nu era timp de pierdut.

— Evaluează pierderile, trebuie să plecăm de aici! Se vor întoarce şi vor fi mult mai mulţi!

— Unde plecăm, înapoi?

— Nici vorbă. Până la ora asta, sunt sigur că au interceptat şoseaua principală în urma noastră, sau cel puţin o ţin sub foc ca nimic să nu mai poată trece. Suntem la câţiva kilometri de Tighina, se aud focuri intense de armă de acolo, înseamnă că avem unităţi care se bat organizat. La ele mergem, nu avem altă şansă. Verifică pierderile şi efectivul, vezi în ce stare sunt răniţii, cum stăm cu armamentul, muniţia şi raţiile. Vom avea nevoie de fiecare

glonţ şi fiecare soldat. Dă-i drumul rapid, fiecare secundă e preţioasă!

Locotenentul alergă spre camioanele rămase pe loc. Doar camionul lor a fost lovit mai serios, primul având pierderi umane mai reduse, mai mult, era în stare de funcţionare. Locotenentul reveni în fugă la Motrescu pentru a-i raporta situaţia. Era gravă şi cerea măsuri extreme. Primul camion era încă funcţional, aşa că ordonă ca toţi soldaţii valizi să fie urcaţi în el. Răniţii au fost întinşi pe podeaua camionului, după ce li s-a acordat primul ajutor. Morţii au fost lăsaţi la marginea drumului, după ce le-au fost luate plăcuţele de identificare. Pe un stâlp ridicat a fost prins un steguleţ cu crucea roşie şi o bandă neagră. Apoi camionul a plecat mai departe, cu soldaţii înghesuiţi cum puteau în spate. Alături de şofer, Motrescu se întreba de ce nu au fost trimişi în transportoare blindate, dar poate decidenţii militari au considerat că puteau ajunge înainte ca atacul inamic să intercepteze şoseaua. O decizie plătită cu sânge românesc pe câmpul de luptă. Cele paisprezece corpuri rămase în urmă erau tot consecinţa unei astfel de decizii. Dar războiul mergea mai departe şi el avea alte lucruri la care să se gândească. Din nou în mijlocul luptelor, din nou în război.

Alături de şoferul speriat şi marcat, cu arma în mână gata de tragere, scrutând în toate direcţiile, se simţea mai vulnerabil decât oricând. Şi avea şi de ce. Un camion singuratic pe o şosea sub control inamic, în plină zi şi el aşteptând ca de nicăieri o ploaie de gloanţe să se abată asupra unei astfel de ţinte atât de vulnerabile. Sau un proiectil, un singur proiectil, un obuz sau o rachetă, în faţa căruia nu ar avea nici măcar timp să realizeze că era atacat, cu atât mai puţin să reacţioneze. La ordinele sale prelata fusese smulsă şi toţi soldaţii valizi stăteau cu armele aţintite spre toate direcţiile, dar era mai mult o măsură de ridicare a moralului, deoarece dacă el ar fi fost în locul unui inamic gata să-l elimine, ar fi putut-o face fără ca să poată prinde de veste. Dar nu avea de ales, avea răniţi care aveau nevoie de ajutor, iar deplasarea rapidă era cel mai bun mijloc la îndemână. Chiar dacă ar fi putut

renunţa la ei, ar fi trebuit să străbată o porţiune de câţiva kilometri pe jos şi nu ştia câţi din soldaţii valizi şi-ar fi putut deschide calea prin luptă la cea mai mică manifestare a opoziţiei. Aşa că a ales calea vitezei, cu cât mai repede, cu atât mai bine, în speranţa că inamicul nu a apucat să strângă cleştele, iar ceea ce întâlniseră ei să fie doar trupe de cercetare.

Până acum părea să fi avut dreptate, străbătuseră deja mai mult de patru kilometri fără ca inamicul să se fi manifestat. Se vedeau deja primele clădiri din Tighina, când o rafală de avertisment mătură şoseaua la câţiva metri în faţa camionului ce rula cu şaizeci de kilometri pe oră.

— Opreşte! strigă spre şofer, iar când acesta frână brusc se aruncă afară prin portiera deschisă. Toată lumea jos, poziţie de apărare! răcni spre cei din bena camionului.

Toţi cei valizi săriră afară şi se împrăştiară ca potârnichile ocupând cele mai bune poziţii defensive de o parte şi cealaltă a şoselei. Şoferul se rostogoli până ajunse în şanţ alături de Motrescu. În câteva secunde apăru gâfâind şi locotenentul moldovean.

— Sunt ruşi? întrebă acesta precipitat.

— Nu cred, dacă ar fi fost inamici ar fi tras în plin. Venim din cealaltă direcţie. S-a tras de acolo, de la a doua clădire mai înaltă, de pe acoperiş. Este o poziţie bună de unde poţi ascunde o mitralieră grea. Adevărul că nici ei nu ştiu cine suntem, zise Motrescu întorcându-se spre el. Privirea îi rămase pironită pe fanionul tricolor pe care şoferul îl purta prins la reverul uniformei.

— Dă-mi asta! zise întinzând mâna spre fanion.

Şoferul i-l înmână fără o vorbă. Motrescu îl prinse de ţeava Kalashnikovului şi-l flutură rar pe deasupra buzei şanţului. Câteva clipe mai târziu, de pe clădirea indicată de Motrescu se desfăşură un drapel roşu-galben-albastru ce flutura molatic în bătaia vântului slab.

— Sunt ai noştri! izbucni şoferul gata să se ridice.

Mâna fermă a lui Motrescu îl apăsă pe umăr, împiedicându-l să o facă. Se întoarse spre locotenent:

— La primul foc de armă tragi cu tot efectivul, apoi te

retragi cât mai departe şi încerci să-ţi duci oamenii înapoi. Poate ai o şansă să te întorci cu ei. Dacă eu cad, mă laşi acolo, nu are rost să încerci să mă recuperezi!

— Dar…, bâgui locotenentul.

— Este un ordin! S-ar putea să fie o capcană, dacă este aşa, pleci şi încerci să-ţi salvezi oamenii! Abandonezi camionul şi te retragi! Pentru cei răniţi, oricum nu mai poţi face nimic! Ai înţeles?

— Am înţeles!

Motrescu mai aruncă o privire spre cei doi, apoi se ridică încet, continuând să fluture kalashnikovul cu fanionul tricolor în vârful ţevii. De după colţul următoarei clădiri îşi făcură apariţia doi oameni ce înaintau precaut spre ei. Primul, se vedea că era un lider, păşea încet, având arma la piept, cu cureaua petrecută după spate. Arunca priviri încruntate în toate părţile, avansând încet spre ei. Al doilea era un soldat cu arma în mână gata de tragere, care nu-l scăpa din ochi. Motrescu îşi petrecu cureaua Kalashnikovului pe umăr, îndreptându-l cu ţeava în jos. În mână cu fanionul tricolor, începu să înainteze spre cei doi, cu paşi înceţi şi măsuraţi. Se priveau neîncrezători în timp ce se apropiau unii de alţii.

Când ajunse suficient de aproape să poată fi auzit, liderul se opri şi strigă spre Motrescu:

— Cine eşti?

— Om bun! răspunse acesta ridicând încet fanionul tricolor. Cu arma îndreptată cu ţeava în jos, cu mâinile depărtate şi palmele la vedere, aşa şi părea.

— Unitatea!

— Batalionul 1 Vulturii Operaţiuni Speciale, căpitan Mihai Motrescu! răspunse ridicând încet mâna stângă spre moldovenii săi rămaşi în spate. Ordonă ca nimeni să nu tragă, să nu facem vreo prostie!

Un zâmbet pe sub figura întunecată, apoi o mâna care se ridica pentru a linişti spiritele şi în tabăra lui.

— Căpitan Vasilescu. Cam târziu, băieţi!

— Nu fii prea optimist, căpitane.

Ajuns lângă el, Motrescu îl lămuri asupra scopului şi

prezenţei sale aici. Deşi dezamăgit că nu avea în faţă o unitate de trupe speciale, căpitanul Vasilescu luă măsuri pentru integrarea rapidă în cadrul forţelor ce le conducea a trupelor conduse de locotenentul moldovean Moraru. Motrescu realiză că abia acum afla cum îl cheamă.

Căpitanul Vasilescu era total izolat şi conducea o forţă de vreo şaptezeci de soldaţi din mai multe unităţi ce controlau o zonă subţire ce se sprijinea chiar pe latura de nord a şoselei ce ieşea din Tighina. Avansul rusesc îl rupsese de unităţile de legătură şi după o noapte de luptă se trezise izolat, legăturile cu unităţile de la stânga sa rupte, dar încă presiunile inamicului nu se manifestaseră prea puternic, cel puţin în cursul zilei. A trimis o grupă să caute să refacă legătura, dar încă nu avea nici un răspuns, încă nu reveniseră. Lupte grele se dădeau în centru, de acolo răzbăteau împuşcături şi explozii.

Cei trei, Motrescu, locotenentul moldovean Moraru şi căpitanul Vasilescu stăteau la adăpostul zidului de la marginea unei case şi ascultau atenţi desfăşurarea luptelor din centru. Pe feţele tuturor se putea citi îngrijorarea, pe măsură ce zgomotele se apropiau, semn că trupele inamice răzbăteau spre ieşirea spre vest, către Chişinău. Veşti proaste. Mai mult, câteva focuri de arme la perimetrul dinspre nord îi făcu să tresară şi să alerge acolo. La scurtă vreme au fost lămuriţi, elemente de cercetare formate din cazaci s-au apropiat de poziţia lor. Au lăsat un mort şi un rănit, acesta din urmă fiind capturat şi acum i se acordau îngrijirile medicale de către singurul cadru medical rămas aici, un locotenent medic ce îngrijea şi răniţii moldoveni din camionul cu care sosiseră, precum şi cei din detaşamentul căpitanului Vasilescu din luptele anterioare. Lui Motrescu nu-i luă prea mult timp să se hotărască. Le comunică celor doi ofiţeri decizia sa:

— Plec la lăsarea nopţii. Oricum, scopul meu principal este să-mi găsesc unitatea, dar vreau să vă ajut şi pe voi să ieşiţi de aici, fiindcă situaţia voastră este practic fără ieşire. Dacă rămâneţi, veţi fi copleşiţi, mai devreme sau mai târziu, dacă porniţi în necunoscut, la fel. Cred că voi avea o

şansă mai bună să încerc să trec singur. Arată-mi pe harta ta ultimele poziţii ocupate de ai noştri, aşa cum le ştii tu! Am să-ţi dau de ştire imediat ce îi găsesc. Atunci vei şti mai bine ce ai de făcut.

— Cum ai să mă anunţi? întrebă Vasilescu. Staţia mea radio este distrusă, cele pe unde ultrascurte nu bat prea departe…

Pe şoseaua principală începuseră să se scurgă coloane de refugiaţi spre Chişinău. La început câte o maşină încărcată cu tot ce aveau, dar ulterior din ce în ce mai multe. Ajunsese o coloană continuă de oameni disperaţi ce-şi încărcaseră tot ce aveau mai de preţ într-o maşină veche şi porniseră în grabă spre vest. Baloturi strânse cu sfoară pe capote, strigăte, înjurături, claxoane, o şosea ce devenise arhiaglomerată cu maşini de toate tipurile ce avansau bară la bară, un exod de populaţie nemaivăzut până atunci în ultimii ani. Oameni disperaţi ce-şi luaseră cu ei tot ce puteau duce pentru a se refugia de urgia războiului cât mai departe spre vest.

Motrescu îşi scoase telefonul mobil.

— Dar telefoanele mobile încă funcţionează. Dă-mi numărul tău şi te voi suna, dacă vor mai merge. Internetul este OK, zise după ce apăsă câteva taste, ar fi bine să încerci să iei legătura cu cineva pe internet, dar cu grijă, ar putea fi interceptat, iar ruşii sunt recunoscuţi ca şi foarte buni hackeri. Vezi cum vorbeşti şi ce spui. Oricum, sper să ajung dincolo în timp util, până ce vor mai merge comunicaţiile mobile. Dacă nu, vom trimite patrule să ia legătura cu voi. Până atunci nu aveţi altceva de făcut decât să apăraţi perimetrul cât de bine puteţi. Dacă sunteţi nevoiţi, cedaţi şi vă împrăştiaţi încercând să ajungeţi la ai noştri. Răniţii lăsaţi-i pe loc, sper că inamicul se va preocupa de Convenţia de la Geneva.

— Depinde cine ajung primii la ei, dacă sunt cazacii, nu aş fi prea sigur…, murmură locotenentul Moraru.

— Da, dar în acest caz nici cei valizi nu vor avea o soartă mai bună, aşa că va trebui să decideţi.

Căpitanul Vasilescu interveni:

— Dar dacă apar pe şosea coloanele lor din centru, ce ar trebui să facem?

Ca o confirmare a temerii sale se auzi un puternic zgomot de motoare, printre care se desluşea clinchetul inconfundabil al şenilelor de tancuri. După puţină vreme îşi făcură apariţia tancuri T-72 noi nouţe, încadrate de BTRM-uri pline de infanterie, iar din loc în loc camioane cu trupe. Înaintau cât puteau de repede, făcându-i pe refugiaţi să se dea la o parte, dar dacă nu o făceau la timp, vehiculele prinse în mişcarea de avans a coloanei erau aruncate cât colo de masele puternice ale blindatelor. Totul pentru viteză, totul pentru a merge înainte.

Câteva clipe rămaseră aşa, la adăpostul zidului, contemplând tăvălugul blindat ce arunca totul la o parte din calea sa. Într-un târziu, Motrescu îl întrebă pe căpitanul Vasilescu:

— Ce armament antitanc mai aveţi?

— Două încărcături Javelin, vreo şase de ATG şi vreo patru mine antitanc.

Motrescu clătină din cap.

— Curată sinucidere. Singura soluţie e asta. Coloanele puternice, cu tancuri multe şi sprijinite de infanterie, ca şi aceasta, indică el spre şosea, lăsaţi-le să treacă. Oricum, deşi aveţi poziţie bună, nu aveţi ce face contra lor. Ascundeţi-vă cât mai bine. Dar atunci când vor începe să treacă coloane de aprovizionare, camioane cu muniţii şi cisterne de combustibil, le atacaţi şi le distrugeţi pe toate. În mod sigur nu vor avea prea multă pază şi până atunci se va termina cu exodul civililor. Cei ce nu au plecat până acum, nu vor mai avea cum să plece. Trimiteţi o grupă în cursul nopţii pe cealaltă parte a şoselei, pentru a putea lovi mai bine. Tot în cursul nopţii, îngropaţi minele în şosea, dar ceva mai la vest de voi, în aşa fel încât surprinderea să fie totală. Asta este ceea ce puteţi face cel mai bine. În rest, rezistaţi şi vă camuflaţi. Sper ca în curând să primiţi sprijin sau instrucţiuni, fie prin mine, fie prin alţii. Nu uita să trimiţi situaţia prin internet şi mobil.

La căderea nopţii, Motrescu strânse mâinile celor doi şi

se strecură în întuneric.

— Doamne-ajută! zise Moraru în timp ce Motrescu dispărea.

— Amin! îi răspunse acesta cu ochii în patru.

Era din nou singur în teritoriu inamic. Dar era mai bine, se simţea în elementul său, singur împotriva tuturor.

21 mai 2014, ora 19.30
Tighina

Erau patru cazaci, cel puţin doi beţi criţă, ceilalţi păreau mai valizi. Stăteau la intersecţia a două alei către şoseaua principală şi plimbau între ei o sticlă. Toţi fumau şi vorbeau tare cu gesturi largi, chiar dacă unul abia se ţinea pe picioare. Din când în când aruncau priviri primprejur, încercând să surprindă câte o mişcare, dar totul părea pustiu, locuitorii oraşului stând ascunşi de teama represaliilor unor astfel de elemente ce însoţeau armata în atac. Stăteau şi păzeau ceva, o intersecţie, fără să ştie ce şi de ce.

Dar le stăteau în cale. Dacă i-ar fi ocolit, ar fi pierdut timp preţios şi nu se ştie peste ce ar fi putut da. Iar ei doreau ca la căderea nopţii să fie aproape de şoseaua principală traversată de coloanele inamice ce mergeau spre vest, pentru a găsi o cale de trecere dincolo, de unde se auzeau împuşcături şi explozii, semn că românii încă luptau în Tighina. La ei doreau să ajungă, împuşcături se auzeau peste tot, mare parte trase de cazacii ce acopereau flancurile, fericiţi de pradă, ce trăgeau în aer să-şi sărbătorească victoria. Din păcate, uneori trăgeau în plin în cei ce încercau să li se opună tentativelor de jaf şi viol. Erau aidoma başbuzucilor, trupe de strânsură ce însoţeau armatele turceşti în campaniile lor. Pentru a mări numărul acestora, Rusia a procedat ca şi în conflictele anilor 90, din Osetia de Sud, Abhazia sau Transnistria, sau mai târziu, în Cecenia sau Georgia, înrolând inclusiv criminali din închisori pentru a-şi completa efectivele trupelor de sacrificiu. Iar acestea făceau ce ştiau mai bine, ucideau, jefuiau,

incendiau şi violau.

Iar aceşti patru cazaci le stăteau în cale. Dar nu pentru mult timp, decise Anghel. A pierdut prea mulţi oameni, a sacrificat prea mult pentru asta. Şi-a văzut oamenii masacraţi, a trecut Nistrul înot, a parcurs cale lungă, dar nu ca să fie oprit tocmai acum şi nu de nişte cazaci pe jumătate beţi.

Doi cazaci apărură de după o clădire îndreptându-se şovăielnic spre cei patru. Aceştia strigară spre ei, agitând sticla de votcă. Anghel mai făcu câţiva paşi împleticiţi, apoi un gest de recunoaştere şi păşi mai hotărât, urmat de omul său şi el echipat în cazac. Unul dintre cei patru râse spre ei, apoi duse sticla la gură şi sorbi zgomotos. Soldatul lui Anghel, ce ştia puţină rusă, protestă tare, cu gesturi de beţiv, grăbind pasul spre votcă. Cei patru izbucniră în râs, pleznindu-se cu palmele peste coapse, ca şi după o glumă bună. Davai, davai! strigară spre ei, sorbind o gură. Cu capul plecat, ca şi cum şi-ar fi urmărit paşii cu privirea ca să-i potrivească, Anghel a ajuns lângă cel mai apropiat, urmat de soldatul său. Ca după o revenire, întinse mâna spre sticla de votcă, pe care acesta o trase mai departe râzând. Râsul îi îngheţă pe buze atunci când baioneta din mâna dreaptă a lui Anghel îi reteză gâtul. Vânătorul din spatele lui Anghel se aruncă ca un taur asupra altui cazac şi nu se opri până nu-i scoase baioneta din piept. Câteva rafale scurte din spate şi ceilalţi doi cazaci se prăbuşiră seceraţi de gloanţele celorlalţi patru vânători şi ei echipaţi în uniforme căzăceşti, ce se strecuraseră în spatele lor profitând de diversiune. Deposedară rapid cadavrele de muniţie, grenade şi tot ce le-ar fi putut fi de folos, apoi începură să le târască mai departe pentru a le ascunde, în aşa fel să fie cât mai greu de găsit.

O rafală şi un geamăt prelung şi toţi căzură la pământ întorcându-se spre noua ameninţare. Rafale încrucişate îl prinseră pe cazacul ce ieşea din scara unui bloc, lăsându-l fără suflare. Doi vânători de munte se năpustiră înainte, verificând zona. Anghel se îndreptă spre trupul celui căzut, lăsându-se lângă el. Zăcea pe spate, răsuflând greu,

şuvoaie de sânge pătându-i pieptul uniformei căzăceşti incomode. Îi prinse mâna şi i-o strânse, în timp ce cu cealaltă îl mângâia încet pe frunte. Nu va dura mult.

Mihai, băiat de la ţară, al cărui vis a fost să devină soldat. Nu orice fel de soldat, ci vânător de munte, poate la fel ca şi bunicul său, ce luptase din Caucaz în munţii Tatra, pentru a face apoi ani de puşcărie pentru că s-a opus regimului comunist. Iar nepotul său zăcea ciuruit de gloanţe în Tighina, tot în luptă pentru neamul său românesc.

— Nu l-am văzut, dom' locotenent, nu l-am văzut..., murmură chinuit Mihai.

— Mihai, este vina mea, trebuia să-l fi văzut eu... Nu e vina ta... Iartă-mă...

— Nu, dom' locotenent, era pe partea mea, ar fi trebuit...

Mihai începu să tuşească, un şuvoi subţire de sânge apărându-i la colţul gurii.

— Să nu-i iertaţi, dom' locotenent, să nu-i iertaţi...

Anghel strânse mâna lui Mihai simţindu-şi ochii umezi.

— Îţi promit că n-am să-i iert!

— Spuneţi-i mamei că am luptat...

— Mama ta va afla că ai fost un erou, un adevărat erou, îţi promit!

Mâna lui Mihai o strânse pe cea a lui Anghel, în timp ce trupul i se crispă parcă pentru un ultim efort.

— Dom' locotenent... să-i duceţi pe băieţi... la ai noştri... să lupte... pentru România...

O ultimă strânsoare şi trupul lui Mihai se destinse. Anghel rămase minute bune lângă trupul fară viaţă, cu lacrimi mari şi grele scurgându-i-se pe obraji. Când se ridică, ştergându-şi lacrimile, părea mai îmbătrânit cu zece ani, dar mult mai hotărât.

— Ascundeţi trupul lui Mihai, iar pe cele ale cazacilor aduceţi-le aici, în mijlocul intersecţiei! Înşiraţi-le în linie aici, indică chiar mijlocul acesteia. Cine ştie rusă? Ia cartonul acela şi scrie pe el, apoi lasă-l acolo!

Anghel şi ai lui părăsiră locul luptei lăsând pe loc cinci cadavre înşirate în mijlocul unei intersecţii, cu un carton mare pe care scria în rusă „aşa vor păţi toţi cei ce

nesocotesc legile războiului”. Un tricolor mic era prins de carton ca şi o semnătură.

După căderea nopţii, la marginea şoselei principale, Anghel cu cei patru vânători de munte rămaşi urmăreau scurgerea coloanelor de tancuri şi vehicule blindate inamice. Număraseră şi notaseră fiecare vehicul ce trecuse de la ora la care au început supravegherea de la marginea unei clădiri dezafectate. Când fluxul s-a mai rărit, a făcut semnul de apropiere de şosea. Acum începuseră să treacă din când în când coloanele de aprovizionare. Între două coloane, Anghel a ordonat trecerea dincolo a trei dintre oamenii săi, el rămânând cu unul singur. Au mai aşteptat mai bine de o jumătate de oră până ce prada lor, ceea ce doreau ei, a apărut. O cisternă de combustibil pentru tancuri, precedată de un jeep şi urmată de două camioane încărcate de soldaţi. La un semn al lui Anghel o grenadă de aruncător incendie capul tractor al cisternei, în timp ce jeepul era prins în rafalele de arme automate. O nouă grenadă de aruncător ricoşă din corpul cisternei, rămânând arzândă dedesubt. În curând va sări în aer. Rafalele de AK-47 se mutară asupra camioanelor cu soldaţi ce săreau în grabă încercând să încropească o rezistenţă, chiar dacă unii cădeau seceraţi chiar în momentul saltului. În mijlocul infernului, Anghel traversă strada alături de soldatul său chiar prin spatele ultimului camion inamic. În trecere, aruncă o grenadă în interiorul lui, apoi îşi strânse oamenii şi se îndepărtară.

„Nu i-am iertat, Mihai, nu i-am iertat! Şi nici nu-i voi ierta vreodată, câte zile voi avea!” murmură în timp ce se îndepărtau printre blocuri spre zona ce o credeau controlată de români. În urma lor explodă cisterna de combustibil într-o ciupercă albă lăptoasă, iluminând oraşul pe sute de metri în jur.

Pentru Mihai. Şi pentru alţii, mulţi alţii.

XVII

21 mai 2014, ora 19.00
Todireşti, pe şoseaua Tighina – Chişinău

Motoarele tancurilor TR-85M1 torceau încetişor, gata să pornească vijelios la atac. Dar aceasta nu se va întâmpla până ce nu vor primi ordin, iar ordinul va trebui să fie dat de colonelul Armand Morun care încă aştepta. Soarele se grăbea înspre asfinţit într-o lumină de un roşu aprins, asemeni sângelui ce va curge din nou pe pământul Basarabiei atât de greu încercate. Din nou românii îşi vor vărsa sângele pentru acest pământ ce încă amintea de jertfele eroilor săi. Dar era în logica implacabilă a istoriei, patria trebuie apărată, libertatea trebuia plătită cu sânge. „Arborele libertăţii trebuie udat din când în când cu sângele patrioţilor şi al tiranilor” a spus Thomas Jefferson, unul dintre părinţii naţiunii americane şi avea multă dreptate. Iar ei, ca şi mulţi alţii erau acolo să apere libertatea, să lase să crească acest arbore al libertăţii pentru Basarabia. Şi erau din nou gata să plătească preţul. Cu sânge. Cu sângele lor.

Prin binoclu colonelul Armand Morun putea vedea avansul precaut al trupelor inamice. Erau încă la mare distanţă, la mai bine de trei kilometri, dar el putea ghici siluetele tancurilor T-62 sau T-72, precum şi cel al numeroaselor BTRM-uri de transport trupe. Majoritatea, corpul principal, erau comasate pe câmp, la nord de şoseaua principală dinspre Tighina spre Chişinău pe care se scurgeau in disperare coloane lungi de refugiaţi. În vehicule supraîncărcate, unii în care trase de cai sau de boi, cu tot avutul ce-l putuseră să-l strângă într-un timp atât de scurt.

Soarele scăpăta spre apus în spatele lor, ceea ce era bine, inamicul va trebui să lupte cu soarele în ochi, dar partea proastă era că un plafon gros de nori acoperea viitorul câmp de luptă, făcând observarea aeriană şi cea din

satelit mult mai dificilă. Iar asta îl îngrijora în cea mai mare măsură pe colonelul Armand Morun. Mai mult, îl lăsase în urmă ca şi acoperire pe căpitanul Andrei Ruţă, iar acesta încă nu revenise în dispozitiv. Păstrase legătura radio cu el şi aşa aflase că acesta a susţinut prin luptă retragerea unor importante unităţi din Tighina. Cu doar două ore în urmă i-a ordonat din nou retragerea, iar acesta i-a răspuns:

— Domnule colonel, am în vizor un BTRM inamic, permiteţi să trag?

— Trage, nu sta!

O scurtă pauză, în timpul căreia Morun auzea prin radio explozii şi rafale de mitralieră. Apoi bubuitul obuzului care pleca, după care vocea lui Ruţă reveni:

— L-am distrus, ne retragem, domnule colonel!

— Aşa să faceţi, urmaţi ordinele şi ocupaţi flancul nostru drept, pe şosea. Vom da o luptă aici.

Trupele lui de tancuri se retraseră în spate înainte de începerea ofensivei inamice, conform ordinelor de trecere în dispozitivul defensiv. Dar atacul inamic i-a prins în plină mişcare, iar pe Ruţă, lăsat ca şi acoperire l-a prins la ieşirea din Tighina. Morun manevrase bine în aşa fel încât să nu fie surprins, ba chiar prinse o unitate de infanterie transnistreană descoperită în avans şi o nimicise cu tancurile. Dar acum se replia pentru o rezistenţă de testare a inamicului, pentru a-l întârzia cât va putea, fară a-şi angaja şi risca prea mult tancurile, după cum suna ordinul generalului Pintea. Rolul său era să lovească scurt, să provoace pierderi, apoi să se retragă, potolind pofta de avans rapid a inamicului şi câştigând timp preţios pentru organizarea unei defensive puternice de care să se spargă hoarda atacatorilor din est.

Tancul său stătea ascuns după taluzul unui şanţ de irigaţii, în linie cu tancurile companiei, intercalate cu BTR-urile infanteriei de sprijin. După o movilă la stânga şi în faţă, la vreo doi kilometri, aştepta ascunsă compania lui Grigore Ilieş, zis Grig. Dreapta, sprijinită de şoseaua plină de refugiaţi încă aştepta sosirea lui Ruţă. Pe linia orizontului câmpului denivelat apărură micuţe puncte întunecate.

— Vin, domnule colonel, făcu Petre Amăuţoiu, comandantul companiei. Stătea sprijinit de tancul colonelului, privind prin binoclu. Şi sunt al naibii de mulţi.

Colonelul Armand Morun făcu un gest de nervozitate.

— Dar unde este Ruţă?

Amăuţoiu roti privirea spre dreapta.

— Vine şi Ruţă, domnule colonel. Nu putea lipsi tocmai el.

Era adevărat, tancurile lui Ruţă apăruseră şi erau vizibile şi cu ochiul liber, gonind pe câmp, pe lângă şoseaua aglomerată. Morun răsuflă uşurat.

— Spune-i să ocupe poziţie ceva mai la nord de şosea, să nu atragă tiruri asupra civililor.

Aveau în faţă capul de berbec inamic, cel ce ocolise Tighina pe la nord şi avansase cel mai mult. Rapoartele spuneau că sudul şoselei era curat, trupele transnistrene ce ar fi trebuit să ocolească Tighina pe la sud încercaseră să traverseze oraşul, dar au fost prinse în lupte de stradă cu românii rămaşi în oraş. Nu vor putea ajunge la timp. Ideea lui Morun era să angajeze inamicul cu compania lui Ilieş, atrăgându-l tot mai mult spre nord, protejând civilii de pe şosea de efectele bătăliei. Apoi va intra el cu corpul central, urmând ca Ruţă să execute o manevră de flancare, rupând forţa de avans inamică, distrugând-o într-o luptă scurtă, după care să se retragă rapid câţiva kilometri în spate, de unde îşi va putea reface rezervele de muniţie şi combustibil, urmând apoi să plece pe poziţia aleasă de comandamentul superior. Distrugerea capului inamic ar fi o lovitură dură, care îl va face să înainteze cu prudenţă, dar abia după o pauză suficientă pentru a-şi reveni. Asta însemna timp preţios câştigat pentru forţele armate române.

— Credeţi că ne-au văzut? Ştiu de noi?

Morun zâmbi.

— Da, cred că ştiu că îi aşteptăm cu ceva, dar nu cred că îşi dau seama cu ce au de-a face. Se aşteaptă la o rezistenţă slabă, disperată, la sacrificiu, aşa cum ar proceda ei în cazuri similare. Nu cred că prevăd aproape un regiment de tancuri şi blindate, ei preconizează o luptă

scurtă urmată de fuga sau capitularea noastră. Poate estimează câteva tancuri, dar nu se aşteaptă la un contraatac serios. Uite, deja adoptă dispozitiv de luptă!

Intr-adevăr, blindatele inamice deja vizibile clar se desfăşurară pentru luptă, cu BTRM-urile în spate, gata de acţiune. Erau T-72 majoritatea, dar mai erau şi T-55 şi T-62. Ruţă se poziţionase în dreapta, aşteptând. Morun luă legătura radio cu Ilieş:

— Grig, ai grijă la flancul tău stâng, să nu te învăluie cumva! Lasă-i până la o mie de metri, anunţă când ajung la o mie cinci sute!

— Am înţeles, domnule colonel!

Tancurile inamice se desfăşurară în evantai, rarefiindu-şi şi mai mult formaţia. Morun murmură pentru sine:

— Prea frumos pentru a fi adevărat!

Blindatele inamice se desfăceau tot mai larg, mărind distanţa între ele, căutând punctele de rezistenţă româneşti care încă rămâneau tăcute. Morun simţea deja izul victoriei, loviturile sale preconizate urmând să izbească o formaţie inamică risipită, nicidecum grupată pentru luptă pe axele sale de atac, ceea ce reducea considerabil avantajul lor numeric.

— O mie cinci sute de metri, domnule colonel!

Morun se aplecă spre staţia radio comutată pe frecvenţa ce-i făcea legătura cu sprijinul din spate.

— FOC, ACUM!

Cele două baterii de artilerie de câmp poziţionate la cinci kilometri în urma sa recepţionară ordinul şi se executară. Câteva secunde, apoi un vuiet imens acoperi zgomotul sacadat şi îndepărtat al şenilelor tancurilor inamice. Focul izbucni printre tancurile inamice când căzură primele obuze de 155 mm. Tancuri şi BTRM-uri săriră în aer ca şi cum ar fi fost făcute din chibrituri, iar canonada infernală continuă în timp ce fiecare tun trăgea individual. Un vulcan de flăcări ca o perdea densă chiar în mijlocul avansului inamic. Vântul aducea spre ei miros de cortidă şi metal topit, iar artileria continua să tragă. Inamicul nu apucase să-şi instaleze artileria care venea tractată în spatele tancurilor.

— O mie de metri, domnule colonel! auzi vocea lui Grig.

Era timpul, era momentul lor. Ordonă din nou în staţie:

— Lungiţi tirul!

Imediat, exploziile se mutară mai în spate, căutând rezervele şi amplasamentele artileriei inamice care în mod sigur începuse instalarea propriilor tunuri. Pe câmpul de luptă rămăseseră craterele imense şi epavele blindatelor transnistrene sau ruseşti lovite. Dar au rămas şi destule valide, ce continuau avansul.

— Grig, dă-i drumul!

O cortină densă de foc cuprinse prima linie a blindatelor din faţa sectorului lui Ilieş atunci când tancurile sale au tras şi s-au smuls de pe loc pornind la atac din spatele movilei. Şenilele nervoase în avans răscoleau brazde de pământ cu fire de iarbă. Tancurile lui Ilieş s-au năpustit şi au izbit ca un pumn de oţel dreapta avangărzii inamice, trăgând cu cadenţă înfiorătoare proiectile perforante. Primele tancuri transnistrene din calea lui Ilieş s-au oprit brusc, din câteva începând să iasă un fum negru, înecăcios, în timp ce limbi de foc îşi croiau calea la suprafaţa blindajelor. Ilieş a trecut printre ele ca o furtună.

— Bravo, Grig! Atacă-i, dar ai grijă la flancul stâng, nu-i lăsa să-l manevreze! strigă Morun în staţie.

Dar patru tancuri inamice sesizară vulnerabilitatea şi încercară să ocolească căutând flancul lui Ilieş care înainta tot mai adânc împroşcând totul cu foc şi fier. Primul dintre ele, cel mai avansat, săltă pe loc când explozia primei mine detonă sub şenila stângă. Câţiva infanterişti români se ridicară din gropile individuale şi-şi lansară rachetele antitanc. Două incendiară tancul imobilizat, iar celelalte trei blindate dădură înapoi. Din tancul prins o siluetă a reuşit să iasă, secerată de mitralierele româneşti.

— Bravo, Grig! Ai minat flancul!

Într-adevăr, căpitanul Grigore Ilieş se folosise de răstimpul de aşteptare pentru a îngropa cele câteva mine antitanc găsite în depozitele din Tighina, precum şi pentru a-şi plasa o parte din infanteria de susţinere înarmată cu aruncătoare în partea sa vulnerabilă. Morun îşi aminti că-l

văzuse pe Grig în Tighina cum supraveghea încărcarea a două lăzi voluminoase în două dintre tancurile sale. La întrebarea sa i-a răspuns că erau nişte mine şi nu se ştie la ce vor fi de folos. Pedant şi strângător, dar cine şi-ar fi putut închipui că vor ajunge să lupte fară sprijinul geniştilor, doar cu ceva infanterie şi artilerie de susţinere. Morun îşi notă într-un colţ al minţii să-l aibă în vedere pe Grig pentru asta.

Corpul blindat al lui Ilieş se înfipsese ca un cui în avangarda inamică, care începea să ezite. Incursiunea din flancul său stâng fiind respinsă, se vedea cum tancurile inamice din valul doi se concentrau pentru a-i flanca dreapta. Iar asta îşi dorea Morun.

„Aşa, Grig, adu-i la tata! Adu-i aici... Tu-le muma-n cur de nesătui împuţiţi! Vor pământul Basarabiei, le dăm, le dăm, doi metri pe unul la doi metri adâncime pentru fiecare!” murmură Morun scrâşnind din dinţi.

— Grig, mai uşor cu avansul, să nu rămâi izolat! rosti prin staţie.

Cu adevărat tancurile TR-85M1 ale lui Grig intraseră în formaţia inamică rarefiată ca lupul între oi, trăgeau de la distanţă de trei-patru metri în tancurile inamice, izbeau din mers caroseriile BTRM-urilor incendiate, iar mitralierele măturau infanteriştii înnebuniţi ce fugeau fără ţintă căutând adăpost. Dar şi Ilieş începuse să înregistreze pierderi. Câteva tancuri româneşti rămăseseră aprinse pe loc, BTR-urile Zimbrul la fel. Dar mare parte din infanterie gonea surescitată pe lângă tancuri, angajând cu rafale şi grenade orice cuib de rezistenţă întâlnit în cale.

Morun sesiză gruparea de tancuri principală constituită la dreapta lui Grig, aşa cum mizase de la început. Dacă nu pleca acum, l-ar fi lovit pe Grig din flanc şi l-ar fi nimicit. Erau prea mulţi pentru el.

— Domnule colonel, plecăm? auzi în staţie vocea nerăbdătoare a lui Amăuţoiu.

— Fiţi gata, dar numai la ordinul meu!

Mai aşteptă câteva secunde, apoi se decise. A văzut şi a înţeles. Plutonul de tancuri, doar patru, care ocoleau mult,

pentru a cădea în spate, conform doctrinei ruse moştenite de la cea sovietică. Iar pe acestea le dorea el de la început.

— FOC! răcni Morun în staţie şi o nouă grindină de proiectile perforante se prăvăli asupra concentrării de tancuri inamice.

Compania de tancuri întărită, forţa sa principală, se smulse din spatele taluzului şi se năpusti înainte, şenilele lacome înghiţind distanţele. Un tub ars scuipat de leagănul tunului, apoi un altul fu înghiţit cu repeziciune.

— Foc! şi proiectilul porni imobilizând unul dintre cele patru tancuri ce încercau să ia larg dreapta lui Ilieş.

Celelalte trei au fost transformate în ruguri funerare de avansul compact al masei de tancuri conduse de energicul colonel Armand Morun. Dar ţelul lui era mai departe, concentrarea de tancuri din dreapta lui Ilieş. Le-a văzut, le-a vizat, deja flăcări şi fum se ridicau de acolo. Dar dorea să le zdrobească total, de aceea acceleră.

— Ruţă, pe dreapta mea cu viteză maximă! Le tai retragerea şi aici îi îngropăm, mama lor de ticăloşi!

Abia atunci au fost raportate primele tiruri ale artileriei inamice. „Le-a luat mult timp să se pună în poziţie de luptă!” gândi Morun. Dar exploziile erau mult în spate, mai departe de locul în care fuseseră tancurile sale mai devreme. Căutau bateriile de artilerie române. Nici o problemă, să le caute, în acest timp el va zdrobi tancurile lor. Ajunsese deja în contact cu forţa principală inamică şi o bătălie cumplită s-a încins cât ai clipi. Tancurile româneşti au tras în grămadă, sporind deruta. Infanteriştii au debarcat în ultimul moment din „Zimbrii” răsfirându-se printre blindate căutând vânătorii de tancuri inamici. Lupte dure, de aproape, tancurile trăgeau unul în altul de la gura ţevii. Tancul lui Morun izbi din lateral un BTRM incendiat, răsucindu-l, trăgătorul abia reuşi să vadă prin fumul dens un T-72 în spatele acestuia, cu ţeava îndreptată undeva în spatele său, spre un alt tanc românesc. Ţeava TR-85Ml-ului se răsuci rapid şi proiectilul plecă fără să aştepte comanda. Turela T-72- ului a fost smulsă şi aruncată deoparte. Un alt proiectil înghiţit de leagănul de alimentare, ţeava tancului

în goană se răsuci spre o altă ţintă. Pe ecranul HUD apăreau cu nemiluita, sistemul de achiziţie a ţintelor le selecta şi dădea soluţia optimă de foc, dar decizia rămânea în seama factorului uman, singurul care le putea ierarhiza în funcţie de pericolul potenţial al fiecăreia în parte.

Morun simţea gustul victoriei, inamicul înregistra pierderi grele, dar şi ai lui plătiseră tributul de sânge. Tancuri româneşti zăceau aprinse ca nişte ruguri pe întinsul câmp de bătălie, dar numărul lor era net inferior celor inamice. Iar inamicul începea să cedeze, să dea în spate. O simţea şi o ştia. Era pe cale să învingă. Artileria inamică lovea tot în spate, departe de el şi tancurile sale.

Ah, dacă ar fi avut de două ori mai multe tancuri, de trei ori mai multă infanterie şi artilerie de sprijin, dacă ar fi avut toate acestea i-ar fi respins pe inamici şi ar fi ajuns într-o goană nebună la artileria lor pe care o estima la circa şase kilometri în spate, le-ar fi făcut tunurile una cu pământul şi, poate, cu ceva mai mult sprijin, în maxim două zile ar fi înfipt drapelul românesc pe cea mai înaltă clădire din Tiraspol. Sau dacă l-ar fi avut alături pe nebunul colonel Tomoioagă, în fruntea tancurilor sale. Ar fi fost suficient ca acesta să lovească de la nord şi tot atacul transnistrean sau rusesc sau cum s-o fi numind să se ducă dracului. Dar unde era colonelul Tomoioagă?

Morun nu avea de unde să ştie că în acel moment colonelul Tomoioagă se afla în biroul generalului Virgil Pintea la Chişinău, în spatele uşilor capitonate închise, pentru ca nimeni să nu poată auzi discuţia lor aprinsă şi izbea cu pumnul în biroul generalului cerând ordine pentru ca tancurile sale să plece pe front, deoarece „... băieţii lui Morun mor în luptă în timp ce ai mei freacă tunurile de la tancuri”. A fost nevoie de mai bine de o jumătate de oră de discuţii în timpul cărora generalul Pintea i-a expus colonelului forţele inamice şi pătrunderea acestora pentru a-l potoli pe nervosul colonel. După multe discuţii generalul l-a convins că în curând va veni vremea lor, a tuturora, în care vor putea să-şi dovedească bărbăţia în luptă şi atunci vor trebui să se bată până la ultima suflare, fiindcă altă

şansă nu vor avea.

— Ilieş pe stânga, suntem în contact cu el! anunţă prin staţie Amăuţoiu.

— Foarte bine, foarte bine, presăm la unison! făcu Morun încântat. Nu-i lăsăm să sufle! Înainte, tot înainte! Ruţă, unde eşti? Avem nevoie de tine să le tai spatele!

— La dreapta ta, nu întâmpin rezistenţă, continui cu viteză maximă! Le tai retragerea în câteva minute!

Morun zâmbi, simţea gustul victoriei, chiar dacă era în toiul unei bătălii cumplite. Victoria nu avea cum să-i scape, dacă Ruţă le tăia spatele, erau ai lui, ai lui şi numai ai lui. Aici va fi mormântul unei divizii de tancuri ruseşti, sau transnistrene, sau cum s-o fi numit acum. Deja inamicul dădea înapoi, iar Ruţă le va da lovitura de graţie. Ruţă, un comandant de tancuri de mare viitor, la fel ca şi Ilieş sau Amăuţoiu, dar să nu-l uităm pe Gicu Panait şi el promitea. Dar Ruţă parcă avea ceva în plus, un simţ al luptei deosebit, poate la fel ca al său şi mai mult, avea iniţiativă, se descurca de minune în momente critice luând cele mai bune decizii, chiar dacă era singur şi izolat. Avea ceva mai mult decât ceilalţi, în mod sigur va ajunge un mare comandant de tancuri. Nu-i părea rău că i-a spus-o în Tighina, aşa gândea, iar acum nu avea de ce să-şi facă probleme. Dacă Ruţă a zis că le va tăia calea, aşa va fi.

Primele explozii în centrul dispozitivului său de atac l-au surprins, dar nu s-a panicat. Putea fi artileria inamică ce-şi reglase tirul asupra lor, deşi era puţin probabil, riscau să-şi lovească propriile forţe angajate în luptă, raportul lui Ruţă a fost cel care l-a făcut să tresară.

— Domnule colonel, se trage de la sud de şoseaua principală! Undeva din dreapta mea, în spate! Raportez obuze ce au lovit pe şosea provocând pierderi printre civilii ce se refugiază!

Un fior rece traversă şira spinării lui Morun. De unde, nu era posibil! Dar totuşi, se trăgea de acolo! Imaginile aeriene şi cele din satelit spuneau că inamicul nu reuşise să-şi treacă forţele din Tighina la sud de şosea, fiind prinse în luptele de stradă din oraş. Chiar dacă ar fi reuşit să răzbată

până plafonul de nori acoperise regiunea, n-ar fi reuşit să ajungă până aici într-un timp atât de scurt. Dar dacă, realiză cu groază, cei ce trecuseră pe la nord, au trecut o parte din forţele lor blindate la sud de şosea imediat ce au ocolit Tighina? La asta nu s-a aşteptat şi nici nu s-a gândit!

— Trec şoseaua să văd! zise Ruţă prin staţie.

Unda de gheaţă îi urcă pe şira spinării şi rămase înfiptă în cerebel, dar mintea îi lucra cu repeziciune. Dacă era ceea ce bănuia şi nu putea fi altfel, putea fi luat din spate de la sud de şosea şi totul ar fi fost pierdut. Capcana pregătită atacatorilor s-ar fi transformat în dezastrul trupelor şi tancurilor sale. Victoria ce o avea în mâna s-ar fi transformat în catastrofă. Nu era prima dată în istorie, s-a întâmplat de nenumărate ori. Chiar la Waterloo Napoleon a avut victoria în mână pentru a pierde totul când au apărut trupele lui Blucher. Dar în cazul de faţă el ar fi pierdut totul, oameni, tancuri şi posibilitatea de a mai lupta vreodată. Dar, ca şi comandant, trebuia să încerce imposibilul, să salveze ce mai putea fi salvat.

— Către toată lumea, dezangajaţi şi retragerea cu viteză maximă! răcni în staţie. Repet, dezangajaţi şi retragerea cu viteză maximă! Ce nu poate fi luat, rămâne pe loc! Recuperaţi din mers fiecare om, dar nu încetiniţi sub nici o formă! Tunurile spre spate, trageţi în orice vă urmăreşte! Dar fără risipă de muniţie, va trebui să ne croim drum până acasă! Ruţă, ce vezi?

Şoseaua era mai înălţată faţă de restul terenului, împiedicând vizibilitatea. Tancul lui Ruţă se înscrise pe pantă, ajunsese pe şoseaua plină de refugiaţi disperaţi ce fugeau în toate direcţiile încercând să se adăpostească. Urmăriseră cu groază lupta ce se dădea la nici doi kilometri de ei, dar în momentul în care primele obuze trase de dincolo explodaseră printre ei panica devenise totală. Tancul lui Ruţă apăruse chiar în locul în care lovise un proiectil, o maşină civilă rămânând incendiată, corpuri arse împrăştiate înjur. Răniţi alergau dintr-o parte în alta, urlând. Tancul lui Ruţă merse înainte, cu grijă, pentru a nu răni pe cineva. Chiar el ieşi din turelă strigând oamenilor să se dea

la o parte. Şenila dreaptă strivi o maşină carbonizată şi înaintă mai departe, în timp ce Ruţă murmura „îmi pare rău, îmi pare rău, dar trebuie să o fac”. Apoi le văzu.

— Domnule colonel, e vorba de mai bine de un batalion de tancuri susţinut de BTRM-uri ce încearcă să ne taie retragerea, se îndreaptă spre vest, cu intenţia de a intercepta şoseaua ceva mai departe. În urma lor, la doi kilometri, se vede cel puţin încă un batalion. Angajez acum!

Tancul lui Ruţă achiziţionă prima ţintă şi proiectilul plecă din ţeava tunului. Unul dintre tancurile inamice se opri o clipă, parcă surprins, rămase aşa câteva secunde, apoi un fum gros şi negru îl învălui. Un ordin din partea lui Ruţă şi întreaga sa companie se răsuci spre şosea şi începu să urce taluzul. Un nou ordin şi plutonul trei se întoarse începând o goană nebună în spate în încercarea de a prinde şi a astupa locul în care pătrunderea inamicului s-ar fi produs pe şosea. Tancurile lui Morun şi Ilieş nu ar fi putut să se desprindă din luptă şi să ajungă la timp pentru a putea respinge pătrunderea inamică care le-ar fi tăiat retragerea. Ruţă, cu două plutoane, a rămas să lupte pentru ca Morun şi Ilieş să apuce să iasă din cleşte. O victorie transformată în dezastru, dar încă nu era totul pierdut. Încă putea evita dezastrul, el şi numai el cu două plutoane de tancuri. Ar putea să-i întârzie, să-i angajeze şi să-i facă să sufere, pentru a câştiga timpul necesar ca forţele principale ale lui Morun şi Ilieş să se salveze.

— Domnule colonel, angajez cu două plutoane, retrageţi forţa principală, vă acoperim! FOC! urlă Ruţă în timp ce tancul său se năpustea în jos pe rambleul şoselei, direct în coasta regimentului inamic.

Două plutoane de tancuri îl urmau îndeaproape, trăgând cu furie, chiar dacă nu erau însoţite de infanterie. Perdeaua de nori se risipise, aşa că Morun începu să primească imagini aeriene ale câmpului de luptă, chiar în timp ce tancul său se retrăgea cu viteză maximă, cu ţeava tunului îndreptată în spate, trăgând de fiecare dată când o ţintă îi apărea în vizor.

— BTRM prins în vizor, făcu trăgătorul.

— Trage! răcni Morun cu ochii pe ecranul laptopului.

Proiectilul plecă şi distruse ţinta.

— Muniţia la o treime, domnule colonel!

Era rău, foarte rău. În luptă au consumat mai bine de două treimi din obuze, tancul putând duce patruzeci de proiectile. A fost încărcat în mare parte cu proiectile perforante, aşteptându-se la ciocniri de tancuri. Însemna că le-au mai rămas circa treisprezece proiectile, din care o parte erau de tipul HE (High Explosive), folosite mai mult împotriva infanteriei. O privire pe ecranul HUD, apoi o decizie scurtă. Erau urmăriţi şi de infanterie desfăşurată pentru atac.

— Bag exploziv? întrebă încărcătorul.

— Da, bagă şi trage!

Un nou obuz făcu prăpăd, potolind încercările inamice de contraatac. O grindină de foc se lăsa în urma retragerii tancurilor româneşti ale lui Morun şi Ilieş, tăindu-i pofta inamicului de a le urmări. Aceştia lăsaseră în urmă multe victime, dar şi multe tancuri sau vehicule blindate proprii distruse, precum şi răniţi sau prizonieri. Dar prizonierii luaţi de trupele române erau mult mai numeroşi.

Dar şi acum, colonelul Morun se întreba dacă nu vor fi luaţi chiar şi ei prizonieri, sau vor muri în luptă până la unul, în cazul în care inamicul de la sud de şosea ar reuşi să taie calea de retragere. Prinşi între urmăritori şi aceştia, nu ar avea nici o şansă. Dar şansa şi speranţa lui se lega de un comandant şi al acelora pe care acesta îi conduce în luptă: Andrei Ruţă. Iar imaginile luptei i se descărcau chiar acum pe laptop şi exploziile de la mică distanţă îi bubuiau în urechi. Ruţă lupta ca să le asigure lor retragerea, Ruţă lupta nu pentru viaţa lui, pe care deja o sacrificase, ci pentru a lor.

Tancurile lui Ruţă trecuseră rambleul şi coborau spre flancul inamic trăgând cu toate armele. Patru vehicule inamice au fost distruse de la primele focuri, dintre care trei erau tancuri. Totuşi, rămăseseră opt contra douăzeci, fără a lua în calcul BTRM-urile. Riposta a venit dură, nu numai împotriva tancurilor lui Ruţă, ci chiar împotriva şoselei, în

schimb forţele lui Morun au fost evitate. Pe şosea un nou şir de explozii, zeci de civili morţi şi răniţi, alţii panicaţi.

— Doamne, trag în civili! urlă Ruţă în staţie. FOC! ÎNAINTEE! 3-1 şi 3-4 la dreapta, 4-2 şi 4-3 la stânga! Trageţi!

O nouă salvă şi tancurile lui Ruţă se înfipseră în dreapta dispozitivului inamic ce înainta cu viteză maximă. Ultimele tancuri din formaţia lui Ruţă nu mai coborâră dincolo de şosea, rămăseseră acolo, la nici o sută de metri unul de altul, trăgând cu cadenţă maximă.

— Ce mama dracului fac acolo! răcni Morun în staţie. De ce nu coboară? Vor fi nimiciţi!

Într-adevăr, un foc puternic se concentră asupra celor două tancuri, uitând de civili, care se grăbiră cu toată viteza de care erau în stare spre vest, spre Chişinău, departe de urgia de lângă ei.

— Atrag focurile spre ei, pentru a-i proteja pe civili! se auzi în staţie vocea lui Amăuţoiu. Domnule colonel, se sinucid! Nu-i lăsaţi, ordonaţi-le să coboare şi să atace!

— Ruţă! Ordonă oamenilor tăi să respecte ordinele! Să plece de acolo!

La ordinul lui Ruţă, vocea lui Marius, comandantul unuia dintre tancuri, îi răspunse calmă, mult mai calmă, ţinând cont de circumstanţe. Se vedea că deja a ales şi se împăcase cu soarta.

— Andrei, se trage în civili, noi rămânem, voi nimiciţi-i! Dumnezeu să vă ajute, iar pe noi, să ne ierte!

Andrei Ruţă strânse pumnii şi urlă a neputinţă. Se sacrificau pentru ei, pentru civilii nevinovaţi, pentru toţi. Nici o forţă din lumea asta nu-i va face să se răzgândească. Au rămas acolo pe loc trăgând în tancurile inamice, atrăgând asupra lor o grindina de obuze. Primul a fost lovit tancul lui Marius, într-o şenilă, apoi celălalt a fost incendiat. Au continuat să tragă vizând tancurile transnistrene, distrugându-le până în ultima clipă, când a explodat şi tancul lui Marius. Două epave incendiate, un morman de fiare arse şi contorsionate, mormântul a opt bravi şi vajnici tanchişti români. Nici unul nu a încercat măcar să iasă din

tanc, au tras şi au luptat până la ultima picătură de viaţă. Când obuzele au încetat să iasă de pe ţeava tunului lui Marius, ochitorul şi încărcătorul fiind ucişi, mitraliera de pe tanc a mai tras încă vreo trei minute, până a tăcut. Marius a închis şi el ochii.

Profitând de diversiune cele şase tancuri ale lui Ruţă au pătruns în mijlocul forţei transnistrene. Trăgeau de la mică distanţă şi de la doi metri, totul devenise o învălmăşeală de foc şi fum. Forţa de atac inamică se oprise din avans şi se pliase către atacatorii români, reuşind să-i prindă din trei părţi, dar unele tancuri nu puteau participa, ele trăgând spre cele două rămase pe şosea. Chiar dacă înconjuraţi, Ruţă cu cele şase tancuri aveau un avantaj, inamicii nu puteau trage oricum, în caz că ratau şi-ar fi putut lovi camarazii. Iar totul era un haos şi românii reuşeau să facă faţă, încă. Şase tancuri contra douăzeci, apoi cincisprezece, dar au mai rămas patru, apoi trei contra zece.

— Ruţă, ieşi de acolo! striga a nu ştiu câta oară Morun. Ruţă, am ieşit, am scăpat, nu trebuie să te sacrifici, ieşi de acolo!

Minţea, era angajat într-o luptă de retragere, în care Ilieş şi Amăuţoiu dăduseră scurte contraatacuri locale pentru a asigura retragerea grosului. Toate avantajele tactice iniţiale au fost pierdute, chiar dacă balanţa pierderilor îi favoriza net pe români, schimbarea sorţilor îi făcea să ducă lupta în retragere, dezavantajaţi de inferioritatea numerică.

Într-un târziu, vocea lui Ruţă surescitată de mersul bătăliei parveni prin staţie:

— Domnule colonel, ştiu situaţia, eu şi toţi oamenii mei vrem să vă transmitem doar un singur lucru! A fost o onoare şi un privilegiu să servim sub ordinele dumneavoastră! Mai puteţi face un singur lucru pentru noi. Câştigaţi războiul ăsta! Trăiască România! şi închise staţia.

Apoi transmise un ordin prin intercom către echipajul său, ştiind că două tancuri lovite şi scrijelite de gloanţe şi obuze îl vor urma. Tancul de comandă inamic, cel care mergea în fruntea formaţiei, era undeva aproape, îl vedea pe ecran. Forţa inamică era compusă din T-72 şi T-55, dar

acesta era altfel, putea fi ceea ce văzuse într-o străfulgerare de secundă din punctul înalt al şoselei. Putea fi trofeul suprem, chiar dacă era ultimul. Iar el era decis să-şi croiască drumul spre el. Mai avea în faţă doar un BTRM şi un T-55 ce-şi rotea ţeava spre el.

— Foc! După mine! Cu Dumnezeu înainte!

Cele trei tancuri schimbară direcţia năpustindu-se în iureşul inamic. Explozii, scrâşnet de şenile, bubuituri, sânge şi moarte.

La câţiva kilometri distanţă, în tancul ce gonea înapoi, colonelul Morun încă murmura în staţia moartă:

— Ruţă, ieşi de acolo...!

Lui Constantin Barna, zis Costică, nu prea îi plăcea situaţia în care se găsea. El era pilot de luptă, pilot pe elicopterele IAR-330 Puma Şocat şi era normal să lupte. O demonstrase şi în războiul împotriva Ucrainei, o demonstrase şi în decursul luptelor până la Nistru, chiar şi ieri, în apărare, luptase în Tighina alături de comandantul său, căpitanul Laurenţiu Bodea, care a fost doborât atunci. Din fericire a fost salvat de către trupele româneşti rămase în oraş şi acum se afla într-unul dintre elicopterele de transport ce evacuau răniţii, în formaţia pe care o escorta în drum spre casă. Alături de alte două elicoptere Puma Şocat îi însoţeau asigurându-le protecţia aeriană celor de transport care au adus în Tighina arme şi muniţii pentru cei ce continuau lupta înconjuraţi în cartierele oraşului, chiar şi trupe de paraşutişti de-ai colonelului Dorinei Iancu, acest tip hotărât ce conducea rezistenţa din Tighina. Iar acum, la întoarcere, însoţea aceleaşi elicoptere care aduceau răniţi, inclusiv pe comandantul său Laurenţiu Bodea. Misiunea de însoţire şi protecţie nu prea îi convenea locotenentului Barna, el era pilot de luptă, trebuia să se bată, nu să însoţească transporturile de răniţi. Şi această misiune era importantă, dar el dorea să fie trimis în luptă ţinând cont de experienţa sa.

Şi era sigur că poate elicopterul său IAR 330 Puma Şocat, cu cele opt rachete X-5 prinse de piloni, poate ar fi fost de

mai mult folos în altă parte. Dar ordinele erau ordine şi misiunea de însoţire trebuia făcută de cineva. Zburau la joasă altitudine, de-a lungul şoselei Tighina – Chişinău încărcate de refugiaţi. La ieşirea din Tighina erau puţini, câte o maşină încărcată întârziată. Dar pe măsură ce avansau, numărul lor creştea din ce în ce mai mult, tot mai grăbiţi şi parcă tot mai panicaţi.

A trebuit să se apropie mai mult pentru a vedea de ce. O luptă se dădea la sol, o ciocnire cumplită de blindate şi se părea că ai noştri nu o duceau prea bine. De sus, totul se vedea foarte clar. La dreapta şoselei, spre nord, tancurile româneşti se retrăgeau urmărite de cele transnistrene sau ruseşti. Bubuituri, foc la gura ţevii, explozii, o luptă ce continua între români şi urmăritorii lor. Locul bătăliei iniţiale era un infern. Coloane de fum ce se ridicau din zeci de blindate incendiate, semn că acolo s-a dat una din cele mai sângeroase bătălii. La sud de şosea, câteva tancuri aprinse, mult mai puţine, dar toate cele inamice convergeau către un punct, acolo unde lupta continua. Un tanc rămas întreg ca prin minune contra tuturor.

Costică Barna îşi porni radarul de căutare, dar în afara propriei formaţii nu găsi nimic. Pe rază de zeci de kilometri, erau singurii în aer. Cuplă legătura radio cu baza, apoi cern permisiunea de a angaja inamicul. I se răspunse să aştepte ordinul.

„Până se trezesc birocraţii, ai noştri vor fi nimiciţi” murmură Costică. La o sută de metri în faţă, elicopterul de transport ce purta trupul rănit al căpitanului Bodea, comandantul său, îşi continua cursa. Ce ar fi făcut el, când la sol băieţii noştri se băteau pe viaţă şi pe moarte? De fapt, ce a făcut el ieri, în Tighina, într-o situaţie similară? Acum era rândul său, el era comandantul forţei de sprijin, avea cu el trei elicoptere Puma Şocat cu rachetele armate şi ce va face? Le va duce înapoi la Chişinău? Cele de transport vor ajunge singure acolo, nu era nici un pericol pe cer. Iar pentru a le escorta împotriva unui atac de la sol, era suficient un singur elicopter. Ce puteau face trei, putea face şi unul. Putea rămâne aşa, în timp ce românii luptau şi

mureau în tancuri, iar el escorta convoaie chiar pe deasupra lor într-un elicopter vânător de tancuri?

Fără ezitare îşi transmise ordinele prin radio. Nimeni nu ezită, nimeni nu protestă. Formaţia trecu mai departe, în timp ce două elicoptere Puma Şocat se desprinseră de ea şi se năpustiră din înalturi, unul la nord de şosea, celălalt la sud. Rachetele porniră şuierând, lăsând o dâră lungă de fum în urma lor.

— T-72 în urma noastră, ne vizează, angajăm... auzi Morun,... Ţintă distrusă...

„Cum naiba, nici n-am tras!”

— O altă ţintă lovită şi imobilizată, lovituri din aer, sunt ai noştri!

Pe ecran apărură ţintele lovite, apoi radarul le confirmă că erau sprijiniţi din aer.

— Ilieş, întoarce, contraatacăm! învăluie flancul stâng, presezi cu ce poţi! Eu voi lovi centrul!

— Nu prea mai avem muniţie!

— Presează, nici ei nu mai au!

Tancurile TR-85-M1 făcură o manevră largă de întoarcere, apoi traseră aproape ultimele obuze şi se năpustiră la atac. Inamicul abandonă lupta şi se replie la doi kilometri spre est, urmăriţi de ultimele proiectile româneşti. Tancurile româneşti se opriră, din când în când trăgând câte o rafală lungă de mitralieră spre blindatele inamice în retragere. Gloanţele de 12,7 mm nu puteau provoca prea multe pierderi, dar erau bune pentru moral. Colonelul Armand Morun ieşi din turelă salutând spre cer cu mâna la caschetă spre elicopterele IAR-330 Puma Şocat cu rampele de rachete golite ce-şi continuau drumul întrerupt spre Chişinău.

Costică Barna îşi clătină elicopterul în semn de răspuns, apoi goni spre casă.

O jumătate de oră mai târziu, tancurile româneşti TR-85M1 încolonate se grăbeau spre vest, către punctul de realimentare şi reînarmare. În curând va fi din nou nevoie de ele. Numai colonelul Armand Morun, împreună cu

locotenentul Petre Amăuţoiu, într-un jeep, au plecat să vadă câmpul de luptă de la sud de şoseaua Tighina – Chişinău. Colonelul ţinea capul în piept, parcă fiecare epavă a unui TR românesc aprins îi săgeta pieptul cu valuri de durere. Echipele medicale au reuşit să salveze câţiva răniţi, ruşi şi transnistreni, dar numai unul român. Acesta, cu trupul pe jumătate ars şi lovit de schije, încă mai murmura, atunci când ochii pe jumătate conştienţi se aţintiră asupra colonelului:

— Să-i bateţi, domnule colonel, să-i bateţi! Noi ne-am făcut datoria! Să-i bateţi…

Bietul om a murit înainte de a ajunge la spitalul din Chişinău, dar şi cu o clipă înainte de a muri a spus acelaşi lucru: „să-i bateţi…”.

Jeepul se apropia tot mai mult de centrul bătăliei, acolo unde au murit ultimii tanchişti români.

— Să ai victoria apoi să o pierzi şi din nou să revii, asta nu i s-a întâmplat decât poate lui Napoleon, murmură Amăuţoiu.

— Nu, Petre, zise Morun, noi am pierdut. L-am pierdut pe Ruţă, chiar dacă am fi învins decisiv, cu asta tot am pierdut. Ei au pierdut poate de trei ori mai multe tancuri decât noi, dar noi am pierdut un viitor mare comandant de tancuri. Tot ce a făcut acum a dovedit că asta era, un mare comandant de tancuri. Fără sacrificiul său, elicopterele ar fi ajuns prea târziu, tancurile lor ne-ar fi tăiat calea şi ne-ar fi măcinat unul câte unul. Ruţă ne-a salvat! Şi ne-a salvat fiindcă nu a respectat ordinele mele.

Jeepul se opri în dreptul unui morman de fiare înnegrite de flăcări, din care continua să iasă un fum negru înecăcios. Fusese tancul lui Ruţă. Din lateral se vedeau încă două găuri pe unde au pătruns proiectilele ucigaşe. „Bietul Ruţă, tancul său îi este şi sicriul de metal”. Morun clătină din cap, apoi privi înjur. O privire tristă, peste câmpul plin de epave de metal arzând. O clipă mai târziu tresări. Rămase cu privirea focalizată spre un tanc inamic distrus, cu ţeava căzută intr-o parte. Deodată, apucă staţia cerând ca ultimele două tancuri ce se îndreptau spre punctul de

realimentare să se întoarcă pentru a remorca un alt tanc. La protestele echipajelor, conform cărora combustibilul era pe sfârşite, le ordonă direct să vină înapoi. Apoi apucă stingătorul şi se năpusti spre tancul ce încă ardea, strigând spre Amăuţoiu să-l urmeze.

Amăuţoiu rămase surprins de reacţia colonelului, dar după ce privi mai bine tancul inamic aprins spre care se îndrepta acesta cu stingătorul, tresări şi el şi-l urmă, în mână cu un alt stingător. Trebuiau să-l recupereze, era inamic, era distrus de Ruţă, era al lor. Şi era un T-90, ultimul model de tanc rusesc.

Mai 2014, ora 21.40
Chişinău

Generalul Virgil Pintea stătea cu capul în mâini, cu umerii căzuţi şi coatele sprijinite de birou, cu ochii pe harta desfăşurată înaintea sa. Erau însemnate cu acurateţe deplasările trupelor române şi avansul trupelor ruseşti pe teritoriul basarabean. Iar el avea o misiune, care deocamdată părea imposibilă. Singura rază de speranţă era respingerea vârfului de lance inamic de către tancurile colonelului Morun. Colonelul Tomoioagă plecase de curând din biroul său pentru a-şi pregăti oamenii şi tancurile aşteptând ordinele. Dar încă Pintea ezita, erau mai multe variante şi încă nu ştia care ar putea fi cea mai bună. Morun, în urma unor eroice lupte de rezistenţă, câştigase timp, timp preţios pentru a putea pregăti apărarea. Şi acest timp câştigat cu sânge românesc trebuia să fie gestionat şi încă foarte bine, deoarece era plătit scump, de către el, de el şi numai de el. Ceilalţi, toţi subordonaţii săi, aşteptau de la el o soluţie miraculoasă care să-i îndrepte spre un deznodământ fericit. Dar el era un simplu om, iar răspunderea putea fi covârşitoare. Aşa cum îi spusese generalul Puşcaş, în momentele grele, de decizie, va fi singur. Da, dar şi marii comandanţi au fost singuri în astfel de momente. Dar memoria omenirii nu i-a reţinut decât pe cei care au învins. Aceştia au rămas în istorie, pe când cei

ce au greşit şi au pierdut, au fost blamaţi sau uitaţi.

Avea soluţii, dar toate depindeau de mulţi factori, iar la fiecare în parte sorţii erau de partea adversă. Ar fi avut nevoie de timp, de ceva mai mult timp pentru a-şi concentra forţele şi rezervele, pentru a pregăti riposta şi pentru a observa ce urmărea inamicul. Deocamdată atacase în mai multe puncte, dar forţa principală venea dinspre Tighina. Era logic, calea cea mai scurtă spre Chişinău. Ocoliseră oraşul pe la nord, cei ce trecuseră prin el au plătit scump, dar acum au reuşit să răzbată, coloanele lor continuă să treacă, chiar dacă sunt aproape permanent hărţuite. Forţele adverse au mai trecut pe la podul de la Vadul lui Vodă, dar după aruncarea acestuia în aer de către partizanii căpitanului Mirea au fost blocate de forţele noastre la nord de Budeşti, înainte de a intercepta şoseaua spre Cricova. Astfel a fost posibilă lupta de la Todireşti a colonelului Morun, altfel acesta ar fi fost nevoit să se replieze pentru a nu-i fi tăiată retragerea de cei trecuţi pe la Vadul lui Vodă. Transnistrenii au început trecerea pe bărci şi pontoane, dar ţinute sub focul artileriei noastre de la Budeşti. Nici pe la Criulieni nu se putea trece cu uşurinţă, dar totuşi au reuşit să transporte forţe destul de importante peste Nistru. Morun trebuia să se retragă spre Chişinău, în caz că inamicul va muta centrul de greutate al ofensivei dinspre nord, Morun se putea trezi cu retragerea tăiată. Şi-a făcut treaba, i-a bătut, le-a tocat tancurile şi i-a făcut mult mai precauţi. Şi acum venea înapoi, spre Chişinău.

O întrebare îi chinuia mintea. Ridică ochii spre cei doi aghiotanţi ce se aflau în încăpere, aplecaţi pe schiţe, hărţi, sau ecranele computerelor. Privi în gol undeva dincolo de ei şi fără să vrea întrebă cu voce tare:

— Dar de ce nu au folosit aviaţia?

Căpitanul de stat major Ovidiu Cosma i-a răspuns:

— O păstrează pentru asaltul final. Consideră că ne pot împinge doar cu trupele terestre. Au folosit elicoptere la Tighina, două au fost doborâte, unul de către elicopterele noastre, altul de la sol.

Pintea îşi întoarse privirea spre el.

— Bine, dar nu au intervenit în timpul luptei lui Morun. Au aviaţie la Tiraspol, nu doar elicoptere. Mai ales că două Şocaturi ale noastre aflate întâmplător acolo practic au schimbat soarta bătăliei.

— Nu cred că neapărat au schimbat soarta bătăliei, dar au fost punctul de întoarcere. Inamicul de la sol a crezut că cele două Şocaturi care turnau rachete aer-sol peste el erau doar avangarda unui atac masiv, aşa că s-au retras şi se repliază acum. Iar ruşii nu au atacat cu aviaţia din acelaşi motiv ca şi noi.

— Care?

— Aşteaptă prima mutare în aer a inamicului. În funcţie de asta se vor mişca.

Da, avea dreptate. Nu au atacat cu aviaţia aşteptând ca noi să o facem, în funcţie de asta să-şi dimensioneze răspunsul gradual, dar păstrând maximul pentru ceea ce ei consideră atacul final. Le este teamă de pierderi mari, ca şi în războiul din Georgia, iar aceste pierderi ar putea afecta moralul piloţilor. De aceea preferă să aştepte până la ultimul stadiu al ofensivei, iar dacă noi nu-i supărăm, cu atât mai bine. Înseamnă că nu se bazează pe forţele aeriene. În 2008, în războiul din Georgia, în cinci zile au pierdut patru avioane de luptă în faţa unei ţări care practic nu avea aviaţie militară. Dar în faţa uneia care are?

Lovi cu palma în masă. Da, aici era punctul slab, punctul în care ar putea fi făcută diferenţa. Noi aveam piloţi încercaţi inclusiv în luptă, nu numai în exerciţiile aeriene NATO. În plus, un pilot român avea mult mai multe ore de zbor la activ decât unul rus. Iar aparatele de luptă, se părea că cele occidentale sunt mai fiabile. Vom vedea din nou dacă se verifică teoria. Şi dacă va începe războiul aerian, din moment ce adversarii nu prea se grăbesc să-l înceapă, vor rămâne mult mai puţini ca să dea atacul final, pentru care erau păstrate avioanele ruseşti. Fiindcă era sigur că erau ruseşti, transnistrenii nu erau capabili de aviaţie de luptă.

— Care ar fi o ţintă de oportunitate pentru aviaţia noastră?

Căpitanul Cosma răspunse fără ezitare:

— Concentrarea de tancuri de la est de Todireşti. Sunt tancuri care se repliază, o concentrare de tancuri şi transportoare care se alimentează şi se înarmează, plin de cisterne şi camioane cu muniţii. De la Iaşi, avioanele noastre pot decola în cinci minute, sunt în alarmă de luptă. Într-o jumătate de oră pot face prăpăd!

— Dă ordinul! Cine pleacă?

— Două escadrile de IAR-99 Şoim sunt gata de decolare. Vor fi însoţite de o escadrilă de F-16.

— Căpitane Cosma, te felicit! Ai bombardamentul tău! Dă-le foc!

Căpitanul zâmbi şi transmise ordinul mai departe.

O jumătate de oră mai târziu, căpitanul Flaviu Popa, cobora în picaj deasupra concentrării de tancuri inamice de la est de Todireşti. Nu-i venea să creadă ce ţintă ideală avea în faţă. Tancuri şi blindate risipite, fără protecţie, toate aşteptându-şi rândul la cisternele de combustibil. Camioanele cu muniţii erau înşirate ceva mai la o parte, lăzi cu obuze împrăştiate pentru a fi încărcate în tancuri, la fel, lăzi cu gloanţe de mitralieră stivuite din loc în loc, toate pentru a fi încărcate în blindatele înghesuite pe un spaţiu redus. Visul oricărui pilot ce ataca la sol.

Primul IAR-99 Şoim, al său, se înscrise în picajul descendent ce-l va aduce în punctul de minim chiar deasupra centrului concentrării de blindate inamice. Pe pilonii laterali erau prinse câte două bombe de 100 kg şi una de 50 kg, pe fiecare aripă. Bombele se desprinseră şi explodară chiar în mijloc. Şoimii ce-l urmau făcură la fel, atâta doar că unii aveau doar câte o bombă de 250 kg pe fiecare aripă. Fiecare viză un alt punct, în aşa fel încât efectul distructiv să fie maxim. În timp ce aparatul său se redresa, Flaviu Popa percepu explozia de lumină din spatele său, chiar şi dogoarea incendiului mistuitor ce transforma noaptea în zi, o lumină apocaliptică accentuată de bubuiturile exploziilor cisternelor ce împroşcau în aer tone de combustibil aprins, transformând tot ce întâlneau în cale

în ruguri aprinse ca şi ofrande aduse crudului zeu Marte. Siluete ce alergau spre adăpost erau transformate în torţe vii ce continuau să alerge doar pentru a cădea mai încolo mistuite de flăcările răzbunării. Un ocean de foc, rivalizând cu infernul imaginat de Dante, asta era tot ce rămăsese în urma bombardamentului aviaţiei române.

Căpitanul Călin Pop, conducătorul escadrilei de F-16, îşi porni radarul de căutare, dar spre dezamăgirea sa nu găsi nici un aparat inamic în aer. Cu regret, ordonă revenirea la bază. Avea patru avioane inamice doborâte în luptă, îi mai trebuia unul pentru a intra oficial în rândul aşilor aerieni, la fel ca şi înaintaşii săi din războaiele mondiale. Pentru ei, abia după doborârea a cinci aparate inamice puteai fi considerat as. El mai avea unul până acolo.

XVIII

Mai 2014, ora 0.30
Tighina

Mihai Motrescu înainta precaut, la adăpostul clădirilor din stânga. Cu ochii în patru, atent la fiecare mişcare, gata de ripostă. Nu cu mult timp în urmă auzise bubuiturile înfundate ale exploziilor depărtate de la vest, semn că luptele continuau. Iar lumina roşiatică reflectată în norii alburii ce se zăreau spre apus arăta că un incendiu imens izbucnise acolo. Iar experienţa sa de luptător îi spunea că era vorba cel mai probabil de un puternic bombardament de artilerie sau de un atac aerian masiv. Iar cum nu auzise nici un motor de avion inamic deplasându-se în acea direcţie, putea deduce că era vorba de un atac român care produsese pagube serioase, din moment ce şi acum, în toiul nopţii, lumina roşiatică de la vest rămânea constantă. Iar bubuiturile depărtate nu lăsau loc de interpretări, erau explozii. Deci românii luptau şi încă bine.

Cu această speranţă îşi continuă deplasarea în căutarea perimetrelor menţinute de români, pentru a reuşi să facă cumva ca să-i poată aduce pe cei rămaşi în urmă izolaţi în zonele controlate de români. Pentru asta străbătuse cartiere întregi, după estimarea sa, cartiere necontrolate de nimeni, poate doar de bande de cazaci puşi pe jaf şi căpătuială. Încă nu se definitivaseră zonele de control, era momentul de haos, de luptă fără fronturi, în care nimeni nu ştia ce zonă controlează sau ce poate controla. Era intervalul de timp şi spaţiu în care oricine îşi putea face de cap în regiunea tampon, încă disputată şi nerevendicată. În curând, când fiecare va ajunge în contact ferm cu inamicul, când se vor bate pentru o stradă sau alta, liniile de demarcaţie vor fi mult mai clare. Iar el încerca să profite de această situaţie de nesiguranţă pentru a ajunge la zonele

controlate de români.

Străbătuse câteva străzi şi se deplasa grijuliu spre regiunea dinspre care auzea intermitente focuri de armă automată, semn că două forţe se înfruntau acolo, în punctele de contact, iar una dintre ele trebuia să fie fără îndoială românească. Cu cât se apropia mai mult, devenea mai grăbit şi prin urmare mai neglijent. Încerca să-şi tempereze graba, dar gândul la cei rămaşi în urmă, poate încercuiţi acum, îl făcea să se grăbească mai tare, în defavoarea vigilenţei.

Ajunsese în dreptul unei piaţete largi, fără prea multe locuri în care s-ar fi putut adăposti. Instinctul de luptător îi spunea să o ocolească larg, printre clădirile de pe margini, dar gândul la cei rămaşi îl împinse să o traverseze direct, pentru a câştiga timp. Oricum, liniştea era totală, totul părea părăsit. Era cam la jumătatea traversării când o lună plină, ieşită de după nori, scăldă întreaga piaţă într-o lumină palidă, aproape ca în plină zi. Sesiză o mişcare bruscă în dreapta, dinspre clădirile aflate la vreo cincizeci de metri depărtare. Grăbi pasul şi se aruncă în spatele unui parapet de beton, în timp ce primele rafale automate frământau solul acolo unde fuseseră paşii săi cu câteva clipe în urmă. O altă rafală smulse aşchii din parapetul de beton. Voci precipitate în rusă, apoi rafalele se intensificară. Era prins la mijloc, nu avea cum să străbată restul distanţei, nici să se întoarcă. Înjur, doar câmp descoperit. Îşi verifică muniţia şi se pregăti de luptă, deşi ştia că a pierdut. S-a pus singur într-o poziţie imposibilă, iar acum plătea consecinţele, cu propria viaţă.

— Rumunski, predă-te! urlau cei de din spatele mitralierelor.

Din spatele parapetului de beton, probabil un soclu pentru vreun monument, Motrescu aruncă o privire spre atacatorii săi. O siluetă ceva mai vocală, care striga spre el, se ridicase pe jumătate din adăpostul postului de mitralieră. A pus automatul AK-47 pe foc cu foc şi a tras de două ori. Silueta se prăbuşi pe spate, cu un glonţ în frunte. S-a ghemuit apoi aşteptând riposta, care nu întârzie, sub forma

a sute de gloanţe ce dansau în jurul adăpostului său precar.

Cazacii deveniseră nervoşi, mai ales după moartea omului lor. Ar fi dorit să-l elimine rapid, dar încă nu îndrăzneau să atace. Oricum, în poziţia sa, nu putea face mare lucru. Ar fi putut sta să reziste, dar nu avea cum să se retragă, iar timpul nu curgea în favoarea sa. Dacă ar fi încercat să fugă, ar fi fost ucis de mitraliere, era prea mult câmp deschis de străbătut. Iar odată cu venirea zorilor, cazacii ar primi întăriri, poate şi din partea opusă, total descoperită.

Asta a fost, trebuia odată şi odată să ajungă aici. Îi părea rău că nu a putut să-i salveze pe cei rămaşi în urmă, dar viaţa sa de războinic a fost tot timpul pe muchie de cuţit. Acum sau mai târziu, rezultatul este acelaşi. Războinicii mor în luptă, puţini sunt cei ce apucă vârsta pensionării. Dar îi părea rău, după atâtea războaie, atâtea lupte şi ambuscade, să moară absurd, de mâna unor cazaci care l-au prins într-o cursă. Mai mult, îi părea rău de faptul că nu a apucat să spună adevărul, era deja sigur de asta, să-i spună Ancăi ce simţea pentru ea. Să stea în faţa celor doi ochi albaştri şi să-şi exprime ceea ce simţea demult, dar nu a avut curajul să o facă. Culmea paradoxului, stătea fără teamă în faţa gloanţelor duşmane, dar nu avea curajul să-şi expună simţămintele faţă de persoana iubită. Viaţa este rea, nu îţi dă şansa pe care o speri. De multe ori treci pe lângă ea, iar a doua oară nu îţi mai apare, chiar atunci când crezi că eşti mai pregătit. Adevărul este că niciodată nu eşti suficient de pregătit. Nici când îţi vine clipa morţii. Nu există om pe lume care, atunci când moartea îi bate la uşă, să poată spune da, sunt pregătit. Niciodată nu eşti pregătit pentru moarte, deşi ştii că inevitabil, aceasta va sosi, mai devreme sau mai târziu.

Îşi scoase încărcătoarele şi le depuse în faţa sa, la îndemână. Le completă cu gloanţe, apoi le legă două câte două cu bandă adezivă, cu capetele opuse, în aşa fel încât să iasă mai mult în afară, pentru a le putea introduce cu uşurinţă în armă, având posibilitatea de a reîncărca cu gloanţe sectorul celălalt. O metodă folosită în războaiele din

fosta Iugoslavie. Nu mai avea de aşteptat mult. Cazacii erau prea nervoşi, se agitau prea tare. El era pregătit. Pregătit să lupte şi să moară. Era o nouă luptă, ultima luptă.

Au început să zbiere şi să tragă aproape în acelaşi timp. Nu mai aveau răbdare să aştepte până în zori. Îl vroiau acum, cadavrul de lângă ei cerea răzbunare. Motrescu se lăsă la adăpost, împroşcat de schije de piatră smulse de gloanţele înnebunite ce muşcau din parapetul de beton. În curând vor porni spre el, în timp ce alţii îi vor acoperi şi susţine cu foc. Rafalele se mai potoliră şi Motrescu ştiu că era momentul. Se rostogoli uşor şi trase două rafale scurte, din poziţia culcat, de la baza parapetului, după care se rostogoli înapoi la adăpost. Urlete de durere şi furie, un horcăit stins, rafalele reîncepură cu mai multă furie după care se potoliră ca prin farmec. Un cazac urla ca din gură de şarpe spunând ceva de piciorul lui zdrobit, alţii ţipau să-l ridice pe Iuri care este lovit grav în burtă, o vânzoleală, urlete de ameninţare şi înjurături la adresa lui, apoi din nou câteva rafale ce-l căutau.

Motrescu ştia că vor ataca mai tare acum. Printr-un capriciu al naturii, luna se ascunse după o zdreanţă de nor, atât doar ca umbra să-l acopere doar pe el, lăsând poziţia cazacilor scăldată în lumină. Riscă o privire de după parapetul scrijelit de gloanţe. Dorea să vadă cum vor ataca, pentru a-şi pregăti riposta ca să-şi vândă cât mai scump pielea. Cazacii nu aveau răbdare, porniră din nou înjurând, trăgând înspre el în timp ce alţii încercau să se strecoare pe ambele flancuri. Un cazac se ridică uşor din adăpost şi slobozi o rafală lungă urlând:

— Mori, rumunski!

Ameninţarea directă venea de la cei ce ocoleau larg flancurile, urmând să-l surprindă descoperit, fără adăpostul parapetului. Îl viză pe primul din dreapta şi trase o rafală scurtă de trei cartuşe. Un geamăt, o înjurătură şi acesta se dădu speriat înapoi. Rafalele se intensificară, dar urechea sa deprinsă cu războiul percepu şi focuri dese ce veneau undeva din lateral şi în spatele adăpostului cazacilor. Îl auzi

pe cazacul de dinainte cum striga disperat:

— Nie strelitski, tavarisci, nie…

Se ridică din nou să arunce o privire şi ceea ce văzu îl surprinse profund. Văzu siluetele unor cazaci ce veneau în fugă trăgând din mers spre cei aflaţi în adăpost, luându-i ca din oală din spate. Erau cazaci, fără îndoială, chipiele caracteristice şi uniformele nu lăsau semne de îndoială. Sau nu? Atacau prea ordonat, prea organizat, a fost primul său gând. Un grup de trei oameni în atac, trăgând din mers, în timp ce alţii îi susţineau cu foc, primii se opreau lăsând un genunchi în pământ şi executau rafale lungi, în timp ce următorii atacau depăşindu-i, apoi rolurile se schimbau. Nu păreau mai mulţi de cinci-şase oameni, dar erau bine pregătiţi şi disciplinaţi. Ce era şi mai surprinzător, îi atacau pe cazacii ce-l ţineau pe loc, pe duşmanii săi. Asta nu putea fi o întâmplare sau o greşeală. Motrescu puse automatul AK-47 pe foc automat şi trase rafale lungi spre cei ce încercau să-l ocolească prin flanc. Aceştia se dădură bătuţi, mai ales când simţiră că ceva mergea prost chiar la adăpostul lor şi o rupseră la fugă.

Cazacul din adăpost, rănit, încă continua să strige:

— Nie strelitski, tovarisci, nie strelitski, rumunski…

Unul dintre aşa-zişii cazaci se opri lângă el, îşi dădu jos chipiul zicându-i:

— Da, rumunski au ajuns la tine!

Apoi îi înfipse baioneta în gât. O scoase, o şterse de sânge chiar pe uniforma celui căzut, apoi strigă în cea mai dulce română pe care o auzise vreodată Motrescu:

— Poţi să ieşi, camarade, e totul în regulă! I-am curăţat!

Fiindcă Motrescu încă ezita, continuă:

— Hai, doar nu crezi că am fi bolşevici împuţiţi care şi-ar ucide camarazii doar ca să te prindă!

Motrescu recunoscu că avea dreptate. Se ridică ezitând, cu arma ţinută strâns în mână şi avansă precaut:

— Unitatea! strigă el.

— Suntem vânători de munte de la Vatra Dornei, batalionul 17, îi răspunse aceeaşi voce râzând. Şi noi vrem să ajungem la ai noştri. Haide, împreună ne va fi mai uşor.

Motrescu păşi mai vioi şi o clipă mai târziu strângea mâinile locotenentului Anghel şi băieţilor săi. Erau acum mai mulţi, toţi bărbaţi hotărâţi dăltuiţi din cremene. Vor reuşi, împreună vor învinge orice obstacol, Motrescu deja era sigur de asta.

Mai 2014, ora 3.20
Vadul lui Vodă

Căpitanul Lucian Mirea privea prin binoclul cu infraroşii coloana lungă ce se scurgea pe şoseaua spre podul de la Vadul lui Vodă, locul în care în prima zi a lui 2012 a fost ucis românul Vădim Pisari de către trupele pacificatoare ruseşti, dar care acum zăcea frânt la mijloc, cu doi piloni prăbuşiţi şi cu calea de rulare răsturnată în adâncurile Nistrului. Alături era construit un pod de pontoane ce încerca să susţină greutatea vehiculelor de aprovizionare, a camioanelor cu trupe, precum şi a tancurilor grele. Pentru a fi siguri că podul rezistă, trecerea se făcea în grupe, doar câteva camioane sau BTRM-uri odată, iar tancurile erau trecute doar unul câte unul, fapt ce făcea durata traversării deosebit de lungă. Iar aglomeraţia de pe malul transnistrean era de neimaginat, coloanele fiind nevoite să aştepte blocate cale de peste doi kilometri, iar în capul de pod, de ambele părţi ale şoselei, zeci de vehicule îşi aşteptau rândul la traversare. Dirijorii de trafic nu mai făceau faţă, peste tot doar strigăte, înjurături, unii care încercau să se strecoare în faţa altora, un haos de neimaginat. Tancurile forţau să treacă primele, făcându-şi loc prin tăria blindajelor, uneori lovind şi dând la o parte camioane care rămâneau inutilizabile pe loc, sporind piedicile în calea celor ce încercau să treacă. În scurt timp, nimeni nu mai ascultă de ordinele şi semnele controlorilor de trafic şi pe podul ce se clătina ameninţător sub greutate şi forţa curentului se înscriseră mai multe vehicule amestecate, camioane, tancuri, BTRM-uri, toate într-un amalgam fără noimă. Cu o singură ţintă, să treacă dincolo, la vest de Nistru. Poate că zvonul privitor la atacurile

aeriene româneşti le-a făcut să se grăbească, în ideea că o ţintă în mişcare este mai greu de lovit decât una statică, într-o aglomerare tentantă de ţinte potenţiale.

— În sfârşit! murmură căpitanul Mirea fără să lase binoclul de la ochi.

Se aştepta la asta şi o dorea. Vroia cât mai multe victime, cât mai mulţi inamici care să fie luaţi de valurile spumegânde ale Nistrului, ca un avertisment pentru toţi năvălitorii care vor veni. Şi vor mai veni, dinspre est, mai tot timpul dinspre est, cu actuala conjunctură politică. Mai demult veneau şi dinspre vest şi din nord şi din sud, de peste tot. Dar acum vin de la est, iar el era militar, soldat român a cărui datorie era să-i oprească.

Privi spre mica telecomandă ce o ţinea în mâna stângă ca o jucărie şi încă nu era pe deplin convins de puterea ei, de ce putea însemna această mică telecomandă cu câteva butoane pe ea. Cu câteva ore în urmă, îi condusese pe cei şase inşi tăcuţi ce veniseră cu un elicopter care îl aprovizionase cu armament şi muniţie şi plecase deja cu răniţi către malul Nistrului, la vreo doi kilometri în amonte de podul de pontoane instalat de transnistreni după aruncarea în aer a podului de la Vadul lui Vodă. Era normal ca aici să-şi facă un punct de trecere, aici se sfârşea şoseaua care putea aduce rezerve şi întăriri pentru cei ce se băteau cu românii pe drumul spre Chişinău, din moment ce Tighina era un haos, cu lupte de stradă şi atacuri permanente asupra coloanelor de aprovizionare. Cei şase, sub protecţia unui pluton al său dintre vânătorii de munte, întărit cu câţiva voluntari moldoveni buni cunoscători ai locurilor, ajunşi la malul râului la căderea întunericului şi-au despachetat echipamentul aflat în rucsacurile imense ce se încăpăţânaseră să le poarte cu ei, apoi au scos costumele de scafandru din izopren, au luat câteva pachete mari şi s-au cufundat în valurile râului Nistru umflat de ploile din ultima vreme, precum şi de topirea zăpezilor din munţi.

Când i-a văzut cum se scufundă în noapte în apele întunecate ale Nistrului, căpitanul Mirea a înţeles că era vorba de luptători din Serviciul Special Naval, echivalent cu

SBS-ul britanic. I-au aşteptat mai bine de o jumătate de oră, atenţi în toate părţile. Când în sfârşit au apărut, obosiţi, smulgându-se parcă din apele întunecate, vânătorii lui Mirea s-au grăbit să-i ajute. Dar ei, ca şi adevăraţi profesionişti, cerură doar să fie duşi la locul de aterizare al următorului elicopter. Liderul lor îi înmână lui Mirea telecomanda, explicându-i rapid funcţiile ei.

— Primul buton va declanşa explozia încărcăturilor pe care le-am plasat pe podul de pontoane, aici, aici şi aici, zise el indicându-i pe o schiţă făcută rapid pe nisipul de pe mal. Mai ai şase butoane în partea superioară, dar numai primele trei sunt funcţionale, atâtea mine am avut. Apăsând pe primul buton, sau pe oricare dintre cele trei, o mină se va desprinde de lanţul de care am ancorat-o pe fundul râului, se va ridica la suprafaţă şi va veni spre pod. Fiindcă poţi să fii sigur, podul îl vor reface în maxim o zi după ce tu îl vei arunca în aer. Mina este una de contact, ar trebui să explodeze atunci când va atinge podul, dar în caz că nu va funcţiona, ai butoanele de dedesubt, care vor declanşa explozia. Ai trei mine ancorate acolo, foloseşte-le după cum crezi. S-ar putea ca să explodeze la impactul cu unele trunchiuri de copaci ce vin duse de curent, dar te descurci, cred că sunt suficiente. Încă ceva, telecomanda funcţionează doar pe o rază mai mică de o mie cinci sute de metri. Succes!

Apoi dispărură conduşi de vânători spre locul de aterizare al elicopterului. În mod sigur aveau şi alte misiuni, chiar în Marea Neagră, după cum îi spusese unul din soldaţii săi ce i-au însoţit. Din vorbele lor reieşea că au camarazi cu misiuni în largul Mării Negre.

Ţinând telecomanda în mână, căpitanul Mirea abia îşi putea înfrâna curiozitatea. Cu adevărat această mică bucată de plastic putea face un asemenea prăpăd, după cum i se spusese? Avea o singură modalitate pentru a verifica. Dar încă aştepta. Prin radio ceruse un atac aerian masiv asupra capului de pod inamic la ora 3.30. Momentul nu putea fi mai bun. Aglomerarea de vehicule inamice era maximă, nici nu mai puteau mişca unele de altele, iar în

momentul în care podul de pontoane va fi aruncat în aer, deruta va fi completă. Mai avea un minut, aşa că se decise că era timpul.

Comunică prin radio ordinul de atac şi aşteptă confirmarea. La câţiva kilometri spre est, pe şoseaua prin care se îngrămădeau coloanele de aprovizionare, izbucniră primele explozii şi focuri de armă. De ambele părţi ale şoselei, o coloană de aprovizionare era atacată violent cu rafale de mitralieră şi aruncătoare. Camioane incendiate, BTRM-uri scoase din uz, marginile şoselei împrăştiate cu morţi şi răniţi. Raportul prin radio era că în ciuda succesului iniţial, erau trupe ce ripostau, în mod sigur trupe de susţinere ce se deplasau în vehicule uşoare de ambele părţi ale şoselei.

„Protecţie împotriva partizanilor” gândi Mirea, „Se tem de noi şi se întăresc! Foarte bine, aceştia nu vor lupta în Basarabia!”. Dar el dorea să-i facă să sângereze aici, să lupte şi să piardă. Un huruit greu se suprapuse peste panica şi graba din capul de pod ce urmă după exploziile depărtate de la est. Erau avioanele româneşti ce se apropiau.

Acum e acum, oare va funcţiona? Era o singură modalitate de a afla. Căpitanul Lucian Mirea apăsă pe primul buton al telecomenzii. Trei bubuituri înăbuşite, apoi trei coloane de apă se ridicară în trei puncte ale podului de pontoane, care dispăru în valuri împreună cu tancurile şi vehiculele îngrămădite pe el. Ca prin minune, o bucată de pod se desprinse şi pluti în derivă în aval, cu un BTRM rămas intact şi doi infanterişti disperaţi ce se agitau de o parte şi de alta a plutei improvizate. O sută de metri în aval, bucata de pod se răsturnă şi dispăru pentru vecie. Câteva clipe mai târziu, un potop de bombe lansate din avioanele româneşti se năpusti asupra capului de pod, înecând îngrămădirea de vehicule inamice în foc şi fum. Vâlvătăile incendiilor se ridicau la peste treizeci de metri în aer.

În seara următoare, după ce podul a fost refăcut, prima mină a explodat detonată de unul dintre oamenii lui Mirea

în momentul în care un tanc T-55 şi un camion traversau podul. Ambele au dispărut în valuri. În timp ce geniştii se căzneau să-l refacă, a doua mină s-a desprins singură şi a explodat ucigând doi pontonieri şi rănind pe un altul. A treia mină încă aştepta.

Mai 2014, ora 6.00
Tighina

Locotenentul Anghel se dădu înapoi de după peretele clădirii şi îi raportă lui Motrescu.

— În intersecţie se află un BTRM de cercetare, cel puţin unul înăuntru, şase afară, fară griji. Mai sunt doi prizonieri, unul român şi unul moldovean, probabil răniţi uşor. Cazacii mănâncă şi beau, neatenţi. Controlează intersecţia, ar trebui să-i ocolim printre casele de la vest.

Motrescu privi şi el cu atenţie de după colţul casei din piatră. Evaluă rapid situaţia, insistând asupra împrejurimilor. Soarele încă nu răsărise, dar lumina zilei alungase umbrele, făcând deplasarea tot mai problematică, odată cu apropierea de zonele controlate de români. Nu mai puteau fi departe, după rafalele izolate, poate la mai puţin de un kilometru, dar acest ultim kilometru era cel mai dificil, din moment ce pe aici se aşteptau să întâlnească trupe inamice cu o densitate mai mare. Cele mai mari şanse le-ar fi avut noaptea, dar dacă ar fi aşteptat ascunşi înserarea, ar fi pierdut prea mult timp, timp care cei izolaţi la intrarea în oraş nu îl aveau. Iar riscurile de a fi descoperiţi creşteau cu fiecare oră, era de aşteptat ca numărul inamicilor ce ar încerca să izoleze şi să strângă rezistenţa românilor într-un cleşte de fier să crească. Chiar dacă s-ar fi ascuns, poate diseară ar fi avut de trecut o zonă mai densă inamică, iar dacă ar fi ocolit, ar fi riscat să fie detectaţi la lumina zilei, mai ales că se apropiau de linia subţire de front unde românii şi transnistrenii trăgeau unii asupra altora. Indiferent, chiar dacă reuşeau să ajungă acolo, riscau să fie împuşcaţi chiar de camarazii lor, mai ales că Anghel şi ai săi încă erau îmbrăcaţi în uniformele

căzăceşti. Motrescu se întrebă cum de au riscat atât, ştiut fiind că ar putea fi executaţi fără menajamente în cazul în care ar fi fost capturaţi în aceste uniforme, legile războiului fiind necruţătoare în aceste cazuri. Fără îndoială, îl admira tot mai mult pe acest locotenent Anghel de la vânătorii de munte. Parţial îl înţelegea, a văzut destule, după câte a aflat chiar de la el, atât în războiul cu Ucraina, cât şi în ultimele zile. Fără îndoială că avea o ură puternică împotriva cazacilor şi nu numai el, dar şi fiecare din băieţii ăştia care îl urmau. Erau cinci, cu el şase.

— Trebuie să-i ocolim, chiar dacă am pierde multă vreme. Nu avem ce face. În mod sigur cineva este la mitralieră, în vehicul, eu cel puţin aşa aş face.

— Tu da, dar ei nu! Vom merge direct!

— Căpitane, riscurile sunt prea mari, nu putem să-i atacăm! Riscăm să ne batem şi să-i atragem şi pe alţii din zonă, nu avem cum să ne apropiem de ei, este prea mult teren descoperit, au prizonieri pe care i-ar putea folosi ca şi scuturi umane...

Motrescu zâmbi:

— Nu, Anghel, vom merge până la ei, le vom zâmbi şi îi vom curăţa.

Anghel rămase nedumerit, privindu-l năuc, de parcă ar fi înnebunit.

— Nu cred că este momentul de glume...

Motrescu nu zise nimic, îşi dădu jos cureaua automatului de după gât, îi înmână lui Anghel pistolul mitralieră AK-47, după care îşi puse mâinile pe cap şi se ridică în picioare. Anghel holbă ochii la el, apoi un zâmbet larg îi traversă faţa. Un semn şi toată trupa se puse în picioare. Câteva ordine, apoi porniră.

— Am auzit de cei de la forţele speciale că sunt băieţi deştepţi, dar totuşi..., murmură Anghel.

Cei şase cazaci vorbeau liniştiţi, plimbând între ei o sticlă de votcă care să-i ajute să înghită mai uşor pâinea şi bucăţile de slănină tăiate cu baioneta. De după colţul casei apăru un cortegiu ciudat, un militar român prizonier, cu mâinile pe cap, urmat de trei cazaci cu armele îndreptate

spre el. Unul dintre ei ducea petrecută după umăr arma prizonierului. Sergentul cazac se opri cu îmbucătura în gură când îi văzu, sări în picioare mugind gata să se înece. Smulse sticla de votcă din mâna vecinului şi trase o duşcă zdravănă să-şi revină. Apoi râse vesel, urmat şi de camarazii săi. Unul dintre ei aruncă câteva vorbe spre cei doi prizonieri încătuşaţi întinşi la câţiva paşi mai încolo, probabil spunându-le că le venea companie. La o glumă a sergentului ce agita spre ei într-o mâna sticla de votcă, iar în cealaltă o bucată de cârnat, cazacii râseră, ba chiar unul ce-l escorta pe prizonier îi trase acestuia un şut în spate să se grăbească. Un hohot general de râs, sergentul făcea spre ei gesturi prieteneşti să se apropie, arătând sticla de votcă plină mai bine de jumătate.

— Da, da, răspundeau cazacii împingând prizonierul înainte cu paturile armelor.

Sergentul se apropie la doi paşi de prizonier, băgă în gură ultima bucată de cârnat, întinse sticla de votcă spre unul dintre cazacii ce-l escortau pe prizonier, apoi îşi năpusti pumnul spre obrazul acestuia. Motrescu se lăsă jos, lăsând lovitura să treacă pe deasupra, apoi se destinse ca un arc, în mâna dreaptă cu pumnalul de vânătoare de la Victor pe care îl smulse din bocancul drept. Dus de avânt şi de aburii alcoolului, sergentul se dezechilibră, dar braţul stâng al lui Motrescu îl reţinu în timp ce îi înfigea pumnalul sub bărbie. Sergentul rămase o clipă nemişcat, cu ochii sticloşi, un şuvoi de sânge ţâşnind şi scurgându-i-se pe piept. Motrescu prinse sticla de votcă înainte de a cădea, murmurând: „Spasiba!”

Instantaneu, Anghel şi cei doi vânători din spatele lui Motrescu traseră rafale scurte, cazacii rămaşi la masă tresăltând sub impactul gloanţelor. Traseră şi ceilalţi doi rămaşi în urmă, care profitaseră de diversiune pentru a ocoli casa de piatră ocupând o mai bună poziţie de foc. Un singur cazac scăpă, luând-o la fugă, dar trecu pe lângă cei doi prizonieri, urmărit de Anghel. Unul dintre prizonieri întinse piciorul, punându-i piedică cazacului care se prăbuşi lovit de gloanţele celor de după casă. Anghel se întoarse

înjurând şi ţipând la oamenii săi care ar fi putut să-l scape pe cazac.

— Am zis că dreapta vizează dreapta, de ce l-ai scăpat? Primul din dreapta trage în primul din dreapta, cum de l-ai ratat?

Motrescu îl opri şi îi întinse sticla de votcă, împăciuitor:

— Este vina mea, m-am interpus fară să vreau! Dar nu a scăpat, ia o gură şi dă-le şi la băieţi, merită!

Potolit, Anghel duse sticla la gură şi sorbi îndelung, în timp ce oamenii săi eliberau cei doi prizonieri. Unul era rănit uşor, dar capabil să se deplaseze. Anghel dădu sticla mai departe.

— Aş fi preferat o ţuică adevărată, de Ardeal!

— Şi eu eram obişnuit cu şliboviţa sârbească, dar merge şi asta!

Uitându-se la el mai ciudat, Anghel zise:

— Cred că erai obişnuit cu alte băuturi mai străine, dar asta e, luăm ce găsim. Apropos, vedeţi ce au în raţii nemernicii ăştia, că noi nu am mâncat nimic de aproape două zile. Şi, căpitane, scuze pentru lovituri, dar erau necesare, pentru credibilitate…

— Da, sunt convins, dar poate ai făcut puţin exces de zel. Nu te supăra, prietena ta te-a părăsit pentru unul din trupele speciale?

Anghel râse şi îi dădu o palmă peste umăr, luând sticla pe care Motrescu i-o întindea. S-au apucat apoi să ascundă cadavrele, atenţi în toate părţile pentru a se feri de orice surprize. Doi dintre soldaţi examinau BTRM-ul de cercetare pentru a găsi orice le era de folos, hărţi, coduri, tot ce putea fi util. Anghel era gata de a ordona incendierea lui, sau punerea unei capcane, când Motrescu îl opri.

— Nu-i dăm foc, plecăm cu el!

Anghel rămase pe loc, ezitând.

— Eşti sigur, căpitane?

— Este cea mai bună şansă a noastră! Putem să ne apropiem de ai noştri fără să fim deranjaţi, din moment ce inamicul ne vede de-ai lor. La ei este încă haos, vor crede că este o tentativă de testare a rezistenţei românilor.

— Bine, dar când vom ajunge aproape de ai noştri, vor trage în noi, cum ne vor putea recunoaşte?

— Ai un tricolor suficient de mare încât să fie vizibil?

Anghel clătină din cap. Un soldat se apropie de ei, băgând mâna sub uniformă, de unde scoase un drapel împăturat.

— Mă scuzaţi, domnule locotenent, i se adresă lui Anghel, dar am luat drapelul de la podul de la Tighina, era păcat să rămână acolo.

Mişcat, Anghel îi puse o mână pe umăr.

— Dacă scăpăm, te voi propune la o decoraţie pentru asta! Să mergem!

O jumătate de oră mai târziu, un BTRM rusesc de cercetare trecea în goană printre linii, trăgând cu mitraliera în spate, spre ultimele poziţii ruseşti surprinse, iar când a ajuns lângă poziţiile româneşti şi soldaţii români erau gata să deschidă focul, un imens drapel roşu-galben-albastru se desfăşură în bătaia vântului, ridicat din turelă. Românii îl lăsară să treacă, dar înconjurară vehiculul din care săriră opt oameni, cinci în uniforme căzăceşti, dar răcnind şi chiuind în cea mai curată română. Câteva clipe mai târziu, îi îmbrăţişau pe primii soldaţi români care le apărură în faţă.

Unul dintre soldaţii români alergă spre pasagerul din BTRM, cel mai reţinut şi îl prinse în braţe strigând:

— Domnule căpitan!

Motrescu se întoarse nedumerit, apoi îl strânse şi el în braţe:

— Sergent Avram!

— Am crezut că v-am pierdut, dom’ căpitan!

— Şi eu pe tine, sergent!

— Unde aţi fost?

Motrescu se dădu la o parte din îmbrăţişare.

— La luptă, sergent, unde puteam fi? Eşti gata?

Sergentul Mihnea Avram se îndreptă şi salută cu mâna la cască:

— Cu tine, Şefu, până în infern! Şi înapoi! Dacă ordonaţi! Motrescu murmură fară să fie auzit: „Nu în infern, sergent Avram, nu în infern! Am fost de prea multe ori acolo!”.

XIX

Mai 2014, ora 19.30
Bucureşti

Generalul Constantin Puşcaş mai aruncă o privire pe hartă, apoi se destinse şi se ridică de pe scaun. Cei din sală, reveniţi de la consfătuirile şi discuţiile cu factorii politici, inclusiv din Parlament, îl urmăreau cu atenţie. Li se adresă cu o voce gravă, deşi erau tot aceiaşi de la şedinţa din noaptea trecută.

— Domnilor, după cum deja ştiţi, Parlamentul României a declarat stare de urgenţă pe teritoriul fostei republici moldoveneşti, prin asta practic ratificând unirea declarată deja de parlamentul moldovean. Un referendum în privinţa unirii se va desfăşura imediat ce situaţia din teren o va permite, dar până atunci, conform deciziei celor două parlamente, fosta republică moldoveană face parte integrantă din teritoriul românesc. De aici decurge obligaţia forţelor armate de a apăra teritoriul naţional.

— Dar asta înseamnă şi ceva mai mult, nu, Titi? întrebă Dăianu.

— Evident, profesore, conform constituţiei, avem obligaţia să respingem forţele străine ce ocupă o parte a teritoriului naţional, asta implicând inclusiv teritoriul Transnistriei. Implicit, prin această decizie, avem mână liberă să ocupăm Tiraspolul, când ne va fi favorabil, fară să aşteptăm alte decizii politice. În sfârşit, factorii politici au început să vadă interesul naţional, cam târziu, e drept.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, murmură Vlad Sorescu.

— O altă veste bună este că ne vom bate pentru Chişinău. Da, nu-l vom evacua şi nu îl vom declara oraş deschis… Ne vom bate pentru el, ca şi acum câteva zile şi ca şi în 1918 sau 1941.

— Eşti sigur că este cea mai bună soluţie? Nu uita de ce ţi-a zis profesorul nu cu mult timp în urmă!

— Cred că profesorul va fi de acord după ce vă voi expune situaţia actualizată de pe front.

—Ascultăm, Titi. Dă-i drumul!

Generalul Puşcaş răsuflă adânc, apoi începu:

— Ceea ce vă voi spune acum mi-a parvenit prin raportul generalului Virgil Pintea, comandantul frontului, cel cu care am avut o lungă discuţie mai devreme. El insistă că poate apăra Chişinăul, luând în consideraţie evoluţia situaţiei din teren, care ne este deocamdată favorabilă, ţinând cont de tăria ofensivei iniţiale inamice.

Făcu o scurtă pauză înainte de a continua:

— Aseară, la Todireşti, tancurile colonelului Morun au respins atacul iniţial al blindatelor inamice. Pierderi mari de ambele părţi, dar inamicul a fost decimat prin atacul aviaţiei noastre asupra poziţiilor de repliere. Estimăm pierderile inamice la o proporţie de peste 60%. Ai noştri au revenit la poziţiile stabilite la est de Chişinău. A început recompletarea unităţilor, reînarmarea şi realimentarea lor. Tancuri noi au sosit deja de ieri la Chişinău, plus echipaje suficiente pentru a le încadra, inclusiv din elevii din ultimul an de la Academia Forţelor Terestre de la Sibiu. Pe mâine vor fi deja la capacitatea normală de luptă, ba mai mult, vom avea o creştere cu 15% a efectivelor de blindate. Rezervele inamice şi coloanele de aprovizionare au pierderi la trecerea prin Tighina, estimate la 25% din capacitatea iniţială, asta datorită hărţuielilor şi minării căilor de acces de către unităţile rămase în oraş şi conduse de colonelul Dorinei Iancu. Mă bucur că este colonel de paraşutişti, ştie să-şi facă treaba în încercuire. A coagulat unităţile române şi moldovene disparate, le-a constituit în unităţi de luptă şi controlează cam o treime din oraş, făcând incursiuni devastatoare asupra coloanelor de aprovizionare inamice pentru front. O parte din unităţile combatante inamice sunt nevoite să protejeze convoaiele şi să lupte în oraş pentru a menţine cordonul împotriva unităţilor colonelului Iancu. Am evacuat răniţii şi îl aprovizionăm cu muniţii şi subzistenţă,

au fost trimise încă două companii de paraşutişti pentru întărirea lui. În concluzie, în Tighina situaţia se îmbunătăţeşte, lucrurile evoluează favorabil, dar cel mai important este faptul că nu pot trece decât cu greu coloanele inamicului nevoit să aloce forţe importante pe care le ţine blocate în oraş.

— Foarte bine, foarte bine! făcu Enea frecându-şi mâinile.

— Mai la nord, pe la podul distrus de la Vadul lui Vodă, podul de pontoane întins de inamic a fost distrus cu concursul partizanilor căpitanului Mirea, cărora li s-a trimis ajutor specializat sub forma băieţilor din Serviciul Special Naval, scafandri pregătiţi pentru acest gen de misiuni. Mirea îi hărţuieşte continuu, am distrus aproape total o coloană de aprovizionare inamică cu sprijinul aviaţiei.

— Aviaţia noastră îşi face treaba, după cum văd, zise Sorescu, dar unde e aviaţia inamică?

— Bună întrebare, Vlad. O aşteptăm să apară, nu cred că va mai rămâne pasivă după raidurile noastre. Poate că şi-o păstrau pentru atacul decisiv, dar noi îi obligăm să iasă la luptă, fiindcă fără stăpânirea spaţiului aerian nu au nici o şansă să ne bată.

— De ce? întrebă Tiberiu Enea.

— E logic, sări Dăianu să-l lămurească. Dacă nu au supremaţia aeriană, nu au cum să realizeze concentrarea de trupe ca să ne bată, din moment ce noi i-am putea toca din aer, deci fără o protecţie aeriană eficientă, au pierdut. Se pare că aviaţia este veriga lor slabă, s-a văzut şi în conflictul cu Georgia din 2008, când deşi au avut supremaţie aeriană, georgienilor practic lipsindu-le aviaţia militară, au pierdut patru aparate în cinci zile de conflict.

— Iar acum, când pregătesc atacul decisiv contra noastră, vor trebui să se ocupe de acest aspect. Altfel, nu au cum…

— Crezi că pregătesc acest atac, chiar dacă au avut pierderile despre care vorbeai?

— Este normal, altfel nu ar avea rost. Atacul lor nu a fost anihilat, ci doar amânat de către riposta noastră. Am câştigat timp, ceea ce este esenţial acum. Prin respingerea

lor iniţială, prin tributul care îl plătesc pentru aducerea mijloacelor militare pe poziţie, prin faptul că îi obligăm să-şi disipeze forţele, alocând trupe pentru protecţie proprie în Tighina şi în alte părţi, nu am realizat altceva decât să câştigăm timp şi să le scădem capacitatea de luptă care, totuşi, rămâne importantă. Nu uitaţi de concentrările care le-am văzut în Transnistria mai devreme, toate aceste mijloace au un singur scop, să ne scoată afară din Basarabia. Şi nu vor reuşi, fiindcă noi vom folosi acest timp câştigat cu eforturi şi cu sânge să ne pregătim să-i respingem definitiv.

— Cum?

— Domnilor, făcu Puşcaş după o scurtă pauză, ne vom bate pentru Chişinău. Ne vom întări la est şi la nord de oraş, îi vom aştepta şi îi vom bate. Dacă nu, ne retragem şi luptăm pe Prut. Dar obiectivul nostru este să-i batem înaintea Chişinăului. Şi o vom face.

Câteva clipe de tăcere, întrerupte doar de scăpărarea unei brichete ce aprindea o ţigară.

— Eşti sigur de asta, Titi?

— Cine ar putea fi sigur de ceva odată început un război? Spun doar că avem şanse reale să-i batem, mai bine zis să-i respingem înaintea Chişinăului, suficient ca americanii să se convingă de noi că suntem partida câştigătoare şi să ne dea tot concursul necesar.

Dăianu tuşi uşor înainte de interveni în discuţie.

— Planul cred că este bun, manevra pe linii interioare, preferată de Napoleon, poate fi aplicată aici, dacă ruşii atacă după cum presupunem, respectiv cu două coloane care vizează estul şi nordul Chişinăului. Aceste două coloane nu se pot sprijini una pe alta, în timp ce Pintea ar putea manevra între cele două, respingându-le pe rând, deplasând cu uşurinţă unităţi de la un front la altul, ajutat şi de reţeaua foarte bună de comunicaţii de aici. S-ar putea să meargă. Dar, oricând există un „dar”.

Sorescu interveni şi el.

— Titi, pari prea sigur pe tine asupra unor aspecte. Ştii ceva ce noi nu ştim? De exemplu, cum ai putea face faţă

aviaţiei lor, în momentul foarte apropiat în care vor intra în acţiune, dacă şi noi am avut pierderi în avioane de luptă, iar altele au fost avariate şi necesită reparaţii?

Puşcaş ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să se apere.

— Vă răspund pe rând. Profesore, ai dreptate. Ei sunt în superioritate numerică, de aceea mizez pe manevra pe linii interioare, să creez superioritate locală acolo unde va trebui. Sunt aproape convins că vor ataca pe linii divergente, sunt prea siguri pe această superioritate în oameni şi armament. Ca întotdeauna, se cred mai bine dotaţi şi pregătiţi, dar tocmai de aceea vor avea o surpriză. Din luptele de până acum am constatat că majoritatea trupelor lor sunt militari în termen, cazaci şi fel de fel de elemente cu pregătire şi disciplină redusă. Unii foşti puşcăriaşi care au astfel o şansă de reabilitare. Mare parte. Nu au cum să stea în faţa soldaţilor profesionişti, s-a văzut până acum, în ciocnirile în care efectivele au fost egale, i-am bătut, chiar şi atunci când se aflau în superioritate. Le lipseşte pregătirea şi experienţa, iar disciplina lor este scăzută. Referitor la aviaţie, pot să vă spun că în seara aceasta vor ateriza la Bucureşti două escadrile de F-16 de la bazele americane de la Incirlik, din Turcia şi de la Aviano, din Italia. Vor fi preluate de piloţii români, li se vor şterge însemnele americane şi înlocuite cu cele româneşti şi vor pleca pe aeroporturile din zona de luptă. Un avion de transport american va aduce suficiente piese de schimb şi mentenanţă, plus specialişti americani, pentru repararea aparatelor avariate. Avantajul faptului că am optat pentru F-16 atunci când am decis cu ce aparate va fi dotată aviaţia noastră militară, fiindcă nu cred că alţii ar fi putut să ne aprovizioneze atât de rapid şi nici nu cred că ar fi avut suficiente stocuri. Restul materialelor americane, cele promise şi procurate deja, vor ajunge la noi în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— Bine, bine, dar cum ai reuşit?

Puşcaş zâmbi.

— M-am întâlnit cu colonelul Harisson mai devreme şi, să zicem, am fost foarte convingător…

Nu dorea deocamdată să intre în amănunte despre întâlnirea sa cu colonelul Sam Harisson, ataşatul militar american în România. Discuţia a fost iniţial tensionată, dar Puşcaş a reuşit să-l aducă pe colonel acolo unde dorea. Mai ales după ce a scos o fotografie şi a pus-o pe masă. Harisson a privit-o cu o curiozitate crescândă.

— De unde ai asta? l-a întrebat.

Puşcaş l-a mai lăsat câteva secunde înainte de a-i răspunde.

— Da, este ceea ce bănuieşti, un tanc rusesc T-90. Şi e al meu. Vrei să-l vezi?

Colonelul nu-şi mai putea reţine curiozitatea.

— Îl vei vedea, atât tu, cât şi doi specialişti militari pe care îi vei alege să vină cu tine. Este la Iaşi, un elicopter va fi gata să vă ducă într-o jumătate de oră. Dar fără fotografii sau alte trucuri. Îl vezi şi atât, să nu crezi că este un bluff.

Colonelul aprobă din cap. Puşcaş a continuat.

— Dacă îl vrei, ţi-l fac cadou. Vei putea să îl iei şi să îl duci în Statele Unite… cu o condiţie.

Harisson a plecat capul, ştiind ce urmează. Iar Puşcaş era hotărât să extragă maximum de foloase.

— Îl vei lua acasă cu tine, dar numai după ce tot ceea ce am convenit noi doi înainte de a trece Prutul va fi în depozitele noastre. Nimic mai mult, dar nimic mai puţin. Mi se pare un târg bun, fiindcă partea noastră a fost plătită din greu.

Harisson a deschis gura să protesteze, dar Puşcaş l-a oprit cu un gest ferm.

— Unii dintre cei mai buni tanchişti ai noştri au plătit cu viaţa pentru a-l aduce aici. Încă cred că ţi-l dau prea ieftin. Sună-ţi specialiştii, elicopterul vă aşteaptă.

Harisson nu a mai zis nimic şi a dat să iasă, dar în ultimul moment Puşcaş l-a oprit, ca şi cum şi-ar mai fi adus aminte de ceva.

— Era să uit, a zis scoţând o hârtie mică împăturată din buzunarul de la piept al uniformei. Mai am ceva pentru tine. Coordonatele submarinului rusesc de atac care a avariat portavionul *John C. Stenis.* Ştiu că aţi trimis o echipă SEAL

după el, dar băieţii au avut ghinion.

Precipitat, colonelul a întins mâna spre bileţel, dar Puşcaş l-a tras înapoi.

— Pentru asta, am nevoie de ce scrie aici, a zis împingându-i o foaie de hârtie ce aştepta cu faţa în jos pe birou. Nimic nu este negociabil din ce scrie acolo. Ai mai jos şi semnătura mea.

Harisson a luat hârtia, a început să citească, a pălit şi a izbucnit:

—Asta este şantaj…

Puşcaş a ridicat braţul în care ţinea bileţelul, oprindu-i cuvintele colonelului.

— Dar ce aţi făcut voi cum s-ar putea numi? Am avut o înţelegere, ne-am bătut, am murit şi apoi ne-aţi dat înapoi ca să vă înţelegeţi cu ruşii, nu-i aşa? Şi acum ne lăsaţi baltă, pe mâna lor, nu? Colonele, te rog să ieşi până nu mă enervez şi dublez tot ce scrie acolo! Fiindcă e scris cu sânge românesc! Aliaţii nu se comportă aşa! Sună-ţi şefii şi convinge-i că tot ce cer nu îi implică cu nimic, o fac pentru cauza comună, deoarece şi tu ştii că nu vă veţi rezolva problema prin negocieri, aşa cum nu aţi rezolvat-o până acum!

Colonelul Sam Harisson a plecat capul şi înainte de a se îndrepta spre ieşire, i s-a adresat:

— Generale, tu ştii că eu sunt de partea voastră… şi că încerc să fac tot posibilul…

— Atunci dovedeşte-o, înainte de a fi prea târziu! Încă ceva, a zis arătându-i biletul, sunt dispus să o iau pe răspunderea mea, astfel nu veţi fi cu nimic implicaţi. Până la urmă, e războiul nostru, nu?

Colonelul a dat din cap şi a plecat. Încă înainte ca elicopterul lui Harisson să ajungă la Iaşi, generalul Puşcaş a fost informat de aghiotanţii săi că materialul şi armamentul american convenit în prima fază, înainte de trecerea Prutului, era pe drum spre ei, urmând să ajungă cel târziu a doua zi, inclusiv cele două escadrile de avioane F-16. Puşcaş a ordonat ca epava tancului T-90 să fie pusă la dispoziţia americanilor. Oricum, specialiştii români au avut

timp să-l studieze pe îndelete. Iar despre coordonatele submarinului, de fapt ale docului uscat unde se afla el, la Sevastopol…

— Ce se întâmplă cu celelalte direcţii inamice de atac? întrebă Sorescu smulgându-l din noianul gândurilor.

— Da, da, ai dreptate, zise Puşcaş revenind în prezent. Avem atacuri, de fapt treceri de unităţi de infanterie motorizată mai pe la nord, pe la Râbniţa şi Camenca, de fapt atacuri demonstrative care să ne atragă trupele acolo. I-am oprit şi i-am fixat, la timpul potrivit putem contraataca, dar nu doresc să aloc prea multe trupe aici, într-o luptă periferică. Dacă va fi cazul, îi putem presa serios aici, avem putere de foc superioară, de care ei nu ştiu. Şi pentru noi şi pentru ei, este un front secundar şi mult prea îndepărtat de miza cea mare, Chişinăul.

— Şi Tiraspolul…

— Evident, dar în faza a doua… Tiraspolul va fi cucerit dacă îi vom bate în faţa Chişinăului.

— Să dea Domnul!

— Cum faci, de fapt, cum ştii că vor porni la atac?

— Primul semnal va fi un atac masiv de aviaţie al lor. Este normal, este logic, asta trebuie să fie următoarea lor mişcare şi concomitent îşi vor mişca trupele spre Chişinău.

— Dar când crezi că va fi asta?

— Nu mai devreme de douăzeci şi patru de ore. Au nevoie să se pregătească, să-şi adune forţele, să-şi organizeze fluxurile de muniţii, combustibil şi mentenanţă, greu încercate de partizanii noştri… Le va trebui minim douăzeci şi patru de ore, poate chiar mai mult, patruzeci şi opt de ore… Timp suficient pentru ca americanii să ne dea ceea ce trebuie, ceea ce le-am cerut…

Puşcaş apucă un pahar de apă minerală şi sorbi o înghiţitură.

— Dar nici noi nu vom sta pe loc, ne vom pregăti să-i primim cum se cuvine… Cu foc şi moarte…

23 mai 2014, ora 6.00
Colbasna, pe teritoriul Transnistriei

Moş Ion Codreanu scuipă în palme şi apucă coasa. Cu mişcări sigure începu să cosească de la dreapta la stânga, tăind prima brazdă din păşunea de la mijlocul pantei ce ducea înspre dealul acoperit cu iarbă înaltă. Cosea cu mişcări regulate, culcând la pământ iarba pe care, mai târziu, o va strânge şi o va clădi în căpiţe de fân destinate a-i hrăni vacile pe timpul iernii. Nu se grăbea, cosea cu aceleaşi mişcări calme, la fel ca şi în ultimii zeci de ani, la fel cum o făcea şi tatăl său cu mulţi ani în urmă. Dar tatăl său nu mai era, dispăruse fără urmă în Gulagul sovietic, la fel ca şi sute de mii de alţi români trăitori pe aceste meleaguri. Moş Ion Codreanu nu mai era tânăr, avea peste şaptezeci de ani, dar amintirile lui erau vii şi proaspete, de parcă ar fi fost ieri. Totuşi, nu şi-l mai amintea pe tatăl său. Era prea mic atunci când a fost ridicat şi dus pentru totdeauna. Câteva fotografii îngălbenite de vreme, cu un ins bine legat, cu mustaţă, atât îi mai rămăsese de la tatăl său. La fel şi de la cei doi unchi şi ei pierduţi în Siberia. Chiar şi el simţise gustul amar al deportării în stepele nesfârşite ale Kazahstanului, deşi era copil de o şchioapă. A revenit acasă când deja era bărbat, dar aproape toată familia sa îşi lăsase oasele acolo. A învăţat să supravieţuiască, să-şi ascundă sentimentele, dar nu a putut uita sau ierta vreodată. Şi-a transmis experienţa şi învăţăturile celor doi fii ai săi, pe al treilea l-a pierdut de tânăr, pe când îşi făcea serviciul militar în Armata Roşie, într-un loc uitat de lume numit Afghanistan. Lupta pentru asasinii familiei sale, pentru cotropitorii pământului său, dar nu a avut încotro. Nu te puteai opune sistemului, nu puteai sta singur împotriva imperiului, iar imperiul îşi lua constant tributul de sânge de la cei pe care îi stăpânea. Ceilalţi doi băieţi erau acum dincolo de Nistru, în Basarabia, pământ binecuvântat de Dumnezeu şi blestemat de oameni, destinat să fie permanent monedă de schimb şi câmp de luptă al imperiului contra naturii şi firii româneşti a acestui ţinut.

Coasa izbi un muşuroi de cârtiţe şi sări în lături. Moş Ion

Codreanu se opri, scoase cutea de la brâu şi începu să ascută coasa, în timp ce privirea îi fugi spre stânga, spre sutele de hectare pe care se întindea imensul depozit de muniţie şi armament al Armatei Roşii de la Colbasna, rămas de zeci de ani sub cerul liber, păzit de câţiva soldaţi. Un butoi de pulbere gata să explodeze oricând, aşa era denumit, dar parcă astăzi era o activitate intensă acolo.

Moş Codreanu îşi reluă munca, cosind cu stăruinţă brazda sa de pământ. Apoi, când se simţi obosit, se aşeză şi scoase din desagă merindea şi sticla cu apă. În timp ce se odihnea şi îmbuca ceva, ochii săi tineri înregistrau cu acurateţe tot ce se petrecea la intrarea în depozitul de armament. Erau douăzeci şi patru de camioane grele ce încărcau muniţii, în timp ce o altă coloană de vreo treizeci de camioane se apropia de intrare.

Continuă să mănânce încet, aşezat, cu desaga în poală şi cu coasa culcată alături. Mai luă o gură de apă, apoi întinse mâna spre desagă, de unde scoase un telefon mobil ascuns într-un buzunar de la fundul sacului. Apelă un număr din memorie, apoi aşteptă. Apelul a fost recepţionat la Râbniţa, dar a fost imediat deviat către un alt număr de mobil aflat la Chişinău. O voce neutră i-a răspuns:

— Da!

Moş Ion Codreanu oftă lung la telefon înainte de a vorbi:

— Ştii, nepoate, aici la noi sunt vremuri grele… Au venit hoţii şi au furat vreo douăzeci şi patru de putini de brânză… Dar nu e tot, se pare că e vorba de vreo treizeci, numai până acum… Nu ştiu ce să mă mai fac, nepoate, cu bătrâneţile mele…

— Să te ţii tare, unchiule, vor veni şi vremuri mai bune, a da Domnul şi hoţii vor fi pedepsiţi, ca veci să nu-şi mai facă de cap pe la noi prin ogradă…

— Mulţumesc, nepoate, mă bucur că poate voi apuca şi eu vremurile astea…

— O să le apuci, unchiule, fii fără grijă… Apoi apelul se închise. „Nepotul”, de fapt agent SIS, serviciul secret moldovean, alergă cu raportul spre şeful său, care se grăbi să-l înainteze generalului Virgil Pintea. Se părea că Dăianu

avea dreptate. Transnistrenii erau cu muniţiile pe terminate şi începeau să apeleze la depozitul de la Colbasna. Iar cele de aici erau poate mai periculoase pentru cei ce le foloseau decât pentru cei împotriva cărora erau destinate a fi folosite.

XX

mai 2014, ora 7.00
Băcoiul Nou, la est de Chişinău

Buldozerul se opinti şi smulse o bucată zdravănă de pământ pe care o răsturnă la o parte, lăsând un şanţ adânc. Cupa buldozerului coborî în groapă şi îşi continuă munca, săpând tot mai mult spre nord, lungind şanţul. Din loc în loc, excavatoare mutau pământul constituind un parapet chiar la marginea şanţului. Era prima linie de tranşee menite a apăra Chişinăul de apropiatul atac rusesc. Soldaţi şi muncitori se foiau prin preajmă, începând amenajarea defensivă a poziţiei cu întărituri de cuiburi de mitralieră şi rachete antitanc. Geniştii nu-şi mai vedeau capul de atâta muncă. În spate, se săpau poziţiile bateriilor de artilerie ce urmau să apară tractate de imensele camioane Roman Diesel. Baterii de artilerie antiaeriană se instalau şi ele, iar pe câmpul din faţă începuse îngroparea minelor antitanc şi antiinfanterie. Comandanţi cu hărţi în mână încercau să dirijeze imensul furnicar de oameni şi materiale, şefi de echipă dirijau utilajele cât mai repede spre locurile destinate. Echipe de muncitori civili, din Chişinău şi satele apropiate, munceau de zor, ajutaţi de soldaţi asudaţi, atât români cât şi moldoveni, la edificarea unui perimetru defensiv la estul Chişinăului. Un zid care să oprească ofensiva ruso-transnistreană şi să confirme alegerea basarabenilor, după cum spusese Halipa într-o intervenţie televizată. Un zid de care să se sfarme pretenţiile ruseşti asupra pământului sfânt al Basarabiei.

Iar această muncă pentru construirea sistemului defensiv continua atât la nord de Băcoiul Nou, cât şi la sud. Mii de oameni munceau pentru ca zorii libertăţii abia întrezărite să nu se transforme în bezna ocupaţiei. Civilii erau în majoritate bătrâni, femei şi copii care veniseră să-şi aducă

contribuţia, bărbaţii valizi erau în cadrul forţelor armate ca şi voluntari sau în cadrul formaţiunilor paramilitare, instruite şi gata de luptă. Pentru toţi era o singură opţiune, aşa cum spusese liderul lor Iuliu Halipa, din scaunul cu rotile în care îl adusese atentatul dinainte de alegeri, Chişinăul va lupta acum şi aici pentru destinul său românesc dintotdeauna. „O luptă şi o bătălie menite să arate întregii lumi locul Chişinăului şi al Moldovei în familia românească din care prea mult şi prea des au încercat alţii să ne smulgă”, a mai spus Iuliu Halipa.

Cu fiecare ceas care trecea, sistemul defensiv de tranşee apărea tot mai închegat şi bine făcut sub supravegherea geniştilor şi inginerilor militari. Acum puteau aştepta ofensiva inamică, care nu avea cum să întârzie prea mult.

23 mai 2014, ora 8.30
Tighina

Mihai Motrescu înainta încet, pas cu pas, pe o stradă lăturalnică spre zona controlată ferm de români de la nordul oraşului. O nouă incursiune nocturnă spre şoseaua principală le-a adus o nouă victorie, atacul asupra convoaielor ruseşti a fost un succes. Trei tancuri T-72 şi unul T-55 nu vor mai ajunge niciodată pe linia frontului. La fel, şapte BTRM-uri şi mai mult de o duzină de camioane de aprovizionare au rămas incendiate pe şoseaua care deja s-ar putea numi cea a epavelor calcinate. Transnistrenii încercaseră să blocheze accesul spre şosea organizând o apărare puternică de ambele părţi cu unităţi de infanterie, dar prin spioni şi agenţi trimişi în recunoaştere, colonelul Dorinei Iancu a putut găsi punctul slab care a fost penetrat uşor de echipa condusă de căpitanul Mihai Motrescu. Un asalt clasic, o luptă scurtă şi erau deja stăpânii unei porţiuni de două sute de metri de la nordul şoselei principale, chiar în momentul în care un convoi trecea. A urmat atacul asupra convoiului, cu rachete şi proiectile antitanc, apoi cei patru genişti şi-au făcut treaba printre vehiculele incendiate ce iluminau cerul nopţii. Plasaseră câteva mine pentru alţii

ce vor veni mai târziu. Între timp, plutoane de acoperire le protejau flancurile, angajând trupele inamice de pe lateral. În alte zone, patrule agresive atacau poziţiile inamice stabilite în pripă, accentuând nesiguranţa stăpânirii inamice asupra Tighinei. Până la urmă, din comunicările inamice interceptate şi decriptate cu ajutorul spărgătorilor de coduri, reieşea clar nesiguranţa comandanţilor inamici în interiorul oraşului.

Au fost trei tentative inamice de a anihila zona controlată de românii conduşi de colonelul Dorinei Iancu, tentative care au implicat tancuri şi vehicule blindate, dar au fost eşecuri totale. Pe câmpul de luptă urban, printre clădiri şi alte obstacole, tancurile s-au dovedit total ineficiente şi au suferit pierderi importante. Infanteriştii români răsăreau de pretutindeni, de după clădiri, de la etajele superioare sau chiar din canalizări, înfigeau câte o rachetă într-un tanc şi apoi dispăreau pe aceleaşi căi. Confruntat cu pierderi masive, comandamentul inamic a renunţat şi a decis izolarea luptătorilor români în cartierele pe care le deţineau, hărţuirea lor şi interzicerea accesului spre şoseaua principală, pe unde se scurgeau întăririle şi rezervele spre front. Această decizie nu a făcut altceva decât să treacă iniţiativa în mâinile românilor, a căror aprovizionare continua pe cale aeriană, colonelul Iancu organizând nenumărate incursiuni în toate direcţiile, mai ales spre şosea pentru a perturba traficul inamic spre Chişinău. Şi o făcea cu succes, cum s-a dovedit şi în noaptea precedentă.

A fost o luptă dură, dar a meritat, gândea Motrescu păşind din instinct pe lângă clădiri, cât mai aproape, pentru a se simţi la adăpost. Avansau în două şiruri lungi, de ambele părţi ale străzii mărginite de clădiri din piatră, lăsând suficientă distanţă între ei, pentru siguranţă. Comanda o unitate de vreo patruzeci de luptători, câţiva oameni din trupele speciale, subordonaţi ai săi rătăciţi, completaţi cu paraşutişti de-ai colonelului Iancu şi chiar câţiva soldaţi din armata moldoveană. Vânătorii de munte ai locotenentului Anghel, „cazacii”, cum fuseseră deja

botezaţi, insistaseră să servească sub ordinele sale, iar colonelul Iancu a fost de acord. Unitatea sa era recunoscută ca şi una de elită printre cei încercuiţi în Tighina, iar colonelul Iancu îi dădea cele mai delicate misiuni, ştiind că se putea baza pe un comandant de teren atât de pregătit şi experimentat. Prima lor misiune a fost scoaterea din încercuire a moldovenilor găsiţi de Motrescu la intrarea în Tighina cu o zi în urmă, misiune îndeplinită cu succes. Ajunseseră chiar la timp, moldovenii fiind deja angajaţi în schimburi de focuri cu cazaci transnistreni. Au fost evacuaţi în timp ce Motrescu şi plutonul său menţineau linia de foc contra cazacilor care nu îndrăzneau să atace. Tot ei s-au menţinut în ariergardă, până au ajuns în interiorul zonei controlate de colonelul Dorinei Iancu.

Şi acum ei arau avangarda. Mai în urmă, în spatele avangărzii, veneau cei ce purtau tărgile cu şapte răniţi. Din păcate, au trebuit să abandoneze patru morţi. Luptaseră în seara precedentă pentru a străpunge cordonul inamic spre şosea, s-au bătut să-l menţină, sprijiniţi de alte unităţi ale colonelului Iancu, au atacat convoiul, iar acum se retrăgeau către baza de refacere, zona controlată de unităţile române.

Plesnetul sec al unei împuşcături şi soldatul din faţa lui Motrescu se prăbuşi. Toţi se aruncară la pământ ca unul.

— Avram! strigă Motrescu.

— Ordin, Şefii! îi răspunse acesta de la câţiva zeci de metri în faţă.

— L-ai reperat?

— Încă nu, Şefu! Lunetist, îl caut.

Avram se târî până lângă cel căzut, un paraşutist. Era căzut pe spate, cu mâna dreaptă ţinându-se de umărul stâng şi strângând din dinţi. Glonţul lovise osul umărului chiar lângă vesta antiglonţ. Motrescu îl apucă de cureaua uniformei şi-l trase la adăpostul unui gard de piatră, în unghi mort, ajutat şi de rănit care împingea cu picioarele. Motrescu îi scoase un bandaj individual, îl puse pe rană şi trase de sfoară. Bandajul se strânse ermetic pe gaura de glonţ şi opri hemoragia.

— Stai liniştit, te vom lua pe sus…

— Pot merge, scrâşni paraşutistul.

— OK, rămâi deocamdată aşa…

Apoi strigă către Avram:

— Din dreapta sus, şase-opt sute de metri, calibrul 7,62, posibil PSL model Dragunov. Glonţul a intrat oblic.

— Am un bloc suspect pe dreapta, Şefu.

Motrescu riscă o privire. Da, Avram avea dreptate. Dar lunetistul mai era acolo? Aveau o singură modalitate de a afla.

— Etajele trei sau patru, dă cu o momeală!

— Înţeles, Şefu! Acum!

Două căşti apărură de după un parapet şi o împuşcătură o lovi pe prima.

— L-am văzut, strigă Avram, balconul de la etajul trei, pe colţul de sud! Îl luăm, Şefu?

— Da, daţi-i bătaie!

Un snop de gloanţe se concentră asupra balconului smulgând bucăţi din tencuială. Norişori de zidărie marcau impactul fiecărui glonţ în parte. Concomitent, două grupe porniră prin învăluire spre intrarea din bloc. Prima ajunse şi asigură zona, în timp ce a doua, formată din Anghel şi „cazacii” lui, acum cu uniforme româneşti, se năpusti pe scări. Motrescu ordonă încetarea focului abia atunci când auzi în cască raportul lui Anghel:

— E gata, Şefu. Era o femeie lunetist izolat. I-am luat puşca ca şi trofeu.

— Bine, plecăm! Ochii în patru toată lumea!

După încă o jumătate de oră s-au apropiat de zona românească, respectiv cea controlată ferm de oamenii colonelului Dorinei Iancu. Zona era marcată şi înconjurată cu mai multe cordoane de apărare, cel principal fiind străjuit de cuiburi de mitraliere grele şi aruncătoare de rachete camuflate. Obstacole din blocuri de beton şi arici de sârmă ghimpată blocau căile de acces, iar în faţa acestei linii de apărare, în zona tampon necontrolată de nimeni, respectiv *no man’s land,* erau o sumedenie de posturi de alertă şi cercetare, care anunţau de fiecare dată când

inamicul îşi concentra trupele pentru vreun atac. De asemenea, îl angajau cu focuri de hărţuială astfel încât să aibă moralul zdruncinat încă înainte de a ajunge la cordonul de apărare eşalonat în adâncime.

O fluierătură haiducească îi anunţă că au fost reperaţi de una din echipele de alertă. Avram fluieră ca şi răspuns, apoi se strecură înainte pentru a putea fi identificat. Măsură de siguranţă necesară în cazul în care inamicul ar fi încercat să se apropie îmbrăcat în uniforme româneşti. După câteva secunde, Avram fluieră din nou, făcându-le semn să se apropie. Nu i-au văzut pe cei din echipa de alertă, ei preferând să rămână ascunşi. Se apropiau de linia de rezistenţă, se vedea după urmele luptelor. Clădiri avariate, urme de gloanţe şi obuze în pereţi, bucăţi de moloz, pavajul sfredelit de schije, un BTRM rusesc răsturnat, în faţa obstacolelor de sârmă ghimpată şi beton două epave calcinate de *1-12.* Motrescu se strecură pe lângă ele printr-o mică deschizătură în sârma ghimpată, urmat de oamenii săi în şir indian. Trecând pe lângă epava tancului zări gaura de intrare a rachetei care l-a distrus chiar la baza turelei ce zăcea smulsă şi deplasată, sprijinindu-se cu ţeava tunului în pământ. O bucată de şenilă desprinsă şi înnegrită era întinsă pe sol.

Parcă toată lumea se destinse când se văzură în interiorul liniei de apărare. Deşi nimeni nu recunoştea deschis, poate cel mai mare coşmar era să fii împuşcat de trupele proprii când te apropiai de liniile defensive. Băieţii de aici nu glumeau deloc, ştiau că dacă inamicul ar trece, cu toţii ar fi fost pierduţi. Motrescu îi căuta pe apărători cu coada ochiului. Simţul său experimentat îi spunea cam pe unde puteau fi dispozitivele defensive. Aici la stânga ar trebui o mitralieră grea, ca la Goradze, apoi o ghici cu uşurinţă după câteva grămezi de moloz, acoperită cu o prelată de camuflaj urban, de culoarea pietrişului. Lângă ea, un individ în tricou kaki le făcu semne prieteneşti, întrebându-i:

— Salut, camarazi! Cum a fost la vânătoare?

Oamenii lui Motrescu, destinşi, răspunseră glumind şi

bătând rucsacii cu palma, spunând că sunt plini de ruşi capturaţi. Lângă soldatul în tricou apăru dintr-un adăpost altul, tuns scurt şi la bustul gol, care întrebă şi el cu un puternic accent moldovean:

— Aţi dovedit? Le-aţi arătat războiul la dânşii?

Primul îl bătu pe spate şi îl prinse pe după gât, adresându-li-se din nou:

— Noul meu prieten, Igor, aşa vorbeşte el, dar trage bine cu mitraliera! Poate aţi văzut prăpădul făcut de el alaltăieri!

Soldaţii râseră, dintre ei se auzi o altă voce de moldovean, care întrebă:

— De unde eşti, Igor? Din Chişinău, ca şi mine?

— Nu, din Bălţi!

— Auzi, i-am auzit pe ruşi că se lăudau că până mâine te vizitează acasă!

Igor făcu un gest de lehamite cu mâna:

— Fraţii mei sunt la Chişinău, fac tranşee, acasă e numai bătrâna, o să-i alunge cu vătraiul!

Râsetele se înteţiră, dar Igor continuă serios:

— Se vede că n-o ştiţi p-aia bătrână! De era cu noi aici, demult înfigea vătraiul în statuia tancului de la Tiraspol!

Trecură mai departe râzând, pe lângă echipajele unor tunuri antitanc camuflate, apoi pe lângă o baterie de obuziere de 82 mm dispusă într-o mică piaţă. Motrescu ghici adăpostite în apropiere lăzile cu proiectile, ghici şi locurile în care se aflau alte dispozitive defensive, chiar dacă erau greu de văzut din cauza camuflajului. Se încrucişau cu din ce în ce mai mulţi soldaţi, majoritatea din dispozitivul defensiv, fiecare ocupat cu ale sale. În curând ajunseseră în piaţa centrală, la Centru, cum îi spuneau ei, unde aşteptau şi se organizau noile unităţi din cei ce reuşiseră să ajungă aici, precum şi unde erau dispuse elementele de rezervă şi cele ce constituiau patrulele agresive de atac în afara zonei controlate, la fel cum era şi unitatea sa. Pretutindeni erau întâmpinaţi ca şi adevăraţi eroi, felicitaţi, strângeri de mână şi bătăi camaradereşti pe spate, schimburi de nimicuri sau câte o sticlă de vin moldovenesc de Hânceşti sau Cricova, dar discret, să nu

vadă comandantul.

Motrescu ştia, dar închidea ochii de fiecare dată. Băieţii săi îşi riscau viaţa în fiecare zi, atunci de ce să le refuze plăcerea unui pahar de vin, din moment ce oricând putea fi ultimul? Dar de fiecare dată când pleca în misiune îi inspecta pe fiecare în parte. Pe care îl considera băut, îl lăsa pe loc. Ce ruşine mai mare putea fi, cel puţin pentru cei din subordinea sa, să fie lăsat pe loc în timp ce camarazii săi înfruntau gloanţele făcându-şi datoria? Fiindcă toţi de sub comanda sa se considerau o elită, poate şi din cauza poveştilor din cursul serii pe care Avram şi cei ce-l cunoşteau nu încetau să le spună celor adunaţi la câte o reuniune soldăţească, cu vin şi mâncare. Li se cerea mereu să repete isprăvile Şefului, denumire care i se popularizase în zonă, de la podul de la Tighina, aflat acum nu departe spre est. Motrescu vedea după felul în care îl priveau soldaţii că ajunsese un fel de legendă, fapt care parcă începea să-l deranjeze. Dar nu poţi opri soldaţii să vorbească, la fel cum nu poţi opri ploaia să cadă.

Ajunşi la Centru, Motrescu le dădu liber tuturor pentru următoarele ore, nu credea să-i fie dată o nouă misiune, din moment ce abia revenise din alta ce durase toată noaptea şi o bună parte din zi. Băieţii salutară scurt şi se împrăştiară, iar Motrescu se îndreptă spre punctele de prim ajutor, pentru a vedea cum sunt răniţii săi. Pe drum i se interpuse un curier grăbit:

— Şefu, scuzaţi, domnule căpitan Motrescu, sunteţi chemat urgent la Colonel!

Pentru Motrescu era clar, apelativul de Colonel era folosit doar pentru comandantul trupelor încercuite, colonelul de paraşutişti Dorinei Iancu. Mai nou era denumit Detaşamentul Tighina în comunicările militare oficiale sau simplu Detaşamentul Iancu. Deci era chemat urgent la comandament chiar de către colonelul Iancu.

— Bine, vin cu tine! zise mai aruncând o privire în piaţă.

Lângă un camion românesc un grup de vreo zece-cincisprezece civili aşteptau răbdători distribuirea de alimente. Majoritatea erau bătrâni şi femei cu copii, unii

dintre ei ţinuţi în braţe. Un sergent le nota numele şi numărul de persoane, apoi le întindea pachete cu alimente. Fiecărui copil îi dăruia ca supliment o ciocolată. Civilii mulţumeau din cap şi plecau, lăsând locul următorilor. Motrescu avea impresia că ceva lipsea de la ultima sa prezenţă aici şi într-o clipă îşi aminti. Îl întrebă pe curier:

— BTR-ul de cercetare, cel cu care am venit aici, unde este?

— A fost deplasat din ordinul colonelului la linia defensivă de nord, răspunse curierul încercând să ţină pasul cu Motrescu.

— Bine, bine, dar cine îl va utiliza?

— Aa… nu vă faceţi probleme, domnule căpitan, s-au găsit câţiva basarabeni care s-au jurat că îl vor face să scuipe foc asupra atacatorilor! Dintre cei ce au făcut armata la ruşi.

Motrescu aprobă din cap şi grăbi pasul, spre disperarea curierului care acum aproape alerga.

Comandamentul colonelului Dorinei Iancu era într-un subsol de bloc neutru, cu nimic mai deosebit de altele, pentru a nu fi prea uşor descoperit de vreo recunoaştere aeriană sau cu drone. Chiar şi întăriturile de saci de nisip erau similare cu cele de la alte clădiri. Singurul lucru care ar putea denota activitatea mai intensă erau desele intrări şi ieşiri de curieri şi personal, de aceea accesul se făcea din mai multe clădiri învecinate, prin subsolurile care comunicau între ele, pentru a nu fi reperat din aer ca şi o clădire de comandament. Tocmai existenţa acestor căi de comunicaţii, dezvăluite de soldaţii moldoveni originari din oraş, a decis alegerea comandamentului chiar aici. După parcurgerea unui subsol insalubru, cu bălţi infecte de la ţevile vechi şi cu igrasie şi mucegai pe pereţi, Motrescu se văzu în anticamera ocupată de operatori ce lucrau la calculatoare şi dispozitive de comunicare. Mai era o sală mai mare de unde porneau ordinele şi se primeau rapoartele şi o uşă ce dădea în biroul mic al celui care coordona întreaga bătălie din Tighina ocupată, colonelul Dorinei Iancu.

O bătaie scurtă în uşă şi Motrescu intră închizând-o după el. Încăperea era strâmtă, abia te puteai mişca în ea din cauza biroului masiv acoperit cu hârtii. Pe speteaza scaunului din spatele biroului era haina de la uniforma colonelului, câteva efecte împrăştiate pe patul de campanie desfăcut ce ocupa o latură a încăperii, laptopul deschis pe birou şi câteva hărţi ale oraşului pe pereţi, poziţiile româneşti şi zona controlată fiind însemnate cu marker albastru. De asemenea, erau însemnate şi căile de acces prin oraş, mai ales şoseaua principală pe care inamicul îşi transporta rezervele. Pe şosea erau punctate poziţiile ambuscadelor reuşite ale românilor. O altă hartă a Basarabiei reprezenta avansul inamic şi ciocnirile cu trupele române, precum şi ultimele poziţii confirmate ale celor două părţi.

— Ia loc, Mihai, făcu colonelul Iancu.

Fiind doar ei doi, colonelul îşi permitea să fie familiar. În timp ce se aşeza, Motrescu nu se putu abţine să nu remarce chipul pământiu, obosit, cu cearcăne şi pungi sub ochi, al colonelului Dorinei Iancu. Se vedea că evenimentele şi responsabilitatea îşi puseseră amprenta pe figura sa.

Colonelul Iancu începu cu voce gravă:

— Nu ştiu dacă ai aflat, Mihai, dar ai ajuns o celebritate…

— Domnule colonel? făcu Motrescu surprins.

— Nu, nu mă refer la legendele ce circulă pe aici, oricum, văd că soldaţii se bat să servească sub ordinele tale, am o grămadă de cereri pe birou, mă refer la nivel mai înalt, de fapt foarte înalt, de la generalul Pintea…

Motrescu nu mai zise nimic şi aşteptă ca şi colonelul să continue.

— Am primit în dimineaţa asta o listă cu militari care vor trebui evacuaţi cu primul transport aerian şi tu eşti în capul listei…

Profitând de momentul de pauză, Motrescu întrebă:

— Permiteţi, domnule colonel, să întreb cine mai este pe listă?

— Poţi să-mi spui Dorin, Mihai. Da, pe listă sunt toţi cei din forţele speciale, respectiv Batalionul 1 Vulturii Târgu

Mureş şi Humint Buzău, precum şi tot ce înseamnă piloţi, mecanici de bord, tot ce am din forţele aeriene rătăciţi pe aici. Mai sunt toţi de la tancuri sau trupe mecanizate, inclusiv mecanici sau maiştri militari, fie că sunt din armata română sau cea moldoveană. La fel geniştii. Mi se promite în schimb completarea şi suplimentarea efectivelor cu infanterie şi paraşutişti.

— Anghel şi vânătorii de munte?

Iancu aprobă din cap.

— Şi ei. Nu ştiu unde vor fi trimişi, din moment ce unitatea lor condusă de căpitanul Lucian Mirea se bate bine undeva pe la Cocieri ca şi partizani. Dar faptul este că am ajuns să mă cert cu un general din cauza ta.

Motrescu ridică din sprâncene.

— Da, Mihai, am vrut să te ţin aici cu mine şi m-am certat cu generalul Virgil Pintea, comandantul frontului, pentru asta. Mai mult, el nici nu a vrut să audă.

— Domnule colonel, eu cred că aş fi de folos…

— Ştiu, Mihai, asta i-am spus şi eu generalului. Dar mi-a trimis o parte din dosarul tău, doar o parte şi înţeleg acum. Aş avea nevoie de tine aici, dar poate că talentele tale sunt necesare în altă parte, mai ales că înţeleg că se pregătesc evenimente majore. Ştii ceva, nu este pentru prima dată că armata română luptă în încercuire, a mai făcut-o şi altă dată şi în primul şi în al doilea război mondial. Ceea ce nu prea se ştie că am luptat încercuiţi chiar aici, în Tighina…

Motrescu îl privi mirat.

— Da, Mihai, în ianuarie 1918 trupele române au ocupat Tighina, dar bolşevicii au venit cu trupe aduse de dincolo de Nistru şi ai noştri s-au retras din oraş. A rămas pe loc doar o companie din regimentul 57 Mehedinţi, 62 de soldaţi şi 3 ofiţeri, conduşi de maiorul invalid Anghel Ciucu, care s-au baricadat în hrube şi case formând un perimetru defensiv, poate chiar în casele în care ne batem noi acum şi au rezistat trei zile şi trei nopţi până la revenirea românilor cu întăriri care i-au alungat pe bolşevici peste Nistru. Iar noi rezistăm aici deja de trei zile şi suntem mult mai mulţi, câteva sute, ţinem pe loc câteva mii de inamici şi le

producem pierderi enorme, mai ales prin faptul că maşina lor de război nu poate duce pe front trupele, armamentul şi subzistenţa necesară în cantităţile preconizate. De aceea am nevoie de fiecare soldat şi de fiecare ofiţer capabil să-i conducă în luptă. Iar tu eşti unul de excepţie, te-am văzut şi mai ales, ţi-am citit o parte din dosar. Te-aş fi păstrat aici, dar ordinul generalului este clar, nu admite nimic, nici o derogare, iar când i-am pomenit de tine, a refuzat categoric. Generalul te vrea înapoi urgent. Aşa că va trebui să te pregăteşti, atât tu, cât şi oamenii tăi. Transportul vine deseară, aşa că ai timp suficient. Eu sper să-mi trimită înlocuitorii.

Motrescu dădu să se ridice, dar colonelul îl opri cu un gest al mâinii.

— Ca şi o curiozitate, în dosarul tău recent, pe lângă lupta de la podul de la Tighina, apare o notiţă a SIE, spune doar plecat în misiune şi este vorba de acum câteva zile. Chiar ai fost într-o misiune SIE?

Motrescu stătu pe gânduri câteva clipe.

— Domnule colonel, pot să vă asigur că oriunde mi-am făcut doar datoria mea de soldat al României.

Iancu zâmbi înainte de a continua:

— Înţeleg, poate după război, la o bere, vom putea vorbi despre asta. Dar până atunci, poate nu vei refuza să ciocneşti un pahar cu mine. Cine ştie când ne vom revedea, dacă…

Cu mâna stângă deschise un sertar de unde extrase o sticlă şi două pahare. Cu mândrie, îi arătă lui Mihai eticheta de pe sticlă.

— Ştiu că băieţii s-au obişnuit cu vinul de Cricova, dar eu am păstrat o sticlă de coniac Zaraza. E foarte bun şi îmi aduce aminte de vremuri de demult…

După ce băură, Mihai se ridică să plece. Înainte de a ieşi, colonelul Iancu îi mai zise:

— Încă ceva, nu ştiu dacă ai aflat, prin decret prezidenţial s-a reinstituit decoraţia şi ordinul Mihai Viteazu. Ultimul cavaler al ordinului Mihai Viteazu în viaţă, din al doilea război mondial, generalul Gheorghe Apostolescu, a decedat

de curând. S-a propus o listă cu cei ce ar trebui decoraţi cu acest ordin. Cred că nu mai trebuie să-ţi spun că din nou eşti în capul listei. Felicitări!

XXI

Mai 2014, ora 20.00
Iaşi

Începerea era destul de strâmtă, cel puţin aşa i se părea colonelului Ioan Ababei. Încă tânjea după centrul de comandă de la aeroportul „Mihail Kogălniceanu” de lângă Constanţa. De atâţia ani i se părea locul atât de familiar încât ajunsese să spună că acolo se simţea acasă. Acolo luptase împotriva avioanelor ucrainene în urmă cu puţini ani, tot acolo împărţise responsabilitatea dirijării avioanelor americane şi româneşti de tranzit spre şi dinspre Irak şi Afghanistan. Dar, de câteva luni, de când începuse nebunia dincolo de Prut, practic de când se preconiza că ceva se va întâmpla acolo, a fost detaşat din ordinul generalului Virgil Pintea la Iaşi, la centrul de comandă pentru toate operaţiile aeriene de pe noul front de est, cum i se spunea neoficial. Supervizase toate operaţiunile aeriene de la intervenţia trupelor române în Basarabia, ba chiar de dinaintea acestora, respectiv de la raidul elicopterelor căpitanului Laurenţiu Bodea asupra Chişinăului.

Iar astăzi, ca şi în ultimele săptămâni, veghea spaţiul aerian spre est, de unde veneau permanentele ameninţări, mereu dinspre est, confirmate şi de istoria noastră recentă. Vizualiza nu numai datele radarelor româneşti de la Constanţa şi Iaşi, dar beneficia şi de aportul imaginilor de la sateliţii americani, desigur, cu o anumită întârziere, imaginile captate de aceştia fiind descărcate în prealabil la Fort Meade, Maryland, apoi retransmise la Langley, sediul CIA, abia apoi la Bucureşti şi de acolo la Iaşi, la el. De aceea se baza pentru imagini şi informaţii în timp real mai mult pe radarele proprii, americanii putând transmite doar confirmări sau infirmări şi acelea cu o întârziere suficient de mare pentru a le face inutile. Mai ales că bănuia, iar prin

discuţii cu factorii superiori de decizie din cadrul armatei i se confirmase, faptul că americanii în ultima vreme nu erau cei mai grozavi aliaţi, ba chiar negociau pe la spate cu ruşii. Pe la spatele cui, mai bine zis pe spatele cui? Ne va durea spinarea de negocierile americanilor, a spus un ofiţer cu năduf, iar Ababei nu a putut decât să-i dea dreptate.

Supravegherea spaţiului aerian al României şi a celui de dincolo de Nistru se baza pe sistemul de radar american FPS- 117 cu rază lungă de acţiune, până la 450 kilometri, produs de Lockheed Martin. Radar standard NATO, este folosit atât în SUA, cât şi în Marea Britanie, Australia, Germania, Italia, Belgia, Turcia, Ungaria, Estonia, Lituania, Islanda, în lume fiind instalate peste 120 de astfel de sisteme, în 15 ţări de pe şase continente. Sistem tridimensional deosebit de performant, lucrează în bandă de joasă frecvenţă, protejat împotriva contramăsurilor electronice transmiţând în mod automat datele colectate către reţeaua de comandă şi control a Forţelor Aeriene Române. Intrat în dotarea armatei în 1998, poate dirija inclusiv rachetele antiaeriene către ţintele descoperite şi identificate ca şi inamice. Avantajul major, pe lângă raza lungă de căutare, îl constituia şi sistemul Solid State, precum şi banda de joasă frecvenţă în care lucrează indiferent de condiţiile atmosferice.

Pe lângă acest sistem, România are în dotare şi sistemul Gap Filler, de producţie autohtonă, pentru identificarea şi achiziţia ţintelor de la înălţimi joase şi medii, precum şi sisteme mai vechi, sovietice, unele din anii 70, ca şi PRV-13, P-18 sauP-37. Ultimele au capacităţi limitate, dar încă mai sunt viabile pentru raze scurte de acţiune şi înălţimi mici. Împotriva lor era radarul rusesc de la Sevastopol şi de la Mukacevo, dar după ocuparea Mukacevoului de către trupele NATO în cursul războiului cu Ucraina, precum şi după ocuparea Insulei Şerpilor de trupele române care au capturat elementele de radiolocaţie de aici, radiolocaţia română avea un avantaj major prin cunoaşterea frecvenţelor şi modului de lucru al trupelor ruseşti. Iar orice avantaj putea fi fructificat în perspectiva viitoarelor

confruntări.

Mai exista şi secţiunea din scutul antirachetă de la Deveselu, cu radar Master Spy 3D, cu capacitatea de a conduce spre ţinte 24 de rachete Standard Missile 3 (SM-3), sau PAC1 (Patriot), dar deşi comandantul bazei era ofiţer român, scutul era deservit de americani care încă nu se implicaseră. Poate o vor face transmiţând datele obţinute de radar, dar Ababei nu se baza câtuşi de puţin pe asta.

Colonelul loan Ababei ştia că era de fapt o mică rotiţă într-un angrenaj mai mare destinat cu supravegherea şi protejarea spaţiului aerian al României. Mai ştia că un AWACS american survola permanent la mare altitudine regiunea pentru a recepţiona şi transmite către factorii responsabili din SUA fiecare mişcare din zonă. Dar problema lui principală era protejarea spaţiului aerian al României, al noii Românii ce se întindea acum până la Tighina şi pe care forţe inamice încercau să o aducă înapoi la Prut, în ciuda voinţei locuitorilor de dincolo de acest râu blestemat, care nu şi-au uitat niciodată, în ciuda încercărilor ocupanţilor şi a cozilor lor de topor, ascendenţa românească de veacuri.

Situaţia actuală era oarecum confuză, confruntaţi cu ofensiva terestră a transnistrenilor şi a ruşilor şi cu atitudinea de aşteptare a aliaţilor americani care încă mai sperau o rezolvare prin negocieri. De aceea nu putea pune prea mare bază pe informaţiile care i-ar putea veni de la sateliţii americani sau de la avionul lor AWACS. Fiindcă i-ar putea veni sau nu şi apoi i-ar putea veni poate prea târziu pentru a mai putea face ceva. Această stare de incertitudine îl consuma atât pe el, cât şi pe operatorii cu care lucra, se vedea pe felul lor de a se comporta şi de a discuta. Dar avea şi o parte pozitivă, operatorii deveniseră conştienţi că ei erau singura redută de apărare antiaeriană a ţării, singurii care puteau detecta în timp util o ameninţare asupra spaţiului aerian al României, de aceea erau mult mai concentraţi şi mai responsabili. Se vedea după felul în care se concentrau pe ecranele calculatoarelor, refuzând orice moment de respiro, chiar şi

cafeaua o sorbeau absenţi, cu ochii atenţi acolo de unde puteau veni atacatorii. Iar ecranele care pentru mulţi puteau părea neutre sau un simplu joc de calculator, pentru ei deveniseră spaţiul de confruntare cu un inamic ce abia aştepta să lovească fără veste. Iar ei erau acolo pentru a-i dejuca principalul atu, elementul surpriză.

— Alertă roşie! strigă unul dintre operatori făcându-l pe colonelul Ababei să tresară din gândurile sale.

Rând pe rând, alţi operatori confirmară. Colonelul loan Ababei se apropie de ecranul calculatorului ca să poată vedea spotul luminos ce reprezenta o formaţiune de avioane ce nu puteau fi decât inamice îndreptându-se spre Nistru, survolând teritoriul Ucrainei. Baza lor de decolare a fost imediat identificată ca fiind Sevastopol, în Crimeea. Apoi decolări de la Nikolaev, Ucraina. Erau peste o sută de avioane de luptă, plus încă pe atâtea bombardiere, o forţă de atac aerian nemaivăzută de la al doilea război mondial. Alerta se propagă către toţi factorii responsabili români, de la comandamentul forţelor aeriene până la generalul responsabil de frontul de est, Virgil Pintea. La nici două minute, telefonul de pe masa colonelului Ababei sună. La celălalt capăt al firului era chiar generalul Virgil Pintea, omul care nu doarme niciodată, după cum spunea mai devreme Ababei. Chiar în timpul conversaţiei, Ababei a putut veni cu elemente noi, o escadrilă de Mig-29 şi formaţii de elicoptere se ridicaseră de pe aeroportul din Tiraspol îndreptându-se spre vest, spre Chişinău şi spre România.

Printr-un ordin scurt, generalul Virgil Pintea a decis măsuri rapide de răspuns. Sirenele de alertă sunau pe toate aerodromurile din estul României. Piloţii alergau spre avioanele gata de decolare, ultimele verificări în timp ce îşi potriveau casca, mecanicii şi cei de la întreţinere făcând ultimele ajustări, un gest, un salut, apoi geamul carlingii care cobora, personalul de întreţinere dându-se deoparte agitând braţele şi ridicând degetul mare în sus în semn de succes către pilotul care decola cu avionul îngrijit şi întreţinut de ei, personalul de la sol, de care nimeni nu îşi

aduce aminte atunci când pasărea lor luptă în înaltul cerului pentru ţară şi neam. Singurul care ştie şi apreciază efortul lor este pilotul, cel care struneşte din comenzi avionul de milioane de dolari plătiţi din banii contribuabililor pentru a fi protejaţi şi apăraţi, pentru ca cerul patriei să rămână veşnic senin. Iar pilotul le-a făcut doar un semn, degetul mare înmănuşat ridicat în sus, apoi a decolat spre înălţimi cu viteză supersonică la întâlnire cu moartea. Toţi ştiau, va lupta şi va învinge sau va muri, dar nu va fugi, nu va fugi niciodată, tradiţia şi onoarea nu îi permiteau.

Aşa cum spunea asul român Alexandru Şerbănescu în 1944, „nu înţeleg ca un inamic, oricât de mare şi puternic ar fi, să intre în ţara mea ca într-un sat fără câini şi să o pustiească...", refuzând ordinul mareşalului Antonescu de a rămâne la sol în timp ce anglo-americanii bombardau Ploieştiul. Aceştia îl bombardau cu forţe superioare deja de un an de zile, de la 1 august 1943, în cadrul operaţiunii Tidal Wave, dar pierderile lor au fost îngrozitoare. La 18 august 1944, când românii nu aveau suficiente avioane să le opună anglo-americanilor, Alexandru Şerbănescu, spunând aceste cuvinte se ridică împotriva celor 370 de bombardiere şi tot atâtea avioane de vânătoare de escortă P-38 Lightning şi P-51 Mustang. Erau doisprezece contra câteva sute. Alexandru Şerbănescu, cu peste 50 de victorii la activ, a fost doborât atunci, la 18 august 1944. Singurul pilot român care l-a întrecut ca şi număr de aparate doborâte până la sfârşitul războiului a fost Constantin „Bâzu" Cantacuzino, prinţul aşilor.

Avioanele F-16 decolau rând pe rând de pe aeroportul din Iaşi, de la Feteşti, de pe Kogălniceanu de lângă Constanţa. Zeci de avioane care se avântau în aer gata de luptă sau moarte. Alergau în întâmpinarea unei formidabile armade de avioane inamice ce se năpusteau să le atace ţara. Ca şi atunci, în ultimul război mondial, erau unul contra douăzeci.

Căpitanul Călin Pop împinse de manşă şi simţi cum puterea motorului îl aruncă pe spate în momentul decolării de pe aeroportul din Iaşi. Motorul F110-GE-100 răbufni şi aruncă aparatul pe pistă smulgându-l de la sol într-o clipită.

Îl urmă imediat aparatul locotenentului Aurel Pandea, wingmanul lui Călin Pop. Acesta din urmă, înainte de a decola, trase cu ochiul spre cele patru cercuri negre de pe coada avionului superiorului său, căpitanul Călin Pop, cercuri ce reprezentau tot atâtea avioane inamice doborâte în luptă. Un idol şi un model de urmat, asta era căpitanul Călin Pop pentru locotenentul Aurel Pandea. Împinse şi el de manşă şi decolă imediat în urma siajului lăsat de avionul superiorului său. Plecau la luptă alături de alţi bărbaţi de oţel, piloţi pe avioane de luptă. Iar căpitanul Călin Pop, aviatorul activ cu cele mai multe aparate doborâte, era comandant de escadrilă, iar escadrila sa va fi vârful de lance ce va lovi aviaţia inamică.

Soarele apusese deja în spatele lor şi primele stele îşi anunţau prezenţa prin luciri slabe, din ce în ce mai pregnante odată ce noaptea îşi va intra în drepturi. Avionul F-16 avansa spre est, răspunzând docil la comenzile căpitanului Călin Pop. Pleca la luptă, pentru a câta oară? Ca într-un film vechi revedea momentele de acum câţiva ani, puţini dacă i-ai număra, dar mulţi pentru el şi pentru gradul în care i-au marcat psihicul şi devenirea. Revedea momentul în care colonelul Ababei l-a trimis în patrulă, pe atunci încă nu era război, dar tensiunile erau maxime, în patrulă cu prietenul său Remus Lucaci, pentru a demonstra aviatorilor ucraineni că nu ne jucăm cu spaţiul nostru aerian. Atunci, deasupra Mării Negre, Lucaci a fost doborât şi el a obţinut prima sa victorie aeriană. Încă rememora acele clipe, când stătea cu degetul deasupra butonului de lansare al rachetei aducătoare de moarte aşteptând permisiunea de tragere de la acelaşi colonel, permisiune care parcă nu mai venea. Apoi bătălia aeriană de deasupra Constanţei, crâmpeie de amintiri, voci în staţia radio, explozii, avioane care cădeau în mare cuprinse de flăcări, un haos total din care ieşise învingător. Puţini ani de linişte şi pace, dublaţi de antrenamente dure, fiindcă ştia că încă nu s-a terminat, ce a trăit a fost doar preludiul, începutul, un imperiu niciodată nu renunţă la ceea ce crede că este al său. Aşa nu a crezut că va putea renunţa la Basarabia,

scump pământ românesc stropit cu râuri de sânge românesc. A patra victorie printr-un duel aerian unu la unu contra unui excepţional pilot rus. Dar deja era veteran, era expert, era unul dintre cei mai buni piloţi români. Încă nu îşi putea explica trecerea bruscă de la tânărul pilot începător, dornic de a zbura, la veteranul hârşâit în luptă, privit cu admiraţie ascunsă de tinerii piloţi ce păşeau pentru prima dată pe betonul încins de soare sau bătut de ploi al pistelor de decolare.

Aici a învăţat ce însemnă prestigiul, un amestec de teamă şi admiraţie în ochii tinerilor viitori piloţi. Şi respect, mult respect. Dar el, cu puţini ani în urmă, era ca şi ei, nesigur şi temător, privind cu teamă spre piloţii cu mai multe ore de zbor la activ. Şi a decis să le înfrângă teama, venind de nenumărate ori să vorbească cu ei, să le insufle încredere şi curaj. Pentru tinerii piloţi, discuţiile libere cu o astfel de legendă ca şi căpitanul Călin Pop erau cea mai bună motivare din lume. Descopereau omul, dar şi ideea că prin muncă şi perseverenţă ar putea ajunge la fel ca şi el. Unul dintre aceşti învăţăcei era locotenentul Aurel Pandea, decis să lupte şi să moară alături de idolul său. Sau să moară pentru a-l proteja.

În fruntea escadrilei sale, căpitanul Călin Pop se simţea liber, liber să străbată cerul nopţii la o viteză superioară vitezei sunetului dar nu putea să se bucure de asta. Nu mai era singur, acum avea responsabilitatea unei escadrile, erau băieţii săi, pe care va trebui să îi conducă în luptă. Nu era singur cu visele sale, era singur cu responsabilităţile sale. Era un lider, un conducător, de la care ceilalţi, cei pe care îi conducea, aşteptau exemplu şi îndrumare. Mai mult, aşteptau să-i aducă acasă înapoi sănătoşi la familiile lor. Dar plecau la luptă, la o luptă inegală şi mulţi nu vor mai reveni înapoi.

Erau desfăşuraţi în formaţii de atac, în celule formate de câte doi sprijinindu-se unii pe alţii. Erau deja suficient de aproape ca să prindă pe radare valul ucigaş. Nu-şi porniseră radarele proprii de căutare pentru a nu fi detectaţi, toate informaţiile venind doar de la sol. Imediat

senzorii detectară o ameninţare directă, un val de rachete aer-aer ce venea spre ei. Pop reacţionă primul, era vechea tactică rusească, de a trage fiecare avion o rachetă în avans pentru a disipa formaţia inamică făcând-o mai uşor de abordat. Îşi avertiză escadrila şi înclină aparatul pentru a evita rachetele ce veneau spre ei. Începea.

Mai 2014, ora 21.15
Bucureşti

Generalul Constantin Puşcaş ţinea strâns în mână receptorul telefonului, asculta preocupat raportul generalului Virgil Pintea, dar dintr-o dată începu să strige făcându-i pe toţi ceilalţi din încăpere să tresară.

— NUU! Nici vorbă! Adu-i înapoi, retrage-i imediat! Auzi? Imediat!

Trânti telefonul cu furie, întorcându-se spre audienţa siderată. Vlad Sorescu încercă o abordare:

— Ceva grav, Titi?

Puşcaş oftă cu năduf.

— Virgil a ridicat toate avioanele ca să atace aparatele ruseşti ce vin spre Chişinău?

— Şi? întrebă Tiberiu Enea.

— Mai nimic, răspunse în locul lui Titi colonelul Damian, ne vor decima aviaţia şi atât. În rest, mai nimic.

Dăianu se simţi dator să dea unele lămuriri celor de la serviciile secrete care erau mai puţin familiarizaţi cu tactica militară.

— Discutasem în prealabil şi prevăzusem un atac masiv aerian rusesc din momentul în care noi le-am bombardat coloanele de aprovizionare. Ne întrebam atunci de ce nu atacă din aer şi răspunsul a fost că îşi păstrează aviaţia pentru atacul final, pentru a aduce asupra noastră tot ce au mai greu, artilerie, tancuri şi aviaţie. Bombardamentele noastre care le-au stânjenit concentrarea de trupe şi materiale terestre, alături de rezistenţa noastră şi atacurile partizanilor i-a făcut să-şi schimbe tactica, să forţeze un atac aerian masiv pentru a ne atrage într-o luptă aeriană de

nimicire, în care ei ar avea întreaga superioritate, în primul rând numerică.

— Bine, am prevăzut asta şi care ar fi…

— Cea mai mare greşeală ar fi să răspundem cum se aşteaptă şi speră ei, să intrăm în cursa lor şi iată că Virgil Pintea era cât pe aici să cadă în această cursă.

— Bine, bine, dar…

— Hai să lămurim asta. Iniţial, ruşii sunt încrezători în superioritatea lor numerică şi în blindate, aşa că ei consideră cu nu trebuie să-şi rişte aviaţia ca să ne bată, totuşi o păstrează în rezervă pentru a pune presiune maximă în momentul culminant, atunci când toate forţele lor se vor năpusti spre Chişinău şi spre Prut. Mizează pe o victorie terestră facilă pe Nistru şi un avans rapid către Chişinău pe mai multe coloane, cele laterale urmând să ocolească oraşul şi să asigure linia Prutului prinzându-ne în cleşte. Planul lor iniţial nu iese în urma rezistenţei noastre şi acţiunilor celor încercuiţi în Tighina, precum şi a partizanilor rămaşi în mai multe puncte în care frontul nostru a fost împins în spate. Pierderile asupra coloanelor de concentrare şi aprovizionare cresc, diminuând serios forţele preconizate pentru atac şi producând întârzieri pe care noi le valorificăm aducând trupe şi organizând apărarea Chişinăului şi rutelor alternative spre Prut. Mai mult, îi atacăm cu avioanele noastre, producând pierderi şi mai mari, pe care nu au cum să şi le poată permite. Forţa lor iniţială de atac destinată asaltului asupra capitalei începe să fie decimată punând sub semnul întrebării posibilitatea reuşitei, iar prin întârzierile cauzate, care nouă ne permit întărirea defensivei, devine discutabilă nu numai victoria lor, ci chiar şi probabilitatea unei victorii parţiale, prin stabilirea unei linii de demarcaţie prin mijlocul Basarabiei.

— Da, asta am înţeles…

— De aceea, ei schimbă rapid tactica. După cum am preconizat, iniţiază un atac aerian masiv, pentru a atrage aviaţia noastră în luptă, pentru a o distruge, ţinând cont de superioritatea lor numerică, apoi să obţină superioritatea

aeriană care le-ar permite două lucruri: să avanseze fără să fie deranjaţi măcar din aer şi să ne toace ei cu avioanele. Ori, noi nu putem permite asta.

— Bine şi atunci ce facem? Îi lăsăm să atace, să bombardeze?

Puşcaş aprobă din cap.

— Da, ne retragem toate avioanele dincoace de Prut în patrulare de-a lungul râului. Îi lăsăm să bombardeze şi să atace în gol.

— Cum? Cum în gol?

— Vor bombarda poziţiile pe care noi le fortificăm înainte de Chişinău. Nu este nimic acolo, doar şanţurile şi cazematele începute.

— Bine, dar oamenii, materialele, totul…

— Totul a fost retras la câţiva kilometri în spate. Au rămas doar şanţurile, cazematele, câteva mitraliere şi tunuri antiaeriene. Şi bineînţeles, tot drumul lor este pavat cu baterii de rachete antiaeriene. Care vor intra în acţiune. Iar decizia pripită a lui Pintea putea să ne lase fără acest avantaj. Apărarea antiaeriană nu putea deschide focul în clipa în care aparatele noastre ar fi prinse în luptă cu inamicul pentru a evita lovirea avioanelor proprii.

— Bine, dar dacă vor trece dincolo de Prut?

— Avioanele noastre îi vor aştepta acolo. Şi îi vor ataca. Dar nu vor trece dincolo de Prut. Ar risca intervenţia directă a NATO. Basarabia este încă un ţinut disputat, dar la vest de Prut deja este teritoriu NATO. Dar în curând, după victoria noastră, Nistrul va fi linia NATO, aliaţii o vor recunoaşte. De fapt nici Nistrul, vom include şi Transnistria.

— Dar cum de a greşit Pintea?

— El dorea un atac al aviaţiei noastre care urma să se retragă rapid, atrăgându-i pe ruşi în urmărire şi disipându-le escadrilele, făcându-le ţinte mai uşoare. Dar se ridica problema apărării antiaeriene care ar fi putut interveni mult mai târziu, trebuind să aştepte degajarea terenului de avioanele noastre. Avantaje şi dezavantaje. Până la urmă, tot răul spre bine. Ruşii au zărit avioanele noastre, au lansat rachete spre ele, iar ai noştri au fugit. Sunt

încrezători, cred că au câştigat deja bătălia, deci vor fi mai neatenţi.

— Şi avioanele noastre vor aştepta pasive dincolo de Prut?

— Nici vorbă, zâmbi Puşcaş, după ce inamicul va fi atacat de antiaeriană, îşi va arunca rachetele şi bombele spre defensiva noastră, avioanele noastre îi vor ataca. Vor fi împrăştiaţi, cu liniile subţiate, cu voia Domnului vor avea şi pierderi şi aşa vom avea cele mai mari şanse. Avem ocazia să-i ştergem de pe cerul Basarabiei.

Tiberiu Enea îşi făcu cruce şi zise:

— Să ne ajute Dumnezeu!

— Amin! răspunseră ceilalţi.

Mai 2014, ora 21.25
Cimişeni, est de Chişinău

Locotenentul Smaranda Brădescu privea încordată pe ecranele din interiorul vehiculului blindat ce conţinea Centrul de Distribuţie al Focului (Fire Distribution Center) FDC pentru bateria sa de sisteme antiaeriene Hawk XXI. Sistemul Hawk XXI a intrat în dotarea armatei române în 2007, fiind cea mai avansată versiune produsă de Raytheon. Mai existau în dotare şi rachetele Vohlov mai vechi, sovietice, cunoscute şi sub numele de S-75 M3. Dar sistemul Hawk XXI era un sistem modern, compus din unităţi de câte trei rachete MIM-23, ultima fază de modernizare a sistemului Hawk. În dotarea trupelor române intra pe lângă FDC şi radarul cu iluminare cu sistem electrono-optic (AN/ MPQ-61 cu HEOS), radar cu achiziţie la joasă înălţime 2D (AN/MPQ-62 CWAR), precum şi radar de achiziţie la înălţime mică şi medie 3D Sentinel (AN/MPQ-64). Rachetele de lansare puteau fi în diferite configuraţii, fiind compatibil şi cu rachetele americane AMRAAM. Iar ea, locotenent în armata română, era responsabilă pentru patru sisteme de câte trei rachete cuplate la acest FDC (Fire Distribution Center), deşi FDC putea coordona maxim opt. Sistemul de apărare antiaeriană era mult mai amplu,

unitatea sa fiind doar o mică părticică din acesta, la fel cum ea se simţea doar o mică parte a unui sistem mult mai mare, armata română.

O clipă îi trecu prin minte trecutul său, cum a ajuns aici, gata să declanşeze rachete antiaeriene împotriva avioanelor ce atacau spaţiul aerian al ţării sale. Nu cu mult timp în urmă, prezenţa femeilor în cadrul forţelor militare părea ceva ciudat, armata era destinată mai mult bărbaţilor, fiind principial atuul sexului tare, dar lucrurile s-au schimbat în timp. Nu numai bărbaţii sunt capabili de luptă, s-a dovedit în timp, numele Ecaterinei Teodoroiu fiind un exemplu. În primul război mondial, această fată a ajuns la gradul de sublocotenent, căzând la datorie la Mărăşeşti, dând dovadă de o vitejie nu mai prejos decât camarazii săi reprezentanţi ai sexului tare. În vremea comunismului, studentele făceau un gen de pregătire militară, dar abia mai târziu, când forţele armate române au devenit profesioniste, porţile s-au deschis şi pentru femei, dându-le şansa să arate că sunt egale în drepturi cu bărbaţii, dar şi în îndatoriri. A fost şansa pentru multe reprezentante ale sexului frumos să arate că pot să-şi facă datoria faţă de ţară cu nimic mai prejos decât alţii, trecând peste inerentele semne de neîncredere.

Smarandei i-au plăcut dintotdeauna militarii, visa cu ochii deschişi la poveştile bunicului său despre luptele din Crimeea şi din Caucaz, de acolo îşi trăgea dragostea de neam şi ţară. Ţara trebuie apărată, spunea bătrânul ce abia mergea sprijinindu-se într-un baston strâmb. Părinţii nu prea apreciau poveştile bătrânului, spunând de fiecare dată că atunci erau alte vremuri, că lucrurile s-au schimbat. Cu ochii in vatra focului, cu gândul dus departe, la mii de kilometri, la camarazii căzuţi la Malaia Bielozorka, Odessa, Sevastopol, Kerci sau Baksan, bătrânul murmura trist, am luptat pentru ţară, dar bolşevicii ne-au ocupat, am luptat pentru Transilvania, am murit în munţii Tatra şi tot ocupaţi am rămas.

— Lasă, tată, ce a fost, a fost! spunea mama.

Dar bătrânul clătina din cap, cu ochii în vatra focului în

lucirile căruia încă mai vedea exploziile obuzelor şi atacurile vânătorilor de munte români, luptele de aproape, lucirile baionetelor, camarazii săi ce se aruncau la atac strigând „URA”, apoi fiecare trup care cade şi din nou la atac. Fâşâit de vânt rece, explozie de grenadă, o strângere de mână, un asalt, apoi morminte, multe morminte, o cruce de lemn şi o cască românească, morminte înşirate pe mii de kilometri în lupta pentru neam şi ţară, pentru cruce şi Dumnezeu. Mama şi tata nu aveau cum să înţeleagă, dar copilul trăia alături de bătrân luptele cumplite ce au însângerat întreg cuprinsul zării. Copilul a crescut şi când bătrânul a murit senin, cu gândul departe, la camarazii care l-au precedat în stepele Ucrainei sau în munţii Cehoslovaciei, copilul devenit matur i-a pus pe sicriu un buchet simplu de margarete. Şi-a şters o lacrimă şi a privit înainte, la fel cum bătrânul privea crestele Caucazului sau ale masivului Tatra. A absolvit electronica cu rezultate bune, apoi a optat pentru armată. A fost acceptat imediat, cu posibilitatea de a urma cursuri de specializare, ţinând cont de pregătirea iniţială. Academia Militară i-a deschis porţile, absolvind-o printre primii. În momentul absolvirii, când a primit gradele pe umăr, nimeni nu s-a referit la faptul că acest copil nu era băiat, ci era fată. Din acest moment nu mai conta, era militar al armatei române şi a depus un jurământ. Pe lângă jurământul faţă de ţară, Smaranda Brădescu jura să respecte crezul şi memoria bătrânului, bunicului său, veteran din vânătorii de munte ai generalului Ion Dumitrache. Pregătirea sa în electronică a făcut să fie dirijată spre antiaeriană, optând spre rachete şi radare, fiind nevoie de oameni pregătiţi în acest domeniu. În tot decursul carierei sale militare nu a simţit niciodată vreo discriminare sexuală, poate doar ocheadele şi unele glume şi apropouri ale camarazilor, din moment ce locotenentul Smaranda Brădescu arăta şi foarte bine din punct de vedere fizic. Dar ştia totdeauna să-i pună la punct, iar faţă de subordonaţi s-a impus prin pregătire şi atitudine.

Iar acum îi conducea în luptă şi nu dorea să dea greş. Era mai mult decât o datorie, era amintirea bătrânului, era

încrederea subordonaţilor care învăţaseră în timp să o privească ca pe un comandant, nu ca şi pe o femeie ce arăta poate prea bine pentru o astfel de slujbă. Iar acum, datoria sa era să respingă un atac masiv aerian al inamicului.

Datele primite şi vizualizate pe ecran erau suficiente ca să-şi dea seama de gravitatea ameninţării. Încă nu pornise radarele proprii, dar prin ţintele apărute în urma achiziţiei de către radarul FPS-117 vizualiză principalele ameninţări. Nu se putu să se gândească la faptul că totuşi, erau prea clare, prea vizibile, în mod sigur beneficiau de ajutorul sateliţilor americani sau cel puţin de cel al unui avion AWACS. Dar americanii doar le dădeau ţintele, rolul lor era să se ocupe de ele. Detecţie, achiziţie, urmărire şi distrugere, aceasta era regula de bază învăţată încă din şcoala militară.

Răsuflă uşurată când avioanele româneşti au părăsit spaţiul de luptă, era mai bine aşa, chiar dacă aveau sistemele de identificare IFF (Identification Friend or Foe). Prefera să tragă la sigur, fără posibilitatea de a lovi un avion propriu. Cu ochii pe ecran, ordonă calm:

— Porniţi AIRTAS!

Acest sistem, Advanced Infrared Traking Adjunct Sistem, era capabil să urmărească ţintele aeriene în mod pasiv, fară a transmite vreun avertisment piloţilor. Se baza doar pe urmărirea semnăturii în infraroşu a motoarelor avioanelor inamice. Atâta doar că era insuficient pentru o lovitură sigură. Hawk XXI putea lovi o ţintă ce se deplasa cu o viteză de până la 1000 de metri pe secundă, în limitele de altitudine între 200 şi 1800 de metri, iar pentru asta avea nevoie de datele de achiziţie de la radarele proprii, care odată pornite, iluminau ţinta transmiţând şi avertismente piloţilor care ar putea încerca manevre evazive sau bruierea cu ECM (Electronic Countermeasures), sau chiar cu lansarea de foiţe de staniol sau dipoli termici, depinde de natura ameninţării.

Pornise AIRTRAS, dar alţii porniseră deja lupta. Bubuiturile tunurilor şi ţăcăniturile mitralierelor antiaeriene

deveniseră predominante, din când în când câte o lansare de rachetă sol-aer şi câte un avion căzând în picaj cuprins de flăcări. O bubuială înăbuşită când atingea solul, apoi o explozie scurtă de lumină roşiatică, apoi întunericul redevenea stăpân, chiar dacă zarea mai era luminată slab de incendii depărtate.

Îşi fixase deja obiectivul, o escadrilă de Mig-29 ce urma să treacă aproape de poziţia sa. Erau patru, zburau în formaţie, ca un V cu o aripă mai scurtă. Iar ea dorea să doboare liderul, capul formaţiei. Prin minte îi treceau cuvintele bătrânului, când povestea lângă focul din sobă, fără să-i pese dacă cineva îl asculta. Şi nimeni nu părea să-l asculte, ceilalţi fiind preocupaţi de treburile cotidiene, de problema procurării mijloacelor de supravieţuire pentru a doua zi. Cu o singură excepţie, copilul care îi stătea alături, alături de cel ce povestea atât de frumos, care împingea leagănul atârnat stângaci de nucul din curte, care avea atâta răbdare şi care nu i-a adresat niciodată vreo vorbă aspră, chiar dacă ar fi meritat-o. „La Malaia Bielozorka am atacat o poziţie tare a ruşilor, ne-au decimat până ne-am apropiat de ei. În sfârşit, am ajuns aproape şi ne-am culcat nu departe de şanţul lor. Ne aruncam grenade unii altora şi trăgeam unii în alţii, aşa ne-a prins noaptea. Atunci m-am strecurat cu sergentul Vasile spre lateral şi am văzut şanţul ruşilor ca în palmă. Ai noştri se pregăteau de atac, ruşii trăgeau cu disperare. Am vrut să trag în cei din şanţ, când am văzut în străfulgerarea unei explozii de grenadă un comisar ce stătea în spatele ruşilor cu pistolul ridicat, gata să tragă. Am înţeles atunci, politrucul stătea să tragă în oamenii săi, în oricare ar fi dat înapoi. Puteam să trag în soldaţii din şanţ, dar l-am împuşcat pe politruc. Şi ce să vezi, nici n-au pornit ai noştri atacul, că ruşii s-au predat. Taie capul şi şarpele nu mai muşcă!” Bătrânul avea dreptate şi la şcoala militară li se spunea să încerce să doboare liderul formaţiei. Era ceva normal şi logic.

— Porniţi, acum!

Radarul principal se activă şi prinse în undele sale formaţia inamică de avioane. Senzorii de la bordul acestora

începură să bipăie înnebuniţi, iar piloţii rupseră formaţia începând manevre evazive şi lansând dipoli şi foiţe de staniol, căutând să scape de undele ce puteau aduce moartea. Dar moartea nu venea pe unde, acestea doar ajutau solii distrugerii să-şi găsească drumul şi ţinta.

— Lansator 1 şi 3, una din fiecare!

Cele două rachete MIM-23 porniră la unison, cu o trenă de flăcări, lăsând în urmă o dâră lungă de fum greu vizibilă pe cerul nopţii. Acum era care pe care. Bătălia se reducea pentru locotenentul Smaranda Brădescu doar la semnalele de pe ecranul radar, altceva nu mai exista. Cele patru avioane se rupseră din formaţie şi se împrăştiară în direcţii divergente, dar rachetele încăpăţânate le căutau încă.

— Le pierdem…! strigă sergentul Zamfir, cu ochii pe ecran.

— Nu încă, murmură Smaranda, socotind în minte mai repede decât o puteau face calculatoarele. Calculatoarele erau nişte instrumente extraordinare, dar le lipsea ceva, intuiţia umană, să înţelegi ce va face o minte omenească într-o astfel de situaţie. Mintea pilotului.

— Lansator 4, două secvenţiale, acum! Lansator 3, acum!

Patru rachete se ridicară una câte una, în timp ce avioanele coborau în picaj lansându-şi capcanele termice şi dipolii momeală, în speranţa că vor putea păcăli rachetele. Pe prima au reuşit, dar a doua a explodat suficient de aproape de avionul 3 ca să-l avarieze cumva, din moment ce acesta pierdu din înălţime manevrând cu dificultate.

— Lansăm una după el?

— Nu, transmite coordonatele şi cursul către bateria de artilerie antiaeriană de la vest de noi, îl vor doborî!

Ţinta ei continua să rămână avionul 1, liderul. Era un pilot bun, al naibii de bun. Păcălise prima salvă, dar a doua venea. O lansase de la 4, una câte una, cea mai bună poziţie. Rachetele lansatorului 3 urmăreau avionul 4 ce încerca să scape cu manevre evazive. Pe ecran spoturile de lumină se succedau rapid, până se contopiră într-o lumină albă, lăptoasă pe cerul întunecat.

Sergentul Zamfir ţâşni strigând de bucurie. Smaranda îl

apăsă pe umăr înapoi la locul său:

— Încă nu am terminat!

Liderul reuşise să scape de o rachetă, dar a doua nu l-a iertat. A dispărut pur şi simplu de pe cer. Smaranda nu avea timp să se bucure. Mai avea multe ţinte. Încă trei rachete au fost lansate spre o escadrilă de bombardiere Tupolev 95, apoi a decis că era destul pentru moment. Ordonă închiderea radarului Sentinel, păstrând urmărirea doar cu AIRTAS. Urma schimbarea poziţiei. Camioanele militare deja ataşau lansatoarele urmând să le mute la poziţia B însemnată pe hartă, la mai bine de un kilometru de aici. Staţia tactică TAC-SAT prinse viaţă şi locotenentul Smaranda Brădescu auzi vocea comandantului de regiment Nicolae Puiu.

— Felicitări, locotenente, ai două victorii sigure şi încă una indirectă, chiar dacă va fi trecută în contul băieţilor de la tunurile de 57 mm. Ba nu, trei sigure, ai mai doborât un Tu-95! Încercaţi să mai prindeţi bombardierele Tupolev, acum zboară la 5000 de metri, dar vor trebui să coboare să bombardeze frontul. Care e situaţia ta?

— Două lansatoare necesită realimentare, aprovizionarea ne aşteaptă la punctul B. Plecăm acum! Vom fi gata de atac în cincisprezece minute.

— Foarte bine! Armaţi şi raportaţi! Încă ceva, să vă ţineţi aproape armamentul individual. Se raportează încercări de atac la sol asupra capacităţilor noastre antiaeriene de către grupe inamice de recunoaştere. Avem câteva companii de infanterie ca şi protecţie, dar nu se ştie. Aveţi grijă de voi!

Locotenentul Smaranda Brădescu simţi ceva mai mult în vocea superiorului său. Sau poate se înşela, deşi intuiţia feminină spunea că nu era aşa. Îl privea cu admiraţie pe căpitanul Puiu, părea ceva normal, doar era superiorul său mult mai bine pregătit, dar de multe ori în timpul şedinţelor tactice se surprindea pe ea însăşi privind mai mult bărbatul decât superiorul. Ţinuta şi fizicul său de admirat pe care uniforma venea parcă turnată, atitudinea permanent calmă, care niciodată nu-şi pierde cumpătul, glasul echilibrat cu care evidenţia dar şi critica, privirea de lider

înnăscut, parcă făcut să comande oameni în luptă, toate erau calităţi pe care oricine le dorea sau le aştepta de la un comandant. Dar parcă era ceva mai presus, Smaranda începea să observe bărbatul din spatele uniformei, un om calm şi calculat alături de care i-ar fi plăcut să stea alături după orele de serviciu. De fiecare dată alunga astfel de gânduri, ştiind că Puiu trecuse printr-un divorţ complicat, în urmă căruia cei doi copii au rămas în grija mamei, medic pediatru care nu s-a putut adapta ritmului cazon impus de serviciul soţului ei. Dar acum era liber, iar gândul acesta ce i se înşuruba din ce în ce mai mult în creier nu îi dădea pace, oricât ar fi încercat să-l alunge. Nu putea spune că nu a simţit deseori privirile lui urmărind-o, dar era ceva normal, doar aşa sunt bărbaţii.

Se pregăti să închidă staţia, când vocea lui Puiu reveni, mult mai caldă şi mai personală:

— Sma… locotenente… ai grijă de tine… Adică de voi! Terminat!

Locotenentul Smaranda Brădescu se aplecă să închidă staţia şi o umbră îi umezi ochii mari şi verzi. Nu, nu era nici de la oboseală, nici de la concentrare.

Camioanele abia plecară croindu-şi drum pe terenul neregulat cu ajutorul farurilor camuflate, când locotenentul Smaranda Brădescu percepu exploziile ce frământau vechea lor poziţie. Printre bubuiturile tunurilor, ţăcăniturile mitralierelor antiaeriene şi exploziile rachetelor, acestea sunau altfel, erau rachete aer-sol AS-14 lansate de pe două Su-24 ce îi căutau, dar care îi rataseră.

Poziţia de lansare a rachetelor antiaeriene fusese compromisă, dar reuşiseră să plece la timp. Un zâmbet de triumf traversă faţa sergentului Zamfir, dar Smaranda îl privi încruntată. Nu era timp, urmau să armeze rachetele şi să continue lupta, dar şi ea rămăsese cu gândul la vocea maiorului Nicolae Puiu.

Maiorul Puiu oftă după ce închise staţia. Imaginea a doi ochi verzi şi imenşi deasupra unui zâmbet enigmatic, cea mai bună caracterizare care îi venise în minte când se

referea la locotenentul Smaranda Brădescu. Constata că era mult mai îngrijorat pentru ea decât ar fi fost normal pentru subordonaţii săi. Ori, asta putea să însemne ceva. După ce se va termina războiul, va trebui să rezolve problema cumva şi ştia că o va face aşa cum aborda toate problemele, simplu şi direct. Adică o va invita la o cină în oraş, fară uniforme, unde vor putea vorbi de la adult la adult, nu de la comandant la subordonat. Şi atunci va afla dacă Smaranda îi împărtăşea simţămintele. Un val plăcut de căldură îi traversă trupul la gândul acesta.

Dar creierul reacţionă rapid, aducându-l în lumea reală: era în luptă, era comandant şi responsabil cu soarta luptei şi a oamenilor săi. Şi-o şterse din minte pentru moment pe Smaranda şi redeveni acelaşi comandant rece şi calculat.

Deocamdată lupta mergea bine. Atât pe întregul front, după cum putea deduce din rapoartele parţiale ce îi parveneau, cât mai ales în cadrul regimentului său. De ansamblu, putea să-şi dea seama că lupta mergea bine pentru ei, reuşiseră să angajeze şi să lovească destul de serios aviaţia inamică, atât cu rachetele cât şi bateriile antiaeriene. Formaţia iniţială de atac a fost risipită, având dificultăţi în a-şi atinge obiectivele. Chiar cei care au reuşit să bombardeze poziţiile defensive de la est de Chişinău nu au avut cum să ştie că o făceau în gol, trupele de apărare fiind retrase încă din cursul serii în interiorul oraşului. Chişinăul nu a fost bombardat aproape deloc, doar câteva rachete şi bombe rătăcite, se părea că ruşii şi aliaţii lor nu doreau să-şi îndepărteze de tot sentimentele cetăţenilor, chiar dacă cu câteva zile mai înainte supuseseră oraşul unui masiv atac de blindate, cu lupte pe străzi. Ciudată gândire, sau poate muniţia preţioasă era destinată doar să frângă apărarea ce se întărea la est de oraş. Indiferent, atacul lor a lovit şanţuri şi amenajări genistice, care în zori vor fi refăcute de trupele române de geniu. Iar când va porni atacul terestru, tranşeele vor fi pline, nu ca şi acum. Rapoartele parţiale despre aparatele inamice doborâte era de asemenea încurajator.

Mai multe putea spune despre performanţa regimentului

său de rachete Hawk XXI. Se purtaseră bine pentru prima lor luptă reală, totuşi, se puteau trage primele concluzii. Rata de succes era mai mică decât în aplicaţii, era şi normal, ţintele de la exerciţii făceau alt tip de manevre evazive, foloseau dipoli şi momeli, capcane termice, orice pentru a putea păcăli rachetele. Bruiajul era deosebit de activ, dar băieţii se descurcaseră bine. Dar cel mai bine nu se descurcaseră băieţii, ci singura fată comandant de subunitate, locotenentul Smaranda Brădescu. Băieţii lansaseră rachetele una câte una, cu rezultate bune, dar cele mai bune au venit de la Smaranda, cu trei victorii sigure şi două probabile, plus una parţială, avion avariat doborât ulterior de bateria de artilerie de la nordul poziţiei sale. Smaranda a tras un mănunchi în evantai, în grup compact, apoi în ordine secvenţială şi a doborât tot ce a prins, piloţii fiind incapabili să evite atâtea rachete, chiar dacă au evitat primele, le-a scăzut capacitatea de manevră şi reacţie, fiind o pradă uşoară pentru cele ce veneau în ordine secvenţială. Nu şi-a risipit toate rachetele, a mai păstrat, iar cele ce lansate au fost asupra unui grup mai mare de avioane inamice, mărind posibilitatea de lovire. Chiar dacă părea să fi luat un număr mai mare de rachete pentru fiecare avion doborât, procentajul Smarandei era uşor superior celorlalţi, dar datele vor mai trebui studiate şi prelucrate mai târziu, când nu vor mai fi incomplete. Smaranda s-a expus prin această tactică, dar a plecat la timp, urmând să lovească din nou după reaprovizionare în noua poziţie. Maiorul Puiu alesese între timp o nouă poziţie pentru bateria de rachete a Smarandei, mai la vest, trimiţând de pe acum acolo un camion încărcat cu rachetele MIM-23, în aşteptare.

Pierderile sale existau, două lansatoare distruse, patru morţi şi trei răniţi în cursul unui atac la sol, o baterie întârziase prea mult, o greşeală fatală. Dar restul trebuiau să lupte şi vor lupta, până la ultima rachetă, fiindcă şi ultima rachetă putea însemna un avion inamic mai puţin.

Ţinea legătura prin staţia radio cu oamenii săi, îi coordona şi asculta rapoartele lor. Smaranda reuşise să

ajungă în poziţia B, armase şi era din nou gata de luptă. O altă subunitate îşi începuse deplasarea spre poziţia lor de rezervă, el îi coordonase pe toţi în aşa fel încât să aibă doar câte o subunitate de lansatoare în mişcare, restul fiind gata de luptă permanent, de fapt luptând. Îşi transmise acordul către Smaranda pentru a începe lupta, de fapt procesul laborios cuprins în patru cuvinte: Detecţie, Achiziţie, Urmărire Distrugere, crezul oricărui rachetist, dar câtă muncă pentru a îndeplini ceea ce reprezentau aceste patru cuvinte.

Ledul unei alte frecvenţe clipi în staţie. Comută imediat pe canalul respectiv. O voce distorsionată, agitată, suprapusă peste rafale de armă automată şi explozii de aruncător, chiar dacă pe fundal se auzeau mai slabe exploziile rachetelor şi bubuiturile tunurilor antiaeriene de 100 mm sau de 57 nun. Era căpitanul Marian Urban, comandantul companiei de infanterie destinată cu protecţia la sol a zonei în care opera inclusiv regimentul său de rachete Hawk.

— Maiorule, suntem angajaţi puternic de formaţiuni inamice în sectorul 4-1-2, încearcă să pătrundă dinspre sud-est. Am un pluton care îi încurcă, celelalte sunt în alte sectoare, dar problema mea este că gorobeţii dispun de trei vehicule de cercetare blindate uşoare…

O explozie de aruncător se auzi în staţie destul de aproape.

— De fapt, două blindate uşoare…

Maiorul Puiu aruncă o privire pe hartă. Sectorul 4-1-2, exact sectorul în care se găsea Smaranda. Primul impuls a fost să apuce puşca de asalt AK-47 şi să alerge afară, dar îşi alungă rapid acest gând. Răsuflă adânc şi răspunse:

— Cu ce te pot ajuta, căpitane?

Căpitanul Urban nu răspunse imediat, dimpotrivă, era ocupat să urle ordine către oamenii săi:

— Dreapta, dreapta, trage dreapta! Învăluie cu grupa unu, mama ei de treabă!

Reveni la staţie:

— Nu pot lua legătura cu bateria antiaeriană de la sud de

tine, sunt la doi kilometri de ei, am nevoie de susţinere! Înconjurat de baterii de artilerie, nu poţi găsi un tun când ai nevoie, nici să dai cu tunul!

Maiorul Puiu nu se putu abţine să nu zâmbească. Îi invidia pe aceşti oameni dăltuiţi în piatră, care în mijlocul luptei şi al morţii tot găseau prilejul să strecoare câte o glumă.

— Dacă nu ne vin în ajutor cu un tun sau cu ceva mitraliere grele, trec prin noi ca prin brânză şi apoi vă pun fundurile la foc mic, nu am cum să-i ţin prea mult cu aruncătoare de sâmburi... Contactează-i şi să mă apeleze pe telefonul mobil sau pe ce dracu vor, să le plasez coordonatele, dar cu grijă, că am şi eu oameni în teren...

— Rămâi pe poziţie, revin...

Puiu luă legătura cu comandantul bateriei care puse rapid în mişcare două MR-4 tractate de vehicule Aro Spartana. Se deplasară până dincolo de culmea dealului de unde puteau executa foc după coordonarea căpitanului Urban. Coborâseră ceva mai jos pe pantă, pentru a nu se profila ca nişte ţinte contrastante cu cerul ceva mai luminat decât solul. Cele două MR-4 se detaşară de Aro-uri, apoi cei doi servanţi de la fiecare MR-4 se instalară în scaune şi îndreptară ţevile în jos, spre vehiculele de cercetare inamice rămase. Siluetele întunecate erau vizibile mai mult prin ricoşeurile gloanţelor de 7,62 mm trase spre ele, dar în jurul lor licăreau focurile de la gura ţevii ale trupelor inamice de acoperire. O rafală scurtă, câteva corecţii ajutate şi de trasoarele interpuse printre gloanţele normale, apoi un uragan de foc se dezlănţui cuprinzând siluetele întunecate, aruncând reflexe verzui când erau deviate de blindajul subţire care se vedea că nu va mai putea face faţă.

Mitralierele antiaeriene MR-4 aveau patru ţevi jumelate de 14,5 mm şi puteau trage cu o cadenţă maximă de 6000 de gloanţe pe minut fiecare. Iar efectul celor opt ţevi care azvârleau un potop de foc era devastator, benzile de cartuşe erau înghiţite de închizătoarele avide, cartuşele golite cădeau cu nemiluita în jur. Turuiala continuă o auzea

prin staţia deschisă şi maiorul Puiu, apoi glasul căpitanului Urban ce-şi trimitea oamenii la atac cu grenade de mână. Câteva secunde mai târziu, vocea autoritară a căpitanului:

— Încetaţi focul, încetaţi! Mama soarelui, ce i-au tocat... Cine ştie ruseşte să strige la nenorociţii ăia să se predea, că nu le fac nimic. Dacă refuză, zi-le că dau drumul din nou la tocătoare... mama ei de râşniţă cazonă... scuipă gloanţe mai mari ca prunele...

Puiu zâmbi şi comută staţia pe frecvenţa alor săi, aveau rachete de lansat şi avioane de doborât. Douăzeci de minute mai târziu, primi semnalul, de fapt operatorul său îl recepţionă.

— Domnule maior, cod verde! Repet, cod verde!

— Bine, transmite către toţi! Transmite şi către bateriile de artilerie, în caz că nu au recepţionat mesajul!

Şi el începuse să primească şi de la vecini, de la toată lumea, semnalul transmis de la Chişinău, din subsolul clădirii de unde generalul Virgil Pintea urmărea şi coordona bătălia. Chiar dacă era oarecum frustrat de decizia superiorului său, generalul Constantin Puşcaş, care îi respinsese planul în ultimul moment, alungase gândul şi se concentrase pe priorităţile de moment, ducerea unei bătălii. Deşi încă considera că planul său iniţial fusese bun, de a angaja mai întâi aviaţia, pe care să o retragă apoi, dispersând şi mai mult formaţiunile inamice lăsându-le la mâna apărării antiaeriene dispusă în prealabil. Indiferent, strategia era aceeaşi, tactica era diferită, dar acum nu mai era cazul să se gândească la asta, ce era făcut era bun făcut. Oricum, lucrurile au mers mulţumitor şi aşa, deşi el considera că după cum plănuise el puteau merge mai bine. Dar, în acelaşi timp, puteau merge mai prost, nu va şti niciodată.

Era momentul aşteptat, era clipa aviaţiei române de vânătoare. Atacatorii au fost măcinaţi, dispersaţi şi-au pierdut din rachete, au bombardat ineficient nişte şanţuri şi grămezi de pământ, acum trebuiau să plătească. Mai mult decât au pierdut împotriva defensivei antiaeriene, acum trebuiau să facă faţă aviaţiei de vânătoare, escadrilelor F-

16 ce aşteptau momentul în spaţiul aerian de dincolo de Prut. Şi vor ataca cu o forţă nimicitoare, în formaţie, un inamic dispersat, dar puternic şi superior numeric.

Nu a ezitat nici o clipă când a ordonat cod verde. Timp de cinci minute după primirea codului verde, artileria antiaeriană a tras tot ce a putut, la fel ca şi mitralierele antiaeriene. Bateriile de 100 mm erau legate fiecare la CRT (Complexul Radiotehnic de Tragere) coordonat de un radar propriu ce dirija focul a câte şase tunuri ce compuneau fiecare baterie. Obuzele conţineau fiecare patruzeci de mii de schije ce se împrăştiau în toate direcţiile în momentul exploziei comandate de focosul reglat în prealabil de MARF (Maşina Automată de Reglat Focoase) după datele de altitudine şi distanţă recepţionate de radarul din CRT. Mai erau şi tunurile de 30 mm care aveau un radar propriu şi cele de 57 mm, legate şi ele în baterie. Mitralierele antiaeriene trăgeau independent vizând mai ales ţintele de la joasă înălţime. Cinci minute au tras continuu, în cadenţă maximă, spre toate ţintele, apoi au tăcut. Era momentul să-şi evalueze pierderile în urma atacurilor aviaţiei inamice asupra lor şi nu erau puţine.

Rachetiştii şi-au intensificat şi ei focul, dar au rămas în alertă. Ultimii întârziaţi şi-au schimbat poziţiile şi au armat, gata de luptă. Pentru ei nu se oprea, ci devenea mai complicat. Porniseră sistemele de identificare amic-inamic IFF (Identification Friend or Foe). Se apropia aviaţia română să lupte cu aparatele inamice.

Căpitanul Călin Pop era în fruntea formaţiei sale. Trecuse peste senzaţia neplăcută de abandon primind ordinul de retragere cu puţin timp în urmă, atunci când inamicul lansase primul val de rachete asupra formaţiei sale. A reuşit să-i scoată pe toţi, să-i ducă înapoi, peste Prut, deşi le simţea frustrările din vocile din staţia radio. Nu aveau cum să înţeleagă încă, erau prea tineri, prea neexperimentaţi, la fel cum era şi el cu puţin timp în urmă. Dar ordinul era lege şi învăţase că era mai bine să te conformezi în astfel de cazuri, deşi alţii, ca şi locotenentul

Aurel Pandea, ar fi vrut să întârzie o clipă doar ca să se măsoare cu piloţii ruşi. Va veni şi vremea lui şi iată că a venit, mai puţin de o oră mai târziu. Între timp, pe rând, membrii escadrilei sale au aterizat la Iaşi pentru realimentare, apoi au decolat rapid. Vor avea nevoie de combustibil, era vital pentru misiunea lor. Fiecare minut în care ei puteau sta în aer era esenţial, mai ales că inamicii vor fi la limită după lupta cu apărarea antiaeriană şi misiunea lor de atac.

Se apropiau. Călin Pop îşi porni radarul de căutare, era aproape, dar dorea ca şi ei să ştie că venea după ei. Îşi imagina deja simţurile încordate după o luptă cu rachetele antiaeriene în momentul în care percepeau o nouă ameninţare, mai directă şi mai precisă. I-a prins, formaţie risipită împotriva căreia veneau grupate avioanele Forţelor Aeriene Române. Un val strâns, un zid de aripi, escadrile grupate gata de atac.

De la sol, o rachetă sol-aer descrise o curbă marcată de vapori alburii greu de distins în noapte, apoi o explozie roşiatică şi un aparat inamic coboară, de fapt ce a mai rămas din el. Bravo pentru rachetişti, mai sunt acolo, la datorie. Dar era rândul lor, al aviatorilor, era clipa lor de glorie. Peste o sută de ani de tradiţie, piloţi neîntrecuţi, avioane de excepţie ca şi IAR-80, inventatori ca şi Vuia şi Coandă, totul concentrat într-un moment ce putea fi momentul de glorie al aviaţiei române, prin piloţii ei. Acum ori niciodată.

Prima rachetă aer-aer AIM-120 AMRAAM porni din dreapta sa, către o ţintă dincolo de raza sa vizuală. Alte două le urmară, în curând îi vor angaja şi îi vor face să plătească. Să plătească pentru tot ce au făcut pe pământul sfanţ al Basarabiei. Sânge şi moarte, o moarte cumplită în carlinga în flăcări, asta era ceea ce le putea da Călin Pop şi escadrila sa şi le-o va da, se jură pe tot ce avea mai scump.

Primele rachete de răspuns deveniseră vizibile pe ecranele HUD şi formaţia se împrăştie ordonat pentru a le evita. Erau acum escadrilele separate, divizate în celule de câte două aparate, urmând să-şi ducă fiecare lupta

individual. Dar avansau înspre aceeaşi direcţie, înspre aceeaşi ameninţare, avioanele inamice care probabil acum făceau eforturi să se regrupeze. Căpitanul Călin Pop nu dorea să le dea acest răstimp, aşa că se avântă înainte cu wingmanul său Aurel Pandea alături, puţin mai retras în dreapta.

Erau deja aproape de aparatele de zbor inamice, aşa că fiecare angajă lupta. În scurt timp cerul deveni un mănunchi de avioane prinse în luptă, în urmăriri şi angajări, cu rachete ce brăzdau spaţiul îngust în toate direcţiile. Un ghemotoc care începea să se răsfire pe măsură ce luptele deveneau individuale şi vitezele supersonice ale avioanelor moderne îl desfăceau tot mai mult, întinzându-l pe o arie tot mai mare. Rachetele sol-aer tăcuseră, toată lumea de la sol urmărea concentrată bătălia aeriană pe ecranele calculatoarelor. Periodic, când un aparat inamic se desprindea să fugă, o rachetă sol-aer sau două îi urmau cursa, traiectoriile rachetelor încheindu-se de cele mai multe ori cu doborârea avionului, avantajul celor care duceau lupta în propriul teritoriu.

Căpitanul Călin Pop prinse pe radar urma unui Tupolev Tu-95 Bear, după indicativul NATO, întârziat după misiunea de bombardament. Lansă două rachete AIM-9 Sidewinder una după alta şi constată cu satisfacţie că a doua a explodat sub unul dintre motoare, pulverizându-i aripa dreaptă şi aruncându-l într-un picaj necontrolat spre sol, unde se izbi într-o mare de flăcări. O luminiţă i se aprinse în creier spunându-i că era al cincilea aparat doborât, era deja un as, primul as aerian român de după al doilea război mondial. Un chiuit de bucurie în staţie, apoi redeveni comandantul, cel ce trebuia să aibă grijă de băieţii săi, să-i conducă în luptă şi să-i aducă înapoi teferi la familiile lor. Înregistră cu coada ochiului încă două avioane de luptă ruseşti ce se prăbuşeau în flăcări, dar şi unul românesc. Se concentră asupra aparatului său şi asupra bătăliei. Locotenentul Aurel Pandea era alături de el, îl urma ca şi o umbră, puţin în spatele aripii sale din dreapta. Ceilalţi băieţi luptau şi se descurcau, cel puţin deocamdată.

Bătălia se deplasase mult spre est, avioanele inamice băteau în retragere, dar vânătorii lor deveneau deosebit de agresivi pe măsură ce urmărirea era mai puternică şi violentă. Lupta începuse la est de Chişinău dar curând se deplasase mai mult spre est, ajungând undeva deasupra Tighinei şi a Nistrului. Mai mult, două avioane româneşti avariate care s-au desprins din luptă au lansat ultimele rachete asupra unor concentrări militare de la periferia Tiraspolului, înainte de a se îndrepta spre vest, spre aeroporturile unde avariile lor puteau fi remediate. Un avion rusesc lovit de o rachetă s-a prăbuşit chiar aproape de piaţa centrală din Tiraspol.

Căpitanul Călin Pop prinse pe radarul său ameninţarea principală, două aparate Suhoi-27 în formaţie, venind de la ora două de pe direcţia sa de mers. Erau grupate, disciplinate, gata de atac şi de luptă, spre deosebire de aparatele dispersate cu care avuseseră de-a face până acum. Fără şovăire vină spre ele, la un plafon superior, urmat de locotenentul Pandea. Erau acum aproape faţă în faţă, senzorii i se aprinseră semn că era luat în vizor de rachetele inamice. Acceleră şi înainte de a aprinde post-combustia îi transmise prin radio lui Pandea:

— Relu, în arc, acum!

Cele două F-16 româneşti se desprinseră unul de altul, Călin Pop luând înălţime spre stânga în timp ce Aurel Pandea cobora tare în dreapta. Călin îşi oferea părţile mai vulnerabile ale avionului său sperând că inamicii vor muşca momeala. Urmărindu-i pe ecranul HUD constată că avusese dreptate, ambele Su-27 corectându-şi traiectoria pentru a-l urmări şi doborî. Acum totul depindea de tânărul său wingman, omul pe care îl instruise şi pregătise. Senzorii îl anunţau că prima rachetă AA-10 Alamo plecase spre el. Ştiind că aceasta avea un radar activ de căutare lansă o serie de dipoli, apoi la câteva secunde, înainte de a vira brusc stânga-jos mai lăsă un set de foiţe de staniol pentru a păcăli racheta. Avioanele inamice îl urmăreau îndeaproape, sigure pe victorie.

— Unde eşti, Relu, este şansa ta! murmură Călin Pop.

Trase de manşă pentru o nouă manevră evazivă, dar ştia că pe măsură ce timpul trecea atacatorii erau tot mai aproape. O nouă rachetă trecu pe lângă el pierzându-se în zare. Funia se apropia de par, în curând îl vor putea lovi. Nu mai putea să-l aştepte pe Relu, dacă fusese doborât sau avariat? Trebuia să scape acum, să revină şi să lupte cu cele două Suhoi-27. Trebuia să gândească şi să acţioneze singur.

Trase uşor de manşă spre stânga, suficient pentru a-i antrena în mişcare şi pe urmăritori, apoi smuci dreapta coborând în spirală. Urmăritorii nu aveau altceva de făcut decât să-l urmeze, în ideea de a-l prinde într-o poziţie favorabilă, aceştia coborâră după el. Călin Pop era concentrat la maximum, totul depindea de manevra sa, de momentul în care se va smulge din capcană. O explozie de lumină irumpse pe cer când racheta AIM-9 Sidewinder spulberă Suhoiul rămas mai în urmă.

— Bravo, Relu, te-ai întors!

Într-adevăr, locotenentul Aurel Pandea, după ce coborâse în dreapta făcuse o manevră de întoarcere, de fapt un looping larg care îl adusese exact acolo unde preconizase şeful său, căpitanul Călin Pop. Mai efectuase manevra la antrenamente, dar nici acum nu-şi putea explica cum de superiorul său ştiuse că manevra îl va aduce exact în poziţia ideală de deschidere a focului. Nu avusese nimic altceva decât să apese pe butonul de lansare, avionul inamic era chiar în faţa lui, cu spatele la el. Şi cum de şeful său a avut atâta încredere încât să se lase singur, ca momeală, pentru ca el să poată să obţină prima victorie aeriană. Dar al doilea Suhoi continua urmărirea, abia după ce a fost iluminat de radarul lui Pandea ce se afla în coada lui a făcut o mişcare evazivă spre stânga-jos. Pandea a lansat două rachete, adăugându-şi a doua victorie aeriană, dar ştia că ambele i se datorează şefului său, căpitanul Călin Pop. Şi îi era recunoscător pentru asta, a avut încredere în el, atât de multă încredere încât şi-a pus chiar şi viaţa în mâinile sale. Din acel moment, Călin Pop nu era doar un idol pentru el, era un zeu.

Dar bătălia aeriană continua, indiferent de deznodământul angajamentului lor de moment. Un F-16, chiar din escadrila lor, se prăbuşea în flăcări.

— Relu, mergem înainte, ne batem!

— Înţeles, comandante!

Cele două F-16 româneşti se năpustiră în centrul bătăliei. Umbra unui Mig-29 angajat în luptă cu un F-16 trecu pe deasupra lor, sistemele de achiziţie a ţintelor nu mai pridideau. Călin Pop trase manşa spre dreapta în urmărirea unui Suhoi-35, urmat îndeaproape de Pandea care îi proteja flancul. Călin Pop aproape îl prinse în cătare, când observă pe ecran un F-16 urmărit de două avioane inamice, un Mig-31 şi un Su-27. F-ul făcea manevre evazive ca să scape, cerând ajutor prin radio. Era Mihnea, din escadrila sa. Fără ezitare, trase manşa spre stânga, curs de intercepţie, transmiţând prin radio:

— 35-ul, doboară-l, este al tău!

Locotenentul Aurel Pandea se execută ca la carte, a fost simplu, o singură rachetă AIM-9, doar urmase linia de zbor a comandantului care l-a adus exact în coada Suhoiului. Dar comandantul era deja angajat în altă luptă, trase o rachetă care îşi urmă traiectoria curbă până sub motorul Mig-ului pe care îl urmărea. Explozia de proximitate spulberă coada avionului, carlinga se deschise proiectând în înalturi scaunul pilotului. O paraşută se deschise, va supravieţui. Suhoiul renunţă la urmărire, dar Călin Pop se decise să plece după el.

A fost prea târziu când senzorii l-au anunţat că era vizat. Deja racheta plecase. Un strigăt de avertizare scos de Relu care revenea după ce doborâse Suhoiul-35. Dar era prea târziu, toate erau prea târziu, deja ştia. O clipă de neatenţie, când plecase în urmărirea acelui Su-24 şi nu-şi păzise spatele, obişnuit să-i fie păzit de Aurel Pandea. Nu toate greşelile se plătesc, dar până la urmă vine una care îţi înaintează nota de plată. Racheta era deja prea aproape, împinse de manşă şi se prăbuşi în jos, lansând dispozitivele de păcălire, dar era târziu, mult prea târziu, racheta l-a prins ca ţintă. Era la nici douăzeci de metri. Mai avea o

singură şansă, pentru el, nu pentru avion, care era deja condamnat. Trase pârghia de ejectare şi dispozitivul de sub scaun făcu explozie proiectându-l în înalturi, departe de avionul lovit care irumpsese într-un glob auriu de flăcări. De acolo, de sus, vedea avionul său transformat într-o minge de foc. Ascensiunea încetini cu totul, urma prăbuşirea, din ce în ce mai rapidă, care l-ar putea izbi de pământ cu o viteză de sute de kilometri pe oră. Dar pentru asta era paraşuta care se deschise protectoare, smulgându-l din scaun şi lăsându-l să plutească lin către solul întunecat şi necunoscut. Nu-şi dădea încă seama unde se afla, dar bănuia că era undeva la nord de Tighina, aproape sigur va ateriza în teritoriul controlat de inamic. Deasupra sa luptele aeriene continuau cu sălbăticie, avioanele inamice fiind împinse tot mai mult către est.

XXII

24 mai 2014, ora 6.40
New York, insula Manhattan

Whalid, în genunchi, îşi puse palmele pe betonul de pe acoperişul zgârie-norului de şaptezeci de etaje şi se înclină adânc, spre răsărit, spre Mecca, până când fruntea îi atinse suprafaţa dură şi rece. În faţa sa soarele se smulgea din apele Atlanticului, departe ca şi gândurile care îi însoţeau gestul pios de rugăciune. Se ruga lui Allah să-i dea putere să-şi ducă la capăt misiunea, mai avea nevoie de câteva minute. Se ruga să-i dea tărie, dar mai mult, să-i dea şansa să răzbune pe dreptcredincioşii căzuţi în numele său, dând o lovitură mortală marelui Satan, Statele Unite ale Americii. Acestor necredincioşi robiţi Satanei care l-au ucis pe şeicul Ossama bin Laden, mentorul şi idolul său.

Anii au trecut ca praful de moloz risipit de vântul ce bătea deasupra resturilor World Trade Center, turnurile gemene căzute la pământ la fel ca şi mândria americanilor la 11 septembrie 2001, sau ca fumul exploziilor detonate de atentatorii sinucigaşi, mesageri ai lui Allah, în Israel, Irak sau Afghanistan. Totul ca să lovească în inima păgânilor, a celor care pângăreau teritoriile musulmane, impunându-şi modul de viaţă şi obiceiurile spurcate, pervertind sufletele pure ale dreptcredincioşilor.

Îşi ridică fruntea parcă aşteptând să audă din nou chemarea muezinului din tumul moscheii, dar de unde din acest oraş al pierzaniei, din această Sodomă modernă numită New York? Parcă era singurul dreptcredincios ce-şi înălţa rugăciunea spre Allah, un glas într-o mare de păcate. Dar nu, trebuia să vină şi Hussein, mai tânărul său ucenic în ale Jihadului, a luptei perpetue împotriva duşmanilor credinţei. Îl aştepta ca împreună să lanseze solia răzbunării şi distrugerii acestei cetăţi a Gomorei, ca Hussein să vadă şi

să trăiască din plin sentimentul răzbunării, să poarte mai departe făclia necruţătoare a Jihadului şi atunci când el nu va mai fi. Fiindcă el simţea că este deja bătrân şi că va trebui să predea ştafeta. Ossama bin Laden nu mai era, căzuse ucis mişeleşte de trupele americane SEAL la Abbottabad, la 1 mai 2011. Şi el era decis să-l răzbune, iar instrumentul răzbunării aştepta mai încolo pe trepied, o rachetă, o simplă rachetă care va aduce moarte şi groază chiar în inima şi templul necredincioşilor, la fel cum făcuse şi şeicul la 11 septembrie 2001.

Urmărise căderea turnurilor gemene la televizor, când primul s-a prăbuşit într-un morman de praf şi mină a ieşit afară şi s-a înclinat mulţumind lui Allah. Era încununarea luptei sale, era un început şi nu admitea ca acum să fie un sfârşit. Poate pentru el, dar urmau alţii, erau pregătiţi, luptători ai lui Allah, vor continua ceea ce şeicul şi el au început. Unii ca şi Hussein, dar de ce întârzia? Era încă tânăr, poate de aceea.

Gândul lui Whalid zbură în trecut, pe când şi el era tânăr, ca şi Hussein, chiar mai tânăr decât el. Whalid era palestinian, iar pentru el acest fapt era sinonim cu lupta. Lupta continuă împotriva agresorului israelian, de la naştere până la moarte. Avea doar trei ani atunci când tatăl său plecase la luptă pentru a nu se mai întoarce niciodată. Se alăturase armatelor Egiptului, Siriei, Iordaniei, cărora li se adăugaseră şi trupe din corpul expediţionar arab, respectiv Irak, Arabia Saudită, Maroc, Libia şi altele, cele mai numeroase fiind cele irakiene. Dar în şase zile, Israelul le-a înfrânt, ocupând peninsula Sinai, malul de vest al Iordanului, fâşia Gaza, înălţimile Golan şi Ierusalimul în întregime. A urmat războiul de Yom Kippur, după denumirea israeliană, din 1973, cu Israelul aproape înfrânt, dar obţinând victoria în final. Whalid era prea mic pentru a percepe pe deplin ceea ce se întâmpla, dar înţelegea suficient din vorbele adulţilor. A simţit din plin ocupaţia, a văzut tancurile israeliene, apoi refugiul în Libanul cuprins de vâltorile războiului civil.

Tabăra de refugiaţi şi-a pus amprenta asupra viitorului

tânărului Whalid, prin discuţiile cu recrutorii din Armata de Eliberare a Palestinei, deosebit de activi în toate domeniile. Aplecat să lupte şi la scurt timp a aflat că mama şi familia i-a fost ucisă de miliţiile falangiste libaneze care au pătruns în tabăra Shatila sub ochii îngăduitori ai soldaţilor israelieni. Rămas singur pe lume şi-a dedicat întreaga viaţă şi energie luptei, jihadului, împotriva Israelului şi al tuturor susţinătorilor săi. Era un tip inteligent, aşa că nu avea cum să nu-şi dea seama că într-un război clasic arabii, deşi mult mai numeroşi, nu aveau cum să învingă maşinăria de război israeliană.

Singura şansă rămânea cea a loviturilor teroriste, aşa cum un camion încărcat cu explozibil izbit în cazarma trupelor americane în Beirut la 23 octombrie 1983 a ucis 241 de soldaţi şi un altul izbit de cazarma francezilor două minute mai târziu a ucis 58 de paraşutişti francezi, a făcut ca forţa multinaţională din Liban să plece cu coada între picioare. La fel, în octombrie 1993, pe străzile din Mogadiscio, capitala răvăşită a Somaliei, 18 soldaţi americani ucişi a făcut ca întregul corp expediţionar aliat să se retragă. Occidentalii nu aveau stomacul să ducă război, să aibă pierderi, societatea lor coruptă, fără ordine şi cu lideri slabi, dependenţi de aranjamente cu grupări numite partide şi cu cercuri interesate, nu tolerau pierderile în vieţi omeneşti, aici era principala lor slăbiciune. Tot aşa trebuiau loviţi şi israelienii, cu atacuri teroriste devastatoare. La fel şi aliaţii lor occidentali apucaţi pe calea pierzaniei, loviţi la ei acasă până se vor pleca voinţei Profetului. Fiindcă începuse să creadă cu tărie în învăţăturile propagate de alţi clerici, nu cei obişnuiţi, ci cei cu care intrase în contact în taberele de antrenament. Nu erau doar palestinieni, ci şi egipteni, saudiţi, sau alte neamuri arabe. A luptat şi a participat la raiduri şi acţiuni teroriste, până l-a întâlnit pe medicul egiptean Ayman al Zawahiri, liderul Jihadului Islamic. Acesta i-a facilitat plecarea spre un nou front, în Afghanistan, unde dreptcredincioşii duceau un război greu împotriva sovieticilor. Dar nu numai dreptcredincioşii, aşa cum ajunsese el să-i numească pe adevăraţii promotori ai

Islamului, cei care vor instaura Califatul şi legea Profetului pe pământ, mai luptau aici şi musulmanii rătăciţi ca şi cei ai lui Ahmad Shah Massoud. Dar el rămânea credincios adevăraţilor iluminaţi ai Coranului, ca şi şeicul Ossama bin Laden, pe care avusese onoarea să-l cunoască aici şi care îl luase sub aripa sa protectoare, făcându-l unul din învăţăceii săi.

A stat permanent de atunci alături de şeicul bin Laden, cu excepţia lunilor în care acesta îl trimitea în misiune pretutindeni unde era nevoie de mintea sa sclipitoare pe care şeicul o remarcase. Stătea în umbră, devenind unul dintre puţinii oameni de încredere deplină, căruia i se încredinţau misiuni delicate. Călătorise mult atunci, organizând şi recrutând soldaţii Jihadului, inspectând tabere de antrenament şi instruire sau verificând pregătirea unor acţiuni de răzbunare, teroriste, sau desfăşurarea luptelor acolo unde îi trimitea credinţa pentru a impune prin forţă legea Profetului. Bosnia, Cecenia, Tadjikistan, Sudan, Arabia Saudită, Yemen, Irak, doar câteva din coordonatele acţiunilor sale. Dar baza sa rămăsese în Afghanistan, alături de şeicul Osama bin Laden.

Aici trăise gloria instaurării regimului islamic taliban alături de vitejii mullahului Omar, tot aici euforia prăbuşirii turnurilor gemene World Trade Center din New York la 11 septembrie 2001. Prea puţini ştiau că el îl instruise şi verificase pe Mohamed Atta înainte de plecarea sa spre SUA. Indirect, era şi o victorie a lui. Dar timpul a trecut şi roata s-a întors, aparent, împotriva lor, odată cu invazia americană în Afghanistan. Dar ei nu s-au dat bătuţi, au continuat lupta făcându-i pe americani şi aliaţii lor din NATO să plătească un preţ greu, la fel cum îl vor plăti şi în Irak. Dar eforturile necredincioşilor şi maşinile lor de război au rărit rândurile adevăraţilor dreptcredincioşi, mulţi plecând poate prea devreme la Allah. Şi prea puţini înlocuiau golurile produse în rândurile lor. Erau prea moi, prea corupţi, prea puţin dornici să se înroleze în armata eliberatoare a Islamului. O turmă care trebuie condusă, atât.

Era nevoie de o nouă tactică, pierduseră deja Irakul după moartea lui Abu Musad al Zarquawi şi mulţi din membrii de vază ai al-Queda trecuseră la Allah. Vorbise de nenumărate ori cu şeicul bin Laden despre asta, dar el rămânea încrezător, încrezător în Allah, la fel ca şi el. Dar trebuia făcut ceva. A ales pentru şeic un loc sigur, pe care acesta îl acceptase. O clădire bine protejată, cu confortul necesar, în Pakistan, la Abbottabad, la câţiva paşi de academia militară pakistaneză, nimeni nu o va putea suspecta. Aici şeicul va putea fi în siguranţă, la adăpost de sateliţii şi dronele americane. Vor comunica prin curieri, în timp ce el şi alţii vor continua lupta în Afghanistan şi acolo unde va fi nevoie pentru gloria Islamului şi instaurarea Califatului.

Dar americanii au avut informaţii, probabil smulse prin tortură la Guantanamo şi în alte centre de interogare şi-l urmăreau pe unul din curierii de încredere, pe Abu Ahmed al-Kuwaiti, în care şi el, Whalid, avea încredere deplină. Dar totuşi, la 1 mai 2011, au apărut trupele SEAL din elicoptere şi l-au ucis pe şeicul Osama bin Laden, iar corpul său l-au aruncat în mare. O mare pierdere pentru adevăraţii islamişti, care aveau datoria să continue munca începută de acest mare predecesor, cu nimic mai prejos de Saladin sau alţi mari eroi ai Islamului.

Pentru asta se afla el aici, pentru a da o lovitură puternică marelui Satan, Statele Unite ale Americii, dar şi pentru a trimite un mesaj. Chiar dacă lovitura nu va fi pe măsura celei reuşite de şeicul Osama bin Laden, va fi devastatoare, nu neapărat prin numărul de victime, cât mai ales prin panica semănată, prin neîncrederea ce le va fi insuflată cetăţenilor în capacitatea statului de a-i proteja şi prin insuflarea unui nou val de credinţă în rândurile musulmanilor. Da, americanii pot fi loviţi în continuare, chiar dacă mulţi ani după 11 septembrie 2001 nu au mai simţit ce înseamnă furia lui Allah pe pământul lor.

Dar el dorea mai mult, dorea să dea un exemplu şi celor mai tineri, într-un fel să predea ştafeta, fiindcă simţea, chiar dacă ar fi supravieţuit, nu credea că ar mai putea fi capabil să mai ducă până la capăt o astfel de acţiune. Era

rândul altora, mai tineri, ridicaţi şi educaţi în umbra exemplului lui Osama bin Laden, cel care a arătat calea şi este rândul lor să păşească pe acest drum care putea duce la victorie sau la martiriu. Era tot acelaşi lucru şi martiriul era o victorie.

De aceea îl aştepta pe Hussein, acest tânăr descurcăreţ care a reuşit practic imposibilul, strecurarea unei rachete pe teritoriul american, până în inima New Yorkului. Vor lovi tot acolo, la New York, de unde a început faima mondială a mentorului Osama bin Laden. Şi era sigur că acum, din paradisul lui Allah, şeicul îl privea cu dragoste şi înţelegere. Dar de ce întârzia Hussein?

A avut un rol primordial în transportarea rachetei în Statele Unite, prin intermediul firmei sale de import fructe exotice din Guatemala, chiar şi în aducerea ei în America Latină din Maroc. Până aici a fost transportată din Irak, prin Siria şi Liban, apoi pe mare, apoi din nou pe uscat din Tunisia. Au avut un mare noroc că au luat racheta înainte de depozitarea restului de arme cumpărate de la contrabandiştii din Transnistria, celelalte fiind capturate în decursul unui raid american în Tikrit, Irak. Totuşi, era suficientă şi această rachetă salvată să producă moarte şi teroare chiar în inima principalului inamic al Islamului, SUA şi nu oriunde, ci chiar aici, în inima sistemului său financiar corupt şi opresiv, New Yorkul.

Terminându-şi rugăciunea, Whalid se ridică şi scoase un iPhone din buzunar. Nu avea apeluri, nimic, dar văzu că Hussein era deja în întârziere cu aproape cincisprezece minute. De vină să fie doar traficul îngrozitor datorat societăţii decadente occidentale? îşi reţinu un zâmbet când îşi puse iPhoneul înapoi în buzunar. Era o aşa o ironie, luptau împotriva occidentalilor opresivi, împotriva moravurilor şi tehnologiei lor, a muzicii lor decadente, a obiceiurilor lor şi foloseau tocmai produsele lor ca şi internetul, telefoanele mobile sau mijloacele moderne de comunicaţii, utilizau platformele lor de socializare ca şi Facebook sau Twitter pentru a-şi transmite mesajele sau a recruta adepţi. Asta însemna să te foloseşti de armele

inamicului, chiar dacă era mai uşor pentru el să te găsească şi să te urmărească. Dar erau atâtea dispozitive de încriptare disponibile şi cu voia lui Allah vor învinge. Actuala situaţie, când mişcarea lor era în regres după moartea şeicului Osama bin Laden va lua sfârşit, o nouă generaţie de luptători dedicaţi cauzei va renaşte şi Occidentul putred se va prăbuşi lăsând loc Califatului visat şi binecuvântat de Profet. O nouă generaţie, formată din cei tineri, pregătiţi, dedicaţi, întocmai ca şi Hussein.

Un elicopter trecu pe deasupra lui făcându-i stomacul să i se strângă întocmai ca de spaima dronelor ucigaşe din Afghanistan. Dar aparatul trecu mai departe, făcându-l să se relaxeze, probabil un elicopter de presă ce alerga la locul unui accident de pe autostradă, ceva caracteristic aici. Reporterii occidentali erau avizi de sânge şi senzaţional, nu-i nimic, le va da el material în câteva minute. Îşi imagina deja ştirile şi imaginile făcând înconjurul lumii, cea mai bună propagandă pentru el şi mişcarea pe care o întruchipa. Vestea succesului său repetat pe toate posturile de televiziune şi prin internet va bucura inimile dreptcredincioşilor smulgându-i din amorţeală pe cei chemaţi, care se vor înscrie în rândurile mişcării cu miile, iar împreună vor da din nou lovitură după lovitură inamicului Islamului. Era simplu, o victorie aduce după ea alte victorii, până la victoria finală, când dreptcredincioşii se vor ridica cu sutele de mii împotriva regimurilor despotice din lumea arabă, instaurând Califatul, din nou după o mie trei sute de ani. Atunci, cu forţele reunite ale tuturor dreptcredincioşilor se vor putea măsura cu puterile decadente ale occidentului şi îşi vor putea impune voinţa, aşa a hotărât Allah. Chiar şi revoltele arabe din nordul Africii din 2011 doar erau preludiul instaurării Califatului, semn că supuşii lui Allah se trezesc la luptă.

Un scrâşnet metalic anunţă ridicarea chepengului de acces pe acoperişul blocului. În sfârşit, a sosit Hussein! Se întoarse spre el cu braţele deschise, ca să-l întâmpine, să-l îmbrăţişeze şi împreună să lanseze solia răzbunării pentru atâţia ani de opresiune. Pe moment, rămase cu braţele

deschise, surprins. Chepengul se ridicase, dar nu a apărut Hussein. Un individ tânăr, cu mâinile întinse în faţă, cu un pistol aţintit asupra lui, în combinezon negru şi cu o vestă antiglonţ prinsă neglijent pe piept deasupra căreia se vedeau inscripţionate literele FBI îi striga în engleză şi arabă să ridice braţele sus şi să nu facă nici o mişcare. Alţii se revărsau din gura deschisă a chepengului, în timp ce pe frânghie, nu departe, coborau în rapel inşi înarmaţi din elicopterul ce-l văzuse mai devreme. Unul câte unul, se deplasau prin lateral pentru a-l prinde din mai multe părţi.

Surpriza din ochii lui Whalid dură mai puţin de două secunde. Se transformă în hotărârea reflectată prin îngustarea ochilor cenuşii. Şeicul Osama bin Laden s-a sacrificat pentru cauză, la fel ca şi sutele de atentatori kamikaze, culminând cu martirii ce au prăbuşit avioanele în Turnurile Gemene şi Pentagon în 11 septembrie 2001. Iar el nu putea fi mai prejos. Racheta gata de lansare era la mai puţin de doi metri de el. Ridică mâinile încet, în timp ce insul cu pistolul se apropia pas cu pas de el. Îi vedea bine trăsăturile, nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, era brunet, cu câteva fire albe la tâmple. Whalid văzuse moartea de nenumărate ori, o privise în ochi, iar în ochii acestui individ vedea hotărârea de a ucide la cel mai mic gest ostil. Nu era timp pentru nici cea mai mică greşeală.

Ridică mâinile mai sus strigând că se predă şi observă o relaxare în muşchii braţului ce ţinea pistolul. Asta aştepta. Ridică braţele mai sus, făcu un pas înainte, de fapt pentru a se apropia mai mult de trepiedul rachetei. Omul de la FBI coborî uşor braţul, iar mâna stângă se duse în spate pentru a apuca cătuşele de la centură, pistolul rămânând aţintit asupra lui Whalid, dar parcă mai puţin hotărât. Era momentul. Whalid se aruncă asupra lansatorului crispându-se cu mâna pe trăgaci, chiar dacă primele două gloanţe l-au lovit în plin.

— Allah el Akbar! răcni lansând racheta şi prăbuşindu-se mort, străpuns de o duzină de gloanţe.

Whalid se aruncase şi lansase racheta în timp ce era lovit

de gloanţe, prăbuşirea corpului său antrenând şi trepiedul în cădere. Astfel, în loc să ia o traiectorie înaltă pe deasupra Manhattanului de unde să-şi împrăştie încărcătura ucigaşă, lovi în jos, izbind un zgârie-nor vecin, pătrunzând undeva la etajul treizeci al acestuia printr-un geam de sticlă. Whalid nu a apucat să vadă efectul loviturii sale.

24 mai 2014, ora 9.30
Washington D.C., Casa Albă, Biroul Oval

Preşedintele american Mark Anders era tras la faţă şi pământiu. Oboseala extremă i se putea citi cu uşurinţă pe faţă. Şi avea şi motive, era al doilea preşedinte care se confrunta în ultimele două secole cu un atac direct împotriva teritoriului american, de când englezii aprinseseră New Yorkul la 1812. Precedentul fusese George W. Bush, cu atacurile de la 11 septembrie 2001, iar acum era el, tot cu un atac terorist, tot la New York, dar era vorba de un atac mai special, neconvenţional, spaima tuturor factorilor responsabili şi a întregii omeniri.

De la proiectul Manhattan încoace, din timpul Războiului Rece, omenirea a trăit sub ameninţarea nucleară, diversificată apoi sub forma ameninţării bombelor chimice sau bacteriologice. Subsecvente ale acestora erau şi bombele radiologice, aşa numitele bombe murdare, sau dirty-bombs. Iar după cum explica acum un specialist militar, erau norocoşi că avuseseră de-a face doar cu una dintre acestea. Preşedintele Anders se crispă când auzi cuvântul „norocoşi” şi a fost gata să izbucnească, dar s-a calmat rapid. Nu dorea să-şi iasă din fire, cel puţin nu încă, cu atât mai puţin în faţa acestui specialist militar care nu prea avea habar de politică. Îl înţelegea şi pe el, a fost chemat pentru o scurtă expunere şi nu dorea ca acesta să plece cu impresia unui preşedinte nervos şi incapabil să-şi stăpânească nervii în mijlocul celulei de criză. Era un politician prea fin ca să nu-şi dea seama ce potenţial distructiv ar fi avut o scăpare către presă a celui mai mic indiciu că preşedintele nu stăpâneşte situaţia. Omul doar îşi

făcea treaba, venea cu date şi cifre, multe cifre, despre expunere, radiaţii, raza de acţiune a acestora, necesitatea evacuării şi izolării zonelor şi multe, multe altele, pe care specialiştii vor trebui să le impună. Acum răspundea la întrebări, toate puse doar de o parte din civilii din jurul mesei, cum ar fi subsecretarul de stat sau directorul FBI, direct implicat în măsurile care vor trebui luate. Militarii păstrau o rezervă, ei deja ştiau la ce să se aştepte şi ce ar trebui făcut. Preşedintele aşteptă răbdător încheierea chestionărilor şi plecarea specialistului. Odată acesta plecat, rămas doar cu colaboratorii săi apropiaţi, se pregăti să înceapă şedinţa propriu-zisă.

Specialistul avea dreptate, în felul lui. Au fost norocoşi, deşi pentru el, ca preşedinte, era un dezastru. Dar dezastrul putea fi mai mare, incomparabil mai mare. În primul rând, a fost o bombă radiologică şi nu una nucleară. O bombă nucleară ar fi fost apocaliptică, prin explozie, forţa de şoc şi abia mai apoi prin contaminarea radioactivă. O bombă nucleară ar fi putut fi plasată oriunde, chiar şi într-un subsol şi rezultatele ar fi putut fi devastatoare. Dar această bombă radiologică avea efect mai mult prin contaminarea radioactivă, de aceea era necesar ca ea să fie lansată deasupra oraşului New York pentru ca explozia ei la înălţime să asigure o cât mai mare arie contaminată radioactiv. Efectul unei bombe radiologice era în cea mai mare măsură psihologic, doar simpla alăturare a termenului „bombă” şi „radiologie” putând împrăştia panica extremă în rândul populaţiei. Iar într-un oraş de opt milioane de locuitori, care era şi capitala financiară a Statelor Unite, era mai mult decât suficient.

O bombă radiologică era de fapt o încărcătură explozivă cu rolul de a dispersa pe o arie cât mai mare încărcătura radioactivă. Şi de aceea erau de două ori norocoşi, teroristul nu reuşise să o lanseze deasupra oraşului asigurând o dispersie mai mare, ci aceasta explodase în interiorul unei clădiri. Aici produsese victime, fară îndoială, după primele estimări era vorba de treizeci şi şase de morţi şi zeci de răniţi, dar din fericire norul radioactiv nu se

dispersase deasupra oraşului, ci fusese localizat în jurul clădirii. Un alt aspect pozitiv a fost faptul că vântul bătea spre mare, disipând norul radioactiv departe de zonele aglomerate. Între timp, echipe NBC (Nuclear Bacteorogical Chemical) izolaseră deja aria contaminată, împreună cu o zonă suplimentară de siguranţă, din care toţi civilii au fost evacuaţi şi au trecut la curăţare. Fără îndoială că acest proces va fi unul de durată, iar toţi cei expuşi vor trebui trataţi şi supravegheaţi, dar era cel mai bun răspuns pe care autorităţile îl puteau da la ora actuală. Şi o făceau cu grijă şi profesionalism, se pregătiseră demult pentru asta, încă dinainte de 11 septembrie 2001, din vremea Războiului Rece când ameninţarea nucleară era omniprezentă.

Deşi toată zona potenţial contaminată era izolată şi începuseră operaţiunile de decontaminare, preşedintele ştia că era oricum un dezastru pentru ţara sa. Aria evacuată era doar de câteva cvartale, din fericire efectele dispersiei erau drastic diminuate de faptul că bomba explodase în interiorul unei clădiri, dar efectul panicii îşi spuneau cuvântul. New Yorkul era părăsit în grabă, toate şoselele şi autostrăzile erau blocate, la fel şi aeroporturile, de cetăţenii panicaţi. Bursa s-a închis brusc, transmiţându-şi mesajul de panică pe toate meridianele, restul burselor mondiale închizându-se una după alta ca rezultat al căderii acţiunilor şi drept consecinţă a indicilor, ameninţând cu o nouă criză bursieră asemănătoare cu cea din Marţea Neagră din 1929. Criza din 2008 şi cea din 2011 păreau a fi simple glume faţă de ceea ce se preconiza.

Şi un singur om trebuia să le facă faţă, un om care prin virtutea votului ajunsese să ocupe fotoliul de la Casa Albă, al celui mai puternic om din lume, preşedintele Statelor Unite ale Americii, Mark Anders. Iar acesta stătea în capul mesei din Biroul Oval fără vreo alternativă. La fel ca şi ceilalţi ocupanţi ai locurilor de lângă el, era practic stupefiat, fără idei, fără soluţii.

O criză şi o lovitură neaşteptată care l-a prins total descoperit. Dar trebuia să reacţioneze, să facă ceva, nu

degeaba conducea singura supraputere a lumii. Iar această supraputere nu trebuia să se lase îngenuncheată de un atac terorist, oricât de grav, la fel cum nu s-a lăsat învinsă după 11 septembrie 2001. Atunci preşedintele George W. Bush a atacat Afghanistanul, fieful lui Osama bin Laden, autorul acţiunilor teroriste. Dar el, acum, ce opţiuni avea? Cine îi erau inamicii, cine erau inamicii poporului american care loviseră din nou în New York, după mai bine de zece ani? Şi mai mult, cum a fost posibil?

— ... firma de export-import a lui Hussein al Bana era supravegheată de noi de mai demult, spunea şeful FBI Richard Anchorage şi aveam motive să o considerăm suspectă. O suspectam de trafic de droguri din Columbia, dar nu am reuşit să găsim nimic. Totuşi, am reuşit să implantăm un agent al nostru sub acoperire, un bun musulman, care a reuşit după o perioadă destul de lungă să ne dea informaţii conform cărora această firmă se ocupa cu contrabandă şi cu transportul de persoane din vestul Africii către Statele Unite. Prin intermediul lui am reuşit să dăm de urma unui transport suspect, dar care la controlul vamal s-a dovedit a fi în regulă, doar fructe exotice din Nicaragua. Totuşi, ţinând cont de suspiciuni, l-am urmărit în continuare şi s-a dovedit a fi mai mult decât atât. L-am săltat pe Hussein al Bana şi l-am interogat, dar s-a jurat că nu ştie nimic, totuşi am aflat de o ladă destinată New York-ului, deşi firma lui era cu sediul în Miami, Florida. Suspect era faptul că doar o ladă a plecat spre New York, din moment ce punctele lui de desfacere erau mai ales în centrul ţării. Mai mult, plecase chiar el să însoţească traseul acelei lăzi, iar toată cheltuiala îi revenea lui, doar transportul depăşea de nu ştiu câte ori valoarea declarată în vamă pentru o ladă de conţinut. De aceea la sosirea în New York l-am săltat, dar am pierdut lada. După ce l-am strâns cu uşa am reuşit să dăm de urma lui Whalid, dar am ajuns prea târziu pentru a preîntâmpina ceea ce s-a petrecut. Dar totuşi, am evitat o catastrofă şi mai mare, agenţii noştri evitând lansarea rachetei deasupra oraşului, prin faptul că l-au neutralizat pe Whalid, dar nu destul de rapid pentru a împiedica lansarea

efectivă a rachetei. Poate dacă am fi avut mai multe informaţii în timp util...

Directorul FBI Richard Anchorage aruncă o privire întunecată spre şeful CIA John Althus care se simţi dator să răspundă. Înainte de a deschide gura Althus nu se putu abţine să nu se gândească la ironia vieţii, atâtea atentate asupra SUA evitate din faşă de către agenţii săi de teren, atâtea comploturi dejucate în afara teritoriului american şi totuşi, când ceva se întâmplă, iar aceşti incapabili din FBI sunt prinşi pe picior greşit, prima lor reacţie este să arunce vina pe CIA, în loc să-şi caute problemele în propria lor ogradă. Până la urmă, scurgerile de informaţii în timpul Războiului Rece nu au fost numai din CIA, cel mai cunoscut fiind cazul Aldrich Ames, ci şi din FBI, ca şi Robert Hanssen, acesta din urmă spionând pentru ruşi timp de 22 de ani, spre deosebire de Ames, doar 9 ani. Ce pierderi au produs fiecare, e de discutat, dar totuşi, de ce FBI-ul se comportă astfel faţă de CIA? Dar dacă îi întrebai pe cei de la FBI, ar fi pus aceeaşi întrebare. Se vede că DNI-ul (Directoratul Informaţiilor Naţionale) creat în 2005 sub conducerea lui John Negroponte tocmai pentru a rezolva problema rivalităţilor dintre servicii nu funcţiona, mai ales când în ecuaţie intervenea şi NSA-ul (National Security Agency), serviciul de supraveghere ce avea în subordine tot ce înseamnă supraveghere electronică sau de înaltă tehnologie, inclusiv sateliţii, un monopol asupra unor date de care avea nevoie toată lumea. Serviciile secrete ale celei mai puternice naţiuni de pe glob sunt o afacere complicată, mormăi Althus printre dinţi gata să-i răspundă directorului FBI.

— CIA-ul şi-a făcut datoria pe deplin în eliminarea principalilor lideri al Queda, de asemenea, a avut un rol primordial în urmărirea lui al Kuwaiti, curierul care ne-a dus la ascunzătoarea lui Osama bin Laden din Abbottabad, în Pakistan. Dar adevărul este că i-am pierdut urma lui Whalid al Kassim după eliminarea lui bin Laden, la 1 mai 2011. A fost semnalat în Irak, dar a dispărut se pare în Gaza, alături de Hamas, de unde, conform informaţiilor Mossadului

israelian, ar fi trecut în Egipt, încercând să se alăture Fraţilor Musulmani ce încercau să pună mâna pe putere după înlăturarea lui Hosni Mubarak în urma revoltelor din 2011. De aici i se pierde urma, apare un an mai târziu în Sudan, dar pentru o scurtă perioadă, iar informaţia este nesigură. Surse neconfirmate îl identifică în Pakistan şi Afghanistan, anul trecut. Adevărul este că nici nu am ştiut cu cine aveam de-a face până nu a fost identificat cadavrul... După moartea lui bin Laden capacităţile al Queda au scăzut simţitor şi noi ne-am concentrat mai mult spre alte ameninţări, asupra organizaţilor teroriste tip franciză al Queda sau care inspirate de aceasta, dar din fericire şi mai puţin eficiente sau capabile să ne facă rău.

— Până acum...

Şefului CIA îi scăpă un gest de nervozitate. Părea gata să riposteze dur, dar William Madsen, consilierul pentru securitate naţională al preşedintelui interveni împăciuitor:

— Domnilor, vă rog, faptul este consumat, responsabilităţile fiecăruia dintre servicii urmează să le discutăm mai târziu. Presant în clipa de faţă este modul în care reacţionăm pentru remedierea dezastrului şi măsurile pe care le vom lua pentru ca ceva asemănător să nu se mai întâmple. La prima problemă, pot spune că unităţile noastre de intervenţie au acţionat rapid şi la timp, nici nu se compară cu alte situaţii cum a fost cea generată de uraganul Katrina la New Orleans. După cum am fost informaţi, s-a format un perimetru de siguranţă din interiorul căruia toată lumea a fost evacuată şi s-a trecut deja la curăţirea zonei de efectele radioactive de către echipele noastre NBC. Cât va dura, încă nu ştim, problema cea mai mare căreia trebuie să-i facem faţă este panica, New York-ul are opt milioane de locuitori şi mai bine de jumătate se grăbesc să fugă din oraş încă de acum, e un dezastru, chiar dacă încercăm să-i liniştim ca să se păstreze ordinea. Au fost puse contoare Geiger pe străzi, pentru ca toată lumea să poată vedea nivelul radiaţilor, dar până acum fără rezultate palpabile, toţi vor să fugă. Bursa din New York practic nu mai există, acţiunile s-au prăbuşit în

întreaga lume, un şoc financiar încă nemaiîntâlnit. Trebuie să luăm măsuri pentru a opri asta, secretarul trezoreriei se ocupă de un plan, dar noi, acum şi aici, trebuie să luăm măsurile necesare ca aşa ceva să nu se mai întâmple.

— Aveţi dreptate, domnule consilier, interveni generalul Mike Garfield, şeful Statelor Majore întrunite (US Joint Chief of Staff). După 11 septembrie, am reacţionat ocupând Afghanistanul, fieful al Queda şi al lui bin Laden. A urmat ceea ce s-a numit războiul împotriva terorismului, aveam un inamic împotriva căruia să ripostăm. Ce facem acum?

Preşedintele înclină uşor capul, aproape involuntar. Generalul avea dreptate. America nu putea rămâne pasivă când era lovită adânc în teritoriul ei, în mândria ei ca şi naţiune liberă şi democrată. A nu reacţiona era echivalentul invitaţiei către toţi anarhiştii şi nebunii acestei lumi să-şi îndrepte loviturile încărcate de ură împotriva Americii. Vor fi destui care vor încerca, dar toţi, până la unul, trebuiau să ştie că vor primi o reacţie pe măsură. Trebuia să reacţioneze.

— Ce ştim până acum? De unde provine racheta asta blestemată? întrebă preşedintele.

— Domnule preşedinte, continuă generalul Garfield, suntem aproape siguri că este vorba de racheta lipsă din arsenalul capturat de trupele noastre la Tikrit, în Irak. De fapt, mai bine de 90% siguri că vorbim de racheta lipsă, aşa cum spuneam exact acum o lună, de provenienţă din arsenalul fostei Uniuni Sovietice depozitat la Colbasna, pe teritoriul Transnistriei, o zonă secesionistă nerecunoscută din teritoriul Republicii Moldova. Am propus atunci o rezolvare a problemei împreună cu România, dar diplomaţii au cam zbârcit-o, ca s-o spun pe şleau.

Preşedintele se încruntă.

— Continuă, generale!

— Moldova s-a revoltat şi a răsturnat guvernul comunist, iar atunci când transnistrenii sprijiniţi de ruşi au încercat să intervină în capitala Chişinău, au proclamat unirea cu România, de fapt de unde aparţin, ei fiind ocupaţi de sovietici în al doilea război mondial. După cum ne-am

înţeles cu românii, aliaţii noştri, noi nu ne opuneam dacă ei ar fi intervenit în ajutorul moldovenilor, ba chiar îi sprijineam diplomatic şi neoficial militar, cu armament. Doream doar securizarea Transnistriei şi accesul la depozitele de armament, pentru a fi siguri că nu vor mai fi vreodată un pericol. Dar când românii erau pe val, după câteva bătălii serioase, ruşii au intervenit pe căile diplomatice pentru a tempera ofensiva românească şi a negocia un armistiţiu, propunându-ne acces comun la depozite şi altele. I-am silit pe români să se oprească, iar ruşii s-au folosit de armistiţiu pentru a-şi înarma aliaţii transnistreni, a-i întări cu trupe de cazaci şi inclusiv cu ruşi din armata proprie pentru a declanşa o ofensivă serioasă împotriva românilor şi moldovenilor. De aceea zic că diplomaţii au zbârcit-o, ruşii ne-au tras pe sfoară şi acum belelele sunt pe capul românilor! Nu aşa îşi tratează America aliaţii, mai ales că românii s-au dovedit aliaţi fideli în Irak, Afghanistan şi oriunde a fost cazul!

Preşedintele plecă capul, privind insistent mai bine de treizeci de secunde o porţiune din tăblia mesei. Când privirea i se ridică, ochii îi aruncau scântei.

— Care este situaţia militară actuală în Moldova, generale?

— Domnule preşedinte, un prim atac ruso-transnistrean de tatonare a fost respins de trupele româno-moldovene. Chiar în noaptea asta, un masiv atac aerian rusesc s-a încheiat oarecum nedecis, din moment ce nu a dus la o schimbare majoră. Mai degrabă poate fi considerat o victorie a românilor, după raportul de pierderi net favorabil şi prin faptul că aviaţia rusă a trebuit să se retragă fără glorie, dar cu pierderi majore. Românii acum se pregătesc împotriva unei ofensive terestre masive asupra Chişinăului. Mai au insule de rezistenţă în Tighina şi alte regiuni, dar raportul de forţe şi mijloace le este pe ansamblu defavorabil.

Preşedintele rămase tăcut încă mai bine de două minute. Nimeni nu îndrăzni să-l tulbure, era o clipă de decizie, un moment important în care se putea lua o hotărâre care ar fi

putut influenţa destinul unor popoare, inclusiv al celui american, o clipă care putea schimba istoria. Când vorbi, preşedintele o făcu rar şi apăsat:

— Generale, ce vor românii?

Generalul Mike Garfield răspunse cu grijă, cântărindu-şi cuvintele.

— Domnule preşedinte, românii vor Republica Moldova înapoi, au vărsat prea mult sânge pentru asta. Oricum, este şi voinţa moldovenilor şi-au exprimat-o deja la alegeri şi prin faptul că luptă alături de români. În schimb, ne asigură Transnistria pentru totdeauna. Se desfiinţează astfel unul din focarele ce alimentau traficul de arme către organizaţiile teroriste şi statele paria din întreaga lume. Nu mai vorbim de contrabanda cu droguri şi fiinţe umane.

— Şi ce vor în schimb?

— Să ne ţinem de cuvânt, atât! Să le livrăm armamentul pentru care ne-am înţeles şi să-i sprijinim diplomatic, mai ales faţă de Rusia, care nu va înghiţi prea uşor ideea desfiinţării avanpostului său din Transnistria.

De data asta ezitarea preşedintelui dură mai puţin de douăzeci de secunde.

— Generale, ordinele mele sunt următoarele. Flota din Pacific porneşte spre coastele estice ale Rusiei, suficient cât să pară ameninţătoare, dar nu intră în apele teritoriale, cel puţin nu încă. Oricum, până ajunge acolo, sperăm că situaţia va fi rezolvată. La fel, flota din Atlantic se îndreaptă spre Marea Nordului, iar flota a VI-a, din Mediterana, către Grecia, gata să intre la nevoie în Marea Neagră. Sper să nu fie cazul să forţăm strâmtorile, încălcând astfel nu ştiu câte convenţii maritime şi să ni-i urcăm pe turci în cap. Avem destule probleme cu aceşti aliaţi din NATO. La o oră după ce se transmit aceste ordine, vreau o legătură cu preşedintele rus, vreau să pun puţină presiune, dar nu cred că va da înapoi în ofensiva lui contra românilor. Dar putem face să nu escaladeze.

Generalul Garfield aprobă din cap.

— Şi românii vor doar atât?

— Atât mi-au transmis. Dar ne-au mai oferit ceva… pe

lângă un tanc rusesc T-90 capturat, pe care ni l-au şi livrat…

Preşedintele ridică sprâncenele.

— Coordonatele locului unde se află submarinul care a avariat portavionul *John C. Stennis…. Mai* mult, s-au angajat să ia lovitura pe cont propriu… în aşa fel încât să nu fim implicaţi, cel puţin la nivel oficial. Deşi toţi vor şti cine a fost.

Preşedintele şuieră uşor printre dinţi.

— Generale Garfield, cum sunt cererile românilor?

— Rezonabile, domnule preşedinte…

— Atunci… dublează-le şi livrează-le în cel mai scurt timp posibil! Dă-le armament, dă-le avioane, dă-le tehnicieni şi experţi, tot de ce au nevoie! Dar nu vreau vreun militar american capturat de ruşi, că atunci am sfeclit-o! Dă-le tot, dă-le dublu şi dă-le acum! Înainte de atacul ruşilor!

—Am înţeles, domnule preşedinte!

XXIII

24 mai 2014, ora 11.20
Împrejurimile satului Pârâta, platoul Coşniţa, nord de Tighina

Căpitanul Călin Pop păşea rapid, aproape în fugă, pe urmele soldatului din faţa sa. Nu se simţea în elementul său, se simţea străin, aici alţii erau stăpâni, ca şi cel pe urmele căruia călca cu grijă, dar în viteza impusă. În văzduh, acolo sus, el decidea şi el era responsabil. La manşa avionului său F-16 era imbatabil, a condus o escadrilă întreagă, era stăpânul cerurilor, dar aici, la sol, se simţea neajutorat. Aici infanteria îşi menţinea denumirea de regină a bătăliilor, era terenul lor, zona lor, aici el se simţea un simplu intrus, era alt tip de luptă, câmpul de bătălie al altora pe care el doar îi încurca. Şi chiar asta făcea, simţea din plin că mai mult îi stânjenea.

Fusese smuls din elementul său, de la manşa unui F-16 românesc cu câteva ore în urmă, încă nu apucase să savureze împlinirea visului său din momentul în care a decis să devină pilot de luptă, visul de a deveni un as al aviaţiei române. Şi visul s-a împlinit, a ajuns as după ce obţinuse a cincea victorie, mai mult, doborâse al şaselea aparat inamic, dar a fost doborât. Îl mai consola gândul că îl ajutase pe tânărul Aurel Pandea să obţină primele sale victorii aeriene, era important pentru el, pentru moralul său, mai ales că văzuse în acest tânăr pilot ceea ce credea că avusese şi el atunci când era la acel nivel, dorinţa de a reuşi, de a deveni cel mai bun, iar pentru asta era gata de multă muncă şi sacrificii. Aurel era dăltuit din acelaşi aluat, simţea asta şi dorise să-i dea şansa să meargă mai departe. Spera că a reuşit, că Aurel a supravieţuit şi că îşi va urma mai departe calea, indiferent de situaţia lui, a comandantului şi mentorului său. I se părea şi acum ciudat,

în urmă cu prea puţini ani şi el era în situaţia lui Aurel Pandea, un tânăr pilot cu vise mari. Dar a urmat războiul, care l-a transformat profund, din pilotul ce dorea doar să zboare cât mai sus cu acele minunăţii numite avioane militare supersonice, în veteranul hârşâit în luptă, luptătorul cu nervi de oţel care s-a bătut şi a învins de multe ori, o forţă letală temută de inamici şi respectată de prieteni.

Dar astăzi, după ce a fost doborât, a constatat că nervii săi de oţel erau făcuţi doar pentru lupta în aer, avion contra avion, nu şi pentru ce avea să urmeze odată ajuns fară să vrea în teritoriul controlat de inamic. S-a ejectat o dată cu scaunul o clipă înainte ca racheta ucigaşă să-i spulbere avionul cu cele patru cercuri negre pictate pe coadă, atâţia inamici doborâţi în luptă. Patru aparate, iar acum sunt şase, spera în adâncul sufletului ca recordul său să rămână încă neatins, deşi îşi dorea ca şi camarazii săi să spulbere cât mai multe avioane inamice în bătălie. Dar totuşi, suna atât de bine, primul as al aviaţiei române după al doilea război mondial.

Paraşuta l-a adus lin pe sol, într-un întuneric cuprinzător. Lumina roşie intermitentă a localizatorului îi arăta că informaţiile privind poziţia sa erau transmise continuu către prieteni. Dar el nu putea aştepta pe loc, pasiv, trebuia să acţioneze, altfel ar fi putut fi descoperit şi capturat de echipele de căutare inamice care în mod sigur vizaseră zona în care a căzut avionul şi în care a aterizat pilotul. Era singur în teritoriul inamic, poate cel mai mare coşmar la care se putea aştepta un pilot militar. Instructajul său îi spunea ce trebuia să facă în astfel de cazuri, dar nimeni nu l-a pregătit pentru sentimentul de neajutorare care îl simţea în aceste momente. Singur împotriva tuturor, când cu câteva minute înainte era stăpânul cerurilor, decizia sa putând însemna viaţa sau moartea unor luptători supraantrenaţi ce călăreau aparate de milioane de dolari. Iar acum era la cheremul oricărui soldat neinstruit ce se putea nimeri în zonă cu o puşcă de asalt care putea fi achiziţionată în zonele tulburi pentru câteva zeci de dolari. Ironia sorţii.

A aterizat ca la carte, rostogolindu-se într-o parte şi sărind în picioare, strângând corzile şi împăturind rapid paraşuta. A găsit uşor un loc în care să o ascundă, sub un bolovan uitat acolo din timpuri imemoriale. Apoi s-a grăbit spre pădurea din apropiere unde putea găsi un adăpost mai ferit. Scaunul său de pilot încă emitea în mod sigur, dar el îşi porni emiţătorul individual, în speranţa că va fi detectat de către echipele de căutare amice, îi era teamă şi se simţea singur, pierdut în teritoriul stăpânit de inamic. S-a depărtat în goană prin pădurea rară cât mai mult spre vest, în speranţa de a ajunge cât mai aproape de liniile româneşti, deşi ştia că este imposibil. Zorii l-au prins într-un desiş, la liziera pădurii, de unde începea o zonă descoperită până la malul Nistrului. A decis că trebuia să rămână pe loc pe timpul zilei, o încercare de trecere tocmai acum fiind prea riscantă.

Câteva ore se odihni încercând să doarmă fară succes într-o adâncitură la adăpostul unei tufe dese, un loc de unde putea supraveghea drumul pietruit ce ducea până la malul abrupt al Nistrului. Vreo două ore nu se petrecu nimic, apoi apăru un civil pe drumul ce se ghicea alb prin întinderea verde ce ducea spre malul râului. Călare pe o bicicletă străveche, civilul trecu de el la nici trei sute de metri. Călin Pop rezistă tentaţiei de a-i ieşi în cale pentru a-i cere ajutor, nu ştia ce hram poartă şi în ce măsură se putea încrede în el. După nici o jumătate de oră a auzit strigăte şi îndemnuri dinspre est, din pădure, din zona din care venise. În mod sigur îl căutau, pieptănau terenul încercând să-l găsească. Brusc a auzit motoare în faţă, dinspre malul Nistrului, apoi au apărut trei camioane care s-au oprit pe drumul pietruit şi din ele au început să sară soldaţi în uniforme de camuflaj nedefinite, desfăşurându-se în linie sub comanda unui tip înalt ce îi îndemna cu voce răstită. Cazaci, în mod sigur. Câţiva câini se smuceau în lesa din mâna conducătorilor în timp ce liderul îi înşiră pe un front larg, cu faţa spre pădurea în care se ascundea Călin Pop. Un uriaş câine lup era ţinut în scurt de către tipul înalt ce conducea formaţia de căutare. Acesta începu avansarea

câţiva paşi în fruntea liniei de trăgători, încercând să strunească agitaţia câinelui pe care îl ţinea în lesă.

Căpitanul Călin Pop se simţi deodată pierdut, prins în cursă. Dinspre est auzea departe îndemnurile celor care îl căutau, iar aici, aproape, spre vest, către râu, calea îi era tăiată de cazacii ce se desfăşuraseră şi porniseră căutarea sa dinspre Nistru. Era prins în cursă. Mintea îi judeca cu viteză fantastică, mai erau doar două căi de scăpare. Una spre sud, dar era nesigură, trebuia să străbată o porţiune descoperită peste drumul pietruit şi alta spre nord, prin pădurea ce-l protejase până acum, chiar dacă mai încolo se rărea spre terenurile cultivate şi lanurile de porumb.

Nu avea altă soluţie, se ridică încet şi se strecură prin desiş spre nord, în timp ce-şi verifica pistolul Glock, singura sa armă de apărare. Câteva împuşcături depărtate spre est, semn că urmăritorii săi îşi făceau curaj, apoi o bubuitură apropiată, o împuşcătură stingheră şi o vânzoleală în tufele de la nord, printre copaci, acolo unde se îndrepta. Un fior rece pe şira spinării la gândul că deja era înconjurat, dar la o scurtă privire văzu cum liderul urmăritorilor săi, în câmpul descoperit, se opreşte o clipă şi rămâne înmărmurit, apoi cade ca un copac retezat, scăpând câinele lup din lesă. Se aruncă la pământ şi văzu printre tufe cum câinele scăpat o ia la fugă spre el, cu limba atârnând. Câteva rafale izbucniră şi lupta deveni generalizată. Din linia inamică de trăgători mai căzută doi îndoindu-se de mijloc înainte de a se trânti la pământ şi a riposta cu tiruri lungi. Rafale precise din pădure îi ţintuiau la pământ, la un moment dat un camion rămas pe drum luă foc şi rămase acolo aprins, nimeni nu îndrăzni să se apropie pentru a-l stinge.

Dar Călin Pop rămase cu ochii la câinele lup ce-l căuta. Prin salturi, acesta se apropia de el, cu ochii injectaţi, gata să-l apuce. Pop, cu mâna întinsă în care ţinea pistolul îl aştepta, deşi picioarele îi tremurau. Trase de două ori, curmându-i saltul. Câinele căzu la câţiva metri, schelălăind. Călin Pop îl privea neajutorat în timp ce nu departe de el lupta se înteţea. Cazacii începură să riposteze, duelul de foc fiindu-le favorabil din cauza superiorităţii numerice. Au

înţeles că atacatorii lor erau prea puţini şi au prins curaj, chiar dacă încă înregistrau victime. Un cazac ce se ridicase pe jumătate a căzut înapoi cu braţul străpuns de două gloanţe, urlând de durere. Călin Pop privea câinele rănit şi nu ştia ce să facă. Din copilărie iubise animalele, dar nu pe acelea care îi doreau răul. Trecură câteva secunde aşa, până când Pop întinse braţul şi mai trase un glonţ în capul câinelui, curmându-i suferinţa. Lângă el, lupta continua.

O voce tot mai puternică se auzea printre rafalele de pistol mitralieră.

— Pop, Pop, căpitan aviator Călin Pop!

Inamicul nu avea de unde să-i ştie numele, doar prietenii.

—Aici, sunt aici! răspunse Călin Pop.

Aceeaşi voce continuă:

— Vino târâş spre noi, te acoperim!

Nu ştia cum, dar a reuşit. S-a târât mai bine de două sute de metri, printre tufe şi ramuri, săpând prin pământul reavăn în timp ce gloanţele smulgeau frunze şi aşchii sau se înfigeau în solul moale. A simţit că a ajuns printre ai săi abia după ce o mână fermă l-a prins de braţ şi l-a târât practic încă vreo douăzeci de metri până într-o adâncitură limitată de o movilă joasă de pământ. Abia aici a îndrăznit să ridice privirea pentru a vedea la doi paşi de el un ins îndesat, culcat pe movilă, ce trăgea rafale scurte spre locul în care se aflau cazacii ce-l căutau. Cel ce l-a adus îl silea să rămână jos, ghemuit la adăpost, în timp ce îi şoptea celuilalt câteva cuvinte. Amândoi erau îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj şi căştile lor erau împănate cu ramuri verzi, în aşa fel încât să se confunde perfect cu mediul în care acţionau. Tipul îndesat se întoarse spre el, în timp ce schimba încărcătorul dintr-un AK-47.

Un zâmbet larg pe o faţă jovială:

— Salut, căpitane, sunt locotenentul Gheorghe Niţu de la vânătorii de munte! Mă bucur să te avem printre noi! E mai bine decât să te aibă ceilalţi, nu?

Un semn către soldatul care l-a adus care dispăru subit, apoi reveni:

— Eşti gata de drum? Noi plecăm, ne-am terminat treaba

aici!

Fără să aştepte răspuns se răsuci la marginea movilei şi trase o rafală prelungă. Umbre şi mişcări pe lângă el, semn că ceva se petrecea. Băieţii buni se retrăgeau. O bătaie scurtă pe spate şi înţelese că era rândul său. Se deplasă aplecat, grăbit, pe urmele celui din faţa sa. În trecere, un alt vânător de munte îi puse în braţe un AK-47 şi un săculeţ cu trei încărcătoare pline murmurându-i în ureche: „Baftă!”. A înţeles manevra şi o urmă fără crâcnire, aici nu era terenul său, alţii erau stăpâni, trupele terestre şi din fericire era pe mâna elitei, vânătorii de munte. Nu dorea să-i stânjenească, ştia că făcuseră eforturi şi riscaseră enorm doar pentru a-l salva şi proteja, de aceea era decis să nu le îngreuneze misiunea. A prins rapid un sentiment de admiraţie pentru profesionalismul acestor băieţi ce se mişcau ca în elementul lor, sentiment nu prea des împărtăşit de către unii din forţele aeriene, cel puţin de către cei care încă nu i-au cunoscut îndeajuns. Să faci parte din forţele cele mai tehnologizate nu înseamnă că ceilalţi nu sunt la fel de importanţi, ba chiar esenţiali atunci când ajungi într-o astfel de situaţie în care se găsea chiar el la ora actuală. Observă că se deplasau spre nord, prin pădure, într-un dispozitiv larg, nu putea să-i vadă pe cei din lateral, dar din semnele şi gesturile celui din faţă înţelese că erau acolo. Din loc în loc se opreau şi se lăsau jos, ghemuiţi, aşteptând. O mână ridicată, un semn, un gest, apoi plecau mai departe în tăcere deplină. Doar din spate, din ce în ce mai depărtat, câte o împuşcătură inamică de ciudă că le-a scăpat prada.

Călin Pop văzuse în copilărie multe filme de război de categoria a doua, cu comandouri omnipotente, dar nu şi-a închipuit niciodată cum ar arăta realitatea. Era mult diferită. Băieţii ăştia se mişcau atât de natural, nu făceau nici un gest în plus, se simţeau atât de bine unii pe alţii prin semne. Soldatul din faţa sa comunica cu încă trei prin astfel de gesturi. Pe aceştia trei el nu reuşea să-i vadă, dar erau acolo, fiecare dintre ei ştia unde este celălalt. Se deplasau discret, fiecare cunoscând locaţia celorlalţi, deşi el nu îi

putea vedea. La un moment dat se opriră cu toţii, rămânând ghemuiţi. Soldatul din faţa sa îi făcu semn să-l urmeze tiptil. După vrea treizeci de metri au ajuns alături de locotenentul Gheorghe Niţu. Acesta tocmai terminase de vorbit în staţia radio şi se întoarse spre el.

— Căpitane Pop, făcu acesta, vreau să fiu direct şi deschis cu tine. Am primit misiunea de a te recupera cu orice preţ şi am reuşit datorită emiţătorului tău. Nu ştiu şi nu mă interesează de ce eşti atât de important, dar eu trebuie să te duc în siguranţă. Ori, pentru asta, va trebui să trecem de un hop. Vino să-ţi arăt!

Se strecurară câţiva paşi în faţă până la marginea pădurii, de unde se deschidea un câmp de porumb, apoi păşune până la vreo doi kilometri, distanţă la care se putea zări un petec de crâng. Spre est, câteva case izolate ce mărgineau un drum ce traversa zona chiar în dreptul lor.

— Am cu mine o grupă şi jumătate din plutonul meu de vânători de munte, deci optsprezece oameni, alături de doi voluntari moldoveni, Oleg şi Ghenadie. În crângul de acolo mă aşteaptă o jumătate de grupă împreună cu vreo zece civili, soldaţi şi voluntari moldoveni. Problema noastră majoră va fi traversarea acestei zone descoperite, din moment ce casele care le vezi sunt ocupate de transnistreni şi cazaci, care au şi mitraliere. Nu putem aştepta căderea nopţii, suntem urmăriţi de prietenii tăi care te caută, cei cu care ne-am confruntat mai devreme. Aşa că va trebui să trecem acum. Sunt porţiuni şi zone în care vom fi total descoperiţi, aşa că vreau să fiu sigur că eşti pregătit. Nu vreau să te pierd acum, când abia te-am recuperat.

Locotenentul Niţu îl privi direct în ochi şi păru mulţumit de ceea ce văzu. Îi indică cu capul kalashnikovul din mână.

— Ştii să foloseşti asta?

Călin Pop aprobă din cap.

— Atunci să nu mai pierdem vremea. Stai pe lângă Costache, soldatul care te-a adus până aici şi ai grijă să nu ieşi din cuvântul lui. Îi dăm drumul!

Primii trei vânători începură traversarea încet, strecurându-se prin lanul de porumb, urmaţi de alţi patru.

Restul aşteptau cu mâna pe arme, gata să deschidă focul. Rând pe rând, au trecut toţi, lăsând doar o grupă de acoperire. Apoi primii au avansat ghemuiţi pe terenul descoperit. În grupe de trei-cinci oameni, cât mai aplecaţi, înspre locul considerat sigur, crângul în care erau aşteptaţi de prieteni. Primul grup mai avea mai puţin de cinci sute de metri până acolo. Era rândul său. Împreună cu Costache a început să alerge prin lanul de porumb, aplecaţi, sperând să nu fie reperaţi. Erau în fugă când a început urgia. Rafale de mitralieră, strigăte, ordine, apoi o goană nebună înainte, doar înainte.

Călin Pop simţea suflul gloanţelor ce treceau pe lângă el, cu coada ochiului zărea dâra trasoarelor, simţi şi arsura unui glonţ ce-i străpunse pantalonul uniformei în dreptul gambei. Trăgeau asupra lor şi erau complet descoperiţi. Dinspre crâng răbufniră primele rafale de arme automate, ceea ce făcu ca tirul asupra lor să se reducă. Călin Pop păşea teleghidat cu arma în mână, fără să se uite în stânga sau dreapta. Gâfâia vizibil, dar de fiecare dată când se poticnea, mâna lui Costache îl apuca readucându-l în poziţia de fugă. Din nou un tir de mitralieră se concentră asupra lor. Trasoarele începură să joace pe lângă ei, apoi o mână fermă îl culcă la pământ în timp ce gloanţele dansau în jurul lor.

Costache îl salvase, dar urla de durere şi neputinţă. Călin Pop îşi ridică faţa din pământ şi apucă cu mâna uniforma lui Costache care se tăvălea pe jos urlând, ambele mâini ţinute pe coapsa dreaptă. Se târî din braţe sub rafale până lângă el. Un şuvoi de sânge proaspăt îi împroşcă obrazul drept. Costache fusese lovit în coapsă şi glonţul îi retezase artera femurală, era clar după cum ţâşnea sângele. Cu mişcări febrile, Călin Pop smulse cureaua de la pistolul mitralieră şi improviză un garou în jurul coapsei lui Costache. În spatele său ateriză locotenentul Niţu.

O bufnitură seacă şi o explozie la câţiva metri de prima casă de unde se trăgea asupra lor îi anunţă că din crâng se trăgea cu mortierul de 82 mm. O nouă explozie pe acoperiş, semn că românii îşi corectaseră tirul. Mitraliera

inamică tăcu, cel puţin pe moment. Costache strângea din dinţi în timp ce Pop încerca să-l apuce de braţ pentru a-l ridica.

— Lăsaţi-mă aici, plecaţi! şuieră printre dinţi în timp ce Niţu îi injecta o doză de morfină.

— Nu las pe nimeni în urmă! răcni acesta apucându-l pe Costache de braţ şi săltându-l peste umăr în stilul pompierilor. Acoperă-mă! mai strigă către Călin Pop.

Căpitanul Pop puse kalashnikovul pe direcţie şi apăsă pe trăgaci golind mai mult de jumătate din încărcător. Văzuse deja multe, simţise multe, adrenalina îi pompa în sânge. Se ridică şi se năpusti în urma lui Niţu urlând şi trăgând spre poziţiile inamice. Kalashnikovul păcăni sec când rămase fără gloanţe. Din fugă, schimbă încărcătorul aruncându-l pe cel golit cât colo, apoi trase din nou cu sete. Până a ajuns în crâng golise toate cele patru încărcătoare.

Două ore mai târziu au ajuns la Bază, după cum numeau vânătorii zona lor de repaus din adâncul pădurii. Epuizat, Călin Pop sorbi dintr-un vas cu apă după ce un individ în uniformă moldovenească îl asigură că era apă din izvorul de aproape. Dorea să se trântească la pământ şi să doarmă o zi şi o noapte, când percepu un zgomot familiar, pale de elicopter. Se îndreptă spre sursa zgomotului şi nimeri într-o poiană mică, suficientă doar să permită decolarea şi aterizarea unui singur aparat. Aici era un elicopter gata de decolare, cu palele rotindu-se în ritm accelerat. Lângă el, un ins înalt şi uscăţiv, în uniformă de camuflaj gesticula în faţa geamului pilotului, în timp ce soldatul Costache zăcea pe o targă chiar lângă aparat. Targa fusese purtată de un alt soldat şi de către locotenentul Niţu, care stătea neajutorat lângă elicopter. Uscăţivul gesticula vizibil într-o dispută cu pilotul care striga spre el din scaun. Se apropie mai mult pentru a auzi discuţia.

— ... am ordin să-l aduc pe căpitanul Pop şi nu mai am loc decât pentru un singur om! Dacă vreţi să-l iau pe rănit, daţi jos pe altul!

Căpitanul Călin Pop ajunsese destul de aproape pentru a vedea încărcătura elicopterului. Lăzile cu muniţii şi

subzistenţă descărcate erau chiar acolo, stivuite în apropiere. Înaintă mai mult, suficient pentru a fi văzut de pilot. Acesta îşi opri privirea pe uniforma lui de aviator, pe gradul său de căpitan, apoi se destinse şi rosti:

— Sunteţi căpitanul Călin Pop?

Aprobă din cap.

— Vă rog să urcaţi, am ordin să vă transport de urgenţă la Chişinău!

Uscătivul lăsă braţele jos, descurajat. Pe uniforma lui de campanie Pop zări tresele de căpitan. Nu zise nimic, doar îşi roti privirea spre interiorul elicopterului, văzu un rănit în piept cu uniformă moldovenească bandajat provizoriu, cu un rictus chinuit pe chip, dincolo de el un civil cu un ochi ascuns sub un strat mare de tifon şi încă câţiva răniţi la fel de grav. Locotenentul Niţu nu zicea nimic, privea doar la soldatul Costache ce gemea stins pe targă, cu garoul făcut din cureaua puştii strâns pe coapsă şi cu bandajul roşiatic de deasupra rănii.

Căpitanul Călin Pop se întoarse spre pilotul elicopterului ce aştepta în scaun, gata de decolare. Privirea i se fixă pe tresele de locotenent.

— Eşti din forţele aeriene, locotenente?

Acesta aprobă din cap.

— Atunci îţi ordon să-l iei pe acest rănit şi să-l duci de urgenţă la spital! Eşti răspunzător direct de îndeplinirea ordinului, la fel pentru toţi aceşti răniţi ce şi-au vărsat sângele pentru patrie! Ai înţeles?

Pilotul bâgui câteva cuvinte de neînţeles înainte de a se exprima mai explicit:

— Căpitane, dar am ordin să vă aduc…

— Locotenente, eu ţi-am dat un ordin! Iei toţi răniţii şi îi duci la spitalul din Chişinău! Executarea!

— Dar…, dar dumneavoastră?

— Eu? Eu voi lupta, ăsta este rolul meu, nu? Voi pleca cu următorul transport, dar până atunci va trebui să-i salvezi pe oamenii aceştia.

Fără să mai aştepte, locotenentul Niţu înghesui targa cu soldatul Costache în elicopter, apoi îi aruncă lui Călin Pop o

privire recunoscătoare. După ce aparatul se desprinse de la sol şi dispăru spre vest, uscăţivul se întoarse spre Călin Pop şi îi întinse mâna:

— Bună, sunt căpitanul Lucian Mirea de la vânătorii de munte şi îmi pare bine să te cunosc, căpitane Pop! Vreau în primul rând să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat omul, dacă nu ajunge la spital este condamnat. Despre tine am auzit că eşti o legendă.

Pop îi strânse mâna cu căldură:

— Eu îţi mulţumesc că oamenii tăi m-au salvat şi, să ştii, tu eşti o legendă!

24 mai 2014, ora 15.00
Bucureşti

Vlad Sorescu, şeful SRI, puse paharul de apă minerală înapoi pe masă. Cu gestul terminat, se adresă lui Constantin Puşcaş:

— Suntem norocoşi, nu? Americanii au încasat un nou 11 septembrie, din fericire mult mai redus ca şi efecte şi victime, dar putem vorbi deja de un atac radiologie, de un act de terorism radiologie, nu-i aşa?

— Aşa este, cred că a fost vorba de racheta aia nenorocită pe care nu au găsit-o în Irak. O rachetă Alazan de proveniență transnistreană. Îmi pare rău pentru ceea ce au păţit americanii…

— Dar…

— Dar i-a făcut să se mişte. Preşedintele Anders a ordonat să fim susţinuţi cu tot ce avem nevoie în materie de armament şi logistică, mai puţin implicarea de trupe americane, doar pentru a ocupa Transnistria şi a securiza astfel o ameninţare pentru securitatea americană. Odată ocupată, Transnistria va fi a noastră şi SUA ne va păzi spatele împotriva vreunei tentative ruseşti de escaladare, în sensul că va ţine ursul la distanţă, dar asta doar dacă…

— Doar dacă noi luăm Transnistria rapid, în câteva zile, înainte ca situaţia să se coacă prea mult din punct de vedere internaţional, interveni Radu Dăianu. Titi, i se

adresă lui Puşcaş, va trebui să dai un răspuns ferm aici, sunt mulţi în CSAT care abia aşteaptă să faci un pas greşit pentru a te perpeli la foc mărunt. Cu mine poţi să fii sincer şi direct! Te întreb acum, pentru prima şi ultima dată: poţi să ocupi Transnistria în următoarele patru zile?

Generalul Constantin Puşcaş se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre peretele pe care era expusă o hartă imensă a regiunii. Aici erau poziţionate şi ultimele dispozitive ale trupelor române şi bineînţeles, ultimele dispozitive cunoscute ale trupelor inamice.

— Ruşii vor ataca aici, cred că mâine, zise el indicând porţiunea dispozitivului defensiv de la est de Chişinău. Vom fi pregătiţi şi îi vom aştepta, începând de astăzi intră în linie şi primele jucării americane, s-au mişcat extraordinar de repede, se vede că îi arde la deget. Acum o oră au început să aterizeze la Iaşi şi Feteşti primele douăzeci şi patru de avioane F-16 şi F-18 trimise de americani, la bani de nimic, după cum am înţeles eu de la cei de la minister. Avem piloţi pregătiţi, gata să se urce pe ele. Mai sunt cei doborâţi în primele ciocniri pe care i-am recuperat, vom avea suficienţi piloţi de luptă gata de acţiune. O veste bună, şase piloţi americani de origine română au demisionat din armata americană şi s-au oferit să lupte în aviaţia noastră şi culmea, au fost expediaţi la noi cu primul avion de transport. În câteva ore vor putea intra în luptă la bordul câte unui F-18.

— Este clar, ne trimit şi luptători, numai să-i batem pe ruşi şi să ocupăm Transnistria. Ce se aude cu asul nostru, avem un pilot cu şase victorii aeriene care a fost doborât de ruşi. Dacă începe pe mâna lor va fi un important instrument de propagandă.

— Da, aşa este, dar căpitanul Călin Pop a fost recuperat de partizanii căpitanului Mirea. A refuzat evacuarea pentru a permite răniţilor să fie transportaţi, îl vom recupera la noapte, avem nevoie de el pentru un exerciţiu propagandistic, primul pilot român cu şase victorii aeriene de după al doilea război mondial, recuperat şi plecând din nou în luptă. Imaginile vor fi transmise de televiziuni,

oricum, este sarcina celor de la Psiops. O chestie de efect, eroul nostru care pleacă din nou în luptă, sunt sigur că acest căpitan Pop arde de nerăbdare să le-o tragă încă o dată.

— Ar trebui să-i dai o medalie, Titi!

— Este propus deja pentru ordinul „Mihai Viteazu”, şase avioane de luptă doborâte nu sunt la îndemâna oricui. Nu cred că mai există cineva pe mapamond cu un asemenea record dintre piloţii activi.

— Jucăriile americane, despre ce este vorba? întrebă Tiberiu Enea, şeful SIE.

— Tibi, tu ţi-ai făcut treaba cum ai putut mai bine, l-ai eliminat pe Odovichuk, dar intrăm pe partea militară unde sunt alţii mai pregătiţi pentru asta. Oricum, nu cred că este de ajuns, pentru a fi siguri de victorie mai trebuie câteva lucruri de rezolvat.

Se întoarse spre colonelul Mircea Damian.

— Îmi pare rău să ţi-o spun, dar într-o oră pleci.

Damian plecă capul în semn de aprobare, înainte de a întreba:

— În Georgia?

— Exact! Vreau să-i transmiţi exact cuvintele mele colonelului georgian Levan Turashvili. Va înţelege perfect, este un om dintr-o bucată, ne-am înţeles de minune când a fost aici. Ştie despre ce este vorba şi cred că aşteaptă să vii. Oricum, propunerile sale sunt aprobate de către guvern, i-am trimis mai mult, i-am trimis dublu, dar acum va trebui să muncească şi el. Vorbea cu cecenii şi daghestanezii, ei bine, e timpul. Timpul pentru el şi pentru ei. Câştigăm împreună sau pierim împreună, altă soluţie nu există. El ştie asta, de aceea ne-a făcut toate propunerile. E momentul, dar va trebui să i-o spui tu, în tine are încredere deplină. Avionul te aşteaptă, te va duce tot pe rute ocolitoare, deci vei avea o călătorie lungă în faţă.

Puşcaş îi înmână un set de hârtii, apoi Damian se retrase pentru a se pregăti de drum. Puşcaş reveni la hartă.

— Radule, mai devreme m-ai întrebat dacă pot să rezist atacului inamic, mi-ai sugerat că poate ar trebui să evacuez

Chişinăul. Ei bine, am rezistat primului asalt ruso-transnistrean atunci când nimeni nu îmi dădea vreo şansă. Acum mă întrebi dacă voi putea ocupa Transnistria în patru zile, nu-i aşa?

Radu Dăianu aprobă din cap.

— Ei bine, ţi-aş răspunde da, dar mă îngrijorează un singur lucru, zise îndreptând mâna spre hartă.

Degetul său se opri şi fixă un punct de la sudul Republicii Moldova, în Bugeac, pe teritoriul Ucrainei. Apoi se deplasă la stânga şi la dreapta, indicând încă patru puncte, aproape de graniţă.

— Aici, aici şi aici, făcu el cu o voce tunătoare. Imaginile din satelit şi de la avioanele fără pilot ne indică unele concentrări de trupe, care nu sunt neapărat ucrainene. Vorbim de trupe mecanizate însoţite şi de ceva tancuri. L-aţi eliminat pe Odovichuk, dar posibilitatea unor atacuri dinspre Ucraina încă există. Sunt convins că aceste trupe sunt acolo nu neapărat pentru paradă.

Vlad Sorescu se apropie de hartă pentru a vedea mai bine. Rând pe rând şi ceilalţi îl aprobară.

— Este aproape de Comrat, găgăuzii sunt încă nesiguri, deşi par a aproba acţiunea noastră. Dacă suntem atacaţi pe acolo, s-ar putea ca găgăuzii să schimbe partea rapid şi atunci vom avea o mare problemă. Ce faci aici, Titi?

Puşcaş se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Soluţii există, dar nu pot fi singurul care le decide. Oricum, am mutat forţa de lovire preconizată iniţial, în sensul că am pregătit o lovitură dinspre nord a colonelului Tomoioagă cu tancurile sale, odată cu respingerea atacului ruso-ucrainean asupra Chişinăului. Aş fi putut zdrobi forţele lor şi în două zile aş fi putut ocupa Tiraspolul. Dar fotografiile de la sateliţii americani m-au făcut să-mi schimb părerea, aşa că am ordonat transportarea forţei de tancuri la sud, spre această nouă ameninţare şi la fel a tuturor trupelor de susţinere de infanterie. Chiar la această oră transporturile pe calea ferată sunt în curs de desfăşurare. Îmi ia timp, logistică, resurse, dar nu am ce face, această ameninţare din sud, de pe teritoriul ucrainean nu-mi dă altă

opţiune.

— Da, problema cu Ucraina este foarte presantă şi actuală şi nu prea avem multe soluţii, sunt prea multe variabile, deşi am reuşit să împiedicăm o colaborare totală, cel puţin până acum, prin eliminarea acestui Odovichuk. Dar problema rămâne şi nu ştim cum va reacţiona Ucraina. Doar prin simplul fapt că a permis tranzitul de trupe şi armament ne ridică o serie de probleme. Dar întrebarea este până unde va merge?

Radu Dăianu se ridică din scaun şi se îndreptă spre hartă. Se opri în dreptul ei, o studie preţ de o clipă, apoi începu:

— Domnilor, va trebui să vorbim câteva cuvinte despre Ucraina. După cum cred că probabil ştiţi, Ucraina este formată parţial din teritorii luate de la alte state, cum ar fi cele luate de la noi, polonezi sau cehoslovaci şi altele donate de Rusia, cum ar fi Crimeea, făcută cadou de Hruşciov în 1953, la împlinirea a trei sute de ani de la alipirea Ucrainei de atunci la imperiul rus. Problema Rusiei de după 1991 a fost că fără Ucraina ea pierdea capacitatea de influenţă în estul Europei, o problemă majoră. Ucraina a încercat să se desprindă de Rusia în 2004, în timpul revoluţiei portocalii, cu alegerea lui Iushcenko ca şi preşedinte. Rusia a revenit în 2010 odată cu votarea lui Viktor Ianukovici în fotoliul de preşedinte, care începe să facă mari concesii ruşilor, cum ar fi închirierea bazei navale de la Sevastopol pe încă douăzeci şi cinci de ani şi multe altele. Reacţiile opoziţiei prooccidentale, mai ales din vestul ţării, a dus la frământări şi la accederea la putere a lui Vahromeev, care a pornit un război împotriva noastră. Chiar în timpul războiului Vahromeev este înlăturat şi eliminat printr-o lovitură de stat de către Igor Petraikin, actualul lider ce conduce o dictatură militară. Dar poziţia lui Petraikin este mai slabă decât se vede din exterior, el trebuind să facă o echilibristică riscantă pentru a-şi menţine puterea. În primul rând sunt presiunile enorme din partea Rusiei, iar apoi presiunile din partea Occidentului, în speţă a NATO şi Uniunii Europene. Este în situaţia în care el trebuie să-i împace pe toţi, fiindcă o poziţionare de o parte

sau alta i-ar aduce pierderi din partea opusă şi el nu şi le poate permite, riscă să piardă echilibrul intern la fel de volatil. Cetăţenii din regiunile estice, cum ar fi bazinul Donbas, sunt proruşi declaraţi, ei înşişi fiind în mare parte etnici ruşi, pe de altă parte cei din regiunile vestice, mare parte minoritari de origine română sau poloneză, chiar dacă li se neagă acest statut şi se încearcă de ani buni deznaţionalizarea lor, aceştia rămân cu opţiunile lor provestice. Doar regiunea centrală poate fi numită o regiune naţionalistă ucraineană, dar este prea redusă comparativ cu forţele centrifuge din est şi din vest.

— Bine, dar cum rămâne cu Transnistria, partea ce ne doare?

— Transnistria este destinată să ţină sub controlul Moscovei Republica Moldova, nu altceva. Este o enclavă total separată de Rusia şi care nu ar fi putut exista până la ora actuală fără complicitatea ucraineană. Contrabanda, principala sursă de venit pentru Transnistria, s-a petrecut pe teritoriul ucrainean, la fel şi transportul de trupe şi muniţii în timpul războiului din 1992 tot pe acolo au trecut. Ucraina nu a dorit închiderea graniţei sale cu regiunea transnistreană fiindcă existenţa acestei pseudo-entităţi statale mafiote îi servea perfect scopurilor sale. Fără Transnistria, Moldova devenea demult parte a României, servind ca şi exemplu pentru celelalte regiuni româneşti care acum sunt în Ucraina, respectiv Bucovina de Nord şi Bugeacul. Românii de aici sunt terorizaţi doar pentru că sunt români şi nici un mijloc de a le nega originea nu rămâne nefolosit pentru autorităţile ucrainene. La fel şi în cazul Transnistriei, din cei cinci sute de mii de locuitori 40% sunt români, câte 30% sunt ruşi şi ucraineni fiecare. În cazul în care Transnistria revine României, majoritatea ruşilor pleacă, ei fiind conducerea şi aparatul represiv, plus forţele de menţinere a dictaturii, inclusiv pensionari din fosta armată roşie sovietică. Dar ucrainenii nu doresc rezolvarea dosarului transnistrean, dacă ar fi dorit s-ar fi putut rezolva demult. Nu o vor deoarece o Moldovă slabă, ţinută în şah de Tiraspol, care nu s-ar uni cu România

devenind o entitate puternică şi un rival pe măsură, serveşte intereselor lor şi implicit intereselor ruseşti în regiune.

— Asta înseamnă că ne putem aştepta la concursul trupelor ucrainene din Bugeac contra alor noştri?

— Nu direct şi nu la vedere. Petraikin încearcă să-şi lase marje de negociere cu vestul, mai ales după ce americanii au început să preseze puternic după atentatul radiologie. Oficial vor sta deoparte, nu este războiul lor, dar le vor permite ruşilor să trimită trupe şi subzistenţă prin teritoriul lor spre Transnistria, în cantităţi limitate pentru a nu bate la ochi. Vor încerca să împace şi capra şi varza. Totuşi, nu se pot exclude unele participări limitate ale lor, mai ales în cazul în care situaţia se împute.

— Dar în Bugeac, unde Titi vorbea de concentrări de trupe care nu sunt numai ruseşti?

— Acolo le vor acorda ruşilor toate facilităţile, dar nu vor interveni direct, îi vor sprijini, dar nu se vor implica, le e frică de reacţiile internaţionale, dar şi de cele interne. Aţi văzut confruntările forţelor de ordine cu opoziţia din ultimele zile, nu?

Generalul Constantin Puşcaş simţi că era momentul să intervină.

— Radu, ştim toate aceste lucruri. Ştim efectivele şi dispunerea forţelor din Bugeac ale ruşilor şi ale ucrainenilor, inclusiv. Am primit şi un raport de la „Condor” în acest sens.

Făcu o pauză pentru a mai arunca o privire pe hartă.

— M-ai întrebat dacă aş putea ocupa Tiraspolul în patru zile, deşi acum trei zile te întrebai dacă voi putea ţine Chişinăul! Ei bine, ei au un avantaj major, îşi pot alege câmpul de luptă şi direcţiile de atac fără a ţine cont de limite care cad în desuetitudine atunci când începe lupta, când bubuie prima salvă de tun. Mă refer aici la graniţe, nişte linii trasate pe hartă pe care eu nu pot să le încalc, deşi inamicul o face cu cinism la lumina zilei.

Făcu o pauză înainte de a continua. Vroia ca mesajul său să fie bine înţeles nu neapărat de către Dăianu, care în mod

sigur l-a priceput chiar înainte de a-l fi rostit, ci mai mult de către factorii politici pe lângă care Dăianu avea mai nou o mult mai mare trecere. Poate că el va reuşi să-i convingă că asta era singura cale, calea victoriei.

— Ei bine, Radule, răspunsul meu este acesta: voi ocupa Tiraspolul nu în patru, ci în trei zile de la viitorul atac rusesc, dar cu o singură condiţie. Vreau puteri depline pe câmpul de luptă, să duc războiul aşa cum vreau eu, să lovesc inamicul acolo unde vreau, fără restrângeri politice. Şi te asigur că la trei zile după ce ruşii vor ataca, cred că o vor face mâine după cum am zis mai devreme, vei vedea drapelul românesc fluturând pe cea mai înaltă clădire din Tiraspol! Dar vreau puteri depline! Nu vreau să se mai întâmple ceea ce am păţit în Tighina! Nu vreau să cuceresc oraşe cu preţul vieţii a sute de români pentru a mă opri să aştept ca inamicul să-şi revină, să se întărească şi să mă lovească dur! Vreau să duc războiul cum îl duc ei, fără limite politice, fară constrângeri, până la victorie, fiindcă numai aşa poţi câştiga un război! Dă-mi libertatea asta şi în trei zile îţi voi da Tiraspolul!

Radu Dăianu se ridică şi se îndreptă spre ieşire:

— Titi, puterile depline le vei avea. Dar nu uita, ai trei zile pentru a defila în Tiraspol! Trei zile pentru ca entitatea transnistreană să nu mai existe!

Şi ieşi pe uşă.

XXIV

24 mai 2014, ora 16.40
Nord de Basarabeasca, graniţa de sud cu Ucraina

Mai mult de jumătate din viaţa unui soldat se petrece aşteptând, era un aforism vechi de când lumea. Dar el era convins că în realitate durata de aşteptare era mult mai mare, până la trei sferturi, ar fi putut jura. Luptase la Chişinău, dar acum se văzuse detaşat la sud, pentru a păzi şi supraveghea zona de graniţă cu Bugeacul, teritoriul ce aparţinuse României, dar a fost luat de ruşi în 1940, apoi reluat de români în 1941, pentru a fi pierdut în 1944, fiind desprins din teritoriul Basarabiei pentru a fi cedat Ucrainei în cadrul URSS, la fel ca şi nordul Bucovinei, chiar şi azi aparţinând Ucrainei. Iar acum, la ani buni după ce Basarabia îşi declarase independenţa, aceasta a decis să revină la România, dar procesul nu a fost uşor. A trebuit din nou sânge şi jertfă, dar ce se va întâmpla cu românii rămaşi în sudul Basarabiei şi în nordul Bucovinei, în cadrul Ucrainei? Ei nu au posibilitatea să-şi exprime liber doleanţele, au rămas dincolo de o linie trasată arbitrar de Stalin. Iar acum, ruşii încearcă să se opună alegerii moldovenilor, trimiţând trupe şi ameninţând cu războiul, după vechile tipare ale Armatei Roşii.

Dar el este aici să se asigure că asta nu se va întâmpla, el cu cei cinci camarazi ai săi de la postul de control. Aveau un BTR Zimbrul poziţionat în aşa fel încât să bată cu mitraliera şoseaua şi să controleze pe oricine trecea pe aici. Un baraj rutier simplu, din saci de nisip, interzicea accesul la intersecţia drumului ce se despărţea în două, spre vest spre Comrat sau spre nord spre Cimişlia, iar de acolo spre Hânceşti cu posibilitatea de acces spre Chişinău, prin sudul oraşului. O poziţie esenţială, mai ales că oraşul Comrat, capitala găgăuzilor, încă era nesigur, deşi negocierile cu ei

au fost pozitive, ei acceptând să facă parte din statul român în urma unor concesii.

Totuşi, el şi camarazii săi erau pe poziţie, gata să-şi facă datoria. Iar el era ceea ce îşi dorea să fie, un soldat de nădejde al României. Chiar dacă această datorie implica multe şi lungi momente de aşteptare. Închise ochii şi gândul îi zbură acasă, la Slobozia, la soţia sa şi băieţelul de nici doi ani. În curând voi reveni acasă, îşi zise zâmbind la imaginea visurilor sale. Un motor ce se apropia îl readuse la realitate. O maşină Lada se apropia greoi dinspre sud, dinspre Basarabeasca. Îşi stinse ţigara şi îi făcu semn colegului său. Se apropiară încet, pentru a fi văzuţi de la distanţă, în timp ce mitraliera de pe Zimbru ţinti gata să deschidă focul spre maşina ce încetinea. Acum trebuiau să verifice actele pasagerilor şi încărcătura maşinii. Pasagerii erau doi tineri dezinvolţi, bine făcuţi, care zâmbeau amabil în timp ce-şi căutau actele.

Şoferul, un tip zdravăn, îşi căuta actele cu febrilitate pentru a face pe voia controlorilor, cei doi români poziţionaţi de o parte şi alta a maşinii, el fiind mai aproape, în dreptul şoferului. Colegul său stătea lateral, mai depărtat, de cealaltă parte, cu mâna pe trăgaci, dar mai era şi cel de la mitraliera TAB-ului, la mai bine de două sute de metri mai în spate. Şi mai erau ceilalţi trei camarazi gata de acţiune, în apropierea TAB-ului. Ar fi dorit să-l grăbească, dar văzând solicitudinea lui renunţă. Omul chiar îşi căuta actele şi devenea din ce în ce mai agitat că nu le găsea din primul moment. Se relaxă uşor, ca să-i dea timp omului.

Nişte pufnituri seci îi atraseră atenţia. Privi rapid la stânga, spre camaradul său şi îl văzu înclinându-se de mijloc, cu un rictus de durere pe faţă. Aplecat de mijloc, căzu şi rămase acolo, în praful drumului, fără suflare. Întoarse privirea odată cu automatul spre maşină. Mai apucă să-l vadă pe şoferul zdravăn care îl privea direct, în ochi, zâmbind. Nu se mai agita, nu-şi mai căuta actele, dar în mână avea un pistol aţintit asupra sa. Iar în vârf un dispozitiv cilindric, un amortizor de zgomot. Încercă să îndrepte ţeava automatului spre el, deşi ştia că este prea

târziu. Văzu muşchii braţului încordându-se uşor, un impact uşor în frunte şi se prăbuşi fără să mai simtă nimic. A rămas doar cu imaginea zâmbetului enigmatic al şoferului în timp ce apăsa pe trăgaci.

Şoferul nu pierdu vremea. Sări din maşină şi începu să-şi strige ordinele în limba română. Când unul dintre subordonaţi dintre cei ascunşi în iarba înaltă care au anihilat restul românilor de lângă TAB i-a răspuns în rusă, acesta l-a apostrofat dur. Doar el şi pasagerul erau în haine civile, ceilalţi şapte purtau uniforme militare româneşti. Au ascuns rapid cadavrele celor şase români, la fel şi maşina cu care venise împreună cu pasagerul ce-l împuşcase pe unul dintre românii de pe şosea. În timp ce se schimba în uniforma românească din pachetul de pe bancheta din spate, şoferul dădea ordine în continuare. Într-o disciplină desăvârşită, ceilalţi îşi ocupară poziţiile. Erau nouă inşi şi misiunea lor era să asigure avansul victorios ce va lovi în flancul românilor ce apărau Chişinăul. Numărul lor putea părea mic, dar valorau mult mai mult, deoarece erau din elita forţelor armate ruse, erau Spetnatz.

— Drace! făcu Olimpiu Roşea evitând în ultimul moment o groapă căscată în asfalt. Conducea un Aro Spartana militar românesc cu prelata desfăcută în recunoaşterea ordonată pentru a verifica posturile de control de la graniţa lungă dintre fosta republică a Moldovei şi Ucraina în sud, către Bugeac. Pe scaunul din dreapta, căpitanul Cristescu se ţinea de ce apuca, zguduit de manevrele bruşte ale caporalului Roşea. Încă nu se refăcuse complet în urma rănii de grenadă de la picior, purta un pansament pe care îl schimba periodic, dar considera că era suficient de apt pentru a-şi face datoria. Îi promisese caporalului Oliviu Roşea, basarabean fugit din republica Moldova în România după ce fusese bătut crunt de poliţie în cursul manifestaţiilor proromâneşti şi unde intrase în armata română ca şi soldat, se remarcase în războiul contra Ucrainei şi ajunsese la gradul de caporal, îi promisese acestuia că va face toate diligenţele pentru a fi avansat

sergent cât de curând. Propunerea se baza pe comportamentul lui de acum câteva zile, când Roşea poate că i-a salvat viaţa, luptând corp la corp cu un găgăuz furios i-a cruţat viaţa acestuia, fapt care a avut importanţă, se pare majoră, în negocierile moldo-găgăuze. Dar acum, meditând la modul în care Roşea conducea maşina, se întreba dacă nu fusese totuşi o propunere prea precipitată. Lăsaseră deja în urmă, la vreo doi kilometri, cele două camioane cu soldaţi care îi însoţeau pentru a întări posturile vizate. În spate, ţinându-se de bară, soldatul Petre îşi uitase pe moment glumele nesărate care l-au făcut celebru printre camarazii de companie.

— Mai încet, Oli, ne apropiem de punctul de control!

Într-adevăr, se vedea bariera pusă înaintea intersecţiei şi doi soldaţi în uniforme româneşti care le făceau semn să se oprească. TAB-ul din apropierea barierei lăsate îşi îndreptă mitraliera spre ei. Oliver Roşea încetini murmurând:

— Cam prea vigilenţi băieţii noştri, ar fi trebuit să se uite mai mult în cealaltă direcţie…

Opri în dreptul barierei, aşteptând ca cei doi soldaţi să se apropie de el. Dar ciudat, doar unul dintre ei se apropie de locul şoferului, celălalt, un tip solid, rămase mai departe, cu mâna crispată şi cu degetul pe trăgaciul unui AK-47. Cu coada ochiului, Roşea mai zări un ins culcat în poziţie de tragere, la vreo douăzeci de metri de şosea în stânga, după o ridicătură a terenului. La două sute de metri, mitraliera de pe TAB îi fixa direct. Zâmbind spre soldatul ce se apropia, Roşea îl atinse discret pe căpitanul Cristescu pentru a-l face atent. O înclinare din cap care ar fi putut fi măsurată doar cu un micrometru a fost răspunsul.

Soldatul ce se apropia, un blond albinos, zâmbea şi el, dar îşi menţinea degetul crispat pe trăgaciul Kalashnikovului de la piept.

Roşea avea şi el cureaua Kalashnikovului petrecută după piept, cu arma îndreptată în jos. În timp ce zâmbea, degetul mâinii drepte coborî siguranţa şi mâna i se apropie încet de trăgaci, discret, pentru a nu putea fi văzută din afară. Era o poziţie dificilă, ar fi trebuit să ridice arma peste genunchi,

aşa cum stătea în scaunul şoferului şi nici nu avea cum să-l atenţioneze pe Petre. Dar ce naiba, doar erau români, în uniforme româneşti, poate dădeau dovadă de exces de zel în direcţia greşită, dar atunci de ce nu vedea pe nimeni supraveghind zona opusă, spre Basarabeasca, de unde ar fi putut veni vreo ameninţare, din moment ce oraşul încă nu fusese ocupat de armata română sau de unităţile moldovene? Poate era paranoic, dar instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă.

Blondul ajunsese la câţiva paşi de portieră şi se opri zâmbind. Roşea surâse şi el, întrebându-l:

— Care-i treaba, camarade?

— Mai nimic, dar va trebui să ocoliţi, terenul este minat în faţă. Faceţi dreapta pe drumul de ţară şi vă va scoate pe şoseaua dintre Basarabeasca şi Cimişlia, le vreo trei kilometri de aici.

— OK, camarade, cum zici tu, zise aplecându-se spre cheia de contact.

În timp ce pornea motorul, i se adresă soldatului în treacăt:

— De unde eşti, prietene?

Soldatul zâmbi din nou:

— Din Bălţi, voluntar în regimentul 11 infanterie.

— Oho, făcu Roşea îndreptându-şi spatele uşor, pe unde este locotenentul Buzăcescu, credeam că este cu voi în gardă! Nu de altceva, dar îi datorează nişte bani şefului meu, făcu cu ochiul spre căpitanul Cristescu, de la jocul de cărţi de acum două seri! Şi şeful meu ar cam avea nevoie de banii ăia!

Blondul râse.

— Locotenentul Buzăcescu e plecat să verifice celelalte posturi, poate fuge de şeful tău!

Roşea clătină din cap în timp ce se lăsă pe spate pentru a da în marşarier după ce răsuci volanul.

— Tipic pentru el, nu crezi?

Era chiar în dreptul Blondului. Se aplecă în faţă pentru a schimba viteza, dar în locul schimbătorului apucă kalashnikovul cu degetul pe trăgaci. A ridicat arma doar

zece centimetri şi a tras o rafală prin portieră. Zâmbetul Blondului îngheţă pe faţă, pârâiaşe de sânge începând să i se scurgă din piept şi gât. Căzu greoi în genunchi, apoi cu faţa în jos. Manevra de întoarcere a lui Roşea l-a adus pe Cristescu în dreptul solidului ce aştepta mai departe. Cristescu a scos pistolul şi a tras de două ori, direct în frunte. Solidul căzu pe spate fără suflare. Roşea smuci volanul forţând manevra de întoarcere strigând:

— Trage, Petre, sunt ruşi!

Petre reacţionă mai rapid decât s-ar fi aşteptat. Aro-ul era deja întors cu o sută optzeci de grade, gata de fugă, deschizându-i lui Petre un spaţiu de foc spre soldatul culcat de după înălţimea terenului. În timp ce Roşea demara în trombă Petre goli un întreg încărcător pe direcţie, asigurându-le retragerea.

— L-ai doborât?

— L-am rănit în mod sigur, nu ştiu dacă va mai putea acţiona!

Maşina accelera înapoi spre coama de deal peste care s-ar fi putut considera la adăpost. Mitraliera de pe TAB lătră de câteva ori, împroşcând pietrişul în lateral. Următoarea rafală lovi în plin, făcând Aro-ul să devieze cu botul în şanţ. Roşea şi Cristescu deschiseră portierele şi săriră la timp, rostogolindu-se şi târându-se într-o adâncitură, unul lângă altul. Gloanţele de mitralieră dansau în jurul lor. Un urlet îi făcu să întoarcă privirea înapoi, spre Aro-ul avariat. Petre, cu braţul stâng inert, zvârcolindu-se de durere, la câţiva paşi mai încolo, pe şosea, în bătaia gloanţelor. Se aruncară amândoi spre el, dar primul a fost Roşea, apucându-l de guler şi târându-l la adăpost, în timp ce Cristescu îl ajuta şchiopătând de la rana mai veche din picior. Cristescu avea o trusă medicală cu el şi scoase o fiolă de morfină, gata să o înfigă în piciorul lui Petre.

Acesta, cu clavicula stângă sfărâmată de un glonţ, îşi ţinea instinctiv braţul stâng pe lângă corp. Când îl văzu pe Cristescu cu seringa în mână îl lovi cu dreapta peste braţ făcându-l să o scape:

— Nu…

— Petre, războiul pentru tine s-a terminat! Te vom scoate de aici…

Cu un efort suprem, cu un rictus chinuit pe faţă, Petre zise din nou:

— Nu! Vor veni după noi, ca să nu scăpăm şi să le dezvăluim poziţia cucerită! Plecaţi, daţi-mi o armă, vă acopăr! Plecaţi după ajutoare!

Smucindu-se din mâinile lor, Petre apucă un AK-47 şi îl îndreptă spre posibila ameninţare. Reuşi să se aşeze singur, folosindu-se doar de mâna dreaptă, într-un fel de poziţie de tragere.

— Bandajează-mă! strigă spre Roşea.

La aprobarea căpitanului, acesta îi strânse braţul stâng rănit pe lângă trup.

—Acum plecaţi, amândoi! }i voi ţine pe loc!

Cristescu se întoarse spre Roşea.

— Petre are dreptate, vor veni după noi. Dar ei nu ştiu că două camioane sunt chiar în spatele nostru, la nici un kilometru. Va trebui să pleci să-i avertizezi, să nu treacă de coama dealului deoarece vor fi făcuţi bucăţi de mitraliera de pe TAB, culmea, TAB-ul nostru. Să se desfăşoare un pluton spre stânga, în linie de trăgători şi să ia postul din lateral. Al doilea să avanseze discret pe dreapta, către drumul acela de ţară, cred că au ceva acolo din moment ce ne-au îndrumat aşa. Noi îi vom ţine aici pe loc.

Întâlnind privirea lui Roşea, Cristescu continuă:

— Oli, nu pot alerga cu piciorul ăsta, ştim amândoi prea bine. Avem o singura soluţie. Mai e ceva, de aici este cea mai bună poziţie pentru a-l elimina pe mitralior. Să trimiţi aici pe cineva cu o puşcă cu lunetă.

— Avem o puşcă cu lunetă, un PSL în maşină, domnule căpitan!

— Adu-mi-o!

Roşea se strecură sub foc şi reuşi să aducă de la maşina avariată PSL-ul model Dragunov de 7,62 mm, precum şi câteva încărcătoare suplimentare pentru Kalashnikovuri. Îşi strânseră mâinile şi Oliver se pregăti de plecare, sub acoperirea armelor celor doi. Înainte de a porni, Cristescu îl

prinse de braţ.

— Oli, de unde ai ştiut?

Roşea zâmbi.

— Nu era prea greu. Zicea că este din Bălţi, dar eu am petrecut copilăria acolo şi nu am întâlnit pe nimeni cu accentul ăsta. Voluntarii moldoveni luptă în unităţi separate şi nu cred că sunt lăsaţi singuri în zone de risc, ca şi aici.

— Da, ghinionul lor că au dat peste un basarabean!

— Regimentul 11 ar fi trebuit să fie la nord, pe la Râbniţa, continuă Roşea, ştiu asta din situaţiile pe care le-am avut la regiment înainte de atacul rusesc. Şi mai este ceva, nu cred că în armata română să existe un locotenent Buzăcescu şi chiar dacă ar fi cu numele acesta, nu cred că tocmai el se afla în acest post şi tocmai a plecat în verificări în momentul în care am întrebat de el.

Cristescu îl bătu pe umăr.

— Ştii ceva, cred că ar fi trebuit să te propun direct pentru plutonier! Nu-i nimic, timpul nu este pierdut. Adu-i pe ai noştri, dar mai întâi nu uita să raportezi prin radio la regiment! Să verifice discret toate posturile din zonă, s-ar putea să nu fie singura surpriză! Hai, du-te!

Cristescu şi Petre deschiseră un foc viu pentru a-i crea lui Roşea posibilitatea de retragere. La scurt timp, acesta dispăru după coama golaşă a dealului. De aici, depindea doar de ei doi. De ei şi de caporalul Oliviu Roşea. Se pregătiră pentru luptă, o luptă intensă şi o ultimă rezistenţă, deoarece nu-şi făceau prea mari iluzii. Erau uitaţi de toţi şi de toate, armata română fiind preocupată pentru respingerea agresiunii dinspre est de Chişinău. Iar ei aici trebuiau să ţină frontul până când va fi conştientizat pericolul acţiunii dinspre sud. Iar asta putea dura mult şi bine şi până atunci ei erau sacrificaţi. Dar se împăcaseră deja cu soarta.

Cristescu aştepta cu PSL-ul (puşcă semiautomată cu lunetă) aţintit spre TAB-ul românesc capturat de Spetznatz. Nu avea de aşteptat prea mult. Printre dinţi, de la zece metri de el, încercând să-şi domolească durerea din braţ, Petre îi şopti:

— Sunt trei inşi, se apropie târâş spre noi, pe direcţii convergente…

— Lasă-i să vină, pe unul l-am văzut şi îl am în vizor… După ce trag, deschizi focul, rafale scurte, spre cel din stânga… Lasă-mă câteva momente…

Cristescu îl aştepta. A văzut mişcarea atipică a ierburilor, în sens opus bătăii line a vântului. A ştiut că acolo era ceva nelalocul lui, ceva ce nu era în acordul simplu al naturii. Vântul bătea dinspre nord-est, culcând vârfurile ierburilor, dar într-un loc ele se înclinau în sens opus. Cineva le culca în timp ce avansa. Cristescu îşi fixă linia de tragere acolo, aşteptând. O pauză ca şi o veşnicie, apoi linişte, până şi vântul se oprise aşteptând deznodământul. Cristescu rămase ţintind acolo unde simţea că era inamicul. Broboade mari de sudoare i se scurgeau pe tâmple, dar nu îndrăznea să se mişte. Acolo era prada sa, erau unu la unu, vânător şi vânat.

Un bondar i se aşeză pe mâna stângă, cea care ţinea ţeava PSL-ului aţintită pe direcţie. Îl urmări crispat cum păşeşte spre încheietura mâinii, către cureaua ceasului. Antenele bondarului sondau neîncrezătoare cureaua metalică. De când era copil, lui Cristescu i-a fost teamă de viespi şi albine, cu atât mai mult de bondari. Credea că asta i se trage de la o înţepătură serioasă în mână, când încheietura i s-a umflat degenerând într-o reacţie alergică. Atunci avea doar zece ani, dar prinsese o spaimă faţă de tot ceea ce însemna albine sau rudele acestora. Dar acum stătea cu un bondar pe mâna stângă şi aştepta, pur şi simplu aştepta, imun la alergia faţă de albine.

Aştepta să se întâmple, de după ierburi se ridică o siluetă. Cristescu calculă rapid, o cască, distanţa unde ar putea fi un chip şi nu stătu prea mult pe gânduri. O apăsare pe trăgaci, o împuşcătură ce sparse liniştea zilei. Bondarul de pe mâna stângă zbură grăbit şi dispăru în aerul plin de miresme. Dar inamicul său rămase mort printre ierburi.

Din stânga Petre deschise focul, rafale scurte, apoi strigăte de durere şi linişte. S-au retras, aveau pierderi, gândi Cristescu. Postul românesc avea şase soldaţi, i-au

eliminat şi i-au înlocuit cu cei din Spetznatz. Câţi ar fi putut pune aici? Trei au fost scoşi din luptă din primul angajament, apoi acesta pe care îl eliminase cu PSL-ul.

Au trecut mai bine de zece minute de linişte deplină, o linişte mai degrabă destinată pentru pregătirea a ceea ce avea să urmeze. Deoarece ceva se pregătea. Din stânga sa, de pe linia dealului, au izbucnit primele focuri, la început izolate, apoi din ce în ce mai dese. Da, Olimpiu a reuşit, a adus ajutoare, erau soldaţii români gata de atac, cele două camioane ce veneau în urma lor. Erau infanterişti dornici de luptă, mare parte din armata moldoveană, pentru majoritatea era botezul focului. Cristescu zări prin binoclu cum mitraliera de pe TAB se întorcea spre noua ameninţare, în curând băieţii basarabeni vor ataca şi vor fi tocaţi de mitraliera de pe TAB-ul românesc. Dar asta nu se va putea întâmpla. Răsuci PSL-ul uşor spre stânga, prinse TAB-ul în lunetă şi-l căută pe trăgător. Rafalele se înteţeau de ambele părţi, angajamentele începând şi în zona din dreapta şoselei, pe drumul secundar, acolo unde ar fi dorit Spetznatz-ul să-i aducă. Bătălia era în toi, dar mitraliera de pe TAB domina câmpul de luptă.

Luneta PSL-ului căuta încet, cu insistenţă. Rafale de mitralieră, strigăte şi ordine se întretăiau la tot pasul, dar luneta îşi căuta ţinta imună la tot ce se petrecea în jur. Prinse TAB-ul, văzu mitraliorul ce trăgea energic, se fixă asupra lui şi trase de patru ori. Mitraliorul căzu fulgerat, iar Cristescu îşi mută căutarea mai departe. Basarabenii au pornit la atac, însufleţiţi de gândul victoriei. O siluetă ieşi din TAB gata să o şteargă, dar luneta o prinse şi o trânti la pământ răpusă de două gloanţe.

Au recucerit postul, i-au anihilat pe cei ce aşteptau pe drumul secundar, chiar dacă unii au apucat să fugă. Cristescu, şchiopătând alături de caporalul Roşea, a găsit cadavrele soldaţilor români ascunse în iarba înaltă din spatele punctului de control. Erau toţi şase înşiraţi unul lângă altul. La vederea lor, unui soldat basarabean i s-a făcut rău, deşi trecuse deja prin luptă. Au fost luaţi trei prizonieri, dintre care unul îmbrăcat în uniformă

românească. Pe acesta din urmă Cristescu l-a luat deoparte, l-a pus în faţa celorlalţi doi lângă cadavrele românilor, a scos pistolul din toc şi l-a împuşcat în cap. Apoi le-a spus celor doi rămaşi ce erau deja aşteptaţi de o maşină a SRI că Convenţia de la Geneva se referă la combatanţi în uniformă, dar nu în uniforma inamicului şi dimpotrivă, cei prinşi în uniforma adversarului pot fi consideraţi ca şi sabotori, deci pot fi executaţi de îndată.

Caporalul Oliver Roşea a privit scena fară vreo reacţie. Cristescu, şchiopătând, ajunse lângă el şi deschise braţele cu un zâmbet larg pe faţă.

— Oli, ai reuşit! Băiete, îţi mulţumesc!

Oliver îl îmbrăţişă şi îl susţinu, dar când a ajuns aproape de urechea lui l-a întrebat în şoaptă:

— Chiar trebuia, domnule căpitan?

Privirea lui Cristescu se întunecă o clipă, dar nu zise nimic, îl prinse de umeri şi îl întoarse cu faţa în direcţia celor şase cadavre întinse în iarbă.

— Uită-te bine la ei! Era necesar? }n timpul acţiunii, unii puteau fi ucişi, dar ceilalţi? Nu putea nimeni să fie luat prizonier? Priveşte-i cu atenţie pe cei doi din stânga!

Oliver plecă ochii, nu putea să vadă. Cristescu îl prinse de umăr şi vocea şoptită îi deveni mult mai aspră:

— Priveşte-i, Oli şi spune-mi ce vezi!

Cu capul plecat, Oliver îngăimă:

—Au fost… au fost…

Cristescu îl scutură de umăr.

— Spune-o, Oii, spune-o!

— Au fost executaţi!

Era adevărat, cei doi se predaseră şi au fost împuşcaţi în ceafa. Stăteau în genunchi, probabil cu mâinile pe cap, când cineva le-a proptit un pistol în ceafa şi a tras. Se vedea după orificiul descendent de ieşire al glonţului, la baza gâtului. Ar fi putut fi luaţi prizonieri, dar nu s-a dorit asta.

— Eşti încă tânăr, Oli, foarte tânăr, dar cred că ai înţeles.

Oliver plecă capul.

— Aşa este, domnule căpitan. Plătim ochi pentru ochi,

dinte pentru dinte, sperând că cei de dincolo vor percepe mesajul şi că data viitoare se vor mai gândi înainte de a executa vreun român.

— Mda, cam aşa ceva… Prinzi repede.

Nu aveau timp. Cristescu privea prin binoclu către Basarabeasca şi înţelese. Îşi transmise raportul şi sugestiile prin radio, cerând sprijin şi insistând asupra verificărilor posturilor noastre din zonă. Apoi ordonă dispunerea forţelor sale în dispozitiv de luptă. Două camioane de infanterişti moldoveni, gata să înfrunte o forţă de invazie rusească cu tancuri şi vehicule blindate. Dar pentru asta erau aici, erau soldaţi şi trebuiau să lupte. Au ocupat o poziţie şi se pregăteau să o apere, încă nu primiseră ordin să o părăsească. Nu erau eroi, nu se considerau astfel, erau doar soldaţi români la datorie.

Mai 2014, ora 20.30
Bucureşti

Preşedintele Danulescu nu era în apele lui, se vedea clar. Era tras la faţă şi obosit, dar se menţinea ţeapăn în fotoliu, ascultând cu atenţie tot ceea ce se discuta. Dăianu îl înţelegea, nu era uşor să fii liderul unei ţări aflate la un moment greu, de cotitură, în istoria sa. Au mai fost şi alţi lideri în astfel de situaţii, regele Ferdinand, regele Carol, generalul Antonescu, regele Mihai etc. Unii au luat decizia bună, alţii nu, dar asta doar istoria a putut să judece. În momentul deciziei, ei au fost singuri, dar au fost supuşi judecăţii istoriei. La fel ca şi preşedintele Danulescu astăzi, decizia era a lui, dacă era bună sau nu, doar istoricii viitori o puteau decide.

Alături de Dăianu se afla consilierul pentru probleme de siguranţă naţională Matei Orza, generalul Constantin Puşcaş, chemat de urgenţă şi abia sosit în goană, încă răsufla greu după alergarea pe culoarele Palatului Cotroceni. Colonelul american Sam Harrison era şi el acolo, alături de ambasadorul american la Bucureşti şi de un alt american, generalul William Stoakes, subşeful de stat major

pentru forţele americane din Europa ce ţinea direct de CENTCOM.

Subiectul discutat era de o importanţă covârşitoare pentru viitorul României, iar preşedintele Danulescu trebuia să aibă ultimul cuvânt. De obicei, în pragul marilor decizii, liderii au un număr de opţiuni între care să aleagă. Dar acum, preşedintele român nu avea prea multe, era ca şi cum i s-ar fi restrâns brusc gradele de libertate. Îi rămâneau două posibilităţi, înainte cu riscuri, sau cedare, care ar fi implicat o cedare pe toată linia, toate jertfele şi vieţile pierdute ar fi fost în zadar.

Încă răsuflând precipitat, generalul Puşcaş îşi susţinea neabătut punctul de vedere, întreaga conversaţie desfăşurându-se în engleză:

— … au atacat şi anihilat posturile noastre de supraveghere pe linia Basarabeasca – Chiriet-Lunga, acolo pe unde şoseaua trece chiar la graniţa dintre Moldova şi Ucraina. Mai la sud, la fel, au fost atacuri la Tvardiţa şi Beşghioţ, în scopul de a izola şoseaua spre Ceadâr-Lunga. Oricum, localitatea este atacată acum dinspre sud şi est, dinspre Valea Perjei, dar este mai mult un atac de diversiune. Am trimis din Cahul două companii de infanterie şi grăniceri moldoveni care ar putea face faţă. După ce vor securiza Ceadâr-Lunga, împreună cu unităţile care le avem aici, vor presa spre nord, către Chiriet-Lunga, spre flancul stâng al celor ce au ocupat acest cap de pod pe teritoriul moldovean.

Generalul William Stoakes privea harta şi clătina din cap.

— Problema noastră majoră o reprezintă situaţia de la Basarabeasca. Am reuşit, din întâmplare, să reocupăm postul de supraveghere de la intersecţia şoselelor către Comrat şi Cimişlia, trimitem întăriri chiar acum pentru a respinge un atac masiv. Această întâmplare ne-a permis să scăpăm de alte surprize de la alte posturi…

— În ce sens, domnule general? întrebă colonelul Sam Harrison.

— Oamenii noştri au fost anihilaţi de trupele Spetnatz, din întâmplare a trecut pe acolo o maşină de-a noastră şi şi-

au dat seama că ceva era în neregulă şi au reocupat postul, anihilându-i pe cei din Spetnatz, au luat şi doi prizonieri. Am verificat şi restul posturilor şi ne-am bătut ca să reocupăm unele dintre ele. Cert este că acum ştim sigur cum stăm, unde sunt ai noştri şi unde sunt ceilalţi. Deja ne dăm seama de ceea ce vor, dar problema noastră este cu ce le stăm în faţă. Nu avem trupe suficiente, majoritatea soldaţilor noştri fiind grupaţi în faţa Chişinăului, aşteptând ofensiva iminentă.

— Atacul din sud este o diversiune, îl întrerupse colonelul Sam Harrison, este limpede ca lumina zilei! Uitaţi-vă la ce efective au comasat la est de Chişinău! Este limpede, atacul principal va fi asupra Chişinăului! continuă împingând pe masă câteva fotografii recente din satelit.

— Cam prea consistentă diversiunea, nu credeţi? reveni Puşcaş împingând şi el peste masă alte fotografii din satelit.

Dăianu simţi momentul să intervină:

— Domnilor, forţa principală şi forţa secundară, la nevoie cea secundară devine principală şi invers, într-o infinitate de posibilităţi, spunea Sun Tzu. Atacă cu forţa secundară din sud, dacă au succes, presează spre Chişinău, urmând ca forţa lor de la est de oraş să fixeze prin atacuri de tărie medie trupele noastre de acolo, împiedicându-le să intervină şi să ne poată lua din flanc. Dacă nu are succes atacul din sud, va fi suficient de puternic ca noi să fim nevoiţi să scoatem trupe din apărarea Chişinăului pentru a-i face faţă, slăbind dispozitivul defensiv, astfel ca să putem fi zdrobiţi de atacul lor principal. Este simplu şi elementar, avem o dilemă care va trebui să o rezolvi, Titi, tu eşti cel mai în măsură să o faci, ai întreaga privire de ansamblu. Dacă ai vreun as în mânecă, cred că ar fi timpul să-l scoţi!

Americanii priviră harta, apoi se întoarseră spre Puşcaş.

— O manevră pe linii interioare... îndrăzni colonelul Harrison.

— Nu sunt linii interioare, Sam, o ştim amândoi prea bine, sunt divergente. Orice scot dintr-o parte nu va putea ajunge în partea cealaltă sau să se întoarcă la nevoie, cel puţin nu la timp, iar timpul este cel care va decide aici.

Avea dreptate, dar nu era pentru prima oară când România se afla într-o astfel de postură. Era suficient să se gândească la primul război mondial, în 1916, când România s-a aflat în luptă pe un front de peste 1300 kilometri, mai întins decât întreg frontul de vest (800 km) sau de est (1200 km). Şi atunci a trebuit să lupte pe direcţii divergente, pe crestele Carpaţilor şi în Dobrogea şi pe linia Dunării. O situaţie imposibilă, dar astăzi nu era chiar aşa, problema era rezolvabilă, cu anumite condiţii. Şi tocmai de aceea prelungea suspansul, să obţină condiţiile, iar singurul care i le putea acorda era preşedintele Danulescu şi trebuiau să aibă şi binecuvântarea americanilor, sprijinul lor în armament şi logistică era esenţial. Pregătise terenul de dinainte, Dăianu ghicise ce are de gând, poate şi Orza. Dintre americani, poate doar generalul Stoakes, i-a surprins o privire care spunea multe. Puşcaş bănuia, era aproape sigur că americanul l-a înţeles perfect. Ca şi o confirmare, generalul Stoakes a fost primul care a abordat subiectul direct:

— Şi unde doreşti să loveşti, generale Puşcaş?

— Aici, răspunse el indicând cu degetul pe hartă şoseaua Basarabeasca – Cimişlia. Am deplasat încă de ieri unitatea de tancuri a colonelului Tomoioagă de la nord la sud, pe calea ferată. Trupele de sprijin vin pe şosea, o parte le transport aerian. Ar trebui să ajungă în curând la Cimişlia. O păstrasem pentru un potenţial atac de învăluire pe la nord atunci când forţa principală va ataca Chişinăul.

— I-ai mutat deja? întrebă Sam Harrison mirat. De când?

— Din momentul în care am văzut primele fotografii din satelit care indicau o posibilă concentrare de trupe. Dacă nu o făceam, astăzi aveau cale liberă spre Cimişlia, apoi spre Chişinău pe la sud. Nu aveam cu ce să le stăm în cale, ne loveau din flanc şi spate, deoarece ar fi intrat pe la sud în oraş şi ne-ar fi măcelărit. Am fi fost prinşi între două focuri, în faţă cu forţa principală, în spate şi flanc cu aceştia de la sud.

Generalul Stoakes rămase cu ochii pe hartă, meditând. Preşedintele Danulescu nu zicea nimic, urmărind discuţia

cu cea mai mare atenţie. Atât el, cât şi ambasadorul american, aşteptau reacţia militarilor şi consilierilor pentru a putea interveni. Generalul Stoakes întrebă fară să-şi ridice ochii de pe hartă şi de pe fotografiile din satelit:

— Interesant, generale Puşcaş, cum intenţionezi să ataci? Se pare că vei avea în faţă o forţă mecanizată destul de puternică, se văd şi câteva tancuri…

— Îi voi respinge! zise Puşcaş cu siguranţă în glas.

— Hmm… Sunt cam mulţi…

— Îi voi bate! repetă Puşcaş sigur pe el. Cu o condiţie.

Stoakes ridică sprâncenele.

— Care?

Puşcaş se aplecă şi puse degetul pe hartă.

— Aşa cum ai observat, generale, sunt prea mulţi pentru un atac unidirecţional. Nu cred că se vor înşira ca un cârnat pe şoseaua asta. Vor trimite o parte din forţele lor spre vest, pe şoseaua care se ramifică aici, unde este punctul de control de care vorbeam mai devreme, către Comrat. Dacă ocupă Comratul, suntem pierduţi, ne vor lua prin învăluire de pe şoseaua Comrat

— Cimişlia. Ne vor cădea în spate şi ne vor masacra. Apoi îşi vor continua drumul spre Chişinău nestingheriţi.

— Ce forţe avem în Comrat?

— N-avem, zise Puşcaş simplu. Comratul este fieful minorităţii găgăuze, cu care am ajuns la un acord şi s-au arătat dispuşi să nu se împotrivească unirii dintre România şi Republica Moldova în schimbul reprezentării lor în Parlament şi a unor proiecte de investiţii în regiune. Găgăuzii au o forţă paramilitară de protecţie, capabilă să lupte pe durată limitată. Îi pot întări cu elemente de-ale noastre, dar forţa de luptă ar rămâne preponderent a lor.

Colonelul Sam Harrison îşi îndreptă spinarea şi îşi trecu degetele prin păr cu o mină preocupată.

— E simplu, continuă Puşcaş, dacă găgăuzii se alătură ruşilor, am pierdut. Dacă găgăuzii îi lasă pe ruşi să treacă, am pierdut. Dacă găgăuzii luptă prea puţin şi sunt bătuţi prea repede, nu am timp să aduc ajutoare şi în acelaşi timp să-i bat pe şoseaua Cimişlia – Basarabeasca. Deci, găgăuzii

vor trebui să lupte pentru noi şi să lupte bine. Le trimit trupe de sprijin, dar dacă ei se decid să treacă de partea ruşilor, acestea vor fi făcute prizoniere în secunda următoare. Deci, trebuie să-i facem să se bată pentru un viitor comun.

O tăcere grea se lăsă în încăpere. Nimeni nu zicea nimic, toţi priveau în altă direcţie. Până la urmă, ambasadorul se decise:

— Şi cum crezi că i-ai putea face să se bată pentru noi, generale? Deoarece eu am impresia că ei stau în expectativă aşteptând să vadă cine va ieşi victorios pentru ca să se alăture lui, în speranţa unui câştig maxim pentru comunitatea lor.

— Aşa este, aprobă generalul Puşcaş.

— Voi cum aţi câştigat în Irak şi cum i-aţi convins pe liderii războinici din Afghanistan să nu-i mai sprijine pe talibani? interveni Dăianu decis.

— Păi cum, bâgui ambasadorul, am luptat…

— Da, aţi luptat, dar aţi folosit şi alte metode, dintre care una foarte eficientă.

— Care?

— Cu bani. Bani mulţi, valize de bani. Bani pentru liderii lor, investiţii şi locuri de muncă pentru comunitate. Asta este secretul mai puţin cunoscut al multora din victoriile ultimului timp. Nu numai al ultimului timp, s-a aplicat în întreaga istorie. Ne trebuie câţiva emisari împuterniciţi pentru negocieri şi promisiuni care vor trebui ţinute şi ca semn al bunăvoinţei să ducă cu ei şi ceva palpabil. Vor negocia toată noaptea poate, dar dimineaţa ar putea fi gata de luptă. Nu avem ce pierde, avem doar de câştigat.

Ambasadorul schimbă o privire scurtă cu generalul Stoakes. Acesta din urmă îşi dădu acordul printr-o insesizabilă înclinare din cap. Preşedintele Danulescu prinse mişcarea şi atunci când ambasadorul s-a întors spre el, a aprobat scurt. Apăsă pe un buton de pe birou şi ceru să vină urgent anumite persoane. Între timp, generalul Stoakes îşi reluă chestionarea lui Puşcaş:

— De acord, generale, să presupunem că găgăuzii îţi vor

da fereastra de timp de care ai nevoie. Ce va face acest colonel Tomoioagă al tău, am văzut că este un tip capabil, a demonstrat asta la Tighina. Îi va arunca înapoi peste graniţă?

— Nu numai, generale, nu numai. Dacă doar îi aruncă peste graniţă, nu am făcut nimic. Se regrupează şi vor ataca din nou în alt punct, graniţa de sud este destul de lungă şi greu de apărat, nu are nici un obstacol natural.

— Atunci?

— Merg după ei până îi neutralizez complet, îi bat, îi risipesc sau îi iau prizonieri.

Preşedintele şi ambasadorul tresăriră.

— Altfel, păţim la fel ca şi acum, continuă Puşcaş, acum câteva zile stăpâneam Tighina şi puteam ocupa întreaga Transnistrie fără prea mari eforturi, dar voi, americanii, ne-aţi oprit şi le-aţi dat timp celorlalţi să se întărească suficient pentru a începe o astfel de contraofensivă. Dacă bat pe un inamic, îl bat de tot, fără a-i mai da posibilitatea să mă lovească din nou! Să-l laşi pe inamic să plece înainte de a fi definitiv înfrânt este calea sigură spre dezastru! Astăzi suntem aici din această cauză, nu vreau să mai trecem mâine prin ce trecem astăzi. Voi, americanii, ştiţi asta prea bine, aţi păţit-o ultima oară în Irak. În loc să suplimentaţi trupele pentru o ocupaţie efectivă, le-aţi trimis acasă, încurajând astfel insurgenţa care nici nu-şi dădea seama că ţara era ocupată, câţiva soldaţi americani într-o ţară atât de vastă. Aici mă lăsaţi să merg după ei să-i bat, sau eu nu mai merg deloc.

— Ce înseamnă asta? ridică vocea preşedintele.

— Domnule preşedinte, cu tot respectul, eu consider că în cazul în care înfrâng inamicul şi nu-l pot urmări până la neutralizarea lui nu cred că pot câştiga acest război. Deci, vă rog să-mi găsiţi un înlocuitor mai capabil să o facă, mai capabil să-şi apere ţara şi să-i cruţe fiii aflaţi în prima linie. Cineva care ar putea să câştige acest război între limitele constrângerilor politice!

Din nou o tăcere grea se lăsă în încăpere. Argumentele militare ale lui Puşcaş erau valabile şi corecte, toţi ştiau

asta. Exemplele erau o sumedenie în istorie, chiar şi în istoria noastră recentă, despre care vorbise Puşcaş. Dar mai erau şi alte cazuri notorii. În aprilie 1919 i-am respins pe unguri până la Tisa şi ne-am oprit, deoarece aşa ne ceruse Antanta, sperând că-l va convinge pe Bela Kuhn pe calea tratativelor. Dar la 20 iulie ne-a atacat prin trei părţi, silindu-ne la lupte în defensivă, până la aruncarea inamicului peste Tisa. Deşi aliaţii ne-au cerut din nou să ne oprim, am învăţat lecţia şi regele Ferdinand a ordonat continuarea ofensivei încheiată prin ocuparea Budapestei la 4 august 1919, înlăturând ameninţarea maghiară pentru o bună bucată de vreme. Din acelaşi motiv strategic şi militar nu ne-am putut opri pe Nistru în 1941. Iar acum, oarecum diferit, situaţia se repeta. Ceea ce cerea Puşcaş era perfect rezonabil.

— Nu puteţi trece graniţa Ucrainei, aceasta s-a declarat neutră…, încercă ambasadorul.

Preşedintele îl întrerupse:

— De pe teritoriul acestui stat neutru a pornit atacul acesta! Pe teritoriul acestui stat neutru au trecut zeci de convoaie de aprovizionare şi poduri aeriene către Transnistria! Nu am autorizat nici un atac asupra acestor convoaie, dar armele şi oamenii care au venit pe aici îmi ucid soldaţii! De unde au apărut atacatorii, au cumva un tunel pe sub Ucraina până în Transnistria? Cine îmi poate garanta că alături de ruşi şi transnistreni nu sunt şi soldaţi ucraineni? Puteţi dumneavoastră să faceţi asta?

Ambasadorul plecă ochii şi clătină din cap.

— Am avertizat prin intermediari guvernul ucrainean, chiar pe generalul Petraikin, aproape că l-am implorat să stea deoparte de conflictul nostru şi care este rezultatul? A interpretat asta ca un semn de slăbiciune. Tancuri, avioane, arme, militari şi mercenari se scurg pe teritoriul Ucrainei pentru a veni să ucidă soldaţii români care se bat doar pentru a fi lăsaţi în pace, atât noi, cât şi moldovenii. Moldovenii au decis, toată lumea a recunoscut asta, atunci ce dracu mai vor? Război? Nu uit că acum câţiva ani Ucraina a pornit un război contra noastră, iar Petraikin era

adjunctul lui Vahromeev pe atunci! Vor război, dar fără ei? Ei bine, asta nu se poate! Dacă vor război, le vom da război!

Întorcându-se spre Puşcaş:

— Generale, ai autorizarea mea să urmăreşti inamicul până unde crezi de cuviinţă, în aşa fel încât să învingi cu cât mai puţine victime printre oamenii noştri!

— Am înţeles, domnule preşedinte!

Generalul Stoakes nu zise nimic până când preşedintele nu încetă.

— Mai este o problemă, nu-i aşa, generale?

Puşcaş se întoarse spre el întrebător.

— În cazul în care intri în sudul Ucrainei, acolo nu sunt prea mulţi militari ucraineni, dar ţi-ai retras blindatele din nord. Ce faci dacă ucrainenii interpretează asta ca un act de agresiune şi atacă pe la nord? Sau chiar prin Bucovina sau Maramureş? V-ar pune într-o situaţie foarte delicată…

— Ştiu, suntem total descoperiţi într-un astfel de caz, dar aici este treaba voastră, a americanilor, să evitaţi asta. Am intrat împreună în rahat, de fapt numai noi, e rândul vostru să faceţi ceva. O presiune diplomatică nu v-ar costa prea mult… O ameninţare vădită, chiar o declaraţie publică, în cazul în care ucrainenii sunt puşi pe picior de atac… ştiţi voi mai bine! Vorbiţi cu preşedintele vostru!

Ambasadorul tuşi uşor.

— Dar dacă există vreo înţelegere între ruşi şi ucraineni…

Preşedintele se întoarse încet spre el.

— Ştiţi ceva de vreo astfel de înţelegere? Şi nouă nu ne-aţi spus?

Ambasadorul bâgui câteva vorbe, gesticulând din mână:

— Nu, nici vorbă, nimic sigur… doar ceva zvonuri…

Preşedintele aşteptă câteva clipe.

— Vă ascult, domnule ambasador!

Ambasadorul îşi revenise, supărat că fusese prins pe picior greşit. Dimpotrivă, acum el era gata să atace arţăgos.

— Am aflat prin nişte surse că ar fi sosit la Kiev un personaj important din serviciul extern rus, probabil să

negocieze o înţelegere cu Petraikin. Nu a apucat, a fost împuşcat în faţa hotelului, au mai fost ucise nişte gărzi de corp. Ucrainenii au încercat şi au reuşit destul de bine să ascundă povestea de ochii presei, spunând că au fost ceva răfuieli între bande. Întreb doar dacă ştiaţi ceva, domnule preşedinte?

Figura lui Danulescu se întunecă în timp ce se vedea cum i se încordează maxilarul:

— Insinuaţi cumva că ar fi trebuit să ştiu ceva, domnule ambasador? Departamentul de Stat v-a pus să mă întrebaţi asta?

Ambasadorul bătu în retragere:

— Nu, nu despre asta e vorba, de fapt încă nici nu avem Secretar de Stat după moartea lui William Kunich. Cel care ar fi trebuit să-i ia locul, fostul ambasador de la Viena, Michael O'Sullivan, a ajuns la Washington unde îl aşteaptă o comisie internă de anchetă.

Preşedintele Danulescu ridică sprâncenele mirat:

— Chiar nu am ştiut de asta? Pe ce motiv?

— O chestiune discretă, să zicem. Un informator al serviciilor noastre a primit o fotografie care îl înfăţişa pe acelaşi personaj din serviciul extern rus cum ieşea de pe poarta ambasadei noastre din Viena, cam cu două săptămâni înainte de a fi asasinat la Kiev. S-a declanşat o investigaţie discretă, sursa fotografiei nu a putut fi încă găsită, dar fotografia era autentică. Respectivul nu apărea nicăieri în înregistrările vizitelor de la ambasadă, dar apărea pe camerele video din interior. Se pare că s-a întreţinut chiar cu ambasadorul, dar acesta nu a menţionat nimic, nu a făcut nici un raport. Cam asta este sarcina comisiei de anchetă, să afle de ce.

— Şi ce treabă avem noi cu asta?

Ambasadorul plecă capul.

— Trebuia să vă întreb, domnule preşedinte, dacă ştiţi ceva de asta.

— Ei, bine, aţi întrebat. Aţi aflat un răspuns satisfăcător?

Ambasadorul aprobă din cap, în timp ce colonelul Sam Harrison nu-l scăpa din ochi pe Dăianu, a cărui figură

rămase impasibilă. În momentul următor intrară cei chemaţi prin telefon de către preşedintele Danulescu. Discuţia se purtă mai departe între ei, preşedinte, colonelul Harrison şi Matei Orza. Generalul Stoakes îi întinse mâna preşedintelui şi se scuză:

— Domnule preşedinte, eu trebuie să plec, cred că şi generalul Puşcaş ar trebui să plece către punctul său de comandă, are de dus un război, iar eu ar trebui să fiu la postul meu pentru a ne asigura că acest război rămâne limitat. Cu permisiunea dumneavoastră, vă rog să-i îngăduiţi generalului Puşcaş să mă conducă câţiva paşi.

Preşedintele îi strânse mâna şi aprobă din cap. Apoi reveni la ale sale. În scurt timp, cei doi negociatori vor trebui să plece pe calea aerului la Chişinău, iar de acolo cu un elicopter la Comrat, însoţiţi de câţiva militari şi de cei din serviciile secrete. Duceau cu ei şi câteva valize. Liderii găgăuzilor au fost anunţaţi şi îi aşteptau. Pentru orice eventualitate, au trimis şi câteva MRAP-uri blindate ticsite cu infanterişti în preajma oraşului, deşi în cazul în care negociatorii şi echipa ar fi fost luaţi ostateci, aceştia nu ar fi avut cum să intervină. Totuşi, au mai fost aduse şi două tancuri mai vechi, iar câteva elicoptere survolau împrejurimile la vedere, împreună cu o celulă de IAR-99 Şoim, pentru a crea o presiune suplimentară asupra negocierilor. Va fi o noapte lungă şi albă pentru echipa de negociatori, care practic continuau negocierile începute înainte de eliberarea Tighinei, dar le continuau pe un alt palier. O noapte lungă pentru ei, dar şi pentru cei ce aşteptau la Bucureşti rezultatele.

Seara se lăsase deja. Generalul Stoakes se îndrepta spre ieşire pe aleea din curtea palatului Cotroceni alături de generalul Puşcaş, unde pe fiecare îl aştepta o maşină. Câţiva paşi au mers în tăcere, fiecare cufundat în gândurile lui.

— Mi-a rămas întipărită în memorie harta aceea, cu zona din care sunteţi atacaţi din sud, Bugeacul, începu generalul Stoakes. Este o zonă în care orice inamic poate fi surprins şi

înconjurat... Ruşii nu se aşteaptă să intraţi pe teritoriul Ucrainei din moment ce riscă atât.

— Pe asta mizăm, domnule general.

— Ştii ceva, am rugămintea să-i transmiteţi salutări colonelului Lazăr, comandantul Batalionului de Infanterie Marină, l-am văzut în 2011 la aplicaţiile cu infanteria marină americană. Băieţi de ispravă! Văd că încă nu au intrat în luptă...

— Nu, dar o vor face în curând... Fiţi liniştit, am să-i transmit mesajul.

Stoakes zâmbi.

— Bănuiesc că sunt la fel de bine pregătiţi şi pentru traversări de fluvii la fel cum i-am văzut eu la debarcările de pe mare, nu?

— Cam ăsta e rolul lor, generale.

— Înţeleg. Am putea după ce toate se vor sfârşi, să beneficiem şi noi de pe urma inevitabilului schimb de prizonieri? După cum văd şi cum presimt, prizonierii inamici vor fi în exces...

— Desigur, domnule general. Îi vom cere şi pe ai dumneavoastră, în mod sigur vom avea cu ce să negociem. După cum spuneaţi, Bugeacul este o zonă propice.

Ieşiseră deja pe poartă şi se opriră fiecare în dreptul maşinii care îi aştepta. Generalul Stoakes încă ezita să urce în maşină, începu şovăitor:

— Generale, vreau să-ţi mulţumesc pentru tancul T-90 făcut cadou. Dar colonelul Harrison îmi spunea că mai ai ceva... care ne-ar putea interesa...

Fără o vorbă, Puşcaş scoase o bucăţică de hârtie împăturată pe care i-o întinse.

— Mă ţin de cuvânt, întotdeauna, generale. Sper că şi voi.

Stoakes aprobă din cap.

— Harrison mai spunea că ai un plan, prin care să luaţi ceva asupra voastră...

Puşcaş îşi expuse ideea în câteva cuvinte. Stoakes dădu din cap aprobator, cu o mină preocupată:

— Da, merge, să văd dacă o putem face, la asta am

nevoie de aprobare, cred că îţi dai seama.

Îşi strânseră mâinile privindu-se drept în ochi, bărbăteşte. Se părea că o legătură aparte de înţelegere şi respect se lega între aceşti doi bărbaţi destinaţi să comande armate, să hotărască destine şi să schimbe cursul istoriei. Înainte de intra fiecare în maşină, Stoakes îi mai ură:

— Să ne vedem cu bine, generale şi succes, ai un război greu de dus!

În cabinetul său din palatul Cotroceni, după plecarea negociatorilor şi a americanilor, preşedintele rămase singur cu Orza şi Dăianu. Îşi scoase ochelarii, îşi masă cu mâna dreaptă rădăcina nasului, zicând încet:

— Matei, ce-i cu treaba aia cu Kievul?

Matei Orza a vorbit mai bine de o jumătate de oră, ajutat şi de Dăianu. Preşedintele a fost de acord că dacă ar fi ştiut nu ar fi reuşit să nege atât de convingător, dar nu putea accepta faptul că nu a fost informat într-o chestiune atât de sensibilă, care ar fi putut pune poziţia ţării într-o situaţie delicată. După ce a întrebat de câteva ori dacă ar putea transpira ceva, le-a transmis lui Enea şi Sorescu să vină la el în birou să-şi ia perdaful imediat ce situaţia pe câmpul de luptă o va permite. Şi aşa ceva să nu se mai întâmple fără ca preşedintele să fie pus în cunoştinţă de cauză, astfel încât să nu se poată trezi că habar nu are de ceea se petrece în curtea proprie. După care plecă la culcare măcar pentru câteva ore, urma o nouă zi cumplită.

Mai 2014. Ora 22.40
Platoul Coşniţa

Focul din vatra îngropată arunca luciri roşiatice ce luminau trist, fără a reuşi să răzbată mai departe, dincolo de universul mărginit de copacii seculari ce dominau orizontul. Un cântec duios de muzicuţă, o doină din Ardeal sau Bucovina, suprapusă pe glasurile şoptite ale celor ce-şi curăţau armele ascunşi în împrejurimi. Cu privirea în

jăratecul deasupra căruia atârna un ceaun susţinut de un sistem ingenios de ramuri aşezate perfect în aşa fel încât căldura focului să se răsfrângă direct pe fundul ceaunului, căpitanul Călin Pop reflecta asupra situaţiei sale. A refuzat să plece mai devreme, pentru a salva o viaţă, viaţa celui care a salvat-o pe a lui cu câteva ore mai înainte, a lui Costache. Dar el era chemat la ordin, trebuia să ajungă cât mai repede înapoi pentru a prelua un F-16 şi a face ce ştia mai bine, să lupte în aer, să doboare inamicii ţării sale ce veneau călare pe avioanele atacatoare. Se adaptase cât de cât alături de vânătorii de munte şi de camarazii lor basarabeni, dar încă se simţea oarecum intrus, ştia că locul său nu este acolo, ci în înalturi, la manşa unui avion, acolo se simţea acasă, luptând pentru ţara sa cum ştia mai bine. Odată cu lăsarea serii începuse să se întrebe din ce în ce mai mult dacă făcuse bine ceea ce făcuse. Dacă nu va putea fi evacuat în noaptea asta şi reîncepeau luptele aeriene, nu ar fi putut face mai multe de acolo, de la manşa unui avion performant? Salvase poate o viaţă, pe a lui Costache, dar nu periclitase alte vieţi, cum ar fi cea a lui Pandea, wingmanul său, care nu ar fi beneficiat de protecţia lui? Sau a băieţilor din escadrila sa? Grea decizie, dar când reveni în gând la momentul din faţa elicopterului, când avea de ales între targa cu trupul lui Costache şi el, a realizat că dacă ar fi putut alege, din nou ar fi procedat la fel. Nu neapărat pentru Costache, putea fi oricare în locul lui. În mod sigur ar fi cedat locul său în elicopter pentru oricare soldat român sau basarabean rănit. Nu ar fi putut trăi cu gândul că s-a salvat condamnându-l pe altul. Era simplu, gândi el ceva mai liniştit.

— Încă te mai frământă? auzi o voce în spate.

Se răsuci ca să-l vadă pe căpitanul Mirea cu două gamele în mână. Acesta se aşeză lângă el, întinzându-i una dintre ele. Scoase din buzunarul uniformei o raţie militară de provenienţă americană MRTE (Meal Ready To Eat), care se încălzea instantaneu în momentul în care desfăceai pachetul.

— Nu ai de ce, prietene, ai luat decizia corectă. Încă

ceva, s-a confirmat, pleci de aici în mai puţin de o oră. Elicopterul te va lua cam în cincizeci şi patru de minute, continuă privind ceasul. Încă ceva, ştiam că eşti celebru, dar nu chiar aşa... Generalul Pintea m-a făcut cu ou şi cu oţet că nu te-am silit să urci în elicopter, dar aşa este jocul. Şi eu şi el ştim că ai făcut ce trebuia, dar trebuia să mă certe pentru asta. Mi-a spus că eşti cel mai titrat aviator din lume la ora actuală, şase victorii la activ împotriva avioanelor de luptă! Nu e la îndemâna oricui, nu crezi?

În timp ce lua pachetul, Pop îi răspunse:

— Ei, nu-i chiar aşa. Americanii au aviatori mult mai buni, dar conflictele în care au fost implicaţi în ultima vreme nu prea aveau de-a face cu lupta aeriană. Mai mult, atunci când o făceau, apucau să doboare câteva aparate, dar în următorul angajament erau alţii care luptau, nu aceiaşi. Au o flotă de luptă atât de mare încât nu prea au ocazia aceeaşi piloţi să ajungă în zona de luptă. Nu mai sunt vremurile din al doilea război mondial când flote aeriene apropiate ca număr şi valoare să fie faţă în faţă. În cazul nostru, luptând defensiv în faţa unor puteri superioare, am avut şansa sau neşansa să fiu mereu în prima linie, asta este situaţia unei ţări ca a noastră care are zeci nu sute de avioane de luptă şi piloţi în număr proporţional. Am avut mai mult noroc, ăsta este tot secretul.

Privind cu atenţie înjur, apoi la focul în jurul căruia se adunau tot mai mulţi, nu se putu abţine să nu întrebe:

— Totuşi, nu este riscant? Atâta lume, focuri aprinse, e drept că sunt îngropate, dar senzorii de pe avioanele de luptă pot detecta căldura...

Mirea zâmbi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. În prima noapte am aprins o grămadă de focuri şi le-am lăsat. Le-au atacat pe toate din avioane şi elicoptere, cred că au consumat sute de rachete şi mii de proiectile. I-am lăsat să-şi facă numărul, apoi am lansat rachetele antiaeriene portabile, chiar pe calea lor de întoarcere. Am găsit rămăşiţele a trei elicoptere, am capturat şi un inamic rănit pe care l-am expediat la noi. În mod sigur a mai căzut un elicopter avariat lângă Tiraspol,

ştim de la cei cu care sunt în legătură prietenii noştri basarabeni. Noaptea trecută am aprins mai puţine, dar două dintre ele aproape de zona controlată de ei, sperând că nu se vor putea abţine. Adevărat, nu s-au abţinut, au atacat trei locaţii cu aviaţia, poate că avioanele acelea nu te-au deranjat noaptea trecută, sau poate chiar ai luptat cu ele ceva mai târziu, cert este că măcar le-am ţinut ocupate în prima fază. Cele două focuri lăsate aproape au fost atacate de la sol.

— Şi? întrebă Pop tremurând de curiozitate.

— Nu le-am supravegheat pe amândouă, nu aveam suficient personal pregătit pentru asta. La primul am minat zona şi am lăsat doar câţiva observatori ascunşi pentru a urmări efectele. Au venit cu Spetznatz, dar i-au trimis în faţă pe transnistreni. Cel puţin şase inşi au fost făcuţi bucăţi în explozii. La al doilea i-a aşteptat Niţu cu alţi băieţi, pe calea de retragere. După exploziile de rigoare, am găsit vreo patru sfârtecaţi. Dar când s-au retras, au căzut în capcana lui Niţu, au lăsat opt corpuri pe loc, trei fiind din Spetnatz. Am capturat doi răniţi pe care i-a expediat la Chişinău.

— Bine şi astăzi? întrebă Pop.

— Astăzi cred că vor fi mult mai ocupaţi de pregătirea atacului decât de noi. Oricum, am aprins focurile de rigoare şi avem echipe de recunoaştere şi supraveghere. Dar nu cred că le vor mai ataca, întregul lor efort va fi îndreptat spre vest, îşi mişcă toate forţele acolo. Vor ataca decisiv dimineaţă.

— Bine, dar noi ce trebuie să facem? Cum ar trebui să acţionăm?

Căpitanul Lucian Mirea făcu un gest larg cu mâna.

— Noi? Ar trebui în primul rând să mâncăm, doar nu vom pleca la luptă cu burta goală. Apoi, tu vei pleca acasă cu elicopterul, îţi vei lua un avion şi te vei bate. Noi vom pleca şi ne vom bate de asemenea, nu-ţi fa griji, fiecare pe latura lui de competenţă. Dar ca să ai energie, trebuie să mănânci, poftă bună!

Pop întinse mâna să desfacă pachetul când se opri brusc.

— Dar masa ta, unde e?

Mirea râse şi-l bătu uşor pe umăr.

— Stai liniştit, nu rămân flămând! Ţinând cont de situaţia noastră, înconjuraţi de forţele inamice şi de posibilităţile reduse de aprovizionare numai pe calea aerului, am cerut să-mi fie livrate cu preponderenţă materiale militare, muniţii, arme, explozivi, mine, orice, partea privind alimentele lăsând-o la coada listei. Pentru noi, luptătorii de aici, contează mai mult să ne putem face treaba decât să fim sătui fără rost. Dar asta este şi din prisma pregătirii noastre, suntem vânători de munte şi ne descurcăm pe plan local. Fii liniştit, nu suferim de foame! mai zise arătând cu capul spre ceaunul din care se ridica un miros îmbietor.

— Dar ce pregătiţi acolo?

— Pentru noi, mai ales acum, vara, pădurea este o adevărată cămară! Ceea ce vezi acolo este un adevărat festin faţă de aplicaţiile din Carpaţi! Atunci mâneam broaşte şi şerpi, acum trăim bine. Băieţii au prins cu capcane doi iepuri şi câteva potârnichi, o să iasă o tocană a-ntâia! Mai sunt trei ceaune care pregătesc masa mai încolo. Raţiile le păstrăm pentru nevoie sau pentru musafirii care ar putea să aibă gusturi mai subţiri.

Pop îi întinse imediat raţia înapoi, spunându-i:

— Mănânc şi eu ce mâncaţi şi voi.

— Eşti sigur? Trebuie să te saturi, poate noaptea asta pleci la luptă, nu vei apuca să te odihneşti, dar măcar să mănânci ceva serios...

— Nu, sunt sigur, am luptat împreună, mâncăm împreună!

Căpitanul Mirea aprobă din cap, apoi strigă către locotenentul Niţu şi el aflat în apropierea focului:

— Niţule, gata masa? Fă onorurile!

Locotenentul Niţu se ridică şi se aplecă spre ceaun, învârtind cu grijă cu o lingură cioplită din lemn. Întinse mâna stângă spre Călin Pop care îi înmână gamela fară să se gândească prea mult. Se strânse deja multă lume, nu-i putea vedea pe toţi în lumina slabă a focului. Niţu scoase cu grijă lingura din ceaun, suflă încet în conţinut, apoi gustă

făcând o figură satisfăcută. Cu o veselie forţată turnă prima porţie în gamela lui Pop, apoi se opri ridicând polonicul în aer.

— Domnilor, puţină linişte!

Ca prin farmec murmurul vocilor încetă. Niţu continuă cu voce tunătoare:

— Domnilor, domnilor soldaţi români de dincolo sau dincoace de Prut, în această seară, am onoarea de a-i înmâna această primă porţie de tocană de iepure, pasăre sau mai ştie naiba ce au pus unii aici, repet, am onoarea de a-i înmâna prima porţie celui mai nou membru al comunităţii noastre de partizani, cel care a luptat cot la cot cu noi astăzi, cel care şi-a sacrificat confortul de o zi pentru a salva camaradul nostru şi al său, domnului căpitan aviator Călin Pop, cel mai aprig pilot de vânătoare român activ, iar după cum am aflat cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă, cel mai tare pilot din lume la ora actuală! Trăiască!

— Trăiască! Trăiască! Ura, să trăiască! bubuiră zeci de voci la unison.

Pop rămase năucit, se trezi cu gamela în mână şi în cealaltă cu o cană de metal plină ochi cu vin.

— E vin de Cricova, ai grijă, poate la noapte zbori! îi şopti căpitanul Lucian Mirea.

Atmosfera se destinse, mâini care îl băteau pe umăr felicitându-l, tot mai mulţi care se înghesuiau să ciocnească cu el, strângeri de mână, felicitări fară număr. O comuniune de bărbaţi adevăraţi, neînfricaţi, care peste câteva ore plecau la luptă, o luptă cruntă, fară cruţare, iar pentru mulţi aceasta putea fi ultima luptă. Căpitanul Călin Pop se întrebă câţi dintre aceşti bărbaţi curajoşi vor mai fi în viaţă în zorii zilei. Sau la apusul următor. Dar el va mai apuca apusul? La gândul acesta goli paharul de vin dulce fără să se abţină de la ideea că poate este ultimul. Dorea să menţină cât mai mult dulceaţa şi parfumul în cerul gurii, când o mână autoritară i se puse pe umăr.

— Gata, vine elicopterul! îi şopti Mirea şi îl trase deoparte.

Au parcurs cei cinci sute de metri în tăcere, până la perimetrul de aterizare delimitat de lanternele câtorva soldaţi. Locotenentul Niţu venea în urma lor, trist şi cu capul plecat. Cele trei elicoptere coborâră încet, până se fixară pe sol, fără să-şi oprească bătaia înnebunită a elicelor. A început descărcarea febrilă a lăzilor cu muniţie, armament şi a ceea ce era nevoie, în acelaşi timp încărcându-se cei câţiva răniţi mai uşor rămaşi. Apoi câteva trupuri nemişcate învelite în pături, morţi pentru patrie. Păstrară un moment de reculegere, apoi Pop înaintă pe sub elicele furibunde. Înainte de a urca în elicopter, Mirea îi înmână câteva CD-uri şi stickuri. Era o copie după arhiva lor, plus alte fotografii şi raportări. Îşi strânseră mâna în tăcere, fără să zică nimic. Orice cuvinte erau de prisos.

Elicopterul se ridică încet şi abia atunci căpitanul Călin Pop realiză că atât căpitanul Mirea, cât şi locotenentul Niţu şi locotenentul Măricel, pe care abia atunci l-a cunoscut, erau în ţinută completă de luptă şi salutau cu mâna la cască. Plecau la război, la fel ca şi el, odată ce va ajunge la primul aerodrom. Îşi aminti de vorbele lui Niţu, după ce i-a înmânat gamela cu poate cea mai bună tocană ce a mâncat-o vreodată: „Următorul doboară-l pentru noi!”.

Da, Niţule, următorul avion pe care îl voi doborî va fi pentru voi! Şi poţi să fii sigur că îl voi doborî! Dacă nu, fie să nu mai păşesc vreodată pe pământ ferm!

XXV

25 mai 2014, ora 4.00
Bogdanova Veche, între Cimişlia şi Basarabeasca

Coloana inamică era vizibilă prin dispozitivele cu vedere pe timp de noapte NVG (Night Vision Goggles). Colonelul Tomoioagă îşi părăsi postul de observaţie şi se îndreptă în grabă spre tancul său de comandă TR-85M1. Nu avea forţele complete, lăsase o companie de tancuri cu infanteria însoţitoare la nord de Cimişlia ca şi rezervă sub comanda căpitanului Mircea Mitrache, dar el credea că era de ajuns ce avea. Mai ales că miza pe un factor hotărâtor, pe surprinderea adversarului. Se apropia timpul lor, al războinicilor. În curând va da semnalul de atac, de luptă şi moarte.

Coloana inamică avansa rapid, cu gândul de a ajunge cât mai curând la Cimişlia. Tomoioagă văzuse şi câteva tancuri în coloană, dar destul de puţine faţă de multitudinea de vehicule ce avansau pe şosea. Era o forţă mixtă, asamblată parcă în grabă împotriva unor forţe insuficiente, după opinia lor. Iar el le va schimba radical această opinie, pentru asta era aici, pentru asta plecase din nordul Basarabiei tocmai aici. Principalele ţinte, tancurile, erau deja identificate de forţele sale camuflate cum puteau mai bine. Şi-a dispus trupele într-un dispozitiv clasic de ambuscadă în formă de L, cu latura scurtă pe front, în direcţia şoselei şi cu forţa principală în lateral, spre vest, gata de lovire. Dar mai avea câteva surprize.

Primul vehicul inamic, un TAB de cercetare, găsi după prima curbă a şoselei un obstacol constituit dintr-un camion greu încărcat cu pietriş răsturnat de-a curmezişul şoselei, blocând-o pe de-a-ntregul. Coloana mai întâlnise blocaje din trunchiuri de copaci sau vehicule răsturnate, dar le înlăturase sau le ocolise destul de repede. Dar acesta era

suficient de mare încât nu putea fi înlăturat cu uşurinţă. O ezitare în avansul TAB-ului de cercetare, se vedea că transmite către coloana ce se apropia. TAB- ul avansă precaut până aproape de obstacol şi se opri. O nouă transmisie, desigur. TAB-ul căuta în jur cu senzorii săi sensibili, era un BRDM-3, model 1995, cu posibilităţi de detecţie termică (1PN71), infraroşu (1PN61) şi laser (1D14). Tun de 30 mm şi mitralieră de 12,7 mm, echipaj şase oameni. Dar nu avea cum să-i vadă, erau prea bine ascunşi. Avansă precaut spre obstacol şi se opri la o distanţă sigură. Apoi porni să-l ocolească de la distanţă, peste câmp, se vedea că ocupanţii BRDM-ului erau preocupaţi de posibilitatea unei capcane. Coloana oprită la o distanţă apreciabilă porni şi ea, părăsind drumul pentru a ocoli larg, îndepărtându-se de şosea.

Prima mină îngropată explodă într-o lumină lăptoasă în momentul în care şenila grea a unui transportor blindat se lăsă deasupra ei. Şenila a fost smulsă aruncând transportorul într-o rână cu o rană fumegândă căscată hidos în blindajul sfârtecat. O serie de explozii în coloana inamică sfâşiară întunericul nopţii atunci când traseră tancurile lui Tomoioagă camuflate lângă şosea, dincolo de tirul răsturnat. Vulcani de lumină irumpseră pe şosea, printre vehiculele inamice lovite în plin. Primele lovituri de ripostă au fost trase la derută, haotic, unele obuze lovind tirul, de unde împroşcară pietrişul în toate direcţiile. Transportoarele îşi debarcară infanteriştii panicaţi care alergau printre explozii încercând să facă front spre ameninţarea încă rămasă ascunsă pentru ei.

Pe asta miza colonelul Tomoioagă, asta aştepta, momentul de surprindere care se putea transforma în panică în orice clipă. Şi era decis să nu-l rateze. O comandă prin radio şi cele patru MLI-84 Jder ascunse în dreapta şoselei după direcţia de avans a coloanei deschiseră focul cu mitralierele de 7,62 mm către infanteriştii ce alergau înnebuniţi, sporind deruta. Traseră şi tunurile Oerlikon de 25 mm proiectile explozive, dar unul dintre MLI trase cu proiectile perforante vizând blindajele TAB-urilor inamice.

Se concentra asupra unuia trăgând rafale scurte până îl scotea din luptă, apoi se muta la următorul. Tirului precis ajutat de sistemele de vedere pe timp de noapte i se alăturară şi rachetele antitanc SPIKE-LR (long range) pe care fiecare le avea instalate câte două în tandem pe partea stângă. Ţinta primordială a acestora erau tancurile din coloană, dar rachetele loveau fără părtinire BTRM-uri sau vehicule de transport infanterie, împrăştiind foc şi moarte. Tancurile inamice îşi rotiră tunurile spre ameninţarea din dreapta şi traseră, apoi se urniră în direcţia lor. Cele patru MLI-84M-uri, aflate la distanţă unul de altul, rupseră lupta şi au început retragerea spre est, spre linia de graniţă cu Ucraina. Tancurile traseră după ele căutând să le urmărească, ieşind din coloană însoţite şi de câteva TAB-uri. Unul dintre MLI-uri explodă într-o jerbă de foc atins de un proiectil.

Colonelul Tomoioagă ordonă prin staţie, acum era momentul său, acum întreaga coloană era ruptă şi dezorganizată:

— FOOC!!

Şi apoi:

— LA ATAC!

Partea stângă a şoselei după direcţia de avans a coloanei luă foc pe mai multe sute de metri. Sute de motoare porniră la unison şi mastodonţii de oţel se smulseră din gropile unde stătuseră ascunşi încă din cursul serii. Scuturându-se de pământ se năpustiră spre linia drumului grupându-se într-un pumn de oţel ce lovi coloana inamică cam la o treime de capul ei, vânturând-o şi risipind-o în toate direcţiile. Trăgând continuu, tancurile TR-85M1, însoţite de MLI-84 şi de TAB-uri rupseră formaţia întoarsă cu armele în direcţia opusă de unde se retrăgeau cele trei MLI-uri rămase.

Proiectilele de 100 mm distrugeau blindajele, explozii apocaliptice luminau şoseaua ca în plină zi. Pumnul dezlănţuit lovi în plin spărgând tot ce întâlnea în cale. Infanteriştii debarcaţi din TAB- uri avansau în fugă trăgând la foc automat, însoţind tancurile ce ajunseseră să tragă de

la câţiva metri în vehiculele inamice ce se roteau pe loc ca un stol de vrăbii panicate. Riposta a fost slabă, tancurile inamice fiind vânate unul câte unul. Capul coloanei a fost prins între mişcarea de avans a tancurilor lui Tomoiagă venite de după tirul răsturnat care s-au grăbit să ajungă la locul bătăliei şi forţa principală care tăiase coloana. Înconjuraţi şi fără vreo nădejde, supravieţuitorii au capitulat, în timp ce restul coloanei se retrăgea în derută spre sud, către Basarabeasca.

Tomoioagă nu avea timp, nu dorea să-i lase să scape. Dacă ar fi scăpat, mâine s-ar fi regrupat şi ar fi atacat în alt punct. Iar el dorea să-şi distrugă inamicul sau să-l captureze, doar aşa îl putea neutraliza. Lăsă pe loc vehiculele avariate, plus câteva unităţi care să se ocupe de răniţi şi prizonieri, apoi porni vijelios după resturile coloanei ce fugea spre sud.

— Înaintee, după ei!

Tancurile îşi începură goana nebună spre sud.

25 mai 2014, ora 4.15
Comrat

Căpitanul Cristescu se ridică de pe scaunul din dreapta al jeepului condus de caporalul Olimpiu Roşea căutând cu grijă către primele clădiri ale Comratului. Încă îi era teamă de o capcană. Nici un semn de viaţă în noapte, toate clădirile rămâneau întunecate. Îi şopti lui Roşea să înainteze încet, precaut, atent în toate părţile. Prin radio primise informaţia, Comratul era OK, să-şi retragă oamenii şi să se unească cu apărarea Comratului pentru a respinge atacul inamic.

Atacul inamic îl simţise deja pe propria piele, cum s-ar zice, încă de seara trecută când descoperiseră că un avanpost român a fost ocupat de Spetnatz. Noroc cu Roşea şi cu basarabenii ce veneau din urmă, altfel acolo şi-ar fi lăsat oasele. Au reocupat postul, dar în această noapte au avut de-a face cu atacul ruşilor şi transnistrenilor, o coloană de vehicule blindate şi camioane de transport, căreia el şi

cu trei plutoane de infanterişti moldoveni care abia acum îşi câştigau experienţa pe câmpul de luptă nu aveau cum să le facă faţă. Au dat bătălia de onoare, mai mult decât se putea aştepta, din moment ce după prima salvă a lor coloana s-a retras pentru regrupare. Au incendiat un camion şi au scos din luptă mai mulţi infanterişti, dar după o oră au revenit. Mai bine pregătiţi şi organizaţi, în dispozitiv de luptă. Avea o rachetă Javelin, pe care a lansat-o şi a distrus un TAB inamic. Apoi s-au retras spre Comrat, acoperiţi de mitraliera de pe TAB-ul românesc recuperat. Un jeep, trei camioane şi un TAB, împreună câştigaseră cam două ore, cu atât întârziaseră coloana inamică spre Comrat. Era mai mult decât nimic. Dar plătiseră acest câştig cu un mort şi trei răniţi, care se adăugau celor trei morţi şi un rănit din asaltul asupra avanpostului. Spetnatzul se bătuse bine. Dar depinde cum vor fi întâmpinaţi aici, deşi ordinele primite prin radio erau clare, să se retragă şi să se unească cu apărarea Comratului.

Dar până acum nu vedea nimic din apărarea Comratului, oraşul părea pustiu şi părăsit. Camioanele şi TAB-ul rămăseseră ceva mai în urmă, iar el cu jeepul avansa încet, cu mitraliera de deasupra gata de tragere. Îşi ţinea strâns în mână pistolul mitralieră AK-47, gata să-l folosească la nevoie. Primise ordin să ajute la apărarea Comratului, dar şi cu o zi înainte fusese trimis să inspecteze avanposturile către Basarabeasca şi era să o păţească, noroc cu caporalul Oliver Roşea, aflat acum la volanul jeepului. Căpitanul Cristescu nu era dispus să-şi asume nici un risc, deja era prea vechi în branşa asta.

Roşea stinse farurile şi se apropie încet doar cu poziţiile. O umbră apăru dintr-un şanţ şi Cristescu îndreptă rapid ţeava Kalashnikovului într-acolo. Umbra făcu un semn din mână îndrumând-i pe o cale ocolitoare a şoselei principale, apoi se făcu nevăzută. Lângă jeep apărură din noapte doi găgăuzi în civil având curelele armelor AK-47 petrecute după gât.

— Pe aici, pe aici!

Roşea le urmă instrucţiunile şi au fost scoşi dincolo de un

şanţ lung, urmaţi la câteva minute de TAB şi cele trei camioane. Roşea şi Cristescu au fost conduşi într-un adăpost plasat lateral stânga faţă de şoseaua dinspre Basarabeasca. Un ins spătos îmbrăcat într-o uniformă nedefinită vorbea la un telefon mobil. La sosirea lor termină convorbirea şi se întoarse spre ei:

— Domnilor, mă bucur să vă revăd! Nu a trecut prea mult timp, nu credeţi?

În lucirea palidă a stelelor şi a genei de lumină ce se ghicea spre răsărit, Cristescu şi Roşea recunoscură liderul găgăuz de acum două săptămâni, uriaşul pe al cărui văr Roşea îl cruţase. Rămaseră fară replică, nu ştiau ce să spună. Văzându-le feţele, uriaşul izbucni în râs şi le întinse mâna.

— Căpitan Cristescu şi caporal Roşea, ne-am cunoscut mai devreme, nu cred că aţi uitat! Ei bine, de astăzi suntem oficial aliaţi, liderii noştri au ajuns la o înţelegere cu românii şi chiar mă bucur pentru asta. Am văzut că sunteţi oameni de onoare, caporalul Roşea a salvat viaţa vărului meu…

— Nu am salvat-o, îngăimă Oliver Roşea, doar…

— Doar nu ai luat-o, deşi erai în legitimă apărare, nu-i aşa? Şi puteai să o faci. Oricum, îţi sunt recunoscător pentru asta.

— Ce face vărul tău, domnule…

— Mihail Tormalize este numele meu.

— Mihail, ce face vărul tău? repetă întrebarea Roşea cu o oarecare îngrijorare în glas.

— A, e bine, a fost operat la Chişinău de doi chirurgi români veniţi de la Bucureşti. A fost bine tratat, este OK, se va face bine. Dar, continuă el, poate nu aţi aflat, dar suntem acum oficial aliaţi, vom lupta alături. În noaptea asta au fost românii să negocieze cu başcanul nostru…

— Cu cine? îl întrerupse Cristescu nedumerit.

— Başcanul, liderul nostru, aşa i se spune.

— Aha…

— Ei bine, başcanul şi sfatul nostru a decis să fim cetăţeni fideli şi să ne dovedim loialitatea luptând alături cu voi. Noi nu avem soldaţi, ci doar voluntari care au făcut

armata, dar dacă e nevoie de noi, ne vom bate. Şi am înţeles că e nevoie de noi. Au sosit două plutoane de români şi moldoveni care s-au pus de partea cealaltă, în stânga frontului. Pe voi v-am adus în dreapta, va trebui să ne coordonaţi.

— Arata-mi poziţiile! ceru Cristescu.

Mihail îi întinse o hartă şi la lumina unui led de la o brichetă îi indică poziţiile ocupate şi direcţia cea mai probabilă de avans a inamicului, respectiv şoseaua pe care tocmai veniseră. Îi dădu şi lămuriri asupra armamentului disponibil, din păcate foarte subţire, mai mult armament uşor şi câteva tunuri vechi de 70 mm. Dar existau suficiente aruncătoare RPG.

— Nu avem prea multe soluţii, concluzionă Cristescu, va trebui să-i respingem în prima fază, nu se aşteaptă la o rezistenţă şi apoi să câştigăm timp. Noi trebuie să-i întârziem şi să nu-i lăsăm să treacă. Rezultatul se va decide în altă parte, în faţa Cimişliei. Auziţi?

Bubuituri depărtate, câteva străfulgerări de lumină spre est, explozii înăbuşite.

— Acolo este buba… murmură caporalul Roşea.

— Da, dacă trec de noi îşi vor putea trimite rezervele pe aici şi să cadă în flancul sau spatele celor ce se bat acolo. Dacă rezistăm, nu-şi vor da seama de tăria noastră şi vor ezita, vor păstra rezervele pe loc, pentru a face faţă dinspre acolo. Nu trebuie să cedăm, să ne creadă mai puternici decât suntem. Pentru asta, va trebui ca la momentul decisiv să tragă toată lumea cu tot armamentul, mult şi tare, dar fără să rămâneţi fară muniţii. Ţintiţi-i pe cei din faţă şi trageţi până vor da înapoi. Va trece ceva vreme până se vor regrupa şi poate până atunci vom primi întăriri sau situaţia se va clarifica la sud de Cimişlia.

— Da, mi se pare cea mai bună soluţie. Îmi transmit ordinele din om în om, zise Mihail.

După ce termină, se întoarse spre Cristescu:

— Ştii, mi-am depus cerere de înscriere în armata română. Mi-a făcut o bună impresie, par a fi oameni de onoare, cel puţin unii dintre ei. M-ai putea ajuta cumva, cu

vreo legătură, o recomandare, ceva?

— Fii liniştit, o voi face. Vei avea posibilitatea să aplici mai încolo la o şcoală de subofiţeri sau chiar la Academie, dacă te crezi în stare.

— Da, cum să nu? Cred că aş putea fi un sergent bun, în prima fază… apoi ofiţer…

— Şi eu cred, bănuiesc că eşti şi un luptător bun, am văzut că eşti un om curajos şi bun lider…

Mihail zâmbi. Telefonul îi vibră scurt. Îl duse la ureche şi vorbi în şoaptă, apoi îl închise şi li se adresă:

— Vin, sunt aproape!

Cei trei luară poziţie de tragere la marginea gropii. Nu mai aveau mult de aşteptat. Se luminase îndeajuns ca să ghicească deja unele detalii ale terenului, dar o uşoară ceaţă lăptoasă se menţinea la nivelul solului. La început au auzit motoarele în crescendo, reuşind să acopere bubuiturile depărtate. Acestea din urmă se mai răriseră, dar păreau din ce în ce mai apropiate, cel puţin asta era senzaţia lui Cristescu.

Apoi, printre fuioarele de ceaţă, le văzu. BTRM-uri înşirate pe şosea, unul după altul, din loc în loc câteva camioane de transport. Era momentul, nu trebuiau să le lase prea aproape. Un schimb de priviri cu Mihail şi acesta ridică RPG-ul, viză primul BTRM şi trase. Racheta porni şi se izbi în laterala dreaptă, făcând explozie. Imediat se dezlănţui un tir infernal, din partea dreaptă a frontului pluti o rachetă Javelin care lovi în plin un BTRM spulberându-l într-o explozie uriaşă. Rachetele de aruncător au început să cadă ca ploaia, câţiva infanterişti dintr-un vehicul incendiat fugiră în spate dar au fost seceraţi de focul încrucişat al mitralierelor. Transportoarele au ripostat cu mitralierele şi cu tunurile de 30 mm, dar în momentul în care au început să cadă printre ele obuzele de 70 mm ale tunurilor din spate, au început să dea înapoi, apoi să facă cale întoarsă, urmărite de tirurile prelungi de mitralieră. Strigăte victorioase au urmat retragerii, dar încă era prea devreme pentru astfel de manifestări. Următorul atac nu va fi la fel de simplu, de data asta au fost prea grăbiţi şi prea siguri pe

ei.

— Am reuşit, căpitane! făcu Mihail cu un zâmbet până la urechi.

Câteva cadavre zăceau împrăştiate printre rămăşiţele a trei transportoare şi câteva camioane. Un BTRM zăcea avariat şi întors pe jumătate la marginea şoselei.

— Încă nu, Mihail, încă nu! îl potoli Cristescu. Zi-le oamenilor tăi să nu se arate sub nici o formă, să rămână ascunşi. Dă-mi RPG-ul cu câteva lovituri, Oli, vino cu mine!

— Dar unde mergi? întrebă Mihail nedumerit.

Cristescu îi indică cu capul BTRM-ul avariat.

— E aproape întreg, în mod sigur sunt supravieţuitori. În curând se va lumina de tot şi vor putea vedea poziţia noastră şi le va fi clar că suntem doar o mână de oameni. Iar radioul lor sunt sigur că încă funcţionează. Nu vreau să aibă posibilitatea de a transmite când se va lumina pe deplin. Iar de aici nu am un câmp prea bun de tragere.

— Stai! strigă Mihail, apoi îşi reveni rapid. Am vrut să zic, staţi, domnule căpitan... De vreme ce servesc sub ordinele dumneavoastră, ar trebui să mă ocup eu de problemă. Fiindcă, în caz că păţiţi ceva, cine ne va coordona? Eu trebuie să merg, îmi iau încă trei băieţi de nădejde... Dacă păţesc ceva, luaţi legătura cu ofiţerul român de pe flancul drept, un locotenent pe nume Mârza, parcă...

Cristescu ezită o clipă, dar trebuia să recunoască că găgăuzul avea dreptate.

— Da, fie, îl iei şi pe Oli şi ascultaţi toţi de el, ca să scăpaţi cu viaţă. Uite, urmaţi şanţul ăsta mic de scurgere până la tăpşanul de acolo, ar trebui să aveţi un câmp bun de tragere. O rachetă ca să vadă că vorbiţi serios, apoi le strigaţi să se predea. Dacă refuză, aruncaţi în ei atâtea rachete până îi distrugeţi. Dacă se predau, îi aduceţi aici, dar Oli cu doi oameni se va asigura că nu mai e nimeni, că staţia radio este distrusă şi că mizeria aia sare în aer. S-a înţeles?

Cei doi aprobară din cap. Un minut mai târziu se strecurau împreună cu încă trei oameni de-ai lui Mihail pe direcţia indicată de Cristescu. După o jumătate de oră, erau

înapoi cu doi prizonieri, iar BTRM-ul ardea cu un fum gros alături de celelalte.

— Ştii, i se adresă Cristescu lui Mihail, ai putea intra în armata română direct cu gradul de sergent. Tu, Oli, eşti deja sergent, am să mă asigur de asta.

— Şi acum ce facem, domnule căpitan?

— Am vorbit şi cu locotenentul Mârza şi el este de aceeaşi părere.

— Adică?

— Aşteptăm, răspunse Cristescu ciulind la bubuiturile rare din depărtate.

Nu era nici o iluzie, erau tot mai aproape.

— Credeţi că vor veni din nou?

— Vor veni, băieţi, vor veni! Ori ei, ori ai noştri, dar de venit tot vor veni!

25 mai 2014, ora 5.40
Basarabeasca

Tancul TR-85M1 al colonelului Tomoioagă torcea încetişor, la ieşirea din Basarabeasca, chiar în dreptul liniei de graniţă, la câţiva metri de stâlpul cu bicolorul ucrainean. În spatele său, tancurile româneşti victorioase aşteptau să fie aprovizionate cu combustibil de către cisternele ce-şi făceau loc cu greu printre vehicule, în timp ce camioanele transbordau muniţii. Soldaţi asudaţi mânuiau lăzile şi le plasau tanchiştilor care le aşezau în interior după cum ei ştiau mai bine în timp ce prin furtunuri se pompa motorina spre rezervoarele avide ale tancurilor. O forfotă organizată ce denota o îndelungă pregătire, totul se petrecea în cea mai desăvârşită ordine, nici un gest nu era în plus.

Colonelul Tomoioagă privea din când în când cu coada ochiului operaţiunile de alimentare şi reînarmare, încercând să-şi stăpânească nerăbdarea care oricum ar fi fost nelalocul ei, din moment ce totul se desfăşura ca la carte. Totuşi, din când în când arunca priviri îngrijorate spre cer, ştiind că în acest moment era cel mai vulnerabil, mai ales în cazul unui atac aerian. A decis reaprovizionarea şi

realimentarea pe loc, fară a desfăşură tancurile pe o arie mai mare în ideea de a câştiga timp, dar în acelaşi mod devenea mai vulnerabil. Dar timpul era cel care îl presa tot mai tare.

Lumina atotputernică a zilei îşi intrase în drepturi, dezvăluind cele mai mici detalii ale câmpului de luptă. Ultimele tancuri şi vehicule de luptă îşi închideau rezervoarele pline şi aşteptau ordine, în timp ce cisternele şi camioanele cu muniţii se îndepărtau. Erau gata de luptă, aşteptau doar un ordin şi din nou pumnul de fier constituit din gruparea de sub ordinele sale va ţâşni la comanda sa şi se va bate făcând inamicul una cu pământul. Aşteptau doar un ordin şi atât.

Colonelul Tomoioagă privi cu mândrie spre tancurile, TAB- urile şi MLI-urile ce aşteptau comanda sa. O forţă impresionantă, gata de luptă, tot ce şi-ar dori un comandant militar. Se întoarse spre est, privind prin binoclu. La marginea unei ridicături de pământ, la mare distanţă, se ghicea silueta unui tanc inamic, un T-62. Cu privirea aţintită prin binoclu spre el, colonelul Tomoioagă aştepta. Între timp ordonă prinderea în cătare a tancului inamic, în momentul în care telemetrul laser confirmă distanţa şi faptul că acesta era prins în bătaia tunului, se relaxă aşteptând şi confirmarea prin radio. Confirmarea unui ordin, de fapt confirmarea logică a unui eveniment ce ţinea cont de toate raţiunile strategiei militare.

În momentul în care înfrângi un inamic, te duci după el ca să-l neutralizezi total, un principiu de bază al strategiei militare, te duci după el şi îl baţi până îi iese din cap ideea revanşei. Urmărirea este esenţială, nu este de ajuns că ai înfrânt inamicul, trebuie să îl urmăreşti şi să îl distrugi total, ca să-i piară cheful de revanşă. Aşa a făcut Napoleon şi alţi comandanţi geniali, aşa au făcut trupele române în 1919 contra Ungariei bolşevice şi aşa au intenţionat în 1941 când au trecut Nistrul. Asta ar fi trebuit făcut şi acum câteva zile după cucerirea Tighinei, dar conjuncturile internaţionale au fost de altă natură. Deoarece în luptă inamicul poate avea pierderi, dar în urmărire îl distrugi, îi iei tot potenţialul de a

reveni, îi distrugi orice şansă să te ameninţe din nou.

Dar acum colonelul Tomoioagă aştepta un ordin şi spera ca acest ordin să repare greşelile militare şi tactice de acum câteva zile. Spera să îl primească, era în acordul celei mai elementare logici tactice şi operaţionale. Îl aştepta şi l-a primit, scurt şi clar, prin casca radio din urechea sa stângă, direct de la generalul Virgil Pintea, comandantul frontului din Moldova.

Colonelul Tomoioagă nu a mai ezitat nici o secundă. Cu privirea în binoclul ce vizualiza tancul T-62 inamic, dădu un ordin echipajului său.

— Tanc inamic la 2.00, distanţă 2800 de metri…

— L-am prins, raportă ochitorul de pe tancul său.

— Ţintă prinsă, auzi vocea trăgătorului.

Colonelul Tomoioagă răcni în staţia radio, în aşa fel încât să fie auzit de întreaga grupare de forţe de sub comanda sa:

— Tun, FOC!

Simţi o tresărire şi o ezitare la auzul ordinului său, dar se aştepta la asta. Soldaţii săi nu erau roboţi, ci fiinţe umane cu gânduri şi reacţii.

— Domnule colonel, ne-aţi ordonat executarea focului dincolo de graniţă, în Ucraina! Confirmaţi ultimul ordin de deschidere a focului?

Tomoioagă nu stătu pe gânduri.

— Confirm şi ordon, FOOC!

— Am înţeles, domnule colonel!

Două proiectile de 100 mm au plecat unul după altul din tancul colonelului Tomoioagă. Acesta, cu binoclul la ochi, urmărea rezultatul. În momentul în care sesiză tancul inamic sărind în aer, îşi coborî binoclul satisfăcut, gata să dea noile ordine:

— Regiment, gata de atac! Porniţi acum!

Tancul său se smulse de pe loc avansând cu viteză şi trecând dincolo de linia de demarcaţie dintre Moldova şi Ucraina, urmat de întregul batalion. Prin radio, colonelul Tomoioagă îşi dispunea din mers forţa atacatoare distribuind-o pe trei coloane ca furcile unui trident a cărui

ţintă concentrică era gruparea inamică ce se retrăgea din Moldova sub loviturile tancurilor sale.

Gruparea ce atacase Comratul era prinsă deja între apărători şi flancul drept al grupării victorioase a lui Tomoioagă, aşa că depuse armele în jurul orei 10.00. Tomoioagă preluase comanda tuturor forţelor din sector şi ordonase ca să fie susţinut în atacul său pe teritoriul ucrainean de toate forţele disponibile, inclusiv de cele din zona Comratului. Astfel, compania locotenentului Cristescu, întărită cu două plutoane de găgăuzi, se văzu prinsă în mişcarea ofensivă a colonelului Tomoioagă, ca şi susţinere a brigăzii de blindate. Atât Cristescu, cât şi Roşea şi Mihail, au trecut graniţa cu sentimente amestecate. Cel mai plastic a fost Roşea care a scuipat pe jos la trecerea frontierei, mormăind printre duduiturile motorului camionului. Nimeni nu l-a auzit şi nimeni nu s-a deranjat, toţi încercau să prindă un pui de somn după ultimele lupte, ca să fie pregătiţi pentru cele ce vor urma. Fiindcă, fără îndoială, bătăliile vor urma.

25 mai 2014, ora 6.00
Bucureşti

Generalul Titi Puşcaş închise telefonul şi rosti cu o voce gravă.

— Domnilor, am făcut-o! Tancurile noastre au trecut graniţa Ucrainei în urmărirea inamicului. Colonelul Tomoioagă raportează angajarea ariergărzii inamice care, în urma atacului, se retrage în dezordine spre sud. Trupele noastre de la Chiret-Lunga nu vor reuşi să-i intercepteze, oricum ai noştri de aici nu au tancuri, ci doar MLI-84 şi TAB-uri. Au trecut şi ei graniţa, asigurând dreapta lui Tomoioagă. Inamicul fuge spre Tarutine, cu destinaţia probabilă Artsiz, la 23 de kilometri nord de Tatar-Bunar. Am îndreptat spre est şi trupele din Ceadâr-Lunga, care vor trece graniţa în următoarea oră.

Un oftat de uşurare, dar şi de îngrijorare, traversă biroul lui Puşcaş din sediul Ministerului Apărării. Trebuia făcută

mişcarea pentru a elimina ameninţarea de la sud, dar asta implica alte probleme, mult mai grave. Primele erau referitoare la reacţia inamică, ruso-nistreană, de fapt rusească, cum oricine îşi putea da seama după faptul că nistrenii singuri nu ar fi avut cum să ducă o astfel de ofensivă fără participarea masivă a sponsorilor ruşi, care încă încercau să se ascundă după aşa-zisa componentă militară nistreană. Nu era prima oară, la fel au făcut-o şi în războaiele contra Georgiei din Abhazia şi Osetia de Sud în anii 1992-1993, în Transnistria în 1992 şi chiar mai devreme, pe timpul Uniunii Sovietice, când luptau îmbrăcaţi în uniforme egiptene, siriene sau de alte tipuri în războaiele lumii a treia.

Dăianu puse problema tactică direct, întrebându-l pe Puşcaş în timp ce indica localităţile pe hartă:

— Căuşeniul, aici, la sud de Tighina, a fost ocupat de inamic acum două zile, după căderea Tighinei. Un corp expediţionar inamic ar putea pleca spre sud, să treacă în Ucraina pe la Lisne şi să cadă la Tarutine, tăind linia de comunicaţii a lui Tomoioagă.

— Foarte corect, profesore, dar eu chiar mă rog să facă asta. Nordul Bugeacului este un teren cu foarte puţine şosele şi căi de comunicaţii, orice mişcare inamică este previzibilă. În cazul în care inamicul face o astfel de mişcare, îşi slăbeşte stânga frontului principal, cel din faţa Chişinăului. De ce crezi că Tomoioagă şi-a lăsat o treime din tancuri la Cimişlia? Ei bine, acestea, împreună cu toată infanteria de sprijin disponibilă, au început deja mişcarea spre est, către Căuşeni. Dacă vor trimite trupe spre sud, cu atât mai bine, le vom întoarce stânga la Căuşeni şi vom avea cale liberă să luăm Tighina dinspre sud, odată ce vom respinge atacul lor asupra Chişinăului dinspre est.

— Bine, dar ucrainenii? Ce vor face văzând că le-am călcat teritoriul, mă rog, este al lor, din moment ce aşa era din 1991?

— Este al lor pe dracu! izbucni Vlad Sorescu. Bugeacul le-a fost dat de sovietici, teritoriu românesc furat de sovietici la 1940...

— Ştim istoria, Vlade, lasă-l pe Titi să răspundă!

Puşcaş continuă:

— Preşedintele a transmis lui Petraikin o notă în care specifică faptul că Bugeacul este declarat zonă de război, în urma agresiunii neprovocate a trupelor ruso-nistrene de pe teritoriul mai sus menţionat asupra teritoriului României, aşa cum, conform hotărârii conducerii fostei republici moldovene, a fost declarat cu puţin timp în urmă. România este decisă să-şi apere teritoriul şi să combată până la anihilarea definitivă orice ameninţare şi orice trupe care o atacă. Asta implică şi urmărirea inamicului, în cazul de faţă pe teritoriul Bugeacului. Iar România cere ca Ucraina să rămână pasivă şi să nu reacţioneze împotriva trupelor române angajate în lupta împotriva agresorului, la fel cum a rămas pasivă şi nu a intervenit împotriva celor care au traversat teritoriul menţionat pentru a ataca România. În cazul în care trupele ucrainene, asupra cărora România nu duce război, la fel cum nu duce război împotriva populaţiei civile, vor răspunde militar, trupele române îşi rezervă dreptul să le considere inamice şi să le trateze ca atare.

— Foarte deşteaptă formularea, nu credeţi? Nu zice nicăieri că Bugeacul ar aparţine Ucrainei, ci doar le cere să stea deoparte.

— Încă n-am terminat, zise Puşcaş, guvernul american a transmis şi el o notă scurtă lui Petraikin în care spune că orice agresiune împotriva trupelor române aflate în urmărirea inamicului va fi tratată de guvernul Statelor Unite ca şi o agresiune împotriva unui aliat apropiat al SUA şi va avea repercusiunile de rigoare.

— Pfui, fluieră Sorescu, este mai mult decât ne-am aşteptat, nu credeţi? Americanii vor Tiraspolul şi Colbasna cu orice preţ, chiar cu preţul unei intervenţii împotriva Ucrainei, la nevoie, deşi ştim că Petraikin nu va face pasul ăsta!

— Desigur, gândeşte-te sub ce presiune este preşedintele Anders! Jumătate din Manhattan este zonă radioactivă poate pentru zeci de ani! Poate o vor curăţa şi spăla, dar oricum, bursele au luat-o razna, economia

mondială este în pragul haosului!

— Petraikin va trata amenințarea asta cu seriozitate, în cazul în care ne pune piedici, SUA îl vor sancționa dur. Iar opinia publică americană vrea măsuri ferme, la fel cum a vrut în 2001, după 11 septembrie, trebuie să le arăți inamicul. Atunci a fost Afghanistanul și Osama bin Laden, acum e suficient să le spui că Ucraina nu vrea rezolvarea problemei, că urgent vor fi de acord cu un desant la Tiraspol sau chiar la Kiev.

— De data asta, politicienii și-au făcut treaba, zise Enea. Dar să revenim la atacul asupra Chișinăului, pe care îl așteptăm dintr-o clipă în alta. Referitor la acest atac inevitabil, întrebarea este, îl vom respinge?

Puşcaş îşi întoarse privirea spre el.

— Tibi, avem mai multe şanse să rezistăm decât acum patruzeci şi opt de ore. Ajutorul promis de americani a sosit.

— A sosit tot ce le-ai cerut?

Puşcaş aprobă din cap.

— Absolut totul. Şi suplimentar.

— Înseamnă că de data asta vor să-i batem, decisiv şi iremediabil şi nu vor da înapoi.

— Aşa este, de data asta, învingem sau pierdem numai pe mâna noastră, nu se va băga nimeni să ne oprească. Suntem noi împotriva lor, ca şi de cele mai multe ori în istoria noastră. Învingem sau murim, dar o facem pe mâna noastră. Dumnezeu să ne ajute!

XXVI

25 mai 2014, ora 6.00
Chişinău

Generalul Virgil Pintea se ridică obosit de la birou. Îşi îndreptă spatele şi se întinse, apoi reveni şi apucă cana de cafea din care trase o sorbitură zdravănă. Făcu o strâmbătură de dezgust, parcă cafeaua nu mai avea nici un efect, doar o poşircă ieftină. Ştia că soldaţii americani în misiune înghiţeau amfetamine, dar el refuza astfel de stimulente din moment ce nu era sigur ce fel de efecte secundare puteau genera acestea. În situaţiile de criză sau de luptă, trebuia să fie lucid şi gata de reacţie douăzeci şi patru de ore pe zi, mult peste limita de rezistenţă a unui om normal. Operaţiunile militare, bătăliile şi luptele nu se desfăşoară de la ora 9 la 17, ca şi programul de lucru al unui angajat, în fiecare clipă şi în orice moment apar noi şi noi situaţii pe câmpul de luptă cărora trebuia să le facă faţă. Nu avea încredere în pastile miraculoase de pe vremea studenţiei sale la Academia Militară, când un coleg i-a plasat o fiolă de cofeină cu o seară înainte de un examen. A fost extraordinar, a studiat şi a revăzut materia toată noaptea, dar în timpul examenului aproape că a adormit cu capul pe bancă, fiind la limită să-l pice, deşi cunoştea materia perfect. De aici îi venea reţinerea faţă de tot felul de pastile miraculoase, prefera metodele clasice, cum ar fi cafeaua, deşi ştia că şi aceasta avea limitele sale. Dar într-o astfel de situaţie, nici cafeaua, dar nici amfetaminele nu aveau cum să-l ajute, ci doar concentrarea sa extremă, în ciuda oboselii accentuate acumulate în urma multelor nopţi nedormite.

Adevărat că era rupt de oboseală, dar acum era momentul decisiv. Acum era el singur responsabil de ceea ce se petrecea pe front, singur în faţa destinului şi în faţa

istoriei. Un gând îi trecu prin mintea obosită, ce se va scrie peste douăzeci de ani dacă va lua o decizie greşită, că românii au pierdut bătălia din faţa Chişinăului doar pentru că generalul era obosit? Nici vorbă, aşa ceva nu se va întâmpla, atât timp cât el va mai fi capabil să reacţioneze şi să acţioneze! Va lupta şi va lua cele mai bune decizii, atâta timp cât creierul său va mai funcţiona. Şi încă funcţiona, slavă Domnului!

Au fost sugestii şi presiuni din partea superiorilor săi, inclusiv din partea generalului Puşcaş, să-şi retragă postul de comandă ceva mai în spate, mai departe de linia frontului, cum era logic din punct de vedere militar. S-a opus cu toată tăria, pe motiv că abia îşi făcuse legăturile de comunicaţii în noul sediu, dintr-un adăpost antiatomic din vremea Războiului Rece din Chişinău, iar o mutare ar fi adus complicaţii logistice greu de rezolvat într-un timp scurt, iar atacul inamic se va petrece rapid, după cum preconizase şi raportase într-un memoriu destinat tuturor factorilor responsabili.

Mai era un aspect, un lucru care îl păstra doar pentru el. Odată ce primise comanda frontului de est, generalul Virgil Pintea era decis să reuşească. Şi-a dovedit competenţele în războiul precedent, dar acum era decis să învingă sau să moară. Era simplu, nu accepta înfrângerea, în cazul în care aceasta se petrecea, era decis să moară alături de trupele sale pe care le-a dirijat în luptă. Nu ar fi fost primul general român căzut în bătălie, au fost şi alţii, ca şi generalii Praporgescu şi Dragalina în primul război mondial, la fel generalul Stan Poetaş căzut pe Nistru în luptele contra bolşevicilor în 1919, sau generalul Sion căzut cu arma în mână la Stalingrad, în al doilea război mondial. Pentru o astfel de eventualitate, generalul Virgil Pintea îşi păstra aproape un AK-47 cu patru încărcătoare. Va lupta până la ultima suflare şi ultimul cartuş. Iar postul său de comandă dintr-un subsol din Chişinău reprezenta pentru el ultima redută.

Dar până atunci era o altă luptă pe care trebuia să o conducă, bătălia pentru Chişinău, pentru care se pregătise

şi se întărise la est de oraş. Iar această bătălie era gata să înceapă, nu mai era nici o îndoială, chiar dacă în sud frontul inamic secundar fusese respins iar trupele noastre porniseră o contraofensivă care îi va putea aduce pe teritoriul ucrainean. Puse mâna pe telefon pentru a lua legătura cu frontul. Între timp, mai luă o gură din cafeaua cu gust fad, dar nu se mai strâmbă. Asta este.

25 mai 2014, ora 6.02
Chişinău, zona de est

Discul soarelui cald se ivi de după linia orizontului, anunţând o nouă zi caldă şi frumoasă. Pe linia frontului de la est de Chişinău, nu toată lumea era bucuroasă de acest aspect. Mirosul de cafea se răspândi în tranşeele şi adăposturile săpate în care soldaţii români îşi sorbeau licoarea aruncând priviri îngrijorate peste buza şanţului, spre zona inamicului. Starea lor de spirit era cel mai bine exprimată de cuvintele colonelului Armand Morun, aflat mai în spatele liniei defensive, alături de tancurile sale îngropate în pământ până la nivelul turelei: „Drace, iar ei sunt în avantaj, noi vom lupta cu soarele în faţă!”.

Se părea că avea dreptate, la trei minute după ora şase universul se zgudui atunci când bubuiră tunurile ruseşti din faţa frontului. Un tunet de coşmar care făcu pe majoritatea soldaţilor din tranşee să scape ceaşca de metal cu cafea sau măcar să o verse puţin. Ca la un semn, aceştia se aruncară la adăpost azvârlind cât colo ceştile şi gamelele. Într-una dintre tranşee, amplasată chiar lângă şoseaua de acces spre Chişinău, căpitanul Butunoiu răcni spre oamenii săi să se pună la adăpost. La câteva secunde, un vuiet urmat de un şuier apocaliptic, apoi exploziile de coşmar din liniile româneşti, aruncând in aer tone de pământ, iar acolo unde întâlneau poziţii întărite şi trupuri, le azvârleau în aer ca pe nişte păpuşi dezarticulate.

— A fost prima salvă, pregătiţi-vă pentru următoarea! Toată lumea la adăpost! urlă căpitanul Butunoiu.

Soldaţii se îndesară mai adânc în adăposturi, săpându-şi

salvarea ca şi cârtiţele în aşteptarea următoarei salve.

— Au tras! strigă maiorul Forjanu cu ochii în ecranul calculatorului.

Era la doi kilometri în spatele frontului, în subsolul unei hale din zona industrială transformat în punct de supraveghere a frontului. Alături de el, o reţea de calculatoare supravegheată de ofiţeri români şi americani, aceştia din urmă îmbrăcaţi în uniforme româneşti. Maiorul Forjanu se ridicase de pe scaun, dar vocea colegului său american de pe scaunul de lângă el îl linişti. Căpitanul Wolves mesteca gumă cam tot timpul, chiar şi cuvintele îi păreau amestecate cu aromă de Stimorol. Totuşi, calmul lui era definitoriu printre colegii săi. Chiar şi acum, îl linişti pe maiorul Forjanu cu o voce seacă, fară a renunţa la mestecatul gumei. Apăsă câteva taste de la calculator şi zise:

— *Gotcha, bastards!*

Mai apăsă câteva taste transmiţând informaţia spre AWACS-ul american ce survola la mare altitudine întreaga zonă de luptă. De aici coordonatele înregistrate de camere şi senzori referitoare la poziţiile de unde s-a tras de către artileria inamică vor fi prelucrate şi transmise mai departe, către bateriile româneşti cu rol de contrabaterie, respectiv unităţile de rachete Larom. Dar datele au fost transmise către bateriile româneşti şi prin reţelele terestre, astfel încât o imagine cât mai cuprinzătoare a bateriilor inamice ce au executat foc să le fie disponibilă.

Căpitanul Wolves se întoarse spre maiorul Forjanu spunându-i doar atât:

— *Your turn, my friends!*

Într-adevăr, urma reacţia românilor. Datele se descărcau cu repeziciune în computere, împărţirea şi alocarea lor către fiecare baterie şi unitate de foc se făcu în intervalul câtorva secunde. Urma riposta, tirul de contrabaterie, fiecare unitate Larom cu ţintele alocate şi fixate prin computer.

În trecut, sistemul Larom era bazat pe upgradarea

rachetelor sovietice GRAD de către Aerostar Bacău în colaborare cu israelienii de la IMI, care avea unele deficienţe de precizie şi distanţă. Acestea au fost corectate prin introducerea TCS (Trajectory Correction Sistem) care are la bază un radar de urmărire şi un senzor GPS alături de un sistem de telemetrie instalate la bordul rachetei. Racheta poate fi ghidată astfel în faza terminală a zborului, dar la un număr limitat de rachete. S-a mărit atât raza de acţiune, până la 45 kilometri, cât şi calibrul, cele mai utilizate ajungând să fie rachetele de 160 mm, dintre care o singură unitate tractată de camioanele Roman DAC-25 6x6 putea lansa la o singură salvă câte 20 de rachete care puteau să tragă individual, succesiv sau în salvă.

Iar aceste dispozitive erau desfăşurate larg, de o parte şi de alta a frontului de la est de Chişinău. Şi erau gata să tragă şi o vor face. Colonelul Vasile Băran era gata să o facă. După ce fiecare unitate îşi achiziţionase ţintele, ieşi la aer, afară, în faţa linei Larom-urilor. Ridică braţul în aer, răcnind în staţia radio:

— BATERIEE!

Apoi lăsă braţul în jos urlând din toţi plămânii:

— FOOC!

O fracţiune de secundă nu se întâmplă nimic. Apoi întreaga linie a dispozitivului Larom-urilor luă foc deodată. Din lansatoare ţâşniră rachetele lungi, târându-şi după ele trena lor de flăcări. Tragerea deveni individuală, din fiecare lansator plecând rachete câte una, câte două, în cadenţă maximă, sau mai multe deodată, după cum a ales fiecare comandant pentru care esenţială era distrugerea ţintei şi nu modalitatea de tragere. Odată lansatoarele golite, la un ordin începu reîncărcarea, urmată aproape imediat de regruparea vehiculelor pe o nouă poziţie, la un kilometru şi jumătate în spate.

Pe poziţia tunurilor ruseşti totul mergea ca la carte. Odată prima salvă trasă, toate echipajele se pregăteau pentru a doua salvă devastatoare. Obuzele porniră din nou cu un vuiet prelung urmat de uralele artileriştilor bucuroşi. Echipajele se foiau pe lângă piese alergând să încarce a

treia salvă.

Deodată, un şuier prelung îi făcu pe mulţi să încremenească, unii cu obuzele grele în mâini. Se opriră aşa, aruncând priviri neîncrezătoare în toate părţile. Ezitarea dură mai puţin de o secundă, după care întreaga porţiune de teren luă foc instantaneu. Explozii uriaşe înghiţiră tunuri, artilerişti, camioane cu muniţii, vehicule aflate în apropiere. Rachetele cădeau grindină de foc transformând întregul teren într-o zonă aridă şi arsă în urma exploziilor. Tunurile mari şi grele săltau în aer aruncate parcă de o mână nevăzută ce dirija corul distrugerii chiar în mijlocul bateriilor ruseşti. Rachetele continuau să cadă atunci când comandantul artileriei, grav rănit, raportă prin radio că nu mai avea piese cu care să susţină atacul decisiv. Acesta muri în timpul evacuării, pe o targă purtată de doi soldaţi către elicopterul medical ce-l aştepta. Tirul a fost devastator, o întreagă suprafaţă de teren a fost rasă cu totul, transformată în foc şi cenuşă, explozii apocaliptice ce lăsau în urmă doar ruine carbonizate, rezultatul unui tir concentrat lansat cu rachetele Larom. Un teren arid presărat cu epave de metal contorsionat, câte o ţeavă de 120 mm înnegrită şi aţintită spre cer ca un deget acuzator, un strigăt mut înecat în tumultul de foc al exploziilor.

Din subsolul improvizat ca şi centru de comandă, maiorul Forjanu aştepta înfrigurat rezultatul bombardamentului.

— 80% din ţintele inamice distruse! se auzi o voce neutră din spatele unui calculator.

Maiorul Forjanu strânse pumnul şi un zâmbet de satisfacţie îi traversă faţa. Ar fi vrut să chiuie de bucurie, dar nu-şi putea permite un astfel de gest în faţa unui american ca şi căpitanul Wolves, chiar dacă era aliat. Trebuia să dea dovadă de calm şi profesionalism şi să se stăpânească, aşa trebuia să se comporte, chiar dacă îi venea să sară în sus de bucurie ca şi un copil.

Nici o umbră de emoţie nu trecu pe faţa căpitanului Wolves la auzul veştii şi cu atât mai puţin câteva secunde mai târziu când anunţă:

— Incoming!

Maiorul Forjanu se repezi la calculator pentru a vedea traiectoriile obuzelor inamice pornite din tunurile plasate în spatele primei poziţii, cea bombardată mai înainte de Laromuri. Poziţia iniţială, de plecare, care corespundea cu cea a bateriilor inamice ce deschiseseră focul, a fost prinsă rapid de căpitanul Wolves. Marcând pe ecranul calculatorului său două spoturi, i se adresă lui Forjanu:

— There are, the bastards!

Maiorul rămase oarecum descumpănit. Ceru raportarea pierderilor şi i se răspunse că două Laromuri întârziate pe vechile poziţii au fost pierdute. Deci, lovitură contra lovitură, baterie şi contrabaterie, apoi din nou contrabaterie. O luptă dură, pe contre. În mod sigur şi ruşii monitorizau tirul şi aveau elemente dispuse pentru tiruri de contrabaterie. Dacă Laromurile nu s-ar fi retras, ar fi fost distruse. O momeală, asta au fost primele tiruri, gândi cu repeziciune. Dar Wolves îl făcu să se răzgândească, atunci când îi împinse în faţă graficul celui de-al doilea tir inamic. Era mult mai slab, mai puţine guri de foc, în mod sigur rezerva lor sau al doilea val, de completare. Dar nu avea cu ce să-i răspundă adecvat, dacă nu dorea să-şi pericliteze poziţiile celorlalte baterii pe care şi el le păstra în rezervă, în vederea unor surprize sau împotriva atacului inamic iminent.

Dar trebuia să răspundă cumva, nu putea rămâne pasiv până ce Laromurile îşi vor ocupa noua poziţie. Primise informaţia că acestea aveau nevoie de încă zece minute pentru a fi gata de tragere. Zece minute, o eternitate în timp de război. Nu dorea să apeleze la bateriile de pe front, camuflate pentru a fi folosite în momentul atacului terestru inamic. O tragere cu ele ar fi însemnat şi deconspirarea poziţiilor lor, esenţiale în economia luptelor ce vor veni.

Mai erau câteva baterii dispuse la nord şi la sud de Chişinău, pentru orice eventualitate. Întrebă ca şi pentru sine dacă era momentul să le folosească. Flegmatic, mestecându-şi guma în continuare, căpitanul Wolves răspunse:

— Your choice, that is your war, not mine!

Da, americanul avea dreptate. Era războiul nostru, nu al lor, ei erau aici pentru a da o mână de ajutor, nu pentru a lupta şi a decide în locul nostru. Maiorul Forjanu se decise aproape imediat. Ordonă deschiderea focului cu două dintre bateriile de 155 mm de la nord de Chişinău, pe restul de trei lăsându-le în rezervă, la fel ca şi pe cele şase de la sud de oraş, care ar putea fi necesare pentru a fi transportate spre sud, acolo unde colonelul Tomoioagă lupta deja cu inamicul şi trecuse pe teritoriul ucrainean. Oricum, trei dintre aceste baterii deja primiseră ordinul de îmbarcare şi plecare spre sud, deci ieşiseră oficial de sub comanda sa. O oră mai târziu a ordonat plecarea a două baterii de la nord de oraş spre sudul acestuia, pentru orice eventualitate. Îi mai rămâneau bateriile de calibre mai mici, la fel ca şi cele antiaeriene de 100 sau 57 de mm, care puteau fi folosite la fel de uşor şi contra ameninţărilor terestre.

Dar mai era o problemă. Tragerile cu bateriile de 155 mm nu erau dirijate prin satelit, ci se efectuau pe bază de coordonate transmise, iar de aici acurateţea loviturilor putea avea de suferit. Dar nu avea încotro, ordonă deschiderea focului de către cele două baterii. Pe linia frontului nu s-a simţit decât un vuiet năprasnic atunci când primele douăsprezece obuze de 155 mm au trecut pe deasupra. Apoi explozii apocaliptice ce aruncau pământ la zeci de metri în aer. O nouă salvă, noi explozii, noi distrugeri.

Tirul bateriilor româneşti a fost dirijat spre zona nordică a frontului de unde inamicul a deschis focul cu tunurile sale. Mai era al doilea spot relevat pe ecranul calculatorului căpitanului Wolves, cel mai de la sud. Informaţiile transmise şi redirecţionate de către AWACS-ul american ce survola zona de luptă la mare înălţime erau destinate tuturor factorilor implicaţi, inclusiv aviaţiei. Iar decizia de lovire şi atac a venit de la forurile superioare, sub forma unui ordin direct către avioanelor IAR-99 Şoim însoţite de o escadrilă de F-16 ca şi protecţie aeriană. Cele o mie de

kilograme de bombe pe care le putea purta fiecare avion erau considerate suficiente pentru anihilarea unor baterii de artilerie din imediata apropiere a frontului.

Locotenentul Flaviu Popa era în fruntea primei escadrile de atac când îşi coborî în picaj Şoimul. Vedea pământul urcând spre el, cu bateriile inamice grupate, oameni alergând la adăpost, trasoare de mitralieră antiaeriană zburând pe lângă el, apoi trase manşa şi eliberă bombele de 100 kg şi de 50 kg. Mai avea două de 100 kg pe care le lăsase pentru o nouă trecere la bateria următoare, mai la est. Escadrila sa îşi lăsă şi ea bombele, unii purtau bombe mai grele de 250 kg. Urmau la rând alte avioane, fiecare cu ţintele desemnate în prealabil. Primele rachete antiaeriene portabile se ridicară şi Flaviu reveni în picaj mitraliind cu tunul cu două ţevi de 23 mm, punând pe fugă infanterişti ce se risipeau ca potârnichile. Nu mai avea rost să atace cealaltă baterie, fusese lovită de alte aparate, dar nici nu putea reveni cu bombele la bază. Căută rapid o ţintă de oportunitate şi o zări sub forma unor vehicule de aprovizionare staţionate ceva mai la est. Se grăbi spre ele, încercând să profite la maxim de deruta din spatele liniei de front inamice.

În momentul în care se pregătea de atac, a zărit elicopterul ridicându-se din spatele unei mici înălţimi. A virat şi s-a repezit acolo, pentru a vedea alte elicoptere Kh-52 ce se ridicau ca un roi de bărzăuni înfuriaţi. Se afla deasupra lor şi nu mai ezită nici o clipă. Se năpusti din înalturi lansându-şi cele două bombe rămase exact între două elicoptere ce încă nu apucaseră să decoleze şi încă îşi roteau elicele în contratimp cu o viteză crescândă. Explozia ce a urmat le-a înghiţit pe amândouă într-o minge de flăcări. Se redresă şi se depărtă urmărit de o rachetă aer-aer care se pierdu pe lângă el. Grăbit, raportă descoperirea prin radio. În urma lui, mai mult simţi picajul unei celule de avioane F-16 ce se năpusteau spre elicoptere lansând rachete aer-aer cu rază scurtă AIM-9 Sidewinder. Prima explozie din spate a unui elicopter inamic distrus in aer o percepu cu o nemăsurată satisfacţie. La întoarcere trecu pe

deasupra tancurilor inamice ce se grupau să pornească la atac, regretând că nu mai avea bombe, dar încă nu era târziu. În curând va fi acasă să se realimenteze şi reînarmeze, apoi gata din nou de luptă. Încă mai avea ceva de spus în războiul ăsta.

25 mai 2014, ora 7.10
Chişinău

Generalul Virgil Pintea se lăsă pe spate în scaunul incomod, murmurând pentru sine:

— Au făcut prima greşeală, să sperăm că nu va fi ultima…. Într-adevăr, încălcând doctrina de bază sovietică, ruşii şi transnistrenii atacau cu o insuficientă pregătire de artilerie, tirul lor iniţial, deşi intens, nu a reuşit să provoace daunele scontate în linia apărătorilor. Oricum, această linie era destul de bine eşalonată, în ciuda spaţiului redus de la est de Chişinău. Iar faptul că pregătirea lor de artilerie a fost de aşa natură, nu putea fi decât rezultatul unui cumul de factori. În primul rând, nu au reuşit să aducă pe câmpul de luptă sau nu au avut suficiente piese de artilerie pe cât ar fi dorit, asta poate şi datorită hărţuielilor continue de pe liniile lor de comunicaţii, aportul esenţial avându-l Detaşamentul Tighina al colonelului Dorinei Iancu ce lupta de câteva zile încercuit în cartierele oraşului şi a grapelor de partizani, dintre care se evidenţia de departe cea condusă de maiorul de vânători de munte Lucian Mirea. Apoi, a fost şi eficienţa tirului de contrabaterie dirijat de americani, dublat de riposta energică a maiorului Forjanu care a lovit puternic, inclusiv în strânsă colaborare cu aviaţia.

Iar acum, tancurile inamice au pornit către o linie defensivă rămasă în mare parte funcţională, cu mult mai puţine stricăciuni decât s-ar fi aşteptat inamicul. Iar asta nu putea fi decât o veste bună.

A doua veste bună i-o aduse unul dintre operatorii din încăperea învecinată. Acesta pur şi simplu se năpusti punându-i în faţă un vraf de hârtii cu fel de fel de schiţe,

grafice, tabele de comparaţii şi în final o hartă ce avea un punct încercuit cu marker roşu.

— Domnule general, l-am găsit!

— Ce-ai găsit, Vasiliule? îl întrebă pe tânărul căpitan în timp ce căuta răspunsul frunzărind cu atenţie hârtiile.

Căpitanul Vasiliu se precipită să-l ajute, extrăgând foile una câte una, în timp ce nu mai pridideа cu explicaţiile.

— De când au avansat după cucerirea Tighinei, le-am monitorizat comunicaţiile, în special cele radio. Aici este graficul lor, dar după ce americanii au intrat în joc aportul de date a crescut exponenţial, mai ales prin informaţiile de la AWACS şi de la sateliţi. Colegii lucrează la decriptare, dar am urmărit fluxul de date, respectiv de unde se emit cel mai mult, aici, indică o altă schiţă.

— Dar în mod sigur folosesc staţii cu salt de frecvenţă…

— Da, am luat în calcul şi asta, am putut baleia o bandă destul de largă, uitaţi aici… Până la urmă am izolat trei locaţii probabile, dar după datele primite acum şi prin comparaţii, pot spune sigur care sunt fake-uri…

— Adică falsuri…

— Exact, domnule general, două sunt falsuri, am fost siguri după ultimele date, într-una singură s-au intensificat comunicaţiile înainte de bombardament, apoi din nou când am tras tirurile de contrabaterie, când s-au ridicat elicopterele lor şi când tancurile au pornit la atac. În mod sigur, punctul lor de comandă este aici! zise el indicând cu degetul punctul de pe hartă încercuit cu marker roşu.

— Eşti sigur, căpitane?

— Absolut sigur, domnule general. Am cerut fotografii prin satelit şi le-am primit de la americani în mai puţin de zece minute. Priviţi-le!

Îi întinse câteva fotografii pe care Pintea le studie cu interes. Vasiliu îi indică cu degetul câteva detalii:

— O clădire părăsită, izolată în crâng, probabil fostă cabană de vânătoare, departe de ochi curioşi. Vedeţi aici, la intrarea în subsol…

— Da, parapet din saci cu nisip. Sub şopron se ghicesc ţevi de mitraliere, în mod sigur de la TAB-uri, continuă el

urmărind indicaţiile căpitanului. Cam multe gărzi şi prost ascunse unele dintre ele.

— Priviţi şi aici, indică el spre marginea fotografiei.

— Un motociclist ce se îndreaptă spre cabană, în mod sigur un curier.

— Şi ultima dovadă, zise indicând cu degetul un detaliu al altei fotografii. Ramurile astea din tufele de lângă cabană par cam nelalocul lor. Prea lungi şi prea drepte, sunt de fapt…

—Aşa e, antene radio… Bravo, Vasiliule, continuă tot aşa!

Pintea se aplecă pe hartă pentru a vedea mai bine locaţia. Între Cobusca Nouă şi Anenii Noi, destul de aproape de Chişinău, deci ei mizează pe ofensivă, să fie cât mai aproape de Chişinău ca să se poată muta în oraş odată cu avansul frontului, de unde să poată dirija cât mai bine ofensiva rapidă spre vest, către Prut. Era logic.

Generalul Virgil Pintea îl mai reţinu o clipă pe căpitanul Vasiliu.

— Dacă noi i-am găsit, ei nu ne pot găsi pe noi?

Căpitanul Vasiliu zâmbi cu gura până la urechi.

— Am instalat paisprezece fake-uri, adică falsuri, dintre care nouă în Chişinău. Acestea emit fluxuri continue de date false, iar noi de aici transmitem o mare parte din informaţii către front prin fibră optică care a fost întinsă în ultimele zile şi este supravegheată permanent, deci avem un trafic radio ceva mai scăzut. Frecvenţele falsurilor nu vor interfera cu cele reale ale noastre, fiind reglate in contratimp cu salturile de frecvenţă utilizate de trupele noastre. Ne pot detecta numai dacă ne cunosc frecvenţele de lucru şi cele de rezervă, ceea ce nu cred că este posibil. Suntem în siguranţă, domnule general!

— Bine, băiete, foarte bine!

Generalul Virgil Pintea calculă rapid. Nu avea cum să nu profite de această informaţie, nu putea să lase să-i scape un astfel de avantaj potenţial. Avea mai multe posibilităţi şi le trecu rapid pe toate în revistă. Un atac cu un desant de trupe speciale ar fi fost ideal, ar fi putut face şi capturi importante, aşa cum s-a întâmplat acum câţiva ani la Ocna

Şugatag, în Maramureş, în războiul cu Ucraina, codurile şi planurile ucrainene capturate fiind de o inestimabilă valoare. Dar colonelul Dorinei Iancu era acum în Tighina asediată, iar forţele speciale abia se reasamblau din militarii ce luptaseră în diferite zone şi abia acum au fost recuperaţi. Poate era mai potrivit să ordone un bombardament devastator asupra locaţiei care să o şteargă definitiv de pe hartă şi să elimine astfel comandamentul inamic de front din economia războiului? În acest caz, putea fi sigur că a eliminat comandamentul? Oricare dintre ele trebuia încercată, dar care? Îşi permise zece minute de gândire pentru a se putea decide.

XXVII

25 mai 2014, ora 9.00
Kiev

În zori erau deja câteva sute, acum ajunseseră la câteva mii şi numărul lor continua să crească cu fiecare minut. Piaţa centrală din Kiev începea să devină neîncăpătoare. Erau tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, chiar şi copii. Toate categoriile sociale, de la muncitori care încă purtau salopete spălăcite, până la oameni în costum şi cravată. Toţi se strângeau tăcuţi în piaţă şi aşteptau. Forţele de ordine, scutieri şi tunuri de apă se poziţionaseră încă din zori, din clipa în care abia se adunaseră o sută de oameni în piaţă.

Avântul revoluţiei portocalii din 2004 se domolise, oamenii obosiseră, dezamăgirea şi lipsa de perspectivă îşi spuneau cuvântul. Alegerile din ianuarie 2010 au adus victoria lui Victor Ianukovici care predă ţara legată de mâini şi de picioare Rusiei, inclusiv prin închirierea în continuare a bazei de la Sevastopol flotei ruse pentru încă 25 de ani. O aruncă în închisoare pe Iulia Timoşenko, liderul opoziţiei, pentru a înlătura un adversar periculos, iar de aici calea spre dictatură era deschisă. Aceasta se va realiza prin lovitura de stat militară a generalului Vahromeev, care aruncă ţara într-un război cu România, o aventură militară dezastruoasă. Sinuciderea lui Vahromeev şi preluarea puterii de către mâna sa dreaptă, colonelul Igor Petraikin, ajuns general, a reuşit să menţină coeziunea sistemului. Dar astăzi, sistemul pârâia din toate încheieturile.

Confruntată cu criza, refuzată de FMI, Ucraina se apropie tot mai mult de Rusia pentru a obţine banii necesari supravieţuirii. Pretenţiile ruseşti cresc din ce în ce mai mult, ajungând ca aceasta să-şi subordoneze o mare parte din economia ucraineană. Dar pentru populaţia din vestul ţării,

cu vederi proeuropene, nu era calea cea mai bună. În momentul în care Ucraina permite neoficial tranzitul teritoriului său de către trupele ruse spre Transnistria pentru a lupta contra României şi Moldovei care îşi proclamase unirea cu România, nemulţumirile au devenit mai acute.

Protestatarii s-au strâns masiv cu câteva zile în urmă, dar au fost împrăştiaţi de scutieri şi de tunurile cu apă. Au revenit a doua zi, dar au schimbat tactica. Nu au mai strigat lozinci, nu au mai înaintat spre cordoanele de poliţişti, ci doar au stat tăcuţi în număr din ce în ce mai mare, pe zi ce trece, în faţa parlamentului şi a altor clădiri oficiale. Nu provocau pe nimeni, doar stăteau. Demonstraţii similare se petreceau în toate oraşele mari aflate în vestul ţării, la Mukacevo, Uzgorod, Lvov, Cernăuţi, chiar şi la Odessa. Acestea erau prea bine coordonate prin internet, mai ales prin reţelele de socializare ca şi Facebook sau Twitter, precum şi prin SMS-uri pe telefoanele mobile. Poliţia şi serviciile secrete, temutul SBU, încercau să identifice organizatorii acestor manifestaţii, dar în ciuda eforturilor, acestea continuau.

Cu fiecare zi, numărul participanţilor creştea, dar şi nervozitatea forţelor de ordine. Iar astăzi, când în zori se aflase pe canalele neoficiale despre faptul că trupele române trecuseră graniţa în Bugeac în urmărirea unei forţe ruseşti bătute, nemulţumirea faţă de politica guvernamentală era de aşteptat să se manifeste mai puternic la Kiev, cât şi în alte oraşe. Ucrainenii nu doreau să se afle la mijloc, cel puţin cei naţionalişti, dar mai erau şi cei provestici, a căror nemulţumire faţă de politica de înfeudare către Rusia era motivul principal. Iar eşecul de a menţine ţara de-o parte sau pe un anumit curs era obiectul principal al nemulţumirii populare, care nu găsea altă formă de manifestare decât protestul tăcut din centrele oraşelor mari, inclusiv la Kiev. Tensiunile acumulate erau gata să răbufnească, era suficientă o mică scânteie.

Iar această scânteie, inevitabilă, s-a produs în jurul orei 10.15. În primele rânduri ale protestatarilor, faţă în faţă cu

scutierii de care îl despărţea doar câţiva paşi, se afla un tânăr cu cămaşă albă şi cravată. La un moment dat, acestuia îi sună telefonul şi se precipită să răspundă. În grabă, scăpă telefonul care se rostogoli pe caldarâm până la doi paşi de lanţul scutierilor. Tânărul se repezi înainte să-şi recupereze telefonul, ceea ce provocă o mică busculadă în rândul protestatarilor din imediata sa vecinătate. Scutierul din faţa sa, alertat de mişcarea bruscă şi de tânărul care se repezea înainte prin spaţiul îngust liber până la şirul de scuturi, făcu un pas înainte pentru a-l întâmpina cu bastonul ridicat, ca pe o ameninţare directă. Pentru a nu rupe lanţul, scutierii din lateral făcură aceeaşi mişcare. Protestatarii de mai în spate percepură freamătul, iar în clipa în care văzură scutierii avansând izbucniră huiduielile şi se precipitară înainte, spre linia scuturilor. Primele rânduri, presate de cei din spate, se treziră faţă în faţă cu forţele de ordine şi recepţionară din plin loviturile bastoanelor de cauciuc. Primii căzură la pământ, dar următorii ajunseră mai aproape şi mai furioşi. Ciocnirea cu ei a fost mai dură, prima linie de scutieri fragmentându-se în timp ce mulţimea împingea în faţă huiduind şi fluierând. În câteva clipe, se izbiră de linia a doua, dar acum nimic nu-i mai putea opri.

Mai 2014, ora 11.0
Bucureşti

În biroul generalului Constantin Puşcaş se aflau Tiberiu Enea, şeful SIE, Vlad Sorescu, şeful SRI şi profesorul Dăianu.

Lipsea tocmai cel ce ar fi trebuit să fie gazdă, ca de obicei în ultima vreme, din moment ce în ultimele zile întâlnirile de taină, cum li se zicea, se desfăşurau în biroul generalului Constantin Puşcaş, marele absent de astăzi. Dar profesorul Dăianu nu pierdea vremea, îşi începuse deja un expozeu despre situaţia Ucrainei.

— Nu aş vrea neapărat să ţin un seminar despre Ucraina, dar această ţară, la ora actuală, prezintă cea mai mare problemă pentru noi, poate mai mare decât Rusia, tocmai

prin faptul că acum, ca şi întotdeauna de când există, am putea spune, este extraordinar de imprevizibilă, acest lucru făcând imposibilă o abordare coerentă din partea instituţiilor occidentale care aveau cele mai mari interese într-o Ucrainã prosperă şi un partener de încredere în est. Dar Ucraina, ca şi Rusia de altfel, nu a pierdut nici o ocazie ca să piardă vreo ocazie, mai ales după venirea lui Ianukovici la putere, în 2010. Este dificil de înţeles, dar trebuie să facem o scurtă incursiune în istorie, pentru a vedea cum teritoriul de astăzi al Ucrainei, moştenire a fostei republici unionale din cadrul URSS, este format din teritorii luate de Uniunea Sovietică în 1945 de la alte ţări, cum ar fi România, mă refer aici la sudul Basarabiei şi Bucovina de Nord, precum şi de la Cehoslovacia, acum Slovacia, dar şi de la Polonia. O altă parte, cea estică, a fost cedată de Rusia. Dar mai există cazuri speciale, cum ar fi cel al Crimeeii, pe care Hruşciov, el însuşi ucrainean, o face cadou Ucrainei în 1953, la sărbătorirea a trei sute de ani de la unirea Ucrainei cu Rusia.

— Care unire? făcu Tiberiu Enea.

— Da, ai dreptate, această unire este şi astăzi discutabilă, de fapt a fost un trimis rus care i-a pus să semneze un act pe atamanii cazaci beţi morţi, spunând că este un tratat de alianţă contra Poloniei, dar oficialii ruşi susţin că de fapt a fost un act de unire.

— Da, ştiam şi eu ceva în sensul ăsta, mormăi Vlad Sorescu.

— Cert este că după independenţa din 1991, liderii ucraineni au avut o teamă permanentă de vecinii lor care ar putea avea pretenţii faţă de teritoriile pe care ei nu le-au stăpânit în trecut. În timp, teama asta a devenit sinonimă cu paranoia, mai ales după ce Vladimir Putin a ameninţat direct, înainte de summitul NATO de la Bucureşti din 2008, că Rusia ar putea revendica teritoriile ei de la Ucraina, inclusiv Crimeea, în cazul în care aceasta decide să se îndrepte către NATO. Parcursul Ucrainei în anii postindependenţă au fost foarte dificili şi frământaţi. Să ne aducem aminte doar de revoluţia portocalie din 2004, când

a fost declarat învingător la alegerile prezidenţiale Victor Ianukovici, dar prin proteste de stradă maraton s-a recunoscut victoria lui Victor Iushcenko, candidatul proeuropean. Apoi după victoria din 2010 a lui Ianukovici, acesta predă ţara Rusiei, prelungind închirierea bazei de la Sevastopol pentru încă douăzeci şi cinci de ani şi merge mai departe, printr-un proces de tip stalinist o aruncă în închisoare pe Iulia Timoşenko, iar de aici, pe fundalul crizei economice extreme, deschizând calea dictaturii militare a lui Vahromeev, cu tot ce a urmat, inclusiv războiul contra noastră. Colonelul Igor Petraikin, acum general, care a preluat puterea după moartea suspectă numită sinucidere, a lui Vahromeev, a dus o politică riscantă, dar la fel de imprevizibilă, de aceea nu prea îl văd bine în viitor.

— Adică, domnule profesor, aşteptăm să ne lămuriţi cât de cât!

— Petraikin a luat puterea de la Vahromeev, pe care acesta a uzurpat-o de la cei dinaintea lui. Au preluat puterea, dar au preluat şi problemele, care nu s-au rezolvat odată cu schimbarea puterii. „Schimbarea conducătorilor, bucuria proştilor”, spunea un vechi proverb chinez. Iar prin simpla însuşire a puterii nu au rezolvat problemele, abia dacă au obţinut un moment de respiro, dar problemele au rămas şi deoarece nu au încercat să găsească o rezolvare a lor s-au acutizat tot mai tare. Să nu ne facem iluzii, problema naţionalităţilor se pune acum tot mai pregnant pe baza problemelor economice şi sociale, ca şi în tot decursul istoriei. Sentimentele naţionaliste răbufnesc în cea mai mare măsură atunci când majoritatea oamenilor sunt atinşi la bunăstarea lor economică, când o duc mai rău ca şi ieri. Există o minoritate care militează permanent pentru sentimentul naţionalist, dar aderenţa la mase pentru schimbare apare atunci când masele sunt lovite în starea lor normală, când le este ameninţat viitorul lor, de fapt când nu mai au ce să pună pe masă. Atunci se revoltă populaţia, atunci vor o schimbare radicală, când simt că viitorul lor imediat este ameninţat.

— Profesore, este mai greu pentru noi, puteţi detalia aici?

— Desigur, revoluţiile au pornit în cea mai mare parte pentru pâine, nu pentru o nouă constituţie. Masele s-au revoltat atunci când nu au mai avut pâine, aşa cum a fost cazul în Rusia ţaristă în 1917. Ruşii nu au ieşit să ceară comunism, ci să ceară pâine. La fel a fost şi în 1789 în Franţa, francezii nu au ieşit la revoluţie pentru abrogarea monarhiei, ci pentru pâine. Când situaţia de criză durează prea mult, masele se revoltă, iar roadele le culeg cei care sunt mai bine organizaţi şi pregătiţi, ca şi comuniştii în 1917 sau fundamentaliştii iranieni în 1979. Criza şi lipsa de perspectivă este un catalizator pentru revoluţie, dar nu se ştie niciodată care vor fi câştigătorii. Foarte rar cei care au pornit o revoluţie nu au şi câştigat-o.

— Vreţi să spuneţi…

— Vreau să spun că la ora actuală Ucraina este în pragul revoluţiei, datorită în primul rând situaţiei sociale, dar la asta se adaugă şi se completează revendicările politice şi pentru unii chiar cele naţionale. Încă nu ştim pe ce cale o va apuca Ucraina, sau ce forţe vor beneficia de dezlănţuirea revoluţiei sau revoltelor. Petraikin încă este tare pe poziţie, dar la fel a fost şi Mubarak în Egipt în 2011. Sau Bashar al-Assad în Siria.

— Sunteţi sigur că va izbucni o revoluţie?

— Aproape sigur, situaţia este coaptă pentru asta. Dar încă nu este prea târziu ca Petraikin să poată restabili situaţia, dar nu ştiu ce metode va folosi. Dacă va folosi violenţa şi nu o va face rapid şi brutal, s-ar putea ca lucrurile să-i scape din mână.

— Fiţi mai explicit, profesore!

— Desigur! Petraikin se află într-o situaţie dificilă, este nevoit să ducă o politică de echilibristică riscantă, atât pe plan intern, cât şi extern. El trebuie să se mişte şi să balanseze presiunile Rusiei şi ale Occidentului, din ce în ce mai mari şi cele de pe plan intern, Ucraina fiind o ţară profund fracturată între tendinţele spre est şi spre vest. Ori, făcând asta, încercând să menţină echilibrul care devine din ce în ce mai fragil pe măsură ce presiunile cresc, Petraikin doar câştigă ceva timp, dar nu prea mult, ţinând

cont de contextul extern şi intern deosebit de dificil. Prin politica sa, Petraikin a ajuns să-i nemulţumească pe toţi şi partenerii externi şi populaţia.

— Cum aşa?

— Prin faptul că nu se decide asupra unei tabere, a ajuns să le nemulţumească pe toate. Acceptă trecerea ajutoarelor ruseşti spre Transnistria, dar numai parţial şi discret, pe timp de noapte, fără să se implice cu ceva. Ascultă avertismentele americane, se jură că le va da curs, dar face doar nişte gesturi simbolice. Prin asta, nimeni nu mai are încredere în el, cu atât mai puţin propriul popor, care devine tot mai nemulţumit, mai ales în contextul crizei economice fară precedent. La primele semne de revoltă, va trebui să aleagă. Ori să cedeze cât de cât, pentru a câştiga timp, o politică riscantă, ori să răspundă prin forţă, iar dacă nu o va face rapid şi decisiv, este şi mai riscant pentru el şi regimul său. Dacă nu va reuşi să suprime rapid şi dur primele semne de revoltă, asta va fi interpretat ca şi slăbiciune şi îi va încuraja şi pe alţii să se alăture mişcării de contestare. Probleme de loialitate sunt şi în cadrul forţelor armate, aşa cum ni se spune în ultimul raport de la Condor. Dată fiind situaţia, ne putem aştepta la o reacţie dură a Rusiei, care în cazul extinderii tulburărilor şi chiar a apariţiei unui conflict civil, să ocupe militar estul Ucrainei şi Crimeea, pentru a stabiliza situaţia, oficial, dar neoficial pentru a se asigura că nu-i scapă din mână măcar aceste teritorii şi, încă un motiv important, de teamă ca să nu se extindă tulburările şi pe teritoriul ei, din moment ce unele probleme sunt comune celor două ţări.

— Deci ăsta este un motiv suplimentar pentru care americanii ne susţin cu toate eforturile?

— Da, aşa este, dar nu vor recunoaşte oficial şi nici neoficial, dar este limpede ca lumina zilei.

— Extraordinară expunere, profesore, dar nu pot să nu remarc că de obicei eram mai mulţi la astfel de discuţii, zise Enea.

— Colonelul Mircea Damian este în misiune în Georgia, Tibi, răspunse Vlad Sorescu.

— Da, dar generalul Titi, şeful de stat major al armatei?

Uşa biroului se deschise şi, ca şi cum l-ar fi auzit, în încăpere îşi făcu apariţia generalul Constantin Puşcaş, care închise uşa după el şi se aşeză pe fotoliu cu un aer preocupat.

— Am pierdut ceva? întrebă oarecum absent.

— Mai nimic, făcu Tiberiu Enea cu o doză de sarcasm. Profesorul ne ţinea un seminar despre Ucraina, în Kiev trupele au tras în demonstranţi şi situaţia este confuză şi printre altele, armata ta se află în război şi tocmai este sub atacul principal inamic.

— Nu este armata mea, Tibi, este armata ţării şi cred că generalul Pintea stăpâneşte destul de bine situaţia.

— Domnilor, cred că o abordare calmă ar fi de folos tuturor, interveni Dăianu.

— Aşa este, zise Sorescu. Titi, unde ai fost? Te aşteptăm de mai bine de o jumătate de oră.

Puşcaş redeveni concentrat şi făcu un gest cu capul spre uşă.

— În încăperea alăturată. Am vorbit mai bine de o jumătate de oră cu adjunctul şefului de stat major al armatei poloneze.

— La telefon?

— Nu, în persoană. A fost aici şi a plecat deja spre Polonia, incognito, nici măcar ambasada poloneză nu a fost informată. Nu ştie absolut nimeni că a fost aici şi oficial nici nu a fost.

Lui Tiberiu Enea îi dispăru figura supărată şi chiar fluieră uşor printre dinţi. Toţi îl aşteptau să continue.

—Acesta m-a informat despre faptul că Polonia urmăreşte cu îngrijorare evoluţia lucrurilor la graniţa noastră de est, precum şi evenimentele din Ucraina. M-a asigurat că în virtutea alianţei noastre şi a parteneriatului strategic pe multiple planuri, inclusiv militar, Polonia nu va rămâne pasivă în cazul unei escaladări a situaţiei printr-o intervenţie a Ucrainei, chiar fără să aştepte avizul NATO. Polonezii nu doresc să rămână pasivi nici măcar în prima fază, în aşteptarea deciziei NATO, în cazul în care Ucraina

atacă, aşa cum au făcut-o în războiul nostru contra Ucrainei, când au intervenit abia câteva zile mai târziu. Şi-au concentrat discret trupe la graniţa estică, mai ales la cea cu Ucraina şi la cea rusă cu Kalinigrad. Mai mult, ne-a adus frecvenţele de lucru ale radarului ucrainean folosit de ruşi de la Mukacevo, capturat cu ocazia intervenţiei în războiul cu Ucraina. Radarele de la Mukacevo şi Sevastopol erau de acelaşi tip, ambele folosite şi de armata rusă. Nu i-am spus că în mod sigur sunt aceleaşi ca şi cele primite de la americani, nu strică o verificare, aşa că le-am şi trimis forţelor noastre aeriene.

— El a venit doar în numele armatei, sau avea şi un mandat politic, de la conducerea politică a Poloniei, respectiv preşedintele?

— Conducerea politică a Poloniei, începând cu preşedintele, sunt profund neîncrezători faţă de Rusia, mai ales după accidentul aviatic de la Smolensk, din 10 aprilie 2010, când au murit 88 de oameni, inclusiv preşedintele polonez Lech Kaczynski precum şi mulţi lideri din elita poloneză. Dar asta nu are legătură, preşedintele polonez a avut o lungă discuţie telefonică cu preşedintele american Anders în care şi-a exprimat punctul de vedere. Anders a insistat ca Polonia să nu intervină fără avizul american, dar se pare că polonezii sunt decişi să nu aştepte în caz de escaladare. Un mesaj de avertizare a fost trimis pe canale diplomatice neoficiale către Kiev. Se pare că lui Petraikin i se împuţinează opţiunile. Mai ales cu urmărirea ruso-nistrenilor prin Bugeac de către trupele noastre, acţiune cu care adjunctul statului major polonez s-a declarat cu totul de acord în virtutea raţiunilor militare.

— Deci, avem un aliat gata să ne susţină necondiţionat, nu?

— Desigur, dar cum stăm pe frontul Chişinăului?

Puşcaş se întoarse spre ecranul gigant ce înfăţişa frontul de la est de Chişinău. Prin sistemul american Blue Force Traking primea informaţii direct de pe câmpul de luptă, ecranul său fiind legat direct cu Centrul Tactic Operaţional (Tactical Operations Centre sau TOC) de la cartierul general

al generalului Virgil Pintea de la Chişinău.

Acest sistem implementat pe front cam în pripă, e drept, constă într-un terminal de computer şi o antenă de satelit, precum şi un receiver GPS, la care se adună toate informaţiile militare despre poziţia principalelor forţe amice transmise în timp real pe baza sistemelor GPS de la bordul vehiculelor trupelor aflate pe front. Cel mai important era softul de computer care transformă informaţiile recepţionate sub forma GIS (Geographic Information Sistem) şi le suprapune pe hartă, obţinând o imagine operaţională (COP sau Common Operational Picture) pentru uzul comandanţilor. A fost folosit cu succes în cadrul operaţiunii Cobra II, respectiv invazia Irakului de către trupele americane şi britanice în 2003. În cazul de faţă imaginile obţinute nu erau suficient de edificatoare din cauza faptului că timpul scurt avut la dispoziţie nu a permis instalarea decât a unui număr redus de GPS-uri compatibile la vehiculele din teren, dar era suficient pentru a-ţi face o idee destul de bună asupra amplasării şi mişcării trupelor proprii în timp real.

La sistemul Blue Force Traking, denumirea de Blue (albastru) era comună în armata americană pentru a desemna trupele proprii, cu Red (roşu) fiind identificate cele inamice, i se adăuga şi informaţiile primite prin metodele clasice, comune.

— Care sunt ultimele date de la Chişinău?

— Barajele lor de artilerie au făcut daune minore, i-am combătut bine cu tiruri de contrabaterie şi cu aviaţia, totuşi, au pornit atacul principal, cu mase mari de blindate. O escadrilă puternică de aviaţie vine tare din urmă, la fel şi elicoptere. Ne aşteptam să amâne puţin atacul în urma eşecului bombardamentului de artilerie prin efectele lui reduse, dar se pare că sunt prea grăbiţi sau prea încrezători în tancurile lor. Sau nu prea mai au suficientă artilerie la dispoziţie. Indiferent, suntem avantajaţi oarecum, prin faptul că am scăpat cu poziţiile aproape intacte şi cu artileria prea puţin afectată. Avem şanse mai mari să rezistăm cu succes.

— Cum stăm în Bugeac?

— Continuăm urmărirea, pentru a nu le permite regruparea. Tomoioagă se mişcă bine, asigură căile de acces şi îi dă bătaie. A evitat până acum contactul direct cu ucrainenii, pur şi simplu îi ocoleşte, lăsând infanteria să le stea faţă în faţă, în caz că vor încerca să deschidă focul. Scopul lui este corpul expediţionar ruso-nistrean, pe care îl urmăreşte îndeaproape, ca să nu-i dea timp să se regrupeze şi să încerce vreo rezistenţă. Până acum trupele ucrainene, destul de reduse în zonă, au rămas pasive şi sper să rămână aşa.

— Ce reprezintă punctele astea de aici, întrebă Enea indicând câteva spoturi pe ecranul Blue Force Traking de-a lungul braţului Chilia al Dunării în deltă.

Generalul Constantin Puşcaş zâmbi larg.

— O surpriză!

Dar, de fapt, prima surpriză pentru ruşi va veni din altă parte, de mult mai departe, undeva la mai bine de o mie cinci sute de kilometri de frontul de la Chişinău sau din Bugeac.

Mai 2014, ora 7.00
Georgia, la sud de Poti

Colonelul Levan Turashvili lăsă binoclul de la ochi şi se întoarse spre dreapta, către ofiţerul necunoscut care stătea alături de el în şanţ, pe dealul ce domina poziţiile georgiene faţă în faţă cu cele ruso-abhaze, încremenite pe loc de câteva zile, de la declararea armistiţiului. Un armistiţiu pe care nu îl doreau, dar care le-a fost impus, la fel ca şi în trecut, în timpul conflictelor din Osetia de Sud sau Abhazia. Dar acum, cu câteva zile mai devreme, georgienii şi-au dovedit potenţialul de mari luptători, demni de înaintaşii lor, respingând ofensiva ruso-abhază şi contraatacând decisiv prin defileul Kodori. Doar armistiţiul impus i-a scutit pe inamici de o înfrângere zdrobitoare care ar fi răzbunat mai bine de douăzeci şi cinci de ani de umilinţe din partea imperiului care nu se dădea bătut.

Necunoscutul, în uniformă de căpitan georgian, preluă binoclul de la colonel şi aruncă o privire, după care zise în engleză:

— Colonele, se pare că ai toate atuurile de partea ta. Surpriza va fi deplină!

— Ai dreptate, Mircea, aşa este! Sper că încă o dată m-ai înţeles de ce te-am îmbrăcat în uniformă georgiană şi te-am şi retrogradat la gradul de căpitan, dar singurul colonel de aici continui să fiu eu.

Colonelul Mircea Damian râse, deşi nu se simţea prea în largul său în uniforma de căpitan georgian croită pentru cineva care nu poseda măsurile sale.

— Încă o dată am perceput interesul tău ascuns de a-ţi păstra autoritatea neştirbită, mai ales în virtutea evenimentelor ce urmează. Dar pentru cauza comună, normal că voi trece cu vederea acest aspect neplăcut al relaţiei militare româno-georgiene.

— Mă bucur că nu-ţi pierzi simţul umorului în astfel de situaţii limită, Mircea, râse colonelul Turashvili, deoarece în curând vom intra în luptă. În curând înseamnă mai puţin de zece minute.

— Zece minute până la o bătălie decisivă poate însemna mult sau puţin, depinde cum gândeşti. Eu nu mă pot abţine să nu mă gândesc că sunt neînarmat în pragul unei bătălii ce se anunţă a fi cumplite, fapt care nu mă face să mă simt confortabil, chiar dacă sunt apărat, vorba vine, de o uniformă de căpitan georgian.

Levan Turashvili râse din nou, ba chiar îl bătu cu palma pe umăr, amical.

— Să nu crezi că nu facem şi noi, georgienii, ceva pentru armata română, care a fost atât de generoasă cu noi. Acolo, în dreapta ta, ai o vestă antiglonţ şi un AK-47 cu o geantă cu cinci încărcătoare pline, plus cartuşe de rezervă.

— Parcă încep să mă simt mai bine, copleşit de ospitalitatea georgiană, zise Damian în timp ce îmbrăca vesta şi arma pistolul mitralieră, dar în mod normal comandantul dirijează şi urmăreşte atacul dintr-o poziţie ceva mai în spate, pentru a putea coordona totul şi a primi

informaţiile necesare. Pentru mine este indiferent, dar tu, care eşti creierul atacului, ar trebui să fii în altă parte, nu crezi?

Levan îşi trecu mâna prin părul grizonat.

— Da, aşa este, dar adjunctul meu, maiorul Kirtadze, va coordona atacul la fel de bine cum aş face-o eu însumi. Iar eu voi merge înainte, pentru a-mi stabili punctul de comandă ceva mai în faţă, cam la doi kilometri de aici, chiar în locul punctului de comandă avansat al ruso-abhazilor!

— Ştii ceva, au cam trecut vremurile în care comandanţii de oaste atacau în fruntea armatelor, câmpul de luptă modern…

— Ştiu asta, dar nu trebuie uitat ce înseamnă exemplul personal pentru luptătorul de rând…

— Da, sigur, luptătorul de rând care abia apucă să vadă inamicul, în ziua de astăzi. Îţi ştiu trecutul de combatant din prima linie, nimeni nu îţi poate pune la îndoială curajul şi dăruirea, dar va trebui să analizezi faptul că ţara ta nu te-a făcut colonel şi comandant al unui întreg front ca să te expui în prima linie ca şi un sergent-major! Ce va fi dacă vei fi ucis sau capturat? Ţara ta ţi-a dat un front pe mână ca să-l coordonezi, nu ca să alergi să-ţi prinzi trecutul din urmă!

— Mircea, ai dreptate aici, dar maiorul Kirtadze va face lucrurile la fel de bine ca şi cum eu aş fi acolo. Poate mă vei înţelege sau poate nu, am luptat de mai bine de douăzeci şi cinci de ani contra ruşilor şi acoliţilor lor ce încercau să-mi subjuge ţara. Astăzi, în dimineaţa asta, când ştim amândoi că am şansa să le-o plătesc pentru cei douăzeci şi cinci de ani, de fapt pentru o istorie de mai bine de o sută de ani, cred că îmi pot permite luxul să fiu în prima linie, nu crezi? O doresc şi vreau să o văd cu ochii mei, la fel ca şi în trecut, când luptam umăr la umăr cu georgienii mei. Vreau să văd şi să trăiesc ceea ce mi s-a refuzat în întreaga mea viaţă de luptător. Cred că am dreptul la asta, nu crezi?

După câteva secunde de gândire, Damian zise:

— Da, ai dreptul, dar nu şi datoria! Datoria ta este în altă parte, nu aici, aici sunt luptătorii de rând, este dreptul tău

să fii printre ei, dar datoria ta este să-i coordonezi, să-i dirijezi în luptă în aşa fel încât să aibă pierderi cât mai mici, să te asiguri că nu vor muri inutil!

Levan rămase câteva clipe tăcut. Când reveni faţa lui avea o mină mult mai gravă.

— Mircea, ai perfectă dreptate aici. Dar să nu crezi că sunt egoist şi mă gândesc numai la mine. Războiul este un lucru cumplit şi oribil, este chintesenţa mizeriei umane. Dar în unele momente este de neînlăturat. Ştiu asta, doar am trăit de nenumărate ori toate ororile lui. Şi le voi trăi din nou, asta este soarta mea şi a neamului meu aflat la marginea unui imperiu care refuză să moară. Iar eu vreau să văd clipa în care acest imperiu va sucomba şi eu sunt convins că agonia imperiului se va decide acum, astăzi se va înfige un nou cui în sicriul acestui imperiu şi dacă va fi ultima imagine pe care o voi lua cu mine din lumea asta, fie!

Colonelul Turashvili se uită la ceas, înainte de a continua:

— Mai sunt două minute. Mă bucur că eşti cu noi, eram convins că Puşcaş al vostru îşi dă seama de importanţa acestui front pentru lupta voastră, altfel nu te-ar fi trimis din nou aici. Mă aşteptam să-mi ceară declanşarea ofensivei în momentul în care veţi fi atacaţi, era logic şi normal. Dar era o decizie conformă şi cu strategia noastră, era de la sine înţeles că noi vom ataca atunci când frontul nostru va fi slăbit prin ofensiva contra voastră. Cererea lui Puşcaş, transmisă prin intermediul tău, era aşteptată, ba chiar aş fi fost dezamăgit dacă nu venea. Dar cred că acest Dăianu, creierul vostru de acolo, a intuit importanţa unui atac pentru cauza comună, nu-i aşa? Rămân la părea mea, pe acest Dăianu ar trebui să-l promovaţi într-o funcţie pe măsura capacităţilor sale, nu să-l lăsaţi să-şi irosească talentul ca şi profesor sau consilier!

— Profesorul Dăianu este acum adjunctul consilierului pentru probleme de siguranţă naţională a preşedintelui.

— Mă bucur să aud asta, dar eu l-aş pune chiar consilierul preşedintelui, fără să stau pe gânduri! Ba chiar preşedinte! Este un creier strategic de prim rang!

Damian nu apucă să-i răspundă. Cele două minute s-au scurs mai rapid decât ar fi crezut. A fost mai întâi un tunet îndepărtat, ca şi o furtună care se apropia. Dar bubuitul a fost urmat de un vuiet puternic, ca o vijelie ce se revărsa peste capetele lor. Apoi au urmat exploziile apocaliptice în poziţiile ruso-abhaze, urmate imediat de bubuiturile tunurilor din apropierea frontului. Cele grele, de 155 mm, au deschis doar uvertura distrugerii, cele mai apropiate au continuat-o. Explozii de lumină, flăcări, vuiet şi moarte. Prin tunetul cumplit, colonelul Levan Turashvili era nevoit să strige pentru a se face auzit la un metru depărtare.

— Acum intră în acţiune ale voastre!

Un şuier continuu se suprapuse cu o octavă mai sus în momentul în care lansară Laromurile. O perdea de rachete cu cozile în flăcări le trecu deasupra capetelor, făcându-i să se lase mai jos, în timp ce sarabanda distrugerilor continua fără oprire. Frontul abhaz era o mare de flăcări atunci când porni primul val. Tancuri T-72 secondate de BTRM-uri se smulseră din poziţiile lor şi porniră la atac, cu rânduri rare de infanterişti desfăşuraţi larg printre ele, în timp ce rachetele lansate de pe Laromuri continuau să curgă. O celulă de IAR-99 Şoim survolară câmpul de luptă mitraliind poziţiile inamice.

— Le dăm bună dimineaţa în stilul nostru! strigă Levan spre Damian încercând să se facă auzit.

Damian urmărea prin binoclu avansul georgienilor spre prima linie de apărare ruso-abhază. Bombardamentul de artilerie făcuse dezastru, doar câteva focuri firave de mitralieră şi de aruncătoare puteau întâmpina avansul georgian. Totuşi, un tanc luă foc în imediata apropiere a avanposturilor, dar poziţia a fost luată cu asalt de infanterişti cu grenade şi aruncătoare de flăcări, în momentul în care atacul a dat o clipă înapoi pe flancul drept, Damian a exclamat:

— Dar unde sunt tancurile noastre, v-am dat o grămadă de TR-85MI-uri!

— Acelea au alt scop, strigă Levan privindu-şi ceasul, vor ataca peste cincisprezece minute la douăzeci de kilometri

de aici! Vom tăia avansul inamic la nord şi-l vom izola total, de asemenea, vom ataca cu forţele noastre ce au străpuns mai devreme defileul Kodori şi vom fi la Sukhumi, capitala abhază, în maximum două zile. Tancurile voastre vor fi vârful de lance acolo.

— Dar ruşii vor trimite întăriri prin Osetia, prin tunelul Roki…

— Da, acel tunel lung de mai bine de trei kilometri, la o altitudine de peste trei mii de metri, care în mai puţin de două ore va sări în aer! Nu vom mai repeta greşeala din 2008, poţi să fii sigur de asta!

Tactica lui Turashvili era logică şi avea sens. Atacul său asupra capului de avans inamic era destinat să-l fixeze pe poziţia sa de-a lungul coastei georgiene, la nord de Poti, apoi să-l izoleze printr-un atac pe flancul stâng, tăindu-i legătura cu Abhazia, aflată mai la nord. Concomitent, un atac în Abhazia, prin defileul Kodori, iniţiat cu câteva zile în urmă, înaintea armistiţiului, au adus trupele georgiene în oraşul Lata, de unde foarte uşor au declanşat în acelaşi moment un atac ocupând şoseaua Sukhumi

— Gulripsh, principala linie de comunicaţie abhază, izolând astfel oraşele Ochamchira, Tqvarceli şi Gali. Comunicaţiile inamice erau tăiate definitiv, elicopterele IAR-330 Puma Şocat survolând împrejurimile.

Dar ei încă mai aveau de luptat până la acel moment. Deşi ştia, plănuise şi anticipa cursul evenimentelor, Levan era destul de îngrijorat. Totuşi, anticipase totul în cele mai mici amănunte, dar se puteau întâmpla atâtea în decursul bătăliei, odată ostilităţile pornite, cele mai bune planuri se puteau nărui într-o clipă. Dar avea încredere în adjunctul său, maiorul Kirtadze, alături de care luptase cot la cot în majoritatea bătăliilor sale. Oricum, avea un canal de comunicaţii cu acesta, prin care îi erau aduse permanent la cunoştinţă evoluţiile de pe principalele fronturi de luptă.

— Ce fac bărboşii tăi, cecenii, pe care i-am văzut în ultima mea vizită aici?

— Mă întrebi aşa, în treacăt, sau aştepţi un răspuns oficial?

— Nici una, nici alta, profesorul Dăianu, creierul, cum îi zici tu, mi-a zis să te întreb!

Colonelul Levan Turashvili se scutură de gânduri. Tirul de artilerie se mai redusese ca intensitate, în timp ce luptele pentru primele poziţii inamice se încingeau din ce în ce mai mult. Pornise la asalt al treilea val de infanterie, însoţit de vehiculele blindate BTRM.

— Ei bine, în câteva ore, Caucazul de nord va lua foc atunci când bărboşii, respectiv islamiştii care au dus până acum o luptă de gherilă de joasă intensitate, vor trece la un atac major, aruncând Rusia într-o situaţie mult mai dificilă decât cea din timpul primului război cecen din 1994-1996. Acum Rusia se luptă în Moldova, în Georgia şi va trebui să o facă şi în Caucaz. Deja este prea mult pentru Rusia, va ceda.

— Ziceai că tancurile româneşti vor tăia retragerea mai la nord, interceptând căile de comunicaţii ruso-abhaze dacă vor atinge în avansul lor ţărmul Mării Negre?

— Da şi va fi cea mai mare încercuire a trupelor ruseşti de la al doilea război mondial încoace! Eşti gata de atac?

— Levan, de când am pus mâna pe armă, sunt din nou soldat gata de luptă! Oricum, după câte te ştiu şi după cum ţi-am citit dosarul, eşti un soldat curajos, dar tot vei avea nevoie de cineva care să-ţi acopere spatele, zise Damian armând pistolul mitralieră AK-47.

Al treilea val georgian pleca la atac, desfăşurat larg în urma vehiculelor blindate.

— La atac! strigă Levan sărind din adăpost şi aruncându-se înainte.

Colonelul român Mircea Damian, în uniformă de căpitan al armatei georgiene, îl urmă îndeaproape cu arma în mână, gata de orice, amândoi încercând să prindă din urmă infanteriştii din al treilea val de atac.

Colonelul georgian Levan Turashvili a greşit într-o singură privinţă. Cea mai mare încercuire a trupelor ruseşti de la terminarea celui de-al doilea război mondial nu va fi acolo, ci la mai bine de o mie cinci sute de kilometri la vest.

XXVIII

25 mai 2014, ora 6.10
Chilia Veche, Delta Dunării

Comandorul Traian Baicu îşi şterse fruntea transpirată şi reveni din nou la starea de concentrare maximă. Nu era uşor pentru comandantul întregii flote militare de Dunăre a României, în faţa primului său examen în condiţii reale, de luptă, când avea întreaga responsabilitate a acţiunii. De el depindeau atâtea, poate soarta întregului război din Basarabia, totul într-o singură acţiune cu întreaga responsabilitate adunată sub o singură comandă, a sa. Deoarece, din deciziile sale pe câmpul de luptă, de o şansă sau o întâmplare, putea depinde totul. Simţea această preocupare şi în atitudinea rezervată a colonelului Ilie Lazăr, comandantul Batalionului de Infanterie Marină cu sediul la Babadag, care stătea preocupat alături de el la bordul monitorului fluvial Lascăr Catargiu.

Flota de Dunăre a României este unică în peisajul flotelor militare europene, în sensul că este cea mai puternică flotă fluvială europeană şi nu din întâmplare, ci fiindcă România avea de apărat o parte a teritoriului NATO pe o graniţă fluvială, respectiv în Delta Dunării şi o parte de graniţă cu Serbia. Flota de Dunăre, de fapt Divizia de Dunăre a Forţelor Navale Române cuprinde 3 monitoare mari (. *Lascăr Catargiu, Ion C. Brătianu* şi *Mihail Kogălniceanu)* cu un deplasament de 522 tone, având drept armament 2 tunuri de 100 mm, 10 mitraliere de 14,5 mm, 2 sisteme de mitraliere antiaeriene de 30 mm binate, plus rachete Strela 2M şi două lansatoare de rachete nedirijate de 122 mm GRAD. Mai existau încă cinci vedete blindate (*Rahova, Opanez, Smârdan, Rovine şi Posada)* cu deplasament de 320 tone şi aceleaşi armament, mai puţin tunurile. Acestora li se adăugau mai multe vedete mai mici tip VB 76, cam

douăzeci cu rolul de sprijin al navelor principale. O forţă fluvială deloc de neglijat, care putea asigura supremaţia absolută pe fluviu, cu condiţia unui sprijin eficace aerian şi terestru, de pe ţărm.

Comandorul Baicu nu era novice, luptase şi în războiul precedent contra Ucrainei, ca şi comandant al aceluiaşi monitor, *Lascăr Catargiu şi* lovise o vedetă ucraineană în dreptul Hârşovei, vedetă care a fost scufundată mai târziu de elicopterele româneşti decolate de la baza de la Boteni. Dar acum era comandantul întregii Flote de Dunăre, iar navele sale se strecurau cât mai tăcute spre poziţiile lor de plecare la atac, un asalt complex care nu lăsa loc pentru nici o greşeală.

— Cât mai avem? întrebă colonelul Lazăr.

— Paisprezece minute, douăzeci de secunde, murmură Baicu consultându-şi cronometrul.

O ceaţă densă plutea pe fluviu, dar sistemul complex de radare şi sonare le permitea navelor să navigheze la sigur, cu viteză redusă, către punctele de plecare la atac. De fapt, era impropriu zis atac, rolul lor era de sprijin şi susţinere a forţei de atac, respectiv Batalionul de Infanterie Marină (BIM) condus de colonelul Ilie Lazăr. De aceea flota era împărţită în trei, ca sprijin pentru principalele puncte de debarcare, Ismail, Chilia şi Vâlcov. Iar forţa principală va fi la Chilia, faţă în faţă cu Chilia Veche, de pe malul sudic al braţului cu acelaşi nume.

De ceva vreme, arma tancurilor în armata română era echivalentă cu două nume de comandanţi care deveniseră o emblemă, nume de legendă aproape, Morun şi Tomoioagă, la auzul cărora oricare ofiţer din armata română îşi scotea pălăria.

Iar acum, impetuosul Tomoioagă zdrobise sub şenile rezistenţa inamică şi pătrunsese adânc în Bugeac, în urmărire. Iar infanteria marină primise ordinul să realizeze încercuirea totală a inamicului, debarcând în sudul Bugeacului, declarat în prealabil zonă de război şi să taie retragerea inamicului spre est. Debarcarea a fost planificată să se efectueze în trei puncte principale, cu forţa

de bază la Chilia, care să avanseze rapid pentru a intercepta şoseaua Bolgrad – Tatar Bunar la Spaske şi să ocupe Tatar Bunarul înainte ca inamicul în retragere să-l atingă. Mai mult, trebuia să avanseze rapid către nord şi să taie şi ultima legătură cu Artsizul, la Sărata, desăvârşind încercuirea. Debarcările de la Ismail şi Vâlcov erau menite să fixeze pe loc trupele ucrainene şi cele inamice (ruseşti şi transnistrene probabile), în aşa fel încât să nu poată da vreun ajutor celor în retragere. Trupele ucrainene nu erau considerate inamice, conform ordinelor primite direct de la generalul Puşcaş, decât în momentul în care deschideau focul, iar atunci urmau să fie tratate ca atare. Nota preşedintelui american către Igor Petraikin era suficient de clară, la fel şi nota preşedintelui Danulescu către acelaşi Igor Petraikin, conducătorul absolut al Ucrainei. Bolgradul urma să fie ocupat în următoarele două ore de trupele plecate de la Galaţi, la fel şi Ismailul urma să fie prins în cleşte de trupele ce avansau de la nord şi cele debarcate de pe Dunăre, la sud. Vâlcovul trebuia să rămână izolat, tăiat de orice legătură cu exteriorul, prin interceptarea şoselei ce ieşea spre vest. Un plan foarte bun în concepţie, dar era punerea lui în aplicare, care depindea strict de oamenii din teren şi de reacţia ucraineană.

— Ştii, aş fi preferat să lupt la Vâlcov, făcu Baicu deodată.

Colonelul Lazăr ridică ochii mirat.

— Da, străbunicul meu a luptat acolo, locotenent Vasile Baicu, comandant de vedetă, sub ordinele lui Virgil Dragalina, fiul generalului Ion Dragalina, cel căzut eroic în luptele de la Jiu din 1916. În 1919, străbunicul meu a servit mai departe sub ordinele lui Virgil Dragalina în escadrila de Nistru, luptând contra bolşevicilor ce încercau să treacă în sudul Basarabiei. A fost un adevărat erou.

— Da şi tu nu îl vei face de ruşine, sunt sigur. Ai mai luptat şi la Hârşova şi încă bine de tot. Eu, am un nume identic cu cel al unui important membru al PNŢ-ului interbelic, cel care a eliberat practic Cernăuţiul în 1918, a fost călăuză pentru trupele române care au intrat în Sighetu

Marmaţiei şi i-au zdrobit pe ucraineni în 1919 şi care a făcut ani grei de puşcărie comunistă, dar nu-mi pot dovedi ascendenţa de la el. Nici de la Gheorghe Lazăr, cel care a scos primul abecedar în limba română, deşi şi eu mă trag din Ardeal, cu toate că sunt născut în Constanţa.

— Nu-ţi bate capul, Ilie, cu chestiile astea. Poate ai aflat de anecdota istorică care spune că unul din membrii noii nobilimi ridicate de Napoleon era luat în derâdere de un reprezentant al vechii nobilimi, care îl întreba în batjocură de strămoşii săi. Dar acesta i-a răspuns mândru, strămoşul sunt eu! Aşa şi tu, nepoţii tăi se vor putea lăuda cu faptele tale de arme, nu trebuie să te lauzi tu cu ale înaintaşilor tăi!

Lazăr râse cu poftă.

— Nu la asta mă referem, Traiane!

— Ştiu, Ilie.

Aruncând o privire pe ceas, continuă.

— E timpul!

Lazăr aprobă din cap, cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile îndelung, parcă pentru ultima oară, apoi Lazăr dispăru. Forfote slabe, apoi din nou tăcerea coborî la bordul monitorului *Lascăr Catargiu.* Vedetele *Smârdan* şi *Opanez,* de clasa Brutar II, avansaseră punându-şi prova pe malul ucrainean, la est şi la vest de intrarea în portul Chilia. Alături de ele, şalupele de debarcare pornite în prealabil din Chilia Veche încărcate cu infanteriştii marini îşi debarcau încărcătura în grabă. Monitorul *Lascăr Catargiu* intră în rada portului încă învăluit în fuioarele de ceaţă care începeau să se destrame sub razele soarelui ce se ridica încet la orizont. Pale uşoare de vânt risipeau ceaţa care se rarefia din ce în ce mai mult, dezvăluind vederii clădirile de pe mal, şalupele şi bărcile acostate la chei. Monitorul avansa tăcut, smulgându-se din albul lăptos şi oferindu-se tot mai mult vederii, imens, puternic şi maiestuos.

Câteva rafale de armă automată la est, apoi altele de răspuns şi focul deveni generalizat. Duelul dură mai puţin de cinci minute, apoi încetă ca prin farmec, dar după o pauză de nici treizeci de secunde se auzi bubuitul de tunuri. Proiectilele căzură în apă, la nici cincizeci de metri de

bordul monitorului *Lascăr Catargiu.*

— Ne-au reperat, trag în noi! Ne aşteptau! strigă locotenentul Mladin care supraveghea radarul.

— Bateria de la nord-est? întrebă comandorul Baicu.

— Afirmativ! confirmă Mladin.

Patru tunuri de 75 mm, cuplate într-o baterie, poziţionate la nord est de port, pe o movilă de teren, după cum le arătase în prealabil fotografiile aeriene.

— Tunurile pe poziţie!

— Afirmativ!

— Foc!

Cele două tunuri de 100 mm de la bord bubuiră la unison. Fără să aştepte altă comandă, servanţii reîncărcară şi tunarii traseră din nou. Bateria tăcu, dar focurile automate se intensificară de data asta la vest. Prin radio, vocea lui Lazăr se auzi în cabina de comandă.

— Cer susţinere cu foc la 1-4-2, repet, 1-4-2, operatorul radio lovit. Confirmaţi!

— Confirm, susţinerea vine, în 3, 2, 1 foc!

Careul vizat izbucni ca un vulcan, câteva împuşcături răzleţe, apoi din nou vocea lui Lazăr:

— Totul securizat, începeţi faza a doua, urgent!

— Daţi-i drumul! strigă comandorul Baicu.

Al doilea val îşi începu debarcarea în viteză, punând stăpânire şi pe cheiurile portului, ocupând instalaţiile portuare şi securizând capul de pod. Apoi, dinspre Chilia Veche au început să traverseze şlepurile trase de remorchere, ascunse în prealabil prin stufărişurile canalelor deltei, încărcate cu vehicule grele, camioane, transportoare blindate Saur 3, BTRM-uri, jeepuri şi MLI-84 Jder. O forţă mecanizată se înjgheba gata de marş spre obiectivele deja stabilite. Vâlcovul a fost izolat după două ore de lupte susţinute şi de tunurile şi mitralierele de pe escadrila de Dunăre, la capătul cărora garnizoana ucraineană a capitulat. Ismailul a fost ocupat mult mai uşor, a fost suficient ca monitorul *Ion C. Brătianu* să tragă cu tunurile şi să lanseze câteva rachete GRAD. Primele elicoptere IAR-330 Puma Naval au apărut susţinând avansul în capetele de

pod, spre şoseaua Bolgrad – Tatar Bunar, în timp ce şoseaua Bolgrad – Ismail era tăiată la ambele capete prin ocuparea Bolgradului de trupele române plecate de la Galaţi. O mare manevră de încercuire era în curs.

25 mai 2014, ora 8.30
Tarutine

Un fum dens şi gros se ridica de la epavele incendiate ale celor două T-64 şi un T-72 aflate la nici un kilometru în faţă. Nu departe mai ardeau mocnit patru camioane şi trei BTRM-uri, ultimul, cel mai apropiat, pocnind sec atunci când detona muniţia rămasă atinsă de flăcări. În coloană de câte doi, într-un şir lung, cu capetele plecate şi cu mâinile la ceafă, sub supravegherea unor soldaţi cu armele în mâini, prizonierii se îndreptau resemnaţi spre nord, pe şosea, prin culoarul lăsat de tancurile şi vehiculele blindate oprite ale colonelului Tomoioagă. Câteva camioane transbordau obuze şi muniţie spre tancuri şi mai puţine cisterne alimentau tancurile, dar cu măsură, aceeaşi cantitate fiecărui tanc fără să le facă plinul. Împărţeau puţinul care îl aveau la toţi.

Colonelul Tomoioagă tunase şi fulgerase fără efect, atâta era combustibilul din cisternele care îl ajunseseră din urmă, mai mult nu era. După cum îi spusese fără pic de umor un ofiţer de intendenţă prin radio, era vina lui că avansase prea mult şi logistica nu făcea faţă. După încă un şir de urlete şi ameninţări, i se promisese rezolvarea problemei combustibilului, dar mai încolo, după ce va face joncţiunea cu trupele plecate de la Galaţi. Era bine şi aşa, mai avea suficient combustibil pentru ce dorea.

Colonelul Tomoioagă era aplecat asupra unei hărţi întinse pe capota unui Humvee, alături de câţiva ofiţeri din subordine. Harta era fixată cu ceştile de tablă pline cu cafea pentru a nu fi luată de vântul uşor de dimineaţă. Tomoioagă era grăbit, vorbea repezit indicând fiecăruia trasee pe hartă, ofiţerii doar aprobând şi făcând scurte observaţii. Ordinele sale erau clare şi la obiect. Din când în

când colonelul vorbea în staţie cu cei din spate, cerând susţinere, trupe de infanterie, artilerie, cât mai multe trupe care să-i poată susţine avansul impetuos. De nicăieri apăru un locotenent cu un raport către colonel.

— Domnule colonel, ni se confirmă că o coloană mecanizată inamică a plecat din Căuşeni spre sud, cu intenţia probabilă de a ne intercepta şi tăia linia de comunicaţii dinspre stânga, urmând să cadă chiar aici, unde ne aflăm.

Colonelul smulse hârtia din mâinile locotenentului, aruncă privirea pe ea, apoi reveni la hartă.

— Domnilor, ni se confirmă ceea ce ne aşteptam. Inamicul încearcă să ne atace flancul stâng, pentru a nu putea să-i urmărim forţa secundară de aici din Bugeac. Noi vom proceda în consecinţă, ordon căpitanului Mitrache rămas la Cimişlia să pornească cu toată energia spre est, către Căuşeni, să atace şi să ocupe această localitate, lucru posibil din moment ce inamicul şi-a divizat forţele pornind către noi. Prin această mişcare degajăm frontul drept al lui Morun şi al băieţilor ce se bat în faţa Chişinăului, deschizându-le posibilitatea de manevră şi lovire din flanc a principalului efort inamic de atac, cel spre Chişinău. Domnilor, am reuşit, am făcut o breşă majoră în dispozitivul lor! Dar încă nu am învins, va trebui să continuăm bătălia cu o forţă şi energie sporită, doar aşa vom putea profita de greşeala lor şi să nu pierdem avantajul de moment!

Răsuflă adânc, cu ochii pironiţi pe hartă.

— Locotenent Dragu preia două plutoane de tancuri cu susţinere de infanterie şi pleacă spre nord, la Borodino, de unde va respinge coloana mecanizată inamică.

Se întoarse spre locotenentul Dragu:

— Îi baţi, îi toci, îi urmăreşti câţiva kilometri şi îi striveşti! Dacă scapă, te întorci la Borodino, laşi suficientă trupă care să-i poată ţine pe loc dacă revin, apoi faci dreapta cu toată viteza spre est ca să ajungi la Sărata, să faci joncţiunea cu infanteria marină şi să blochezi retragerea corpului principal inamic pe care noi vom continua să-l urmărim începând de acum. Ne vom sprijini dreapta pe trupele care

au ocupat Bolgradul şi vom prinde totul într-un cleşte de aici, aici şi aici, zise el indicând porţiuni de pe hartă şi strângând pumnul deasupra hârtiei ca şi cum ar fi adunat trupe care să se strângă într-un singur punct.

Răsuflă greu, apoi întrebă:

— Toată lumea a înţeles ce are de făcut?

Capetele se aplecară aprobator.

— Atunci, la treabă! Adică, la luptă!

Se urcă agil în tanc murmurând pentru sine:

— Şi voi slobozi câinii războiului…

Motoarele duduiră şi tancul se porni de pe loc, urmat de celelalte vehicule ce treceau pe lângă epavele fumegânde, înainte, tot înainte. În câteva minute primul tanc din coloană raportă că a realizat contactul vizual cu ariergarda inamică, în mod sigur câteva elemente rămase în urma retragerii. Olimpiu Roşea, alături de căpitanul Cristescu şi găgăuzul Mihail Tomarlize îşi verificau armele într-un camion din coloană. Erau din nou gata de luptă. În tancul din frunte, colonelul Tomoioagă ordona armarea tunului, când auzi vocea conductorului prin intercom:

— Shakespeare…

Surprins, Tomoiagă întrebă:

— Ce spuneai, Partenie?

— Am spus Shakespeare, domnule colonel, ceea ce spuneaţi mai devreme, cu câinii războiului, era din Shakespeare, Iulius Cezar…

— Da, ai dreptate, era din Shakespeare…

Trecură mai puţin de două secunde până ce ochitorul îi confirmă că obuzul era gata de tragere.

— BTRM inamic la ora 1.00, distanţă 3200 de metri…

— Până unde mergem, domnule colonel? întrebă conductorul tancului.

— Tun, foc!

Obuzul porni şi spatele BTRM-ului explodă aruncând cât colo bucăţi de metal încins.

— Până la capăt, băiete, de data asta mergem până la capăt!

XXIX

25 mai 2014, ora 7.50
Chişinău

Colonelul Armand Morun îşi ridică ochii concentraţi de la ecranul HUD care îi arăta dispunerea tancurilor sale în aşteptare, în tancul său, îşi permitea să reflecteze câteva clipe înainte de o nouă bătălie. Verificase dispozitivul tancurilor de sub comanda sa, aşa cum erau ele, în aşteptare pe linia defensivă de la est de Chişinău. Tehnica modernă era de un real avantaj, putea să-şi vadă pe ecran subunităţile dispuse, putea să comunice cu ele şi în luptă puteau angaja ţinte coordonat ca o unitate integrată. Dar senzorii aveau limitările lor şi Morun se convinsese de asta. Oricât s-ar fi uitat pe ecran, nu-1 putea vedea pe Andrei Ruţă cu tancul său, nici pe cei căzuţi de curând la vest de Tighina. Dar el îi simţea, ştia că erau alături de el şi că îl vor sprijini în luptă ca de fiecare dată până acum. Ştia că Ruţă este alături de el, era suficient să deschidă chepengul şi să iasă afară, pentru a-l vedea în dreapta, zâmbind larg, cu toată gura, cu părul blond ciufulit ieşit în neorânduială de sub casca prinsă neglijent sub bărbie. Un viitor mare comandant de tancuri, asta era părerea sa despre căpitanul Andrei Ruţă, căzut la datorie în faţa Tighinei. Iar Ruţă era acolo, în dreapta sa, era sigur de asta şi o simţea. Simţea multe în această dimineaţă decisivă, simţea lucruri care senzorii şi minunile tehnicii nu aveau cum să le sesizeze. Era conştient de prezenţa lui Ruţă, acelaşi om calm, calculat, gata de acţiune, gata ca la un ordin să se năpustească înainte şi să treacă totul pe sub şenile. Chiar dacă senzorii nu sesizau tancul lui Ruţă. Dar el ştia că era acolo, la datorie.

Şi nu numai el. Erau acolo şi alţii, mulţi alţii. I-a zărit mai devreme, atunci când ziua se îngemăna cu noaptea, cu

puţin înainte ca zorii să-şi manifeste prezenţa pe câmpul frământat de artileria inamică. I-a văzut pe toţi şi ştia că sunt acolo. I-a văzut în tranşee pe soldaţii români reîntorşi din gheţurile Siberiei şi de pe câmpurile îngheţate ale Stalingradului, cum îşi pregăteau pistoalele automate Oriţa, aşteptând ordinul de atac. Recunoscuse printre ei vânătorii de munte, eroii Crimeei şi Caucazului. Nu departe, vitejii de la Mărăşeşti îşi potriveau baionetele lungi la arme, în aşteptare tăcută. Un nechezat de cal l-a făcut să întoarcă capul, suficient cât să-i vadă pe plăieşii lui Ştefan cel Mare, cu pletele în vânt, scoţând săbiile din teacă şi strunindu-şi caii ce frământau pământul cu copitele de nerăbdare. A privit din nou peste linia luptătorilor şi prin fuioarele de ceaţă a văzut un ins solid, într-o uniformă de general din vechime, cu mustaţă răsucită cum îl priveşte direct şi îi zâmbeşte, spunându-i din priviri „Fii liniştit, suntem alături de tine!”. Nu i-a fost greu să-l recunoască pe generalul Stan Poetaş, căzut în luptă împotriva bolşevicilor pe linia Nistrului în 1919. Da, toţi erau alături de el, toţi vor lupta alături de el, nu erau singuri, nici el şi nici soldaţii săi hârşâiţi deja în lupte sau cei de pe linia de rezistenţă, unii aflaţi la botezul focului.

Înaintea oricărei bătălii în care viaţa îţi este în cumpănă, clipa premergătoare marii confruntări este un prilej de reflecţie, o clipă supremă în care noianul de amintiri se învăluie în perdeaua străpunsă de întrebări de genul ar fi fost mai bine dacă. Colonelul Armand Morun nu era scutit de astfel de întrebări, dar de fiecare dată ajungea la aceeaşi concluzie, a făcut tot ce era mai bine. Dacă ar fi avut posibilitatea să schimbe ceva, aici nu era sigur. Ar fi făcut ceva ca Ruţă să nu se sacrifice, deşi ştia că acesta a făcut-o pentru camarazii săi şi aşa a considerat el că este bine. S-a sacrificat şi poate i-a salvat pe ceilalţi. Dacă ar fi avut ocazia, Morun ar fi schimbat oricând locul cu Ruţă, dar la întrebarea chinuitoare dacă ar fi acţionat la fel ca şi Ruţă, răspunsul era invariabil pozitiv. Ruţă şi toţi ai lui erau nişte eroi adevăraţi, nişte eroi care ar merita să fie cinstiţi în panteonul neamului, dar Morun nu-şi făcea iluzii.

Majoritatea îi vor uita repede, aşa cum se vor grăbi să uite şi acest coşmar al războiului, la fel cum i-au uitat pe eroii din decembrie 1989, atunci când el era elev în anul întâi la Academia Forţelor Terestre de la Sibiu, acolo unde pentru prima dată a văzut sânge şi moarte, oameni ucişi pentru dreptate şi libertate. Dar un lucru era sigur, el şi camarazii lui Ruţă, atâţia câţi vor reuşi să rămână în viaţă, nu-l vor uita pe acesta şi sacrificiul său din faţa Tighinei. Generalului Stan Poetaş i s-a ridicat un monument la Soroca şi la Atachi, acolo unde a murit, dar acestea au fost distruse de sovietici după ocuparea Basarabiei. Oare memoria unui neam se poate reduce la un monument şi câteva pomeniri din când în când, la ocazii solemne urmate de mese îmbelşugate? Dacă şi el va cădea, va avea aceeaşi soartă?

Poate că da, poate că nu, depinde de ce laşi în urmă, depinde de urmaşi, dacă aceştia vor şti să aprecieze gestul şi sacrificiul tău. Pentru realizările sale de până acum a primit laude şi aprecieri, a fost avansat la excepţional la gradul de colonel, decorat şi citat pe ordine de zi. A fost apreciat nu numai de compatrioţii săi, ci şi de aliaţi, cum ar fi americanii, de la stagiul său din Statele Unite i se trăgea inclusiv porecla de Hannibal. A avut atunci un fructuos schimb de experienţă cu alţi comandanţi de tancuri, americani, unii dintre ei veterani ai conflictului din Golf sau ai cuceririi Bagdadului din 2003. Dar cea mai emoţionantă recunoaştere din Statele Unite a venit din partea unui tânăr pilot al forţelor aeriene americane, care la o masă s-a apropiat de el şi i-a întins mâna adresându-i-se în cea mai curată limbă românească:

— Domnule colonel Morun, sunt locotenentul George Dimăncescu, pilot de luptă al USAF. Alături de dumneavoastră mă simt din nou mândru că sunt român. Părinţii mei au emigrat în SUA, dar nici unul dintre noi nu a încetat vreodată să se simtă român, deşi suntem cetăţeni americani.

Atunci s-a ridicat, i-a strâns mâna şi l-a strâns călduros la piept pe tânărul locotenent.

— Şi eu sunt mândru de tine, fiule!

— Dacă va fi nevoie, voi lupta pentru România la fel cum voi lupta pentru America, aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Morun l-a strâns şi mai tare în braţe, cuprins de emoţie, în timp ce ofiţerii superiori americani aflaţi la masă aplaudau zgomotos. O amintire frumoasă, înainte de un examen greu, faţă în faţă cu inamicul. Colonelul Armand Morun întoarse capul spre umbra generalului Stan Poetaş care, înainte de a se risipi printre vălătucii de ceaţă, îl salută milităreşte zâmbind în continuare, cu aceeaşi expresie de încredere pe chip care spunea acelaşi lucru, ai încredere, suntem alături de voi! Încet se topiră în ceaţă şi vânătorii de munte şi plăieşii lui Ştefan cel Mare şi eroii de la Mărăşeşti, la fel şi Ruţă, dar Morun ştia că sunt acolo şi erau gata de luptă, alături de el. Salută cu mâna la caschetă umbra generalului Poetaş şi pe toţi cei ce îl susţineau în această clipă decisivă. Trăgând chepengul turelei după el, colonelul Morun se întrebă ce mai face tânărul pilot american George Dimăncescu, apoi reveni concentrat la câmpul de luptă, deasupra căruia începură să zboare obuzele inamice. Conducătorul tancului său, Olimpiu Strava, privi nedumerit în jur, căutând cu privirea pe cine a salutat colonelul, dar nevăzând nimic, reveni la postul său gata de luptă. Primele bubuituri repercutară puternic, readucându-i la realitatea crudă a războiului pe cei ce reuşiseră să aţipească pentru câteva minute.

Războiul era acolo, îi aştepta, clamându-şi ofranda cuantificată în victime omeneşti. Şi ei erau gata să i le servească, atât din rândurile proprii, dar mai ales din cele ale inamicului.

Locotenentul american George Dimăncescu, pilot al USAF, era mai aproape decât putea crede colonelul Armand Morun. Se afla la aerodromul militar din Iaşi, alături de alte câteva zeci de piloţi, ascultând ultimele instrucţiuni ale colonelului Ioan Ababei, secondat de maiorul Titus Buteanu, înainte de decolarea în misiune de luptă. Era printre cei câţiva voluntari americani ce se oferiseră să lupte în România pe avioanele F-16 Falcon şi acum ardea de

nerăbdare să plece în prima sa misiune de luptă pentru ţara sa de suflet, ţara părinţilor săi, România.

Orice prezentare de dinaintea unei misiuni părea a fi o chestie plicticoasă, în sensul că informaţiile necesare le primeai într-o perioadă mult mai scurtă decât dura prezentarea. O mare parte a timpului era alocată chestiunilor de siguranţă, comunicaţii, lucruri pe care piloţii cu experienţă le ştiau suficient de bine, dar de fiecare dată instructorii considerau că acestea trebuiesc repetate pentru evitarea oricăror surprize. Cu totul altfel a decurs această şedinţă premergătoare plecării în misiune. Abia a început de câteva minute, când uşa s-a deschis şi a intrat căpitanul Călin Pop, abia adus cu un elicopter din spaţiul inamic, unde fusese doborât cu două zile în urmă. Intrarea sa neaşteptată a fost urmată imediat de un cor de aclamaţii şi aplauze, toţi piloţii au ţâşnind în picioare înghesuindu-se să-i strângă mâna sau măcar să-l atingă pe căpitanul Călin Pop, de parcă ar fi vrut să se asigure că era chiar el şi că era întreg, gata de a se avânta alături de ei în înalturi din nou, pentru a nu ştiu câta oară. De parcă pentru ei prezenţa lui Călin Pop era o certitudine a victoriei, erau siguri că alături de el vor învinge. Şi nici nu era de mirare, singurul pilot activ din lume cu şase victorii contra unor avioane de luptă era ceva ce nu vedeai în fiecare zi, iar pentru camarazii săi români era un model, o legendă, un ţel spre care oricare năzuia.

George Dimănceanu ar fi vrut să se apropie şi el să-i strângă mâna, dar se simţea oarecum nelalocul său în această postură. Aceşti băieţi, majoritatea dintre ei, luptaseră alături de căpitanul Călin Pop, erau camarazii săi de zbor şi de luptă. Era între ei o camaraderie intimă, care nu admitea prezenţa unui intrus, cel puţin aşa se simţea el, un intrus în această frăţie de luptători de elită. Deşi pilot cu experienţă în aviaţia americană, încă nu se bătuse alături de ei, nu-şi câştigase încă locul în această frăţie a elitelor. De aceea nu îndrăznea să se apropie de Pop, pentru a nu părea oarecum ridicol. Dar această reţinere a fost rezolvată chiar de căpitanul Călin Pop care, după ce efuziunile

camarazilor săi s-au mai potolit, s-a apropiat de grupul americanilor, voluntarii pentru aviaţia română şi cu un zâmbet cald şi sincer le-a strâns îndelung mâinile fiecăruia:

— Fraţilor, sunt mândru şi onorat să plec la luptă alături de voi şi sper să nu mă fac de râs în faţa unor piloţi americani atât de bine pregătiţi, după cum am auzit!

Atmosfera s-a destins ca prin farmec şi o clipă mai târziu erau camarazi de arme, români şi americani, în luptă alături, umăr la umăr. Călin Pop s-a aşezat alături de wingmanul său, Andrei Pandea, care se uita mândru în încăpere, ţinându-l pe după umăr pe căpitanul Pop. Era şi normal, George auzise că Pop i-a favorizat doborârea celor două aparate inamice, aducându-i primele victorii aeriene chiar înainte de a fi doborât la nord de Tighina. Ce pilot de excepţie, doborâse până acum şase aparate şi îl ajutase pe wingmanul său să doboare alte două! Şi erau aşa de tineri amândoi, aproape de o vârstă cu el, Pandea era abia un puşti, iar Pop nu părea să aibă mai mult de câţiva ani faţă de el. Dar pe faţa lui Pop, deşi cu trăsături tinere care îi trădau vârsta sub treizeci de ani, în adâncul ochilor săi se vedea o maturitate care nu putea fi dobândită decât printr-o experienţă dură, de luptă unul la unul, experienţa luptătorului încercat şi călit în bătălie.

Colonelul Ioan Ababei a lăsat să treacă acest moment, a aşteptat zâmbind enigmatic până ce toată lumea s-a potolit şi piloţii şi-au reluat locurile, apoi şi-a continuat expunerea precizând pentru fiecare grup de luptă misiunile şi aşteptările. După ce a terminat şi le-a urat tuturor noroc, a făcut un gest surprinzător pentru multă lume. Şi-a îndreptat privirile spre căpitanul Călin Pop, care abia revenit din teritoriul inamic se prezenta gata din nou de luptă şi a spus întregii adunări:

— Domnilor, piloţii de luptă sunt elita oricărei armate. Acest adevăr s-a verificat dintotdeauna pe câmpurile de luptă moderne, dar mai ales acum, când vă privesc pe fiecare în parte, îmi dau seama de adevărul şi profunzimea acestei afirmaţii. Dintre toţi, pentru noi în mod special, un caz deosebit este cel al căpitanului Călin Pop, un pilot de

excepţie pe care l-am văzut crescând sub ochii mei şi îmi dau seama, după primirea care i-aţi făcut-o, că şi voi sunteţi de aceeaşi părere. De aceea, doresc să-l invit pe căpitanul Călin Pop, cel mai titrat pilot de luptă din lume la ora actuală, să ne spună câteva cuvinte înaintea plecării în misiune.

Aplauze, vociferări, urale, fluierături, peste care se suprapuse o voce spunând „Călin este invulnerabil!" întâmpinară cuvintele colonelului. Bătut pe umeri, aproape ridicat cu forţa de pe scaun, Călin Pop era nedumerit şi vizibil copleşit de atenţia acordată. Dar nu avea ce face, a fost practic împins în faţă, în fruntea piloţilor, colonelul loan Ababei dându-se la o parte pentru a-i lăsa scena, după ce îi strânse mâna şi îl sărută apăsat pe amândoi obrajii.

Pop se opri descumpănit şi tulburat, parcă nu ştia ce să facă şi ce să zică, mai ales când întregul cor încetă ca prin farmec aşteptându-i cuvintele. Începu ezitant, conştient că ar fi normal să spună nişte cuvinte deosebite, care să rămână cumva pentru posteritate, cam aşa se întâmpla de obicei în filme, dar ştia că nu este un bun orator şi mai mult decât orice, detesta să vorbească în public. Nu a fost în stare să ţină un discurs de sfârşit de an la terminarea liceului, darămite acum, în faţa camarazilor de arme care plecau la luptă, la o luptă pe viaţă şi pe moarte. Închise ochii şi trase aer adânc în piept, expiră lent, întrebându-se cum să înceapă. În spatele ochilor închişi, îi reveniră imaginile vânătorilor de munte ai căpitanului Mirea, ai partizanilor români din stânga şi din dreapta Nistrului, ai tuturor acelora care luptau şi mureau pentru ţară şi aşteptau atât de multe de la piloţii de luptă, dar se mulţumeau cu atât de puţin. Ei se băteau la fel de bine şi cu acoperire aeriană şi fără ea, îşi făceau datoria şi nu au ezitat să-şi pună viaţa în primejdie ca să salveze un pilot doborât. Luptau şi mureau, modeşti şi nerecunoscuţi, nu erau în atenţia tuturor ca şi cei aflaţi la manşa unui avion de câteva zeci de milioane de dolari. Deschise ochii, îşi îmbrăţişă camarazii cu privirea, apoi vorbi, la început ezitant, dar din ce în ce mai sigur pe el cu fiecare cuvânt

rostit:

— Dragi colegi, camarazi de arme, fraţilor! S-a spus mai devreme prin vocea colonelului Ababei, pentru mulţi dintre noi un adevărat tată, că suntem o elită a armatei. Am crescut în acest spirit şi ne-am obişnuit cu asta, cu ideea că suntem elita armatei şi poate am început să judecăm lucrurile greşit. Nu în sensul pe care poate îl credeţi, piloţii militari de luptă sunt chiar o elită, suntem elita armatei, a oricărei armate, dar cred că am început să desconsiderăm alte arme, pe alţi camarazi ai noştri care îşi fac datoria, care sunt mai puţin mediatizaţi din simplul motiv că sunt mai uşor de înlocuit. Simplu spus, sunt mai dispensabili. Dar noi, piloţii, nu putem câştiga acest război singuri, nu ştiu dacă un război a putut fi câştigat numai de piloţi.

Răsuflă adânc, pentru a-şi trage respiraţia, apoi continuă:

— Deci, fraţilor, fac un apel la voi, elita armatei, ca preţ de o clipă să vă gândiţi la cei ce duc greul luptei, la băieţii de la sol ce stropesc cu sudoare şi sânge fiecare bucăţică de pământ câştigat sau pierdut! Noi suntem elita şi de aceea avem privilegii, de exemplu noi ne riscăm viaţa doar de la momentul decolării la cel al aterizării, în rest putem sta liniştiţi să bem o cafea, să ne odihnim sau să vorbim vrute şi nevrute. Dar siguranţa asta din spatele frontului, cine ne-o oferă? Nu tot aceeaşi băieţi de aur, care stau zi şi noapte faţă în faţă cu inamicul pe care noi îl întâlnim doar în înaltul cerului sau din când în când, de la sol, când ne atacă cu rachete sol-aer?

Făcu o pauză mai mult pentru efect, credea el, dar de fapt pentru a-şi clarifica puţin gândurile.

— În ultimele două zile, am avut privilegiul şi onoarea, repet, onoarea de a lupta cot la cot cu băieţii de la sol care, zi de zi, noapte de noapte, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru sunt în prima linie, înconjuraţi de duşmani, care nu au o singură clipă de siguranţă în care să-şi bea liniştiţi cafeaua, care sunt permanent în alertă şi în luptă. I-am cunoscut şi am învăţat să-i respect, trăind două zile alături de ei viaţa lor de zi cu zi. Îi respect profund şi chiar şi acum mă întreb dacă, în clipa în care noi vorbim

aici la căldurică, unul dintre noii mei prieteni şi camarazi nu muşcă cumva ţărâna într-un şanţ uitat de lume dintr-o pădure despre care nimeni nu a auzit sau nu va auzi vreodată.

O tăcere de piatră se lăsă în încăpere. Parcă întreg auditoriul uitase să respire.

— Pe aceşti oameni i-am cunoscut şi i-am stimat şi-au pus viaţa în pericol pentru mine de nenumărate ori fără să ceară nimic în schimb, iar atunci când poate am salvat viaţa unuia dintre ei, rănit pentru mine, în sensul că am refuzat să-i iau locul în elicopterul de salvare, m-au tratat ca pe un erou, deşi ei între ei fac asta în fiecare zi, în fiecare clipă, în fiecare afurisită de clipă în care sunt faţă în faţă cu inamicul. Încă ceva, ei se roagă pentru noi. Când a fost ultima oară când voi v-aţi rugat pentru ei? Nu glumesc, am asistat la o slujbă de pomenire a celor căzuţi în ultimele trei zile. Preotul militar, îmi pare rău că i-am uitat numele, a ţinut slujba, iar după ce i-a pomenit pe cei căzuţi şi credeţi-mă că nu au fost puţini, a zis: „dă, Doamne conducătorilor noştri tăria de a merge mai departe pe calea unirii şi mântuirii neamului românesc, dă, Doamne, tărie aviatorilor noştri, artileriştilor şi tanchiştilor putere să ne susţină în luptă, să realizăm ceea ce de veacuri neamul nostru credincios a năzuit şi nu ne lăsa pe noi să ne lăsăm mai prejos de pilda înaintaşilor noştri!”. Iar toţi cei prezenţi s-au închinat. Iar după ce a terminat slujba, preotul şi-a împachetat patrafirul şi-a luat arma lăsată lângă altar plecând să-şi facă datoria, spunând spre un soldat să ia muniţie suplimentară pentru că este posibil să fie atacaţi în seara aceea. Aşa am învăţat să-i înţeleg şi să-i respect, am înţeles ce vor de la noi şi la ce se aşteaptă de la noi. Nu aşteaptă minuni, nu vor să le oferim miracole, vor doar un singur lucru, să le dăm o şansă să câştigăm împreună războiul ăsta! Nu ne cer decât un singur lucru, un cer senin, ca ei să-şi poată face treaba! Un cer senin, fără aeronave vrăjmaşe, asta este tot ce aşteaptă de la noi, ca ei să-şi poată face treaba în siguranţă. Şi fie că noi le vom da acest cer senin sau nu, ei tot se vor bate şi se vor bate până la

ultimul, i-am văzut şi i-am cunoscut!

Se opri să poată ridica glasul cu o octavă mai sus:

— Aşa că, hai să le oferim acest cer senin, să distrugem toţi inamicii de pe cer şi astfel ei să ne poată numi aşa cum ne consideră deja, apărători ai cerului senin! Împreună cu ei vom putea învinge, singuri niciodată! Şi chiar de va fi să mor astăzi, pe piatra mea de mormânt aş vrea să fie scris doar atât: apărător al cerului senin! Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Întregul corp al piloţilor se ridică de pe scaune în urale şi aplauze, venind în faţă să-i strângă mâna lui Pop sau să-l felicite, împreună cu el, purtându-l aproape pe sus, ieşiră în viteză, îndreptându-se spre pistele cu aparatele F-16 cu motoarele pornite. Cu un entuziasm de nedescris pe feţele lor tinere, alergau spre avioane, se căţărau în carlingi şi începeau manevrele de decolare, salutând cu degetul mare ridicat operatorii de la sol.

Rămas aproape singur în sală, colonelul Ioan Ababei se răsuci spre maiorul Titus Buteanu, zicând:

— Un discurs extraordinar, băieţii vor rupe totul în calea lor…

Se opri descumpănit. Maiorul Buteanu lăsase pe birou planşele şi se îndrepta grăbit spre ieşire.

— Ce faci, Titus?

Maiorul Buteanu se opri în cadrul uşii.

— Ştii, Ioane, poate pentru prima oară avem mai multe avioane decât piloţi disponibili… Şi eu sunt pilot… Sper să ne revedem…

— Stai aşa, Titus, tu nu ai destule ore de zbor pe F-16…

— Da, dar am zburat destul pe Mig21-Lancer, am făcut protecţia ţărilor baltice acum mai bine de zece ani cu ele, aşa că voi zbura pe unul dintre acestea. Un avion bătrân pentru un pilot bătrân, nu-i aşa? La revedere, Ioane, nu încerca să mă opreşti, ştiu că dacă nu aş fi plecat eu, ai fi plecat tu, dar unul dintre noi trebuie să rămână aici să coordoneze lucrurile, iar tu eşti mai în măsură să o faci, ştim amândoi asta! Multă baftă şi cer senin, după cum spunea tânărul Pop! zise ieşind pe uşă.

— Da, cer senin, oftă colonelul Ababei îndreptându-se spre camera de comandă.

O luptă grea pentru piloţi, dar grea şi pentru el, îl aştepta. Dar trebuia să asigure un cer senin. Şi asta va face!

XXX

25 mai 2014, ora 8.30
Chişinău

Colonelul Armand Morun privea prin binoclu spre est, acolo de unde veneau năvălirile barbare, aproape întotdeauna dinspre est. Şi de data asta era la fel. „Iată-i venind!” murmură cu ochii la punctele negre din depărtare ce deveneau tot mai vizibile. Aceste puncte nu erau iluzii optice, ci tancuri şi vehicule blindate ce se apropiau, iar confirmarea îi venea prin staţia radio şi prin imaginile din satelit ce i se descărcau continuu pe ecran.

Primele bubuituri răbufniră din spatele său, era artileria ce încerca să-i întâmpine. Loviturile tunurilor se înteţiră, proiectilele antitanc începură să facă explozie printre vehiculele blindate inamice ce erau deja mult mai vizibile. Un TAB, urmat imediat de un T-72, izbucniră în flăcări, dar restul continuau să avanseze.

Avea în faţă cel puţin un regiment mecanizat în prima linie, respectiv un batalion de tancuri însoţit de două sau trei batalioane de IFV-uri şi BTRM-uri. Acestea din urmă, când vor sosi mai aproape, vor descărca încărcătura de infanterişti pentru a însoţi tancurile ce se apropiau de linia de front în care aştepta cu tancurile sale TR-81M1 îngropate până la turelă în solul prăfos. În curând va ieşi şi se va năpusti înainte, ca şi de atâtea ori, împreună cu tancurile sale şi cu infanteriştii aproape fanatizaţi de legenda lui Hannibal. Şi tanchiştii săi şi infanteriştii, erau siguri că alături de el vor învinge, era soarta şi destinul său. El era convins de asta, ştia că nu numai infanteria va lupta alături de el, ci şi eroii de la Mărăşeşti şi de la Odessa ale căror umbre le zărise în ceaţa dimineţii. Alături de ei, nu avea cum să piardă, nu avea cum să fie învins, aşa cum nici ei nu au fost învinşi. Va învinge sau va muri încercând,

pentru el era simplu.

Clipa decisivă se apropia cu repeziciune, clipa în care din nou va conduce oameni în luptă, într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte. Din nou va ucide şi va vedea apropiaţii săi ucişi sau răniţi. Dar asta este datoria, asta aşteaptă toţi de la un comandant pe timp de război. Şi mai aşteaptă ceva, victoria, victorie pe care era decis să o aducă din nou, pentru el, pentru ei, camarazii săi, pentru poporul din care s-a născut, pentru ţara care l-a crescut, pentru România. O luptă, o cavalcadă nebună prin care să zdrobească sub şenile hoarda invadatoare, să o distrugă şi să o risipească în cele patru vânturi, odată pentru totdeauna!

Era momentul, BTRM-urile inamice ajunseseră destul de aproape şi îşi începură descărcarea infanteriştilor care să susţină de aproape avansul mastodonţilor de oţel. Proiectilele de artilerie se spărgeau printre ele iar mitralierele grele începură să-şi ţeasă pânza deasă a morţii deasupra câmpului de luptă. Câţiva infanterişti inamici au fost daţi peste cap de rafale lungi, a mai explodat un tanc şi două BTRM-uri au fost incendiate. Un tanc inamic lovit în şenilă se răsuci pe loc, trăgând orbeşte cu tunul spre linia românilor. Artileria inamică trăgea anemic, atât cât mai rămăsese din ea după ce a fost atinsă de tirurile de contrabaterie şi de aviaţie. Sorţii le erau favorabili, erau superiori în artilerie, dar tancurile şi blindatele inamice erau atât de numeroase!

Morun ordonă un foc intens de artilerie asupra primului val inamic, apoi ceru lungirea tirului spre spatele duşman, într-un tir de baraj care să-l împiedice să trimită trupe noi in linia întâi. Acum era momentul lor, clipa atacului.

— Cel de la ora 11, cu două succesive, FOC! strigă în intercom.

— Două mii două sute de metri, l-am prins! strigă ochitorul consultând indicaţiile telemetrului laser.

Primul proiectil porni şi o clipă mai târziu lovi tancul inamic, un T-80, în plin, declanşând încărcătura plăcii reactive care devie lovitura. TR-85M1-ul lui Morun se smulse din adăpost şi ţâşni înainte, cu un colonel surescitat

ce urla în radio:

— LA ATAC!!

A doua lovitură incendie tancul inamic, în timp ce tancurile româneşti porniră duduind spre valul atacator inamic. În urma lor, cu urlete prelungi de „URAA!”, se năpustiră infanteriştii trăgând cu toată furia. Unii purtau lansatoare de rachete antitanc, de tip Javelin sau ATG şi rachetele începură să danseze peste câmpul de luptă dintre cele două forţe blindate care se apropiau una de alta urmând să se ciocnească dintr-un moment în altul. Câteva secunde mai târziu nu le vor mai putea folosi, în vâltoarea luptei, pentru a nu lovi vreun tanc propriu. Ultima salvă de artilerie căzu greu asupra blindatelor atacatoare, ridicând un baraj de fum şi flăcări care urma să se risipească încet, dar nu de tot, un fum negru continuând să se ridice din blindatele ce ardeau incendiate, apoi tunurile îşi mutară tirul în spate, lăsând spaţiu liber pentru bătălia de tancuri ce era gata să înceapă din momentul în care cele două valuri de blindate se vor contopi într-o singură şi supremă bătălie decisivă.

Tancurile lui Morun traseră din mers, dar şi cele inamice ripostară, victimele traducându-se în epave arse şi fumegânde de ambele părţi. Ajutaţi de artilerie, românii îşi adjudecaseră prima rundă, dar bătălia era abia la început, Morun înţelegând din imaginile aeriene şi din satelit că avea în faţă practic o divizie blindată cu sprijinul ei de BTRM-uri. Nu face nimic, avântul tancurilor sale era suficient de puternic ca să intre adânc în dispozitivul lor de asalt.

Un păcănit în staţia radio îl făcu să tresară cu un vădit sentiment de frustrare. Cine putea să-l deranjeze tocmai acum, în atac? Era o frecvenţă exterioară, de la comandament, iar asta nu putea însemna decât un singur lucru. Comută rapid, cu o nelinişte în suflet.

— Pintea către Hannibal, Pintea către Hannibal!

— Recepţie! răspunse precipitat, recunoscând vocea generalului Pintea, comandantul frontului.

— Hannibal, Tomo a intrat adânc în Bugeac, BIM-ul a

debarcat peste Chilia, inamicul mută forţe spre sud pentru a-l opri pe Tomo, o companie de-a lui Tomo lăsată în urmă a ocupat Căuşeniul, îi putem tăia în două la sud de Tighina!

Un oftat de uşurare, el se aştepta la veşti proaste din moment ce era chemat direct tocmai în momentul atacului chiar de către generalul Virgil Pintea. Între timp, prin intercom vocile surescitate ale echipajului prins în luptă:

— Trage la ora două, tanc inamic şapte sute de metri! Manevrează spre dreapta, dreapta!

Obuzul plecă din tunul de 100 mm, apoi leagănul automat împinse un alt proiectil la locul său. Încă puţin şi vor atinge linia de avans inamic.

O apăsare pe tasta calculatorului şi harta i se dezvălui. O oportunitate, o oportunitate extraordinară prin manevra lui Tomoioagă, acest excelent comandant de tancuri care, prevăzător, a lăsat tancuri în spate pe flancul său stâng ghicind manevra de răspuns a inamicului şi astfel a putut fi ocupat Căuşeniul, în mod sigur tancurile au plecat de la Cimişlia spre Căuşeni imediat ce forţa principală a lui Tomo a intrat în Bugeac, în Ucraina. O manevră de nota zece şi ar fi păcat să nu profite de ea! Reveni rapid la staţie, strigând ca să se facă auzit prin zgomotele bătăliei:

— Generale, îi putem tăia în două! Manevrez spre sud, în aşa fel încât să-i împingem spre nord, iar compania din Căuşeni trebuie să avanseze rapid spre Tighina! Trimiteţi-le ajutoare, orice, trebuie să preseze spre nord, către Tighina! Partizanii de acolo trebuie să-i facă să le fiarbă pământul sub picioare! Generale, fixaţi frontul de nord cu tot ce aveţi, eu mă răsucesc spre sud şi îi împing să susţin flancul stâng al celor ce avansează de la Căuşeni spre Tighina! Găsiţi ceva ca să-i reţină în nord, îi vom tăia în două, o parte rămân în Bugeac, alta la nord de şoseaua Chişinău – Tighina şi îi vom bate pe rând, iar în două zile intrăm în Tiraspol!

— Exact cum m-am gândit, colonele! Trupele de susţinere sunt pe drum, baftă şi Doamne-ajută!

— Amin! răspunse Morun după care comută staţia în aşa fel încât să fie auzit de toţi din subordinea sa.

Erau deja la o sută de metri de primele vehicule inamice şi accelerau, nerăbdători să intre în plin în linia inamică.

— Ordin, către toată lumea, penultima manevră de la Cincu!

Nu putea să vadă feţele concentrate ale comandanţilor de plutoane şi de tancuri, dar îşi putea imagina surprinderea de pe chipurile lor. Poate mulţi se întrebau dacă auziseră bine, dar nimeni nu îndrăznea să pună sub semnul întrebării capacitatea decizională a celui care i-a condus de atâtea ori în luptă la victorie. Dacă Hannibal a zis aşa, însemna că avea motive îndreptăţite să o facă, deşi manevra părea cu totul nepotrivită celei menţionate şi aplicate în poligonul Cincu de lângă Braşov. Pentru cei ce l-au avut comandant la Ciucurova, în războiul contra Ucrainei, de unde i se trăgea porecla dată ulterior de un comandant de tancuri american, cuvântul lui Morun era lege, pentru ceilalţi, mai noi în unitate, doar legenda era îndeajuns. Primul ordin a fost către Ilieş, cel care avansa cu tancurile sale în flancul drept:

— Ilieş, nu intri în ei, faci dreapta acum prin faţa frontului lor şi tragi în ei cu tot ce ai! Defilezi prin faţa lor şi îi toci cu foc de la mică distanţă! Nu te opreşti şi nu încetineşti!

Apoi către George Panait, aripa sa stângă:

— Gicule, intri în ei umăr la umăr cu mine, dar bagă de seamă, în momentul în care mă opresc şi-ţi ordon, virezi dreapta prin ei, îţi croieşti drum şi acoperi un arc de cerc, eu voi fi pivotul după care te roteşti. Tragi cu tot ce ai şi nu ierţi nimic! Vom face dreapta şi vom rupe o bucată din ei! Nu mă pierzi din ochi! Confirmaţi recepţionarea ordinului!

— Confirm! zise Panait.

— Confirm şi virez… acum! strigă şi Ilieş.

Spre surprinderea inamicului formaţia de tancuri românească se rupse când Ilieş făcu manevra spre dreapta. TR-85M1-urile lui Ilieş întoarseră tunurile de 100 mm spre stânga şi începură să tragă spre blindatele inamice din faţă, incendiindu-le unul câte unul, în timp ce goneau prin faţa flancului stâng inamic. Surprinderea a durat doar câteva secunde, până ce inamicul a luat în vizor tancurile

româneşti ce îşi expuneau partea laterală mai vizibilă şi mai uşor de lovit. Au început să tragă precis, lovind câteva tancuri, până în momentul în care Morun şi Panait izbiră în centru formaţiunea inamică. Valul inamic se clătină preţ de o clipă, dar tancurile româneşti intrară adânc provocând foc şi moarte. Infanteriştii care le urmau angajară lupta cu infanteriştii inamici debarcaţi din BTRM-uri, ajungându-se la schimburi de focuri de la câţiva paşi, grenadele de mână intrând şi ele în acţiune.

Tancurile lui Morun şi ale lui Panait avansaseră abia o sută de metri în dispozitivul inamic, trăgând de la mică distanţă în blindatele ruseşti, când Morun pivotă spre dreapta, măturând cu întreaga sa forţă de foc partea lor stângă, luând în cătare tot ce întâlnea, de fapt croindu-i drum lui Panait care manevra şi el dreapta, urmând dâra de foc şi distrugere a comandantului său, secondând-o cu o nouă salvă spre următoarea linie de blindate inamice. Cei de pe flancul stâng inamic ezitară simţind capcana şi tirul asupra lui Ilieş, greu încercat, se mai diminuă. Două braţe de oţel se roteau concentric spre dreapta prin dispozitivul inamic, scuipând succesiv, unul după altul, foc şi moarte şi izolând un număr de vehicule blindate prinse în rotire între cele două arce de cerc şi grupul lui Ilieş care le tăia orice posibilitate de manevră.

Artileria română îşi începu un tir susţinut şi devastator după coordonatele transmise de colonelul Morun asupra flancului drept inamic lăsat liber de manevra spre dreapta a tancurilor româneşti.

— Ilieş, te desprinzi şi învălui dreapta larg, dreapta larg, vreau să ajungi cât mai repede în flancul stâng inamic, larg, dar cu grijă să nu tragi în noi! Ne vedem la Sângera!

— Am înţeles, colonele!

Ilieş se desprinse trăgând în continuare, apoi începu manevra de ocolire largă spre sud, care trebuia să-l aducă dinspre sud în localitatea Sângera de la est de Chişinău. Era totuşi oarecum îngrijorat, tancurile şi vehiculele blindate izolate în prealabil puteau să le facă probleme lui Morun şi Panait, el credea că Morun l-a scos din luptă ca să-l cruţe,

din moment ce pierderile lui erau deja semnificative. Înţelese planul ceva mai târziu, când în timpul manevrei a zărit linia de MLI-84 Jder şi Saur-3 cum îi preluau frontul. Printre ele, infanterişti nervoşi cu aruncătoare de rachete şi alţii care instalau mortiere. Aşa subţiate cum erau, blindatele inamice nu le puteau face faţă, rachetele antitanc de pe MLI-84 îi vor convinge să renunţe de teama tancurilor lui Morun care le putea cădea în spate dintr-o clipă în alta. În goana tancului, îndepărtându-se de câmpul de bătălie ca să poată ocoli dreapta spre Sângera, urmat de tancurile rămase şi transportoarele blindate însoţitoare cu infanterişti, se întrebă dacă Jderii şi transportoarele Saur-3 vor reuşi să ţină frontul său până va cădea pe flancul inamic la Sângera, acolo unde apariţia lor va provoca în mod sigur panică, făcându-i pe inamici să se replieze rapid.

Ceea ce nu ştia încă, la eşalonul doi ruso-nistrean deruta se instalase deja încă din momentul în care tancurile româneşti conduse de căpitanul Mircea Mitrache intraseră în Căuşeni punând pe fugă inamicul de acolo, apoi porniseră în urmărire spre Tighina. Rapoartele radio despre tancuri româneşti năpustindu-se trăgând sălbatic în Căuşeni au sporit panica transformând-o în debandadă pe măsură ce unităţi inamice fugărite transmiteau spaima de moarte mai departe, paralizând eşalonul doi ce trebuia să vină în prima linie în ajutorul celor ce se băteau cu tancurile lui Morun. Stânga acestui eşalon se replie mult spre nord, încercând să facă front spre noua ameninţare mult exagerată asupra numărului de spaima comunicărilor prin radio şi a celor scăpaţi din infern. Pretutindeni se auzeau strigăte de „Rumunski, rumunski!”, unii îşi aruncau armele şi o luau la goană spre Tighina, mai ales cei din unităţile de cazaci şi transnistreni, deşi din oraş se auzeau distinct zgomotele bătăliei declanşate de colonelul Dorinei Iancu pentru controlul, de fapt interzicerea principalelor linii de aprovizionare inamice din oraş.

25 mai 2014, ora 9.00
Tighina

Colonelul Dorinei Iancu declanşase atacul coordonat cu informaţiile şi ordinele primite de la centru, respectiv de la generalul Virgil Pintea, responsabil pentru întreg frontul. Atacul ruso-nistrean asupra Chişinăului nici nu începuse în momentul în care Iancu a trecut de la defensiva în careul stabilit deja în cartierele Tighinei pe care le controla, din care doar hărţuia agresiv liniile de comunicaţie inamice din oraş, la un atac decisiv asupra aceloraşi linii cu scopul declarat de a le întrerupe definitiv, o lovitură grea pentru inamicul care ataca Chişinăul.

Şi o făcuse ca la carte. Elemente de infanterie susţinute de mortiere au iniţiat un atac demonstrativ spre nord, către cartierele deţinute de inamic, pentru a fixa şi a atrage cât mai multe trupe inamice acolo. La nici o oră de la declanşarea acestui atac demonstrativ, a primit informaţia că trupele sale, deşi inferioare ca şi experienţă şi combativitate, deoarece pe cei hârşâiţi în luptă îi ţinea pentru lovitura principală, au ocupat următoarea linie a blocurilor şi se întăreau pe poziţii, cerând suplimentarea muniţiilor şi sprijin de mortiere pentru a putea face faţă unui eventual contraatac inamic. Le-a trimis tot ce doreau, inclusiv o companie moldoveană ca şi sprijin, precum şi o parte dintre voluntarii civili moldoveni, dornici de luptă şi de acţiune. Moralul era la cote înalte, mai ales moldovenii doreau să intre în luptă ca să nu se zică mai târziu că libertatea lor a fost cucerită exclusiv de luptătorii din dreapta Prutului. Colonelul Iancu îi înţelegea perfect, orice român era dator şi decis să lupte pentru ţara lui.

În momentul în care Morun îşi pornise tancurile, deşi nu ştia despre asta, colonelul Dorinei Iancu dădu ordinul de atac pe direcţia sa principală, către liniile de comunicaţii inamice din centrul Tighinei. Ascuns într-un demisol insalubru cu vedere spre şoseaua principală, a aşteptat apariţia unui convoi de aprovizionare şi apoi a dat ordinul de atac. Băieţii s-au năpustit cu un entuziasm de nedescris asupra vehiculelor inamice deja prinse în tirurile de mitralieră. Aruncătoarele de grenade, focurile de aproape

au provocat panică în rândul inamicilor care nu au avut altă soluţie decât capitularea. Prizonierii au fost conduşi în spate, cu mâinile la ceafa şi depozitaţi într-un subsol de bloc până vor putea fi duşi în lagărele de prizonieri ce începeau să se aglomereze deja. Puţinele vehicule scăpate de flăcări au fost dirijate spre zona controlată de români pentru a fi folosite ulterior în alte scopuri.

O victorie facilă, dar spre deosebire de alte raiduri, colonelul Iancu era decis să rămână pe poziţii. Până acum lovise şi fugise, tactica de hărţuire. Acum rămânea pe poziţia cucerită pentru a interzice traficul de ajutoare către front, bătălia decisivă începuse deja. Oamenii săi au început să-şi edifice perimetre defensive, au instalat cuiburi de mitraliere şi au blocat şoseaua cum au putut. Blocuri de beton au fost poziţionate pe calea de acces, câteva mine au fost plantate în apropiere. Colonelului Iancu i-au fost luaţi oamenii pe care îi considera de bază, dar rămăsese cu paraşutiştii săi care îşi cunoşteau bine treaba. Alături de ei, infanteriştii şi cei din armata moldoveană, precum şi voluntarii civili, învăţau repede şi se descurcau neaşteptat de bine.

Primul atac a venit din partea escortei unui nou convoi de aprovizionare, respins cu tiruri de mitralieră şi cu aruncătoarele AG. Capul coloanei abia s-a ivit de după cotitura şoselei sub forma unui BTRM când a şi fost întâmpinat cu un foc concentric şi avariat de două lovituri bine ţintite de AG. O sticlă cu benzină aruncată de aproape l-a incendiat, apoi tirurile şi atacurile s-au mutat către centrul convoiului. Al treilea camion ce era încărcat cu proiectile de tanc a sărit în aer ca un foc imens de artificii cuprinzând în flăcări totul pe o rază de patruzeci de metri. Vehiculele convoiului au început să dea în spate, cuprinse de panică, în timp ce escorta de infanterie debarcată încerca să facă faţă atacului impetuos al românilor. Aceştia ocupaseră între timp clădirile de pe ambele părţi ale şoselei de unde vărsau potop de gloanţe. Rezultatul luptei era deja previzibil, lipsită de întăriri, coloana inamică de aprovizionare bătu în retragere, lăsând pe loc aproape

jumătate din vehicule imobilizate sau distruse.

Colonelul Dorinei Iancu ordonă ferm ca cei scăpaţi să nu fie urmăriţi, nu dorea să-şi expună oamenii inutil şi să-şi lărgească prea mult dispozitivul. În mod sigur, inamicii din spate care auziseră zgomotul luptei erau deja suficient de timoraţi, iar venirea în goană a supravieţuitorilor îngroziţi ce urlau „rumunski, rumunski!” le va face moralul să se prăbuşească suficient ca să le treacă cheful unei noi incursiuni, cel puţin pentru o perioadă. Ieşi pe şosea pentru a evalua situaţia, însoţit de personalul său. Vehiculele din convoi ardeau ridicând un fum negru şi gros, pretutindeni zăceau cadavre în poziţii groteşti, unele arse total sau parţial. Pe trotuarul din stânga, prizonieri cu capetele plecate, sub supravegherea pistoalelor mitralieră a patru infanterişti din armata moldoveană. Iancu îi privi lung, cu atenţie. Majoritatea cazaci sau nistreni, dar mai erau doi în uniformă nedefinită, de camuflaj, fără însemne, în mod sigur ruşi. La primul post de triere aceştia au fost separaţi, urmând a fi deţinuţi şi interogaţi separat. O altă problemă pe capul său, deja erau vreo cincizeci de prizonieri şi încă nu avea posibilitatea să-i evacueze spre Chişinău. Ridică din umeri, îi va ţine aici până va avea posibilitatea să o facă, oricum îi veniseră câţiva experţi pentru trierea şi interogarea lor, despre doi dintre ei, deşi în uniforme româneşti, putea jura că erau americani, după felul lor de a se comporta şi mai ales că nu scoseseră nici o vorbă de când i-a văzut. Aceştia nu vorbeau decât cu voce scăzută cu ceilalţi aşa zis experţi, pentru a nu fi auziţi de alţii.

Dar asta nu era problema lui, problema lui era războiul din centrul Tighinei. Trecuse de prima etapă, tăiase liniile de comunicaţii şi respinsese primul atac. Era rândul său să preia iniţiativa, să lărgească perimetrul controlat de trupele sale şi să securizeze in continuare căile de acces. Inamicul nu avea în momentul de faţă decât două alternative, în condiţiile date în care luptele de la est de Chişinău erau în plină desfăşurare. Trupele ruso-nistrene ce se băteau acolo aveau nevoie ca de aer de tot ce înseamnă aprovizionare, de muniţii, combustibil şi subzistenţă, iar el le tăiase

principala linie de aprovizionare din Tighina. Aşa că inamicul nu putea acţiona decât în două moduri, ori să forţeze deschiderea liniei pe care el o retezase, ori să dirijeze fluxul de aprovizionare mai pe la sud, pe alte trasee din oraş, deoarece punctul vital continua să rămână podul peste Nistru.

Colonelul Dorinei Iancu judecase rapid. Dacă ar fi încercat să meargă spre sud pentru a tăia şi eventualele rute secundare deschise de inamic s-ar fi extins prea mult, lucru care l-ar fi putut face vulnerabil la un atac direct, mai ales că a început să aibă de a face cu cei ce se retrăgeau în fugă de pe locul bătăliei care intrau în oraş de la vest. Din fericire era vorba mai mult de cazaci intraţi în panică, care au fost uşor împrăştiaţi şi o mare parte capturaţi. Dar acesta era un semn că lucrurile mergeau bine în bătălia Chişinăului. Ţinând cont de considerentele tactice şi de misiunea sa, de a intercepta aprovizionările, colonelul Iancu a luat decizia care o considera cea mai bună în condiţiile date. A început să avanseze precaut, stradă cu stradă, bloc cu bloc, spre pod pentru a tăia de la rădăcină traseele de aprovizionare. Pentru disimularea manevrei, a trimis patrule puternice întărite şi spre sud, pentru a hărţui convoaiele ce ar încerca să treacă pe acolo, dar efortul principal l-a mutat spre est, avansând pas cu pas spre pod. Era suficient să-l aibă sub bătaia armelor pentru a face prăpăd. Rând pe rând, s-au pus în mişcare infanteriştii în echipe de cercetare şi scotocire, urmaţi de civilii ce însoţeau mortierele şi tunurile de 75 mm cu care spera să ţină podul în şah. Erau şi veşti bune, la adăpostul fumului gros de la incendii, elicoptere începuseră să debarce primele două companii trimise ca şi sprijin.

Colonelul Dorinei Iancu îşi strânse mai aproape automatul AK-47 şi porni precaut spre est, spre podul ţinut cu atâtea sacrificii de vulturii lui Motrescu doar cu câteva zile în urmă.

25 mai 2014, ora 9.05
Vadul lui Vodă

Căpitanul Lucian Mirea încă nu aflase că a fost avansat ca şi maior. Nu avea de unde să ştie, el lupta încercuit la fel ca şi oamenii colonelului Dorinei Iancu, dar nu în mediu urban, ci în mediul care le convenea cât de cât. Vânătorilor de munte, după cum le spunea şi numele, erau perfect antrenaţi pentru lupta în mediul montan, dar se descurcă foarte bine şi în alte părţi, după cum au dovedit cu alte ocazii, inclusiv în Afghanistan. Pentru ei, muntele şi pădurea este un aliat, dar acolo unde nu este munte, se descurcă cum pot mai bine, ca şi în cazul de faţă, când luptau cu bune rezultate ca şi partizani, alături de camarazii lor moldoveni, în zona rurală şi parţial împădurită de pe platoul Cocieri.

Era o zi deosebită, una decisivă pentru acest război, Mirea ştia asta din ordinele primite prin radio. Şi o ştiau şi băieţii săi, gata de a-şi face din nou datoria. Pe malul de est al Nistrului, la podul de pontoane atât de hărţuit şi atacat de el în ultimele zile, locul prin care treceau întăririle inamice, Mirea aştepta cu o telecomandă mică de plastic în mână. Mai avea o mină, pe care urma să o detoneze acum, deoarece podul de pontoane distrus şi refăcut de atâtea ori, era încărcat de vehicule de aprovizionare ce se grăbeau spre vest, către Chişinău, în încercarea de a schimba sorţii bătăliei. A apăsat o dată, ultima mină s-a desprins, apoi a detonat-o când a atins podul, aruncându-l în aer şi scufundând pentru totdeauna un tanc şi câteva camioane.

Ai săi au tras, au incendiat altele, apoi s-au retras aşteptând şi supraveghind. Au atacat coloana din nou când a încercat să se întoarcă, despre refacerea podului nu mai putea fi vorba. Geniştii lipseau, iar oricine se apropia de mal era vânat de lunetiştii lui Mirea. După câteva încercări de întoarcere, primite cu focuri de armă, inamicul s-a convins că era ţinut pe loc pentru a nu putea livra întăririle necesare frontului. Aproape întreaga zi s-a scurs aşa, cu calea de retragere blocată de vehicule incendiate, iar în clipa în care cineva încerca să se apropie de ele, era primit cu focuri susţinute de armă, inclusiv cu aruncătoare.

Riposta de pe mitralierele de pe TAB-uri şi tunurile de 30 mm era total ineficientă, românii rămâneau invizibili în desişurile ce mărgineau drumul spre Nistru. În cele din urmă, coloana a înţeles cruda realitate, erau prizonieri, aşa că se resemnară să aştepte desfăşurarea evenimentelor, ori apariţia românilor, ori o coloană de ajutor.

Dar Lucian Mirea avea alte planuri. Nu dorea să-şi expună inutil oamenii, cu o trupă scăzută numeric îi putea ţine pe cei din coloană blocaţi pe timp nedefinit. Cât timp erau ţintuiţi acolo, erau practic scoşi din luptă. Iar pe restul băieţilor de sub ordinele sale îi pregătea pentru un obiectiv ambiţios care putea deveni posibil odată cu apropierea românilor de pe front. Pentru acest obiectiv începuse deja desfăşurarea trupelor sale, încet, pe tăcute, din trei părţi. Vânători de munte, infanterişti, soldaţi moldoveni, civili voluntari, unii dintre vechii burunduci şi scorpioni din 1992, care păşeau pe urmele vechilor lupte şi ştiau fiecare piatră, fiecare ridicătură de pământ sub care căzuse unul de-al lor, toţi aveau un singur nume pe buze şi un singur obiectiv în minte: Dubăsari.

25 mai 2014, ora 9.30
Est de Chişinău

Umbrele şi rămăşiţele ultimei bătălii pentru Chişinău, vizibile şi de neşters, erau acolo, un permanent memento faţă de cei care au luptat şi au murit nu numai astăzi, ci şi în vremurile îndepărtate, doar în secolul trecut anii au marcat destine şi au gravat nume şterse de trecerea timpului, 1918, 1940, 1941, 1944 şi mai recent, luptele pentru limbă şi neam, 1988, 1991, apoi mai la est, 1992, pentru a reveni din nou, cu lupte şi victime uitate, cu câteva zile în urmă şi chiar acum, în clipa asta, români îşi varsă sângele şi îşi dau sufletul pentru bucata şi porţiunea României de est, pururi şi veşnic românească, dar pentru care a trebuit şi trebuie şi acum să curgă sânge, mult sânge.

De sus, din înalturi, căpitanul Călin Pop vedea doar norii

grei de fum negru ce se ridicau la est de Chişinău, mărturie a luptelor cumplite ce încă erau în desfăşurare. Un fior de nelinişte şi o dorinţă aprigă de răzbunare i se ridica de-a lungul şirei spinării, cuprinzându-i stomacul, dar când ajunsese la creier, o luciditate extremă şi rece îi cuprinse simţurile până la extremităţile membrelor, transformându-l într-o maşină de luptă gata să ucidă, un binom om-avion rece şi calculat perfect integrat mecanismelor sensibile ale aparatului F-16. El şi avionul erau un tot integral, dar aparatul dobândise ceva în plus prin această simbioză, instinctul ucigaş de vânător de care doar omul era capabil, acel om arzând de dorinţa răzbunării. Era ceva mai presus de înţelegere, era o maşină ucigaşă creată de om şi adusă la perfecţiune tot prin om. Şi maşina era gata să ucidă, să verse foc şi moarte prin intermediul rachetelor aer-aer gata de plecare.

Alături de el, piloţi hotărâţi la manşa aparatelor F-16 gata să lupte, să învingă sau să moară, după cum îi simţise în urma discursului său de mai devreme. Escadrilele grupate de F-16 veneau în frunte, urmate la un plafon inferior de aparate IAR-99 Şoim protejate de Mig-21 Lancer, acestea cu rolul de a angaja inamicul la sol sau elicopterele pe care le-ar fi putut aduce acesta pe câmpul de bătălie. Mult mai în spate decolaseră şi elicopterele româneşti IAR-330 Puma Şocat, cu rol de vânători de tancuri. Era o desfăşurare masivă de forţe menită unui singur scop, eliminarea inamicului odată pentru totdeauna.

Scopul şi misiunea elicopterelor era distrugerea tancurilor şi blindatelor inamice cu rachetele X-5 sau Hellfire americane. Va urma un duel cu tancurile şi transportoarele inamice şi ele dotate cu mitraliere şi rachete antiaeriene. Dar elicopterele aveau nevoie de protecţie aeriană, pentru asta erau acolo avioanele Şoim şi Lancer. Primele aveau un rol primordial în atacul la sol, dar Mig-21 Lancer-urile trebuiau să acorde un sprijin aerian apropiat contra elicopterelor inamice. Pentru protecţia împotriva avioanelor interceptoare, la un plafon superior zburau escadrilele de F-16, arma supremă. Aviaţia română

ieşise cu tot ce avea mai bun, era totul pe o carte, totul sau nimic, acum ori niciodată. Nu numai căpitanul Călin Pop, dar fiecare pilot, indiferent de aparat, fiecare om de la sol, luptător individual sau comandant de tancuri, ca şi colonelul Armand Morun, intuise asta. Astăzi, acum, se decidea nu numai soarta Basarabiei, ci şi soarta României. Iar de deznodământul acestei zile depindea viitorul ţării poate pentru decenii de acum înainte. Iar pe feţele lor încrâncenate se citea aceeaşi hotărâre, se vor arăta demni de misiunea lor, vor asigura ţării viitorul pe care îl merită. Sau vor muri pentru asta.

Elicopterele comandorului Laurenţiu Bodea virară spre stânga, către concentrarea de tancuri inamice, flancul stâng al atacului colonelului Armand Morun lăsat de izbelişte după manevra îndrăzneaţă a acestuia spre dreapta. Acele tancuri au fost lăsate pe mâna artileriei şi rachetelor antitanc ale infanteriştilor de pe linia de rezistenţă, dar pericolul major era ca acestea să străpungă linia periclitând întregul plan de acţiune, de a manevra pe la sud avansul inamic.

Totul era o chestiune de sincronizare, dacă frontul ceda aici, învăluirea pe la sud şi toate eforturile puteau fi zadarnice în cazul în care inamicul reuşea ruperea apărării pe flancul stâng, unde trupele trimise din nord erau total insuficiente, majoritatea de infanterie echipate cu noile transportoare Saur-3, dar care nu puteau face faţă tancurilor. Manevra de la sud putea fi tardivă, în cazul în care frontul ceda prin faptul că dacă tancurile inamice ar fi străpuns apărarea, din nou totul ar fi fost pe muchie de cuţit. Intrând în Chişinău, blindatele ruso-nistrene ar fi putut întoarce soarta bătăliei o clipă mai devreme prin tăierea aprovizionării şi liniei de comunicaţii, atât a lui Morun, cât şi a lui Tomoioagă. Pentru acesta din urmă o parte din rezerve ar fi putut veni mai departe pe la Galaţi şi Cahul, precum şi peste braţul Chilia al Dunării, odată cu Batalionul de Infanterie Marină al colonelului Lazăr, dar dacă Chişinăul cădea, rezultatul strategic ar fi în cel mai bun caz un armistiţiu nedecis, pe noi linii viitoare de confruntare.

Iar românii aveau nevoie stringentă de o victorie clară, din toate punctele de vedere, atât tactic, cât şi strategic şi politic. Victoria era o necesitate, la fel ca şi în toată istoria românilor, când un rezultat nedecis ar fi echivalat cu o înfrângere. Dar pentru asta erau ei aici, luptătorii României Mari, să se asigure de victorie, o victorie pe care o clamau şi o doreau, pentru care erau gata să sacrifice orice, chiar şi viaţa. La fel ca şi înaintaşii lor, se vor bate până la ultima picătură de energie şi de sânge.

Dar până a-şi vărsa sângele propriu, comandorul Laurenţiu Bodea dorea să-l vadă pe al duşmanului, să-l verse din plin, în aşa fel încât să-i treacă pofta de pământ românesc. Vroia sânge, vroia moarte, vroia să-şi vadă duşmanii muşcând ţărâna, vroia să poată contempla blindatele lor incendiate de rachetele sale, ca şi de fiecare dată când şi-a condus escadrila în misiune de luptă, fie că a fost în Maramureş sau în Chişinău. „Ne vom bate până la unul” strigă în staţie apoi îşi dirijă elicopterul deasupra blindatelor inamice ce aproape că atingeau în atac linia apărătorilor ce ripostau cum puteau mai bine, cu grenade antitanc şi mitraliere grele. Escadrila sa îl urmă, gata să-şi lanseze rachetele spre mastodonţii de oţel ce avansau grăbiţi către linia de apărare aflată incredibil de aproape.

De la joasă înălţime, putea vedea apărătorii din şanţ cum trăgeau cu energia disperării cu tot ce aveau asupra tancurilor ce avansau imune la gloanţe, doar din când în când unul se oprea în urma unei lovituri de aruncător sau vreo mină antitanc plasată mai devreme în calea lor. Infanteriştii inamici se grupaseră în spatele mastodonţilor gata să atace decisiv odată ce linia defensivă va li ruptă. Artileria îşi mutase tirul în spate, de teamă de a nu lovi liniile româneşti. Tunurile de pe tancuri bubuiau provocând explozii şi distrugeri, în curând linia va fi ruptă, era inevitabil. Dar pentru a evita un astfel de deznodământ se afla el acolo, pentru asta era plătit şi pregătit.

Ordinul de foc îl transmise sec prin staţie, elicopterele sale se desfăşuraseră deja. În linie, la joasă înălţime, elicopterele din escadrila căpitanului Laurenţiu Bodea se

aplecară uşor în faţă, apoi lansară rachetele ucigaşe. Primele tancuri din front explodară în jerbe de lumină, lovite fiecare de una sau două rachete antitanc X-5. Elicopterele se răsuciră pe loc, deschizându-şi un alt câmp de tragere, vizând a doua linie de avans. Un fâsâit uşor, după care racheta pleca din stativ urmându-şi cursa ucigaşă ce se încheia în corpul unui tanc sau al unui BTRM, apoi explozii de foc, distrugere şi moarte.

Uralele din şanţ le-a auzit în ciuda zgomotelor bătăliei, i-a văzut pe infanterişti cum săreau şi porneau la contraatac, angajând lupte de la mică distanţă cu infanteriştii inamici. Dar a văzut şi rachetele antiaeriene cum plecau spre ei silindu-i la manevre pentru a le evita. Una a trecut la nici o jumătate de metru de elicopterul său, dar aparatul din stânga, pilotat de Adrian Roşu, nu a fost la fel de norocos, explodând într-o minge de foc. Nu era timp de pierdut, ai noştri au trecut la contraatac. Prin staţie, recepţionă comunicatul comandantului de escadrilă al aparatelor IAR-99 Şoim, căpitanul Flaviu Popa:

— Atac linia a doua la sol, acum!

Un huruit apocaliptic se suprapuse peste zgomotele bătăliei atunci când Şoimii se năpustiră din înalturi lansându-şi încărcăturile de bombe la nici un kilometru în spate, creând un perete de foc înalt de peste treizeci de metri, arzând totul în calea lor. Artileria română, parcă încurajată de atacul aerian, începu să-şi verse proiectilele şi mai abitir, ajutată de Larom-urile care îşi ocupaseră poziţiile în spatele primei linii de apărare româneşti. Rachetele de 160 mm se prăbuşiră din înalturi distrugând tot ce exista pe o fâşie de teren care separă capul avansului inamic de rest.

Comandorul Laurenţiu Bodea îşi conduse elicopterele înainte, trăgând cu furie în tot ce mişca la sol până a rămas fără rachete, apoi au tocat zona cu tunul de 20 mm şi cu proiectile nedirijate PRND S-5K/M de 57 mm până rămaseră fără muniţii, apoi tăcură cale întoarsă pentru realimentare şi reînarmare, lăsând în urmă un dezastru pentru forţele inamice atacatoare. În urma sa, infanteria româna ataca tancurile şi blindatele izolate, angajând lupta contra

infanteriştilor inamici, bătându-se cu energie şi curaj, incendiind blindatele cu grenade de mână şi croindu-şi drum înainte. Da, elicopterele sale şi-au făcut datoria şi vor reveni în curând pentru a-i susţine pe aceşti bravi luptători.

Căpitanul Călin Pop primea prin staţie informaţii despre lupta de la sol, dar acestea nu-l priveau direct. Pentru el se pregătea altă luptă, cea supremă, cu avioanele interceptoare inamice, care nu aveau cum să fie departe. Informaţiile primite de la aparatul AWACS american ce plana la mare înălţime erau clare. O mare grupare de avioane inamice se îndrepta spre ei, în mod sigur dirijate de un aparat echivalent rusesc, un Tupolev-95 Bear, după indicativul NATO. În curând vor fi faţă în faţă. Îşi porni radarul de căutare şi prinse formaţia inamică la circa şaizeci de kilometri. Erau mai mulţi decât ei, dar mai puţini decât s-ar fi aşteptat. Pierderile răriseră rândurile şi la ei.

Lansă o rachetă AIM-120 AMRAAM apoi vră uşor dreapta urcând la un etaj superior urmat de restul escadrilei sale. Celelalte escadrile se împrăştiară treptat, în aşteptarea primului val de rachete inamic. Erau convinşi că erau ruşi, numai despre ei putea fi vorba pe aparatele de luptă, vor aplica ca la carte doctrina luptei aeriene aşa cum o vedeau ei, un val de rachete care să dezorganizeze formaţia adversă, fiecare aparat lansând câte una, apoi atac grupat. Nu s-au înşelat nici de data asta, radarele au achiziţionat valul de rachete care de la distanţă puteau fi confundate cu avioanele propriu-zise. Dacă ar fi atacat în gol ceea ce pe radare apăreau ca şi aparate de luptă, dar de fapt doar un front de rachete antiaeriene, avioanele inamice i-ar fi surprins risipiţi şi i-ar fi măcelărit. Dar ei cunoşteau şiretlicul, aşa că au evitat primul val de rachete, risipindu-se grupat, pe escadrile, după care au revenit strânşi în formaţii puternice, fiecare cu rolul ei.

Pentru căpitanul Călin Pop şi ceilalţi comandanţi de escadrile misiunea de astăzi era foarte clară, respingerea atacului inamic şi protecţia trupelor de la sol, asta implicând şi protecţia elicopterelor şi avioanelor IAR-99 Şoim ce sprijineau direct trupele de la sol. El o rezumase în

discursul său în două cuvinte reluate de toţi ceilalţi: „Cer senin!”. Dacă astăzi vor reuşi să asigure un cer senin deasupra Basarabiei, era convins că acest cer va rămâne aşa, senin, pentru următorii ani, poate pentru următoarele decenii.

Căpitanul Călin Pop a decis atacarea flancului stâng inamic, cel din dreapta sa, în urma informaţiilor primite referitoare la desfăşurarea luptelor de la sol. Înainte de decolare, viziunea sa a fost acceptată de către toţi factorii responsabili, era necesar ca frontul sudic să fie curăţat total, inclusiv de ameninţările aeriene. Zona nordică rămânea terenul de acţiune al artileriei şi al lansatoarelor de rachete antiaeriene, care altfel ar fi fost stânjenite de prezenţa avioanelor amice. Iar în zona sudică, cea de decizie, era necesar fiecare tanc sau armă, iar interdicţia aeriană putea să fie un element important, totul pentru victorie. Trase de manşă şi se năpusti în înalturi, la un plafon superior, urmat îndeaproape de escadrila sa. Urmau să cadă asupra atacatorilor, asupra avioanelor de luptă inamice, să le distrugă şi să le risipească de pe cerul Basarabiei încercate şi însângerate. Urma o nouă luptă, dar astăzi parcă era mai pregătit ca niciodată. Va învinge, asta aşteptau toţi de la el, camarazii de zbor, cei de la sol, întregul său neam care i-a plătit cu bani grei instrucţia şi avionul de luptă, dar mai ales luptătorii din şanţuri şi tranşee, din mlaştini şi păduri, cei ca şi căpitanul Lucian Mirea, locotenentul Niţu sau soldatul Costache şi mulţi alţii. Le-a promis un avion doborât pentru ei şi îl vor avea. Mai mult, vor avea cerul senin necesar ca ei să-şi facă treaba, să cureţe terenul. El cu ai săi vor curăţa cerul, iar ceilalţi vor curăţa pământul sfânt al Basarabiei înecat de sânge şi lacrimi.

Căpitanul Călin Pop îi simţea, erau deja suficient de aproape, îşi porni radarul de căutare şi primi primele informaţii pe ecranul HUD, suprapuse peste cele recepţionate de la AWACS-ul de deasupra. O formaţie inamică de Mig-29 era la nici treizeci de kilometri de el şi avansa. Dacă el i-a văzut, în mod sigur şi ei l-au văzut, din

momentul în care a pornit radarul. Urma să se bată şi se va bate, din nou.

Trase de manşă şi coborî, virând direct către formaţia inamică la un plafon inferior, urmat de escadrila sa, manevră neaşteptată de inamic. În acelaşi timp, restul escadrilelor câştigară înălţime, nu numai pentru a se feri de rachetele inamice lansate în primul val, dar şi pentru a-şi pregăti un unghi de atac favorabil. Manevra neaşteptată a escadrilei lui Pop trecu aproape neobservată în febrilitatea luptei aeriene care se dezlănţui imediat. Rachetele aer-aer începură să se încrucişeze pe cer, viraje nebune, momeli lansate pentru a păcăli rachetele, avioane care îşi porneau post-combustia pentru un strop de accelerare ca să scape de umbra ameninţătoare a vreunei rachete, totul transformă câmpul de bătălie aerian într-un uriaş stup de albine înfuriate ce se învârteau în jurul unui glob de foc şi flăcări. Deoarece apăruseră şi flăcările avioanelor lovite ce se prăbuşeau din înalturi, mingi de foc ce se desfăceau în bucăţi arzânde ce pluteau lin către sol. Când ajungeau prea aproape, intrau în acţiune tunurile de bord, avioanele F-16 româneşti scuipând proiectile de 20 mm din tunurile M61 Vulcan de tip Gatling.

Acolo, la sol, toată lumea încremenise cu ochii pe cer, de unde cădeau meteoriţii aprinşi sub forma bucăţilor de avioane arzânde. Colonelul Armand Morun răcni înfuriat, ordonând tancurilor sale continuarea operaţiunilor, nu era lupta lor, a sa era în plină desfăşurare şi trebuia să o ducă la bun sfârşit. Tancurile îl urmară, la fel ca şi infanteria şi blindatele de sprijin.

La bordul AWACS-ului, maiorul Dave Smith se luă cu mâinile de cap exclamând:

— Holly damned shit!

Era cea mai cumplită bătălie aeriană la care asistase vreodată, mult mai groaznică decât oricare pe care le văzuse în întreaga sa carieră militară, în Afghanistan, Irak, oriunde ţara sa l-a trimis, mai cumplită decât orice bătălie, inclusiv din ultimul război pe care românii îl duseseră contra ucrainenilor. Pe ecranul său se încrucişau atâţia

vectori ce reprezentau avioane sau rachete încât nu mai avea cum să le distingă. Nu avea ce face, trimise mai departe imaginile şi înregistrările, dar ochii îi rămaseră pironiţi pe ecranul care îi înfăţişa probabil cea mai mare bătălie aeriană de la al doilea război mondial încoace. Dar de data asta cu avioane moderne, cu rachete ultraperformante.

De fapt, nu mai era o bătălie aeriană, era un masacru. Aviaţia rusă avea superioritate numerică, dar dârzenia şi abilitatea românilor era extraordinară. Se băteau cu o însufleţire şi o indiferenţă faţă de pierderi care au făcut ca atacatorii, deşi superiori, să înceapă să şovăie. Din primele minute ale angajării în luptă, trei avioane româneşti au fost doborâte, un singur pilot a reuşit să se catapulteze în teritoriul inamic, un alt aparat a trebuit să se întoarcă avariat. În schimb, şapte avioane ruseşti au căzut în flăcări şi trei au fost nevoite să se retragă avariate. Asta până la un moment dat.

Punctul de răscruce a fost momentul în care escadrila căpitanului Călin Pop a apărut de la un plafon inferior în plină luptă şi a angajat avioanele inamice aflate în valul doi, ce se considerau încă într-o relativă siguranţă. A apărut de nicăieri, lansându-şi rachetele cu rază scurtă AIM-9 Sidewinder. Lovite în plin, avioanele ruseşti se prăbuşiră cuprinse de flăcări. Cu ochii spre un Mig-29 dispărut de pe ecran, căpitanul Călin Pop murmură:

— Niţule, ăsta e al tău, al tău şi al lui Mirea, al lui Costache şi al tuturor băieţilor tăi! M-am ţinut de cuvânt, l-am doborât!

Nici prin cap nu-i trecu că era la a şaptea victorie, în schimb se bucură sincer când auzi prin radio vocea locotenentului româno-american George Dimăncescu ce-şi striga victoria asupra unui Mig-29. Bătălia continua, inamicul începu să bată în retragere. Avioanele româneşti începură urmărirea, acum când inamicii dădeau coada erau cel mai vulnerabili. Rachetele româneşti, ultimele de fapt, le luară urma lăsând şi aici victime. Zburau deja victorioşi deasupra Transnistriei, când prin radio se auzi vocea

colonelului Ioan Ababei de la Iaşi, cu ordine clare pentru fiecare escadrilă.

Căpitanului Călin Pop şi escadrilei sale i se ordonă să aterizeze la Chişinău pentru realimentare şi înarmare pentru o misiune de atac la sol. Colonelul îşi transmise şi felicitările, o victorie importantă, şaisprezece victorii sigure, trei probabile, deoarece aparatele s-au retras avariate, contra şase pierderi cu trei avariate, dintre care două recuperabile. Rolul lor, pe timpul realimentării, le va fi luat de avioanele Mig-21 Lancer care apărură deja de la vest. Călin Pop răsuflă încă o dată uşurat. A reuşit încă o dată, a scăpat şi şi-a adus escadrila întreagă înapoi. A învins şi peste toate, a mai doborât un avion inamic. Începuse o zi bună şi promiţătoare, dar mai avea mult de luptat până la încheierea ei. Spera doar să se încheie tot aşa cum a început.

XXXI

25 mai 2014, ora 9.50
La sud de Tighina

Căpitanul Mircea Mitrache strigă din nou în radio, îndemnându-şi tancurile înainte, tot înainte, urmate de BTR- urile de infanterie şi de câteva MLI-84-uri şi câteva Saur-3-uri. Era urmat în majoritate de BTR-uri, restul blindatelor de însoţire moderne fiind în inferioritate, dar nu-i păsa. În curând va atinge periferiile Tighinei, aşa i s-a ordonat şi va susţine astfel centrul manevrelor executate de Morun şi Tomoioagă, cei mai buni comandanţi de tancuri din armata română, ultimul fiind chiar superiorul său. Colonelul Tomoioagă deja lupta în Bugeac cu rezultate remarcabile, reuşise o pătrundere adâncă izolând forţe importante inamice, iar debarcarea Batalionului de Infanterie Marină român sub comanda colonelului Ilie Lazăr în câteva puncte la nord de braţul Chilia al Dunării crease perspectiva încercuirii totale a forţelor inamice de acolo. Colonelul Morun, Hannibal după cum i se mai spunea, reuşise o manevră de care doar el era capabil în faţa atacului furibund inamic din faţa Chişinăului şi acum lua din flanc forţele principale inamice, răsucindu-le printr-o pivotare îndrăzneaţă pe la sud, o manevră genială care rupea în două forţa inamică, o parte deja în proces de încercuire de către superiorul său, colonelul Tomoioagă.

Căpitanul Mitrache era pătruns de importanţa misiunii sale, a rolului său de pinten înaintat care va sparge dispozitivul inamic ce va fi definitiv anihilat de manevrele celor doi colonei, Morun şi Tomoioagă, aceste genii româneşti ale războiului de manevră cu blindate. În curând, dacă va reuşi în misiunea sa, va putea să aspire la o ascensiune ca şi a lor, poate mai târziu va fi un comandant de tancuri asemenea lor, de ce nu? Exemplele erau

nenumărate în istoria noastră, generalul Leonard Mociulschi, un comandant de excepţie în al doilea război mondial a condus Divizia a 3-a munte, una de elită în armata română care s-a acoperit de glorie atât pe frontul de est, cât şi pe cel de vest, în primul război mondial era un căpitan care s-a evidenţiat la Oituz, în regimentul 23 infanterie. De ce nu, mai târziu şi el va putea fi un comandant de tancuri pe măsura lui Morun sau a lui Tomoioagă! A luptat alături de comandantul său, colonelul Tomoioagă, la Gutin contra ucrainenilor, acum câteva zile la Tighina în învăluirea strălucită pe la sudul oraşului şi acum alerga tot spre sudul oraşului Tighina pentru a-l străpunge, deschizând calea blindatelor lui Morun care învăluiau principala forţă de atac inamic spre Chişinău. Din comunicatele prin radio aflase că Morun a izbit puternic inamicul în centru, după care a manevrat spre sud, dislocându-i flancul stâng şi acum gonea presându-i flancul destabilizat pentru a-l tăia de principala linie de comunicaţii, cea din Tighina şi ea grav afectată de partizani şi forţele române rămase în oraş. În mod sigur, cu asemenea comandanţi, victoria nu putea fi decât a lor. Iar el era acolo pentru a se asigura de asta, era prima linie, pumnul de oţel care va răsturna şi va da peste cap apărarea inamică, deschizând calea pentru tancurile TR-85M1 ale legendarilor comandanţi.

Pentru asta gonea tot înainte, spulberând şi întorcând apărarea inamică din Căuşeni şi apoi urcând pe urmele fugarilor descumpăniţi tot mai departe, spre nord, către Tighina. Tancurile sale goneau victorioase, distrugând totul în calea lor. Rezistenţa din Căuşeni a fost întoarsă printr-o manevră pe flancul drept, lăsând în urmă circa două sute de prizonieri, dar nu era timp de oprire, urmărirea inamicului în retragere era esenţială. Transportoarele inamice BTRM, camioanele încărcate de soldaţi disperaţi, erau ajunse din urmă şi distruse din mers în cazul în care nu se predau de la primele focuri de armă. Dacă se predau, tancurile însoţite de BTR-uri, MLI-uri şi Saur-3-uri treceau pe lângă soldaţii cu mâinile ridicate, lăsându-i în grija

infanteriştilor care îi îndrumau spre vest, către lagărele de prizonieri din ce în ce mai neîncăpătoare.

Pentru el era un singur drum, înainte, un singur ţel, Tighina. Deja vedea primele clădiri de la periferia sudică a oraşului, vedea în depărtare fumul dens al incendiilor provocate de luptele intense din centru duse de neînfricaţii colonelului Dorinei Iancu, care de zile în şir rezistau în cartierele din nord şi acum trecuseră la ofensivă spre centru şi spre podul peste Nistru, podul pe care el şi colonelul Tomoioagă îl atinseseră cu câteva zile înainte, atunci când era încă apărat şi ţinut de o mână de luptători de elită din Batalionul 1 Operaţiuni Speciale „Vulturii”. Dar oare unde erau acum aceşti bravi războinici? Nu contează, el va ajunge din nou acolo şi în drumul său va zdrobi orice rezistenţă.

Tancul său era în frunte, aşa dorea el, deşi regulile militare spuneau altfel, tancul comandantului ar trebui să fie în coloană, pentru a avea o privire de ansamblu şi pentru a evita să fie distrus din întâmplare la un contact neaşteptat cu inamicul. Dar el dorea să fie în frunte, să fie primul care intra din nou în Tighina. Vedea deja primele clădiri, nişte hale mari în mod sigur transformate de inamic în cuiburi de rezistenţă. Va trebui să se bată pentru a intra în oraş şi o va face, va reuşi să realizeze un cap de pod, un punct de rezistenţă înfipt în apărarea inamică, o bază pentru viitoarele operaţiuni pentru cucerirea oraşului imediat ce rezervele şi întăririle vor sosi.

Prima baterie antitanc inamică deschise focul din dreapta şoselei, imediat ce coloana românească se apropie suficient. Fără să-şi piardă cumpătul, căpitanul Mircea Mitrache ordonă desfăşurarea unităţii sale pentru atac. Împreună cu două tancuri învălui spre dreapta, pentru a-şi deschide câmp mai bun de tragere spre poziţia bateriei. La centru, tancurile angajaseră lupta ţintind cuiburile de mitralieră.

— Foc! şi tancurile traseră la unison. La atac!

Porni înainte, scopul său fiind de testare a poziţiei inamice, în cazul în care era prea puternică dorea să o

fixeze şi să o ţină pe loc, pentru a nu putea fi deplasată, ba chiar să atragă cât mai multe forţe aici care nu vor putea fi folosite în alte sectoare. Între timp, aştepta ordine şi informaţii, în funcţie de care va putea decide cursul acţiunii viitoare. Până acum reuşise, a curăţat porţiunea de la sud de Tighina, dar ca să intre în oraş avea nevoie de întăriri suplimentare şi de susţinere. Se întrebă cât de rapid puteau ajunge tancurile lui Morun pentru a asalta oraşul şi tăia total spatele principalei forţe de atac inamice spre Chişinău.

Prins în vâltoarea luptei, nu le-a auzit şi nu le-a simţit. Au apărut din dreapta, de dincolo de Nistru, păsări răpitoare vestitoare ale morţii şi distragerii, elicopterele Kamov Ka-52 Aligator. Primele rachete antitanc începură să cadă. Mitralierele antiaeriene DShK de 12,7 mm au început să ţeasă pânza deasă de gloanţe, lor alăturându-se şi cele de 7,62 de pe MLI şi Saur-3. Infanterişti debarcaţi lansară rachete antiaeriene din lansatoare portabile, dar era prea târziu. Elicopterele s-au retras lăsând dezastru în urma lor, tancuri şi transportoare incendiate, scoţând fum gros, înecăcios. Printre ele şi tancul din frunte, al căpitanului Mircea Mitrache, care nu va apuca niciodată să ajungă colonel.

25 mai 2014, ora 9.25
Zona Cobusca Nouă

Santinela nu putea fi cazac, purta o uniformă nedefinită ca şi a trupelor transnistrene. Se aşeză lângă şopron, alături de un şofer ce se oprise din lucru lângă o capotă deschisă a unui vehicul ce se ghicea sub acoperişul şopronului. Îşi scoase o ţigară, (răgând cu urechea la exploziile depărtate, dar din ce în ce mai clare. Spuse ceva către şofer, acesta aprobă din cap cu ţigara în gură, aruncând o privire spre sursa depărtată a zgomotului, întinse chibritul aprinzându-i ţigara, apoi şi-o aprinse şi pe a sa. Amândoi se relaxară şi expirară fumul satisfăcuţi.

— Bucuraţi-vă de ţigară, murmură Toma, este ultima!

Ascuns la buza pădurii, la nici cinci sute de metri, cu

arma îndreptată spre ei, camuflat perfect cu ramuri şi frunziş, alături de Manole şi el cu arma aţintită, deoarece acum vor avea nevoie de putere de foc, aştepta ordinele. Le primi în mai puţin de un minut. De după coroanele copacilor, un zgomot în crescendo amplificat îi făcu pe cei doi fumători să tresară şi să privească încolo. Schiţară chiar gestul să se ridice, dar nu au mai apucat. Arma lui Toma trase două focuri care s-ar fi putut confunda într-unul singur. Cei doi căzură la pământ, loviţi în cap, cu ţigările încă arzând între degetele crispate. Trei elicoptere IAR Puma Şocat apărură în mica poiană şi planară la joasă înălţime, poziţionându-se în trei puncte din exteriorul cabanei de vânătoare ce servea ca şi comandament înaintat al frontului ruso-nistrean. Corzile căzură câte două pe ambele laterale ale fiecărui elicopter şi luptătorii români în combinezoane camuflaj, cu căşti şi veste antiglonţ, trupe de elită din batalionul 1 „Vulturii” din Târgu Mureş şi „Humint” Buzău, coborâră cu viteză, doi câte doi la fiecare două secunde. Ajunşi la sol se aruncau deoparte, apucau armele şi luau poziţii de asalt asupra cabanei.

Acoperirea le era asigurată de patru echipe de lunetişti, plasaţi în cele patru puncte cardinale, aduşi în prealabil de elicoptere IAR 316 Alouette, care profitaseră de atacul aerian al comandorului Laurenţiu Bodea contra blindatelor inamice în faţa Chişinăului pentru a se strecura la joasă înălţime în vecinătatea cabanei de la Cobusca Nouă. Toma şi Manole formau una dintre aceste echipe.

În pragul uşii cabanei apăru un ofiţer cu un pistol în mână. Manole trase şi acesta se lungi de-a curmezişul treptelor. O altă figură apăru surprinsă la o fereastră, apoi dispăru lovită de glonţul lui Toma. Celelalte echipe de lunetişti trăgeau şi ele în oricine se ivea la celelalte laturi ale clădirii. Vulturii erau gata de atac, iar Mihai Motrescu nu pierdu vremea, le ordonă asaltul, nu dorea ca cei din interior să apuce să distrugă prea multe documente. Intrarea principală a fost luată de sergentul Avram urmat de cinci luptători, în timp ce restul pătrundeau prin intrarea din spate sau prin ferestrele de la parter.

Rafale de arme automate, strigăte deznădăjduite, explozia unei grenade, urlete de durere, comenzi răstite în limba română, apoi, la nici trei minute, Avram apăru în pragul uşii zâmbind satisfăcut. În urma lui, cu mâinile la ceafă, şapte ofiţeri inamici, au fost aşezaţi în genunchi, în aşteptare. Doi răniţi inamici au fost şi ei scoşi afară. Doi luptători români erau răniţi, unul în picior, celălalt în umăr, primul ajutor li s-a acordat pe loc, în aşteptarea elicopterelor ce coborau la sol. Primul a decolat ducând cu el prizonieri şi saci de documente şi aparatură, inclusiv calculatoare, hardiskuri şi CD-uri, tot ce putea fi de folos celor de la contrainformaţiile militare. O astfel de captură putea avea efecte timp îndelungat, dezvăluind coduri, modalităţi de codare, proceduri şi metode de lucru, inestimabile pentru viitor, prin prisma faptului că acestea nu pot fi schimbate de pe o zi pe alta şi niciodată inamicul nu va ştii cu exactitate ce ai găsit sau ai descoperit.

Căpitanul Motrescu le strânse mâinile lunetiştilor, mulţumindu-le pentru sprijin şi ajutor. Se opri în dreptul lui Toma, ţinându-i mâna în strânsoarea sa bărbătească:

— Tu eşti Toma? Dublu Toma?

— Da, să trăiţi, dom căpitan!

— Am auzit de tine! Ţine-o tot aşa!

— Da, să trăiţi, Şefu! Şi eu am auzit de dumneavoastră!

Motrescu râse şi-l bătu pe Toma pe umăr. Avram apăru în fugă:

— Vin alte elicoptere după noi să ne ia! Se îndreaptă spre noi o coloană inamică de evacuare, probabil. Ce facem cu ce-i aici? Îi dăm foc?

Motrescu clătină din cap.

— Nu, luăm tot ce putem lua cu noi în materie de documente şi informaţii. Vehiculele inamice le faceţi inutilizabile, dar nu dăm foc la nimic, sunt tot ale noastre, până mâine le luăm înapoi, băieţii noştri pornesc la contraatac şi în curând vor fi aici. Coloana inamică care vine ar fi trebuit să evacueze postul de comandă, faceţi front împotriva lor, în caz că ajung mai repede decât elicopterele. Să-i facem să muşte ţărâna, fir-ar ei ai dracului

de invadatori împuţiţi! Vor război, să le dăm război!

Toţi alergară să îndeplinească ordinele căpitanului, mai puţin Avram care îi şopti:

— Ne scot de aici că vom primi alte misiuni, pe front sau în spatele inamicului. Plecăm înapoi la Tighina, nu-i aşa, Şefu?

— Sper, sergent, sper!

25 mai 2014, ora 10.00
Bucureşti

Generalul Constantin Puşcaş se plimba prin birou agitat, cu mâinile la spate, ca un leu în cuşcă. Vlad Sorescu, preocupat, cu privirea fixată la suprafaţa biroului, ridica ritmic un pix pe care îl lăsa să cadă, apoi îl lua din nou, tot aşa la nesfârşit. Puşcaş se opri la un moment dat şi strigă exasperat:

— Vlade, încetează odată!

Fără să-i răspundă, Sorescu mai ridică o dată pixul şi-l lăsă să cadă cu zgomot pe tăblia biroului.

— Eu să încetez? Mai bine ai înceta tu să te mai frământi atâta!

— La naiba, Vlade…

Uşa se deschise şi Enea intră grăbit, urmat de Dăianu, grav şi de nerecunoscut, cu cearcăne mari şi negre sub ochi. Dăianu se duse întins la birou, desfăcu o sticlă de apă minerală şi-şi turnă în pahar, apoi bău pe nerăsuflate. Cu paharul gol în mână, întrebă:

— Ce ar trebui să facă omul ca să primească o cană de cafea adevărată?

— Să-i ceară gazdei, în mod normal, făcu Sorescu indicându-l pe Puşcaş cu un gest al mânii. Dar gazda trece prin momente neplăcute, aşa că trebuie scuzată.

— Aşa? făcu Dăianu mirat. Şi eu care doream să fiu mesagerul veştilor bune!

— Ce veşti bune? izbucni Puşcaş. În primul rând, ce dracu caut eu aici, la Bucureşti, când ar trebui să fiu la Iaşi, ba nu, mai degrabă la Chişinău?

Dăianu găsi cafeaua şi-şi turnă o porţie zdravănă în pahar.

— În primul rând, ai un om la Chişinău, pe generalul Pintea, nu-i aşa? S-a dovedit destul de capabil până acum, aşa că nu cred că e cazul să te agiţi prea tare. Eşti şef de stat major, nu general de front, ar trebui să te obişnuieşti cu asta.

— Da, dar poate tu nu ştii ultimele evoluţii de pe front!

— Aştept să mi le spui, în timp ce beau din cafeaua ta, apropo, data viitoare să o faci mai tare! Sunt destul de obosit şi parcă cafeaua asta nu mă mai satisface, sau nu mă mai ajută.

Puşcaş, cu nervii reţinuţi cu greu, începu:

— Acţiunea noastră la sud de Tighina, condusă de căpitanul Mircea Mitrache, din subordinea colonelului Tomoioagă, a fost surprinsă de elicopterele inamice şi distrusă în cea mai mare parte. Resturile detaşamentului s-au regrupat trei kilometri mai la sud şi au respins un prim contraatac de tatonare inamic. Căpitanul Mitrache a fost ucis în acţiune, comanda a fost preluată de un locotenent care pare depăşit de situaţie. Sunt singuri şi izolaţi, s-ar putea ca următorul atac să-i dea peste cap. În acest caz ne vom confrunta cu o problemă serioasă, spaţiul rămas între Morun şi Tomoioagă poate fi exploatat de forţele inamice şi astfel o acţiune strălucit începută se poate transforma în dezastru, dacă cele două grupări ar fi separate printr-o pătrundere inamică în forţă. Dar atacul elicopterelor nu poate să fie decât unul iniţiat de pe un porthelicopter clasa Mistral, cumpărat de la francezi, care este undeva în Marea Neagră, aproape de coastele ucrainene. Au cumpărat patru, iar unul este aici. Pur şi simplu au survolat teritoriul ucrainean şi ne-au atacat trupele de la sud de Tighina! Iar asta ne dă peste cap toată manevra strălucită până acum, a celor două grupări blindate ale noastre!

Opinia lui Puşcaş avea sens, în ideea posibilităţii unui astfel de curs al acţiunii. Ar fi fost o mişcare logică a inamicului, să arunce rezervele de care dispunea în golul căscat între Morun şi Tomoioagă, mai ales că mişcarea lui

Tomoioagă în Bugeac era oarecum divergentă, el urmărind încercuirea trupelor inamice, acţionând spre sud, în tandem cu Batalionul de Infanterie Marină debarcat la nord de Dunăre, ce manevra spre nord, celălalt dinte al cleştelui ce urma să prindă mare parte din forţele inamice sudice în încercuire. Morun manevrase dinspre sud atacul principal inamic spre Chişinău, împingându-l spre nord şi lăsat pe mâna artileriei şi aviaţiei, dar nu era încă destul, atâta vreme cât nu îi era tăiată linia principală de comunicaţii prin Tighina. Chiar dacă liniile secundare îi erau retezate, cu linia Tighinei îi era suficient să forţeze un atac de la nord-est spre Chişinău şi să pună stăpânire pe oraş. Totul se desfăşura contra cronometru. În cazul în care inamicul arunca forţe suplimentare în gaura căscată prin înfrângerea detaşamentului Mitrache, i-ar fi pus în defensivă atât pe Morun, cât şi pe Tomoioagă, iar trupele rămase la nord-est ar fi putut forţa ocuparea Chişinăului. Era deja o chestiune de timp şi de voinţă, dar mai ales de alocare corectă a rezervelor, atâtea câte mai erau. Românii aveau un atu suplimentar, inamicul nu mai avea o coordonare eficientă a forţelor din momentul în care, acum o oră, comandamentul frontului din faţa Chişinăului îşi încetase existenţa prin acţiunea de comando a trupelor speciale conduse de căpitanul Mihai Motrescu. Acum totul depindea de cine şi cum va prelua iniţiativa, era pe muchie de cuţit şi fiecare clipă putea fi preţioasă.

— Ai dreptate în ceea ce spui, făcu Dăianu, dar un astfel de curs implică existenţa unor rezerve inamice gata de acţiune acum, nu?

— Da, aşa este, dar cine îmi garantează că ele nu există şi că acum nu se îndreaptă spre sudul Tighinei, special pentru asta? ripostă Puşcaş.

Enea, intrat în încăpere odată cu Dăianu, ridică braţul:

— Eu nu pot să-ţi garantez nimic, dar pot să-ţi aduc nişte informaţii proaspete, pe care le consider veşti bune pentru noi, inclusiv pentru tine.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— În zorii zilei de astăzi, principalele clădiri

guvernamentale din Groznîi au fost atacate masiv şi luate cu asalt, la fel ca şi garnizoanele trupelor proruse. La ora actuală luptele s-au extins în majoritatea centrelor populate din Cecenia, dar nu numai, la fel s-a întâmplat şi în Daghestan şi Kabardino-Balkaria. Osetia de Nord, prorusă, a refuzat să trimită trupe de susţinere, de teama extinderii tulburărilor. La ora actuală, Rusia are o nouă mare problemă, gherila de joasă intensitate ce durează de douăzeci de ani în regiune şi care s-a extins din Cecenia în republicile învecinate a răbufnit puternic, ceea ce înseamnă că trupele disponibile vor fi trimise acolo pentru a evita ruperea republicilor nord-caucaziene din Federaţia Rusă. În concluzie, tot ce va avea disponibil Rusia va fi dirijat acolo.

— O veste foarte bună, dar eu trebuie să fac faţă unui atac acum, unei situaţii grave astăzi, nu ştiu dacă mă va ajuta pe moment un astfel de eveniment.

— Eu consider că da, am primit un mesaj pe telefonul mobil de la colonelul Mircea Damian, l-ai trimis în Georgia pentru a încinge lucrurile acolo. Ei bine, omul şi-a făcut datoria, a încercat să te contacteze, dar a fost foarte ocupat. Trupele georgiene au declanşat un atac puternic la nord de Poti, pe poziţiile rămase în aşteptare de la armistiţiul de acum câteva zile. Primele elemente inamice au fost date peste cap, au cucerit linia iniţială în mai puţin de o oră şi acum avansează spre nord, susţinuţi de armele noastre, tancurile TR-85, bateriile Larom şi avioanele IAR-99 Şoim. Au început atacuri georgiene prin defileul Kodori, spre Abhazia, la fel spre Osetia de Sud. Avem unele rapoarte conform cărora tunelul Roki, care face legătura între Osetia de Sud şi cea de Nord, ar fi sărit în aer, izolând total legătura cu Rusia.

— Iar asta înseamnă că..., începu Sorescu.

— ... că Rusia este în corzi, atacuri concomitente cărora nu are cum să le facă faţă în acelaşi timp! continuă Dăianu. Avem o ocazie unică, pe care nu trebuie să o scăpăm! Trebuie să eliberăm acum Basarabia şi Transnistria, după cum ne-o cer şi americanii în interesul lor, dar este şi dorinţa noastră, avem o ocazie cu care nu ne vom întâlni

curând! Dacă scăpăm ocazia asta, cum am scăpat-o pe cea din 1991, nu ne vom reîntâlni cu ea poate încă douăzeci de ani! Dar acum avem ocazia asta şi va trebui să o fructificăm, altfel ne vor blama generaţiile următoare!

— De acord, dar cum? întrebă Puşcaş. Şi ce face Damian acum?

— Damian se bate în primele linii, alături de prietenul tău Levan Turashvili, mi-a transmis că a ocupat o tranşee luptând cu arma în mână alături de soldaţii georgieni. El îşi riscă viaţa gândind că noi vom lua deciziile corecte în acest război. Ar trebui să nu-l dezamăgim, nu-i aşa?

— Bine, dar am problemele de suport şi logistică, am problema spaţiului descoperit prin înfrângerea de la sud de Tighina a căpitanului Mitrache, am atâtea probleme! făcu Puşcaş.

— Concentrează-te mai mult la soluţii, nu la probleme, mai ales căci conjunctura îţi este favorabilă. Ruşii nu au cum să susţină trei fronturi, aşa că vor renunţa la cel mai îndepărtat şi puţin vital pentru apărarea lor, iar acesta este frontul pe care ne batem noi, cel din Transnistria. Nu doresc să cedeze, îl vor ţine cu dinţii, dar un atac susţinut îi va pune într-o poziţie din care nu au cum să iasă. Desigur vor încerca să caute rezolvarea diplomatică cu americanii, cum au mai făcut-o de nenumărate ori, dar de data asta, atât timp cât suntem în ofensivă, nu cred că le va merge.

— Dar ce să fac, nu am suficiente trupe!

— Problema se poate rezolva, după cum spunea Napoleon, victorioasă este armata care rezistă pe câmpul de luptă cu cinci minute mai mult decât adversarul. Trebuie să trimiţi rezervele în luptă sau în susţinere cât mai rapid. Nu trebuie să-ţi reamintesc, încă de la declanşarea operaţiunilor în Basarabia mai bine de 20% dintre rezervişti s-au prezentat nechemaţi la unităţi cerând să fie reîncadraţi în perspectiva unui viitor război. Au fost în mare parte trimişi să înlocuiască trupe la graniţa cu Serbia, trupe dislocate în câmpul de luptă de la est, din Basarabia. Şi aici ai mii de oameni disponibili, militari moldoveni şi civili voluntari care vor să-şi facă datoria. Împreună cu cei din

vechea Românie, ai zeci de mii de luptători capabili care vor să-şi facă datoria. Foloseşte-i, chiar dacă nu sunt pregătiţi şi antrenaţi, ar putea fi ideali să preia sarcini în eşalonul doi, astfel vei putea folosi trupele antrenate în acţiunile împotriva inamicului. Şi ţine minte, dacă nu reuşim astăzi, nu vom avea altă ocazie cel puţin douăzeci de ani! Îţi poţi permite marja asta?

Puşcaş respiră adânc. Inspiră din nou, apoi dădu aerul afară din plămâni şi reveni cu mâna pe harta proiectată pe perete, hartă ce reprezenta Basarabia cu ultimele poziţii amice şi inamice.

— Pot să îi dau drumul, dar am o rezervă asupra atitudinii Ucrainei…

— În locul tău, nu prea mi-aş face griji din partea asta, îl întrerupse Enea, protestele de la Kiev s-au extins în principalele oraşe din vest, la Lvov, Mukacevo şi altele, la Kiev au fost luate cu asalt sediile guvernului şi ale preşedinţiei, se fac baricade pe străzi, armata nu cred că este capabilă să execute operaţiuni ofensive, mai degrabă va fi destinată să menţină ordinea în interior. Conform raportului de la Condor, sunt chemate spre capitală unităţile din est, din zona prorusă, colonelul Petraikin vrea să fie sigur de loialitatea forţelor armate. Asta înseamnă că nu va fi capabil de o acţiune ofensivă, dar se pare că va fi şi foarte circumspect cu privire la tranzitul întăririlor ruseşti pe teritoriul său, în ideea de a-şi asigura un eventual suport din partea NATO şi UE. Concluzia este că ruşii din Transnistria nu vor primi suficient ajutor, iar asta va fi în favoarea noastră, dacă vom ştii să ne folosim de acest lucru. Aici sunt de acord cu profesorul, va trebui să mergem mai departe şi să rezolvăm problema asta odată pentru totdeauna.

— Bine! făcu Puşcaş înaintea hărţii. Sunt de acord, vom merge înainte, dar va trebui să o facem ca la carte. Pentru asta, eu voi muta trupele de rezistenţă din nordul Moldovei către est, locul lor urmând a fi ocupat de către rezervişti şi voluntari. Oricum, dacă ne va ataca Ucraina, acestea ar fi avut un rol de întârziere, nu decisiv. Merg pe mâna voastră,

că nu vom fi atacaţi de Ucraina, iar dacă vom fi atacaţi, americanii vor putea trage de timp în folosul nostru, pentru a-mi permite unele regrupări. Aşa că, trupele de la nordul Moldovei vor trece spre est, pentru a fi eşalonul de susţinere al ofensivei noastre din nordul Basarabiei, la Râbniţa. Nu avem acolo tancuri, dar vom forţa trecerea pe la Rezina către Râbniţa, astfel vom deschide un nou front şi vom cădea de la nord spre Tiraspol. Cu această ocazie vom securiza şi depozitul de la Colbasna, cel care le dă încă coşmaruri americanilor şi din momentul ăsta vor fi definitiv de partea noastră cu tot sprijinul, oricât ar mai încerca Rusia ceva la nivel diplomatic, americanii sunt suficient de deştepţi pentru a nu da pasărea din mână. Dacă ocupăm Colbasna, ne vor susţine până la capăt în securizarea Transnistriei.

— Corect, zise Dăianu, ideea de a ataca pe la Rezina – Râbniţa este excelentă, va da peste cap tot efortul inamic şi îi va ameninţa nordul, cel mai expus la ora actuală. Beneficiile sunt enorme, după cum spuneai, depozitul militar de la Colbasna, de unde provine racheta Alazan care a lovit New York-ul, precum şi alte muniţii şi arme vândute peste tot în lume prin contrabandă de către cei de la Tiraspol. Apropos, cred că toţi aţi văzut raportul după interogatoriile prizonierilor inamici, care spun că artileriei îi este teamă să tragă cu muniţiile de la Colbasna pentru a nu le exploda în faţă, au fost deja două astfel de cazuri. De la trupele noastre am primit rapoarte care spun că o parte din proiectilele inamice nu fac explozie, cad şi rămân acolo, în mod sigur sunt dintre cele vechi de peste treizeci de ani, lăsate în câmp liber acolo. Desigur, faptul că au apelat la Colbasna, după cum am primit rapoarte de la serviciul secret din republica Moldova, indică că nu prea mai au rezerve de muniţii şi că liniile de aprovizionare prin Ucraina au probleme.

Dăianu se opri să mai soarbă o gură de cafea, înainte de a continua:

— Dar mai ai o mare problemă, cea a atacatorilor inamici asupra Chişinăului. Aceştia sunt împinşi spre nord, unde nu

avem suficiente trupe care să-i oprească, decât infanterie şi ceva artilerie. Trebuie stopaţi şi convinşi să se predea. Un atac demonstrativ dinspre nord ar putea realiza asta, ei vor crede că acolo dispunem de forţe net superioare, deşi nu este aşa. Şi mai important, va trebui să le tai orice cale de retragere.

— De acord, deja partizanii lui Mirea se bat la periferiile Dubăsariului, aceştia vor fi de un ajutor esenţial odată ce vom trece la Râbniţa şi vom ataca spre sud, către Tiraspol. În Tighina controlăm o parte din oraş prin băieţii colonelului Dorinei Iancu, va trebui să îi împingă cât mai mult spre podul peste Nistru.

— Da, podul pe care l-am avut şi l-am pierdut, ţinut de cei din Forţele Speciale şi pierdut în urma negocierilor care le-au permis celorlalţi să-l atace…

— Aşa este, dar acum va trebui să-l luăm rapid, cu puţin timp înainte ca Dorinei Iancu să ajungă la el, împiedicând astfel să fie distrus de inamicul în retragere. Dacă luăm şi acest pod, precum şi cel de la Vadul lui Vodă, unde Mirea este aproape, am tăiat retragerea celor din faţa Chişinăului. Dacă îi vom încolţi suficient de mult, se vor preda. Şi va trebui să le asigurăm şi protecţie aeriană împotriva elicopterelor de pe Mistral, mai ales că le-am respins atacul aerian.

— Cum vei lua podul, tot cu forţele speciale?

— Da, acum aceştia cred că tocmai au şters de pe hartă comandamentul de front inamic, aşa că s-au eliberat pentru o nouă treabă, zise Puşcaş aruncând o privire pe ecranul calculatorului. Pintea îmi confirmă că misiunea a avut succes.

— Bravo, dacă ai neutralizat comandamentul de front, va fi mult mai uşor de acum înainte. Dar rămâne problema de la sud de Chişinău, fără de care nu ai cum să rezolvi întregul ansamblu, întregul mozaic. Manevra lui Morun, nu degeaba i se spune Hannibal, a fost strălucită, a pivotat spre sud, rupând o parte dintre forţele inamice pentru a le presa apoi de la sud la nord, lăsând grosul să fie tocat de artileria noastră de la periferiile de est ale Chişinăului. Dacă

ataca direct şi perpendicular şi-ar fi măcinat forţele în dispute inegale ca şi număr în mijlocul principalelor forţe inamice. Omul ăsta ne dă prin manevra sa cheia victoriei, noi trebuie doar să o înţelegem şi să o urmăm, dacă suntem suficient de deştepţi pentru asta. Rupe atacul inamic în două, sudul rămâne în mâna lui Tomoioagă şi a lui Lazăr, în Bugeac, unde aceştia sunt pe cale să realizeze o încercuire comparabilă cu cele din al doilea război mondial. Se deschide o breşă majoră în dispozitivul inamic pe direcţia de manevră a lui Morun. Dar capătul cel mai îndepărtat, al lui Mitrache, este bătut, ameninţând întreaga manevră. Îmi amintesc de o altă situaţie, atacul sovietic din 1920 asupra Poloniei, când Tuhacevski face o greşeală majoră lăsând un spaţiu prea mare între două armate, pe Vistula, iar polonezii aruncă în golul format singura divizie disponibilă…

— Miracolul de pe Vistula…

— Exact, Titi, ai ocazia să îi rupi în două, tot ceea ce trebuie să faci este să arunci în golul format tot ce ai disponibil, înainte ca înfrângerea lui Mitrache să rezulte prin crearea unui nou front de rezistenţă. Trimite în ajutorul celor rămaşi acolo tot ce ai disponibil, aruncă-i în luptă, în aşa fel ca manevra lui Morun să nu fie în zadar şi asigură-le protecţie aeriană. Morun presează de la sud spre nord pe întregul flanc inamic, Tomoioagă are nevoie doar de linişte pe flancul său stâng pentru a încercui total şi definitiv inamicul din Bugeac. După ce o face, trebuie să-l trimiţi rapid spre limanul Nistrului, la Palanca, pentru a izola definitiv Bugeacul. Dar mai ai o problemă, cum vei străpunge frontul de la Râbniţa, din moment ce nu ai tancuri disponibile?

— Da, este adevărat, nu am tancuri disponibile, dar am tancuri aeriene!

— Titi, ce dracu vrea să însemne chestia asta?

— Piloţii noştri fac de ani buni exerciţii comune cu cei americani, printre care şi cele desfăşurate la Câmpia Turzii, la aeroportul de la Luna, unde Mig 21 Lancerurile noastre luptau contra A-10 Thunderbolt americane în aplicaţii

aeriene destul de complexe. Neoficial, avem piloţi care au încercat aceste avioane. Pe lista către Sam Harrison au fost şi douăsprezece avioane A-10 Thunderbolt, aceste platforme ideale pentru atacul la sol, dar ne-au livrat doar şase. Am piloţi destul de buni pentru ele, aşa că am decis ca patru să susţină ofensiva de la Râbniţa, iar două să atace inamicul din faţa Chişinăului, ca să-l facă să se predea cât mai repede.

— Am înţeles şi dacă fac corelarea tuturor acţiunilor tale pe front, înţeleg ceea ce tu aştepţi de fapt. Am luat Insula Şerpilor de la ucraineni pentru atacul lor contra noastră de acum câţiva ani, dar consideri că nu este destul, nu? Vrei să realizăm militar ceea ce tu practic îţi doreşti şi am văzut că noii tăi prieteni, generalii americani cu care ai vorbit şi te-ai înţeles perfect, par să fie de acord, nu-i aşa?

Generalul Constantin Puşcaş zâmbi larg.

— O, da, dar eu nu am spus nimic în acest sens, nu este de competenţa mea să judec astfel de chestiuni. Am dat de înţeles că ne vom extinde operaţiunile militare în Bugeac şi ei au părut să fie de acord, din punct de vedere militar. Atâta tot.

— Ei bine, continuă Dăianu, a venit şi răspunsul la problema lor cu submarinul care le-a avariat portavionul *John C. Stennis.* Era vorba de planul tău de a le rezolva problema, plan care îmi dau seama că l-ai expus generalului William Stoakes acum câteva zile, când te-a rugat să-l conduci câţiva paşi la ieşirea de la Cotroceni.

— Da, şi?

— Am impresia că tu ai discutat mai multe cu acest general care are mare trecere la Washington, multe lucruri care ar trebui să le ştim şi noi. De exemplu, ce ţi-a spus despre Bugeac? Cum de au fost de acord să intrăm în teritoriul ce aparţine oficial Ucrainei?

— Vorbeşti prostii, nu a fost vorba de nimic în acest sens. Dar omul este foarte inteligent şi un militar capabil, sunt convins că şi-a dat seama de necesităţile noastre operaţionale. Dar despre ce răspuns este vorba?

— Pe dracu, Titi, au transmis că sunt de acord în toate

elementele cu planul Puşcaş. Au inclusiv aprobarea preşedintelui american Anders. Ar trebui să-mi spui măcar mie despre ce este vorba, preşedintele nostru este destul de nervos că nu ştie tot.

Generalul Constantin Puşcaş zâmbi cu toată gura. A reuşit.

XXXII

25 mai 2014, ora 14.20
Tatar Bunar

Colonelul Ilie Lazăr, comandantul Batalionului de Infanterie Marină român, coborî din Hummer. În urma sa se opriră două Aro Spartana, dar cele patru MRAP şi trei Saur-3 trecură mai departe pentru a-şi ocupa poziţiile. Cu ochii după MRAP-uri, aceste vehicule blindate împrumutate de americani românilor în timpul misiunilor din Afghanistan, în număr de şaizeci, apoi donate lor drept mulţumire pentru serviciul depus pentru cauza alianţei, continuau să-şi facă datoria şi să-şi îndeplinească misiunea şi scopul pentru care au fost create. Chiar denumirea lor vine de la Mine Resistant Ambush Protected şi asta făcea, proteja trupele contra minelor şi ambuscadelor prin blindajul lor superior, dar şi prin uşoara lor manevrabilitate. Încă pe anumite porţiuni se mai zăreau urme din vechea vopsea, de culoarea nisipului, de pe vremea serviciului lor în Afghanistan. Armata română le integrase în patrimoniul său şi le folosise cum credea că era mai bine, ca şi transportoare de trupe în caz de nevoie.

Iar acum, în aceste vremuri, era nevoie de fiecare armă, de fiecare vehicul blindat, pentru a reuşi ceea ce cu câţiva ani în urmă părea imposibil. Şi totuşi, erau pe cale să realizeze. Trupele române băteau şi urmăreau pe cele ruso-nistrene, aviaţia română prin lupte grele era pe cale să devină stăpâna cerurilor deasupra câmpului de luptă, iar românii intraseră în Bugeac şi în curând vor trece dincolo de Nistru pentru a rezolva odată pentru totdeauna veşnica problemă a entităţii pseudo-statale cu capitala la Tiraspol. Dar până atunci mai era cale lungă, mai erau lupte de dat, victorii de câştigat, sânge de vărsat.

Iar el, ca şi ofiţer comandant al armatei române, se afla

aici ca să îşi facă datoria cât mai bine. Până acum reuşise pe deplin şi-a îndeplinit pe de-a întregul misiunile. Dar trebuia mai mult, mai mult pentru a-i ajuta pe acei băieţi extraordinari care luptau de zile în şir în prima linie. Şi el a luptat pentru a ajunge aici, dar bătălia decisivă urma să vină, ştia asta.

A trecut Dunărea, braţul Chilia şi a ocupat Ismailul, Chilia şi Vâlcovul, principalele porturi ucrainene de la nord de fluviu, cu concursul esenţial al Flotilei de Dunăre conduse de comandorul Traian Baicu. S-a bătut pentru ele, a vărsat sânge, dar nu se putea compara cu ceea ce se petrecea pe frontul Chişinăului, de exemplu. Soldaţii săi s-au bătut unde au fost întâmpinaţi cu foc, dar rezistenţa era moderată, militarii ucraineni au preferat mai degrabă să se predea decât să încerce o rezistenţă până la ultimul om. Chiar şi forţele sale procedau în aşa manieră încât să evite pierderile inutile de vieţi omeneşti. Ajunşi în faţa unor poziţii ucrainene, le trimiteau un ultimatum în care le specificau clar termenii capitulării, doar în cazul în care refuzau, ei atacau direct şi decisiv, sub protecţia tunurilor şi mitralierelor de pe transportoarele debarcate prin podul naval realizat de şlepurile tractate de remorcherele româneşti. Şi unităţile de întărire, mai ales infanterişti alături de transportoarele lor blindate, de MLI-84 Jder şi de Saur-3, continuau să debarce în grabă la nord de braţul Chilia al Dunării.

Aşa au căzut pe rând, pe lângă Chilia, Ismail şi Vâlcov şi alte localităţi în drumul spre nord al batalionului de infanterie marină, susţinut acum şi de unităţi de infanterie din Dobrogea. Astfel, la această oră, trupele române ocupau şi controlau tot sudul Bugeacului, căutând să realizeze ceea ce comandamentul român sintetizase într-o singură propoziţie: „încercuirea trupelor inamice”. Tancurile colonelului Tomoioagă au făcut cea mai mare parte din această treabă, iar acum îi aşteptau să închidă cleştele. Colonelul Tomoioagă controla la nord linia Horudnie – Deleni – Artsiz, dinspre vest, de la Bolgrad veneau trupele române trecute de la Vulcăneşti întărite de detaşamente

puternice venite de la Galaţi, iar sudul era ocupat de infanteriştii români ce avansaseră spre nord de la Chilia, Ismail şi Vâlcov. Mai rămânea de sigilat estul pentru ca forţele inamice să fie prinse într-o pungă din care nu mai aveau scăpare. Pentru asta trebuia ocupat Tatar Bunarul, dar pentru a-l ţine ferm era nevoie ca şi cleştele să se închidă şi de la nord, de unde veneau tancurile locotenentului Dragu, care a respins o tentativă timidă de despresurare la Borodino, a întărit localitatea cu ce rezerve a primit, apoi a pornit spre Sărata, mai la est, de unde va trebui să gonească cu toată viteza spre ieşirea din Bugeac, la Palanca, unde era necesar să facă joncţiunea cu infanteriştii români debarcaţi la Vâlcov.

Dar nu pe Dragu îl aştepta colonelul Lazăr, ci grosul forţelor lui Tomoioagă conduse chiar de acesta, care urmau să coboare direct de la Artsiz, pe o linie interioară, în aşa fel încât cleştele să fie de la început cât mai strâns. Dar era o problemă pe care colonelul Lazăr nu o putea ignora, cea a unităţilor inamice în retragere disperată spre est, pentru a scăpa de perspectiva încercuirii. Cu ce forţe avea el în Tatar Bunar, putea face faţă unui atac dezorganizat, disperat, dar nu pute-a face faţă unuia condus cu o forţă importantă de tancuri aflată în componenţa inamicului. De aceea îşi dispusese trupele disponibile şi mai aştepta şi altele, cu frontul spre vest, pe direcţia şoselei principale de la Borodino la Palanca, prin Tatar Bunar. Şi acum aştepta să vadă cine va ajunge primul la el, inamicul dinspre vest sau tancurile lui Tomoioagă dinspre nord.

Colonelul scruta cu binoclul şoseaua spre vest, în timp ce unul dintre aghiotanţi făcea acelaşi lucru spre nord, dar nici unul nu părea să aibă succes.

— Căpitane, făcu Lazăr, ştii că aici, la Tatar Bunar, a avut loc cea mai puternică tentativă comunistă de a prelua regiunea prin încercarea unei insurecţii prin agenţi şi luptători comunişti infiltraţi în 1924?

— Nu, domnule colonel.

— Ei bine, aşa a fost. Armata română a luptat două săptămâni pentru a stinge acest focar bolşevic. Şi acum,

noi suntem cei ce-l stăpânim şi vom încerca să-l ţinem, deoarece uite, văd deja trupe inamice care se apropie în fugă.

— Vestea bună, domnule colonel, este că se apropie tancuri dinspre nord, dinspre Artsiz, acestea nu pot fi decât cele ale colonelului Tomoioagă. Nu vom lupta singuri.

Colonelul tresări de la locul său.

— Dă-mi să văd!

Precipitat, urmări prin binoclu direcţia dată de căpitan. Cu adevărat, erau tancurile româneşti TR-85M1, nu era nici o umbră de îndoială. În câteva secunde, pentru a-i spulbera orice rezervă, distinse un tricolor mic prins pe antena radio a tancului din frunte. Dar şi inamicul era aproape, dar nu în formaţie de atac, ci vehicule amestecate, camioane, BTR-80-uri şi câteva tancuri fugind în debandadă.

— Să ne pregătim pentru primirea lui Tomo, chiar că merită focuri de artificii. Faceţi-mi legătura radio cu el, trebuie să le trimitem un semn de viaţă grăbiţilor ăstora.

Coloana inamică a primit focul din faţă al mitralierelor şi mortierelor infanteriştilor marini instalaţi la periferiile oraşului. O secundă mai târziu bubuiau tunurile de pe tancurile lui Tomoiagă, provocând foc şi moarte în rândurile lor. Acestea traseră din mers, de la nord-est, după coordonatele transmise de colonelul Ilie Lazăr. Două elicoptere de IAR-330 Puma Şocat şi o dronă supravegheau şi dirijau tirul. Înapoi inamicul nu avea de ce să se mai întoarcă, înainte calea era blocată. Au ridicat un steag alb şi au trimis parlamentari.

Între timp, tancul lui Tomoioagă, acoperit de praf şi scrijelit de urme de gloanţe, opri în piaţa centrală a oraşului Tatar Bunar, în prezenţa câtorva sute de civili care îşi manifestau mai mult curiozitatea, deşi un grup masiv aclama prezenţa trupelor române. Trecuţi dintr-o parte în alta de prea multe ori în decursul istoriei recente, ei nu mai aveau încredere în schimbarea de regim, deşi etnicii români se bucurau sincer.

Un moment simbolic, cei doi colonei, tanchistul Tomoioagă şi infanteristul marin Lazăr, îşi strânseră mâinile

solemn, apoi se îmbrăţişară. Cleştele a fost închis, de acum înainte trupele ruso-nistrene nu mai aveau nici o scăpare din încercuire. Primii s-au predat cei ce au încercat să treacă mai înainte, apoi, în următoarele ore, trupele române de pe marginea cercului au început să preseze, fapt care a făcut ca până seara întregul corp inamic să depună armele. Ofiţeri specializaţi îi separau şi îi internau în lagăre de prizonieri unde urmau să fie identificaţi şi triaţi.

Dar Tomoiagă era nerăbdător, urla în radio cerând sosirea cât mai rapid a combustibilului şi muniţiei pentru realimentare şi reînarmare, cerând să fie trimis la Tighina, unde era nevoie de fiecare armă, de fiecare tun şi mai mult decât oricând, de fiecare tanc. „Morun se bate singur acolo contra unui inamic de trei ori mai numeros şi noi numărăm prizonieri!” urla colonelul. La Tighina, acolo dorea să ajungă şi cât mai repede. Generalul Pintea l-a calmat, ordonându-i să-şi strângă tancurile şi să se deplaseze spre nord, după ce va fi alimentat cu combustibil la faţa locului, cu ce va găsi în staţiile peco rechiziţionând motorina. Coloana cu muniţii îl va aştepta la Borodino, unde va trebui să ajungă în cursul nopţii, de unde se va îndrepta direct spre nord, către Tighina, prin Căuşeniul eliberat de căpitanul Mitrache, căzut mai devreme lângă Tighina. Locotenentul Dragu va rămâne pentru a asigura intrarea de la est în Bugeac şi pentru a porni acţiuni ofensive spre nord, către Crasnoe şi Slobozia, în Transnistria, chiar la sud de Tiraspol.

Două F-16 survolară Tatar Bunarul îndreptându-se în patrulare spre est, pentru protecţia aeriană necesară locotenentului Dragu şi infanteriştilor marini. Tancurile lui Tomoioagă alimentaseră şi erau gata de plecare spre nord, pentru a ajunge cât mai repede la Tighina. Cu regret, colonelul Ilie Lazăr îi privea cum pleacă, ar fi vrut să meargă cu ei. Dar ordinele ce-l priveau erau clare, trebuia să se ocupe de securizarea Bugeacului. Tancurile se înşirară unul câte unul prin piaţa centrală din Tatar Bunar, apoi plecară ieşind în grabă spre nord, urmate de BTR-uri, MLI-84-uri şi Saur-3-uri, precum şi de camioane grele, mare parte venite să i se alăture dinspre Galaţi pe la Bolgrad.

Într-un Saur-3, de data asta, caporalul Oliviu Roşea încerca să prindă un pui de somn sprijinindu-se de umărul lui Mihail Tormalize, noul său prieten găgăuz. Luptaseră împreună la Comrat, dar o făcuseră şi la Artsiz, când au avansat umăr la umăr, în urma locotenentului Cristescu, pentru a securiza flancul atacului tancurilor lui Tomoioagă. Au recepţionat focuri de mitralieră, au atacat şi au învins, iar faptul că au luptat împreună, protejându-se unul pe altul, a creat o legătură specială între ei. Nu ştia dacă era vorba de atunci când îl acoperea cu rafale scurte pe Mihail care arunca grenade spre şanţul din faţă, sau strigătul de avertizare care l-a făcut să se culce la pământ când rafalele treceau pe deasupra lui, oricum, erau deja fraţi de arme, camarazi de război. Nu departe, căpitanul Cristescu studia atent nişte hărţi făcând unele adnotări cu ochii în ecranul unui laptop. Plecau din nou la luptă, o ştia.

25 mai 2014, ora 16.00
Tighina

— Înainte, înainte! strigă colonelul Dorinei Iancu spre infanteriştii săi.

Aceştia avansau precauţi printre clădiri, cu ochii în patru înspre orice ameninţări, sub acoperirea a două mitraliere de 14,5 mm ce împrăştiau tencuială şi bucăţi de zid la fiecare mişcare din blocurile ce marcau marginea zonei controlate de băieţii lui Iancu. Făcuseră treabă bună până atunci, interceptaseră şoseaua principală tăind fluxul de ajutoare, combustibil şi muniţie către trupele inamice ce luptau în faţa Chişinăului, de fapt acum erau împinse înapoi şi presate de la sud la nord de mişcarea învăluitoare a tancurilor lui Morun, ar fi avut nevoie de orice aprovizionare, dar ruta principală fusese tăiată. O parte dintre ele au fost dirijate pe rute secundare, dar şi aici erau atacate şi fragmentate de luptători nevăzuţi ce atacau şi dispăreau, lăsând în urmă vehicule incendiate şi prăpăd.

Apăruse deja şi o oarecare presiune din sens opus, de la vest la est, sub forma celor care se grăbeau să părăsească

câmpul de luptă, majoritatea cazaci şi transnistreni, la început izolaţi, apoi în grupuri, grupuri, ce se grăbeau spre podul peste Nistru în speranţa unei scăpări, semn că mersul bătăliei nu prea le era favorabil, dar aceştia nu puneau prea multe probleme, nu atacau, ci doar încercau să treacă, erau suficiente câteva rafale ca ei să dea înapoi şi să caute o altă cale de salvare.

Iancu părăsise baza sa de operaţii din cartierul de la nordul Tighinei cu majoritatea forţelor sale, lăsase în urmă doar trupe de acoperire, în cazul în care inamicul ar fi încercat să-l preseze acolo. Ordinul lor era să se retragă în cazul unui atac mai serios şi să i se alăture. Până acum organizase doar raiduri de tipul atacă şi fugi asupra rutei principale inamice de aprovizionare, dar acum era lupta decisivă, venise să rămână şi să împiedice traficul spre front. Până la urmă una din cheile victoriei putea fi şi asta, tăierea aprovizionării, unul din punctele slabe ale transnistrenilor, din moment ce alte rute erau deja tăiate, cum era cea pe la Vadul lui Vodă, cu podul aruncat în aer de partizanii căpitanului de vânători de munte Lucian Mirea. Mai mult, aceştia începuseră să pipăie apărarea Dubăsariului din două părţi, de pe cele două platouri Coşniţa şi Cocieri şi după ultimele informaţii pătrunseră prin luptă în suburbiile oraşului. Generalul Pintea le-a trimis şi ajutoare sub forma a două companii mixte de infanterie, români şi moldoveni, plus un pluton din vânătorii de munte recuperaţi de pe alte fronturi, inclusiv cei trimişi de aici, de la Tighina, pe viteazul Anghel şi băieţii săi care au reuşit să fugă de captivitate la podul de la Tighina şi să răzbată până la ai lor.

Din subsolul insalubru în care îşi instalase punctul de comandă colonelul Dorinei Iancu urmărea de la mica fereastră de sus avansul infanteriştilor săi. Erau de toate armele, inclusiv moldoveni, amestecaţi cu paraşutiştii pe care îi comandase până când rămăsese izolat în spatele liniilor inamice. Se grăbea, dorea să ajungă la pod pentru a gâtui acolo, în punctul cel mai îngust, întregul fir subţire de care mai depindea aprovizionarea inamică, atâta câtă mai

era. Acum făceau un ocol larg prin cartierele de la sud, pentru a evita calea cea mai directă, şoseaua principală ocupată de el împreună cu o porţiune largă de ambele părţi. Şi acolo trimisese comandouri pentru a-i lovi şi hărţui, dar odată ajuns la pod va putea să taie fluxul definitiv. Şi pentru asta s-au promis ajutoare şi nu orice fel, ci trupe speciale care vor fi desantate din elicopter în noaptea asta în preajma podului, la fel ca şi acum câteva zile. Iancu zâmbi sperând într-o reîntâlnire cu Motrescu, acest soldat desăvârşit pe care îl cunoscuse cu puţin timp înainte şi despre care ştia atât de puţin, dar se pare că nimeni nu aflase prea multe despre el, atâta doar că îşi făcea treaba la superlativ. Mai mult, generalul Pintea îi confirmase că Morun venea printr-o manevră largă urmând să intre în oraş dinspre sud, tot în această noapte. Va fi noaptea decisivă, noaptea când vor închide cercul, de data asta definitiv, Pintea îl asigurase că nimeni nu va da înapoi, iar Iancu era convins că şi în cazul în care i se va ordona din raţiuni politice superioare, Pintea va uita să transmită ordinul, atât de dornic de revanşă şi de hotărât îl simţise în staţia radio. Totul trebuia să se termine acum, o dată pentru totdeauna.

Căpitanul Teodor Jipa înţelegea nerăbdarea superiorului său, colonelul Dorinei Iancu. Poate în locul lui şi el ar fi procedat la fel, dar rolul pe care înţelegea să şi-l asume era nu numai îndeplinirea misiunii, ci şi protejarea oamenilor pe care îi comanda. De aceea, în momentul în care primi ordinul de avans, răspunse temperându-l pe nerăbdătorul colonel. Va avansa, dar luându-şi toate măsurile de siguranţă pentru a evita pierderile inutile. Ori, pentru asta, mai avea nevoie de câteva minute pentru a se asigura din toate părţile.

După ce raportă situaţia în microfonul prins de cască în dreptul gurii, se răsuci uşor în spatele parapetului de beton ce-i servea ca şi adăpost lângă blocul din stânga aleii de acces vizată ca şi cale de pătrundere. Maiorul Vădim Dumitru, în spatele său, îi prinse intenţia:

— Să nici nu te gândeşti, Teo!

— Ce vrei să spui, Vădim?

— Văd că încerci să-mi protejezi oamenii mai mult decât e cazul, dar ţine minte, moldovenii mei, chiar dacă nu sunt pregătiţi ca şi paraşutiştii tăi şi-au câştigat experienţa pe câmpul de luptă, au dreptul şi datoria să lupte pentru patria lor, pentru a noastră, pentru România! Aşa că nu încerca să ne bagi iarăşi pe din dos, vrem să luptăm umăr la umăr cu voi, cu aceleaşi riscuri! Deci, înainte de a da ordinele, ţine cont şi de asta! Vrem să ne batem!

Jipa stătu o clipă pe gânduri, apoi reveni:

— Fie cum vrei, Vădim, v-aţi câştigat dreptul să luptaţi şi să muriţi pentru ţară! Nu numai acum, ci prin faptul că aţi rămas români după secole de împilare rusească. Aşa că o vom face pe din două, pe jumătate! Voi cere foc de susţinere din spate asupra punctelor din care se trage asupra noastră, voi luaţi blocul din dreapta, noi pe cel din stânga. Vom intra la semnal printre ele, dar ai grijă, dacă nu neutralizezi blocul din dreapta, vom fi seceraţi! E un gest de mare încredere, vieţile oamenilor mei sunt în mâinile voastre, contăm pe voi! Gândeşte-te bine, noi vom neutraliza stânga, veţi putea să faceţi la fel cu dreapta?

Maiorul Vădim Dumitru aprobă din cap scurt, fără să stea pe gânduri. Totuşi, comunicaţiile celor din armata moldoveană, conduşi de Vădim, nu beneficiau de echipamentul de care se bucurau paraşutiştii lui Iancu. Echipamentul lor era în cea mai mare parte format din ceea ce rămăsese de la alţii, de exemplu aveau veste antiglonţ doar câţiva care reuşiseră să le ia de la românii răniţi sau căzuţi în luptă, la fel ca şi sistemele de comunicaţii individuale. De asemenea, armamentul lor era eterogen, pe lângă clasicele AK-47 reuşiseră să se doteze cu aruncătoare şi grenade mai mult din capturi de la inamic decât din dotarea proprie. Dar suplineau toate acestea prin entuziasm şi dorinţă de luptă.

— Îmi cunosc oamenii şi limitările lor, vom face faţă şi nu ne vom face de ruşine! Tu doar dă ordinul!

— Fie, Vădim, îmi eşti prieten şi camarad de arme! Trebuie să am încredere în tine şi în oamenii tăi! Vezi că ai

un cuib de mitralieră imediat după colţul blocului, poziţii de tragere la fereastra de la etajul doi, s-a tras de la parter din stânga…

— Le-am văzut şi le ştiu pe toate, doar am fost aici împreună! Două minute să-mi transmit ordinele şi apoi poţi să-i dai drumul! Dă-i bătaie! zise după trecerea celor două minute.

Căpitanul Teodor Jipa dădu ordinul de atac, deşi cu o oarecare îndoială în suflet. Era antrenat, instruit şi pregătit, dar nu pentru o astfel de decizie, în urma căreia îşi lăsa propria viaţă şi a subordonaţilor săi în mâinile unor oameni pe care îi cunoştea prea puţin, le cunoştea prea puţin aptitudinile de luptători pentru o astfel de responsabilitate. O responsabilitate majoră, deoarece de ei depindeau vieţile băieţilor săi. Era o decizie grea, dar ştia că dacă l-ar fi refuzat pe maiorul Vădim Dumitru, încrederea dintre ei ar fi fost iremediabil pierdută, era o chestiune sensibilă cu repercusiuni majore posibile. Era conştient de responsabilitatea sa de a conduce oameni în luptă, nu degeaba era căpitan de paraşutişti, dar în astfel de momente poate şi-ar fi dorit să fie în altă parte. Dacă cei în mâinile cărora şi-a încredinţat propria viaţă şi a oamenilor săi, cei care aveau încredere deplină în el şi care l-ar fi urmat oriunde, dacă aceştia nu s-ar ridica la înălţimea aşteptărilor, ar fi plătit cu sânge, cu sângele său şi al băieţilor săi. O decizie grea, dar nu avea încotro, trebuia să o facă.

Ordinul a fost scurt, aşteptat de toată suflarea românească de pe poziţiile de atac. Mitralierele de 14,5 mm din spate şi-au înteţit focul, au intrat în horă şi câteva mortiere de 82 mm, apoi au ţâşnit deodată. Trăgând rafale lungi, protejându-se unul pe altul, avansau în echipă, acoperindu-se după obstacolele din teren. Cele două blocuri erau vizate în mod special de tirurile mitralierelor din spate le care se adăugase şi focul individual din automatele AK-47, inclusiv al celor din poziţiile de acoperire. La blocul din stânga, cel vizat de paraşutiştii lui Jipa, grenadele aterizară în punctele de la subsol, parter şi etajul întâi, de unde se

executase foc în prealabil împotriva lor. Explozii care împroşcau bucăţi de tencuială, strigăte, îndemnuri la atac, rafale de armă, un haos de unde cu greu te-ai putea orienta, dar Jipa mergea înainte, spre deschiderea dintre cele două clădiri, sperând că va putea trece dincolo. Moldovenii atacaseră şi ei la ordinul lui Vădim Dumitru şi o făcuseră cu un curaj nebun. Mitraliera de la subsolul blocului vizat de ei a fost neutralizată în primele secunde cu grenade ofensive aruncate de doi soldaţi ce se strecuraseră pe lângă peretele clădirii. Lunetistul de la etajul patru a fost ţintuit pe loc de rafalele unei mitraliere grele până ce o grupă de asalt a urcat pe scări până acolo şi l-a eliminat, apoi a înfipt pe balcon un mic tricolor ca semn al victoriei. Grupe de luptători ocupaseră clădirea şi executau foc pe geamurile din partea opusă, acoperind grupele de infiltrare dintre cele două clădiri. În mai puţin de cincisprezece minute, clădirile şi calea de acces erau securizate. Căpitanul Teodor Jipa, de la etajul doi al uneia dintre clădiri privea panorama spre partea opusă, către un parc larg la capătul căruia se vedea podul peste Nistru spre Tiraspol.

— Obiectiv securizat, domnule colonel, dar avem o mare problemă! Parcul este în mare parte descoperit până la pod, podul ocupat de inamic, se văd transportoare blindate în poziţii defensive…

— Rămâi pe loc, căpitane şi asigură perimetrul, amplasează mortiere şi aruncătoare, îi aşteptăm pe ai noştri care le vor veni de hac, răspunse colonelul Dorinei Iancu cu gândul la băieţii căpitanului Motrescu sau la cei ai colonelului Morun, întrebându-se care vor ajunge primii.

XXXIII

25 mai 2014, ora 19.30
Râbniţa

Soarele încă şovăia, dar se îndrepta implacabil spre apus. Arunca o lumină sângerie, parcă deosebită de apusurile din zilele trecute, dar cu atât mai mult părea ca şi o prevestire pentru evenimentele ce vor urma în următoarele minute. Pe ambele părţi ale Nistrului, cele două tabere stăteau şi aşteptau în linişte desfăşurarea bătăliilor de la sud, despre care toţi erau informaţi prin buletinele care le veneau periodic, dar pentru ei, cei ce stăteau şi aşteptau în poziţii adăpostite, războiul părea ceva depărtat, parcă dintr-o altă lume, o lume care pe ei nu-i privea câtuşi de puţin. Au fost câteva schimburi de focuri, dar s-au limitat la atât, de parcă conflictul ce însângera linia Nistrului şi Moldova era la o mie de kilometri depărtare. Dar într-un astfel de război nu au cum să existe militari neimplicaţi, zone de contact ocolite de taifunul războiului. De asta s-au convins militarii transnistreni în seara de 25 mai, atunci când la ora 19.30 a început agitaţia în liniile române, dincolo de Nistru.

Maiorul Mărăcineanu era un ofiţer inteligent, bun cunoscător al regulilor de tactică militară. Ştia că atunci când două grupări inamice sunt separate de un obstacol natural, ca şi în cazul de faţă Nistrul, atenţia ambelor tabere se va îndrepta spre punctul de trecere, respectiv podul de la Râbniţa. De aceea concentrase numeroase trupe la pod, la fel cum făcuse şi inamicul. Dar maiorul Mărăcineanu mai ştia ceva. Ştia că trupele române trecuseră la contraofensivă, iar din acest moment scopul defensiv al poziţiei sale de la podul de la Râbniţa se schimba radical. Era convins că era foarte posibil, de fapt foarte probabil, ca în scurtă vreme să fie nevoit să treacă de la defensivă la ofensivă, de aceea s-a pregătit din timp.

Încă din zorii zilei mutase trupele pe care le avea la dispoziţie, insuficiente după părerea lui atât pentru defensivă cât şi pentru ofensivă, într-un alt dispozitiv necesar dezvoltării ulterioare a ostilităţilor. Fiind informat despre respingerea inamicului înspre Tighina, intui faptul că nu va mai rămâne multă vreme pe poziţii de aşteptare, aşa că acţionă chiar înainte de a-i veni ordinele, iar atunci când îi parveniră direct de la generalul Pintea, a putut raporta că era deja gata de acţiune, surprinzându-l pe acest general despre care se spunea că nu-l poate mira nimic. După câteva secunde, generalul Pintea reacţionă scurt, ordonând atacul şi devansând ora acestuia, pentru a obţine efectul maxim, din moment ce ei erau deja pregătiţi.

Aşa şi era, erau pregătiţi de atac, aşteptau doar sprijinul aerian esenţial. Acesta veni la 19.30 sub forma unei formaţii de patru aparate AH-10 Thunderbolt care coborâră în picaj mitraliind cu tunurile GAU-8 A Avenger de 30 mm şi lansând bombele asupra poziţiilor inamice. Erau însoţite de două F-16 româneşti care le asigurau protecţia aeriană, Mărăcineanu văzu cu surprindere prin binoclu că aparatele A-10 Thunderbolt purtau însemnele româneşti, cercurile concentrice roşu-galben-albastru. Poziţiile inamice din faţa podului irumpseră în flăcări, era momentul de atac, nu avea timp de pierdut. TAB-urile se desprinseră din poziţiile de aşteptare şi se îndreptară spre pod, infanteriştii le însoţeau pe laterale, gata de acţiune. Din spate, artileria deschise un foc susţinut pentru a neutraliza poziţiile inamice. Avioanele se întoarseră pentru un al doilea atac, două elicoptere IAR-330 Puma Şocat apărură pentru susţinere, atacând cu rachete. TAB- urile erau deja la pod, gata de traversare, inamicul riposta cu tiruri de mitralieră şi aruncătoare. O baterie de 100 mm a fost neutralizată imediat ce a deschis focul de către avioanele A-10, aceste tancuri zburătoare, după cum li se mai spunea.

În timp ce gruparea sa se îndrepta spre pod, maiorul Mărăcineanu ordonă forţelor secundare să treacă la acţiune. Conştient de situaţia sa, îşi jucase cărţile cât mai bine. Desigur că podul era punctul cel mai important, dar

esenţial era să-şi surprindă inamicul. Nu avea rezerve, dar nici inamicul nu avea, din moment ce totul era concentrat la principalele puncte de foc, acolo unde se dădeau luptele cele mai grele. Dar asta nu însemna că el nu avea atuuri în mânecă. În timp ce avioanele A-10 Thunderbolt tocau poziţiile inamice din faţa podului cu bombe şi rachete, sprijinind TAB-urile sale în traversarea podului, în amonte şi în aval blindatele Saur-3 treceau prin apă învăluind inamicul din două părţi şi supunându-l unui tir de mitraliere şi tunuri. O oră mai târziu, poziţiile inamice au capitulat, deschizând cale liberă acţiunii spre nord şi spre sud, către Dubăsariul asediat de trupele române.

25 mai 2014, ora 20.45
Dubăsari

Căpitanul Lucian Mirea trecea aplecat, cu grijă, pe la fiecare din luptătorii săi culcaţi şi plasaţi în prima linie. Erau vânătorii de munte, soldaţi moldoveni şi civili voluntari, amestecaţi dar toţi însufleţiţi de o singură voinţă. Se oprea la fiecare, bătându-i pe umăr, şoptindu-le cuvinte de încurajare, deşi ştia că este inutil, erau deja suficient de motivaţi şi abia aşteptau ordinul de atac spre ţelul lor suprem, Dubăsariul. Dar căpitanul Lucian Mirea era oarecum ezitant în aceste clipe, era conştient de dificultăţile următorului pas pe care trebuia să-l facă. Realizase multe până aici, o trupă înfrântă în prima fază, în urma contraatacului ruso-nistrean, o transformase într-o grupare de partizani care lovise nimicitor în spatele liniilor inamice, iar acum, după cum mergea frontul, era momentul să redevină luptători pe front, angajând inamicul faţă în faţă. Dar obiectivul poate părea mult prea ambiţios, atacarea directă a unui oraş controlat total de inamic. Pentru lupta de partizani avea resurse suficiente, dar pentru un asediu deschis nu prea. Îi lipseau armele grele, artileria, blindatele, tot ce ar fi avut nevoie pentru o astfel de încercare. Dar avea în schimb entuziasmul şi dăruirea tuturor celor ce au ajuns să servească sub ordinele sale,

indiferent de provenienţa lor, fie că era vorba de proprii săi soldaţi, de alţii rătăciţi de unităţile lor şi care s-au pus fără crâcnire sub ordinele sale, de militari moldoveni sau civili voluntari, toţi gata să-i asculte ordinele, o trupă aparent eterogenă, dar sudată în luptele de partizani în care s-au bătut umăr la umăr. Iar cu toţii doreau să ia Dubăsariul şi erau dispuşi să lupte şi să moară până la unul pentru asta.

Dar nu prea aveau cum, erau echipaţi cu armament uşor, ideal pentru genul de luptă pe care l-au dus în ultimele zile, dar insuficient pentru o altfel de provocare, cum ar fi asediul unui oraş apărat de trupe superioare ca şi armament. De aceea căpitanul Mirea ezita, nu dorea să-şi sacrifice oamenii pentru un obiectiv mult prea ambiţios, peste puterile sale. Dar dacă ar fi ezitat, dacă nu ar fi ordonat avansul spre Dubăsari, moralul trupelor sale s-ar fi prăbuşit instantaneu. Era într-o dilemă fară ieşire, dacă ar ordona atacul în orice clipă, toţi l-ar fi urmat până la unul, dar pierderile ar fi imense şi rezultatul îndoielnic, iar tocmai asta dorea el să evite. Ştia că nu avea cum să cucerească oraşul cu forţele proprii, chiar dacă soldaţii săi s-ar bate până la ultimul. Una este voinţa, alta este putinţa, iar un comandant lucid trebuie să facă diferenţa. Singura şansă era să atace sprijinit de aviaţie, lucru puţin probabil, din moment ce avioanele româneşti erau implicate în alte părţi, sau cu sprijin de blindate şi artilerie, dar încă nu se putea baza pe asta. Aflase prin radio că trupele române forţaseră Nistrul pe la Râbniţa, mai la nord şi reuşiseră să treacă, dar principalul obiectiv al acestora era în mod sigur depozitul militar de la Cobasna, la est de Râbniţa, aşa că nu se putea aştepta la ajutor de acolo, de la nord. La sud, luptele se dădeau în Tighina, trupele română încă nu trecuseră Nistrul şi chiar atunci când o vor face, ţinta lor va fi Tiraspolul, nu sprijinirea sa la Dubăsari. Era o dilemă veche ca şi istoria militară, ce avea de făcut. Logic era să atace şi să ia Dubăsariul, tăind Transnistria între Râbniţa şi Tiraspol, dar mijloacele sale erau mult sub importanţa obiectivului.

A ajuns alături de locotenentul Anghel, o poziţie din extremitatea sudică a dispozitivului său. Locotenentul

Anghel, camaradul său de luptă în Maramureş, pierdut la Tighina şi regăsit acum, după nenumărate peripeţii în care alături de câţiva subordonaţi, adevăraţi eroi, a reuşit să traverseze întregul oraş pentru a se alătura trupelor încercuite ale colonelului Dorinei Iancu, cel ce lupta acum în Tighina, iar ulterior toţi au fost extraşi şi trimişi la unităţile lor de bază, în cazul de faţă la vânătorii de munte ce se pregăteau să asalteze Dubăsariul. În scurtul timp petrecut împreună, Anghel i-a relatat în cuvinte puţine aventura lor, insistând asupra rolului unui anume căpitan Motrescu din forţele speciale, de care s-a despărţit în momentul extracţiei din Tighina. Avea doar cuvinte de laudă pentru el şi spera că este bine şi, după cum spunea Anghel, acum bagă groaza în trupele inamice. Alături de Anghel, Mirea descoperi şi un soldat mărunţel, în adăpostul lor comun săpat în pământul moale, care se prezentă simplu ca şi Cosmin Nechita. Acesta era foarte preocupat de dispozitivele sale ataşate de un laptop, în timp ce vorbea într-o staţie TAC-SAT cu salt de frecvenţă.

— Este de la diversionişti, are treabă cu apărarea lor, îi şopti complice Anghel. Tocmai au venit doi civili cu informaţii din Dubăsari, civilii moldoveni bagă mâna în foc pentru ei, spun că sunt de-ai lor. Au adus informaţii proaspete!

— Cum aşa?

— Simplu, cei doi sunt foşti luptători în războiul de pe Nistru din 1992, foşti burunduci, au cerut să fie verificaţi cu numele lor la mâna dreaptă a lui Halipa, preşedintele moldovean, un fost camarad de-al lor din război, unul Vasile Gruşenco, cel care îl păzeşte zi şi noapte pe Halipa. Am cerut verificarea lor la centru, ni s-a răspuns că putem avea încredere deplină în informaţiile lor şi să procedăm în consecinţă. Ai noştri au verificat totul, Gruşenco a spus că îşi pune viaţa în mâinile lor.

— Înseamnă că sunt curaţi, nu?

— Aşa se pare. Deja se iau măsuri, în curând vom primi ordine, zise Anghel arătând cu capul spre Nechita.

Acesta era concentrat spre staţia TAC-SAT şi laptopul

său, care avea ataşat un dispozitiv laser. Vorbea în staţie fără să dea semne că ar fi sesizat pe cineva în vecinătatea lui.

— Coropişniţa către Bufniţă, am obiectivul în vizor, aştept confirmarea!

— Bufniţa confirmă, atac în trei minute! Selectaţi următoarele ţinte, atac în cinci minute!

— Aici Coropişniţa, trei ţinte suplimentare selectate, aştept confirmarea…

—Vizualizat! Atac confirmat! Vine…

Trei minute s-au scurs într-o aşteptare încordată. Apoi o explozie puternică lumină cerul devenit întunecat de lăsarea asfinţitului. Două minute mai târziu, alte trei explozii sporiră deruta în rândul inamicului. Drone americane, avioane fără pilot, de tipul UCAV (Unmanned Combat Aerial Vehicle), comandate de la sol de operatori români, îşi lansaseră rachetele asupra obiectivelor. Cosmin Nechita se întoarse spre căpitanul Lucian Mirea şi îi zise:

— Postul de comandă inamic, precum şi trei dintre poziţiile defensive întărite inamice au fost distruse. Este rândul vostru să ocupaţi suburbiile Dubăsariului!

Căpitanul Mirea îl salută cu mâna la cască, apoi transmise ordinul de atac prin radio. Oamenii săi atât aşteptau, să se năpustească cu ură asupra Dubăsariului. Dar nu o făcură cum alţii ar fi crezut, un iureş prin poziţii descoperite, ci cu calm, în linie de trăgători, adăpostindu-se după fiecare obstacol, ripostând eficient la fiecare rafală de armă. Un lanţ lung care avansa, pe mai multe linii, strângând tot mai mult apărarea inamică din Dubăsari. Primele clădiri au fost ocupate, apoi s-a ajuns la lupte de stradă. Periodic, câte o dronă lansa cu precizie o rachetă Hellfire ucigătoare, atacul progresa vizibil, mutând efortul tot mai mult spre centrul oraşului. Deliberat lăsaseră liber sudul oraşului, parcă invitându-i pe apărători să fugă pe acolo. Era normal, nu aveau posibilităţile unui asediu serios, doar sprijinul aerian la cerere din partea dronelor, ţintele acestora fiind cu precădere tancuri şi vehicule blindate sau puncte de rezistenţă întărite. În rest, luptele se dădeau la

nivel de infanterie, cu arme automate, mitraliere şi aruncătoare portabile. Oraşul nu era prea bine apărat, nu existau lucrări defensive, se vedea că intenţia inamicului nu era de a se apăra, ci de a ataca puternic peste Nistru, iar acest lucru era acum în avantajul românilor. Nici moralul inamicului nu era prea ridicat, în mod sigur veştile proaste pentru ei de pe front sosiseră oricum, iar ele puteau fi confirmate de explozii puternice ce se auzeau din când în când dinspre Tighina. Până la miezul nopţii, luptătorii căpitanului Mirea ocupaseră prin luptă cam o treime din oraş. Şi progresau.

XXXIV

Mai 2014, ora 22.20
Tighina

Palele elicopterului se roteau in ritmul lor nebun, dar la fel ca şi în trecut, cu mulţi ani în urmă. Un alt timp, un alt loc, o altă uniformă, un alt război, în rest totul era la fel. Sau aproape totul. În trecut era liber, sau cel puţin aşa considera, dar acum era preocupat şi nu oricum, responsabil de viaţa şi destinele tuturor celor din elicopter, sau cel puţin aşa îl priveau ceilalţi. Majoritatea erau băieţii săi, cei din batalionul „Vulturii" de la Târgu Mureş, dar erau şi alţii pe care nu îi ştia, necunoscuţi proveniţi de la paraşutişti sau din alte unităţi pentru completare. Toţi îl priveau ca şi pe un zeu, mai ales cei necunoscuţi şi nu ştia de ce. Mai târziu a înţeles că era vorba de legenda care se croise fară să vrea în jurul său, legenda Şefului, pe care oamenii săi, cei din batalionul de forţe speciale, nu făceau nimic să o combată, ba chiar o amplificau, mai ales în urma absenţei sale din rândurile lor în ultimele zile.

Căpitanul Mihai Motrescu îşi lăsă capul pe spate încercând să aţipească în timp ce elicopterul îi ducea tot mai departe spre est. Ştia că nu avea prea mult timp, dar învăţase că este bine să te odihneşti când poţi, chiar dacă era vorba doar de câteva minute, altă dată nu vei mai putea avea ocazia. Simţea oboseala grea după ultimele zile, dar nu o va lăsa să-l doboare, la fel cum nu a lăsat-o de atâtea ori în cariera sa militară, iar acum cu atât mai mult, cu o aşa responsabilitate. De aceea avea nevoie de fiecare secundă de odihnă, mai târziu nu va avea parte de acest lux, la fel cum nu a avut nici până acum. Unii americani foloseau amfetamine, dar el se ţinuse deoparte de orice tip de droguri, cu excepţia cafelei şi, din când în când, a unui pahar de băutură. Aţipise deja, dar şi somnul îl

purta în vâltoarea luptelor, un somn agitat, cu umbre care îi bântuiau până şi puţinele clipe de odihnă. Explozii, atacuri, rafale, chipuri peste chipuri care se suprapuneau, oameni pe care i-a cunoscut şi nu mai erau, oameni alături de care a luptat, oameni care au murit alături de el, oameni pe care i-a ucis, oameni de care nu mai ştia nimic... Şi erau atât de mulţi... Dar peste toate se suprapuse o privire a doi ochi albaştri, o privire intensă şi plină de dor. Murmură în somnul agitat: „Anca...!”. O scuturătură de umăr şi se trezi tresărind agitat. Era din nou în luptă, o uniformă, un elicopter, o armă... Dar mai era ceva, ceva nedesluşit şi greu de înţeles, era sublim, nemaivăzut, era uniforma ţării sale. Sergentul Mihnea Avram care îl trezi discret, cu grijă şi respect:

— Aproape am ajuns, Şefu!

Motrescu se întinse cât era de lung, alungându-şi amorţeala din oase. Încă mai simţea greutatea privirii albastre din vis şi rămase secunde bune cu gândul acolo, departe. Ochii lui Avram deveniră îngrijoraţi, de teamă că Şeful nu era bine tocmai acum, când toţi aveau nevoie de el mai mult decât oricând. Dar Motrescu îşi reveni, povara responsabilităţii i se lăsă grea pe umeri alungând viziunea a doi ochi albaştri superbi. Datoria înainte de toate, este război.

— Toată lumea e gata?

— Da, să trăiţi, Şefu! tunară treizeci de voci hotărâte ale bărbaţilor dăltuiţi în cremene ce îi aşteptau în picioare ordinele, gata să-l urmeze până la ultima suflare.

Alături de astfel de militari era o onoare să lupţi, dar cea mai mare onoare este să îi conduci în luptă, iar sublima satisfacţie pentru un comandant militar este să fie urmat fără crâcnire in bătălie de astfel de soldaţi, astfel de oameni pregătiţi care îşi încredinţează viaţa în mâinile comandantului fară crâcnire, fără ezitare şi cu încredere deplină. Nu va trebui să-i dezamăgească şi nici nu o va face. Sări în picioare, strigând:

— Sunteţi gata să le dăm o bucată din pământul Moldovei acestora care îl vor atât de mult?

— Da, doi metri pe unul, atât e locul de mormânt! răcni Avram.

— URRAAA!! bubuiră treizeci de voci fâcându-i pe piloţi să tresară.

— Ăştia nu-s întregi, murmură copilotul spre pilot, dând din cap. O să-i mănânce de vii pe toţi ce le vor sta în cale!

Pilotul îl aprobă trăgând cu coada ochiului spre celelalte două elicoptere care îl urmau îndeaproape. Vor lansa în noapte o sută de oameni, elita comandourilor române, asupra podului de la Tighina şi nu oricum, ci în mijlocul celei mai cumplite bătălii care o văzuse Tighina. Mai aveau un minut până atunci.

Mai 2014, ora 22.10
Sudul Tighinei

Tancul TR-85M1 rula încet, parcă cu sfială. Colonelul Armand Morun îi ordonă conductorului să oprească motorul. Rând pe rând, toate tancurile opriră motoarele, rămânând stânci imobile în noapte, la fel ca şi BTR-urile, MLI-urile sau Saur-urile. Deschise trapa şi ieşi pe jumătate afară, în tăcere. Deşi era întuneric, singurele surse de lumină fiind stelele ce spuzeau bolta cerească, precum şi trasoarele şi incendiile ce luminau spre nord, în Tighina, priveliştea era vizibilă prin ochelarii de vedere pe timp de noapte NVG (Night Vision Goggles). Tancuri TR-85, MLI-uri, transportoare, încă arzând mocnit, cu reflexe de lumină şi căldură. Tot ce era de luat fusese furat, încă mai erau siluete ce se învârteau pe lângă ele, şacali cu chip de om.

— Îi curăţ cu mitraliera, dom colonel? întrebă plutonierul Oarză.

După o pauză adâncă, colonelul Armand Morun îi răspunse:

— Nu, lasă-i, nu trebuie să ne arătăm poziţia…

Minutul de reculegere în faţa mormântului comun al ostaşilor căpitanului Mircea Mitrache, subordonatul său, trecu repede, foarte repede. Erau toţi oamenii săi, soldaţi plini de viaţă, iar acum îşi dormeau somnul de veci în

vehiculele incendiate de elicopterele inamice la sud de Tighina, după ce eliberaseră Căuşeniul. Un avertisment şi un memento, sub forma epavelor ce încă mai fumegau.

Colonelul Morun coborî înapoi în tanc trăgând trapa după el. O privire la „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial 1941-1945”, a bunicului său, ce o purta prinsă la piept, apoi redeveni comandantul lucid şi hotărât de care aveau nevoie oamenii săi. Ordonă pornirea motorului şi tancul se smulse de pe loc.

— Băieţi, li se adresă tuturor prin staţie, am văzut cu toţii unde a căzut Mircea şi alţii de-ai noştri! Ei au murit încercând să-şi facă datoria, să meargă spre victorie, dar acum este rândul nostru să continuăm ce au început ei, e datoria şi obligaţia noastră, în numele şi memoria lor, să luăm Tighina pentru ei! De acolo, de sus, ei ne veghează şi ne călăuzesc şenilele şi ne dirijează tunurile! Înainte, pentru Mircea şi ai lui! Înainte, pentru România!

Urale în interiorul monştrilor de oţel ce accelerau spre Tighina, şenilele grele înghiţeau metru după metru cu viteză crescândă. Erau deja aproape, formaţiunea de tancuri pe care o trimisese la dreapta, spre învăluire pe malul Nistrului angajase lupta, atrăgând atenţia acolo. Era rândul lor, erau aproape. O paraşută luminoasă, primele rafale de mitralieră, apoi primele proiectile antitanc. Nu ripostară decât câteva tancuri, ţintind precis spre locul de pornire al obuzelor. Explozii printre tancuri, explozii şi pe linia clădirilor. Mitralierele de pe MLI-84 Jder şi de pe BTR-uri începură să-şi ţească pânza deasă a morţii. Dar majoritatea tancurilor încă tăceau, aşteptau să se apropie, era clar pentru toată lumea că inamicul doar testa forţa atacului, majoritatea mijloacelor defensive aşteptând. Prin NVG, colonelul Morun văzu prima ameninţare. Era acolo, uşor dreapta, o baterie antitanc, camuflată cum putea mai bine.

— Ţintă la ora 14, angajaţi! Foc!

Primul proiectil exploziv se sparse într-un vulcan de lumină, urmat de alte două ale tancurilor însoţitoare. Ţintele deveneau vizibile şi tancurile le angajau rând pe

rând, fără să-şi încetinească goana nici o clipă.

— Desfăşuraţi pe front! ordonă colonelul Morun.

Tancurile sale se răsfirară, urmate de transportoarele gata să-şi reverse încărcătura de infanterişti. Dar mai era până acolo, trebuia să ajungă şi să treacă de prima linie defensivă inamică, aşa cum putea fi ea, din moment ce spatele frontului lor, oraşul Tighina, era în fierbere, se dădeau lupte de stradă pentru căile de acces cu trupele colonelului Dorinei Iancu ce ajunsese să stăpânească aproape o treime din oraş. Defensiva inamică nu avea cum să fie puternică, cu spatele frontului nesigur şi cu interiorul măcinat de lupte, oraşul devenind un haos datorită trupelor inamice ce fugeau în neorânduială de pe front şi cele ce veneau ca şi întăriri, dar se vedeau pierdute în lupte de stradă şi antrenate de retragerea ce era pe cale să devină debandadă. Mai ales trupele de cazaci şi transnistreni, cu disciplina îndoielnică, sporeau deruta din oraş. Dar pe linia de sud mai erau forţe ce rezistau.

— Foc! strigă Morun în timp ce intra în oraş.

O faţadă a unui bloc se prăbuşi în ruine, mitraliera de 12,7 mm trăgea înnebunită spre un cuib de rezistenţă. Pentru el era o singură direcţie, înainte, spre pod, podul pentru care deja unii luptau şi aveau nevoie de tancurile sale pentru a-l securiza şi trece pentru a edifica capul de pod care va duce inevitabil la căderea Tiraspolului şi a tot ce reprezenta acesta, la sfârşitul previzibil al aşa zisei republici transnistrene. Dar pentru a ajunge la pod trebuia să treacă de sudul oraşului. Găsiseră deja două potenţiale coridoare pe care tancurile sale le curăţau împrăştiind obuze şi rafale de mitralieră, infanteriştii debarcaţi din transportoare securizau zona, iar geniştii căutau eventualele mine plasate de inamic, deşi Morun nu credea că avuseseră timp să o facă, cel puţin până în dimineaţa asta nici nu-şi putuseră închipui că tancurile româneşti ar fi putut apărea la sud de Tighina.

Prima linie fiind luată, tancurile se urniră din loc pătrunzând în oraş, spulberând cu tunurile orice încercare de rezistenţă.

— Vin după voi, ticăloşilor, murmură Morun, Hannibal ante portas şi infernul păşeşte pe urmele mele!

O lumină se aprinse pe staţia radio, cea de urgenţă. Morun preluă apelul, recunoscând vocea colonelului Tomoioagă.

— Armand, Hannibal, sunt în spatele tău! Strânge tot spre centru, adună-ţi forţele şi loveşte în centru, îţi preiau spatele şi flancurile, dar du-te la pod, desantul nostru este acolo, ai noştri se bat pe viaţă şi pe moarte! Du-te la ei, de acoperire mă ocup eu! Baftă şi Doamne-ajută!

Morun îşi transmise rapid ordinele, acum se vor înfige ca un vârf de lance în apărarea inamică, cu direcţia podului. Cu Tomoioagă pe urmele sale nu-şi mai punea problema acoperirii.

— ÎNAINTEE! răcni în intercom şi tancurile accelerară din nou, strivind totul sub şenile.

Un tanc rusesc T-72 făcu explozie imediat în faţă stânga, dar Morun avansa cu viteză maximă pe străzile înguste urmat de întreaga sa forţă blindată.

Cu buzele strânse şi crispate, Morun murmură:

— Ticăloşilor, e mai rău, nu infernul, ci Tomoioagă păşeşte pe urmele mele!

Mai 2014, ora 22.55
Tighina

Căpitanul Teodor Jipa contemplă mulţimea neomogenă de forţe ce se grupase în ultimele minute, profitând de întuneric, în spatele poziţiei sale cucerite cu trudă în cursul zilei, ultima linie de blocuri din Tighina înaintea parcului întins şi descoperit ce dădea spre podul peste Nistru ocupat de inamic. Parcul era compus din copaci rari, mare parte doborâţi în cursul luptelor, iar dincolo de ei era o linie defensivă formată din vehicule blindate, majoritatea BTRM-uri, dar erau şi vreo trei tancuri T-72. Studiase cu atenţie prin binoclu dispozitivul şi transmisese prin staţie tot ce văzuse, a raportat modificările din oră în oră. Mare lucru nu se întâmplase, un transport de trupe şi muniţii a fost lăsat

să treacă imediat ce el ocupase poziţia blocurilor, acesta a fost înconjurat, tocat şi anihilat la câteva sute de metri mai departe, cea mai mare parte a trupelor s-au predat văzând că nu au nici o şansă. De atunci, nimic deosebit, doar că se întărea vizibil capul de pod, inamicul avea speranţe că îl va putea ţine pentru a-şi putea retrage grosul trupelor ce dădea înapoi după bătălia din faţa Chişinăului. Manevra pe la sud a tancurilor descumpănise total comandamentul inamic, era sigur, se vedea după reacţiile lor întârziate. Acum două săptămâni fusese minat, apoi deminat de ai noştri, iar după atacul ruso-nistrean, când erau în avans, nimeni din tabăra adversă nu se gândise la posibilitatea de a fi nevoie să-l mineze din nou, doar erau în plină ofensivă. Dar iată că de douăzeci şi patru de ore lucrurile mergeau prost pentru ei, dar încă nu se apucase nimeni să-l mineze din nou, cel puţin până acum câteva ore. Poate în urma panicii nu au prevăzut asta, sau au tras nădejde până în ultimul moment că această contraofensivă românească se va stinge şi va fi respinsă, nimeni nu avea de unde să ştie. Jipa nu avea de unde să ghicească că un satelit american monitoriza podul în permanenţă, la fel ca şi un avion AWACS la mare altitudine, iar dronele româneşti îl supravegheau în fiecare moment. Şi toate rapoartele către comandamentele româneşti erau unanime, podul nu este minat, cel puţin nu încă. Abia acum câteva ore, după ocuparea blocurilor de către căpitanul Jipa, a fost plasată o încărcătură simplă acţionată prin cablu, prea mică pentru a arunca podul în aer, dar suficientă pentru a-l deteriora. Dar nu se ştia pentru cât timp va rămâne doar aşa, de aceea trebuia ocupat cât de rapid, înainte ca explozibilul să poată fi detonat.

De la căderea serii i-au sosit întăririle, concentrându-se după ultima linie a blocurilor, chiar în spatele său. Erau câteva sute de luptători amestecaţi, paraşutişti, infanterişti, armata moldoveană, civili voluntari, tot ce putea trimite colonelul Dorinei Iancu în sprijinul acţiunii pe care va trebui să o conducă alături de maiorul Vădim Dumitru. Colonelul Iancu îi trimisese şi toate vehiculele disponibile, câteva

BTRM-uri, multe capturi de la inamic, inclusiv unul de cercetare adus de căpitanul Motrescu şi de locotenentul Anghel cu vânătorii săi de munte după nenumărate peripeţii în teritoriul ocupat de inamic. O concentrare mare de forţe, colonelul şi-a subţiat mult trupele pe celelalte laturi ale perimetrului controlat, un risc major în cazul unui atac coordonat, mai ales dinspre vest, de unde se retrăgeau mare parte a trupelor inamice înfrânte în faţa Chişinăului. Dar misiunea era atât de importantă încât merita riscul, implicând mai multe tipuri de arme şi era şi destul de bine coordonată de la centru, cel puţin în teorie. Dar în război, aproape niciodată planurile nu mai corespund odată cu declanşarea operaţiunii, totul devine fluid, iar hazardul are un mare rol, mai ales în acest caz în care sincronizarea era esenţială şi erau atât de multe grupuri implicate.

Jipa spera să nu fie cazul, miza era prea importantă, iar ordinele erau foarte clare şi la obiect. Obiectivul trebuia luat întreg cu orice preţ, altfel tot cursul războiului putea lua o altă turnură, mai complicată. Şi nimănui nu-i plac complicaţiile. În sfârşit, era momentul şi va acţiona în consecinţă. Doi băieţi tineri, cu arme cu lunetă şi alte echipamente de lunetişti, se instalaseră pe balconul vecin locului său de observaţie şi preluaseră zona în supravegherea armelor. Vorbeau puţin, erau foarte concentraţi, dar siluetele lor şi încă ceva i se părea cunoscut. Se apropie în întuneric şi abia atunci îi recunoscu.

— Toma, Manole! Ce faceţi, fraţilor?

— Ia, am auzit că eşti în necaz şi am venit să dăm o mână de ajutor, îi răspunse Manole în timp ce Toma îşi ajusta poziţia armei.

— Mă bucur că sunteţi aici, e în regulă, vedeţi totul?

— Da, aproximativ, îi răspunse privind prin luneta de căutare. Dar avem o rugăminte. Va trebui, după ce se termină cu cei de malul drept, din faţă, să ne dai posibilitatea să mergem înainte, să putem vedea malul celălalt. Şi asta cât mai repede.

— Cum să nu, vă fac rost de o maşină care să vă ducă

mai aproape, o maşină civilă ce am rechiziţionat-o, o Lada veche.

— E suficient, căpitane. Când porniţi?

— Chiar acum, răspunse Jipa privind la ceas. Îi dăm drumul.

Câteva secunde mai târziu izbucniră focuri de armă, rafale puternice, chiar şi o explozie. Patru BTRM-uri ruseşti, în frunte cu unul de cercetare, ieşiră în goană de pe o alee secundară dintre blocuri şi accelerară spre pod urmărite de gloanţele românilor. O aruncătură de AG explodă undeva în dreapta celui de-al doilea, câteva gloanţe ricoşară în blindajul ultimului. BTRM- urile inamice de la pod deschiseră foc de acoperire, unul din tancuri trase un obuz care explodă undeva la etajul trei al primului bloc. Oricum, întreaga populaţie civilă era evacuată demult din zonă. Cele patru BTRM-uri se apropiau de pod urmărite de focurile românilor care, paradoxal, se dovedeau total ineficiente. Erau acum foarte aproape, un ofiţer din linia de apărare le ieşi în faţă pentru a le dirija spre un culoar deschis spre intrarea pe pod. Întreaga atenţie a inamicului era îndreptată spre cele patru transportoare blindate care reuşiseră să scape, erau mândri că au reuşit.

În urma lor, aplecaţi, infanteriştii români părăsiseră linia blocurilor şi avansau grăbiţi, in tăcere, în întunericul deplin. Rafale de mitralieră treceau pe deasupra lor ţintind spre cele patru BTRM-uri, dar tirul era foarte imprecis, abia câte un glonţ mai ricoşa din blindaj, fără să poată provoca vreo victimă. BTRM- urile ajunseseră la linia defensivă inamică, încetinind pentru a se putea strecura prin culoarul deschis printre blindate şi cuiburi de mitralieră. Un ofiţer rus, însoţit de trei soldaţi, încerca să le dirijeze spre linia defensivă, cu scopul de o întări, dar soldatul moldovean ce conducea BTRM-ul de cercetare din frunte, cu o cască rusească pe cap, deschise trapa strigându-i în rusă că aveau răniţi la bord. Ofiţerul nu se lăsă înduplecat, arătându-i locul unde să ducă transportorul, în spatele primei linii blindate. Chiar i se puse în faţă, pentru a nu-l lăsa să se înscrie pe pod. Din al doilea blindat, sergentul Ioan Lăzărescu îi strigă prin

staţie:

— Înainte, treci peste el!

BTRM-ul acceleră spre intrarea pe pod, ofiţerul sări într-o parte, lăsând blindatul să treacă. Al doilea îl urmă, dar în trecere Lăzărescu deschise trapa şi ieşi pe jumătate afară, cu un AK-47 în mână. Îl doborî pe ofiţer cu rafală scurtă, apoi întoarse arma spre soldaţi. Primul căzu chircindu-se cu mâinile de abdomen, al doilea o luă la fugă şi căzu lovit în şold şi în picior, al treilea sări la o parte dar nimeri sub roţile celui de-al treilea BTRM. Ultimele două transportoare deschiseră focul cu mitralierele spre poziţiile defensive inamice, trăgând continuu, cu cadenţă maximă, continuându-şi drumul pe pod, spre mijlocul acestuia. Din adăpostul de la intrare, adăpostit de saci de nisip, trăgătorul se ridică pentru a răsuci mitraliera de 14,5 mm spre BTRM-urile care aproape treceau pe lângă el. Mitralierele lor nu aveau cum să-l atingă, era în unghi mort, erau prea aproape, la fel şi tunurile de 30 mm care trăgeau deja din spate spre celelalte blindate. Apucă mitralieră şi o răsuci, fără să-şi dea seama că se ridicase peste linia sacilor care îl adăposteau. O clipă mai târziu cădea la pământ cu craniul perforat. Servantul care a încercat să-l imite a avut aceeaşi soartă. Dublu Toma lovise din nou. BTRM-urile deja alergau pe pod cu viteză maximă.

În momentul în care a început schimbul de focuri la pod, când diversiunea a fost descoperită, Jipa a dat ordinul de tragere. Mortierele şi obuzierele româneşti au deschis focul dirijat spre marginile liniei defensive inamice, pentru a nu lovi din greşeală cele patru transportoare, concomitent mitralierele au devenit mult mai precise, vizând aceleaşi ţinte. În acelaşi timp, infanteriştii, de fapt acea adunătură de trupe amestecate, renunţară la mersul tiptil, aplecat şi o luară la fugă spre obiectiv, încercând să parcurgă o distanţă cât mai mare înainte de a fi reperaţi şi întâmpinaţi cu gloanţe. Jipa coborî şi el şi începu avansarea în urma primului val, cu căştile pe urechi şi cu staţia alături. Parcurse deja jumătate din distanţă când linia inamică a ripostat cu mitralierele şi tunurile de 30 mm, apoi cu

obuzele explozive de la tancuri. Aruncându-se la pământ, Jipa strigă în staţie:

— Acum sau niciodată, domnule colonel! Să atace acum, sau să nu o facă deloc, după un minut vom fi prea aproape!

După câteva clipe primi răspunsul:

— Se atacă acum, toată lumea la adăpost!

Jipa urlă încercând să acopere gloanţele şi exploziile, dar oricum oamenii săi se adăpostiseră. Un vuiet pe deasupra capetelor, apoi întreaga linie defensivă inamică luă foc atunci când atacă avionul A-10 Thunderbolt. Al doilea A-10 lovi poziţiile de dincolo de pod, ridicând un val de incendii pe ambele maluri ale Nistrului. Protejate de F-16-urile româneşti, se retraseră pentru realimentare şi reînarmare. Oamenii lui Jipa se năpustiră la atac împotriva a ce mai rămăsese din defensiva inamică. Deşi cu pierderi grele, un tanc şi câteva blindate scăpaseră întregi şi începură să riposteze cu furie atacului românilor. Dar aceştia avansau, adăpostindu-se cum puteau ripostând cu aruncătoare de rachete antitanc şi scoţând din luptă blindatele unul câte unul. Dar înregistrau pierderi şi avansul lor era încetinit de focurile de mitralieră şi arme individuale.

Podul nu fusese atins, cele patru BTRM-uri opriseră la mijloc. Profitând de atacul aerian, paraşutiştii şi soldaţii moldoveni descinseră din transportoare ocupând poziţii defensive pe ambele sensuri, în timp ce genieştii alergau spre locul încărcăturii explozive. Se lăsară în jos asiguraţi cu corzi legate de marginea podului, în câteva secunde încărcătura era dezamorsată, dar încă podul nu era în siguranţă. Spatele lor nu era încă asigurat, deşi românii atacau şi victoria lor era previzibilă, dar era malul de est care, în ciuda bombardamentului aerian, încă avea destule resurse pentru a le veni de hac. Sau puteau încerca minarea podului la capătul estic. De aceea se deplasară ceva mai mult spre est, pentru a menţine sub foc capătul podului, sergentul Lăzărescu organizând un dispozitiv de luptă care să-l ajute să controleze podul cât mai mult, până la venirea ajutoarelor. Teoretic, era vorba de câteva minute, dar în război minutele se pot transforma în ore. Iar

ei puteau muri în fiecare clipă.

Mai 2014, ora 23.12
Tighina

— Gata toată lumea? întrebă Motrescu.

— Gata, gata! i se răspunse rând pe rând din corpul elicopterului.

Lumina verde se aprinse, semn că erau la un minut de zona de lansare. Motrescu îşi mai verifică pentru ultima oară echipamentul şi armele, apoi se îndreptă spre uşa laterală stânga, gata de coborâre. Corzile încolăcite pe jos erau pregătite pentru a fi aruncate imediat ce uşa laterală se deschidea, urmând ca luptătorii să coboare în rapel câte unul pe secundă, pe fiecare laterală. Motrescu se poziţionă primul la uşa laterală stângă, când în faţa sa apăru sergentul Mihnea Avram.

— Îmi pare rău, Şefu, de data asta eu merg primul!

Motrescu rămase descumpănit pentru o secundă.

— Ce înseamnă asta, sergent?

— E simplu, Şefu, nu se lăsă Avram, nu ştim ce întâlnim acolo jos. Dacă vei cădea de la primele focuri, băieţii rămân fără conducător şi ei trebuie conduşi în luptă, deoarece cred că va fi cea mai grea bătălie a noastră de până acum. Nimeni nu vă pune la îndoială curajul, domnule căpitan, dar gândiţi-vă la băieţi! Au nevoie de dumneavoastră întreg, cel puţin în prima parte a luptei, cea mai importantă!

Văzând ezitarea lui Motrescu, sergentul Avram continuă:

— Şefu, toţi de aici ştim ce sunteţi, ştim că sunteţi un războinic şi militar desăvârşit, dar şi un conducător şi lider extraordinar. Mulţi dintre noi v-am văzut în luptă tot aici, la podul Tighinei, acum două săptămâni şi ştim ce puteţi face, dar pentru asta daţi-ne o şansă să fim conduşi în luptă de dumneavoastră!

Motrescu, mirat, îşi roti privirea în întunericul din pântecele elicopterului, peste feţele încordate ale luptătorilor. Cei de lângă el îi şoptiră:

— Ascultaţi-l, Şefu, are dreptate!

Cu părere de rău, ca un copil căruia i se refuză o jucărie, Motrescu se dădu la o parte cedându-i locul lui Avram.

— Fie, voi coborî al patrulea pe partea stângă. Aveţi grijă de voi.

Semnalul de lansare se auzi instantaneu, elicopterul se opri suspendat în aer şi uşile se deschiseră lăsând să pătrundă pregnant zgomotele bătăliei, până acum oarecum estompate. Explozii ce luminau zarea, împuşcături, trasoare ce străpungeau întunericul, urlete, strigăte, îndemnuri în mai multe limbi, gemete şi horcăituri. Avram se aruncă în întuneric plutind pe coardă, al doilea, apoi al treilea. Era rândul său, apucă coarda şi se aruncă în gol. O plutire de douăzeci de metri, atinse solul, se rostogoli la o parte şi aterizâ într-un genunchi, cu arma la ochi. În urma sa, un alt luptător lua poziţie după aterizare. Scrută împrejurimile şi găsi rapid clădirea vizată. Două siluete cu AK-47 alergau în direcţie opusă, spre capul de pod. Trase o rafală scurtă din arma H&K (Heckler&Koch) şi cei doi căzură. Un semn şi porniră aplecaţi, în două şiruri paralele spre ţinta lor aflată la cincizeci de metri distanţă, o clădire joasă şi cenuşie.

Punctul de comandă al forţelor ruso-nistrene ce apărau podul peste Nistru de la Tighina a fost identificat acum câteva zile, poziţia lui confirmată de surse aflate la sol şi era monitorizat din aer continuu din acel moment. Era o clădire joasă, cenuşie, aflată la cinci sute cincizeci de metri de pod, o clădire neutră ce nu ieşea cu nimic în evidenţă faţă de altele de acelaşi tip. Atâta doar că subsolul forfotea de activitate, mai ales acum când bătălia podului era în plină desfăşurare. Comandourile din primele două elicoptere, sub conducerea lui Motrescu, aveau ca obiectiv neutralizarea punctului de comandă. Al treilea elicopter se lansa împotriva unei baterii grele aflate la doi kilometri la nord-est, dar acolo vor avea sprijinul unui atac aerian cu avioane IAR-99 Şoim şi elicoptere IAR-330 Puma Şocat, cu câteva minute înaintea desantului.

Au fost lăsaţi în două puncte din spatele clădirii, unde nu prea era activitate, atenţia tuturor fiind îndreptată spre pod. Ar trebui ca surpriza să fie totală, în vâltoarea luptei

nici elicopterele nu fuseseră detectate, era imediat după bombardamentul cumplit al avioanelor A-10 Thunderbolt. În timp ce înainta spre centrul inamic de comandă, Motrescu desluşi exploziile bombelor şi rachetelor împotriva bateriei inamice spre care se îndrepta al treilea elicopter cu desantul de trupe. Din cele două puncte de aterizare, câte două şiruri de soldaţi aplecaţi şi tăcuţi se apropiau de clădirea ţintă. Tot ce apărea în apropiere, soldaţi inamici sau curieri plecaţi sau sosiţi erau seceraţi la prima vedere. O rafală scurtă şi totul se termina. În zgomotele luptei de la pod, împuşcăturile treceau neobservate.

În timp ce avansau spre clădirea întunecată, Motrescu transmise ordinul din om în om: „No English! English forbidden! Vorbiţi doar româneşte! Înăuntru, unde auziţi engleză, trageţi!” Ordinul a fost transmis mai departe şi spre plutonul din celălalt elicopter, cu rol de susţinere. Ordinul avea sens, toţi erau soldaţi încercaţi cu experienţă de luptă în cadrul NATO, participanţi la aplicaţiile comune şi în teatrele de operaţiuni, inclusiv în Afghanistan, unde cooperau cu trupele NATO, în primul rând cu americanii, iar engleza era limba de bază în cadrul acţiunilor comune. Era de aşteptat că atacând un punct de comandă ocupanţii să cunoască engleza şi de aici puteau apărea confuzii, de aceea Motrescu stabilise clar, cine nu comunica în română era clar inamic şi trebuia tratat ca atare.

Îşi aminti de finalul bătăliei de la podul Tighinei de acum două săptămâni, atunci când a căzut în faţa lui şi în locul lui maiorul de paraşutişti Iosif Băran. Revenind pe poziţii cei ce supravieţuiseră, el, sergentul Avram, care îşi pierduse prietenul, pe Fabian, ucis pe pod şi încă câţiva, răsuflau obosiţi şi surescitaţi, tremurând şi scuturându-se de traumele bătăliei. Atunci, într-un moment de repaos, sergentul Avram i-a spus să nu mai folosească AK-47 când lupta cot la cot cu ei, la fiecare rafală soldaţii din detaşamentul Vulturii, echipaţi cu H&K, tresăreau surprinşi că inamicul e în spate sau în lateral, AK-47 fiind arma favorită a inamicului. Motrescu a ripostat că AK-47 este folosită în continuare şi de mare parte din armata română,

dar Avram i-a răspuns că nu în cadrul batalionului său. Avea dreptate şi s-a conformat. O lecţie învăţată, dar la fel ca şi acum, trebuia aplicată. Fără nici un motiv de derută în rândul forţelor proprii, de aceea a ordonat comunicaţii în română, nimic în engleză.

Au ajuns la intrarea din spatele clădirii, unde după sacii de nisip din faţa intrării erau culcate trei cadavre de soldaţi, unul dintre ei ucis chiar de Avram în timp ce cobora pe coardă. O încărcătură de exploziv plastic dispusă la uşă, toată lumea la adăpost, o detunătură şi se năpustiră înăuntru în şir indian. În acelaşi timp, al doilea detaşament pătrundea printr-o uşă laterală în acelaşi mod. Întuneric deplin, nu vedeai nici spinarea celui din faţă, dar avansau, răsfirându-se pe coridoare, uşile încăperilor cădeau izbite cu umărul sau cu piciorul, rafale prelungi, câte o grenadă aruncată înainte, gemete, strigăte, rafale automate şi tot înainte, spre inima centrului de comandă.

Soldatul din faţa lui Motrescu izbi cu piciorul o uşă în stânga şi se năpusti în interior secerând totul în cale. Coridorul din faţa lui Motrescu se deschidea liber în faţă, întunecat, doar în capăt se zărea o lumină palidă, acolo unde făcea un cot la dreapta. Cu arma la ochi, Motrescu avansa, simţea pe umăr mâna celui care îl urma şi el cu arma la ochi, ţintind pe deasupra umărului său. O siluetă înarmată apăru în cadrul de lumină din capătul culoarului, o rafală scurtă şi aceasta rămase pe jos, fără suflare, căzută de-a curmezişul culoarului. Fără să-şi desprindă privirea din cătarea armei, Motrescu mergea înainte, ţintind capătul culoarului. Trecu pe lângă o uşă închisă în dreapta, făcu un semn spre ea şi păşi mai departe. Al doilea soldat îl urmă, al treilea se postă ghemuit lângă uşă, al patrulea trecu mai departe pe urmele lui Motrescu, al cincilea se opri în faţa uşii, al şaselea trecu mai departe. Al şaptelea grăbi pasul să-i prindă pe cei din urma lui Motrescu, al optulea se opri şi el. O pauză, apoi o izbitură de picior în uşa respectivă care se deschise larg, soldatul ghemuit rostogoli o grenadă înăuntru, în cadrul uşii se făcu loc toţi adăpostindu-se, o explozie, apoi trei inşi năvăliră în încăpere secerând totul

cu rafale prelungi. În acest timp, şirul din urma lui Motrescu mergea mai departe spre capătul culoarului, spre lumina de la capătul său.

Erau deja aproape, când Motrescu simţi pericolul. Era ceva în genul unui al şaselea simţ, ceva nedesluşit şi greu de înţeles, ceva ce a simţit de nenumărate ori şi niciodată nu s-a înşelat, începând cu Bosnia-Herţegovina. Poate liniştea, lipsa de reacţie, sau auzul fin care a perceput un zgomot de o frecvenţă diferită faţă de cele persistente, împuşcături, izbituri, gemete ale răniţilor şi muribunzilor. Mai erau vreo zece metri până la capătul culoarului, când Motrescu, aflat în frunte, simţi pericolul. Strigă:

— Toată lumea jos!

Se aruncă pe spate, culcându-l la pământ şi pe soldatul ce-l ţinea de umăr. Toţi cei de pe culoar se aruncară la podea instantaneu. Motrescu ateriză pe spate, ţinând arma în mână, vizând capătul culoarului. Văzu două grenade aruncate de după colţ, de lângă trupul celui căzut, rostogolindu-se spre el. Prima ajunsese chiar lângă bocancul său drept, o smucitură şi o împinse înapoi, un gest reflex care poate i-a salvat viaţa. Explozii într-o cascadă de lumină şi tunet îl asurziseră pe moment. Nu ştia dacă este rănit, dar rămase cu arma aţintită în mâini, fixată spre capătul culoarului. Pentru el nu mai conta, important era ce va apare după colţ, dacă va apărea ceva. Dar ştia că ceva va apărea, trebuia să apară, aşa era întotdeauna, vin să vadă ce au făcut. Îl dureau toate, îi ţiuiau urechile în urma exploziei, dar arma era ţintuită înainte, toată energia îi era concentrată în braţele ce menţineau arma în poziţie. Gemetele răniţilor din spatele său îi treceau tangenţial pe la ureche, poate şi el era rănit, dar încă nu ştia. Ce era mai important, avea o armă în mână şi o putea folosi, asta era tot ce-l interesa în momentul de faţă.

Şi a apărut, mai întâi un sfert de chip cu cască după colţ, apoi întregul chip şi întreaga siluetă, cu un AK-47 în mână, urmată de o alta, la fel. Tipică greşeală, erau în lumină, restul în întuneric, ghiceau doar trupuri întinse pe jos, auzeau gemetele răniţilor şi au tras concluziile care le-ar fi

plăcut să le tragă, că inamicul era învins, la pământ, toţi erau morţi şi răniţi. Greşeală fatală. Motrescu a tras două rafale scurte, la nivelul feţelor. O scenă care ştia că-l va urmări toată viaţa, la fel ca şi altele din războaiele trecute: unul câte unul scapă arma, braţele li se desfac în lateral, cad pe spate, în timp ce trăsăturile feţelor le devin de nerecunoscut, gloanţele care le zdrobesc oasele feţei şi craniului, sânge roşu închis amestecat cu fragmente albe de creier, peretele din spate împroşcat cu sânge şi creier…

Dar asta mai târziu, nu acum, Motrescu ţâşni în picioare şi se năpusti spre capătul culoarului, se aruncă la baza peretelui, apucă o grenadă şi o azvârli după colţ. Aceasta explodă într-un cor de urlete şi gemete. Un soldat din urmă alergă să treacă dincolo, dar Motrescu îl opri cu un gest ferm al braţului stâng. Abia atunci simţi durerea şi văzu mâneca plină de sânge. Dar nu avea timp, scoase cuiul unei alte grenade şi o aruncă pe urma celei dintâi. Gemetele încetară ca prin farmec stinse de explozia grenadei. Motrescu ridică mâna stângă însângerată, încă nu ştia cât este sângele său şi cât al altora, semnalizând cu două degete. La semnalul său, o armă apăru după colţ gata de tragere şi al doilea soldat se aruncă spre peretele opus şi el în poziţie de foc. Au tras amândoi instantaneu, raportând un fugar căzut.

Apoi şirul a mers mai departe, lăsând răniţii pe loc, îngrijiţi sub pază şi protecţie. Motrescu îşi pipăia cu stânga rănită pieptul, descoperind urmele de schije în placa frontală a vestei antiglonţ care din fericire rezistase. Nu acelaşi lucru se putea spune despre umărul său stâng, durerea devenea tot mai puternică odată cu trecerea valului de adrenalină. Cea mai bună metodă de a învinge o durere este să o ignori, îi spunea unul dintre vechii săi prieteni, de fapt cel mai bun prieten al său, Victor Doicu, cel care căzuse în luptă în Maramureş cu ani în urmă. A luptat eroic şi a murit stupid, ucis în timp ce primea capitularea unei formaţiuni ucrainene, dar el s-a ocupat de ucigaşul său, spera ca Victor să se odihnească în pace… Pierdea sânge şi avea nevoie de prim ajutor, dar nu era timp de

asta. Avea o misiune ce trebuia îndeplinită.

Rafale se auzeau tot mai aproape, chiar când au ajuns la corpul de comandă şi au angajat lupta cu cei ce-l protejau. Se vedea că apărătorii luptau în două părţi, aşa că Motrescu a luat legătura prin radio cu al doilea detaşament care forţa atacul, coordonându-şi eforturile. La semnalul său au atacat concomitent, aruncând grenade şi spulberând uşile cu aruncătoarele. Au năvălit în încăpere şi au tras cu sete, secerând orice mişcare. Din partea opusă i-a apărut un găligan cu o armă în mână, un soldat a îndreptat spre el H&K-ul, când găliganul a strigat:

— Nu trage, frate!

A ajuns şi al doilea detaşament. Toate calculatoarele, hard diskurile, documentele au fost împachetate, gata de a fi transportate. Dar încă nu era momentul să le transporte, ci doar să le protejeze. Toată arhiva a fost dusă spre ieşire şi pusă sub pază, gata să fie evacuată în orice moment, împreună cu prizonierii, între timp, Motrescu şi-a împărţit oamenii în poziţii de apărare a clădirii, gata să deschidă focul. Au rechiziţionat şi cele câteva mitraliere şi aruncătoare găsite în clădire. Prin radio a raportat anihilarea punctului de comandă şi de control inamic, inclusiv de control al focului bateriilor de artilerie din zonă. Oricum, bateria grea din vecinătate a fost ocupată şi tunurile distruse de către al treilea detaşament. Planul iniţial a fost schimbat, trebuiau să rămână pe poziţii şi să aştepte fie evacuarea, fie sosirea trupelor române. Deocamdată nu era prea greu, în vâltoarea luptei, inamicul încă nu-şi dăduse seama că punctul de comandă era anihilat şi ocupat de români. După o oră, al treilea detaşament, ducându-şi morţii şi răniţii, ajungea la clădirea de comandament ocupată de Motrescu şi ai săi. Organizaseră aici un punct defensiv important, în cazul în care vor fi atacaţi când inamicul îşi va da seama că în clădirea comandamentului se aflau românii. Dar încă nu aflaseră, doi curieri care au venit au intrat şi nu au mai ieşit.

Abia după ce organiză defensiva până la ultimul punct

Motrescu îşi lăsă braţul stâng pe mâna doctorului. Acesta îi extrase câteva schije cum putu mai bine, îl bandajă, zicându-i că imediat ce va ajunge în spatele frontului va trebui să fie văzut de un chirurg, mai sunt schije rămase în braţ. Motrescu parcă nici nu-l auzi, abia bandajat alergă la ferestre pentru a urmări desfăşurarea luptelor pentru podul Tighinei, soldaţii se jurau că auziseră în scurtele secunde de acalmie un huruit greu care nu putea fi decât al şenilelor de tancuri. Soseau tancuri, fără nici o îndoială, dar ale cui? Ale lor sau ale noastre?

Mai 2014, ora 0.10
Tighina

— Înaintee! mugi colonelul Morun de parcă ar fi vrut să-şi împingă tancurile în faţă mai repede.

Dar mergeau cu viteza maximă posibilă pe străzile înguste, maximă într-un teritoriu ostil şi apărat cum putea inamicul mai bine. Era clar că surpriza atacului şi a direcţiei de pătrundere a fost totală, inamicul nu apucase să organizeze poziţii defensive, baricade minate şi cuiburi de rezistenţă după toate regulile militare, dar nici Morun nu se putea arunca orbeşte în faţă bazându-se doar pe slaba pregătire defensivă adversă. E adevărat că spatele şi flancurile îi erau protejate de către Tomoioagă şi din acel moment, în care a primit apelul lui radio, nu-şi mai făcea griji în privinţa asta, avea deplină încredere în capacităţile colonelului Tomoioagă. Şi-a strâns trupele într-o formidabilă forţă de atac şi izbire cu care a pătruns ca un pumn de oţel în centrul defensiv al adversarului, dar pe măsură ce înainta apăreau alte pericole. Dacă nu securiza vârful de lance cu flancgarde puternice se putea trezi lovit din lateral, Tomoiagă nu putea înainta în acelaşi ritm, el prelua doar flancurile largi care rămăseseră deja mai în spate, de protecţia avansării rapide trebuia să se ocupe singur, cu cât avansa mai repede, cu atât se depărta de Tomoioagă care înainta mai încet, curăţând larg flancurile şi asigurând siguranţa spatelui. Înaintarea loviturii de măciucă trebuia

protejată pentru a nu se trezi cu capul lovit din lateral sau chiar cu el retezat, deşi nu credea că inamicul ar putea realiza o astfel de manevră, cel puţin nu încă, poate mai încolo, către pod. Dar nu se putea baza pe prezumţii şi nu-şi putea asuma mai multe riscuri decât era cazul.

Dar şi viteza era esenţială, atât pentru reuşita atacului, cât şi pentru şansa de a ocupa podul ţinut de forţe româneşti inferioare, la fel ca şi acum două săptămâni când Tomoioagă a fost acela care a atins podul.

— Sper să le fie învăţătură de minte acelora care risipesc sângele soldaţilor pe câmpul de luptă, un obiectiv atins trebuie întărit şi protejat, nu lăsat de izbelişte, ca şi până acum, murmură el.

Dar ordinul era mai cuprinzător, în sfârşit. Nu trebuia să ocupe podul, ci să-l treacă, ducând lupta şi războiul mai departe. Se mai învăţa şi din greşeli, ce naiba! Dar pentru asta, trebuia să ajungă la el şi trebuia să o facă la timp. Şi nu oricum, ci în siguranţă, cu maximum de forţă şi efectiv. Iar, ca de obicei, drumul şi-l croia prin luptă. Iar lupta cu tancurile în mediul urban este cea mai periculoasă şi solicitantă.

Tancul său era chiar în centrul vârfului de lance, precedat de alte două TR-85Ml-unuri, flancat de alte două, urmat de restul companiei, intercalaţi cu Saur-3-uri şi MLI-84. La nevoie, infanteria debarca din transportoare luând cu asalt punctele de sprijin inamice în timp ce acestea erau ţintuite de mitraliere sau proiectile de tun. Uşor în spate, pe străzile laterale, formaţiunile blindate conduse de Ilieş şi Amăuţoiu îi luau în primire aripile, respingând şi risipind formaţiunile dislocate de ofensiva lui Morun. Nu era vorba de vreo manevră gen Hannibal, ca şi în războiul cu Ucraina, de unde îi venea porecla, era doar o cavalcadă puternică, forţa brută a tonelor de oţel însoţite de un uragan de foc, toate dezlănţuite împotriva celor ce încercau să apere cum puteau cartierele sudice ale Tighinei. O forţă de o putere devastatoare, dezlănţuită cu ură atroce, căreia nimic nu i-ar putea sta în cale, cu atât mai puţin forţele demoralizate rămase mai mult ca şi acoperire în sudul Tighinei. Iar Morun

înainta ca un uragan de foc, strivind totul în cale.

— Tun inamic la ora 10, punct întărit cu mitraliere, poziţie de tragere…

— Luat în vizor, proiectil exploziv…

— Foc!

O detunătură, o explozie, apoi mai departe, înainte, tot înainte. Morun auzea prin staţie şi chiar putea urmări pe ecran deplasarea tancurilor sale. Convorbirile radio între tancuri erau sugestive asupra mersului ofensivei şi până acum totul era ca la carte.

—Tanc inamic staţionar, poziţie de tragere, 1-4 susţine-mă!

— Luat în vizor, 3-2, ieşi de acolo!

O explozie, o pauză în comunicaţii.

— Mulţumesc, 1-4, dau o bere cu prima ocazie…

— Rafale de la subsolul din careul 16, posibil aruncătoare antitanc…

— Evită, ocoleşte dreapta, debarcă şi angajează infanteria…

— Punct de rezistenţă la dreapta clădirii cu patru etaje, cer susţinere cu artileria…

— Vine acum de pe tanc…

— Evitaţi zona stânga parcării, culoar deschis la ora 11,3-5 avansează pe acolo, rezistenţă inexistentă, angajaţi şi protejaţi flancul, cale liberă, avansaţi…

— Protejaţi dreapta, focuri de armă automată, angajaţi infanteria, trag un exploziv de sprijin…

—Angajaţi cu mitraliere grele de pe tanc stânga dispozitivului de atac al infanteriei, băieţii au nevoie de susţinere…

— Lunetist la ora 1, sus pe clădire…

— Reperat, cinci grade stânga sus, foc!

— Anihilat, continuaţi, Ilieş a rupt rezistenţa pe stânga, angajaţi atacul!

— Pe dreapta Amăuţoiu raportează rezistenţă, învăluiţi pe la centru…

— Depăşiţi punctul de rezistenţă şi luaţi-l din spate, deschideţi-i calea lui Amăuţoiu…

— Tancurile lui au ocolit, infanteria angajează rezistenţa, trecem mai departe, rămâne izolată…

Toate aceste dialoguri prin radio erau suprapuse pe fundalul exploziilor şi rafalelor cumplitei bătălii angajate la sudul Tighinei. Dar înaintau şi asta era cel mai important. După mai bine de o oră de luptă, navigatorul îi raportă lui Morun:

— Avem în faţă ultima linie a blocurilor până la parcul din faţa podului, ultima lor rezistenţă, poate cea mai puternică…

Morun privi pe ecran şi zări baricadele clădite între blocuri ca şi o ultimă posibilitate de a-l opri. Zâmbi fără să vrea, era aproape, foarte aproape. Dincolo de ultima poziţie va intra în parcul la capătul căruia îl aştepta podul ce trebuia cucerit, podul pentru care se băteau băieţii lui Dorinei Iancu. Comută staţia pentru legătura cu Tomoioagă, care îi proteja spatele şi flancurile retrase.

— Tomo, recepţie! Tomo!

— Te aud, voinicule! Văd că spargi totul în cale!

— Tomo, atac ultima linie de blocuri, după aceea am cale liberă spre pod! împinge dreapta ta în faţă, cât poţi, asigură malul Nistrului, în curând rupem total ce a mai rămas din rezistenţa lor!

—Am înţeles, se face! Baftă, Hannibal!

— Şi ţie, viteazule!

Fără întârziere comută pe frecvenţa colonelului Dorinei Iancu.

— Dorine, mă auzi?

— Te aud clar de tot! Te auzim de o vreme, te apropii, eşti pe drumul cel bun! Îţi anunţi sosirea cu foc şi pară!

— Dorine, vreau să te uiţi pe harta 5-14, repet, 5-14!

— O văd, făcu Iancu după ce apăsă câteva taste ale laptopului.

— Vom lovi în trei minute careul 2-6, repet 2-6, marginea dinspre 2-5, culoar de acces între două blocuri cu patru etaje. Vreau un foc cu tot ce poţi spre spatele poziţiei, mortiere, aruncătoare, mitraliere, tot ce ai disponibil. Începi la şaizeci de secunde, apoi încetezi după şaizeci plus

nouăzeci de secunde. Nu mai trage nimeni acolo după nouăzeci de secunde de la deschiderea focului!

— Am înţeles, tu doar dă semnalul!

— Încă ceva, vom trece ca prin brânză prin poziţia lor, vreau cale liberă spre pod! Fă-mi culoar, îţi dai la o parte luptătorii şi-mi laşi culoar de trecere! Vom trece în viteză direct la pod! Ai markere?

—Da!

— De unde încep liniile voastre, îmi marchezi cu marker albastru marginea culoarului, repet, marker albastru. Cu marker roşu, poziţiile inamice de dincoace de pod. Trag cu tot ce am în roşu, trec printre albastre! E limpede?

— Clar ca şi cristalul, colonele! Multă baftă!

— Dorine, încep numărătoarea… ACUM!

Ordinele curgeau prin intercomuri, tancurile grele îşi începură mişcarea de grupare ordonată de colonel. Câteva explozii de mortier şi focuri de mitralieră anunţară scurgerea primelor şaizeci de secunde. Tancurile îşi furară motoarele, adăpostite cum puteau pe după ziduri prăbuşite şi mormane de moloz. Morun lăsă să treacă încă şaizeci de secunde, apoi ordonă deschiderea focului. Proiectile de tanc de 100 mm loviră în plin baricada formată din piloni de beton, maşini răsturnate şi alte materiale găsite la îndemână în grabă. Rafale prelungi de mitralieră se concentrau spre punctul ales pentru străpungere, trasoarele luminoase ajutând la corectarea tirului. Morun îşi imagina deruta apărătorilor loviţi din două părţi. Mai erau zece secunde până ce Iancu va înceta focul, în mod sigur cele nouăzeci de secunde de tragere l-a făcut să întoarcă guri de foc necesare luptei de la pod, dar spera să reziste, nu mai era mult, încă puţin şi vor răzbi.

— ÎNAINTEE!

Tancul TR-85M1 se năpusti la atac, urmat de o duzină de mastodonţi. BTRM-uri şi Sauri angajau cu foc continuarea liniei defensive, la stânga şi la dreapta punctului ales pentru străpungere, pentru a menţine şi fixa la pământ potenţialii apărători. Efortul maxim pe un singur punct, fixarea flancurilor, conform normelor clasice de rupere a

frontului. Şi efortul era o adevărată lovitură de baros, forţa şi puterea de foc cumulată a tancurilor de cincizeci de tone.

Baricada era zguduită de explozii, incendiile izbucniră în mai multe puncte şi un fum negru, înecăcios se înălţa greoi. Tancul lui Morun ajunse primul, se aburcă peste resturi, o clipă rămase suspendat în aer cu şenilele trăgând înainte, ţeava în sus, apoi se lăsă greoi în faţă şi îşi începu cursa descendentă. A trecut! Turela se roti, prinse în cătare un tun antitanc cu doi servanţi, explozia îl spulberă cât acolo. Mitraliera toca continuu, un alt tanc apăru peste culme, apoi încă unul. Infanteriştii români debarcaţi se strecurau printre rămăşiţe şi resturi, împrăştiind rafale scurte în toate direcţiile. Nu mai era nevoie, puţinii supravieţuitori au fost luaţi prizonieri.

Nu era timp de pierdut, Morun îşi organiză tancurile rămase, plasă în formaţie transportoarele, apoi dădu ordinul de atac. Printre copacii rari, pe alei sau printre ele, tancurile începură să gonească spre pod, spre urgia bătăliei de care îi despărţea câteva sute de metri. Cavalcada şenilelor se amplifică, apoi glăsuiră pentru început tunurile de pe tancuri, lovind ţintele însemnate cu roşu de markerele lansate din aruncătoare asupra poziţiilor inamice. Mitralierele se concentrară cu tirurile lor nebune, în timp ce mastodonţii de oţel huruiau prin culoarul mărginit de markerele ce emiteau o lumină palidă, albastră, perfect vizibilă prin dispozitivele de vedere pe timp de noapte. Imediat după tancuri, din adăposturi se ridicară ca unul băieţii lui Iancu, năpustindu-se la atac pe urmele lor. Căpitanul Teodor Jipa conducea asaltul trupelor amestecate şi înfrăţite de lupta lor comună, fraţi de sânge şi nu orice fel de sânge, ci sânge vărsat împreună pe pământul sfânt al Basarabiei. Primele tancuri s-au înscris deja pe pod, în frunte cu cel al colonelului Armand Morun, gonind spre marginea opusă, acolo unde cinci BTRM-uri cu însemne ruseşti încă mai dădeau o bătălie crudă şi inegală, fără speranţă. Din cinci, rămăseseră două, dar încă menţineau poziţia. Mureau pe poziţie, dar o menţineau.

Mai 2012, ora 10.50
Tighina

Motrescu lăsă binoclul jos, era prea dureros să privească în continuare. La câteva sute de metri de el, români luptau şi mureau fară speranţă. Rezistau pentru a interzice accesul pe pod al echipelor de genişti inamici care doreau să-l mineze, pentru ca explozia să aibă efect, încărcătura trebuia plasată pe primul pilon, cel mai apropiat de malul transnistrean. Dar chiar acolo erau patru transportoare blindate ruseşti şi unul de cercetare, cel pe care l-a recuperat cu două zile în urmă şi l-a folosit ca să ajungă din Tighina ocupată în zona controlată de luptătorii colonelului Iancu. Lucrurile nu au mers ca la carte, orice plan ideal se poate nărui de la primele focuri de armă. O întârziere în aplicare, o rezistenţă subevaluată, o întârziere a trupelor ce trebuiau să apară la momentul hotărât, orice era posibil, era ceaţa războiului, *fag of the war şi* de atâtea ori s-a întâlnit cu acest fenomen, practic l-a însoţit totdeauna în cariera sa militară. Cu cât sunt mai multe forţe şi acţiuni implicate, cu atât riscul ca ceva să meargă prost creşte exponenţial. Nu era vorba doar de legea lui Murphy, era logica războiului, întotdeauna adversarul se comportă altfel decât te-ai aştepta sau ai dori. De la bun început planul i se păruse prea complicat şi luase în calcul factori de risc, dar din punctul de vedere al părţii în care era implicat, calculase riscurile în aşa fel încât să le reducă la minim. Ca şi dovadă, reuşise, cu pierderi reduse. Dar regiunea podului complica situaţia. Morun era pe cale să ajungă, dar poate nu la timp. Dacă ar fi ajuns şi cinci minute mai târziu, tot era prea târziu, apucau să mineze podul şi să-l arunce în aer şi atunci tot era degeaba, toate jertfele şi gesturile eroice. Dar în acelaşi timp şi situaţia lor ar deveni fără ieşire, izolaţi total de malul drept, puteau fi descoperiţi şi anihilaţi. Desigur şi-ar fi vândut scump pielea, dar rezultatul ar fi fost inevitabil, fără posibilitatea de a primi sprijin direct. Până la urmă şi acţiunea lor ar fi fost degeaba, poate nici măcar nu ar fi reuşit să evacueze captura de informaţii,

care elicopter ar fi îndrăznit să coboare deasupra unei clădiri asediate din toate părţile?

Sergentul Mihnea Avram răsări lângă el precipitat, în dreptul ferestrei de la primul etaj ce dădea spre pod.

— Şefu…!

— Da, sergent.

— Şefu, îi măcelăresc pe ai noştri…

Într-adevăr, din cele cinci transportoare rămăseseră doar două, plasate în spatele celorlalte trei incendiate. Ripostau sporadic cu foc, de fiecare dată când cineva se angaja pe pod. Se vedea că economisesc muniţia, luptători individuali plasaţi în lateral, pe lângă balustrade, trăgeau din când în când rafale scurte pentru descurajare. Un TAB inamic era incendiat chiar la intrarea pe pod de pe malul transnistrean, o tentativă nereuşită de a-i scoate din dispozitiv pe românii încăpăţânaţi ce menţineau bucata de pod. Aceştia erau nevoiţi din când în când să riposteze şi în spate, atunci când unii din dispozitivul de rezistenţă ruso-nistrean de pe malul celălalt reuşea să se desprindă şi să încerce să treacă podul înapoi, spre Tiraspol. Dar aceste tentative erau rare, colonelul Iancu având mitralierele grele bine plasate, gata să măture prima jumătate a podului de fiecare dată când cineva fugea înapoi. Din păcate nu avea suficiente mijloace să disloce apărarea întărită în capul de pod, dar odată cu anunţata apariţie a tancurilor colonelului Morun şi această problemă va fi rezolvată. Numai să reziste băieţii din capătul celălalt, dacă nu, totul era în zadar.

— Şefu, îi asasinează…

— Văd şi eu, Avram…

După o scurtă pauză, Avram interveni hotărât:

— Şefu, dacă băieţii ăia cad, tot e degeaba, am pierdut podul! E ca şi acum două săptămâni, când l-am cucerit. Dacă Fabian nu-şi jertfea viaţa, nu l-am fi luat. Pentru asta a murit maiorul Băran! Dacă ei mor, totul e degeaba, la fel cum totul ar fi fost degeaba acum două săptămâni dacă tancurile colonelului Tomoioagă nu ne-ar fi ajutat!

Mihai Motrescu îşi scoase casca şi îşi trecu degetele prin păr.

— Bine, Mihnea şi tu ce vrei? Avem nişte ordine, nu?

— Da, Şefu, dar chiar tu spuneai că ordinele se pot schimba în funcţie de cursul luptei, nu? Iar dacă podul cade, va fi rândul nostru, nu?

— Bine şi care este propunerea voastră, bănuiesc că tu eşti mesagerul băieţilor.

Avram rămase o clipă descumpănit de intuiţia comandantului, dar îşi reveni repede realizând că un comandant adevărat trebuie să simtă pulsul subordonaţilor.

— Avem două mitraliere de 14,5 mm pe acoperiş, cele pe care le-am găsit aici, un atac surpriză din spate cu sprijinul lor…

— Da, un astfel de atac va face ca tunurile antitanc să se întoarcă spre noi, la fel ca şi mitralierele, poate jumătate veţi ajunge la ei, restul veţi muri în luptele pe poziţii, veţi câştiga câteva minute care poate nu vor fi suficiente, nu se ştie dacă scopul va fi realizat, ba mai mult, veţi periclita şi misiunea noastră iniţială!

Avram plecă capul, recunoscând că Şeful avea dreptate. Motrescu reveni:

— Uite cum vom face! Câte uniforme ruseşti sau de cazaci aţi găsit aici?

— Vreo patruzeci, dacă adăugăm şi cele care le-am putea lua de la morţii lor! zise Avram proaspăt înviorat.

— Ei, bine, îmbraci treizeci în uniformele inamicului şi la semnalul meu plecaţi spre stânga capului de pod, pe cei din faţă îi înarmezi cu AK-47 pentru a fi mai credibili. Mai pui vreo zece de-ai noştri în spatele lor…

— Scuze, Şefu, de ce nu pe toţi în uniformele…

— Mai am nevoie de câţiva care să pară de-ai lor aici, în faţa clădirii…

— Am înţeles, dar de ce nu mergem cu mai mulţi?

— Sergent, am fost nouăzeci, avem deja şase morţi şi treisprezece răniţi, dintre care opt indisponibili, am nevoie de oameni pentru paza prizonierilor şi a capturilor, plus pentru apărare în caz de alte surprize. Ai ales oamenii?

— O voi face în două minute, toţi se vor oferi voluntari!

— Ştiu, dă-i bătaie! Încă ceva, atacaţi dispozitivul din

stânga capului de pod, este cel mai periculos şi vă este mai uşor să ajungeţi la el, nu trebuie să treceţi şoseaua. Acolo încearcă să pună pe poziţii nişte tunuri antitanc. Le tăiaţi gâturile şi apoi îndreptaţi armamentul spre partea cealaltă, trageţi cu tot ce au ei acolo, dar primul lucru după ce aţi cucerit poziţia, plasaţi markere, în aşa fel încât să nu vă omoare ai noştri. Să-mi trimiţi staţia să iau legătura cu colonelul Iancu, nu vreau să vă pierd ucişi de ai noştri. Dacă ceva nu merge, arboraţi drapelul românesc şi rugaţi-vă să fie văzut! Când ai ocupat poziţia, lansezi o rachetă verde, să te vadă toţi! Cum au trecut tancurile noastre, revii la bază!

— Am înţeles, Şefu!

Motrescu tastă pe laptop vizualizând ultimele imagini aeriene.

— Ar trebui să ne grăbim şi ai noştri ar trebui să se grăbească! Se îndreaptă spre noi dinspre Tiraspol o coloană blindată! Te vom susţine la nevoie cu mitralierele de 14,5 mm, dar în ultimă instanţă, nu vrem să ne deconspirăm prea repede. Dă-i bătaie!

Zece minute mai târziu, un pluton de nistreni alerga pentru a întări flancul stâng al capului de pod. În primele rânduri erau dintre cei care o rupeau cât de cât în ruseşte. Primiţi călduros de cazaci şi nistreni, noii veniţi i-au înjunghiat pe cei mai apropiaţi, apoi s-au risipit printre poziţiile întărite culcând la pământ cu rafale scurte şi baionete tot ce întâlneau.

Un huruit greu de şenile se auzea tot mai distinct, primele explozii de tun zguduiră poziţiile inamice de pe malul drept, din Tighina. Tancurile încă nu ajunseseră la pod, din dreapta poziţiilor ruso-nistrene de pe malul stâng un val de oameni se năpusti la atac spre ultimii apărători români de pe pod. Un vehicul blindat îi preceda, întâmpinat cu focuri de arme uşoare, toate TAB-urile ocupate de români erau scoase din funcţiune, trei ardeau cu fum gros, înecăcios. Din stânga nu plecă nimeni la atac. Dimpotrivă, focuri susţinute secerau atacatorii din flanc, deruta deveni totală mai ales atunci când tunurile antitanc din poziţiile

ruseşti de la stânga traseră incendiind vehiculul blindat. Primele tancuri conduse de Morun au apărut la capătul podului, înaintând în ritmul sacadat al şenilelor. O cască uitată pe caldarâm se sfărâmă sub şenila tancului din frunte, cel al colonelului Armand Morun.

Mitralierele din stânga începură să tragă susţinut spre poziţiile ruso-nistrene din dreapta, apoi bubui tunul de pe tancul lui Morun, explozia aruncând în aer un cuib de mitralieră ce încerca să întoarcă ţeava jumelată spre noua ameninţare neaşteptată.

— Nu trageţi dreapta! Nu trageţi dreapta, sunt markere, sunt ai noştri! Repet, nu trageţi dreapta, colonelul Iancu spune că la dreapta sunt ai noştri! repeta colonelul Morun prin radio.

Tancul său încetini şi împinse cu grijă la o parte transportoarele incendiate care au protejat podul atâta vreme, strecurându-se cu respect printre epavele devenite mormânt încins pentru suflete de eroi. Al doilea tanc făcu la fel, urmat de celelalte. Dincolo de pod, dincolo de drapelul românesc arborat pe dreapta, şiruri de inamici aşteptau dezarmaţi, în genunchi cu mâinile pe cap, sub paza băieţilor conduşi de sergentul Mihnea Avram.

În faţa fostului post de comandă inamic, acum cu drapelul românesc arborat la intrare, primul tanc din coloană opri. Turela se deschise şi o figură osoasă, în combinezon negru de tanchist, pe cap cu o capelă simplă, sări jos, făcând să tresară o decoraţie prinsă pe clapeta buzunarului stâng de la piept. Purta trese de colonel şi la piept „Crucea comemorativă a războiului mondial 1941-1945”. Se opri în dreptul unui căpitan în uniforma de camuflaj a armatei române care îl aştepta. Îl salută scurt:

— Colonel de tancuri Armand Morun, cu cine am onoarea?

— Căpitan Mihai Motrescu, forţele speciale.

Figura lui Morun se destinse într-un zâmbet larg, coborî mâna pe care i-o întinse făcând un pas spre el.

— Oo, Şefu, sunt onorat! Mulţumesc pentru ajutor, fără voi nu cred că am fi reuşit!

Motrescu îi strânse mâna zicând:

— Şi eu sunt onorat, Hannibal, nici noi fără voi nu am fi reuşit! Dar mai avem o problemă, o coloană blindată inamică de mărimea unui regiment este la nici doi kilometri de aici şi vine spre noi!

— Am auzit de ea, ne ocupăm acum! Luăm poziţii de apărare de ambele părţi, printre clădirile astea, daţi o mână de ajutor?

— Desigur, am cerut colonelului Iancu să ne trimită rapid nişte oameni care se pricep la tunuri antitanc, am capturat câteva…

— O idee bună, în caz că Tomoioagă mai întârzie, dar cum apare, îi zvânturăm şi plecăm spre Tiraspol. Vii cu noi?

— Nimic nu m-ar putea opri, numai să predau captura de documente, înregistrări şi prizonieri… Vezi că sunt destui…

— Da, e problema voastră de aici, intrăm în dispozitiv, ne vedem la Tiraspol, nu, Şefu?

— Poţi fi sigur, Hannibal!

Tancurile s-au împrăştiat la comandă, camuflându-se cum puteau mai bine printre clădiri şi hale pe o linie care să prindă sub foc concentric coloana inamică ce se apropia. Infanteriştii ce apăreau intrau direct în dispozitiv, pregătind aruncătoarele Javelin, mortierele sau chiar tunurile antitanc capturate.

Pe pod continuau să se scurgă tancuri, BTR-uri sau camioane încărcate cu trupe. Puţin mai la o parte, lângă transportoarele distruse de pe pod, sprijinindu-se de balustradă sau lungiţi pe jos bandajându-şi rănile, o mână de oameni cu feţele înnegrite, majoritatea răniţi, le priveau în tăcere. O ambulanţă oprită lângă ei acorda primul ajutor, încărcând răniţii ce aveau nevoie urgentă de intervenţii medicale specializate. Un tanc se opri în dreptul lor, din turela deschisă coborî un căpitan în uniformă aranjată, care se îndreptă spre ei. Salută regulamentar cu mâna la cască:

— Căpitan George Panait, tancuri, cine conduce unitatea?

Un ins deşirat, cu figură osoasă, trecut bine de patruzeci de ani, cu tâmple cărunte şi îmbrăcat în nişte pantaloni de camuflaj şi o jachetă cenuşie, se desprinse de grup

apropiindu-se şchiopătând, cu un bandaj legat stângaci care îi cuprindea o parte a pieptului şi îi imobiliza braţul stâng.

— Unitatea era condusă de plutonier major Macavescu din regimentul 24 Vaslui şi de sergentul loan Lăzărescu de la paraşutişti.

— Şi unde sunt?

Bărbatul făcu un gest cu capul spre transportoarele incendiate ce mărgineau carosabilul de pe pod.

— Cine e înlocuitorul lor?

— Locotenent Vasile Hodorogea, armata moldoveană…

— Unde e?

Un nou gest cu capul spre balustradă unde se ghiceau înşirate trupuri omeneşti acoperite cu foi de cort, din loc în loc apărea câte o pereche stingheră de bocanci.

— Şi cine e în locul său?

— Eu, Vladimir…

— Din ce unitate?

— Sunt voluntar, căpitane, eu luptam pe Nistru la Coşniţa alături de Halipa şi Gruşenco în 1992, pe când dumneata erai copil…

Panait plecă capul, rămase aşa secunde bune, apoi salută grăbit cu mâna la cască şi reveni la tancul său. În urmă, Vladimir, salută şi el cu mâna dreaptă la tâmplele încărunţite prematur, înainte ca o soră medicală să vină şi să-l ajute să urce în ambulanţa care plecă în grabă spre Tighina şi de acolo la Chişinău. Cu ochii înlăcrimaţi, Vladimir privea pe fereastră victimele şi distrugerile, dar privea parcă prin ele, vedea mult mai departe în timp, la un foc în noapte la Coşniţa în 1992 şi un jurământ, alături de Halipa, Gruşenco, Ilie, Grig şi alţii. Ca şi ei, după atâţia ani, îşi ţinuse jurământul.

Spre răsărit începură să se ţească primele gene de lumină. O nouă zi, acelaşi război.

XXXV

Mai 2014, ora 6.00
Bucureşti

— ... felicitări, generale Pintea, continuă neabătut conform ordinului meu de aseară de la ora 20.30, îţi repet verbal, îţi voi da confirmarea şi în scris, ordinele merg doar pe lanţul de comandă, nu vei lua în seamă nici un ordin de contramandare decât dacă îţi va veni direct de la mine. Poate să te sune şi preşedintele Americii sau al Universului, vei continua conform ultimului meu ordin care este singurul valabil. Îţi repet, vei primi confirmarea scrisă a celor ce-ţi spun verbal, vei merge înainte până îţi voi ordona eu să te opreşti. Mult succes, generale, la ora 10.00 voi transmite un ordin de zi pe întreaga armată şi asta cuprinde şi armata moldoveană, voluntarii civili sau forţele găgăuze ce luptă de partea noastră. Să ne auzim cu bine!

Generalul Constantin Puşcaş închise telefonul şi reveni spre cei din biroul său, erau aceiaşi cu care împărţise grijile campaniei de mai multe zile. Aceiaşi care i-au fost alături, chiar dacă din când plecau spre îndatoririle lor care îi chemau, dar reveneau întotdeauna în biroul său care devenise centrul nervos al campaniei pentru eliberarea Basarabiei şi acum, mai nou, pentru anihilarea ameninţării transnistrene. Putea spune că şi aici era vorba de o eliberare, din moment ce majoritatea relativă a populaţiei era românească, mai bine de 40%, restul era în proporţii egale rusească şi ucraineană, dar partea rusească era formată mai mult din voluntarii ruşi alogeni, veniţi doar în ultimii ani pentru susţinerea regimului de la Tiraspol. Dacă aceştia plecau şi vor pleca imediat ce se dărâmă susţinerea lor politică, mai bine de jumătate din populaţie ar fi reprezentată de etnici români, un adevăr nerecunoscut nici la Moscova, nici la Kiev.

Erau în biroul său şeful SIE, Tiberiu Enea, şeful SRI, Vlad Sorescu şi Radu Dăianu, mai nou adjunct al lui Matei Orza, consilier prezidenţia] pentru siguranţa naţională. Ultimul îl întrebă pe generalul Puşcaş, şeful Statului Major General:

— Ei, bine, Titi, care este situaţia actuală pe front? Cum stăm, crede-mă că toţi suntem nerăbdători să aflăm ultimele evoluţii!

— Desigur, am să vă lămuresc chiar acum!

Se deplasă pe peretele unde era proiectată o hartă mare a regiunii şi explică arătând puncte şi zone pe această hartă.

— La nord, am trecut de la Rezina şi am ocupat prin luptă Râbniţa, prin mişcarea noastră a fost facilită pătrunderea mai la nord, la Camenca. La ora actuală, zona de nord este securizată, am mutat unităţi de siguranţă la graniţa ucraineană, pentru orice fel de eventualitate. Unităţi de infanterie se deplasează pentru a prelua punctele de control de la graniţă, dar efectivele sunt foarte subţiri, grosul forţelor noastre este angajat în lupte. Am securizat depozitul de la Colbasna, durerea cea mai mare a americanilor, urgent ne-au cerut autorizarea unui corp de control în zonă. Le-am dat autorizarea, doar plătesc din greu pentru asta, aţi văzut contribuţia lor în economia luptelor. Au trimis vreo cincizeci de experţi să verifice şi să securizeze armamentul de acolo, pentru noi este OK, pot face ce vor cu el, dar numai cu aprobarea noastră. Şi noi suntem curioşi ce este acolo, am adus oamenii noştri ca să ia tot ce e ne-ar fi de folos. Până la urmă e captura noastră de război.

— Dar dacă americanii nu vor fi de acord şi vor dori să ia ceva doar pentru ei? întrebă Sorescu.

— Ţi-aş răspunde la fel cum a făcut generalul Traian Moşoiu la Budapesta în 1919, când comisia de control aliată i-a cerut ceva. El a zis: Aici noi suntem armata, voi aveţi doar ordonanţele, interveni Dăianu. Titi are perfectă dreptate, e lupta noastră, sângele nostru, de aici noi decidem! Continuă, Titi!

— Mulţumesc, profesore. De la Râbniţa am deplasat

forţele disponibile spre sud, către Dubăsari, unde avem un avantaj major. E vorba de corpul de partizani rămas aici care au avut rezultate remarcabile, au distrus podul de pontoane edificat de inamic după distrugerea celui de la Vadul lui Vodă, mai mult, au hărţuit continuu întăririle inamice, iar acum au izolat forţe importante în capul de pod. În această dimineaţă vor veni pe poziţie baterii de artilerie care le vor cere să se predea, dacă vor refuza vor fi bombardaţi. Apoi se vor preda, altfel vor fi nimiciţi.

— Despre ce forţe inamice vorbim aici, care sunt efectivele? întrebă Tiberiu Enea.

— Mai mult de un regiment, maxim două. Până la prânz vor capitula sau vor muşca ţărâna, nu au cum să scape. Dar vestea bună de la partizanii noştri de aici este că au atacat Dubăsariul, fixând pe loc importante efective inamice, care nu au putut pleca spre Tighina, zona efortului nostru principal, cum era de aşteptat. Ajutorul venit de la Râbniţa le va fi de un real folos, dar scopul rămâne acelaşi, fixarea inamicului, în vederea operaţiunilor ulterioare.

— Comandantul acestor trupe, al partizanilor, nu ar trebui evidenţiat cumva? întrebă Enea.

— Căpitanul Lucian Mirea, de la vânători de munte, a fost deja propus pentru decorare, eu am semnat deja decretul de avansare ca şi maior, o merita de mai demult, de pe vremea războiului cu Ucraina, atunci a luptat în Maramureş…

— Iarăşi ne lăsăm eroii în urmă, naiba să o ia dracului de politică…

— Luptătorii se bat pentru ţară, indiferent de politică…

— Şi mor de multe ori din cauza politicii, făcu Dăianu. Titi, continuă!

— Dubăsariul este atacat şi presat de la nord, platoul Coşniţa şi Cocieri este controlat de noi, cu sprijinul civililor locali, mare parte foşti luptători din 1992 chiar pe aceste locuri. Avem o mare oportunitate de a izola Dubăsariul de Grigoriopol, sau măcar de a presa spre acest oraş. Indiferent, vor fi importante forţe inamice reţinute în această zonă…

— Titi, nu-i mai fierbe, spune-le care este obiectivul final, zise Dăianu.

— Da, da, desigur, dar trebuie prezentată situaţia de ansamblu. La sud, am ocupat întreg Bugeacul ce oficial ţine de Ucraina, deşi a fost rupt de Basarabia după ocupaţia sovietică…

— Ştim istoria, Titi, ne interesează situaţia militară actuală.

— De acord, mergem mai la sud, ne batem la Tighina şi am ocupat oraşul, mulţumită colonelului Dorinei Iancu şi luptătorilor săi care de zile bune s-au bătut încercuiţi în oraş, tancurile noastre au pătruns şi au ocupat podul peste Nistru. O mare victorie, am încercuit şi izolat o mare parte a forţelor inamice care au atacat Chişinăul, sunt deja încercuiţi, în curând vor capitula. Noi mergem înainte peste pod, spre Tiraspol…

— Stai puţin, am luat podul, avem un cap dincolo de Nistru la Tighina, dar forţe inamice se îndreaptă…

— Da, colonelul Morun le va angaja şi va lupta cu ele, susţinut de colonelul Tomoioagă care vine în urma lui…

— Dar Tomoioagă era în Bugeac…

— Da, dar a plecat unde era nevoie de el, la Tighina. Am ocupat Bugeacul şi prin debarcările de pe braţul Chilia al Dunării, Ismail, Chilia şi Vâlcov au fost ocupate de trupele noastre de desant maritim, mă refer aici la Batalionul de Infanterie Marină. Am ocupat Bugeacul urmărind forţe inamice ce se retrăgeau pe aici, am capturat un număr mare de soldaţi şi de echipament militar inamic. Am tăiat calea spre Odessa pe la Palanca, mai avem puţin şi atingem limanul Nistrului la gura lui de vărsare. Am interceptat şi ocupat cea mai mare parte a şoselei Bolgrad – Tatar Bunar – Palanca, ne îndreptăm spre Palanca în viteză pentru a tăia orice legătură.

— Era parcă o problemă de graniţă la Palanca între Moldova şi Ucraina, şoseaua ucraineană trecea pe teritoriul Moldovei…

— Absolut corect, deci trupele inamice trimise în Bugeac, mă refer la cele ruseşti şi transnistrene, de fapt cazaci, au

violat teritoriul moldovenesc, acum românesc, deci reacţia noastră este îndreptăţită…

— Da, ai dreptate. Juridic, din punct de vedere al dreptului internaţional, ai câştigat un punct.

— Nu mă interesează punctele, nu fac un clasament, mă interesează câştigarea războiului, prin orice mijloace. Să justifice acţiunile noastre este treaba juriştilor, nu a mea. Treaba mea este să bat inamicul până la ultima lui suflare, pentru ca mâine să nu se poată ridica să dea înapoi, cum s-a întâmplat acum două săptămâni.…

— Aşa este, Titi, ai dreptate, ştim cu toţii că dreptatea este de partea învingătorului, aşa că fa bine şi câştigă războiul ăsta, apoi vom vedea cum o vom drege, sau cum o vor scălda politicienii noştri, mai degrabă cum o vor face de oaie, la calibrul lor…

Generalul Constantin Puşcaş îi privi pe fiecare în parte înainte de a spune:

— Da, prieteni, voi câştiga războiul ăsta chiar dacă multora nu le va conveni situaţia, mă voi bate până la ultima suflare pentru drepturile românismului şi dacă mai târziu alţii vor decide, de aici nu mai este treaba mea. Scopul meu final este ocuparea totală a Transnistriei, dorinţa mea este să înfig drapelul nostru tricolor pe clădirea sovietului din Tiraspol.

— Dumnezeu să ne ajute!

— Trupele noastre din Batalionul de Infanterie Marină, conduse de colonelul Lazăr, întărite cu unităţi de infanterie motorizată venite de la Galaţi cărora li s-au ataşat unităţi moldovene, după ce ocupăm Palanca, vor bloca şoseaua cu punctele de trecere spre Odessa, apoi o parte vor merge spre nord, de-a lungul Nistrului şi vor trece râul în Transnistria, ocupând Dnestrovsc şi Crasnoe, apărate superficial, din moment ce grosul forţelor sunt puţin mai la nord, la Slobozia şi Tiraspol. Astfel îi vom prinde în cleşte, ameninţând Tiraspolul din trei părţi, de la nord, prin trupele ce vin dinspre Râbniţa şi care in curând se vor uni cu partizanii căpitanului Mirea care menţin presiunea asupra Dubăsariului, de la sud de cei menţionaţi mai devreme, iar

forţa principală, condusă de tancurile noastre care au ocupat podul şi au edificat un cap de pod dincolo de Tighina, de la vest. Mă aştept, ţinând cont şi de debandada din unităţile inamice, ca până la sfârşitul zilei să ocupăm Tiraspolul.

— Aşa să fie! Dar cum vor reacţiona ucrainenii că ai ocupat Bugeacul? Nu s-au împăcat că ai luat Insula Şerpilor ca pradă de război, cum zic ei, dar acum? Nu ne-am bătut cu ei.

— Aici aş putea completa eu, interveni Tiberiu Enea, şeful SIE. Ucraina are acum mult mai mari probleme la care trebuie să răspundă imediat. Protestatari se bat cu poliţia în centrul Kievului şi se pare că ar putea ocupa în forţă unele clădiri guvernamentale. Protestele şi violenţele s-au extins în toate oraşele mari din vestul Ucrainei, în timp ce în est se formează batalioane de voluntari care să vină să pacifice capitala.

— După modelul minerilor la noi în iunie 1990, nu?

— Cam aşa ceva, armata şi poliţia are mult mai multe probleme pe cap, cred că şi ancheta referitoare la eliminarea lui Odovichuk la Kiev a fost lăsată baltă. Petraikin simte că scapă lucrurile de sub control şi acum nici Rusia nu-l poate ajuta prea mult. Armata este chemată să salveze puterea, aşa că orice acţiune contra noastră este exclusă. Mai mult, Polonia a concentrat preventiv trupe la graniţă şi a trimis un mesaj de avertisment foarte serios, atât lui Petraikin, cât şi Moscovei. Înţelegerea cu Titi a ministrului a dat roade.

— Ce faci, Titi, dacă se revoltă Cernăuţiul, iar Bucovina de Nord se rupe de Ucraina? Poţi trimite trupe în ajutor, în caz că lucrurile o iau razna? Sunt ai noştri, nu?

Puşcaş clătină din cap.

— Nu am nici un soldat disponibil, va trebui să securizez frontiera estică transnistreană care nu are nici un obstacol natural, apoi Bugeacul, să mă ocup de menţinerea ordinii. Pe frontiera nordică, atât în Bucovina, cât şi în Maramureş, am doar trupe slabe, de acoperire. Nu ar fi capabile să reziste unui atac mediu, dar să avanseze dincolo de

frontieră! Şi aşa m-am extins destul de mult.

— Da, e normal, care e situaţia pe celelalte fronturi?

— Georgienii avansează de-a lungul litoralului spre nord, au pătruns în Abhazia susţinuţi de elicopterele IAR-330 Puma Şocat şi avioanele Şoim, era să spun ale noastre, dar deja sunt ale lor. Abhazii dau înapoi, georgienii au început atacul şi dinspre defileul Kodori cu tancurile TR-85, se descurcă foarte bine. Dacă lucrurile merg în acelaşi ritm, în câteva zile sunt în faţa capitalei Sukhumi. În noaptea asta a sărit în aer tunelul Roki, care leagă Osetia de Sud de Osetia de Nord, ultima pe teritoriul Rusiei. Este total distrus pe o porţiune de cinci sute de metri din cei doi kilometri câţi măsoară în lungime. Trupe ruseşti motorizate nu au cum să intre în Osetia de Sud. Georgienii au început un avans şi aici, în Osetia de Sud, dar presiunea este mai mică. Oricum, deznodământul este previzibil, fară întăriri ruseşti ca şi în 2008, capitala Tskinvali va cădea în câteva zile. Cred că vom înregistra o premieră aici.

— Care?

— Primul ofiţer român decorat cu o distincţie georgiană de război, probabil.

— Damian?

— Exact, colonelul Mircea Damian luptă în primele linii cot la cot cu prietenul tău, Titi, colonelul Levan Turashvili.

— Trebuia să-mi închipui, Levan este un adevărat luptător, zise Puşcaş.

— Dar Rusia va găsi o cale să intervină, nu-i aşa?

— Nu prea cred, continuă Enea, în noaptea trecută republicile caucaziene majoritar musulmane din cadrul Federaţiei Ruse au luat foc. Ştim cu toţii că aici continua un război de gherilă de joasă intensitate încă de la al doilea război cecen din 1999-2001, dar se pare că Turashvili a găsit mijloacele să dea foc Caucazului de Nord. Luptătorii musulmani atacă în forţă principalele oraşe din Cecenia, Daghestan şi Kabardino-Balkaria, trupele ruse şi cele fidele Moscovei sunt atacate şi hărţuite peste tot, la ora actuală tot ce ştim este că se dau lupte aproape de centrul capitalei cecene Groznîi. Ruşii au probleme mult mai mari

decât grija de Transnistria sau Georgia.

— Dar ar putea avea o reacţie neaşteptată…

— Puţin probabil, americanii ne ţin spatele acum mai mult ca niciodată. Dacă acum două săptămâni au încercat să ne reţină şi au reuşit, acum practic ne împing de la spate să rezolvăm problemele, inclusiv pe ale lor. Au trimis flotele lor în apropierea apelor teritoriale ruseşti, iar preşedintele Anders a avertizat Moscova foarte serios asupra consecinţelor unei escaladări. Mai mult, polonezii sunt concentraţi nu numai la graniţa ucraineană, ci şi la Kalinigrad, gata să-l invadeze în caz că ruşii încearcă o escaladare. În acest caz, americanii ne vor susţine atât pe noi, cât şi pe polonezi.

— Nu crezi că până la urmă vor ajunge la o înţelegere?

— Bineînţeles că vor ajunge, dar nu mai au încredere în ruşi. Pentru americani trebuie rezolvate două probleme mari şi late. Prima este traficul de arme din Transnistria care a făcut posibil atentatul cu bombă radiologică din New York şi cealaltă cea a prizonierilor americani din trupele SEAL capturaţi la Sevastopol.

— Şi singurii care le pot rezolva pe amândouă suntem noi, nu-i aşa, Titi? Pe prima am rezolvat-o deja, ocupând depozitul de armament de la Colbasna. Cum o rezolvi pe cealaltă, se pare că americanii se bazează pe noi pentru asta.

— Nu pe noi şi nu numai pentru această problemă, interveni Dăianu în discuţie, deşi de o vreme stătea gânditor studiind hărţile.

— Cum aşa, profesore? Ce vrei să spui?

— E simplu, americanii mai au o problemă în afară de cele două menţionate deja. Şi nu se bazează pe noi, ci pe Titi. El le-a oferit soluţia, preşedintele Anders a acceptat-o şi de aici este în mâna lui Titi. I s-a dat chiar numele de planul Puşcaş, sună frumos, nu-i aşa? De aceea americanii ne vor sprijini pe noi până la sfârşit, pe georgieni la fel, consider eu, deoarece vor să-i pedepsească puţin pe ruşi lăsându-i pe georgieni şi sprijinindu-i să-şi recupereze ţara şi asigurându-le suport după aceea, prin asta înfigând un

picior puternic în zona asta sensibilă şi bogată în hidrocarburi. Noi vom putea trage foloase uriaşe, atât prin investiţiile din Georgia în schimbul armamentului cumpărat, cât şi prin faptul că vom fi principalul traseu al hidrocarburilor venite pe aici, cum este cazul AGRI încă de acum câţiva ani. Dar cred americanii vor lăsa de la ei ceva, în sensul că vor închide ochii în privinţa reprimării musulmanilor din Caucazul de Nord.

— Dar care este a treia problemă, profesore?

— Răzbunarea, domnilor! Americanii doresc să transmită un mesaj, cine loveşte un portavion american, simbolul puterii maritime americane, are de suferit. Pentru asta i-au trimis pe cei din SEAL, să localizeze şi să distrugă submarinul rusesc care a avariat portavionul *John C. Stennis* în Marea Neagră, în largul Constanţei, în timpul războiului cu Ucraina.

— Bine, Titi, dar cum le rezolvi aceste două probleme rămase?

Titi zâmbi privindu-şi ceasul.

— Nu cum, ci când! Cam într-o oră, două, zic eu.

Mai 2014, ora 7.30
Constanţa, portul militar

— Pentru onor!

Cele două şiruri paralele de marinari aflate faţă în faţă încremeniră în poziţie de drepţi în timp ce fanfara intona cele două imnuri, român şi american. După ce fanfara termină, comandorul Leonard Buteanu, până atunci comandantul fregatei Type 22 Batch *Regele Ferdinand,* înaintă câţiva paşi până în dreptul comandorului american Steve Buckman, îl salută regulamentar, apoi cei doi îşi strânseră mâinile. În engleză, Buteanu se adresă:

— Formalităţile sunt îndeplinite, puteţi da liber marinarilor dumneavoastră, cazarea le este asigurată şi sunt convins că se vor simţi minunat în Constanţa în timpul celor trei zile de permisie.

— Şi eu sunt convins, cred că abia aşteaptă să dea iama

în oraş.

Se întoarse spre şirul marinarilor americani şi strigă spre ei:

— *Dismiss!*

Se răspunse cu urale, apoi americanii rupseră rândurile şi se grăbiră spre autocarul care urma să-i scoată din portul militar.

— Eu şi ofiţerii mei am dori să vă dăm în primire nava care a fost până acum a doua noastră casă, ştim că o dăm pe mâini bune, dar...

— Desigur, poate doriţi să ne însoţiţi într-o mică croazieră care s-ar putea transforma într-o misiune de luptă?

— Am fi onoraţi!

— Da, dar nu cu uniformele astea, nu dorim complicaţii internaţionale. Dumneavoastră şi ofiţerii cred că ar trebui să treceţi pe la vestiar, cred că acolo se poate rezolva problema.

Conduşi de un sergent, ofiţerii americani se îndreptară spre clădirea joasă din apropiere. Rămas doar cu marinarii săi, Buteanu privi cu mândrie spre nava care până de curând se numea *USS Anzio,* crucişător purtător de rachete de clasa Ticonderoga. Chiar în momentul de faţă se înlocuiau simbolurile americane cu cele româneşti, iar numele său devenea *Basarabia.* Buteanu salută cu mâna la chipiu drapelul românesc ridicat pe catarg în timpul intonării imnurilor. Un val de mândrie îi umplu pieptul, de acum era nava lui, cea mai bună, cea mai preformată şi cea mai modernă navă din marina militară română.

Cu mai puţin de oră în urmă, un comunicat sec al ministerului apărării al SUA a anunţat că guvernul Statelor Unite şi cel al României au încheiat o tranzacţie prin care *USS Anzio* a fost vândut României împreună cu tot armamentul de la bord, inclusiv sistemul Aegis, două elicoptere SH-60 Seahawk şi întreaga încărcătură de rachete, inclusiv temutele Tomahawk. Comunicatul nu dădea nici un fel de detalii asupra valorii tranzacţiei, doar menţiona că aceasta se va efectua în cel mai scurt timp posibil. Iar acest scurt timp se petrecea chiar în momentul

de faţă, deoarece *USS Anzio,* aflată în cadrul Flotei a VI-a americană din Marea Mediterană primise ordin de plecare spre Constanţa cu câteva zile în urmă, în momentul în care administraţia Anders aprobase planul secret numit după iniţiatorul său, planul Puşcaş.

Câteva minute mai târziu, marinarii români urcară la bordul navei şi aceasta ieşi în larg, însoţită de fregatele *Regele Ferdinand* şi *Mărăşeşti,* plus o escadră de corvete. De pe puntea de comandă a crucişătorului românesc *Basarabia,* Buteanu aruncă o privire spre stânga, spre fregata *Regele Ferdinand,* fosta sa navă, cu care făcuse războiul împotriva Ucrainei, condusă acum de maiorul Bufnea, unul dintre ofiţerii pe care îi crescuse pe această navă. Spera ca să se arate la nivelul aşteptărilor, era din aluatul celor făcuţi să comande nave de luptă, să conducă echipaje în bătălie aşa cum o făcuse el însuşi nu cu multă vreme în urmă. Escadra se îndepărtă în larg luând un curs spre nord-est care ar fi putut-o aduce la est de Insula Şerpilor, dobândită prin luptă de armata şi marina română în urmă cu patru ani, pe când el conducea fregata *Regele Ferdinand.* Dar nu era timp de amintiri, datoria îl chema.

Americanii rezolvaseră două probleme dintr-un foc cu vânzarea crucişătorului *Anzio* de clasa Ticonderoga către România, încă din 2011, de la stabilirea scutului antirachetă în estul Europei, pe lângă baza de la Deveselu, în România, dotată cu interceptoare SM-3, se punea problema acoperirii radar, una din staţii urmând să fie pe o navă din Marea Neagră, care trebuia să aibă instalat sistemul Aegis. Dar problema era că oricare escadră marină a unui stat care nu era riveran Mării Negre nu putea staţiona mai mult de douăzeci şi una de zile în această zonă, conform tratatelor internaţionale, astfel că americanii au rezolvat această problemă prin vânzarea crucişătorului Anzio către români. Iar a două problemă deosebit de presantă pentru americani urma să fie rezolvată tot prin această tranzacţie, conform planului Puşcaş.

USS Anzio, din clasa Ticonderoga, era o navă superbă. Cu o lungime de 173 metri, lăţime maximă de 16,8 metri, avea

un deplasament de 9800 tone. Cu o viteză maximă de 32,5 noduri avea în dotare printre cele mai moderne sisteme radar şi sonar, precum şi o gamă largă de rachete şi torpile. Două sisteme lansatoare verticale de rachete Mk-41, două lansatoare triple de torpile Mk-32, plus posibilitatea de lansare a unei game largi de rachete antinavă sau antiaeriene, de la Standard Missile 2 la temutele BGM-109 Tomahawk. În plus, avea sisteme de rachete Harpoon, tunuri de 25 mm şi mitraliere Phalanx de 12,7 mm, precum şi capabilităţi de recunoaştere şi luptă antisubmarin datorită celor două elicoptere Sikorsky MH-60R Seahawk.

— Cred că ar fi un moment bun să facem o tragere cu armamentul din dotare, nu? întrebă Buteanu spre Steve Buckman, acesta din urmă îmbrăcat într-o uniformă de căpitan din marina română.

— Desigur, de ce nu, ar trebui inaugurată cumva trecerea în proprietatea marinei române. Mai ales că vi s-au dat două rachete Tomahawk cadou, sau bonus, de către guvernul american.

— Da, desigur, probabil pentru a fi folosite contra unei anumite ţinte la care ţine foarte mult guvernul american, nu?

— O tranzacţie onorabilă, bineînţeles.

— Nici nu am zis altceva, Steve. Se pare că sateliţii voştri ne transmit date şi imagini, doar pentru a fi siguri că cele două rachete cadou nu se vor pierde aiurea.

— Aşa este, Leonard, chiar şi când facem cadouri, încercăm să nu risipim banii contribuabililor americani.

— Tocmai pentru asta, pentru a fi siguri, eu mai aştept o confirmare…

Comandorul Traian Mocanu, comandantul submarinului românesc *Delfinul,* aştepta încordat de mai bine de o oră şi jumătate. Nu-i convenea deloc postura în care se afla, în largul Sevastopolului, port potenţial inamic, din moment ce se aflau neoficial în război cu Rusia, ca şi sprijinitori şi sponsori ai transnistrenilor. Deşi Sevastopolul era ucrainean, baza şi portul militar de aici erau închiriate de către Rusia, prin prelungirea contractului de închiriere de

către preşedintele Victor Ianukovici până în 2042. Acolo nu se afla doar flota rusă, ci şi premiul cel mare, submarinul de atac rus clasa Akula care avariase portavionul american *John C. Stennis* acum câţiva ani, în timpul războiului dintre România şi Ucraina. Americanii şi-au trimis trupe SEAL pentru răzbunare dar au fost ucişi sau capturaţi. Iar acum americanii ne sprijină pentru Basarabia şi Transnistria, dar îşi vor şi ei partea, respectiv depozitele de armament din Transnistria, prizonierii şi submarinul Akula. Cerere rezonabilă, după părerea lui Mocanu.

Nu-i convenea că trebuia să aştepte la adâncime periscopică, în pericol mai mare de a fi detectaţi. Dar trebuia să o facă, pentru a îndeplini misiunea. Un fir de transpiraţie i se scurgea pe tâmpla stângă şi era convins că nu din cauza căldurii.

În portul Sevastopol, în vecinătatea celui militar cu acces interzis, se dădu semnalul pauzei de masă. În grupuri mici, lucrătorii se îndreptau spre locurile mai umbroase de lângă containerele grele pentru o gustare la pachet. Ţigările se aprinseră, oameni istoviţi vorbeau cu voce scăzută îmbucând o masă frugală, plimbând între ei câte o sticlă de votcă sau de apă. Unul dintre ei se aşează mai la o parte, stingher, desfăcându-şi un sandvici învelit într-o hârtie murdară de ziar. Vechiul său telefon mobil vibrase scurt cu mai bine de o oră în urmă, dar nu apucase să răspundă. Şi nici nu avea de gând să o facă. În schimb, în timp ce îmbuca din feliile groase de pâine cuprinzând un conţinut nedefinit, se opri ca şi cum ar fi descoperit ceva între ele. Introduse degetele murdare în mâncare, scoase un obiect ciudat afară şi îl aruncă cât mai departe, într-un canal de scurgere din apropiere. Dar înainte de a arunca micul obiect, apăsă cu putere pe butonul roşu. Îşi termină sandviciul, apoi cu privirea obosită, aplecat de griji şi nevoi, reveni la munca grea şi extenuantă.

Câteva clipe mai târziu se activă un senzor minuscul plasat la nici un kilometru sub poarta masivă a unui doc uscat din portul militar închiriat de ruşi. Un semnal pulsatoriu îşi începu emisia scurtă care dură mai puţin de

trei minute, după care se dezactivă, bateria era prea mică pentru a face faţă mai mult. Semnalul avea o rază redusă, doar de câţiva kilometri, dar antena avidă a submarinului *Delfinul* l-a recepţionat imediat. Instantaneu, submarinul l-a amplificat şi retransmis unidirecţional în sus, spre un avion AWACS american de tip Hercules C-130 ce survola regiunea la mare altitudine. Prin triangulaţie, coordonatele GPS ale senzorului au fost transmise prompt spre toate staţiile receptoare, inclusiv către sateliţii care l-au retransmis inclusiv la sediul CIA din Langley, Virginia. Dar poziţia a ajuns în câteva secunde şi la bordul crucişătorului *Basarabia,* ieşit din Constanţa în largul Mării Negre, însoţit de o escortă puternică.

Imediat după transmiterea mesajului, comandorul Mocanu răsuflă uşurat şi ordonă intrarea lentă în imersiune. Unul dintre ofiţeri, aplecat deasupra sonarului, îl întrebă şoptit:

— Plecăm acasă, dom comandor?

— Nu, căpitane, luăm curs spre vest-nord-vest, spre seară să fim aici! zise indicând un punct în apropierea ţărmului. Aici stăm şi aşteptăm, posibil toată noaptea.

— Dar ce aşteptăm, domnule comandor?

Mocanu făcu o scurtă pauză.

— Aşteptăm un erou. Un adevărat erou!

— Se pare că totul este în regulă, avem confirmarea, avem şi coordonatele, domnule comandor! zise Buteanu. Vă veţi avea partea voastră de satisfacţie…

— Desigur, cele două Tomahawkuri cadou, nu? răspunse Steve fară să-şi ascundă bucuria.

— Da, ar fi păcat să nu fie folosite cum trebuie!

Către echipaj:

— Iniţiaţi procedurile de lansare!

O vie activitate cuprinse toate compartimentele navei. Agitaţia controlată era urmărită cu atenţie de comandorul Steve Buckman care nu putea decât să recunoască în sinea lui că marinarii români fuseseră bine pregătiţi în secret pentru această misiune, chiar dacă această pregătire suplimentară nu durase mai mult decât douăzeci şi patru

de ore, de când cei responsabili de procedurile de lansare ale rachetelor urcaseră la bord cu o zi înainte, tocmai pentru a-i iniţia cu secretele navei. Trecând în spatele ofiţerului responsabil cu introducerea coordonatelor ţintei, îl urmări cu atenţie, tresărind atunci când Buteanu îl întrebă:

— Totul OK, coordonatele sunt bune?

— Leonard, eu şi ofiţerii mei practic nici nu suntem la bord, ai uitat că suntem deghizaţi în ofiţeri români? Oricum, noi nu avem voie să atingem nimic, suntem aici ca observatori neoficiali, de fapt nici nu existăm!

— Da, aşa este, doream doar o opinie autorizată a unui comandant experimentat…

Steve râse bătându-l uşor pe umăr:

— Te descurci foarte bine, vă descurcaţi foarte bine, aveţi potenţial! Să o ţineţi tot aşa!

De la un pupitru de comandă, o voce:

— Gata de lansare, dom comandor!

Buteanu făcu o pauză.

— Ei, bine, e momentul! Lansator 1, FOC! Lansator 2, FOC!

Un huruit de infern străbătu pântecele navei atunci când prima rachetă BGM-109 Tomahawk se năpusti spre înalturi din sistemul de lansare vertical VLS împrăştiind un nor de flăcări şi fum gălbui. Se ridică uşor, 6,25 metri lungime cu diametru de 0,52 metri, cele 1600 de kilograme de forţă distrugătoare se înclinară pe traiectorie şi porniră spre ţintă, un pumn de oţel cu o coadă de flăcări. La câteva secunde o urmă a doua, la fel de puternică şi impetuoasă. Ghidate prin GPS, cu camere video integrate, ambele transmiteau imagini live pe parcursul lor cu 880 km/h. Se aflau la mai puţin de 350 de kilometri de Sevastopol, rachetele ar fi trebuit să lovească ţinta în circa douăzeci de minute. Steve încă se temea de posibilitatea ca radarul de mare putere de la Sevastopol să poată detecta rachetele din timp, dar Leonard ştia mai multe.

Radarul de la Sevastopol era de acelaşi tip ca şi cel de la Mukacevo, din Ucraina, cel ocupat de forţele poloneze şi americane în timpul conflictului cu Ucraina. Atât americanii,

cât şi polonezii, îl studiaseră intens pe cel de la Mukacevo şi îi ştiau toate caracteristicile, iar ruşii nu avuseseră timp să schimbe ceva la Sevastopol. Polonezii, respectiv şeful statului major polonez, în cursul întâlnirii cu generalul Puşcaş, îi dăduse acestuia un dosar cu toate datele privind frecvenţele de lucru şi de rezervă ale radarului de la Mukacevo. De asemenea, americanii le aveau şi le vor folosi chiar în acest moment, avionul AWACS începând bruierea radarului de la Sevastopol. Oricum, chiar fără bruiaj, şansele de doborâre ale rachetelor Tomahawk erau destul de reduse, ţinând cont de capabilităţile reduse ruseşti din zonă.

Pe ecran se puteau vedea caracteristicile terenului survolat de cele două rachete Tomahawk, în cea mai mare parte a traseului doar marea albastră-verzui, apoi faza descendentă, buncărul vizat care se năpusteşte spre ei, un perete gri ce se apropie vertiginos şi purecii albi umplură ecranul. A doua rachetă se năpusti şi ea într-o mare de flăcări, apoi din nou ecranul deveni alb. Ţinta a fost distrusă.

De la pupitrele de comandă ofiţerii săriră în sus aclamând, efuziunea lor se transmise mai departe, inclusiv pe punte marinarii săreau strigându-şi bucuria. Steve se apropie de Leonard felicitându-l cu un zâmbet larg pe faţă.

— Bravo, a fost extraordinar! Felicitări şi ţie şi echipajului!

Zâmbind fericit, Buteanu îi răspunse:

— Mulţumesc, mulţumesc, dar mai urmează!

— Da, să ne întoarcem cu misiunea îndeplinită, să bem o bere la Constanţa!

Buteanu zâmbi enigmatic, întorcându-se spre puntea de comandă:

— Toată lumea la posturi!

Bucuria se topi ca prin farmec, toţi deveniră concentraţi spre noile ordine.

— Iniţiaţi lansările pentru 3, 4 şi 5!

Comandorul Steve Buckman rămase o clipă descumpănit.

— Ce… ce înseamnă asta? Leonard, ce se petrece aici?

— Coordonatele pentru 3 şi 4, pregătiţi de lansare…. Aici coordonatele pentru 5…

— Gata de lansare, domnule comandor!

Steve se repezi spre Buteanu:

— Ce faci, ce faci?

Buteanu se întoarse spre el zâmbind dezarmant.

— Îmi fac datoria, domnule comandor! Îmi conduc nava în luptă, conform misiunii mele!

— Dar, dar…, începu Steve cu faţa îngălbenită.

— Misiunea dumitale a fost să te asiguri că rachetele primite cadou vor fi livrate cum trebuie, misiunea mea este să lupt într-un război şi eu am ordinele mele! Rachetele lansate mai devreme au fost ale voastre, ni le-aţi dat cadou să vă facem treaba şi am făcut-o! Cele pe care le lansez acum sunt ale noastre, plătite şi eu am datoria ca banii contribuabililor români să fie folosiţi cum trebuie! Şi am ordin să-i folosesc cum trebuie!

— Dar nu poţi face asta, atâta vreme cât suntem şi noi la bord…

— Acum câteva minute mi-ai spus că voi nici nu sunteţi la bord, că voi nici nu existaţi! Aşa că, te rog, dă-te la o parte şi lasă-mă să-mi fac treaba!

Îl dădu uşor la o parte şi veni să verifice coordonatele primite de la Constanţa:

— Lansator 3, FOC! 4, FOC! 5, FOC!

Una după alta, alte trei rachete Tomahawk porniră din puntea navei. Le urmăriră în tăcere cum dispar la orizont, comandorul Steve Buckman cu o privire întunecată, nu ştia unde pleacă şi ce vor lovi. Se simţea tras pe sfoară.

Imediat după distrugerea docului şi a submarinului Akula, două escadrile de F-16 româneşti ce patrulau deasupra escadrei ce ieşise din portul Constanţa se îndreptară spre Sevastopol. Imediat ce au ajuns suficient de aproape, îşi porniră dispozitivele de bruiaj pentru a compensa posibila plecare a AWACS-ului american, în cazul în care acesta se îndepărta sau înceta bruiajul. Dispozitivele de bruiaj erau reglate exact pe frecvenţele de lucru ale radarului de la Sevastopol, cel vizat de racheta Tomahawk lansată din

lansatorul 5. Aceasta l-a avariat grav.

În largul gurii de vărsare a Nistrului se afla o parte din flota rusă a Mării Negre, inclusiv portelicopterul de clasă Mistral cumpărat de la Franţa în urma contractului din 2011. Era vorba de patru astfel de porthelicoptere, nave cu caracter ofensiv, care au fost distribuite câte unul la fiecare flotă rusă, în Oceanul Pacific, cel îngheţat, Marea Baltică şi Marea Neagră. De pe cel din urmă au pornit elicopterele care au anihilat ofensiva spre sudul Tighinei a căpitanului Mircea Mitrache, iar acum s-au întors, au realimentat, reînarmat şi au plecat spre Tiraspol pentru a respinge tancurile colonelului Morun. Dar la 26 mai 2014, ora 14.07, porthelicopterul din Marea Neagră a fost scufundat în urma impactului direct cu două rachete Tomahawk lansate de pe crucişătorul *Basarabia,* din lansatoarele 3 şi 4. O celulă de două F-16 a confirmat scufundarea. Reperate de navele de escortă, cele două avioane au fost supuse unui tir de rachete antiaeriene, dar s-au întors nevătămate la bază.

Pe drumul de întoarcere spre Constanţa, comandorul Steve Buckman i-a adresat o singură dată cuvântul lui Buteanu:

— Domnule comandor, protestez, în toată istoria…

— Să nu-mi vorbeşti mie de istorie! i-a retezat-o scurt Buteanu. Noi avem o istorie cu ruşii de mai bine de trei sute de ani, am îndurat, socotind şi cea din 1992 şi cea de acum, paisprezece invazii din partea lor. Când am fost aliaţi, ne-au jefuit şi umilit, când ne-au fost duşmani, au încercat să ne distrugă definitiv, dar nu au reuşit şi eu sunt aici să mă asigur că nu o vor face nici în viitor, cel puţin cât mai am un strop de viaţă în mine. Ce-mi vorbeşti tu de istorie, ţara ta abia se constituia când ruşii ne furau Basarabia! Ce istorie aveţi voi cu ruşii, în Războiul Rece numai v-aţi ameninţat unii pe alţii cu armele nucleare, nu v-aţi bătut direct cu ei! Aşa că să nu-mi vorbeşti mie de istorie!

Apoi, cu glas mai liniştit:

— Vă duc acum la Constanţa, dar invitaţia la bere, dacă mai este valabilă, rămâne pe altă dată. Mă întorc în patrulare, nu se ştie cum vor reacţiona după ce am

restabilit cât de cât echilibrul de forţe pe mare.

Până la Constanţa, comandorul Steve Buckman nu a mai scos nici un cuvânt. Abia înainte să coboare la chei, s-a întors spre Buteanu şi i-a întins mâna:

— Felicitări, aţi făcut ce trebuia pentru ţara voastră, atât tu, cât şi comandanţii tăi, care sunt demni de toată lauda. Să ai grijă de navă, este o bijuterie!

— Ştiu, Steve, este o bijuterie! răspunse Leonard strângându-i mâna.

— Invitaţia la bere rămâne valabilă, mai am trei zile de permisie în Constanţa!

Zâmbind, comandorul Leonard Buteanu îl salută cu mâna la chipiu în timp ce crucişătorul Basarabia se îndepărta de ţărm.

XXXVI

26 mai 2014, ora 11.45
Tighina, capul de pod de la est de Nistru

Coloane dense de fum negru se ridicau spre cer de la epavele vehiculelor incendiate. Transportoare, tancuri, camioane, ardeau cu foc mocnit împrăştiind înjur un miros greu, de motorină arsă, suprapus peste cel al trupurilor arse, sânge şi cel înţepător de cortidă. Un miros greu de suportat, dar devenit banal pentru cei deja obişnuiţi cu războiul. Sanitari cu banderole de Crucea Roşie aduceau pe târgi răniţii ce se zvârcoleau de durere sau zăceau pasivi, alţii mai aduceau câte un trup pe care îl depuneau în mijlocul pieţei, în completarea celor două şiruri lungi de cadavre acoperite cu foi de cort, din loc în loc ieşind doar câte o pereche de bocanci care lăsau să se înţeleagă că era vorba de oameni morţi, nu simple obiecte. Bătălia îşi luase un tribut greu din ambele tabere, dar românii erau victorioşi, se vedea şi din disproporţia pierderilor. Însoţiţi de soldaţi români cu armele în mâini, pe patru coloane, prizonierii traversau podul spre Tighina, cu mâinile la ceafă, cu capul plecat, în direcţia taberelor de prizonieri din ce în ce mai pline.

Colonelul Armand Morun era deja familiarizat cu mirosul, cu priveliştea, cu toate. Cu calm, examina o hartă desfăşurată pe partea frontală a tancului său TR-85M1 scrijelit de gloanţe.

Laptopul îi era la îndemână, susţinând harta pentru a nu fi luată de vântul de primăvară care aducea miesmele grele ale vehiculelor inamice incendiate pe şoseaua către Tiraspol. Din când în când, mai bubuia sec un obuz sau plesneau ca un foc de artificii gloanţele cuprinse de flăcări din epavele arzânde. Colonelul Morun nu lua în seamă mirosurile, pentru el era mai important gustul, un gust

pregnant care i se înşurubase în creier, era gustul victoriei.

Da, coloana blindată inamică ce venea de la Tiraspol, poate ultima speranţă a inamicului pentru a întări podul Tighinei, a ajuns prea târziu, deja el trecuse podul, asta şi mulţumită sprijinului căpitanului Motrescu, zis Şefu, conducătorul trupelor speciale care au luptat la capul de pod. Pentru el, ajuns dincoace, a fost o manevră clasică să întâmpine coloana de pe şosea cu tancurile desfăşurate, să o învăluie şi să o manevreze pe flancuri distrugând-o cu desăvârşire. Dacă aceasta l-ar fi aşteptat înainte de a trece podul, rezultatul ar fi putut fi diferit, dar iată că nu a fost aşa. A învins, dar nu era destul, trebuia să termine treaba, odată pentru totdeauna. Pentru asta strângea trupe de susţinere de unde putea, trupe care să-l sprijine pentru obiectivul final, ţelul suprem, Tiraspolul. Şi nu avea timp de pierdut, fiecare clipă putea fi folosită de inamic pentru a-şi întări apărarea. Dar mai era un motiv, trupele române trecute pe la Râbniţa coborâseră spre sud, ocupând Dubăsariul ce era asaltat şi fixat de partizanii români şi moldoveni conduşi de maiorul Mirea, lor li s-a alăturat o coloană de sprijin ce trecuse pe un pod de pontoane pe la Vadul lui Vodă unde dezarmaseră o grupare ţintuită pe loc de partizani, apoi o parte li se alăturase în marş spre sud şi luptau deja pentru Grigoriopol, unde rezistenţa era destul de slabă. După ultimele informaţii, au lăsat o parte din trupe să asalteze Grigoriopolul, iar cu restul au avansat dinspre nord spre Tiraspol.

Iar Morun nu dorea să-i lase pe alţii să-i sufle premiul cel mare, mai ales pe unii care nici măcar nu aveau tancuri. Nu, Tiraspolul trebuia ocupat de tancurile sale, nu degeaba s-au bătut în toate bătăliile majore ale acestui război. Merita să intre primul în Tiraspol, ai săi luptaseră şi sângeraseră mult pentru asta, era un premiu şi o onoare. Toţi doreau asta, era răsplata supremă pentru sângele vărsat în atâtea bătălii, era răsplata lor mai presus de orice decoraţie, era mândria ca nepoţii lor să citească în cărţile de istorie că ei au fost cei care au ocupat Tiraspolul.

De aceea, indiferent de oboseală, pierderi, greutăţi, erau

deja din nou gata de marş. Vehiculele erau verificate, alimentate, încărcate, dar tancurile şi blindatele aveau parte de o atenţie mai specială. Cele avariate erau lăsate de-o parte în grija echipelor de reparaţii, echipajele erau completate cum se putea de către supravieţuitorii de la blindatele scoase din luptă, tancurile erau reînarmate şi alimentate cu combustibilul pe care unitatea colonelului Tomoioagă îl cedaseră pentru cea a colonelului Morun.

O discuţie simplă, de la bărbat la bărbat, între doi comandanţi extraordinari, a decis cine va merge mai departe în prima linie, deşi amândoi erau la fel de îndreptăţiţi să o facă.

— Armand, a zis Tomoioagă, ai fost primul peste pod, te-ai bătut ca un leu în toate luptele în care ai fost implicat, îţi dau tot combustibilul meu şi toată muniţia, du-te la Tiraspol şi fa ce aş fi făcut şi eu acolo! Fă-ţi datoria, eu vin în spatele tău şi te susţin!

— Tomo, nu ştiu ce să spun…

— Hai, nu mai spune nimic, o meritaţi şi tu şi băieţii tăi, pleacă odată până nu mă răzgândesc!

O strângere de mână, apoi cei doi comandanţi se prinseră în braţe.

— Ai grijă de tine şi să vii în urmă ca şi susţinere, alături de tine sunt sigur că nimic rău nu ni se poate întâmpla, băieţii simt la fel…

— Şi eu şi ai mei, reciproca e valabilă. Hai, pleacă, arată-le lor, să vadă şi ei cine e Hannibal! Fă-i să simtă groaza!

Morun se îndreptă cu paşi mari, cu mers greu şi apăsat, în direcţia tancului său. Era aşteptat, întreaga unitate, de fapt ce mai rămăsese din ea în urma zilelor de luptă continuă, la aceasta alipindu-se ca şi sprijin un amalgam de trupe din forţele speciale, paraşutişti, infanterişti, trupe din armata moldoveană şi civili voluntari, adunaţi cum puteau în fel de fel de transportoare, camioane, jeepuri şi chiar maşini civile rechiziţionate, toţi îl aşteptau. Îl priveau cu încredere şi speranţă, aşteptau să facă un semn şi să pornească, iar ei s-ar fi năpustit pe urmele lui zdrobind totul în cale.

Îi privi cu oarecare îngrijorare, trupele de sprijin erau prea amestecate, nu le cunoştea, nu ştia cum se vor comporta la primul contact cu inamicul. De aceea le-a pus sub conducerea unui căpitan despre care auzise multe, dar pe care îl cunoscuse cu prea puţin timp în urmă. Spera să fie alegerea corectă. Acest căpitan din forţele speciale se bucura de o reputaţie extraordinară printre militarii din toate armele, parcă toată lumea auzise de el şi de faptele sale. Avea nevoie de oameni care să îşi urmeze comandanţii, să lupte la ordinele lor, aşa că a considerat că ar fi cea mai bună soluţie, dar încă nu era convins de justeţea aprecierii sale.

Îşi plimbă privirea în jur căutându-l pe cel în care îşi punea atâtea speranţe şi simţi o undă de dezamăgire când nu l-a găsit printre cei ce-l aşteptau lângă tanc. Îşi reţinu orice gest inutil, o întreagă unitate gata de luptă îi urmărea şi studia fiecare gest. Totuşi, îl întrebă pe un locotenent când ajunsese lângă tanc:

— Unde-i Şefu?

Locotenentul făcu un gest arătându-i direcţia. Morun îi urmări privirea şi-l văzu, aproape de şosea, într-un jeep, stătea în picioare dominând cu statura sa maşinile înşirate gata de a urma tancurile de îndată ce s-ar fi pus în mişcare. Jeepuri, camioane înţesate de trupe, aranjate perfect, apoi alte maşini, inclusiv cele civile, într-o aliniere relativă. Morun se destinse şi zâmbi, făcând un gest cu capul spre Motrescu. Acesta îi răspunse salutându-l rigid, cu mâna la cască. Soldaţii începură să freamăte. Era momentul. Morun se aburcă pe tanc, rămase în picioare pe turelă preţ de două secunde înainte să coboare în tanc, apoi strigă să fie auzit până departe:

— Fraţi români! Ordon, spre Tiraspol! Vă jur pe onoarea mea de militar, azi vom cuceri Tiraspolul!

Mii de voci bubuiră la unison:

— URAA! URAA! URAA!

Motoarele porniră la viaţă ca unul, cei rămaşi se năpustiră în vehicule chiuind, maşinile se smulseră din loc în urale, soldaţi îşi agitau braţele cu pumnii strânşi pe

jumătate ieşiţi din camioane, armele erau vânturate în aer în timp ce viteza coloanelor creştea. Un strigăt preluat din staţie în staţie se amplifică până ajunsese la fiecare vehicul, dar şi mai departe.

În buncărul său din Chişinău, generalul Virgil Pintea era atent la orice ştire, la orice evoluţie a luptelor. Aşezat pe un scaun, clătinându-se de nesomn, încă era gata de acţiune. Un operator cu căştile pe urechi se întoarse spre el, raportându-i:

— Morun spune că pleacă spre Tiraspol, Tomoioagă raportează că îi susţine spatele!

— Foarte bine, nu degeaba le-am dat la amândoi mână liberă, să aprecieze situaţia şi să acţioneze! Dar cu ce trupe de susţinere pleacă Morun?

— Nu ştiu, domnule general, mi se raportează doar de la mai multe unităţi disparate că pleacă cu Hannibal, atâta tot!

— Ce unităţi? sări Pintea.

— Păi, pe grafic îmi apare că pleacă tot ce avem la Tighina la pod, ori cu Morun, ori cu Tomoioagă, mă refer atât la unităţile noastre de infanterie, speciale, moldovene, civili voluntari, cam tot. Problema este că multe sunt descompletate, la capacităţi net inferioare decât în grafic în urma pierderilor… Rămâne pe loc colonelul Dorinei Iancu cu forţe reduse ca să securizeze Tighina şi ultimele cuceriri de pe zona de est…

— Cum dracu…, nu se putu abţine Pintea. Cere la toate unităţile să raporteze imediat!

Operatorul se concentră pe staţie, după care reveni.

— Domnule general, pe toate staţiile primesc un singur mesaj, repetat de zeci de ori. Mă refer nu numai pe staţiile de legătură, dar şi de pe staţiile tactice, între unităţile despre care vorbeam.

Generalul Virgil Pintea sări în sus:

— Care mesaj?

Operatorul îi întinse o cască pe care generalul o duse la ureche, ascultând cu atenţie. După câteva secunde zâmbi, îi înmână casca înapoi operatorului, zicând:

— Fie cum vor ei! Dumnezeu să le ajute!

Intr-un jeep ce gonea pe şosea, căpitanul Mihai Motrescu se întoarse spre sergentul Avram. Atmosfera era entuziastă, mesajul din staţie a fost preluat de soldaţii care îl repetau în ritmul motoarelor, în clinchetul sacadat al şenilelor. Chiar şi acest jeep supraaglomerat cu militari din fel de fel de unităţi, toţi repetau entuziaşti uitându-se unii la alţii, strigând cu pumnul strâns acelaşi refren.

— E momentul lui Morun, îl merită! făcu Motrescu spre Avram.

— Aşa este, Şefu, dar şi tu ai fi meritat un astfel de moment…

Motrescu clătină din cap.

— Nu, sergent, nu, nici vorbă… Nu eu… Poate alţii…

Soarele învăluia pământul cu o lumină crudă şi dogoritoare, iar jeepul îşi continua mersul spre Tiraspol, în coloana de vehicule blindate ce se grăbea înainte, la o luptă pe viaţă şi pe moarte. Dar parcă nimănui nu-i păsa de asta, soldaţii strigau cu entuziasm, la unison, trei cuvinte care fuseseră preluate şi de staţiile radio. Cu pumnii strânşi, cu furie şi ură, cu încredere şi dorinţă de revanşă, repetau tot mai tare, în ritmul sacadat al şenilelor sau al motoarelor, de parcă ar fi vrut să fie auziţi până la Tiraspol:

— HANNIBAL ANTE PORTAS! HANNIBAL ANTE PORTAS!

XXXVII

26 mai 2014, ora 14.00
Bucureşti

— Veşti bune, zise generalul Puşcaş întinzându-se peste masă spre ceaşca de cafea. Colonelul Armand Morun a ajuns în faţa Tiraspolului de la vest, dinspre Tighina. A făcut joncţiunea cu cei ce coborau de la nord, dinspre Dubăsari – Grigoriopol, astfel că oraşul este cuprins de la vest şi de la nord. Dinspre sud avansează unităţi de infanterie întărite cu cei de la infanterie marină, care au securizat în prealabil Bugeacul. Tocmai au ocupat Slobozia fără luptă, vom avea Tiraspolul înconjurat din trei părţi. Restul obiectivelor din Transnistria au fost securizate şi sunt deţinute ferm de trupele noastre.

— Ce zic americanii? întrebă Tiberiu Enea. Nu cred că sunt prea fericiţi că ai mers prea departe dincolo de ceea ce se numea planul Puşcaş, nu? Ideea era să luăm asupra noastră distrugerea submarinului problemă, nu şi a radarului şi a portelicopterului.

— Ai dreptate, dar eu sunt român, nu american. Vor să le rezolvăm problemele pe riscul nostru, de acord, dar atunci să le rezolvăm şi pe ale noastre. Desigur, nu au fost prea încântaţi când i-am pus în faţa faptului împlinit, dar au înghiţit găluşca şi nu mai pot da înapoi. Chiar am informaţii neoficiale că liderii militari ne respectă mult mai mult după asta, chiar spun că şi ei ar fi procedat la fel.

— Dar liderii politici, mă refer la preşedintele Anders?

— Am doar o informaţie neverificată, conform căreia preşedintele rus l-a sunat de trei ori pe cel american pe firul direct fară răspuns. A treia oară i-a răspuns un secretar care a spus că preşedintele este plecat la New York unde o bombă radiologică provenită din Transnistria a făcut victime şi ravagii.

— Dacă este adevărat, ruşii au pierdut Transnistria, depinde doar de noi să o luăm! sări de pe fotoliu Dăianu. Şi asta cât mai repede! Titi, în cât timp cucereşti Tiraspolul?

— Până diseară. Mai vreau să le dau posibilitatea de a se preda onorabil.

— Titi, nu pierde vremea! Dacă poţi să-l iei, ia-l, nu sta! Mai ales că vor urma negocieri dure, nu uita că ai ocupat Bugeacul, care oficial este al Ucrainei.

— Oficial, neoficial, este al nostru, nu al Ucrainei, la fel ca şi Insula Şerpilor! Eu nu voi da vreun ordin de retragere a trupelor noastre! Istoric, de drept şi de fapt, Bugeacul este al nostru! A fost şi va rămâne al nostru, l-am recâştigat prin luptă, am vărsat atâta sânge pentru el…

— Titi, ştim istoria, dar va trebui ca acest lucru să fie acceptat de toată lumea, mai ales de aliaţii noştri. Ştiu că politica faptului împlinit a mers în cazul războiului contra Ucrainei, când ai reţinut Insula Şerpilor, dar de data asta poate fi mai complicat. Ucraina este în pragul disoluţiei, sunt lupte de stradă la Kiev şi alte oraşe…

— Cu atât mai mult, este al nostru, oricum Petraikin a fost mâna dreaptă a lui Vahromeev când a pornit războiul împotriva noastră.

— Da, dar sunt şi complicaţiile internaţionale… Diplomaţia lucrează altfel.

— Unde a fost diplomaţia internaţională când Ucraina ne-a atacat fără a fi provocată? Insula Şerpilor, Bugeacul, sunt consecinţele actelor iresponsabile ale acesteia, iar Petraikin aproba atunci toate acţiunile lui Vahromeev! Mai mult, pe unde au trecut acum toate întăririle ruseşti? De unde decolează avioanele lor de luptă? Teritoriul cărui stat îl survolează elicopterele de pe Mistralul care tocmai l-am neutralizat, cele care au nimicit tancurile noastre la sud de Tighina? Toate astea nu ar fi fost posibile fără complicitatea Ucrainei! Aşa că ai făcut-o, plăteşti! Din greu!

— Bine, bine, vedem mai încolo cum o scoatem la capăt. Am înţeles că între Chişinău şi Tighina aţi încercuit o mare grupare inamică care a început să se predea. Veştile sunt foarte bune în acest sens. Dar mai avem de luptat dincolo

de Nistru…

O scurtă pauză, după care Dăianu reveni:

— Avem o şansă unică, printre puţinele pe care istoria ni le-a dat, şansa ca victoria forţelor noastre militare să coincidă cu conjunctura internaţională. Este un moment comparabil cu anul 1918. Este oportunitatea noastră să luăm Transnistria şi să o păstrăm, mai târziu vom vedea ce vom face cu ea. Ruşii sunt în declin, dau înapoi, aliaţii noştri ne susţin total, ar fi o trădare a jertfelor noastre de până acum să nu profităm de oportunitatea asta. Dar trebuie să ne mişcăm rapid. Titi, care e situaţia ruşilor în Georgia?

— Am ultimul raport de la Damian, georgienii sunt în faţa oraşului Sukhumi, capitala Abhaziei. Atacul lor a rupt frontul, la fel ca şi cel prin defileul Kodori. Pe celălalt front al lor, tunelul de la Roki a sărit în aer, vor trebui luni de zile ca să fie refăcut. Osetia de Sud este asaltată lent, dar metodic, osetinii nu au nici o şansă, sunt tăiaţi de ajutorul rusesc de la nord. Nu mai pot aduce ajutoare decât pe calea aerului, dar aeronavele lor sunt vânate de rachete antiaeriene, se raportează cel puţin trei avioane de transport AN-24 doborâte în aer. Cert este că ruşii pierd teritoriile separatiste din Georgia, Abhazia şi Osetia de Sud, cele pe care le-au recunoscut ca şi state independente după conflictul din 2008. Dar problema lor este mult mai serioasă ceva mai la nord, tot în Caucaz. Cecenia a luat foc, se duc lupte de stradă în Groznîi, rebelii islamişti sunt foarte aproape de centru şi de simbolurile puterii. Daghestanul şi Kabardino-Balkaria sunt la fel, în fierbere, luptele de gherilă de până acum au degenerat în insurecţie, se luptă deschis, nimic nu mai e sigur, e un război în toată regula acolo. Ruşii vor trebui să-şi trimită toate rezervele acolo, aşa că georgienii se vor putea concentra liniştiţi pe ocuparea enclavelor Abhazia şi Osetia de Sud.

— Ce face Damian?

— E nebun, luptă în primele linii alături de colonelul Levan Turashvili, după unele zvonuri conduce un batalion de infanterie georgiană!

— Drace, sper să nu fie capturat, am avea o mare

problemă! zise Enea.

— Sper şi eu, dar slujeşte cauza, nu? ripostă Puşcaş. Luptă pentru cauza noastră, atâta doar că o face sub alt steag! Şi ce mai mare problemă am putea avea, când noi luptăm deschis contra Rusiei în Transnistria, chiar dacă ei nu recunosc asta? Am distrus un submarin rusesc, am scufundat un porthelicopter rusesc, am avariat un radar rusesc, iar în luptă am luat sute de prizonieri ruşi, militari din armata rusă, fără să pomenesc de mii de militari cazaci sau ce vreţi voi, aflaţi pe statele de plată ale Rusiei? Hai să nu fim ipocriţi, ne-am bătut şi ne batem cu Rusia pentru Basarabia şi Transnistria, dar o facem acum după regulile noastre! Cine îmi stă în cale, este duşmanul meu!

— E clar, Rusia va ceda în Transnistria şi Georgia pentru a-şi salva posesiunile din Caucazul de Nord, din Cecenia, Daghestan şi Kabardino-Balkaria, chiar dacă luptele s-au extins şi în Osetia de Nord şi alte republici învecinate. Dar noi nu trebuie să pierdem timpul, trebuie să ocupăm Tiraspolul cât de repede, adică urgent! Să punem pe toată lumea în faţa faptului împlinit, să fie al nostru înainte ca diplomaţia să înceapă negocierile. Trebuie să luăm totul înainte de a începe jocul diplomatic care să ne ceară să cedăm! Trebuie să luăm Tiraspolul, Titi, te plângeai că dacă ai fi avut mână liberă acum două săptămâni, altul ar fi fost rezultatul! Dar acum, când ai mână liberă, în cât timp îmi dai Tiraspolul?

Generalul Constantin Puşcaş se uită preocupat la ceas, apoi reveni cu o mină gravă.

— Domnule profesor, Radule, este data de 26 mai, ora 15.00. Dacă în zorii zilei de 27 mai întreaga Transnistrie nu este sub stăpânirea armatei române, eu plec din această armată! Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

26 mai 2014, ora 15.30
Tiraspol

Vuietul obuzelor trecu pe deasupra lovind clădirea joasă ce adăpostea un cuib de mitraliere, cele care trăseseră

până atunci rafale lungi spre linia pe care se opriseră trupele române. O explozie puternică, un nor de praf şi de moloz care se ridica pe locul casei năruite.

Cu binoclul la ochi, colonelul Armand Morun exclamă:

— La fix! Ăştia de la artilerie au învăţat meserie!

Apoi, întorcându-se spre ofiţerii din jurul său, concluzionă:

— În mod sigur asta îi va aduce la tratative, cel puţin ar trebui!

Reveni spre tancul său ascuns după malul unei râpe de la periferia Tiraspolului. Ca de obicei, întinse o hartă pe laterala tancului scrijelit de urme de gloanţe şi obuze ricoşate. Laptopul îl aşează în aşa fel încât să susţină harta pentru a nu putea fi luată de vânt. Cana de tablă plină cu cafea îndulcită o aşează alături. O celulă de două avioane F-16 româneşti survolă la joasă înălţime primele clădiri din Tiraspol făcând o întoarcere la nouăzeci de grade şi revenind spre vest, în uralele soldaţilor din front.

Cu harta în faţă, Morun întrebă spre Panait, sorbind o gură din ceaşca de cafea:

— Ai trimis ultimatumul nostru, conform căruia dacă într-o oră nu se prezintă o delegaţie la parlamentări, vom bombarda oraşul?

— V-am îndeplinit întocmai ordinul, domnule colonel, răspunse George Panait.

— Bun. Să revedem planurile de atac.

Morun se cufundă asupra planurilor, explicând cu voce joasă, ascultând cu atenţie fiecare intervenţie a ofiţerilor prezenţi, fiindcă erau adunaţi ofiţeri din diferite arme, atât din corpul expediţionar al lui Morun care plecase în grabă de la podul de la Tighina, dar şi din corpul celor care coborâseră de la Dubăsari dinspre nord şi făcuseră joncţiunea cu Morun. Aşa cum explicase iniţial Morun, vor trebui să se bată şi să intre în forţă în Tiraspol, inamicul nu va ceda uşor. Erau în asentimentul lui Morun, negocierile erau ca să le dea o şansă de a capitula fără luptă, dar în mod sigur va fi refuzată această şansă, erau prea siguri pe ei şi prea siguri pe sprijinul rusesc. Dar nu aveau de unde

să ştie că porthelicopterul de clasa Mistral tocmai a fost scufundat. De asemenea, ofiţerii români ştiau că Morun nu ar fi bombardat oraşul, nu duceau război contra populaţiei civile, din care mare parte era românească.

— ... am înţeles că la stânga şoselei Dubăsari – Tiraspol, chiar la câţiva kilometri, am ocupat Blijni Hutor, nu-i aşa?

— Este corect, domnule colonel! i se răspunse.

Morun ridică privirea spre interlocutor, dând ochii cu un căpitan de vânători de munte.

— Căpitan Lucian Mirea, şeful de partizani, presupun, nu?

— Presupunere corectă, domnule maior. La ordinele dumneavoastră!

— Ai făcut o treabă grozavă, căpitane Mirea. Deci, confirmi ocuparea Blijni Hutor, nu-i aşa?

— Aşa este, domnule colonel!

— Foarte bine, foarte bine! De ce forţe te poţi lipsi ca să le trimiţi mai departe spre est, pe şoseaua de graniţă pentru a securiza Vladimirovca, ieşirea spre Ucraina? Odată ocupat şi menţinut acest punct, am încercuit total Tiraspolul! Dinspre sud, batalionul de infanterie marină al colonelului Ilie Lazăr a trecut de Slobozia şi Caragaş, în curând ajunge la Sucleia, de acolo vor putea tăia şoseaua de ieşire din Tiraspol spre est, desăvârşind încercuirea. Restul zonei spre graniţa de est va fi ocupată de o pânză subţire de trupe, asta până ne vor veni întăririle necesare. Dar buba mare rămâne Tiraspolul, el trebuie încercuit şi ocupat. Deci, căpitane?

— Două plutoane de infanterie, întărite cu unul de civili voluntari, toţi îmbarcaţi în jeepuri înarmate cu mitraliere grele şi aruncătoare.

— Foarte bine, îţi dau şi un pluton din armata moldoveană, dar va trebui să acoperiţi o arie ceva mai mare şi să blocaţi drumul spre est. Comanda detaşamentului va fi asigurată de maiorul Vădim Dumitru, din armata moldoveană. Domnule maior?

Maiorul Vădim Dumitru încremeni în poziţie de drepţi, salută şi răspunse tunător:

—Am înţeles, domnule colonel! Ne vom face datoria!

— Sunt convins de asta. Inamicul nu dispune de forţe suficiente pentru a încerca contraatacuri de anvergură sau încercări de străpungere, tactica sa va fi una strict defensivă în aşteptarea unui ajutor care nu va mai veni. În momentul în care apărarea tinde să se prăbuşească, o vor lua la fugă spre est şi aici avem nevoie de forţe să-i oprească până îi ajungem din urmă şi îi capturăm. Mă bazez în presupunerile mele pe faptul că informaţiile din interior menţionează că majoritatea trupelor inamice din oraş sunt cazaci şi transnistreni, dar nu dintre cei cu pregătire militară înaltă. De asemenea, coeziunea şi moralul lor nu sunt strălucite. Da, vorbesc de informaţii din interior, prietenii noştri moldoveni, respectiv Gruşenco şi Halipa au reactivat reţeaua lor de informaţii din regiune, cunoaştem inclusiv numele comandanţilor de unităţi. Mergând mai departe, căile de pătrundere ale tancurilor susţinute de infanterie…

— Domnule colonel! Trimit parlamentari! strigă locotenentul Grigore Ilieş.

Ridicară privirile pe după marginea râpei ca să vadă un autoturism cu steag alb agăţat de antena radio cum înainta încet şi se oprea cam la mijlocul distanţei dintre cele două forţe, aşteptând cu motorul torcând leneş. Morun se îndreptă spre un jeep ce aştepta parcat la adăpost lângă un MRAP american donat armatei române după campania din Afghanistan. Dar în calea lui se interpuse Panait:

— Permiteţi să întreb, ce doriţi să faceţi, domnule colonel?

Morun îl privi surprins.

— Cum aşa, locotenente? Merg la negocieri!

Grupul ofiţerilor se apropie până îl înconjură.

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar nu putem permite asta! Este prea riscant, s-ar putea să fie o capcană, iar dumneavoastră sunteţi comandantul. Pentru binele misiunii, este un risc prea mare. Şi suntem convinşi că acolo nu se află comandantul trupelor inamice, ci sunt doar nişte emisari.

Morun rămase o clipă pe gânduri, se vedea că nu avea

cum să nu le dea dreptate.

— Bine, atunci cine merge?

— Merg eu! sări maiorul Vădim Dumitru.

— Exclus! Tu pleci chiar acum în misiunea ce ţi-a fost încredinţată! Ia şi un MRAP şi un TAB, balul va începe mai repede decât credem şi tu va trebui să blochezi ieşirea! Executarea!

Maiorul moldovean Vădim Dumitru salută grăbit şi dispăru.

— Bine, dar cine pleacă atunci la discuţii?

— Eu! se grăbi Panait.

Se vedea pe faţa lui Morun că şovăia. Avea nevoie de Panait, avea nevoie de fiecare comandant de tancuri, pentru cazul în care lucrurile s-ar fi precipitat. Doar companiile sale de tancuri erau osatura oricărui atac, în jurul căruia se vor ralia şi celelalte trupe, de aceea avea nevoie de fiecare comandant experimentat mai mult ca orice. Morun îşi schimbă expresia atunci când un căpitan înalt, nu neapărat solid, dar agil în mişcări, făcu un pas în faţă.

— Merg eu, zise simplu.

Morun făcu un gest de protest:

— Şefu, pentru tine este sinucidere acolo, ar putea face orice, sunt zvonuri că au pus un preţ pe capul tău, de la prizonieri ştim…

Motrescu ridică braţul.

— Domnule colonel, am hotărât, merg eu. Nu puteţi pleca, este prea riscant, merg eu, sunt mai dispensabil, iar dacă merg eu, cu toată faima nemeritată, vor şti că vorbim serios.

Morun nu putea să nu recunoască că avea dreptate. Trebuia să trimită la negocieri pe cineva cunoscut, cu greutate, pentru a da un semnal inamicului că treaba e groasă, ori se supun, ori vor suporta consecinţele. Iar prezenţa unui simplu ofiţeraş nu putea să dea această impresie. Ca şi pentru a nu-i da timp de reacţie, Motrescu se întoarse spre restul ofiţerilor:

— Cine vine voluntar cu mine?

Ca la un semnal, toţi ofiţerii făcură un pas înainte. Morun îşi plimbă privirea pe feţele lor, apoi renunţă.

— Şefu, tu alegi! Trei ofiţeri, iar translatorul îl numesc eu. Dă-i drumul!

Înainte ca Motrescu să-şi întoarcă privirea, căpitanul Lucian Mirea apăru lângă el.

— Domnule colonel, nu va alege, nu are cum, el nu-i cunoaşte pe toţi, dar toţi îl cunosc pe el, cel puţin după reputaţie. Merg eu şi... cu ei! arătă la întâmplare spre doi locotenenţi, unul de infanterie şi altul din armata moldoveană. Cred că este de ajuns, nu?

Morun îi aruncă o privire întrebătoare lui Motrescu, acesta aprobă scurt din cap. Delegaţia era formată odată cu apariţia unui sergent din armata moldoveană ca şi traducător, deşi mai era şi locotenentul care ştia ruseşte, mai mult, chiar Motrescu o rupea binişor în această limbă.

Un minut mai târziu, înarmaţi, dar cu armele puse la spate, cu mâinile la vedere, o porniră pe jos spre automobilul ce-i aştepta la nici cinci sute de metri. Urmărindu-i cu privirea, Morun ordonă spre conducătorul tancului său:

— Olimpiu, ridici botul tancului peste râpă, să fie vizibil doar botul. Apoi îndrepţi încet ţeava tunului spre automobil, dar lent, să vadă că faci asta! Drace, ai noştri sunt aşa de descoperiţi!

Aşa era, cei cinci mergeau încet, pas cu pas, spre mijlocul zonei neutre, acolo unde îi aştepta automobilul. Total descoperiţi, la vedere, înaintau cu paşi măsuraţi, cu ochii în patru. Mirea mergea umăr la umăr cu Motrescu. La un moment dat, îl întrebă:

— Mersul tău este calm şi sigur, dar am auzit că unde păşeşti se cutremură pământul!

Aruncând o privire în urmă, continuă:

— Unde este?

— Cine?

— Moartea, am auzit că moartea este pe urmele paşilor tăi!

Motrescu zâmbi:

— Mirea, tu mai crezi în Moş Crăciun?

— Nu mai cred de când eram copil, dar legenda ta este actuală, o repetă soldaţii şi chiar unul dintre cei mai buni oameni ai mei, locotenentul Anghel, l-ai cunoscut în încercuire, de fapt el te-a cunoscut pe tine. Eşti o legendă, ce să mai zic?

— Mirea, tu eşti partizanul de la Cocieri, Coşniţa, Dubăsari, Vadul lui Vodă?

— Am fost câteva zile partizan, am fost acolo, da…

— Atunci tu eşti o legendă, omule, nu mă mai înnebuni cu poveşti! Mai bine mi-ai spune cum sunt Anghel şi băieţii lui vrednici pe care i-am cunoscut în încercuire.

— Acum Anghel ne urmăreşte prin binoclu, sunt sigur de asta. În sfârşit, iată că ies din maşină şi interlocutorii noştri!

Într-adevăr, când au ajuns la nici o sută de metri, portierele s-au deschis şi ocupanţii maşinii au coborât aşteptându-i în faţa automobilului. Erau patru, doi în uniforme caracteristice căzăceşti şi alţi doi în uniformele pompoase ale transnistrenilor, toţi cu grade de ofiţeri.

Căpitanul Lucian Mirea avea dreptate. Locotenentul Anghel, ascuns după o movilă de pământ pe linia de front ocupată de români, îi urmărea cu atenţie prin binoclu, atât pe ei, cât şi pe cei ce coborâseră din maşină. Le studia feţele şi atitudinile, încercând să-i ghicească. Un tremur nervos îl străbătu atunci când binoclul se fixă pe chipul unuia dintre cazaci.

— … tu-i mama ei de lume şi viaţă, el este, l-am văzut, el este, ticălosul şi asasinul dracului!

Apoi, către vânătorii săi:

— E o cursă, mama lui de ticălos! Raportează la centru! Toată lumea gata de luptă!

Căpitanul Teodor Jipa trecea prin spatele dispozitivului vânătorilor de munte când a văzut agitaţia din sector. Nedumerit, s-a strecurat până în poziţia comandantului, a locotenentului Anghel.

— Ce se întâmplă aici, locotenente?

— E o cursă, cel înalt, în uniformă de cazac, e

conducătorul celor care au capturat podul de la Tighina acum două săptămâni, acolo au ucis un căpitan de-al nostru din trupele ce se predaseră, cred că era chiar comandantul dispozitivului de la pod! Ăsta era acolo, îi conducea pe asasini! L-aş recunoaşte dintr-o mie! Îi văd faţa încă nevindecată, l-a lovit unul din Spetnatz cu pistolul în figură! În mod sigur, el este ticălosul, iar ceva nu este în regulă! Iar căpitanul meu este acolo! Şi Şefu, mi-a salvat viaţa la Tighina, este acolo! Indică spre grupul român care se oprise faţă în faţă cu negociatorii inamici.

Căpitanul Teodor Jipa îi puse mâna pe umăr ca să-l liniştească.

— Nu vor putea face asta, vezi tancul lui Hannibal? Are ţeava îndreptată spre ei!

— Bine, dar mai încolo? Poate scăpa aşa uşor acest criminal? A ucis un căpitan de-al nostru dezarmat, care se predase!

Jipa zâmbi răutăcios.

— Nu, nu va scăpa, nu va avea cum, este marcat deja. Manole! strigă spre un subofiţer care trecea prin spatele său.

— Ordonaţi, dom căpitan! Mă bucur să vă revăd!

— Habar nu ai cât mă bucur să te revăd eu! Unde-i Toma?

— Pe aici, îşi caută de lucru!

— Hai repede, adu-l aici, că v-am găsit la amândoi de lucru!

Un minut mai târziu, Toma se afla într-un locaş de tragere încropit în grabă în punctul de observaţie al locotenentului Anghel.

— Îl vezi? El e!

— Nu pot să trag fără ordin! Se negociază acolo, se discută, sunt şi de-ai noştri!

— Bine, dar dacă se trage şi iese nasol, poţi să o faci?

— Desigur, e de datoria mea să elimin orice ţintă ostilă, dar la ordin!

— Ordinul meu este suficient? întrebă Jipa.

Toma stătu o clipă pe gânduri, aruncând o privire spre

Manole care, culcat alături de ei, studia zona prin luneta de căutare. Toma menţinea ţinta în cătarea puştii sale, cu luneta fixată pe chipul cazacului.

— Cred că da, domnule căpitan Jipa.

— Drace, Toma, nu mă lua aşa, am câştigat un pariu pe malul Nistrului, nu?

— Aşa e, Teo, dar tot nu pot trage fără un ordin special sau doar atunci când totul ia foc.

— Bine, atunci aşteaptă şi menţine-l în vizor, sunt sigur că vei avea ocazia…

Erau patru, plus sergentul. Paşi rari, măsuraţi, cu mâinile depărtate uşor, să se vadă că nu au gânduri războinice. Au ajuns faţă în faţă cu cei patru inamici opriţi la câţiva metri în faţa automobilului. S-au măsurat din ochi, cântărindu-se, înainte ca sergentul să deschidă discuţia. Sergentul începu o introducere în ruseşte, când Motrescu îl opri cu un gest. Privindu-l în ochi pe unul dintre ofiţerii transnistreni ce părea a fi liderul lor, spuse cursiv în rusă:

— Înainte de a continua, vă cer să coboare din maşină acela ce ne vizează cu arma, să ni se alăture şi să lase arma jos! Am venit fără arme la vedere, aşteptăm să fim trataţi la fel!

Ofiţerul vizat făcu un gest de surprindere, dar pironit de privirea lui Motrescu plecă ochii şi dădu un ordin scurt. Portiera se deschise şi un transnistrean cu grad de plutonier coborî din maşină, lăsându-şi pistolul mitralieră AK-47 sprijinit de aripa automobilului. Ofiţerii români păreau neplăcut surprinşi, dar Motrescu continuă:

— Să nu ne pierdem vremea, ştim cu toţii de ce suntem aici! Vă cerem predarea oraşului fără vărsare de sânge şi veţi fi trataţi ca şi prizonieri de război! Un refuz va fi tratat ca atare, lăsând armatei române singura opţiune, luarea oraşului prin forţă, cu toate consecinţele ce vor decurge de aici asupra soldaţilor dumneavoastră şi asupra populaţiei civile!

Era rândul transnistrenilor şi cazacilor să fie surprinşi. Liderul lor îşi reveni primul şi întrebă:

— Nu ştiu cu cine am onoarea…

— Nici eu, dar am să mă prezint. Sunt căpitanul Mihai Motrescu din armata română, Batalionul 1 Forţe Speciale…

— Acel Motrescu…? făcu mirat.

— Da, acel Motrescu, chiar el. Am înţeles că aţi pus un premiu pe capul meu, aveţi ocazia să-l câştigaţi. Dar înainte de a face un gest nesăbuit, aruncaţi o privire în spatele meu, veţi vedea ţeava unui tanc îndreptată spre noi, aşa că vă sugerez să vă mai gândiţi. Eu nu cred că cei din Spetnatz sunt neapărat sinucigaşi…

— Dar eu nu…

— Las-o baltă, amândoi ştim de unde eşti, cu toate zorzoanele şi uniforma asta ridicolă! Condiţiile sunt clare pentru mine, ar trebui să fie clare şi pentru tine! Ai un răspuns?

— Nu cred că veţi bombarda oraşul, aproape jumătate din populaţie este românească…

— Extraordinar! V-a trebuit mai bine de douăzeci de ani şi un război ca să recunoaşteţi asta! Ia pune-mă la încercare! Doar îmi cunoşti renumele, nu?

Făcu un pas înainte, făcându-i pe toţi să tresare îndreptându-şi mâinile către armele lăsate la o parte sau ascunse. Motrescu se opri la un pas în faţa liderului, privindu-l fix în ochi:

— Deci, care este răspunsul vostru? Aici nu merge cu trageri de timp! Poate doar cu trageri de artilerie! Băieţii mei sunt foarte nervoşi şi gata de luptă, pe când ai tăi au cam mâncat o mamă de bătaie în ultima vreme! Vreau un răspuns, dacă nu acum, în zece minute maxim!

Enervat, liderul se întoarse spre automobil făcând semn celorlalţi să-l urmeze. Înainte ca trupa să urce în maşină, aruncă peste umăr:

— Veţi primi răspunsul nostru!

Maşina demară şi făcu o întoarcere îndreptându-se înapoi, spre linia transnistreană. Cei cinci, conduşi de Motrescu, făcură şi ei stânga-mprejur şi porniră spre liniile româneşti.

— Ce a fost asta? întrebă Mirea nedumerit.

— O farsă necesară, asta a fost tot, răspunse Motrescu. Acum, atenţie la mine! Mergem grupaţi, ca şi până acum, dar va trebui să grăbim uşor pasul. Din două în două secunde, tu, zise spre sergent, arunci o privire în urmă şi ne anunţi cât mai are automobilul până iese din raza de acţiune a tancului nostru, respectiv până trece de linia primei clădiri de după şosea. Pe prima clădire e un cuib de mitralieră, altul este ceva mai lateral într-o groapă ceva mai la dreapta şoselei. După ce maşina iese din raza tunului nostru, suntem pe cont propriu, până atunci trebuie să ajungem la adâncitura de teren pe care o vezi în dreapta noastră, altfel suntem măcelăriţi.

— Dar de unde ştii…

— Crede-mă, o ştiu! Dacă ţii la viaţa ta şi a noastră, ascultă-mă!

— Încă o sută de metri, zise sergentul ce arunca priviri dese în urmă. Maşina mai are atâta, dar se mişcă ceva la mitraliera de care zicea dom căpitan!

— Drace, ai avut dreptate, Şefu!

— Măriţi pasul! făcu Motrescu.

Groapa încă era departe, cei cinci grăbiră pasul, ajungând pe ultima porţiune aproape să alerge. Mitraliera lătră lung, făcându-i să se arunce la pământ ca unul. Locotenentul de infanterie începu să strige, ţinându-se de piciorul lovit, Motrescu îl apucă de guler şi-l târî până la adăpostul gropii. Tunul de pe tancul lui Morun bubui, proiectilul lovind pământul chiar în dreptul roţii din spate a autovehiculului care avea mai puţin de cinci metri până să dispară după bloc. Din maşina răsturnată pasagerii rămaşi întregi se grăbiră să iasă cum puteau, unul dintre ei încercând să se extragă prin geamul portierei din dreapta, din moment ce automobilul se răsturnase pe o rână pe partea stângă. Un soldat apăru de după bloc să-l ajute. Două plesnete seci, suprapuse peste împuşcăturile ce cuprinseră întreg frontul, apoi amândoi căzură cu craniile perforate.

— Bravo, Toma, i-ai luat pe amândoi! sări Jipa fericit din poziţiile româneşti. Ai anihilat cazacul lui Anghel, ba pe încă

unul! Drace, Dublu Toma din nou!

— Stai pe loc, căpitane, nu te expune, a început balul! Pariu că ai noştri trec la ofensivă în mai puţin de zece minute! zise mulţumit simţind mâna lui Anghel strângându-l de umăr, ţinând astfel să-i mulţumească.

Toma a greşit puţin, a fost vorba nu de zece minute, ci de o jumătate de oră. O jumătate de oră de bombardament cumplit asupra primei linii de apărare transnistrene, bombardament precis ce viza fiecare tun, fiecare cuib de mitralieră, fiecare loc din care se trăgea un foc de armă. Artileria română venită din urmă îşi făcu conştiincios datoria, trăgând proiectile explozive asupra fiecărei ţinte descoperite de observatorii avansaţi sau de dronele ce survolau câmpul de luptă. Lansatoarele Larom îşi trimiteau rachetele ce trăgeau după ele cozi lungi de flăcări. Nu bombardau la întâmplare, ci doar pe ţinte precise, evitând cartierele de locuinţe şi vizând primordial linia apărării avansate a transnistrenilor, primul şir de blocuri, supus unui bombardament cumplit. Trăgeau fără cruţare acolo, rapoartele primite pe surse moldoveneşti ce aveau oameni bine infiltraţi în oraş arătau că populaţia civilă fusese evacuată din acele clădiri.

În mijlocul focului, colonelul Morun se căţără pe tanc pentru a le vorbi oamenilor săi, precum şi ofiţerilor din trupele de susţinere. Stătea drept şi sigur pe el, deşi Panait îi sugeră să se lase mai jos pentru a nu servi drept ţintă lunetiştilor inamici, sugestie ignorată cu dezinvoltură de aprigul colonel. Cu cascheta pe cap, aruncând o privire spre locotenentul Anghel ce purta basca verde a vânătorilor de munte în locul căştii de oţel întărită cu kevlar, colonelul Morun răcni încercând să acopere vuietul artileriei:

— Le-am oferit pace, au vrut război! De aceea, ordon, trecem la ofensivă imediat, după planul stabilit! Nu iertăm nimic, trecem tot prin foc şi trosnet de şenile! Faţă de alte situaţii în care v-am condus în luptă, astăzi vom ataca cu tot efectivul, nu lăsăm nimic în urmă ca şi acoperire sau rezerve! De această parte se va ocupa colonelul Tomoioagă, cel mai brav comandant de tancuri din armata

română, cel care vine în urma noastră ca să ne acopere spatele şi flancurile!

Văzând că ofiţerii săi doreau să protesteze, Morun le-o tăie scurt:

— Nu, Tomo este cel mai bun! Dacă vreţi să demonstraţi contrariul, luaţi Tiraspolul! Luaţi-l acum, până la căderea serii vreau drapelul românesc să fluture pe clădirea parlamentului, aşa zisului parlament, din centrul Tiraspolului! Puteţi face asta?

Un urlet ca un vulcan irumpse din piepturile tuturor, acoperind preţ de o clipă bubuitul artileriei:

— URAA! Spre Tiraspol!

Ofiţerii se împrăştiară la unităţi, prin staţii începură să curgă ordinele, suprapuse tot mai mult cu un vuiet tot mai mare ce venea de la soldaţii gata de atac. Vuietul se înteţi tot mai mult, preluat prin staţiile tactice şi transmis mai departe spre Chişinău, către punctul de comandă al generalului Virgil Pintea de la Chişinău.

Generalul Pintea ascultă în receptorul întins spre el de unul dintre operatori, dădu din cap întorcându-se spre un căpitan din statul major:

— Fac pariu pe ce vrei tu că până diseară băieţii ăştia nebuni vor cuceri Tiraspolul!

Căpitanul ezită puţin, apoi îi răspunse:

— Nu ţin pariul, domnule general!

În casca lăsată pe masă se auzea vuietul continuu:

— Ura! Ura! Tiraspol, Tiraspol, Hannibal ante portas!

În tancul ce gonea pe şoseaua Tighina – Tiraspol în fruntea formaţiunii blindate de sub comanda colonelului Tomoioagă, acesta lăsă staţia tactică şi transmise prin intercom:

— Cel mai capabil comandant de tancuri din armata română, colonelul Armand Morun, zis Hannibal, atacă în acest moment Tiraspolul! Îl putem lăsa noi baltă în aceste momente?

Din toate staţiile recepţionă doar strigăte de protest.

— Dacă nu putem, atunci înainte cu toată viteza!

Motoarele turară la maxim atunci când întreaga coloană

acceleră pentru a prinde un plus de viteză. Coloana blindată se avântă pe şosea huruind şi aruncând praf în toate părţile.

Pe linia de front din faţa Tiraspolului tirul de artilerie se mai domoli după aproape treizeci de minute. Formaţiile de atac erau gata constituite, abia aşteptau să se năpustească la asalt la primul ordin. Tancurile se grupară după ordinul colonelului Morun, la fel şi trupele de susţinere, mare parte infanterie. Un semnal scurt şi un ordin prin radio, întregul dispozitiv trecu la atac.

Primele blindate au apărut pe şosea avansând încet, căutând ameninţările rămase după bombardamentul de artilerie. Avansau calm, cu distanţe mari între ele, fiecare tanc cu ţeava alternativ stânga şi dreapta faţă, rotindu-le uşor, cercetând prima line defensivă inamică, sau ce a mai rămas din ea. Infanteriştii înaintau şi ei la adăpostul blindatelor sau de o parte şi alta a mastodonţilor de oţel, căutând fiecare ameninţare. Pe un front larg, de o parte şi alta a şoselei, avansau blindate sau transportoare BTR, susţinute de MLI-84 Jder, intercalate de infanterişti ce mergeau la atac în linie de trăgători, cu distanţă între ei, atenţi la fiecare reacţie potenţială inamică. Fiecare mişcare suspectă era sancţionată imediat cu rafale de mitralieră din mers. O celulă de F-16 româneşti apăru din spate traversând în viteză întregul câmp de luptă, survolă oraşul după care făcu o întoarcere largă revenind.

Anghel şi câţiva vânători de munte săriră în groapa care îi adăpostea pe parlamentarii români adăpostiţi, chiar încă înainte ca primul tanc să ajungă în dreptul acesteia:

— Căpitane Mirea, Şefu, sunteţi întregi?

— Da, da, cheamă sanitarii să-l ia pe locotenent!

Locotenentul rănit stătea într-o rână, cu piciorul legat strâns cu o centură pe post de garou. Reacţiile sale erau încetinite de fiola de morfină injectată. În timp ce sanitarii îl preluau, Motrescu începu să se agite către Anghel:

— Staţia, staţia radio, unde este? Vreau legătura cu Morun urgent! Unde dracu este staţia tactică?

Aproape i-o smuci soldatului ce apăru lângă el care căuta

să-i facă legătura cu colonelul Morun aflat în tanc. Odată legătura stabilită, Motrescu strigă în staţie către Morun:

— Aici Motrescu!

— A, Şefu, mă bucur că eşti întreg, sper că şi ceilalţi…

— Da, da! Colonele, nu treceţi de prima lor linie defensivă! Opriţi-vă la linia blocurilor! Nu treceţi cu tancurile mai departe!

— Dar ce-ţi veni, Şefu? Te simţi bine? Suntem pe ei…

— Nu treceţi mai departe, e o cursă! Au cedat prea repede sectorul exterior! Rămâneţi pe loc după ce luaţi primul rând de blocuri!

— Şefule, ce vrei să spui? În două ore am luat Tiraspolul!

— Dar cu câte pierderi? Colonele, îţi asumi responsabilitatea unor pierderi grele doar pentru a ocupa oraşul mai repede?

O pauză lungă, se vedea că Morun reflectează. Argumentul era cu greutate, mai ales că toate convorbirile erau înregistrate pentru ca ulterior să se poată vedea dacă a fost luată decizia corectă.

— Spune ce ştii, Şefule!

— Au genişti ruşi în Tiraspol, au cedat prea uşor prima linie şi s-au retras în centru, centrul este mai greu de apărat, dacă doreau să câştige timp, ar fi luptat pe exterior, nu l-ar fi lăsat după un bombardament de artilerie. Au riscat mult refuzând oferta de capitulare, au încercat să ucidă parlamentarii ca să ne enerveze şi să pornim nebuneşte la atac, iar ei se retrag în centru care este de fapt ultima redută şi mai greu de apărat. Înseamnă că mizează pe impetuozitatea unui atac nebunesc al nostru dictat de dorinţa de răzbunare că nu au respectat inviolabilitatea parlamentarilor

— Mai departe…

— Logica este că au minat calea noastră de acces…

O nouă pauză, se vedea că Morun cântărea argumentele.

— Vor lăsa să treacă o coloană cât mai mare de trupe pe căile principale şi cele probabile spre centru, apoi vor detona totul… Oricum, nu prea le pasă lor de oraş, din moment ce sunt pe cale de a-l pierde!

— Mda, are sens. Ce propui?

— Opriţi tancurile după ocuparea primei linii de blocuri, apoi trimiteţi genieştii înainte să cerceteze. Avem o companie de genişti cu noi…

— Da, dar cine să-i protejeze? Vor fi lăsat în urmă trupe de acoperire…

— Îi voi proteja eu cu băieţii mei de la speciale!

— Sunteţi cam puţini…

— Merg şi eu cu vânătorii mei! sări în staţie căpitanul Mirea. Plus ce mai am ca şi partizani, se pricep la genul ăsta de lupte!

— Fie, aveţi dreptate, e o posibilitate. Nu riscăm, oricum, tot ajungem în centru până diseară. Nu-i aşa, băieţi?

— Diseară vom fi în centru, domnule colonel!

Un sfert de oră mai târziu, linia primelor blocuri era ocupată de tancuri şi blindate, dar avansul se opri, vehiculele doar consolidând poziţia şi aşteptând.

26 mai 2014, ora 18.50
Tiraspol

A durat mai bine de două ore, dar a meritat, cel puţin aşa gândea Motrescu şi era sigur că şi colonelul Morun era de aceeaşi părere. Au fost evitate pierderi grele. În mai puţin de o jumătate de oră, genieştii protejaţi de băieţii din forţele speciale ale lui Motrescu şi de vânătorii de munte ai lui Mirea au găsit minele îngropate în grabă sub şoseaua principală, acestea urmând a fi detonate prin cablu cu o telecomandă. Motrescu şi Mirea au dat lupte printre clădiri asigurându-le genieştilor liniştea ca să poată dezamorsa capcanele mortale, deoarece ruşii şi transnistrenii lăsaseră în urmă echipe de hărţuire tocmai pentru a împiedica asta. Morun, de la primele focuri de armă, a mai trimis o companie de infanterie în ajutor, iar avansul tancurilor a început imediat ce primele porţiuni de drum au fost curăţate şi traseele sigure marcate prin panglici albe întinse între ţăruşi improvizaţi. Nu aşa se aştepta colonelul Morun să intre în Tiraspol, dar realităţile câmpului de luptă nu prea

ţin seama de aşteptările unuia sau altuia. Trebuia să fie recunoscător intuiţiei lui Motrescu, a avut dreptate, recunoştea în sinea sa, chiar dacă îşi dădea seama că timpul pierdut era în favoarea transnistrenilor care îşi puteau fortifica poziţiile de apărare din centrul oraşului. Partea bună era că avea spatele asigurat, la fel şi lateralele, corpul expediţionar al lui Tomoioagă ajunsese în spatele său gata să-i preia zonele vulnerabile.

În sfârşit, după mai bine de doi kilometri parcurşi la pas, în urma geniştilor ce marcau zonele sigure deminate, colonelul Morun primi semnalul mult aşteptat, calea era liberă. Drumul spre centrul Tiraspolului era curăţat, nimic nu mai putea sta în calea sa. Primul tanc hurui accelerând pe şoseaua spre centru, mărginită de panglici albe lăsate de genişti, urmat de restul vehiculelor blindate ticsite de infanterişti cântând „Deşteaptă-te române!”.

Căpitanul Mirea, gâfâind încă după efortul de a asalta şi neutraliza o poziţie din care cazacii trăgeau asupra geniştilor, i se adresă lui Motrescu:

— Bine, dar noi ce facem? Le-am deschis drumul, eu m-am bătut la Cocieri şi Dubăsari, tu ai fost la Tighina şi în alte părţi, cred că meritǎm şi noi să luăm Tiraspolul, nu?

— Fără îndoială, Lucian, trebuie doar să prindem trenul!

— Şi iată-l! zise Motrescu sărind în faţa unui camion încărcat cu soldaţi moldoveni.

Acesta frână brusc, şoferul ieşi pe jumătate afară pe geam pentru a-l apostrofa, când din bena camionului se auziră glasuri strigând:

— E Şefu, e Şefu!

— Am fost cu Şefu la Tighina în încercuire, e cel mai tare…

— Să vină cu noi, pe el gloanţele îl ocolesc…

Motrescu ridică braţul potolindu-i:

— Ne înghesuim puţin, până vom da de greu! În primul camion intră băieţii mei, cu sergentul Avram, alături de voi, în următoarele vânătorii lui Mirea şi Anghel şi ai mei care nu au încăput în primul! Executarea! Fără vorbă, fără discuţii, mergem la luptă, nu la bal! La primele schimburi

de focuri, debarcarea rapid şi împrăştierea! Plecăm să luăm parlamentul şi statuia lui Lenin, fir-ar el şi neamul lui să fie!

Fără o vorbă, soldaţii se căţărară pe camioane şi TAB-uri, ajutaţi cu entuziasm de cei aflaţi deja deasupra. Strângeri de mână, bătăi pe umăr, zâmbete şi felicitări, deşi toţi ştiau că păşeau pe calea spre luptă şi moarte, pentru mulţi dintre ei. Coloana se puse în mişcare ca să prindă din urmă tancul lui Morun.

Rafale stinghere de mitralieră, câte o lovitură de tun, împuşcături sporadice, asta era tot ce sesizau în decursul înaintării. Vuietul avioanelor de vânătoare româneşti ce survolau zona, apoi palele elicopterelor IAR-330 Puma Şocat ce apăruseră la joasă înălţime în urma lor. Coloana se opri în aşteptare, capul ei ajunsese aproape de intrarea în piaţa centrală. Colonelul Morun îşi transmitea ordinele de desfăşurare a trupelor, mai ales pentru a se asigura de legătura cu cele ce avansaseră pe lateral, prin străzile secundare.

Piaţa centrală a Tiraspolului, cu toate clădirile ce reprezentau puterea discreţionară a unui regim autocratic ce se sprijinea pe simbolurile comuniste deja căzute în desuetitudine, la fel ca şi ideologia anacronică promovată de acestea, această piaţă centrală a fost fortificată ca şi un bastion al rezistenţei transnistrene împotriva atacurilor româneşti, probabil în speranţa unui nou ajutor din partea sponsorilor ruşi, cei care au menţinut această absurdă republică nistreană timp de mai bine de douăzeci de ani.

Era bine apărată şi fortificată, colonelul Morun vedea asta din imaginile aeriene luate de dronele româneşti descărcate direct pe laptopul său. Motorul tancului torcea mărunt, în aşteptare, ofiţerii se strânseră în jurul său pentru ultimele instrucţiuni înaintea asaltului final. Toţi simţeau asta, era asaltul final înaintea victoriei pe care o doreau atât de mult. Dar vor trebui să lupte pentru asta, să lupte şi să învingă.

Colonelul Armand Morun a fost foarte direct:

— Situaţia este foarte clară, în sensul că este foarte complexă, ca de obicei pentru cei pe care i-am condus în

luptă până acum! Pentru ceilalţi, va trebui să vă obişnuiţi! Dispozitivul defensiv inamic este unul concentric bine realizat şi apărat, practic ultima lor redută în jurai aşa zisului parlament şi a altor clădiri ce reprezentau până acum polul puterii din republica transnistreană. Este lupta lor pentru nişte simboluri, în speranţa unui ajutor, dar simbolurile nu îi pot apăra de armele şi voinţa noastră! Lenin a murit demult, spiritul său nu poate să fie mai presus decât cel al lui Mihai Viteazu, Avram Iancu, Ferdinand sau al mareşalului Antonescu! Suntem noi mai prejos decât aceşti iluştri înaintaşi, suntem noi mai slabi decât ei? Ce au avut ei şi noi nu avem? Ostaşi români, mergem mai departe?

Ofiţerii au răspuns într-un singur glas:

— Uraa! Hannibal ante portas!

— Atunci, la posturi şi fiţi gata! Aşteptaţi comanda, apoi urmaţi-mă şi învingeţi! Urmăm planul după cum am stabilit!

Căpitanul Mihai Motrescu se întoarse să se alăture băieţilor săi şi vânătorilor de munte ai lui Mirea şi Anghel, când vocea scăzută a lui Morun îl reţinu:

— Şefu…

Motrescu se întoarse surprins:

— Ordonaţi, domnule colonel!

— Nu mă lua aşa, suntem doar noi doi acum…

— Da…

— Vroiam să-ţi mulţumesc, ai avut dreptate. Încă de două ori. Da, prima dată cu plecatul la negocierile pentru predarea oraşului, a doua oară când ai intuit că şoseaua este minată. De unde ai ştiut?

— Nu am ştiut, a fost doar o intuiţie. De fapt, am intuit că au minat şoseaua când au încercat să ucidă parlamentarii, trebuia să fii tu acolo, dacă te ucideau după parlamentări, cel care lua comanda s-ar fi năpustit plin de furie cu toate forţele înainte ca să răzbune moartea ta, eşti o legendă printre oamenii tăi, în întreaga armată română, deci era logic. Au încercat să ne elimine pe noi tot cu acelaşi scop, chiar dacă reacţia de furie era mai redusă, noi eram dispensabili…

— Este foarte logic aşa cum prezinţi tu lucrurile, dar…

— Este adevărat, în condiţii de luptă şansele sunt mult mai mari să reacţionezi impulsiv…

— Dar tu ţi-ai păstrat capul pe umeri. Încă ceva, cred că legenda ta are o aură mult mai mare, este oarecum dublată de mister, sunt lucruri care se bănuiesc dar nu vor putea fi confirmate, aşa se nasc legendele ce dăinuiesc…

— Domnule colonel…

— Acum sunt doar Armand.

— Sau Hannibal, din moment ce îmi spui Şefu, nu?

Morun zâmbi preocupat, cu ochii în binoclu, scrutând poziţiile de apărare din piaţă ce se ghiceau printre clădirile din ultimul şir concentric de la exteriorul pieţei.

— Mda, marele Hannibal, gata să-şi ducă din nou oamenii la luptă şi moarte…

Motrescu a înţeles instantaneu. Şi el simţea asta. A înţeles de ce Morun a simţit nevoia să stea câteva clipe cu el înainte de declanşarea atacului, unul dintre puţinii oameni care înţelegea ce se petrecea în sufletul său în aceste clipe. Şi el, Motrescu, simţea la fel, deja intuia, intuia viitorul apropiat. Ajunsese o a doua natură, înainte de fiecare bătălie importantă. Subconştientul lucra, intuia la ce să se aştepte creierul, de aceea îi aducea înainte imagini din luptele trecute, pentru a-l pregăti şi proteja împotriva şocului violent al imaginilor şi simţurilor. Le vedea şi el, imagini apocaliptice, explozii, trupuri zvârcolindu-se, un soldat alergând în cerc cu uniforma cuprinsă de flăcări, membre şi bucăţi de trupuri împrăştiate, un trup căzând lângă el împroşcând sânge din arterele secţionate, auzea urletele, exploziile, împuşcăturile, gemetele, mirosul greu de ars, cortidă şi trupuri calcinate, şocul loviturii în piept… Oh, Doamne, erau atât de multe!

— Simţi şi tu?

Morun aprobă din cap. Ar fi vrut să-i spună şi despre coşmaruri, dar întrebă doar atât:

— Le ai şi tu?

— În fiecare noapte, răspunse Motrescu. Uneori mai puternic, cu coşmaruri intens colorate, alteori cu imagini

teme, cenuşii…

Morun dădu din cap, aşa era.

— Mi-e greu, eu i-am condus în luptă pe oamenii ăia, ei mi-au urmat doar ordinele… Şi au murit, iar eu, care le-am dat ordin, am supravieţuit…

— De multe ori este mai greu să supravieţuieşti decât să mori în luptă…

— Aşa e, dar tu de ce o făceai? Nu acum, în trecut?

— Eram tânăr, credeam că o fac pentru bani, eram doar mercenar. Azi lupt pentru ţara mea…

— Mai demult, am avut o discuţie cu generalul Puşcaş, după o aplicaţie, am rămas doar noi doi la o masă cu multe sticle. Am băut amândoi cam multişor, era după războiul cu Ucraina, cred că şi lui îi erau bântuite visele noaptea… Am vorbit de asta fără să ţinem cont de funcţie sau grad, aşa, cum doar rareori poţi să o faci cu un general care este şi şeful statului major…

— Dar şi tu erai un erou de război…

— Da, altfel poate n-ar fi discutat cu mine astea, oricât ar fi băut… Cert este că am insistat că noi ne-am făcut datoria faţă de ţară, dar el mi-a replicat cu ceea ce i-a spus odată generalul Apostolescu, să nu te aştepţi niciodată la recunoştinţă din partea celor pe care îi vei apăra, deoarece vor fi primii care te vor condamna pentru orice după ce pericolul a trecut! Uită-te la clasa politică!

— Armand, în trecut luptam pentru bani şi uneori nici pentru atât şi nu mă aşteptam la nimic! Acum lupt pentru ţara mea, dacă aşa e să fie, cum spui tu, nu e mare schimbarea! Dar eu nu confund ţara cu politica sau politicienii!

— Da, cred că ai dreptate, Şefu! Se vede că ai multă experienţă.

— Da, Hannibal, poate e asta, dar mai ştiu un lucru: când e timpul de luptă, trebuie să luptăm, e vreme pentru coşmaruri după aceea…

— Da, iar acum e timpul pentru luptă, nu? E momentul să luăm Tiraspolul! Atunci, Dumnezeu să ne ajute!

— Da şi să-i odihnească pe cei care vor muri astăzi!

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, apoi se îmbrăţişară scurt. Era timpul!

26 mai 2014, ora 19.40
Tiraspol

Rapoartele primite erau mai mult decât îmbucurătoare. Cercul s-a strâns şi s-a închis, Tiraspolul era total înconjurat, toate ieşirile spre sud sau est blocate de Batalionul de Infanterie Marină cu trupele suplimentare conduse de colonelul Lazăr, maiorul Vădim Dumitru ocupase punctele de control de la est, la graniţa ucraineană. Colonelul Lazăr înainta precaut, întâlnind doar rezistenţe slabe în periferiile din sudul şi estul oraşului. Iar, el, colonelul Armand Morun, cu amalgamul de trupe aflate sub comanda sa, era aproape de centru, gata să asalteze ultima poziţie inamică spre care pătrunsese de la nord. În urma sa, colonelul Tomoioagă prelua toate sectoarele de acoperire, trimiţând trupe de întărire la est, pentru a face joncţiunea cu maiorul Vădim Dumitru.

Colonelul Morun a mai trimis o cerere de capitulare prin radio, apoi prin difuzoare, dar fără rezultat. Asta era, doresc să se bată, vor avea parte de o bătălie, dar nu vor beneficia de aceeaşi clemenţă. Deoarece nu era cum!

Morun ordonă prin radio declanşarea ofensivei. Câteva secunde mai târziu bubuiră primele tunuri aduse în faţă, la periferia nordică a oraşului. Laromurile îşi începură şi ele lansarea rachetelor de 120 mm sau 160 mm în cadenţa înfiorătoare de una la 0,5 secunde sau la 2 secunde, depinde de calibru. Tragerile erau coordonate prin observatori plasaţi pe clădirile mai înalte sau prin dronele româneşti (unele de tipul IAR-T) ce survolau nestingherite câmpul de luptă. Ţintele vizate erau poziţiile întărite cu traverse de beton şi obstacole de sârmă ghimpată din faţa clădirilor oficiale, dar şi cuiburile de mitralieră sau mortiere semnalate de observatori. Mai erau şi câteva tancuri camuflate, cele reperate devenind în câteva secunde obiective ale artileriei române. Bombardamentul a durat

mai puţin de cincisprezece minute, dar la capătul acestora peisajul devenise de nerecunoscut. Cratere imense se deschideau în pavaj, în beton, în clădiri, pretutindeni unde observatorii sau dronele reperaseră vreo gură de foc.

Acum era momentul pentru asalt. Morun trase trapa tancului şi o închise aşteptând declicul specific. Era din nou în interiorul atât de familiar al tancului său. Din nou cu echipajul său credincios, cu legături prin staţie cu tancurile de sub comanda sa pe care le putea vedea pe ecranul HUD, dar totodată atât de singur, singurătatea liderului care conduce oameni în luptă, singur cu deciziile sale care puteau aduce victorii sau înfrângeri, dar indiferent, provocau victime, atât printre ai săi, cât şi printre inamici. Dar era timp pentru astfel de gânduri mai târziu, cu adevărat discuţia cu Şefu i-a făcut bine, l-a făcut să nu se simtă atât de singur, erau şi alţii cu astfel de trăiri. Dar e un timp pentru luptă şi un timp pentru reflecţii, un timp pentru viaţă şi un timp pentru moarte. Iar acum era timpul pentru luptă, a câta oară? Dar uiţi trecutul, laşi viitorul, acum contează doar prezentul! Pentru tine, dar şi pentru oamenii tăi pe care destinul şi ierarhia militară te-a ales să-i duci în luptă! Înainte!

Se adresă în staţie:

— Băieţi, pentru ţară, pentru neam, pentru tot ce înseamnă România, ÎNAINTEE!

Tancul său se smulse de pe loc şi se avântă în piaţa descoperită. Prin staţie i se răspunse cu strigăte de entuziasm care acoperiră tot fondul sonor, vocile bubuiră urlând la unison:

— HANNIBAL ANTE PORTAS!!!!

Apoi, o voce strigă altceva, refren preluat de către toţi, transmis mai departe către transportoarele blindate Zimbrul şi MLI-84 Jder, precum şi la infanteriştii ce le însoţeau protejându-se de rafalele inamice la adăpostul blindajelor. Staţiile tactice ale colonelului Tomoioagă preluară noul strigăt şi-l transmiseră mai departe, până la Chişinău, la punctul de comandă al generalului Pintea.

Acesta, după ce primise raportul lui Morun de dinaintea

atacului, aştepta încrâncenat, strângând mânerul scaunului cu mâna stângă căreia i se albiseră încheieturile. Acelaşi operator se întoarse spre el întinzându-i o cască să asculte. Refrenul repetat la nesfârşit îl făcu să clatine din cap, lăsând casca pe birou. Totuşi, din cască se auzea destul de pregnant:

— HANNIBAL INTRA MUROS!!!

Da, deci Morun a pătruns între ziduri, asta însemna. Se uită la ceas, zicându-şi că era păcat că nimeni nu a ţinut pariul propus de el. Oricum, nu mai era mult până la căderea nopţii.

Tancul lui Morun viră dreapta imediat ajuns în piaţă, urmat de întreaga companie, în timp cc tancurile companiei lui Panait făcură stânga, pentru a învălui ce a mai rămas din apărarea transnistreană. Rotiră ţevile tunurilor spre interiorul pieţei şi începură achiziţia şi lovirea ţintelor, cu sete. Ilieş şi Amăuţoiu pătrunseră prin străzi laterale, în stânga şi dreapta căii de acces principale, desăvârşind încercuirea. Un lanţ de tancuri în viteză trăgând din mers înconjură clădirile principale. Părea o mişcare de învăluire fără un atac decisiv, doar până la un punct. Capul celor patru coloane ce se învârteau nu o făceau aiurea, ci cu scop şi sens. Prima care şi-a atins obiectivul a fost coloana condusă de Morun, care a virat brusc stânga, tancul său aburcându-se peste ruinele de moloz ale unei baricade zdrobite de artilerie. Preţ de o clipă, în punctul culminant, şenilele s-au învârtit în gol, apoi tancul s-a lăsat greoi în faţă, continuându-şi cursa descendentă, în interiorul dispozitivului inamic. Celelalte coloane îşi găsiră în câteva secunde şi ele punctele decise pentru penetrare prin care se năpustiră huruind urmate de Zimbri şi Jderi, precum şi de infanterişti ce trăgeau continuu asupra oricui încerca să reziste. Apărarea concentrică inamică era străpunsă în patru puncte prin care se scurgeau blindatele şi infanteriştii români.

La joasă înălţime pluteau elicopterele IAR-330 Puma Şocat conduse de căpitanul Laurenţiu Bodea, care urmărea

încrâncenat bătălia. Misiunea era clară, protejarea forţelor terestre şi eliminarea ameninţărilor aeriene în vederea desantului. Lansă o rachetă X-5 într-o poziţie de la etajul doi al parlamentului din care o mitralieră executa foc, explozia aruncă în exterior moloz şi geamuri sparte, mitraliera a dispărut. Dar desantul era pe cale să ajungă.

Colonelul Dorinei Iancu aruncă o privire pe geamul elicopterului de transport spre exploziile şi luptele de dedesubt. Era cel din frunte, restul Batalionului 495 Paraşutişti venea în elicopterele următoare ce avansau în formaţie, alături de două Şocaturi şi o celulă de F-16 ce se rotea deasupra lor cu rol de protecţie. Era bucuros, cu câteva ore înainte asigura poziţiile cucerite în Tighina, cu câteva zile înainte conducea o formaţiune eterogenă de luptători ce menţineau înconjuraţi de inamic un perimetru din Tighina asediată. Acum putea face cc ştia mai bine, desant aerian, la fel cum o făcuse cu mai bine de două săptămâni în urmă la Chişinău. Nu apucă să se lase pe panta amintirilor, becul verde s-a aprins parcă prea repede, erau deja deasupra obiectivului.

Apucă să le strige celor din elicopter:

— Cei mai buni militari din armata română se bat acolo, dedesubt, sub noi! Suntem cu ei?

— URAAA!!! i-au răspuns paraşutiştii săi strângând armele în mâini.

Da, erau ca nişte tigri gata să se arunce asupra prăzii, nimeni şi nimic nu le va putea sta în cale. Uşa se deschise, corzile au fost lansate, iar colonelul Iancu se năpusti primul în jos până pe acoperişul clădirii. O secundă mai târziu, primii paraşutişti au fost alături de el. Câţiva lunetişti inamici, total surprinşi de apariţiile din cer, au fost neutralizaţi în câteva secunde. Pe echipe, băieţii s-au împărţit. O grupă aruncă în aer cu explozibil plastic uşa metalică spre scări, în timp ce alţii pregăteau şi fixau corzile pentru rapel. O comandă scurtă, în timp ce echipe organizate coborau pe scări cu armele în mâini, apoi paraşutişti prinşi în corzi se împinseră din picioare, lăsând din coardă suficient încât să planeze în aer până la

ferestrele ultimului etaj în care intrară izbind cu bocancii grei, aterizând în interiorul încăperilor de la ultimul etaj. Rafale scurte, trupuri prăbuşite, urlete, ţipete, îndemnuri, comenzi scurte, mişcări rapide, apoi continuară, făcând joncţiunea cu echipele ce coborau pe scări.

Căpitanul Laurenţiu Bodea comunică prin radio:

— Atenţie toată lumea, nu se execută foc asupra etajelor superioare ale parlamentului, repet, nu se execută foc asupra etajelor superioare ale parlamentului, etajele superioare ocupate şi securizate de paraşutiştii noştri! Transmiteţi pe toate canalele!

Motrescu alerga pe lângă tancul lui Morun, urmat de sergentul Avram şi oamenii săi din Batalionul 1 Vulturii, acei care i-au mai rămas. Majoritatea erau dispersaţi şi rătăciţi, mulţi căzuseră la apărarea podului Tighinei acum două săptămâni, aşa că lupta alături de vânătorii de munte ai căpitanului Lucian Mirea şi locotenentului Anghel. Colonelul Morun îi ataşase ca şi infanterie alături de tancurile sale, poate se simţea mai sigur alături de combatanţi verificaţi şi experimentaţi. Printre tancuri şi vehicule blindate, trăgând rafale asupra infanteriei inamice şi protejând blindatele contra vânătorilor de tancuri, au ajuns la punctul de pătrundere vizat de colonelul Morun, locul în care baricada a fost sfărâmată de artileria română.

Când tancul lui Morun s-a avântat peste obstacol, Motrescu a alergat urmat de Avram şi Anghel pentru a-l proteja, era momentul în care era cel mai vulnerabil. Dar Morun nu avea răbdare să aştepte, s-a aruncat cu tancul înainte pentru a pătrunde în interiorul perimetrului defensiv inamic. Motrescu a ajuns pe culme în momentul în care şenilele se învârteau parcă în gol, iar imensul vehicul de 48 de tone stătea în cumpănă, cu burta descoperită, gata să se prăvălească dincolo şi să zdrobească totul în calea lui. Motrescu s-a aruncat înainte în poziţie de tragere, cu automatul AK-47 în mână. Adăpostit de traversa sfărâmată de beton, l-a văzut pe cazacul ce viza burta tancului cu un aruncător. A tras fără să ochească, o rafală lungă, apoi încă

una, inamicul a căzut. Se rostogoli dincolo, smulgând cuiul unei grenade cu dinţii, în timp ce Avram şi Anghel apăruseră pe culme pentru a-l acoperi. O azvârlitură şi grenada ateriză în adăpostul cazacilor, explozie şi urlete, focuri de armă, o rafală se sparse lângă el, gloanţe ricoşând în toate direcţiile, unul lovindu-i braţul stâng nevindecat în urma schijelor de grenadă, dar adrenalina era prea puternică aşa că nu simţi durerea, doar se avântă mai departe urmat de ai săi. Era o luptă, era o bătălie, era tot ce ştia să facă mai bine.

Apărarea transnistreană a fost străpunsă, tancurile româneşti avansau deja prin parcarea parlamentului şi altor clădiri oficiale, Morun îşi opri tancul rotind ţeava spre ameninţări de la etajele inferioare ale clădirii. A reuşit, se gândea, când o voce seacă îl readuse la realitate:

— Tanc inamic, ora 10…

Era total descoperit, staţionar şi cu ţeava tunului orientată în direcţie greşită. Şi era un tanc T-72.

— Înainte, rotiţi ţeava…

O bubuitură, o explozie, apoi aceeaşi voce:

— Tancul inamic distrus…

Era un tanc ce ieşise din subsolul parlamentului transnistrean, nu se ştia dacă pentru a lupta sau pentru a fugi, cert este că a fost anihilat de unul din tancurile sale. Morun deschise turela şi ieşi pe jumătate afară. Zona de luptă era cuprinsă de incendii, parcă totul ardea. Din loc în loc, cazaci şi transnistreni erau strânşi de infanteriştii români, adunaţi, dezarmaţi, strânşi cu mâinile pe cap în mijlocul parcării.

— Mai este vreun tanc inamic? întrebă într-o doară prin staţie.

O bubuitură de tun, o explozie din nou. Roti capul nedumerit, doar pentru a vedea cum statuia tancului T-34 din faţa parlamentului transnistrean, cel ce veghea cu ţeava spre vest, se prăbuşeşte în ţăndări şi bucăţi de moloz.

— Mai era unul, dom colonel… auzi prin staţie ca şi o scuză.

Victoria era deplină, Tiraspolul ocupat în totalitate. Prizonierii erau adunaţi în centrul pieţei, dezarmaţi, majoritatea cazaci şi transnistreni, dar va urma trierea lor, pentru a se stabili şi identifica ruşii, mai ales cei din Spetnatz. Desigur, liderii politici fugiseră din timp la Moscova, lăsându-i pe alţii să lupte şi să moară în locul lor.

Privindu-i pe prizonieri, Motrescu nu simţea ură sau dispreţ faţă de ei, poate doar un fel de compasiune. Au fost lăsaţi să lupte şi să moară, în timp ce aceia care i-au împins să facă asta au spălat putina. Dar nici milă nu simţea, au luptat şi i-au ucis camarazii şi prietenii, dar fără să ştie pentru ce. Pentru statul transnistrean, pe care primii care l-au trădat au fost liderii lor fugiţi? În războiul iugoslav, la care participase, prizonierii erau trataţi mult mai rău decât o făcea ţara sa pentru care lupta. Dar asta nu mai este de aici treaba lui, alţii vor hotărî soarta prizonierilor de război.

Focul luptei s-a stins, urma partea cea mai grea, adunarea morţilor şi răniţilor. Şi nu erau puţini, căzuseră şi din băieţii săi, dar şi din vânătorii de munte ai lui Mirea. Înşiraţi şi acoperiţi cu pături, zăceau în aşteptarea camioanelor care să-i ducă acasă, în sicrie de lemn. Anghel trecea încet, pe lângă ei, depunând pe fiecare trup o bucată de steag tricolor, murmurând o rugăciune. Câtă tărie de caracter putea să aibă acest om, el nu ar fi fost în stare.

Odată adrenalina potolită, durerea din braţ a devenit tot mai acută, aşa că se aşeză răbdător la coadă, aşteptându-şi rândul pentru primul ajutor. Într-un final, rănile i-au fost curăţate şi bandajate. Se îndreptă spre locul în care Avram şi ai săi îşi aşezaseră tabăra. Pe drum i se interpuse un sanitar moldovean:

— Domnule căpitan, mă scuzaţi, dar este un cazac rănit grav care insistă să vorbească cu dumneavoastră!

— Eşti sigur? Cu mine? De ce cu mine?

— Nu ştiu, domnule căpitan, dar insistă, v-a indicat pe dumneavoastră încă de când stăteaţi pentru bandajare. La început nu l-am băgat în seamă, dar spune că în mod sigur şi dumneavoastră veţi dori să-l vedeţi. Nu ştiu ce să zic, dar

este foarte insistent şi este şi grav rănit, nu cred că mai apucă ziua următoare.

Motrescu aruncă o privire spre soarele ce apunea într-o imensă aureolă roşie, un asfinţit superb peste incendiile din Tiraspol. Ridică din umeri, încercă să-şi aranjeze braţul rănit cât mai bine în legătura ce-i cuprindea gâtul, apoi i se adresă sanitarului:

— Bine, să vedem despre ce e vorba, deşi…

Păşi în urma lui până la un punct de prim ajutor improvizat pe pajiştea de lângă parcarea din faţa parlamentului. Pe tărgi improvizate, printre medici şi asistente care se mişcau într-un dute-vino continuu, ambulanţe care ridicau câte un trup şi plecau în goană, zăceau zeci de răniţi. Sanitarul îl conduse spre o zonă mai retrasă, printre trupuri cu răni groaznice, şoptindu-i:

— Cei de aici nu mai au şanse…

Era adevărat, aici zăceau militari amestecaţi, români, cazaci, transnistreni, indiferent de naţie şi apartenenţă, înfrăţiţi doar de inevitabilitatea morţii. Majoritatea erau inconştienţi, muribunzi, aşteptând izbăvirea. Mai erau câţiva care încă nu realizau că erau deja în pragul morţii. Întrebau de una şi de alta, în timp ce firul vieţii li se scurgea implacabil. Mai erau alţii, mai puţini, conştienţi, ce realizau că secundele lor erau numărate. Printre aceştia era şi cazacul ce dorea să vorbească cu Motrescu.

Când s-a apropiat mai mult, Motrescu l-a recunoscut şi a alergat lângă el, prinzându-i o mână lividă. Parcă un văl s-ar fi ridicat şi imaginea uriaşului Boris cazacul, prietenul său din războiul iugoslav, i-a revenit în minte.

— Boris, Boris, ce faci frate? Ce cauţi aici?

Dar nu era acelaşi Boris, nu acela pe care îl ştia şi pe care şi-l amintea. Mult mai îmbătrânit şi cu o paloare ce prevestea apropierea morţii, dar totuşi conştient.

— Mişa, prietenul meu Mişa! Te-am văzut şi te-am recunoscut, Mişa, mă bucur că ai venit…

— Doctore, doctore! strigă Motrescu.

— Nu are rost, Mişa, amândoi ştim că până aicea mi-a fost… Am trei gloanţe în mine, unul este în ficat, sângele

este negru, mai am mai puţin de o oră de trăit, dar mă bucur că ai venit…

— Boris, lasă-mă să încerc…

— Mişa, Mişa, nu arc rost…

Boris tuşi uşor şi o spumă roşiatică apăru pe buzele sale, semn că şi plămânii erau loviţi.

— Boris… unde e Arkadi, micul Arkadi, prietenul tău?

Un zâmbet trist traversă buzele livide.

—Arkadi, prietenul meu… A murit în Georgia, în august 2008, trupele speciale georgiene ne-au atacat, l-au rănit pe comandantul Armatei 58 generalul Anatoli Kruliov şi ucis pe locţiitorul lui, maiorul Denis Vetchinov. Acolo, în Osetia de Sud, a murit bietul Arkadi, cu arma în mână, ucis de georgieni, a fost comandantul lor, un colonel masiv, care a tras cu automatul în bietul Arkadi, cred că erau trupele lor speciale. Am fost şi eu acolo, am luptat şi am scăpat…

— Dar Boris, prietenul meu, ce cauţi tu aici, de ce am ajuns să lupt împotriva ta?

— Mişa, nu e vorba de asta… Te-am văzut în luptă, te baţi bine, Mişa, ai învăţat multe din Iugoslavia… Dar Mişa, nu te mai lăsa descoperit… Ai trecut dincolo şi ai fost singur, descoperit, ai aruncat grenada dar nimeni nu te-a sprijinit, abia mai târziu, dar sunt secunde care fac diferenţa… diferenţa dintre viaţă şi moarte, Mişa!

— Boris, m-ai văzut atunci?

— Da, Mişa, te-am văzut şi te-am avut în cătarea armei, Mişa, dar nu am tras…! Nu am putut, te-am recunoscut, Mişa şi nu am tras!

— De ce nu ai tras, Boris? Boris, de ce nu ai tras?

— Mişa, mi-ai salvat viaţa în Bosnia şi mie şi lui Arkadi. Amândoi îţi suntem datori. N-am tras în tine, sper că mi-am plătit datoria, măcar eu, Arkadi nu mai este…

— Boris, prietenul meu, nici dacă m-ai fi omorât n-aş putea fi supărat pe tine, uriaşule!

Boris încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât un rictus chinuit.

— Mişa, nu glumi cu un muribund… Da, ştiu asta, sunt pe moarte, Mişa… Mi-am plătit datoria, un cazac îşi plăteşte

datoriile, Mişa…

— Boris, de ce? De ce a trebuit să vii aici? De ce te baţi aici?

— Mişa…, zise cu vocea tot mai stinsă, Mişa, îţi stă bine uniforma asta… să n-o laşi…

Minutele s-au scurs, soarele a apus, întunericul s-a înstăpânit pe fostul câmp de luptă din centrul Tiraspolului. Încet, viaţa îşi relua cursul sub noua stăpânire românească. Cu o excepţie, într-un colţ uitat al parcului răniţilor, Mihai Motrescu încă ţinea mâna rece a lui Boris. Lacrimi mari şi grele i se scurgeau pe obraji şi era mult trecut de miezul nopţii când s-a ridicat, i-a închis ochii lui Boris, apoi a plecat gârbovit mai departe.

O lumină palidă se ghicea stingheră spre răsărit. Zorii unei noi zile se apropiau.

EPILOG

6 iunie 2014, ora 15.00
Vladimirovka

În urma unor intense negocieri s-a ajuns la primul schimb de prizonieri. Luptele încetaseră in urma unui armistiţiu impus imediat după căderea Tiraspolului, consimţind starea de fapt decisă de forţele armate române, respectiv acestea controlau faptic fosta Republică Moldova, care deja a votat unirea cu România, controlau şi stăpâneau fosta republică secesionistă Transnistria, recunoscută de ONU ca şi parte a fostei Republici Moldova, precum şi Bugeacul, fostă parte a Basarabiei, trecută de Stalin în componenţa Ucrainei şi moştenită de statul ucrainean de după 1991.

Discuţiile pe această temă erau în plină desfăşurare şi nu păreau să se termine curând, cert este că negociatorii români se menţineau tari pe poziţii, Ucraina a fost parte în conflict deoarece a permis tranzitarea trupelor şi muniţiilor ruseşti spre Transnistria, fapt dovedit cu prisosinţă, inclusiv prin participarea unor unităţi ucrainene la lupte, ca dovadă stând prizonieri din armata ucraineană. Poziţia părţii ucrainene care încerca să justifice aceasta prin faptul că au existat voluntari era mult diminuată şi prin precedentul existent din războiul dintre România şi Ucraina de acum câţiva ani, precum şi prin faptul că această ţară se afla în pragul războiului civil, demonstraţiile violente din principalele oraşe ale ţării din zona vestică degenerând în conflicte armate ce subminau direct puterea de negociere a acestei ţări, ale cărei interese deveneau tot mai mult reprezentate de către Rusia în plan internaţional.

Ucraina era în fierbere, iar negociatorii români se ţineau tare. Ucraina a permis prin acordul de trecere pe teritoriul ei a trupelor străine, respectiv ruseşti, escaladarea conflictului din Transnistria, deci va trebui să plătească, iar

cedarea teritoriului care oricum a aparţinut Basarabiei nu este nici măcar un preţ pe măsura rolului destabilizator jucat în acest conflict.

Americanii erau foarte fermi, susţinând punctul de vedere românesc, era şi normal, românii le rezolvaseră problema din Transnistria. Europenii oscilau, mai ales cei din vest, dependenţi de gazul rusesc. Esticii se coalizaseră fără ezitare de partea României, în frunte cu Polonia, care oricum ameninţase Ucraina şi Rusia cu acţiuni militare în timpul conflictului cu Transnistria. Dar negocierile vor continua, un lucru rămânea clar: trupele române stăpâneau fără drept de apel Basarabia, Transnistria şi Bugeacul, precum şi Insula Şerpilor de la conflictul trecut şi nu aveau de gând să le cedeze, cel puţin fără luptă. Iar la ora actuală, în urma înfrângerii din Transnistria şi problemelor din Ucraina, nimeni nu putea contesta militar acest lucru, ceea ce era mai mult decât suficient. Ce argument mai puternic decât cel militar putea fi adus la negocieri? Adică noi suntem stăpâni pe ce e al nostru, suntem stăpâni cu arma în mână, ce mai vreţi? Logica simplă şi clară.

Tocmai în acest context, al negocierilor, se producea acest prim schimb de prizonieri, ca şi o consecinţă şi un semnal de încredere între părţile de curând aflate în conflict. Mai era şi presiunea principalilor susţinători ai românilor, americanii, care după rezolvarea principalelor lor probleme, respectiv depozitul militar de la Colbasna şi distrugerea unui anumit submarin aflat într-un doc uscat la Sevastopol, mai aveau doleanţa recuperării unor anumiţi prizonieri, pentru care partea română se angajase să-i cuprindă obligatoriu în schimbul de prizonieri inerent de (lupă stingerea conflictului armat. Era vorba de cei şase membri SEAL luaţi prizonieri în timpul tentativei lor de a arunca în aer submarinul rusesc de clasa Akula din portul Sevastopol, submarin distrus ulterior de o rachetă Tomahawk lansată de pe distrugătorul românesc Basarabia în docul uscat marcat în prealabil de un scafandru al Serviciului Special Naval. Cu mult timp înainte, două echipe SEAL au avut ghinion, doi morţi şi trei răniţi, luaţi prizonieri

împreună cu ceilalţi trei membri valizi, printre care şi fiul mai mic al amiralului Jackson.

Începuse schimbul de prizonieri, erau cam cincizeci de români contra a aproximativ o sută treizeci de cazaci, transnistreni şi ruşi. Disproporţia era evidentă, era doar primul lot, ţinând cont de numărul mult mai mare de prizonieri inamici faţă de cel al românilor. Dar negocierile continuau, era un prim schimb ca şi un semnal de încredere care trebuia să cuprindă şi prizonierii ceruţi cu insistenţă de americani. Mai important, românii reţineau pentru interogatorii pe cei ce îi bănuiau a fi ruşi sau pe cei suspectaţi de crime de război, trimiţând la schimb doar simpli combatanţi, practic nevinovaţi. Aveau şi de unde să negocieze, prizonierii inamici erau în proporţie de mai bine de nouă la unul în urma desfăşurării favorabile a acţiunilor militare. Şi timp mai aveau destul.

Printre primii care au fost schimbaţi erau şase inşi, dintre care trei răniţi cu bandaje vizibile, aşteptaţi de o maşină militară americană. Două sicrie au fost încărcate de o alta care aştepta alături. Maşina americană a demarat rapid, îndreptându-se spre Galaţi, de unde un avion i-a preluat până la Bucureşti. Un medic militar român i-a examinat rapid, apoi au fost îmbarcaţi pe un avion cu destinaţia New York. O zi mai târziu, erau acasă, într-un spital din Statele Unite. Soţia amiralului George T. Jackson putea să-şi îmbrăţişeze fiul.

La Vladimirovka, schimbul de prizonieri continua, după cum mergeau negocierile.

De zile întregi, Timişoara era în sărbătoare, la fel ca şi alte oraşe ale ţării. Centrul fierbea în concertele şi discursurile patriotice, sărbătorind victoria trupelor de pe front şi comemorându-i pe cei căzuţi pentru eliberarea Basarabiei, alături de morţii din revoluţia începută aici în decembrie 1989. Oameni de toate vârstele se adunau în centru, în Piaţa Operei, locul în care a început mişcarea care a dus la căderea comunismului în 1989, cântând şi sărbătorind reunirea cu Basarabia, pământ românesc scăldat de sângele patrioţilor.

Un căpitan în uniformă, cu braţul stâng rănit prins într-o eşarfa petrecută după gât, încerca să-şi facă loc prin mulţime pentru a trece mai departe. Avea prinsă pe piept cruciuliţa albastră a ordinului Mihai Viteazu şi în buzunar noile grade de maior primite direct pe câmpul de luptă de la Tiraspol, dar pe care nu apucase să şi le prindă pe umăr, pentru asta i se promisese o ceremonie oficială după terminarea concediului. Primit cu urale, bătăi pe spate, strângeri de mână din partea a zeci de persoane care se înghesuiau pe lângă el, căpitanul încerca cu timiditate să treacă şi să facă faţă valului de simpatie cu care se vedea că nu este obişnuit.

Cu greu, într-un târziu, reuşi să ajungă la ţinta sa, o garsonieră de la etajul trei al unui bloc din zona centrală. Ţinea pe braţul drept un maldăr de flori primite de la cei din piaţă. Sună la uşă cu teamă, parcă gata să fugă. Uşa se deschise, o voce feminină şoptind încet, parcă neîncrezătoare:

— Mihai… tu aici, Mihai…

Căpitanul răspunse cu voce sugrumată:

— Anca…

Arătând cu capul spre braţul de fiori:

— Pot să intru? E păcat de ele…

Uşa se deschise mai larg.

— Te rog, intră… te aşteptam… demult…

HĂRŢI ŞI SCHIŢE

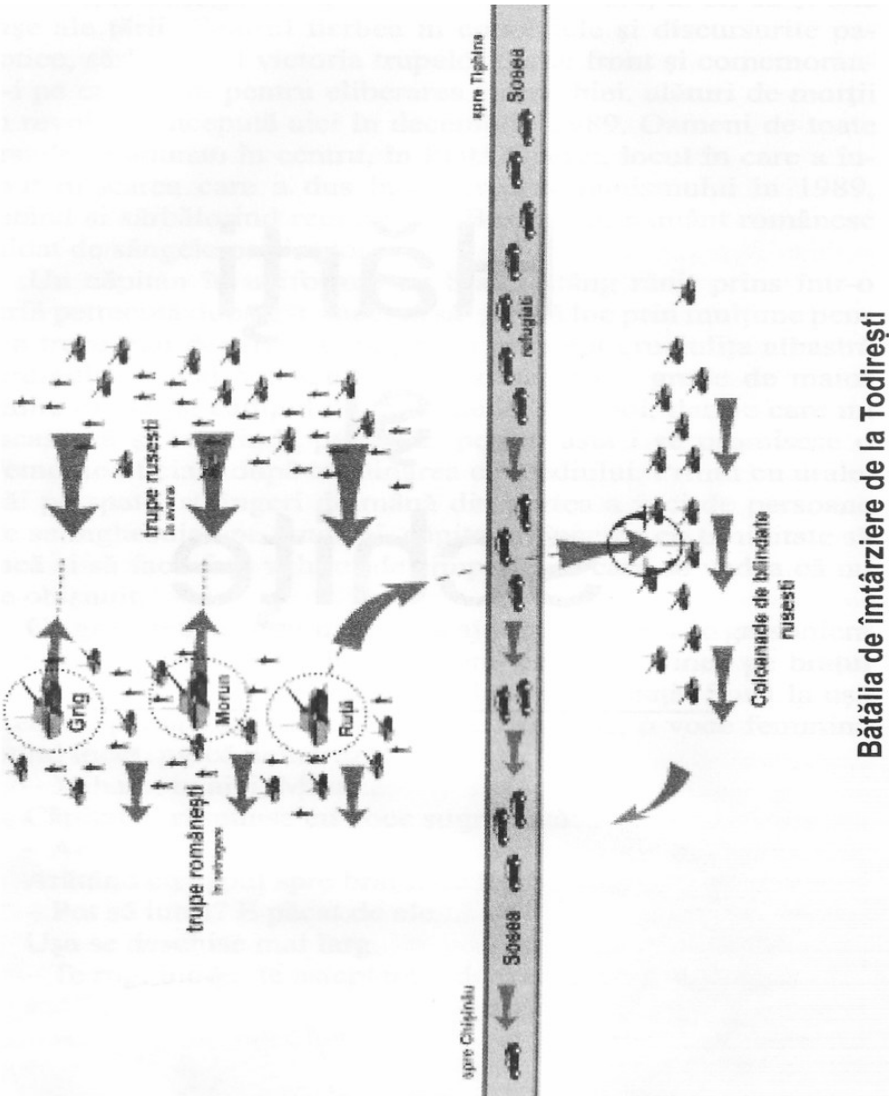

Frontul georgian

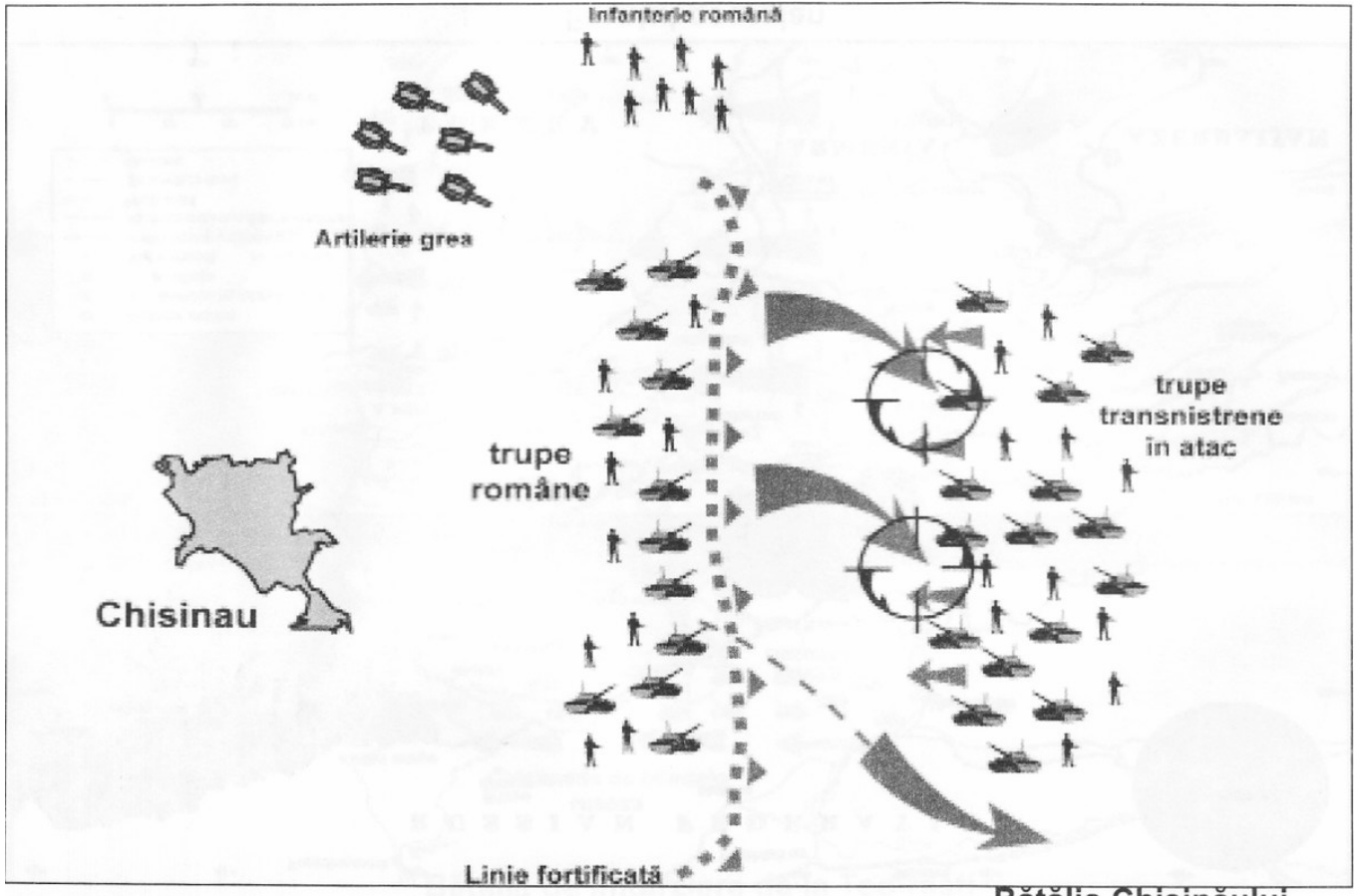

Bătălia Chișinăului

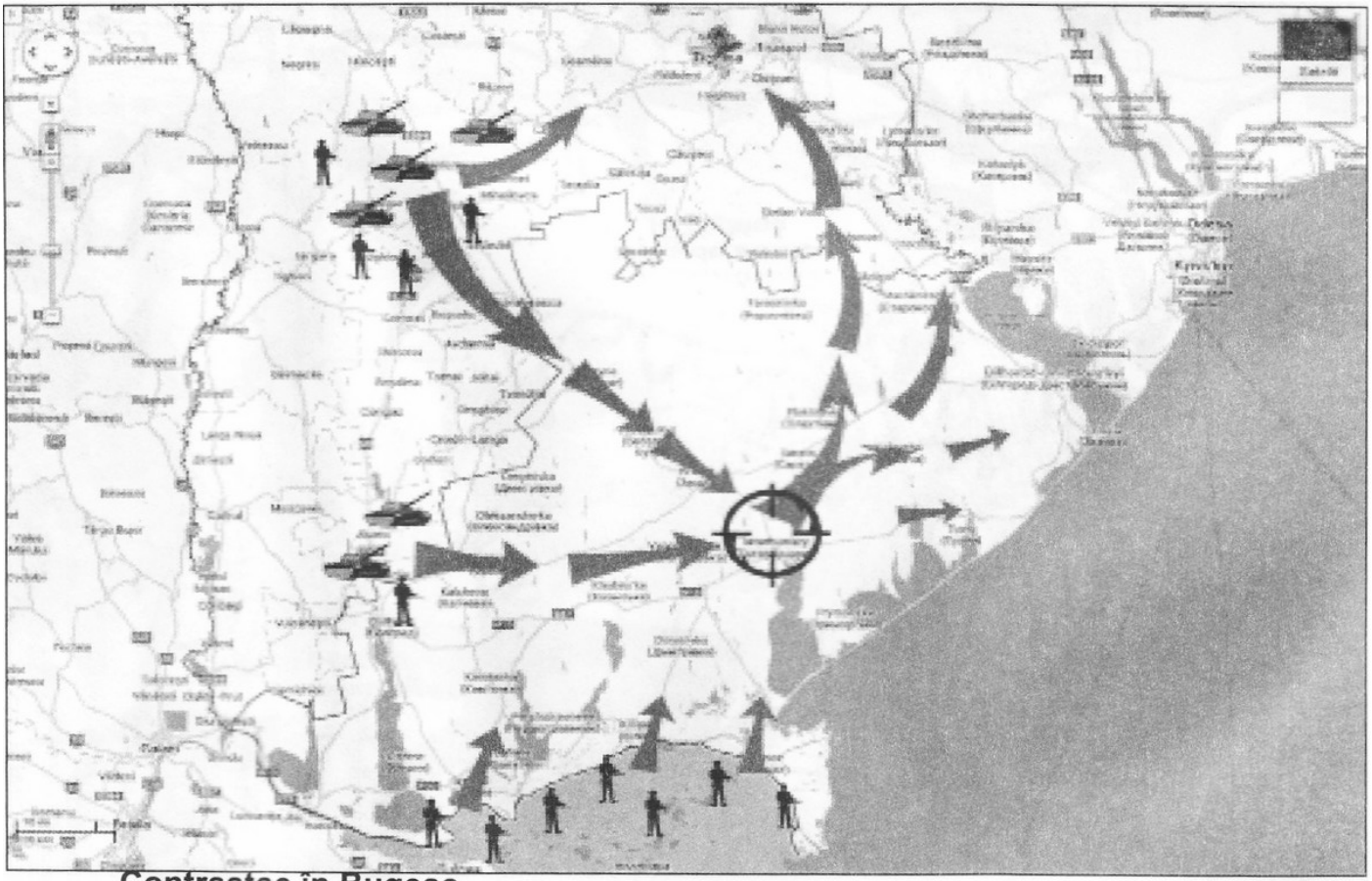

Contraatac în Bugeac

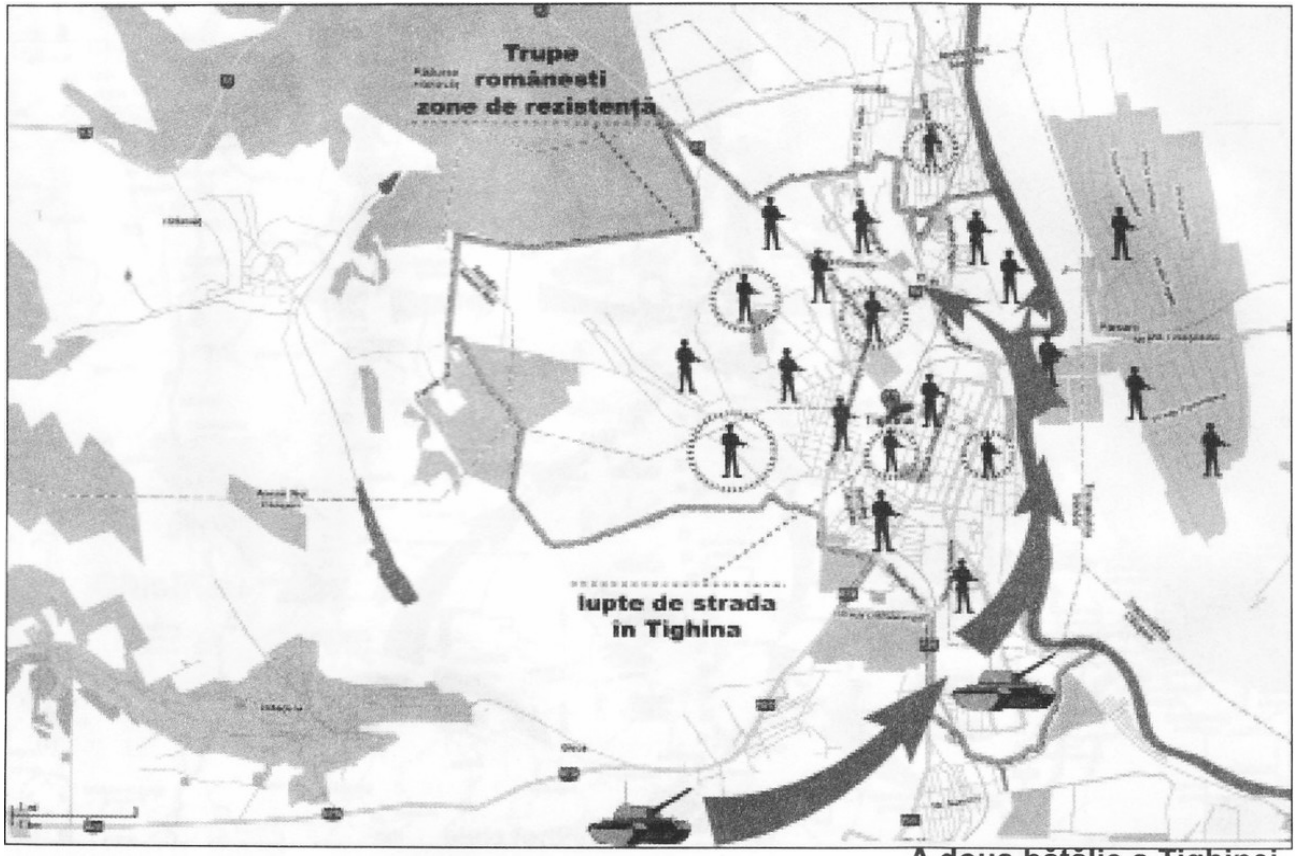

A doua bătălie a Tighinei

Asaltul Tiraspolului

Cuprins

PROLOG.....4
I.....12
II.....25
III.....37
IV.....47
V.....59
VI.....70
VIII.....105
IX.....129
X.....166
XI.....184
XII.....203
XIII.....214
XIV.....220
XV.....256
XVI.....272
XVII.....287
XVIII.....310
XIX.....324
XX.....334
XXI.....346
XXII.....375
XXIII.....393
XXIV.....411
XXV.....441
XXVI.....457
XXVII.....469
XXVIII.....486
XXIX.....494
XXX.....504
XXXI.....525
XXXII.....541

XXXIII.....552
XXXIV.....559
XXXV.....590
XXXVI.....608
XXXVII.....614
EPILOG.....647
HĂRŢI ŞI SCHIŢE.....651
Cuprins.....657